virtual-project.eu

JASON MATTHEWS

CANDIDATUL KREMLINULUI

JASON MATTHEWS

Seria: Red Sparrow #3

CANDIDATUL KREMLINULUI

Original: *The Kremlin's Candidate* (2018)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

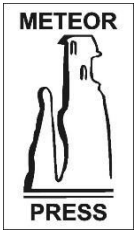

2020

PROLOG

Hotelul Metropol

Septembrie 2005: în ciuda splendorii tapetelor de catifea imprimate cu foiță de aur din hotelul Metropol, duhoarea dăinuitoare a Moscovei atârna de draperii și se întindea densă pe covor: miasme de alcool rafinat, varză fiartă și trupuri de prostituate obosite.

Dominika Egorova, în vârstă de 24 de ani, locotenent în *Slujba Vneșnei Razvedki,* SVR, Serviciul de Informații Externe rus, stătea doar în lenjeria de corp (dantelă neagră de la Wolford din Viena) și o privea pe femeia goală de pe pat, care sforăia întinsă pe spate; în gura ei, deschisă pe jumătate, era perfect vizibil un incisiv proeminent. Femeia era americancă – se numea Audrey – și-i plăcea să muște. Dominika se uită în oglinda afumată cu ramă poleită și-și examină urma de mușcătură în formă de semilună, care începuse să se învinețească și în care neregularitatea incisivului lui Audrey era clar vizibilă.

Patul din secolul al XIX-lea, provenit de la Palatul Pavlovsk din St. Petersburg, avea baldachin înalt în stil rococo, cu falduri de satin prăfuit și cu șnururi de mătase decolorată. Cearșafurile șifonate sub corpul lung și osos al lui Audrey aveau o pată mare de umezeală ce se contura întunecat pe albul lor. Pe lângă mușcături mai fuseseră și mormăituri înfundate, mai caracteristice pentru mistreții din tufișurile rezervației de vânătoare Smolensk. Audrey era ceea ce în Școala de Vrăbii se numea *hriuknut*: una care țipa în pat.

•

Da, fusese gălăgioasă, totuși nimic care să surprindă o *Vorobei,* o Vrabie, o curtezană instruită de stat, trimisă în vila cu frontoane de pe râul Volga, care era Școala de Stat nr. 4, pentru a învăța sexpionajul – seducția sexuală, șantajul carnal, compromiterea morală – toate având drept scop racolarea de ținte susceptibile pentru a deveni surse clandestine de informații, ținte ce fuseseră prinse prin diverse manevre într-o *polovaia zapadnia* complexă, o „capcană cu miere" a SVR[1].

Dominika se uită din nou la mușcătura ca de cal de pe umărul ei. *Suka*,

[1] Denumire dată operațiunilor de spionaj prin care femei (sau bărbați) folosesc arta seducției ori favorurile sexuale pentru a obține secrete de la diverse ținte. (*n. red.*).

javra! Cât de mult detesta să fie o Vrabie, cât de jos decăzuse. Cu doi ani în urmă, avea lumea la picioarele ei. Urma să ajungă primă balerină în trupa Bolşoi, dar o rivală îi rupsese laba piciorului, ceea ce a dus la încheierea bruscă a unei cariere de aproape 20 de ani în balet şi la un şchiopătat permanent, dar foarte puţin vizibil. Anul următor însemnase pentru ea coşmarul decăderii, al intrării în ucenicia depravării. Pentru ca mama ei bolnavă şi rămasă văduvă să-şi păstreze apartamentul proprietate de stat în care locuia, Dominika îi îngăduise unchiului ei – pe atunci director adjunct al SVR – s-o silească să se culce cu un bărbat, un oligarh dezgustător, pe care preşedintele Putin dorea să-l elimine.

Pentru a-i păstra tăcerea după asasinat, unchiul Vania o admisese mărinimos în Institutul Andropov, „Pădurea", academia de spionaj extern a SVR-ului, unde Dominika descoperise, spre propria-i surprindere, că avea aptitudini înnăscute pentru spionaj şi drept urmare, spera ea, un nou viitor în slujirea Patriei, *Rodina*, ca ofiţer de informaţii. Franceza vorbită fluent şi cunoştinţele solide de engleză, ambele deprinse acasă, în locuinţa plină de cărţi şi muzică, constituiseră două atuuri importante. Avea atât abilităţi, idei, imaginaţie, cât şi aşteptări grandioase pentru operaţiuni în străinătate.

Ah, dar ce *prostoduşnîi*, ce naivă inocentă, fusese! Serviciul, Kremlinul şi *Novorossia,* Noua Rusie a lui Putin, continuau să fie tărâmul bărbaţilor, mai precis al *silovikilor*, mirmidonii din jurul noului ţar cu ochi albaştri, Vladimir Vladimirovici. Dihorii aceia jecmăneau patrimoniul Rusiei şi întindeau peste ţară o pătură de corupţie atât de vastă, încât dacă nu erai un miliardar care conducea monopolul energetic Gazprom din propriu-ţi buzunar, atunci erai un moscovit care nu-şi putea permite să mănânce carne decât de trei ori pe săptămână. *Siloviki* erau succesorii eminenţelor cenuşii, membrii degeneraţi ai vechiului Birou Politic sovietic, care-i flămânziseră pe ruşii sovietici timp de 70 de ani prin incompetenţa lor, la fel de implacabil pe cât urmaşii lor îi flămânziseră pe ruşii moderni în ultimii 20 de ani prin avariţia lor.

După ce absolvise cu note maxime Institutul Andropov, Dominika Egorova se delectase cu faptul că devenise o *operupolnomocennîi,* una dintre puţinele femei ofiţeri operativi din SVR. Însă dulcea iluzie a succesului căpătase gust de cenuşă când unchiul Vania o trimisese la Şcoala de Stat nr. 4, Institutul Kon din Kazan, pe malul Volgăi, cunoscut mai bine ca Şcoala de Vrăbii, acolo unde femeile învăţau permanentele, inexorabilele, inevitabilele umilinţe ale meseriei de Prostituată a lui Putin. O parte din sufletul Dominikăi a murit în Şcoala de Vrăbii – alte femei de acolo au murit la propriu, alegând, din deznădejde, să se sinucidă. Acel loc pustiit din sufletul ei a fost înlocuit de *beşenstvo,* o permanentă furie împotriva sistemului, şi o ură clocotitoare faţă de *podhalimî,* linguşitorii care-l

înconjurau pe taciturnul lor suveran.

Dominika era hotărâtă să izbândească. După ce a terminat Şcoala de Vrăbii şi s-a întors la Moscova, şi-a făcut temele cu atenţie şi a identificat pe cont propriu o ţintă pe care să o seducă: un diplomat francez influenţabil, a cărui soţie era absentă şi a cărui fiică adultă lucra la Paris într-un departament al Ministerului Apărării francez, unde răspundea de armamentul nuclear al Franţei. Dominika ştia că bărbatul se îndrăgostea de ea şi că avea să-i ceară fiicei sale să-i şoptească lui *papa* orice secrete atomice franceze ar fi vrut Dominika să afle. A fost o seducţie uşoară şi nu cu totul neplăcută, întrucât era un bărbat singuratic şi decent. Recolta potenţială de informaţii era inegalabilă pentru SVR.

Dar planul se desfăşura prea bine şi şefii pântecoşi ai Dominikăi au fost invidioşi, aşa încât, cu bună ştiinţă şi cu răutate, au distrus operaţiunea şi l-au speriat pe francez. Acesta şi-a raportat abaterea ambasadei sale şi a fost expediat acasă. Cazul a fost pierdut şi Egorova, insolenta absolventă cu ochi albaştri a Academiei, a fost pusă la punct. Grijuliul unchi Vania a compătimit-o şi a anunţat-o că-i va oferi o operaţiune reală, ceva substanţial, ceva chiar mai tentant, deoarece includea detaşarea în străinătate – în fermecătoarea Finlanda, spusese el. „Aşa mai merge", s-a gândit Dominika. „O adevărată misiune operativă". Dar mai întâi, a spus unchiul ei surâzând larg, o mică sarcină de îndeplinit, care n-avea să dureze mai mult de trei ore: seducerea unei americance în hotelul Metropol. O ultimă „capcană cu miere" pentru Serviciu şi apoi îşi făcea bagajele pentru Helsinki. „Pentru ultima dată", şi-a spus Dominika.

•

Audrey Rowland, locotenent în Marina SUA, se afla în Moscova de o săptămână cu un grup de studenţi în ultimul an la Colegiul Naţional de Război din Washington într-o excursie de studii pentru observarea „geopoliticii bilaterale" ruseşti, indiferent ce ar fi însemnat asta. Aşa cum se obişnuia cu toţi vizitatorii oficiali ai Rusiei, după primirea cererilor pentru viză ale studenţilor cu luni în urmă, SVR-ul îşi începuse cercetările, răscolise bazele de date open-source şi ceruse unor surse clandestine din Pentagon biografii şi evaluări ale duzinii de studenţi de la Colegiul Naţional de Război care aveau să sosească în Moscova peste şase săptămâni. Examinarea oricăror indicii era o procedură standard: SVR era aidoma unei haite de lupi răbdători de pe coasta dealului, care priveau troica trasă de cai plină de culaci beţi, aşteptând să vadă dacă vreunul dintre ei, cu simţurile amorţite, va cădea din sanie într-un troian şi le va da ocazia să înşface nişte carne proaspătă.

Profilul unic al locotenentului Rowland le atrăsese atenţia ochilor

iscoditori. Studiul de verificare nota că Rowland avea doctoratul în fizica avansată a particulelor la Caltech, se înrolase în marina americană şi absolvise cu brio Şcoala de Ofiţeri (SCO), fiind deja remarcată pentru dorinţa de ascensiune şi considerată un pariu sigur pentru selecţia finală. După SCO, Audrey fusese repartizată în Divizia de Electromagnetism din LCN, Laboratorul de Cercetări Navale al SUA din Washington.

Dintr-un buletin informativ tehnic secret al LCN, care fusese furat, ruşii au aflat că, în primele trei luni ale misiunii ei, Audrey Rowland îi impresionase pe directorii ştiinţifici printr-un studiu despre difuzia termică în tunul electromagnetic naval experimental MJ64. Fragmentul acela de informaţie a stârnit un interes considerabil în rândul cercurilor de spionaj ruseşti: informaţiile despre tehnologia armelor electromagnetice americane erau o cerinţă primordială a marinei ruse. Ameninţarea unui proiectil propulsat electric, fără praf de puşcă, cu viteza de 2.200 m/s şi cu precizie infailibilă la distanţe de peste 150 de kilometri, reprezenta o îngrijorare pentru comandamentul naval rus. Marina americană se exprimase clar: un proiectil electromagnetic tras din New York putea să atingă Philadelphia în mai puţin de 37 de secunde.

Deoarece Rowland era o ţintă potenţial atractivă, s-a întreprins un efort suplimentar pentru a culege ceea ce lumea spionilor numea biografie personală şi „stil de viaţă". Mai multe date în această privinţă au fost obţinute de un agent ilegal rus infiltrat în personalul administrativ al Universităţii din California, Irvine, care avea acces la unele baze de date restricţionate din UC şi sisteme din instituţiile locale de aplicare a legii. Dându-se drept investigator pentru angajări, agentul ilegal intervievase de asemenea vecini ai lui Rowland, diverşi proprietari la care locuise tânăra şi pe o fostă colegă de cameră din Caltech. Rezultatele au fost interesante: Rowland era solitară, distantă, avea o slăbiciune pentru cocteilurile margarita şi obişnuia să adoarmă după ce consuma numai două pahare. Sub exteriorul aparent timid se ascundea însă o natură foarte competitivă, sugerată prin relatări deloc măgulitoare despre comportamentul ei obsesiv în sala de clasă şi laborator. Şi apoi, lovitura cea mare: Rowland avusese un tată abuziv – el însuşi pilot în marină – existau posibile conotaţii sexuale şi o completă absenţă a bărbaţilor în anii petrecuţi în universitate, culminând cu un incident de viol în timpul ieşirii în oraş cu un bărbat, despre care nu existau consemnări oficiale. Virgină vestală, fiziciană androgină sau o femeie care prefera vacanţele petrecute pe insula Lesbos din Marea Egee? În cel din urmă caz, orientarea ei sexuală ar fi putut motiva un filaj în cursul vizitei ei la Moscova. Documentariştii SVR au atras atenţia că, în ciuda recentelor politici de liberalizare din marina americană, Rowland n-ar fi fost admisă în

SCO sau în Colegiul de Război dacă predilecţiile ei ar fi fost cunoscute. Aşadar, exista o vulnerabilitate secretă.

Locotenentul Rowland urma să rămână în Moscova o săptămână, cazată la Metropol împreună cu 12 colegi şi un profesor/supraveghetor. Informaţia a fost transmisă la Departamentul pentru America al SVR, apoi la FSB, *Federalnaia slujba bezopasnosti Rossiiskoi Federaţii*, serviciul intern de securitate, şi la GRU, *Glavnoe razvedîvatel'noe upravlenie,* serviciul militar de spionaj extern al Statului-Major General al Forţelor Armate ale Federaţiei Ruse. Obişnuitele ciorovăieli puerile dintre agenţiile respective privind prioritatea în racolarea lui Rowland au fost uitate când Kremlinul a decis ca fiecare organizaţie să joace câte un rol: FSB avea să-i controleze pe ceilalţi studenţi şi pe supraveghetor, un agent SVR avea să fie folosit drept „capcana cu miere", iar GRU avea să exploateze datele obţinute. Racolarea propriu-zisă urma să fie efectuată de un specialist din Kremlin cunoscut ca „doctorul Anton". Doctorul Anton era dat naibii.

•

În timpul săptămânii petrecute de studenţi la Moscova, observatorii FSB au notat cu interes că locotenentul Rowland părea să nu se mulţumească doar cu un pahar de votcă după cină în scânteietorul Bar Şaliapin din Metropol, ci obişnuia să spună invariabil „noapte bună", pentru ca după aceea să se furişeze înapoi şi să bea mult timp după ce colegii ei se retrăseseră la culcare. Serghei, un *Voronoi* chipeş (un Corb, versiunea bărbătească a Vrabiei) antrenat de SVR, a primit sarcina să o întâlnească din întâmplare, să o seducă şi în cele din urmă să se culce cu prăjina uscată care purta pulovere încheiate până la gât, dres opac şi pantofi fără toc, contrastând evident cu obişnuita pleiadă a hotelului de busturi proeminente, topuri străvezii şi pantofi Jimmy Choo cu toc şi paiete. După două seri de avansuri cu parfum de mosc ale lui Serghei, când a devenit evident că Rowland ar fi preferat să plutească cu faţa în jos în lacul Veronica decât să iasă cu un bărbat, s-a ordonat o schimbare rapidă. Timpul se scurgea, iar SVR şi GRU se temeau ca Rowland să nu le scape printre degete.

Un şef de secţie dispreţuitor şi cu faţa plină de negi a trântit dosarul operativ al lui Rowland, *Delo formular*, pe tăblia uzată a biroului din metal al Dominikăi din sediul SVR, aflat în districtul Iasenevo din sud-vestul Moscovei. I-a ordonat să-l citească, să se ducă acasă, să se îmbrace cât mai sexy, să ajungă la Metropol până la ora 21:00 şi s-o compromită pe americancă. Dominikăi i-a sărit ţandăra şi i-a replicat să se ducă el însuşi la Metropol, deoarece era evident că ţinta prefera pisicuţele (termenul în rusă era considerabil mai vulgar).

De parcă ar fi ascultat prin intermediul unui microfon din separeul

Dominikăi, unchiul Vania îi telefonă după patru minute, asigurând-o că asta va fi ultima misiune de felul acela; la Helsinki, urma să fie ofiţer operativ şi seducţiile Vrabiei aveau să înceteze.

— Te rog, acceptă, nu mă refuza, o rugase Vania şi glasul îi devenise brusc tăios. Mama ta ţi-ar spune la fel.

În traducere: execută ordinele, altfel mama ta, bolnavă de artrită reumatoidă şi stenoză spinală, va ajunge să locuiască pe străzi odată cu sosirea adevăratei ierni moscovite.

După alte patru ore, ţinând sub limbă o tabletă de Mogadon, un calmant slab din clasa benzodiazepinei primit de la Vrăbii, Dominika se aşeză în Barul Şaliapin lângă Audrey Rowland, care, cu ochii deja înceţoşaţi, se uita pieziş la colierul otoman vechi purtat de Dominika la gât, ale cărui pandantive din argint bătut zornăiau în decolteul ei adânc.

— Servirea în barul ăsta cam lasă de dorit, zise Audrey, presupunând, se pare, că Dominika vorbea engleza. Crezusem că hotelul ăsta are cinci stele.

Paharul masiv din faţa ei era gol.

Dominika se aplecă spre ea şi şopti conspirativ:

— Uneori ruşii au nevoie de mici încurajări. Eu îl cunosc pe barmanul ăsta şi poate fi cam încăpăţânat, noi zicem *upreamîi,* ca un catâr.

Audrey râse şi o privi pe Egorova comandând două votci cu gheaţă care au fost servite prompt şi cu multă deferenţă. Audrey îl ignoră pe barman, îşi bău votca dintr-o înghiţitură şi o evaluă pe Dominika printre pleoapele grele. Nu avea habar că barmanul şi alţi trei clienţi din bar făceau parte din Direcţia KR, agenţi de contrafilaj care se uitau după orice posibili inamici, în timp ce Dominika o aborda pe americanca înaltă. Barul era „curat"; Audrey era singură.

Dominika nu trebui să se străduiască prea mult. Era suficientă o poveste de acoperire superficială: lucra ca funcţionară într-un birou şi de fapt nu-şi putea permite să bea în Metropol decât o dată pe lună. Debită câteva bancuri despre bărbaţii ruşi, ghidând discret conversaţia, prinzând-o din când în când pe Audrey de încheietura mâinii, stabilind contact fizic, lucrând direct după manualul Vrăbiilor. În mod deliberat nu manifestă niciun fel de curiozitate privind activitatea americancei sau cariera ei în marină. Nici nu era nevoie s-o facă, deoarece Audrey se dovedi complet preocupată de propria persoană şi înclinată să vorbească despre sine – „o narcisistă, poate orgoliul va fi un buton util pe care să apese", se gândi Dominika. O întrebă cum era oraşul ei natal, San Diego, şi o ascultă cu ochi mari şi plini de interes. Audrey povesti că era unicul copil al unui tată pilot în marină şi al unei mame supuse (detalii biografice deja existente în dosarul SVR), apoi continuă în mod detaliat despre propria ei adolescenţă, când făcea surf pe

plajele Californiei, poveşti pe care Dominika le credea pure născociri. Audrey era *umnik*, o tocilară, şi arăta ca atare. După a treia votcă, Dominika deveni serioasă şi arătă din bărbie spre barman.

— Bărbaţii ruşi! pufni ea. Fereşte-te de ei. Nu-s numai încăpăţânaţi, ci şi nemernici.

Audrey smulse în etape povestea de pe buzele Dominikăi, care aparent nu era dispusă să i se destăinuie. Tamponându-şi colţurile ochilor cu un şervet pe care era imprimat logoul „M" al hotelului, ea îi povesti până la urmă americancei despre logodna pe care o rupsese cu un bărbat ce-i fusese infidel şi se culcase cu o casieriţă din magazinul universal GUM din Piaţa Roşie – o invenţie de la un capăt la altul.

— Era o târfuliţă cu părul vopsit mov, abia sosită dintr-un *oblast* rural… cum ziceţi voi? O provincie de neimaginat, zise Dominika. Am fost logodiţi doi ani şi totul s-a terminat într-o noapte.

Audrey o bătu uşor cu palma pe mână, stârnită de logodnicul infidel şi fără nume. „Cârligul" era întotdeauna mai credibil dacă i se adăugau amănunte specifice, cum ar fi părul vopsit (*numărul 87*, „*Schiţele lui Puşkin răscolesc imaginaţia*" era poanta relevantă, una dintre zecile ce erau memorate în Şcoala de Vrăbii pentru a ilustra aspecte ale meseriei).

Americanca o privi pe Dominika, ai cărei ochi păreau acum intenşi şi anticipativi. Audrey era impresionată mai puţin de poveste şi mai mult de pomeţii înalţi şi buzele proeminente ale frumuseţii cu păr castaniu care smiorcăia lângă ea. Aprobând că toţi bărbaţii erau *svinia* şi toastând pentru eterna comunitate a femeilor, Audrey murmură cu glas răguşit că ar fi vrut să-i arate Dominikăi camera ei de hotel. Dominika îşi duse un deget elegant la buze şi îi şopti că, în loc de camera aceea, se puteau furişa în opulentul apartament Ecaterina de la etajul al patrulea; verişoara ei era cameristă în hotel şi avea un şperaclu. Audrey se cutremură de fiorul anticipării şi-şi înhăţă puloverul. Cunoştinţele vaste de fizică electromagnetică n-o ajutau, din păcate, să sesizeze coada curbată a scorpionului care i se ridica deasupra capului.

Apartamentul era magnific, în nuanţe strălucitoare de verde şi auriu, cu un samovar impunător din tombac roşu, aşezat pe o masă Fabergé ovală pentru ceai, în colţul salonului. Cele două femei priviră interiorul, apoi se uitară una la cealaltă. Niciuna nu spuse nimic. Dominika ştia că în curând va întinde „capcana cu miere". Se prefăcu că studiază frescele ce se înşiruiau pe plafonul baroc boltit, când Audrey – acum excitată – se apropie de ea, îşi puse palmele pe sânii ei şi-i strivi buzele cu propria-i gură. Dominika îi răspunse la sărut, apoi se desprinse încetişor din îmbrăţişare, zâmbi şi umplu două cupe cu şampanie dintr-o frapieră de lângă sofaua pentru două

persoane (strecură în paharul lui Audrey o tabletă de Mogadon pe care o ţinuse în palmă, pentru a o relaxa) şi împinse spre ea un platou de argint cu *pecenia*, prăjiturile ruseşti pentru ceai, pudrate cu mult zahăr, stivuite într-o piramidă ca de omăt, apoi luă ea însăşi una. Audrey nu sesiză ciudăţenia că verişoara cameristă a Dominikăi le pusese la dispoziţie, pe lângă cheia de la cameră, şampanie scumpă şi prăjituri delicate.

Imaginea Dominikăi care ciugulea prăjitura cu dinţii ei albi şi regulaţi a fost prea mult. Oala în fierbere a lui Audrey dădu în clocot şi, cu degete tremurătoare, îndepărtă pudra de zahăr căzută pe piepţii rochiei negre a rusoaicei şi o trase prin salon, spre dormitor. Următoarele 30 de minute au fost filmate de patru obiective în infraroşu, telecomandate (şi dotate cu microfoane COS-D11), ascunse în mulurile împodobite cu acante din cele patru colţuri ale plafonului, operând la 29 megapixeli. Materialele video erau înregistrate digital de o echipă tehnică SVR aflată într-o cameră utilitară specială, situată pe coridorul hotelului. Fără să-şi desprindă ochii de la monitoare, doi tehnicieni asudaţi arhivară şi criptară imaginile, direcţionându-le imediat la birourile câtorva miniştri relevanţi din Kremlin – toţi foşti amici ai preşedintelui din serviciile de informaţii – la o jumătate de kilometru depărtare, de cealaltă parte a Pieţei Roşii. Vizionarea transmisiei în direct era, în mod clar, mai savuroasă decât pozele cu brazilience în bikini din *National Geographic.*

Înaltă, cu chip de nevăstuică, cu şolduri şi coaste proeminente, cu păr şaten tuns într-un stil paj care fusese văzut ultima dată în filmul francez mut *Pasiunile Ioanei d'Arc* din 1928, şoricica Audrey era un nod gordian de pasiuni vinovate, bâjbâieli stângace şi anorgasmie, la care se adăuga tendinţa de a stropi patul în timp ce-şi urmărea zadarnic eliberarea evazivă. „Slavă cerului", se gândi Dominika, „nimic complicat". Fără mult efort, ea reuşi să evite participarea activă, în locul căreia îşi asumă rolul maseuzei şi trecu sperietoarea de ciori costelivă prin cele patru etape corporale ale excitării – în şcoală, le spuneau Ceaţă, Briză, Munte şi Val – pentru a o ajuta să elibereze ceea ce instructoarele numeau *malenkoe suşcestvo,* micuţa creatură, adică exact ceea ce avu loc după 30 de minute de crescendo, primul spasm cutremurător fiind declanşat de neaşteptata introducere a mânerului din cauciuc nervurat al periei de păr a lui Audrey (*numărul 89*, *„Rugă la altarul catedralei Sfântul Vasile*").

Gemând şi cu ochii larg deschişi, Audrey se ridică în capul oaselor pe saltea aidoma unui vampir care se scoală în coşciug, îşi trecu mâinile după gâtul Dominikăi, îşi afundă dinţii în umărul ei şi-şi călări orgasmele succesive, vibrante, ca o vrăjitoare pe mătură, afară din hotel, peste zidurile Kremlinului, pe lângă ferestrele dormitorului preşedintelui Putin şi în jurul

stelei de pe turla hotelului Ukraina, situat la 200 de metri deasupra meandrului Arbatski al râului Moscova.

„Asta ar trebui să ofere suficient material de lucru agentului de racolare de la GRU", îşi zise cu aplomb Dominika. Audrey se prăbuşi pe spate suspinând, iar Dominika întinse un prosop peste coapsele tremurânde ale americancei.

„Ultima dată", îşi spuse ea. Slavă cerului, urma să lase totul în urmă. Helsinki avea să fie un vis. Nu ştia că avea dreptate şi că în acelaşi timp se înşela.

•

Audrey se trezi din coma indusă de benzodiazepină şi patru orgasme cu mintea surprinzător de limpede, cu coapsele lipicioase şi tremurătoare. Conform procedurii, Vrabia dispărea întotdeauna din cameră când venea agentul de racolare, iar Dominika trecu pe lângă acesta, ignorându-i salutul curtenitor din cap. Audrey nici măcar n-o văzu plecând şi nu ştia că rolul de ademenire al Vrabiei se încheiase. Pentru Audrey, numele ei – de fapt, cum o chema? – avea să fie doar o amintire tot mai ştearsă – o Venus cu ochi albaştri care ţinea peria aceea de păr, totuşi imortalizată pentru totdeauna pe materialele video digitale.

De asemenea, Audrey nu ştia că agentul de racolare al Kremlinului era renumitul doctor Anton Gorelikov, în vârstă de 50 de ani, directorul misteriosului *Sekretariat* al lui Putin, un birou obscur din Kremlin care avea un singur membru – Gorelikov însuşi – şi care se ocupa cu probleme strategice importante şi delicate, cum ar fi racolarea coercitivă a unei tinere ofiţer din marina americană. De-a lungul anilor, unchiul Anton înregistrase succese monumentale în materie de racolări. Vorbind fluent în engleza de Oxford, bărbatul discută câteva chestiuni după ce Audrey se îmbrăcă şi ieşi din baia aurită, pieptănându-se nervos cu peria încă fierbinte. Gorelikov folosea rareori ameninţări, preferând să discute raţional despre beneficiile cooperării cu serviciile secrete ruse şi ignorând aspectul „dezagreabil" al metodelor folosite.

Luară loc în salon; Audrey, neliniştită, habar nu avea ce se întâmpla. Era ora 2 noaptea.

— Este o plăcere reală să te cunosc, Audrey, rosti unchiul Anton.

Ea se foi în scaun şi-l privi. Afişa o parte din rigiditatea ei uzuală.

— De unde îmi ştii numele? îl întrebă. Cine eşti?

Gorelikov îşi afişă surâsul care pecetluise soarta atâtor oameni racolaţi prin şantaj. Glasul lui Audrey nu era calm; îi auzise tremurul edificator.

— Spune-mi Anton, te rog, zise el. Îţi ştiu numele întrucât ai recomandări superbe: te aşteaptă o carieră strălucitoare în cercetările pentru armament,

posibilităţi excelente de promovare, mentori influenţi şi sponsori importanţi care-ţi vor propulsa cariera în marină.

— De unde ştii atâtea despre mine? Ce instituţie reprezinţi? zise Audrey, tot neînţelegând ce se întâmpla.

Unchiul Anton îi ignoră întrebările.

— Cât despre scurta legătură pe care ai avut-o în seara aceasta cu fata din bar, este mai înţelept să rămână nemenţionată – mai înţelept pentru toţi cei implicaţi, preciză el. Eu, unul, admir din toată inima înţelepciunea reformelor „Nu întrebi, nu spui”[2] din marina americană. Din păcate, armata rusă este prea monolitică pentru asemenea clarviziune liberală, suspină el.

— Şi ce legătură are asta cu restul? întrebă Audrey, a cărei minte excepţională începea să facă conexiunile.

Un fior rece îi străbătu spinarea.

— Am o temere principală, spuse unchiul Anton. Mă tem că, dacă indiscreţiile tale de Safo devin publice, vor reapărea în mod aproape sigur şi regretabil vechile prejudecăţi instituţionale din serviciul tău, cu riscul de a fi trecută prematur în rezervă cu numai jumătate din leafă. Aşa ceva ar fi atât nedrept, cât şi incorect.

Cu o sincronizare profetică, Gorelikov îndreptă telecomanda spre televizorul din colţul încăperii, care începu să redea cu exactitate indiscreţiile la care se referise, mai precis imagini cu zvâcnetul picioarelor lui Audrey ridicate în aer, cu ceva ce părea a fi coada unui lemurian ieşindu-i dintre fese. Audrey rămase paralizată în fotoliu, privind inexpresiv, oferind puţine indicii psihice şiretului vrăjitor bătrân, ceea ce era interesant în sine – era calmă, lipsită de emoţii, supusă. Acceptă o ţigară şi trase fumul adânc în piept. Gorelikov ştia că femeia se gândea acum la consecinţe. „Semn bun”.

Audrey examina într-adevăr consecinţele. Ştia ce avea să se întâmple, întrucât primiseră informări de securitate exact pentru astfel de situaţii. Optase să le ignore; erau reglementări care nu aveau, *nu puteau,* să i se aplice ei. O aştepta o carieră de succes în marină şi n-avea timp de aşa ceva. Ştia totodată că ajunsese într-un impas: ruşii aveau să inventeze o minciună. Tânăra rusoaică urma să-şi facă apariţia, pretinzând înlăcrimată în faţa autorităţilor că fusese forţată să participe la realizarea unei înregistrări pornografice, ceea ce însemna încălcarea a şase-şapte legi de conduită morală ruseşti. Un asemenea scandal ar fi distrus cariera lui Audrey, o carieră pentru care se pregătise încă din liceu, apoi în şcoala de cadeţi şi laboratoarele de cercetări, pentru a avansa, pentru a-şi întrece tatăl lipsit de

[2] „Don’t Ask, Don’t Tell”/„Nu întrebi, nu spui”: politica oficială a Statelor Unite privind serviciul militar al homosexualilor, instituită de administraţia Clinton în 1994, care a funcţionat până în 2011. (*n.tr*).

generozitate, pentru a depăşi realizările lui din marină şi a câştiga beneficiile şi prestigiul rangului de ofiţer într-un serviciu militar care era rezervaţia impenetrabilă a bărbaţilor îngâmfaţi. Toate astea aveau să fie ale ei; nimic nu era mai important. Mintea ei de fiziciană începea să pună totul cap la cap.

— În termenii cei mai simpli, mă şantajezi, pe mine, un ofiţer din Marina SUA.

Audrey nu-şi putea stăpâni tremurul din glas. Unchiul Anton ridică mâinile într-un gest alarmat.

— Draga mea Audrey, spuse el, departe de mine aşa ceva. Gândul în sine mă îngrozeşte.

— Atunci poate că vei fi atât de politicos încât să-mi spui exact la *ce* te gândeşti.

Gorelikov observă că femeia putea deja să dea ordine ca un amiral.

— Cu plăcere, încuviinţă el. Să terminăm cu ipotezele. Aş dori să-ţi propun o relaţie discretă între tine şi o Rusie înţelegătoare, de a colabora *pentru un an* în vederea unei parităţi globale paşnice, o relaţie ce ar fi benefică pentru ambele ţări şi pentru toate naţiunile. O colaborare de 12 luni. Te rog să te gândeşti: la urma urmelor, chiar şi cercetările ştiinţifice militare au ca obiectiv definitoriu evitarea războiului, nu?

Audrey nu se clinti, dar bărbatul ştia că îl asculta. Americanca îi evalua cuvintele. Dintr-un punct de vedere, el avea dreptate. Mama lui Audrey suferise mult, trăind 30 de ani sub povara dură a soţului ei dominator. Ea era un suflet blând şi un vlăstar al iubirii din anii 1960, care dansase la Woodstock şi credea în pacea mondială şi într-o lume lipsită de conflicte, cruzime şi ură. Mintea analitică a lui Audrey ştia că în lumea elizeică a mamei sale nu existau lucruri ca tunurile electromagnetice, dar nu uitase niciodată cuvintele ei în lunile liniştite dinaintea tumultului ce începea odată cu revenirea tatălui ei acasă din misiuni pe mare.

— Totuşi nimeni nu poate să trăiască doar cu pacea mondială, nu-i aşa? rosti unchiul Anton, întrerupându-i gândurile.

O relaţie discretă ar fi adus şi alte beneficii tangibile, mai puţin abstracte, de pildă un onorariu de consultant, care ar fi inclus o „rentă" lunară, un cont bancar offshore sub o identitate falsă în care să fie depuse sume *semnificative* şi, cel mai important, *opekunskii*, lecţii pregătite pentru ea de experţi militari ruşi, Institutul pentru Studii Nord-Americane şi personal din Kremlin despre doctrina strategică navală, proiectarea de armament, prognozele globale, priorităţile politice internaţionale şi tendinţele economice. (Nu conta că toate serviciile de spionaj se foloseau de ficţiunea „lecţiilor" pentru agenţii lor ca sesiuni de extragere de şi mai multe

informaţii de la aceştia, fără să trădeze nimic important.)

Cu o asemenea pregătire, Audrey Rowland avea să devină steaua în ascensiune a Marinei SUA în domeniul cercetării militare, care urma să-i asigure promovarea, managementul tuturor programelor de cercetare-dezvoltare şi cazări de lux oferite de Pentagon. Genul acesta de realizări se solda deseori cu o carieră politică pe plan naţional după încheierea celei militare: Senatul, cabinetul prezidenţial, poate chiar şi mai sus. Audrey scutură scrumul ţigării pe covor. Înţelegea ce se întâmpla, cu toate acestea, recompensele erau exact beneficiile pe care le dorea.

Gorelikov o analiza ca şi cum ar fi rotit un balustru pe un strung de tâmplar. Femeia era o narcisistă în plan social, cu o părere exagerat de bună despre propria-i persoană, o carieristă care avea o nevoie profundă de admiraţie, însă era lipsită de empatie pentru alţii, de exemplu pentru tatăl ei. Ea se găsea într-un sistem care o făcea, prin definiţie, inadaptată sexual. Fusese o absolventă de facultate sclipitoare, cu o minte ordonată, care îi impresiona acum pe superiorii din LCN. Nu avea o fire impulsivă sau nesăbuită, totuşi agăţa femei în barul unui hotel moscovit, ignorând clar practici de securitate bătute în cuie şi stipulate pentru anumite ţări, care prezentau un risc mare pentru securitate. *Odarionnost* şi *sobstrennoe*, geniu orbit de ego, apăsată de povara psihologică a unei sexualităţi aflate în conflict. Într-adevăr, un profil puternic pentru un candidat la racolare. Bazându-se pe evaluarea sa, bărbatul se îndoia că ea îi va refuza oferta, optând să înfrunte consecinţele.

Audrey suflă un nor de fum spre tavan, adunându-şi toată indignarea.

— Mulţumesc pentru propunere, Anton, dar du-te-n mă-ta, rosti ea sec fără să-l privească.

Gorelikov era încântat: îi dăduse exact răspunsul pe care-l aşteptase.

PECENIA – PRĂJITURI RUSEŞTI PENTRU CEAI

Amestecaţi unt, zahăr, praf de copt şi vanilie. Adăugaţi făină, sare şi migdale mărunţite, până când aluatul se îngroaşă. Modelaţi biluţe cu diametrul de doi centimetri, aşezaţi-le pe o foaie de copt şi coaceţi-le la foc potrivit în cuptor, dar fără să le lăsaţi să se rumenească. Rulaţi biluţele încă fierbinţi prin zahăr pudră. Lăsaţi-le să se răcească, apoi mai rulaţi-le încă o dată prin zahăr.

1.

O cârtiţă în rândurile lor

În prezent. Colonelul Dominika Egorova, şefa Direcţiei KR, secţiunea contrainformaţii din SVR, stătea într-un scaun în biroul *rezidentului* din Atena, Pavel Bondarciuk, şi-şi legăna piciorul, un semn de nerăbdare iritată pentru cei care o cunoşteau. Colonelul SVR Bondarciuk era şeful *rezidenturii* şi răspundea de conducerea tuturor operaţiunilor de spionaj rusesc din Grecia. Din punct de vedere tehnic, o depăşea în rang pe Egorova, însă în decursul carierei sale, femeia căpătase protectori în Kremlin şi o reputaţie profesională despre care se şuşotea în telegraful de porţelan din sediul central al SVR-ului (adică acele bârfe colportate doar în grupurile sanitare ale sediului): racolări, schimburi reciproce de spioni, schimburi de focuri; Iunona aceasta făcuse ţăndări până şi ţeasta unui şef cu un ruj-pistol pe o insulă a Senei, în Paris, la ordinele lui Putin. Cine avea să-şi folosească propriul rang pentru a-i da ordine acestui *drakon* care scuipa flăcări? se întreba nervos Bondarciuk, care semăna cu o sperietoare de ciori cu fruntea înaltă şi obrajii scofâlciţi.

În niciun caz nu se putea spune despre ea că ar fi adus cu un dragon. La cei peste 30 de ani ai ei, Dominika era zveltă şi cu talia subţire, cu picioarele încă musculoase după practicarea baletului. Părul castaniu strâns în coc în vârful capului încadra un chip elenic clasic, cu frunte proeminentă, pomeţi înalţi şi maxilar energic. Degete lungi şi elegante, cu unghiile tăiate pătrat şi nelăcuite. Nu purta bijuterii, doar un ceas subţire pe o cureluşă îngustă din catifea. Chiar şi sub rochia largă de vară pe care o purta în ziua aceasta de primăvară, prodigiosul ei bust măsura 80D ieşea în evidenţă (subiectul frecventelor şi inevitabilelor comentarii de pe coridoarele din Iasenevo). Dar asta nu însemna nimic în comparaţie cu ochii care-l fixau pe bărbatul cu privirea pierdută în bustul ei. De un albastru-cobalt şi fără să clipească, ochii Egorovei păreau să-ţi pătrundă în minte şi să-ţi citească gândurile, o senzaţie cu adevărat neplăcută.

Nimeni nu ştia însă că Dominika Egorova putea într-adevăr să citească gânduri. Mai exact, culori. Ea deţinea calităţi sinestezice, cu care fusese diagnosticată la vârsta de cinci ani, o stare pe care tatăl ei, profesor, şi mama, violonistă, o puseseră să jure că n-o va dezvălui niciodată, nimănui. Şi nimeni nu ştia. Sinestezia îi permitea să vadă cuvintele, muzica şi stările

sufleteşti ale oamenilor sub forma unor culori eterice plutitoare. Pentru ea această aptitudine însemnase un avantaj când practicase baletul şi executa piruete printre spirale roşii şi albastre. Însemnase un avantaj încă şi mai mare în detestata Şcoală de Vrăbii, când putea vedea aurele din jurul capului şi umerilor bărbaţilor şi le putea evalua pasiunea, senzualitatea şi dragostea. Când intrase ca ofiţer operativ în Serviciu, o folosise ca pe o superarmă pentru a estima stările de spirit, intenţiile şi minciunile. Trăise cu această capacitate – o binecuvântare şi în acelaşi timp un blestem –, sesizând nuanţele de roşu şi purpuriu ale fidelităţii şi afecţiunii, tonurile de galben şi verde ale răutăţii sau lenei, pe cele de albastru ale gândirii profunde şi inteligente, ca şi, doar o singură dată până atunci, aripile negre de liliac ale răului pur.

Haloul galben de panică birocrată al lui Bondarciuk pulsa în jurul umerilor bărbatului.

— Nu ai niciun fel de autoritate de a iniţia o operaţiune în zona mea de responsabilitate, rosti el, împletindu-şi nervos degetele. Racolarea unui nord-coreean este de două ori mai riscantă. N-ai habar cum vor reacţiona aceste *ghienî,* hienele astea: proteste diplomatice, atacuri cibernetice, violenţe fizice – ei sunt capabili de orice.

Dominika nu avea timp pentru aşa ceva.

— Hiena la care te referi este Ri Sou-yong, academicianul Ri, director adjunct al Centrului de Cercetări Ştiinţifice Nucleare Yongbyon din Coreea de Nord, instituţia care lucrează de zor pentru a produce un focos nuclear pe care să-l utilizeze împotriva Statelor Unite. Avem nevoie de o sursă în interiorul programului lor. Cu încurajarea chinezilor, este foarte probabil ca în următorii cinci ani nord-coreenii să lanseze o rachetă şi împotriva Moscovei, nu doar a Washingtonului. Sau poate eşti de altă părere?

Bondarciuk nu spuse nimic.

— Ţi-am expediat un rezumat operativ. Ri este de un an în Viena, la Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică, AIEA, continuă Dominika. Niciodată n-a călcat greşit, loialitate totală faţă de Phenian, fidelitate politică. Apoi trimite o scrisoare. Vrea să discute cu Moscova. Să fie la mijloc conştiinţa? Disperarea? Dorinţa de dezertare? Vom vedea. În tot cazul, calmează-te. Nu este o racolare coercitivă – el ne-a contactat.

— Pentru ţinta asta necunoscută, ai distrus o casă conspirativă excelentă de pe lista mea, fără nicio garanţie a succesului, comentă Bondarciuk.

— Dacă vrei, poţi să faci plângere la Moscova, se răsti Dominika. O să predau eu însămi protestul dumitale scris directorului, explicând că ai fi preferat să întâlneşti ţinta deschis pe stradă.

Piciorul Dominikăi se legăna acum în ritmul unei maşini de cusut.

Individul ăsta era un superimbecil printre imbecilii din Serviciu.

— Dispunem de două zile ca să-l „frăgezim”. În weekendul ăsta s-a furişat departe de garda lui de securitate din Viena. Acum stă într-o casă de pe plajă, în Voula, cu o menajeră-bucătăreasă.

Bondarciuk se lăsă pe spate în scaunul lui rotativ.

— Aşa-zisa menajeră, studenta româncă de 25 de ani, nu figurează cumva pe statul dumitale de plată?

Dominika ridică din umeri.

— Este una dintre cele mai bune. Ne-a oferit deja informaţii utile despre criza vârstei mijlocii prin care trece Ri.

Bondarciuk izbucni în râs.

— Sunt sigur că oferă şi alte informaţii utile. Voi, Vrăbiile, sunteţi toate la fel, adăugă el incluzând-o şi pe ea în mod implicit.

Dominika se ridică în picioare.

— Aşa crezi? Poţi să spui că noi suntem toate la fel? rosti ea pe un ton de gheaţă. De pildă, colonele, ce părere ai despre femeia cu care te întâlneşti în fiecare după-amiază de joi – crezi că poate fi o Vrabie de la Centru? Sau haide să ne uităm niţel la amanta dumitale grecoaică! Despre ea ce crezi? Şi dacă te mai referi o singură dată la mine spunându-mi Vrabie, propria dumitale criză a vârstei mijlocii va sosi mult înainte de termen.

Bondarciuk rămase pironit în scaun, cu haloul galben tremurând, iar Dominika părăsi încăperea.

•

Când Dominika a ajuns la casa conspirativă, academicianul Ri era plecat la târgul stradal săptămânal din Voula, suburbia litorală decolorată de soare a Atenei de pe coasta sudică, pentru a cumpăra produse din care Ioana, menajera lui româncă, să poată prepara chiftele cu lămâie şi ţelină, aşa cum obişnuia mama ei. Chiar şi după un an în care experimentase deliciile culinare ale Vienei, papilele gustative nord-coreene ale lui Ri duceau dorul cărnii, legumelor şi sosurilor groase, iar Ioana pregătise mese sătioase în cele două zile de când sosise în Atena, după ce plecase pe furiş din Viena înainte de începerea unui weekend lung.

— Avem aici un decor casnic ca la carte, se adresă Ioana către Dominika, după ce aceasta îşi scosese ochelarii de soare şi intrase în apartamentul micuţ închiriat la etajul întâi; toţi pereţii erau văruiţi în alb, pardoselile erau din marmură, iar uşile glisante ale balconului erau complet deschise spre briza răcoroasă a mării. Tipul e ciudat: dormitoare separate, nu vrea să fie masat pe spate şi nu se uită la mine când sunt în chiloţei. El cumpără totul, eu gătesc, el spală vasele şi după aia se uită toată noaptea pe canalele de ştiri în limba engleză. Le devorează.

Ioana Petrescu era o Vrabie veterană, înaltă şi cu umeri laţi, fostă voleibalistă, fluentă în engleză, franceză şi română şi de nivelul 4 în rusă. Terminase Universitatea din Bucureşti, cu specialitatea în limbi slave. Îi detesta pe majoritatea celor pentru care lucra – oficiali, ofiţeri SVR şi ruşi în general – dar o adula pe Dominika, pe care o vedea ca pe o camaradă, o fostă Vrabie care o trata de la egal la egal. Cu faţa ei de zeiţă dacă, Ioana ar fi putut câştiga o avere ca model în Occident, însă caracterul ei dificil o făcea să continue să lucreze ca Vrabie a SVR-ului pentru Egorova, căreia îi şoptise cândva că-i plăceau la nebunie nuanţele seducţiei unei „capcane cu miere" reuşite. Avea în ea ceva de prădător, care-i plăcea şi mai mult Dominikăi. Era perspicace, educată, irascibilă, ireverenţioasă şi sceptică. Dominika o proteja în cadrul Serviciului, îi ţinea departe de ea pe coloneii şi generalii fustangii şi-i preţuia evaluările chibzuite ale ţintelor. Erau prietene; Dominika intenţiona s-o scoată până la urmă din secţia de Vrăbii şi s-o aducă în Serviciu ca ofiţer permanent.

— A spus de ce a trimis scrisoarea la *rezidentura* din Viena? întrebă ea. Ce are de gând? Să dezerteze?

— Nu vreau să dezertez, se auzi un glas din uşă.

Nu-l auziseră intrând. Ri Sou-yong ţinea în mână o sacoşă din plastic plină ochi, din care ieşeau căpăţâna unei ţeline şi frunzele unui praz. O puse pe blatul din bucătărie şi se aşeză pe un scaun vizavi de cele două femei. Era scund şi slăbuţ, îmbrăcat în cămaşă albă simplă, pantaloni şi sandale. Avea părul negru ca tăciunele, faţa rotundă şi roşcovană, cu pometi înalţi şi o aluniţă pe bărbie, ca preşedintele Mao.

— Să înţeleg că amica ta este reprezentanta Moscovei? o întrebă pe Ioana. Numele nu sunt necesare. Se întoarse către Dominika: Bun-sosit! Mulţumesc că ai venit până aici ca să ne întâlnim. Am informaţii pentru voi.

Ieşi din bucătărie, intră în unul dintre dormitoare şi se întoarse cu un plic de carton boţit, cu buton şi şnur, pe care-l întinse Dominikăi.

— Te rog să scuzi starea plicului. A trebuit să-l scot în secret din birou pe sub haine. Sper însă că ceea ce conţine va compensa aspectul.

Dominika scoase din plic un teanc de hârtii şi le puse pe măsuţa pentru cafea. Documentele erau scrise de mână în coreeană; pentru ea puteau fi la fel de bine zgârieturi paleolitice pe pereţii peşterilor din Lascaux.

Ri îi înţelese instantaneu privirea nedumerită şi se înroşi.

— Îmi cer scuze, zise el, pentru *chosŏn'*gŭl, alfabetul coreean, însă ştiu că documentele ştiinţifice originale au mai multă valoare intrinsecă decât cele traduse sau transcrise.

„Un adevărat perfecţionist", se gândi Dominika, privind apreciativ haloul albastru-închis care înconjura capul bărbatului. „Gânditor, sclipitor,

anticipează reacţii”.

— Aşa este, profesore, zise ea, totuşi un vânzător de informaţii false poate să aducă documente a căror valoare nu poate fi stabilită imediat.

Era o sugestie nepoliticoasă, făcută în mod premeditat pentru a-i judeca reacţia. Dominika nu uita nicio clipă că putea avea de-a face cu o cursă a serviciilor de informaţii nord-coreene, concepută dintr-un motiv enigmatic de către mintea infantilă a Inegalabilului Conducător, sau indiferent cum îi spuneau în prezent preşedintelui lor. În mod reflex, atât ea, cât şi Ioana trăgeau cu urechea, încercând să audă orice scrâşnet de paşi pe pietrişul aleii de afară. Ri zâmbi şi aplaudă scurt.

— Ai dreptate, într-adevăr, zise el. Eşti prudentă să aminteşti aspectul acesta.

— Şi noi tot n-am auzit exact de ce ai solicitat această întâlnire, spuse Dominika, ce anume oferi sau ce te aştepţi să capeţi în schimb.

— Voi răspunde cu plăcere la întrebările tale, rosti omuleţul şi făcu o plecăciune scurtă. În primul rând, nu cer nimic în schimbul acestor informaţii. Nu am nevoie de bani. Nu vreau să dezertez. Membrii familiei mele din Phenian ar fi băgaţi de vii într-un laminor, unul câte unul, dacă eu aş dispărea de la postul din Viena. În al doilea rând, vă ofer informaţii secrete de stat despre succese recente ale programului nuclear de la Yongbyon, eforturi specifice de construire a unui declanşator fiabil pentru un dispozitiv nuclear, unul care să fie suficient de miniaturizat pentru a fi montat într-o rachetă balistică intercontinentală. Voi rezuma în engleză ceea ce am oferit în aceste rapoarte tehnice, pentru raportul tău preliminar către Moscova. Va fi satisfăcător?

— Da, destul de satisfăcător, aprobă Dominika, totuşi rămâne a treia întrebare: de ce faci asta? Şi de ce oferi informaţiile tocmai Moscovei?

Ri o privi drept în ochi; haloul lui albastru era neclintit, mâinile îi erau nemişcate. Dominika tot nu detecta vreun semn de minciună.

— Am ales Moscova, răspunse bărbatul, deoarece Washingtonul şi-a pierdut seriozitatea la nivel global în ultimul deceniu, a devenit un vultur fără gheare şi fără clonţ. CIA a fost politizată şi denaturată şi lasă să se scurgă informaţii la cererea administraţiei, pentru câştiguri politice. Zâmbi scurt. Colaborarea cu un serviciu de spionaj care acceptă scurgerea de informaţii pentru a sluji politicieni ideologi tinde să reducă speranţa de viaţă a surselor sale. Sunt dispus să-mi asum riscuri, dar nu sunt suicidar.

Ri îşi şterse palmele pe pantaloni şi continuă:

— Mă întrebi de ce o fac? Un om nu poate să tacă la infinit. Arme nucleare ajunse pe mâna unui bărbat-copil care se autointitulează Sfântul Soarelui şi al Lunii ar însemna un dezastru pentru ţara noastră, pentru regiunea Asiei şi

pentru întreaga lume. Eu sunt dispus să risc viaţa mea şi vieţile membrilor familiei mele pentru ca acest lucru să nu se întâmple. În ţara noastră nu mai există speranţă. Poate că eu voi putea aduce un dram de speranţă pentru viitor.

— Îţi admir convingerile, profesore, spuse Dominika. Eşti pregătit să continui să raportezi din Viena, de la AIEA? Nu te voi minţi: riscurile nu se vor diminua. Totuşi eu voi fi responsabilă, personal, de securitatea ta.

— Colaborarea în Viena va fi mult mai dificilă, răspunse Ri. Există agenţi de securitate care ne supraveghează foarte îndeaproape delegaţia. Suntem obligaţi să locuim în acelaşi bloc, câte doi delegaţi într-un apartament, aşa că fiecare dă informaţii despre celălalt. Suntem foarte rar singuri.

— Acestea sunt dificultăţi ce pot fi surmontate, îl asigură Dominika. Noi avem multă experienţă în asemenea chestiuni.

Cu intuiţia perfectă a momentului optim pentru acţiune al unei Vrăbii instruite, Ioana se ridică şi porni spre bucătărie.

— O să pregătesc cina cât discutaţi voi afaceri, zise ea. Cred că putem deschide o sticlă de vin în seara asta, ca să sărbătorim, nu?

•

Academicianul Ri se aşeză lângă Dominika pe canapea şi sintetiză conţinutul rapoartelor pe care le adusese, deschizându-le ocazional la o pagină anume ca să arate o diagramă simplă ce ilustra o idee. Vorbea ca un om de ştiinţă, logic şi în succesiune ordonată.

— Am putea discuta săptămâni în şir despre progresele înregistrate în proiectarea armelor nucleare, zise el, dar pe scurt, hârtiile acestea documentează că serviciile noastre de spionaj au adus pentru programul nostru nuclear o tehnologie străină ce-i va permite Coreei de Nord să construiască un dispozitiv nuclear mai puternic şi să-l miniaturizeze pentru a intra în focosul unei rachete balistice intercontinentale. După părerea mea, există trei puncte importante. Unu: serviciul nostru de spionaj, BGR, Biroul General de Recunoaştere al Statului-Major, nu este un serviciu global. El operează regional, este iremediabil insular şi în general ineficient. În nicio altă circumstanţă n-ar fi putut dobândi singur tehnologia aceea. Doi: tehnologia implică o serie de componente electromagnetice avansate ce au fost văzute până acum doar în realizarea tunului electromagnetic naval american, o armă experimentală care poate propulsa un proiectil la viteze uriaşe pe distanţe imense. Trei: exploatarea puterii electromagnetice a unui tun electromagnetic reconfigurat va permite centrului de cercetare de la Yongbyon să construiască un aşa-numit „detonator de tip armă” – aducerea laolaltă a doua emisfere suberitice de uraniu-235 – pentru un dispozitiv de fisiune a uraniului într-o perioadă foarte scurtă. Tehnologia este relevantă,

deoarece va facilita de asemenea miniaturizarea declanşatorului pentru a începăea în focosul unei rachete.

Dominika ştia că aşa ceva era extrem de important.

— Profesore, cât de curând va fi gata declanşatorul pentru a fi utilizat în forma sa miniaturizată?

— Dacă nu apar complicaţii, răspunse Ri, estimez că va fi gata în şase luni.

— În prezent, Coreea de Nord are o rachetă cu rază suficientă de acţiune ca să ajungă la Washington sau Moscova?

— Acestea sunt secrete deţinute de Forţele de Rachete ale Statului-Major General al armatei. După ştiinţa mea, deocamdată nu au aşa ceva, dar pot avea peste 12 luni. Asta e doar o presupunere.

— Cum a obţinut BGR tehnologia tunului electromagnetic?

Ri clătină încet din cap.

— Nu cunosc detaliul acesta. Noi primim cópii clare ale cercetărilor, dar nu vedem documente sau planuri originale. BGR n-ar dezvălui niciodată sursa informaţiilor sale. Două lucruri sunt sigure: tehnologia furată este autentică – ea ne accelerează programul şi ne economiseşte ani de cercetare şi dezvoltare.

— Şi al doilea lucru? întrebă Dominika.

— Informaţiile acestea puteau proveni dintr-un singur loc. Americanii au o problemă mare. Au o cârtiţă în rândurile lor.

CHIFTELELE IOANEI CU LĂMÂIE ŞI ŢELINĂ

Amestecaţi carne tocată de vită, ceapă tocată, pătrunjel tocat, ou crud, pimiento*, sare şi piper, şi formaţi chiftele. Prăjiţi-le la foc iute până se rumenesc, apoi puneţi-le deoparte. Tăiaţi ţelina în beţişoare şi căliţi-le, alături de căţei întregi de usturoi striviţi, curcumă, chimen, scorţişoară, seminţe de fenicul strivite şi paprika afumată, amestecând mereu. Puneţi apoi chiftelele şi adăugaţi concentrat de supă de găină, zeamă de lămâie, sare şi piper. Daţi în clocot, apoi acoperiţi şi lăsaţi la foc mic până când ţelina se înmoaie şi sosul scade. Serviţi cu o linguriţă de iaurt şi pătrunjel tocat fin.*

2.

La dospit

Cu 12 ani în urmă, când locotenentul Audrey Rowland îi spusese agentului de racolare Anton Gorelikov în hotelul Metropol să se ducă-n măsa după ce el îi propusese un aranjament prin care să împărtăşească spionajului militar rus informaţii secrete despre proiecte de cercetare americane în domeniul armamentului în schimbul unor plăţi băneşti şi al unui ajutor discret în carieră, Gorelikov fusese încântat. În manualul racolărilor de spioni, înjurătura nu însemna un refuz. Tânăra nu spusese „nu" şi, mai important, nu-şi declarase plină de indignare intenţia de a raporta propunerea oficialilor din direcţia de contrainformaţii a ambasadei americane, ceea ce ar fi periclitat cu siguranţă abordarea. Zbenguiala ei de 30 de minute cu o Vrabie a SVR-ului reprezenta în mod clar un contact ce trebuia raportat şi care ar fi avut consecinţe grave pentru promiţătoarea ei carieră în marină. Gorelikov estima că Rowland avea să fie motivată să păstreze secretul episodului. În acelaşi timp, se gândea că mai era ceva. Tânăra era ambiţioasă şi se dovedise deja o cercetătoare sclipitoare într-un program esenţial, o abilitate poleită cu aur ce i-ar fi garantat avansarea rapidă în marina americană, dominată de bărbaţi, ceea ce era, evident, important pentru ea. De asemenea, trecutul lui Audrey Rowland în privinţa bărbaţilor era încă neclar şi poate că se manifesta în comportamentul sexual, chiar şi la vârsta ei tânără. Ambiţie amplificată de orgoliu, condimentată de o pasiune interzisă pentru lesbianism. O combinaţie potenţială pentru racolare. Gorelikov o lăsase să se gândească peste noapte; ceea ce în jargonul colocvial al spionajului se numea „a lăsa pâinea la dospit".

A doua zi, când Audrey Rowland stipulă ţâfnos că-şi va limita raportările strict la proiectul tunului electromagnetic, Gorelikov îi acceptă politicos condiţia. El ştia că momeala fusese înghiţită odată cu cârligul. Majoritatea agenţilor începeau prin stabilirea de graniţe morale pentru trădarea lor, insistând pentru aranjamente cu final determinat, limitate de obicei la un singur subiect, în schimbul păstrării secretului delictului iniţial. Ceea ce niciunul dintre ei nu înţelegea imediat era că acceptarea de a oferi *orice fel* de secrete Moscovei multiplica însutit delictul iniţial, prinzând agentul în plasa păianjenului pentru atâta timp cât stipulau ruşii, sau până când

agentul pierdea accesul, sau până când avea ghinion şi era chemat de vânătorii de cârtiţe la interviurile inexorabile. Din lunga lui experienţă, Gorelikov ştia că finalul inevitabil – soarta universală a tuturor agenţilor – era demascarea în cele din urmă a lui Audrey prin acţiunea neglijentă a vreunui ofiţer de caz din GRU cu muşchii mai mari decât mintea sau, mai probabil, de o sursă CIA din GRU care avea să raporteze existenţa unei cârtiţe ruse în marina americană. De aceea ţelul fusese de a compartimenta cazul şi de a exploata agenta cât mai mult timp, extrăgând cât mai multe informaţii cât de repede posibil. Supravieţuirea lui Audrey Rowland ca sursă nu era responsabilitatea birocratică a lui Gorelikov, dar în opinia lui ar fi fost de preferat să fie preluată de SVR, un serviciu specializat în exploatarea surselor străine sau, şi mai bine, de un agent ilegal anonim, imposibil de urmărit şi bine dotat.

Acum viceamiral, Audrey Rowland – nume de cod MAGNIT – contrazisese însă statisticile de supravieţuire a agenţilor. Ea raporta de 12 ani – existaseră întreruperi ale contactului, transferări nereuşite către ofiţeri de caz inacceptabili şi o pauză după o alarmă de securitate –, dar fusese permanent pe lista informatorilor încă de la racolarea ei din hotelul Metropol.

Viceamiralul Rowland se obişnuise de mult, aşa cum prezisese Gorelikov, cu actul spionajului. Iniţial, îşi autojustificase trădarea spunându-şi că divulgarea de informaţii ştiinţifice Rusiei va nivela terenul de joc al tehnologiei, va genera încredere mutuală şi va reduce de fapt posibilitatea unui al treilea război mondial, un conflict din care nicio persoană cu capul pe umeri nu credea că vreuna dintre părţi va supravieţui. Femeii îi făceau plăcere scrisorile elaborate de mulţumire şi admiraţie din partea uluiţilor savanţi ruşi, care-i lăudau cunoştinţele tehnice, la fel cum o încântau întâlnirile anuale cu unchiul Anton, care era elegant, bine îmbrăcat şi sofisticat, şi cu care putea discuta despre artă, sau muzică, sau filosofie, dar şi despre antenele comandate în fază aeropurtate, sau despre capacitatea de generare în megawaţi a distrugătorului din clasa Zumwalt.

Relaţia dintre agentă şi stăpâni se maturizase. Pe măsură ce performanţele lui MAGNIT au continuat neabătut, iar evaluarea credibilităţii ei a rămas la nivelul cel mai ridicat – toate serviciile îşi evaluează în mod constant informatorii, deoarece primul semn de necazuri este o schimbare anormală a producţiei de informaţii – Gorelikov, la ordinul lui Putin, a iniţiat o coordonare paralelă: ofiţerii GRU se ocupau de MAGNIT în interiorul Statelor Unite, deşi rolul lor era mai mult acela de poştaşi, colectând materialele lăsate în cutii poştale oarbe şi transmiţând cerinţe. Pe de altă parte, Gorelikov a început să se întâlnească cu MAGNIT în timpul

concediului ei anual, unica pauză pe care femeia şi-o permitea de la devotamentul ei, altfel total, faţă de laboratoare, programele cu acces special, managementul personal şi sarcinile de întocmire şi monitorizare a bugetului ce-i ocupau tot timpul. Toţi ştiau că amiralul Rowland, deşirată ca o barză, alegea destinaţii rurale puţin frecventate pentru drumeţiile ei solitare în cursul vacanţei anuale de o lună: excursii în Nepal, foto-safariuri în Tanzania, camping în Jamaica sau expediţii cu caiacul pe Amazon. Colegii, care nu erau obişnuiţi s-o vadă pe ciolănoasa Audrey Rowland decât în uniformă, ridicau de obicei din sprâncene văzând fotografiile ei din vacanţe în care apărea în pantaloni scurţi, cu bocanci, pantaloni de camuflaj sau costume de scufundări şi o comparau pe la colţuri cu Ichabod Crane[3].

Întâlnirile cu Anton erau aranjate în timpul vacanţelor exotice ale lui Audrey, în reşedinţe luxoase închiriate în oraşele mari cele mai apropiate, pentru a evita călătorii suplimentare şi ştampile incriminatoare pe paşaportul ei. Justificările iniţiale, amăgitoare, ale agentei pentru activitatea ei de spionaj evoluaseră sub tutela filosofică a unchiului Anton, care se străduia s-o menţină pe Audrey motivată. Noţiunea „nivelării terenurilor de joc" părea mai puţin relevantă în Noul Război Rece de măsuri active şi operaţiuni cibernetice. În schimb, Anton îi amintea frecvent de inechitatea sistemului pentru femeile din marina americană, inspirându-se din comentariile tot mai sincere ale lui Audrey despre copilăria care fusese clar şi complet dominată de un tată autoritar, un aviator naval destrăbălat, care-şi teroriza soţia umilă şi care aproape că-i declarase lui Audrey că ar fi preferat să fi avut un fiu. Dacă tatăl ei ar mai fi trăit acum, îi spuse Audrey lui Anton, ar fi fost nevoie s-o salute *pe ea*. Anton îi mărturisi că şi în Rusia femeile se confruntau cu aceeaşi problemă: erau silite de societate, cutume şi instituţii să-i lase pe bărbaţi să le fure forţa emoţională. Empatia lui Anton atinse o coardă sensibilă în Audrey. Acţiunile ei – transmiterea de secrete, întâlnirile clandestine, acceptarea recompenselor financiare de la Kremlin – erau menite doar pentru ea şi le făcea pentru a excela în carieră în pofida bărbaţilor, în pofida sistemului. Creşterea conturilor ei gestionate de Centru – avea deja echivalentul a cinci milioane de dolari în euro depuşi de Kremlin, monede de aur Krugerrand şi diamante brute – era o altă validare personală a meritelor ei.

Anton înţelegea că noţiunea spionajului ca motor al emancipării lui Audrey era un puternic factor de control. Desigur, alte elemente de control proveneau din apetitul ei sexual. În ciuda liberalizărilor din armata SUA, Anton insista mereu ca Audrey să păstreze secretul predilecţiei ei pentru

[3] Personaj fictiv din povestirea „Legenda călăreţului fără cap" (1820) de Washington Irving. (*n.tr.*).

femei pentru a nu-şi afecta cariera. Lumea secretă în care trăia Audrey o menţinea în stare de alertă, astfel că era o agentă mai bună: surescitată, irascibilă şi ranchiunoasă. Vacanţele ei anuale în străinătate reprezentau oportunităţi delicioase de a găsi, a urmări şi a face dragoste cu amante mult visate. În câteva rânduri, Anton a trebuit să intervină pe lângă autorităţile locale când episoadele dintre Audrey şi partenere locale deveneau prea însufleţite – când era înflăcărată, Audrey se manifesta temperamental. Anton îi procură chiar acte false, pe diverse nume, care să-i ţină adevărata identitate necunoscută poliţiştilor dacă situaţia scăpa de sub control. Activităţile ei sexuale erau greu de controlat, dar meritau efortul pentru că puteau fi folosite ca instrument de control al lui MAGNIT. După ce se întorcea la Washington, în spatele biroului ei din LCN, cu tresele late de pe mâneci şi cele trei stele de pe guler, femeia trebuia să redevină o celibatară benignă şi trebuia să-şi joace rolul respectiv.

Anton o sfătui chiar să evite vibratorul acasă, deoarece îi fusese repartizată o menajeră-bucătăreasă steward de marină în victoriana clădire Quarters B de pe Admirals Row din Washington Naval Yard, aflat în sud-estul capitalei americane. Îi explicase insistent că imaginea ei imaculată, de profesionistă asexuată demnă de lăudat, ar fi fost întinată dacă personalul ar fi găsit vreo jucărie sexuală şi ar fi circulat rapid zvonuri despre doamna amiral fochist cu păr vâlvoi, care opera la miezul nopţii un vibrator de 220 V în mansardă, făcând becurile să pâlpâie şi speriind şoarecii. Aceeaşi recomandare a fost valabilă peste un an, când Audrey a descoperit salata condimentată de castraveţi, pe când făcea turul templelor din nordul Thailandei, şi a anunţat că-i va cere bucătăresei din Washington să i-o pregătească frecvent. În cursul întâlnirii lor din luxoasa staţiune Anantara din provincia Chiang Mai, Anton a prevenit-o apăsat să nu mai umble în compartimentul pentru legume al frigiderului; personalul avea să descopere în mod inevitabil dispariţia castraveţilor. Audrey a râs imaginându-şi scena. După atâţia ani, unchiul Anton putea vorbi cu ea deschis despre aceste subiecte.

Pe lângă întâlnirile ei regulate din străinătate cu unchiul Anton, MAGNIT se întâlnea o dată pe lună la Washington cu ofiţeri de caz din GRU, care erau ofiţeri de informaţii din cadrul armatei, membri ai ambasadei Rusiei de pe Wisconsin Avenue. Sub aparenţele unor banali ataşaţi militari, spionii GRU coordonau rareori surse clandestine adevărate, ocupându-se mai degrabă de periferia culegerii clasice de informaţii de la oameni şi din surse deschise, ca şi de transferul de tehnologie. Întâlnirile aveau loc în parcuri suburbane sau pe trasee de drumeţie şi pajişti din Washington, ori din zone suburbane din statele Maryland şi Virginia. Întâlnirile nu durau de obicei mai mult de

cinci minute, în timpul cărora Audrey îşi transmitea informaţiile, plus mesaje către unchiul Anton. Mintea analitică a femeii îşi asuma cu pasiune provocarea găsirii de situri inventive pentru întâlniri, unele pe care le putea examina de la depărtare pentru a se asigura că noul cretin-al-lunii din GRU nu adusese pe urmele sale FBI-ul. Audrey discutase cu Anton – tutorele ei în foarte multe privinţe – despre detaliile alegerii siturilor şi devenise destul de pricepută. Audrey pierduse şirul nenumăratelor dischete, stickuri de memorie, camere foto digitale, hard diskuri şi, din când în când, teancuri de documente fizice, volume legate şi printuri despre toate aspectele cercetării armelor navale, războiului antisubmarin, designului navelor şi radarelor, tehnologiei stealth şi comunicaţiilor codificate pe care le pusese în mâinile ofiţerilor ei de caz. După 12 ani de activitate, ea n-ar fi putut enumera cu exactitate suma totală a secretelor pe care le transmisese ruşilor. De fapt, nici nu-i păsa. Cele trei trese de pe vestonul uniformei erau un motiv suficient pentru a continua.

O sursă ca MAGNIT era fără doar şi poate nestemata din coroana agenţiei GRU şi în acelaşi timp o povară constantă pentru capacităţile de colectare ale Sediului Central GRU, cunoscut ca Acvariul. De la bun început, Anton Gorelikov fusese însărcinat în secret de Putin să monitorizeze cazul MAGNIT şi să observe calitatea şi durabilitatea acţiunilor de spionaj GRU. Când MAGNIT primise a treia stea, Gorelikov începuse, fără pic de blândeţe, să scoată cazul din mâinile militarilor, pentru a fi repartizat în cele din urmă unui ofiţer pentru agenţii ilegali din New York, care avea să fie anonim, invizibil şi inviolabil. Din acel moment numele de cod MAGNIT avea să fie schimbat, iar accesul la dosar avea să fie sever restricţionat. Gorelikov o avea de asemenea în vedere pe colonelul Egorova, şefa contrainformaţiilor din SVR, pe care o considera capabilă să împartă cu el până la urmă sarcinile coordonării MAGNIT în străinătate, ţinând seama de experienţa ei anterioară în operaţiuni pe teren şi contrainformaţii.

De mai mulţi ani, preşedintele Putin avusese o preferinţă discretă pentru şefa contrainformaţiilor sale, fosta balerină pieptoasă, din noaptea în care vizitase dormitorul Dominikăi în Palatul Constantin şi o dezmierdase cu un aer nepăsător pe sub corsajul de dantelă al cămăşii ei de noapte, iar în acelaşi timp îi ordonase să plece la Paris şi să-l elimine pe propriul ei şef, psihopatul Ziuganov, care intrase în dizgraţia lui Putin. Preşedintele nu a uitat cum răspunseseră sfârcurile Egorovei sub atingerile sale, nu putea uita foşnetul abia perceptibil al mameloanelor care se măreau sub dantelă şi fluturatul genelor ei în semn de excitare sfioasă. Avea s-o posede în cele din urmă, era inevitabil. Intenţiona s-o promoveze pe Egorova în viitorul apropiat, dar nu deocamdată. Iar coordonarea sursei MAGNIT putea să

aştepte: continuarea producţiei cârtiţei era vitală. Gorelikov îl asigurase pe Putin că acesta era abia începutul; pe măsură ce marina americană avea să se scufunde şi să se dezintegreze, la fel avea să se întâmple şi cu Statele Unite.

— *Cito bîlo, to proşlo i bîliom poroslo,* îi spusese Gorelikov lui Vladimir, „Ce a fost va dispărea şi va fi acoperit de iarbă".

SALATA THAILANDEZĂ DE CASTRAVEŢI A LUI MAGNIT

Curăţaţi castraveţii de coajă şi de seminţe şi tăiaţi-i în feliuţe foarte subţiri, preferabil pe râzătoare. Puneţi feliile într-o strecurătoare, presăraţi sare şi lăsaţi la scurs, storcând excesul de apă. Într-un castron amestecaţi oţet de orez, zeamă de lămâie, feliuţe subţiri de usturoi, ardei „ochi de pasăre" thailandez pisat, nam pla (*sos de peşte*), *coriandru tocat, puţin ulei de susan, zahăr, ceapă verde fin tăiată şi felii subţiri de ceapă roşie* (*înainte înmuiaţi câteva secunde ceapa roşie în apă cu gheaţă*). *Adăugaţi castraveţii în sos şi presăraţi deasupra fie pudră de creveţi uscaţi, fie alune pisate. Serviţi imediat.*

3.

Eşti al meu

Dominika deşurubă capacul rujului şi scrise *Tî moi* pe pieptul gol al lui Nathaniel Nash. Stăteau amândoi în pat, ea deasupra lui, în casa conspirativă a CIA: o vilă cu stucatură albă, arsă de soare, la capătul unui drum prăfuit, în vârful unei coline pietroase şi presărate de cactuşi din Vouliagmeni, aflată la 15 kilometri sud de Atena, de unde se zărea imaginea înceţoşată a insulei Eghina dincolo de golful Saronic cu ape turcoaz perfect nemişcate. Feriboturi albe ce se îndreptau spre portul Pireu lăsau în urmă siaje înspumate ce se intersectau. Dincolo de fereastră, colibri ţâşneau în jurul florilor de pe vrejurile de glicină care creşteau pe pereţii exteriori ai vilei cu o singură încăpere. Dominika se ridică puţin mai sus şi-l sărută pe bărbat pe buze.

— Sper că n-a fost unul dintre rujurile tale pistoale, zise Nate.

Cu doi ani în urmă, Direcţia T (tehnică) a SVR-ului îi dăduse Dominikăi două arme cu câte un singur glonţ şi declanşare electrică, camuflate ca rujuri pe care ea le utilizase în Paris ca să separe vârful craniului de creierul piticului şi psihopatului ei şef Ziuganov, care în momentul acela îi zgândărea coastele cu un stilet, încercând să-i înfigă vârful până la inimă. El îşi dăduse seama că Dominika lucra pentru CIA, iar când gloanţele dum-dum explozibile din pistoalele-rujuri pulverizaseră creierul piticului veninos în Sena, femeia scăpase din nou, cel puţin până la următoarea criză.

•

Asta se întâmplase după cinci ani de la prima ei detaşare în străinătate, la Helsinki. Finlanda fusese un vis. Case construite parcă din turtă dulce, cotlete sfârâitoare de vânat, plus incitarea şi extazul unei misiuni operative reale: să-l găsească pe ofiţerul CIA Nathaniel Nash din ambasada americană, să intre în legătură cu el, să se împrietenească şi, dacă era necesar, să-l seducă, pentru a afla numele unui rus de rang înalt despre care SVR-ul ştia, *pur şi simplu ştia,* că era coordonat de Nash, dar pe care nu reuşise să-l identifice. Nash şi Dominika începuseră să lucreze simultan unul asupra celuilalt: cine la lumina lumânărilor înfipte în sticle de vin, peste care se scurgea ceara, plimbări prin parcuri înfrunzite, cafele savurate pe promenada răcoroasă a portului, unde briza ridica rochiile fetelor deasupra şoldurilor. Iscodiri, firimituri aruncate, mreje verbale şi capcane pentru

evaluare. Amândoi cunoşteau toate vicleşugurile dezvoltării unei relaţii şi timp de trei luni se străduiseră să se racoleze reciproc. Dominika văzuse că haloul stacojiu al bărbatului – pasiune, devotament, constanţă – nu tremurase şi nu pâlpâise niciodată. Nash îi spunea adevărul şi ea putea să vadă cum interesul lui creştea de la zi la zi.

Iar apoi s-a întâmplat imposibilul. Firea degajată şi onestă a lui Nate, critica lui blândă – dar corectă – a actualei situaţii jalnice din Rusia, atenţia sinceră pe care i-o acorda *ei* şi flirtul o împinseseră pe Dominika să pună sub semnul întrebării ce făcea ea de fapt, pentru cine şi de ce. Când prietena ei din ambasada rusă dispăruse (Dominika era sigură că fusese asasinată din cauza unei încălcări minore de securitate), simţise că se umpluse paharul. Într-o noapte ploioasă în Helsinki acceptase propunerea lui Nate de a lucra pentru CIA şi primise numele de cod DIVA. Ce modalitate mai bună de a da cea mai puternică lovitură ţarului şi bandiţilor săi? Ce ar fi putut face mai mult pentru a-şi hrăni *otvraşcenie,* sila pe care o simţea pentru ei? Spionând pentru CIA, Dominika ajuta *Rodina,* nu o trăda.

Boje, Dumnezeule, bărbaţii aceştia din CIA erau din altă rasă, se adunaseră s-o instruiască, s-o îndrume şi s-o sprijine ca o familie, ceva neauzit şi imposibil în propriul ei SVR. Câţiva dintre ei intraseră în viaţa Dominikăi. Şeful Diviziei Europa, Tom Forsyth, legenda cu păr grizonant a Directoratului Operaţiuni şi mentor generos al lui Nate Nash. Politicosul Forsyth racolase prim-miniştri, prinţi din emirate şi, o dată, pe amanta răsfăţată a unui amiral al Flotei Roşii, ducând-o la un orfelinat din Paris pentru a-i vedea pe copii zbenguindu-se în sala de joacă (Forsyth ştia că amiralul refuzase să se însoare cu ea şi să-i dăruiască urmaşi). Racolarea se referea în primul rând la nevoile umane, la vulnerabilităţi şi motivaţii. Profund mişcată de grija lui, femeia începuse chiar de-a doua zi să fure secrete navale sovietice pentru Forsyth.

Apoi Marty Gable, partenerul lui Forsyth de pe toată durata carierei sale. Purta de obicei cămaşă kaki de camuflaj şi bocanci de drumeţie şi avea obiceiul să lenevească pe canapea. Gable trecuse prin multe la viaţa sa. Coordonase agenţi în Africa, America Latină, Asia de Sud-Est şi Magreb. Racolase un infiltrat în grupul terorist PKK în Istanbul şi-l recuperase pe agentul deconspirat, împuşcând între ochi un criminal PKK. Pentru el era primordial să-şi protejeze agenţii – în cazul acesta pe DIVA. Dominika ajunsese să-i spună *bratok,* „frate mai mare". Gable îl luase sub aripa lui protectoare pe tânărul Nate, căruia îi trăgea cu drag şuturi în fund pentru a-l învăţa Regulile Jocului.

Ultimul dintre aceşti prieteni noi era Simon Benford, şeful Diviziei de Contrainformaţii: durduliu, furios, cu cravata veşnic strâmbă. Din cauze

necunoscute, părul de pe o parte a capului îi stătea mai tot timpul perpendicular pe țeastă, ca o aripă. Ca și Forsyth, Benford era un obelisc în DO. Numai în ultimii cinci ani, geniul acesta năbădăios condusese trei investigații separate pentru a descoperi cârtițe conduse de ruși din CIA și guvernul american. Benford îi detesta pe birocrați, carieriști, proști, capete pătrate, majoritatea agenților speciali din FBI, întreaga Agenție de Informații a Departamentului Apărării și ceea ce el numea „homoeroticul" Departament de Stat. Din cauza caracterului strict secret și al protocolului de acces restricționat din cadrul compartimentului, Benford devenise ofițerul superior din Cartierul General al CIA care direcționa personal cazul DIVA.

Sub îndrumarea lor atentă, Dominika dădu în vileag toate secretele *rezidenturii* din Helsinki și, când se întoarse la Moscova, începu să trimită informații secrete cu dungă albastră (pentru secretele cele mai sensibile) din seifurile de la Iasenevo, devenind în curând principala sursă rusească a CIA. Mai bine de șapte ani, Dominika a expediat tot ce a putut, iar oamenii ei din CIA i-au asigurat protecție și siguranță, prin întâlniri personale periculoase pe alei moscovite, rendez-vous-uri rapide în capitale străine și rafale concentrate de transmisiuni din echipamentul ei CARS (comunicații cu agenții pe rază scurtă). A dezvăluit CIA activitățile clandestine ale Kremlinului din întreaga lume.

La toate astea se adăuga relația cu ofițerul ei de caz care o racolase, Nathaniel Nash. Părul negru care cobora în cârlionți pe fruntea bărbatului, privirea excepțională de șoim pe teren și aura stacojie din jurul umerilor săi acționaseră cumulativ asupra Dominikăi, deja impresionată de cei din CIA și de aventura nebună a spionării pentru ei. Ce s-a întâmplat între Nate și Dominika în Helsinki a fost poate inevitabil. Aflați împreună sub presiunea permanentă a racolării și spionajului, Nate – ofițerul de caz al agentei – și Dominika – agenta secretă – s-au îndrăgostit. Pasiunea lor era nestăvilită, sexul vulcanic, pe furiș și limitat la rarele ocazii când rămâneau doar ei doi. Pentru Nate, o relație sentimentală între un ofițer de caz și agenta sa reprezenta un delict ce i-ar fi pus capăt carierei. Pentru Dominika, aceeași relație cu un american ar fi fost fatală dacă afla Centrul.

Legătura lor nu a rămas – și nu a putut rămâne – secretă mult timp față de CIA. Instinctele hormonale ale lui Gable și previziunea șamanică a lui Benford au detectat repede afacerea interzisă. Nate a fost aspru mustruluit, totuși Benford a ales pentru moment să nu-l demită imediat din serviciu în interesul obținerii de informații și pentru a menține motivarea DIVEI. Din partea ei, Dominika a recunoscut nepăsătoare situația, a acceptat riscurile, a ignorat avertismentele lui *bratok* Gable și s-a bucurat de iubirea ei pentru

Nate. Nash a încercat să pună capăt relaţiei de câteva ori, dar pasiunea lor era copleşitoare. Femeia refuza să renunţe la el, iar el nu-şi putea stăvili patima stacojie.

•

Atingând faţa lui Nate cu sânii ei grei, Dominika se dădu jos din pat, se duse în colţul placat al chicinetei, care adăpostea un duş improvizat, şi se spălă cu duşul portabil, udând o porţiune considerabilă din marmura de pe jos. Nate o privi cum îşi rotea corpul mlădios sub jetul de apă: coastele îi erau brăzdate de cicatrici albe, gambele sculptate de anii de balet. Se sculă din pat şi i se alătură. Nate era musculos şi zvelt, cu păr negru rebel şi ochi căprui, cărora nu le scăpa aproape nimic.

— Vezi ce am scris? întrebă Dominika săpunindu-i pieptul şi urmărind cu vârfurile degetelor cicatricile bărbatului, cea maronie de-a curmezişul abdomenului şi cele roşu-furioase de pe braţe.

Amândoi erau ca nişte manechine, cu rănile cusute. Nate nu-i răspunse, ci o sărută, ţinându-i capul între palmele lui, învăluind-o în norul său roşu.

— *Tî moi,* spuse ea, prinzându-l cu mâinile pe după gât. Eşti al meu.

— Vladimir Putin ştie asta?

Se instalară pe balconul mic al vilei; soarele apunea în spatele muntelui ce se înălţa în zare. Masa din răchită avea picioarele inegale şi se clătina. Scaunele din răchită trosneau şi scârţâiau. Mâncară o cină ţărănească, utilizând linguri mai mari decât cele normale, din acelaşi vas: un castron mare din ceramică smălţuită şi ciobită, cu delfini albaştri în jurul marginii. Nate fiersese fasolea verde toată ziua în ulei de măsline, cu ceapă, usturoi şi roşii pasate. O farfurie separată era plină vârf cu măsline, brânză feta şi pâine de ţară cu coajă crocantă. Băură Retsina rece dintr-o sticlă ce plutea într-o albie din tablă cu resturile topite ale gheţii de ieri. În depărtare, umbrele de pe panta muntelui se lungeau.

— Nu vreau să spun altceva decât că-i periculos pentru tine să continui să călătoreşti prin lume racolând personal nord-coreeni – şi, de fapt, pe oricare alţii – crezând că Putin te-ar putea numi în curând director al SVR-ului, zise Nate.

Dominika şi Nate petrecuseră în totalitate prima zi din casa conspirativă discutând despre racolarea profesorului Ri, ca şi alte informaţii aduse de ea de la Moscova. Mai ales vestea cea mai incitantă.

În urma susţinerii continue a preşedintelui Putin, acesta sugerase că s-ar putea s-o promoveze în curând pe Dominika la rangul de general şi poate chiar s-o numească la conducerea SVR-ului, o posibilitate uluitoare pe care Nate o raportase imediat la Langley cu telefonul său criptat THRESHER prin satelit, aprobat pentru utilizare limitată în ţările NATO. Stupefiat de ideea că

agenta lui vedetă ar putea fi în curând în vârful SVR-ului, Benford îşi vărsase cafea pe cravata deja pătată generos cu supa cremă de crabi şi maioneză.

Cât ai clipi, DIVA ar fi avut acces la toate secretele SVR-ului, ar fi ocupat în mod automat un loc în Consiliul Naţional de Securitate şi ar fi devenit un nou membru al *silovikilor,* cârdul de apropiaţi ai lui Putin care aveau acces nu doar la comploturile secrete urzite pe coridoarele Kremlinului, ci şi la *planurile şi intenţiile* circumspectului şi evazivului Vladimir Vladimirovici, pe care mulţi observatori străini le analizaseră, dar pe care puţini le cunoşteau cu adevărat.

— Asta-i de ajutor, nu strică. Agenţii racolaţi îmi cresc prestigiul, replică Dominika, înmuind o coajă de pâine în sosul de roşii. Nimeni dintre ceilalţi, cu excepţia lui Bortnikov de la FSB, serviciul de securitate internă, nu racolează străini. Preşedintele a fost ofiţer KGB şi apreciază realizarea mea.

— Există totuşi un risc suplimentar, o avertiză Nate. Dacă se aude, de exemplu, că CIA ştie că nord-coreenii utilizează tehnologia americană a armelor electromagnetice, vei fi imediat compromisă ca sursa evidentă. Moscova are prea multe urechi la Washington.

Dominika mai umplu două pahare cu vin.

— Dacă oamenii voştri nu pot păstra secrete, poate că eu n-ar trebui să vă spun vouă secrete.

— Da, asta ar fi o soluţie excelentă.

— Atunci spune-i lui Benford să *prosmatrivat* informaţiile… cum se zice la asta?

— Să compartimenteze informaţiile, răspunse Nate care vorbea fluent rusă. În Washington, asta înseamnă că doar vreo mie de persoane îţi vor citi rapoartele: Forţele Aeriene, Marina, Departamentul Energiei, Biroul Directorului Serviciilor Naţionale de Informaţii (ODNI), Agenţia de Informaţii a Departamentului Apărării (DIA), Consiliul de Securitate Naţională (NSC), FBI şi jumătate din comisiile de pe Colina Capitoliului. Dacă vom avea o singură scurgere de informaţii, într-o săptămână vei fi pe lista scurtă de suspecţi a Centrului.

— Şi atunci bănuiesc că ţi se va îndeplini dorinţa ca eu să dezertez, surâse Dominika.

De la bun început, de acum şapte ani, femeia jurase că nu va accepta niciodată exfiltrarea. Ea spiona ca să salveze Rusia şi nimic altceva nu mai conta, aşa că n-avea de gând să fugă. Nate era conştient că, odată cu ascensiunea Dominikăi în ierarhia SVR-ului, informaţiile furnizate de ea aveau să devină tot mai exclusive, iar pericolul demascării ei de o scurgere din Washington avea să crească. Dominika trebuia să păstreze o vizibilitate discretă, iar CIA trebuia să camufleze într-o măsură tot mai mare faptul că

ea era sursa unor informaţii excepţionale.

Spre iritarea extremă a lui Benford, Nate insista de un an s-o exfiltreze pe Dominika *înainte* de a fi demascată. Ea trecuse prin două momente grele şi o dată fusese chiar interogată în penitenciarul Lefortovo, după un eşec operaţional. Supravieţuise acelei încercări îngrozitoare şi fusese reabilitată, însă Moscova era plină de copoi ai contrainformaţiilor, rivali geloşi şi inamici politici care ar fi fost încântaţi să distrugă un concurent, mai ales pe zvelta Egorova, steaua aflată în ascensiune. Nate susţinuse că pierderea ei ar fi însemnat un eşec al serviciului lor de protecţie şi ar fi afectat viitoare racolări ale CIA din toată lumea. În plus, chiar dacă ar fi retras-o în siguranţă, Dominika tot ar fi rămas o analistă de neprețuit şi o consultantă operativă utilă.

Gable şi Forsyth nu erau de acord cu Nate, dar înţelegeau situaţia, întrucât ei înşişi extrăseseră surse demascate. Benford însă era furios că Nate făcea valuri şi o distrăgea pe Dominika prin argumentele lui plângăcioase. Simon făcea parte din şcoala veche: coordonează-ţi agenţii şi adună informaţii până la ultima picătură, *apoi* extrage-i, dacă mai este posibil. Lichidarea agenţilor era realitatea dură a operaţiunilor. Catehismul operaţional al lui Benford fusese structurat într-o epocă în care un agent putea să escaladeze Zidul Berlinului ori să aştepte pe o plajă baltică sosirea unei bărci din cauciuc cu care să evadeze din spatele Cortinei de Fier. Acum cârtiţele erau prinse prin intermediul operaţiunilor cibernetice sau al supravegherii cu drone şi software-uri de recunoaştere facială. Principiul spionajului a rămas imuabil – fură secrete! –, dar tehnologia a schimbat Jocul.

Nu era de ajutor nici faptul că Nate, în ciuda înzestrării incredibile pentru operaţiuni în zone interzise şi pentru detectarea filajului, avea rangul cel mai mic din cvartetul de ofiţeri care se ocupa de DIVA şi astfel, în ciuda unei lipse de protocol civil tradiţionale în CIA, care se dezicea de rădăcinile militare ale Biroului de Servicii Strategice (OSS) din timpul războiului, trebuia să vorbească doar când era întrebat. Toţi ştiau că Nate era îndrăgostit până peste urechi de Dominika şi visa să trăiască alături de ea într-o căsuţă cu peluză şi gărduleţ alb în faţă. Dar cazul DIVA era mult prea valoros pentru a abandona totul. Gable îl sfătuise pe Nate cu francheţea lui caracteristică:

— Ascultă aici, bobocule, îi spusese el. *Tu* ai racolat-o, fiindcă avea acces la informaţii. Acum acest acces poate s-ajungă până la vârf. *Tu* ai convins-o şi ai înhămat-o. Acum *tu* eşti ofiţerul ei de caz şi totul atârnă pe umerii tăi. Foloseşte tot ce ai în gentuţa ta limitată de trucuri ca s-o ţii în viaţă şi productivă. Totul! Orice! Însă ea rămâne o agentă şi tu trebuie s-o

coordonezi ca un profesionist, ai înţeles? Acum, poartă-te ca un băiat mare şi taci naibii din gură!

•

Dominika duse farfuriile înăuntru, apoi se întoarse şi se aşeză în poala lui.

— Nu vreau să te neliniştești, îi spuse. În Moscova vor fi sute de oameni care vor citi aceleaşi rapoarte pe care vi le dau vouă, aşa că am suficientă acoperire. În plus, eu voi fi cea care va investiga orice scurgeri; eu voi fi Benford al Rusiei!

Nate scutură din cap ca un dulău.

— Vrei să zici că eu mă culc cu Benford al Rusiei? Ia dă-te jos din braţele mele! Imaginea asta mă va obseda luni bune, poate chiar ani.

Dominika râse şi-l ignoră.

— Voi călători trimestrial la Viena, ca să-l descos pe Ri. Vrabia mea Ioana se mută acolo, ca să fie aproape de el, să-l relaxeze şi să închirieze o locuinţă în apropiere, unde să ne putem întâlni. Putem discuta cazul şi tu-mi poţi ţine prelegeri, iar eu voi continua să – cum ziceţi voi? – să te perfecţionez. *Vîpravleat*?

— Tu să mă perfecţionezi pe mine? zise Nate şi o trase mai aproape. Eu sunt cel care conduce aici. Sunt sigur că n-ai uitat.

— În unele circumstanţe, eu devin cea care conduce, replică Dominika şi-i trase tricoul bărbatului peste cap. Şi, da, te voi perfecţiona.

Îi trase cu iscusinţă şiretul pantalonilor, îşi ridică fusta şi se aşeză înapoi în poala lui, mişcându-se într-o parte şi-n alta pentru a coborî cât mai mult.

— Te-ai perfecţionat? şopti ea.

Se legănă înainte şi înapoi, gemând încetişor, cu faţa lui Nate îngropată în pieptul ei. Apoi scaunul de răchită, fragil şi uscat de soare până devenise casant, se rupse, trântindu-i pe marmura caldă încă a balconaşului strâmb. Poate că mai spre nord, zeii de pe muntele Olimp care priveau în jos, spre şesurile aluvionare ale Tesaliei, ar fi spus că acesta era un semn a ceea ce va urma.

Amândoi izbucniră în râs şi trecură în pat, Nate frecându-şi un cot învineţit. Dominika îşi lăsă capul pe umărul său. Fuseseră doar puţin timp împreună, totuşi ea se simţea plină de *bien-être,* de mulţumire, de o apropiere tandră de Nate pe care n-o simţise în cursul altor întâlniri periculoase şi fugitive. Poate că de vină era puternicul soare egeean, aerul sărat şi faptul că stătea întinsă alături de el în pat, simţindu-i mirosul corpului şi parfumul glicinei şi privind colibrii. Nate râse când Dominika îi certă în rusă şi le arătă metoda corectă pentru a extrage nectarul din stamine; la jumătatea demonstraţiei ei, bărbatul se opri din râs şi-şi încordă fesele, ridicând şoldurile de pe saltea. Sirena feribotului de seară din Rodos

răcni în semn de salut de pe mare.

Amurg. Liniște. Felinarul cu kerosen atrăgea un uriaș fluture de noapte, ale cărui aripi argintii erau pictate cu pete la fel de luminoase ca ochii bufnițelor și care se repezea precum un avion în picaj în jurul flăcării, proiectând pe pereți umbre de mărimea liliecilor. Dominika se sprijini într-un cot și Nate îi ceru să repete specificațiile următorului contact ce avea să fie în Viena peste o lună, cu situri de întâlnire preliminare și secundare, parole de recunoaștere și semnale de răspuns, semnale alternative și de securitate, inclusiv transfer de materiale prin intersectare cu Ioana, care avea să fie o scurtătură. Acesta urma să fie un debriefing post-întâlnire important, în care trebuiau să afle mai multe despre programul nuclear nord-coreean și să vadă dacă puteau valorifica vreo informație pentru identificarea sursei americane care scurgea datele tehnologice.

— Aș fi preferat să fi lăsat pe altcineva să ia legătura cu coreeanul în Viena, zise Nate, îngrijorându-se pentru ultima oară. Sunt sigur că ai fi putut desemna alt ofițer, unul care să vorbească măcar coreeana sau care să se priceapă la armament.

— Am discutat două zile despre asta, replică Dominika. De ce aș face-o? Ar fi ilogic. Ți-am spus că asta mă va ajuta pe plan politic. Am mai multe șanse să obțin promovarea pe care Putin…

— N-o să fii promovată dacă te vei afla cu un laț de gât în celulele din Butîrka, totul din cauza *obsesiei* tale de răzbunare și a jihadului idiot pe care-l porți împotriva tuturor. Ești pregătită să ajungi în vârf. Ești prea încăpățânată ca să-ți dai seama că le poți face rău *însutit* dacă vei fi pur și simplu directorul SVR-ului și vei menține un profil discret.

O simți încordându-se. Dominika se dădu jos din pat, își puse o fustă de bumbac pe trupul gol și începu să-și îndese lucrurile într-o geantă de umăr.

Nate recunoscu ochii scânteietori și nările dilatate.

— Unde te duci? Plecăm mâine dimineață, spuse el.

— Jihad? Obsedată? Idioată? strigă Dominika. Asta crezi tu despre mine, despre ceea ce fac eu? *Jopa,* dobitocule! O să mor pentru țara mea, n-o să stau cu brațele-ncrucișate și să mă uit la cei care o jefuiesc. Mersi pentru *predannost*!

— Ce tot bați câmpii? Eu îți sunt mai devotat decât oricare altul. Vreau ca tu să supraviețuiești.

— Și s-o fac renunțând și tulind-o? *Poșiol tî*, du-te naibii! Iau autobuzul până-n oraș.

Încălță espadrilele și-și puse geanta pe umăr.

Nate coborî din pat.

— E beznă afară. O să mergi pe o cărare-ngustă prin întuneric. Stai să-ți

dau o lanternă.

— *Iscezni,* șterge-o! zbieră femeia și trânti ușa, apoi coborî în beznă pe poteca pentru capre.

Nate își trase un șort, încălță șlapii, luă o lanternă și alergă s-o ajungă din urmă. Dominika plângea încet când o prinse de braț și îndreptă raza lanternei spre picioarele lor. Dominika nu voia să-l privească în timp ce stăteau în noapte sub un măslin și așteptau autobuzul 122, care apăru până la urmă pufăind greoi de după un cot al șoselei, apoi se opri. Când ușile se deschiseră, Nate se așteptă să-l vadă pe Gable la volan și pe Benford privindu-l dezaprobator de pe un scaun din spate.

— Sună-mă când ajungi în Viena, zise el când ușile șuierară și i se închiseră în față.

Autobuzul porni spre Glyfada, de unde Dominika urma să ia un taxi până la ambasada rusă.

S-a schimbat în ultimii ani. Irascibilă și imposibilă. Incontrolabilă ca agent, mai mult ca sigur că va fi prinsă în curând. Ce mai întâlnire clandestină! Ce mai coordonare a agentei! Ce mai Romeo! Îl putea auzi deja pe Gable: „Felicitări, bobocule, ai ajuns pe fundul gropii și ai început să sapi".

•

Langley. Se strânseseră în sălița de ședințe haotică a Diviziei de Contrainformații, DCI, a lui Benford, ai cărei pereți acoperiți cu tapet textil cenușiu (și antifonic) erau împodobiți cu rânduri de fotografii înrămate ale șefilor DCI anteriori, într-o succesiune cronologică tulburătoare, de jur-împrejurul încăperii, ca un zid spectral al martirilor dintr-o catacombă creștină. Fotografiile din anii 1960 erau în tonuri sepia, cu absolvenți ai Ivy League ce purtau cravate înguste (anii John F. Kennedy). Fotografiile Kodachrome din deceniile următoare prezentau șefi DCI cu favoriți hipster și zâmbete insipide (Carter), cu expresii de vinovăție calculată (Nixon) și cu privirile ațintite la mii de metri depărtare ale eliberatorilor emisferelor (Reagan). Fotografiile digitale finale aparțineau generației moderne de șefi ai DCI cu expresii alarmate și nedumerite (Clinton, Bush). La capătul șirului atârna poza celui mai recent director, retras acum, din epoca modernă, un tip fălcos, faimos pentru aroganța implacabilă. În mod malițios, drapelul SUA din sală fusese deplasat parțial în fața acestei fotografii, astfel că un singur ochi privea pe după țesătură, ceea ce-i dădea personajului un aer și mai sinistru decât în realitate. Pe perete nu mai rămăsese niciun loc pentru alte rame ale viitorilor foști directori, iar zvonurile despre comandarea unei fresce pe tavan care să reprezinte un heruvim în fundul gol și cu chipul lui Benford, ținând un mic arc și o săgeată, erau, cel puțin deocamdată, neîntemeiate.

Ca toate spaţiile personale ale lui Benford, masa era un haos, ticsită de hârtii, căni de cafea şi o cutie cu gogoşi. Hărţi rulate erau stivuite într-un colţ, lângă un ecran de proiecţie sfâşiat pe mijloc şi lipit cu bandă adezivă industrială. Două monitoare extraplate sparte fuseseră abandonate în capătul îndepărtat al încăperii, alături de cioburile unei căni de cafea US Navy, care fusese aproape cu certitudine proiectilul ce distrusese cel puţin unul dintre monitoare. Benford, Gable, Forsyth şi Nash se aflau la un capăt al mesei. Hearsey, tehnicianul-şef înalt şi ectomorf, sosi cu două carneţele şi se aşeză în capătul opus. Aspru, slăbănog şi cu pielea bătucită, Hearsey aducea cu un ins al cărui loc ar fi fost mai degrabă în prerie, reparând garduri din sârmă ghimpată sau castrând tăuraşi, în loc să petreacă un an în laborator pentru a prepara o ploaie chimică acidă – pulverizată noaptea de o dronă stealth – care să erodeze rampele rachetelor nord-coreene sau pentru a construi brăţări fitness, modelate din Semtex, ce puteau fi detonate în Dubai dintr-un laborator aflat în statul Maryland. De formaţie inginer, Hearsey se pricepea la tunuri electromagnetice şi, în plus, nu înghiţea aiureli de la Benford, iar Gable îl plăcea, aşa că avea acces la toate cazurile, inclusiv cel al DIVEI.

În Agenţie, era cunoscut simplu ca Hearsey; doar experţii de la Personal ştiau că numele de botez era Gayle, dar ei nu dezvăluiau niciodată nimic. Bărbatul privi prin săliţa jalnică de şedinţe, trecu un deget peste tăblia acoperită de firimituri a mesei şi contemplă haosul din jur.

— Crezusem că Hindenburg s-a prăbuşit în Lakehurst, statul New Jersey, comentă Hearsey care putea scăpa cu faţa curată după asemenea sarcasme.

Benford clipi doar o dată, scurt.

În celălalt capăt al mesei stătea aşezat şi lua notiţe Lucius Westfall, noul asistent al lui Benford, un analist în arme de distrugere în masă care fusese transferat de la Directoratul de Informaţii la Directoratul de Operaţiuni, una dintre zecile de acţiuni impuse de directorul CIA în scopul integrării cu forţa a analiştilor DI cu operativii DO, care, în majoritatea cazurilor, aducea cu încercarea de a cupla fiicele pastorului cu barcagiii la o seară de dans comunal.

Westfall era blond, cu faţa ascuţită şi ochelari cu rame din sârmă, ale căror lentile tindeau să se aburească atunci când vorbea în public sau când discuta cu femei frumoase. De parcă nu era suficient de solicitant să lucrezi pentru Simon Benford, Westfall mai trebuia să şi decodifice întruna jargonul aborigen al Directoratului de Operaţiuni. Ofiţerii aceştia operativi erau de neînţeles când vorbeau despre hopuri, morcovi, peşti, târfe bătrâne, notificări de a arunca la foc, cutii poştale oarbe, vizuini, vânători de capete, scalpuri, curăţătorii chimice, iepuraşi, firimituri, clisme cu bariu, 201, PRQ,

inversări naturale, răsturnări, înfoieri, fâlfâiri şi un milion de alte mistere. La fel de terifiant, Westfall trebuia să înfrunte atacurile masivului Marty Gable, pe care analistul îl suspecta că ar fi fost un ucigaş în serie din Kansas.

— Ai grijă să iei notiţe bune, *Luscious,* zise Gable, pronunţându-i greşit numele, cu un fals accent francez.

Stilul aparte al lui Gable de a instrui un coleg nou se încadra undeva între un sergent de armată şi un conducător de atelaj sulky pe hipodrom. Ca o ironie a sorţii, el însuşi fusese silit să vină din dura Divizie Africa pentru a fi adjunctul improbabil al lui Benford. DCI era un colectiv de contraspionaj bizar, din care făceau parte în general introvertiţi sclipitori şi excentrici, care lucrau în întuneric şi cu jaluzelele trase. Outsiderii îl numeau Insula Jucăriilor Stricate. Benford vedea în Gable mai puţin un adjunct independent, cât mai degrabă cineva care putea soluţiona crize delicate şi instabile de peste hotare, oriunde ar fi apărut ele, o funcţie pe care Marty o caracteriza modest prin cuvintele „Spargerea farfuriilor". DIVA îl idolatriza şi ea pe Gable, care o putea convinge să se domolească atunci când o apucau isteriile ei tot mai frecvente legate de comunicaţii, asumarea riscurilor şi securitate.

Benford deschise şedinţa cu solemnitatea pentru care era cunoscut în Washington, Londra, Ottawa, Canberra, Bonn, Paris, Roma şi Tel Aviv, trântind un dosar pe masă, însoţit de invocarea lui specifică:

— Iisuse Hristoase! Dacă informaţiile DIVEI sunt corecte, avem un rahat cu ochi care vinde nord-coreenilor rahaturile de date despre rahatul de tun electromagnetic.

Abia reîntors de la Atena, Nate citi de pe o hârtie:

— DIVA tocmai a raportat azi-dimineaţă prin CARS. SVR i-a atribuit profesorului nord-coreean Ri Sou-yong numele de cod PECIKA, care în rusă înseamnă „furnal", zise el.

— Furnal, da? pufni Gable. Un dicţionar ar ocupa mai puţin loc şi n-ar mânca toate gogoşile.

Nate împinse peste masă cutia cu gogoşi glazurate.

— Ia, te rog, spuse el. Eu le-am cumpărat pentru toată lumea şi m-am gândit că-i în regulă dacă mănânc şi eu una.

Gable se uită în cutie.

— Totdeauna cumperi gogoşi simple? Fără ciocolată? Nici măcar cu gem?

Benford se foi în scaun.

— Oare ne-am putea concentra spre ceea ce pare a fi transferul de tehnologie al tunului electromagnetic al marinei americane către programul nuclear nord-coreean?

Forsyth lăsă pe masă un exemplar al raportului DIVEI.

— Cum au obţinut nord-coreenii tehnologia asta? întrebă el. BGR nu se poate nici măcar încheia la şireturi dacă nu-i ajutat. În mod normal, ei se ocupă cu împuşcatul complotiştilor în interiorul ţării lor. Vrei să-mi zici că acum coordonează o sursă americană chiar în SUA? Nici vorbă!

— Cineva transferă tehnologia, zise Hearsey. Documentul coreean tradus pe care ni l-a trimis DIVA are terminologia SUA cuvânt cu cuvânt: „căi de conducţie", „gaz ionizat", „pulsaţii energetice compactate". Aici nu-i vorba despre vreun concept nord-coreean.

— Trebuie să fie Beijingul, sugeră Gable. Pun pariu că Ministerul Securităţii Statului a găbjit vreun *peacenik* din California care lucrează într-un laborator naval şi care-i dedicat armoniei trans-pacifice, sau vreun contractor cu acnee din Departamentul Apărării care vrea să-şi cumpere o Corvette, sau un ofiţer cu armamentul de la bordul unei fregate, amorezat de o Chia Pet din Shanghai care-i reglează pulsaţiile energetice ale tunului lui personal.

Westfall se foi în scaun. Benford îl observă şi-l ţintui cu degetul.

— Westfall, tu ce părere ai?

Gable împinse cutia cu gogoşi peste masă, ca o încurajare colegială să vorbească. Westfall lăsă capacul cutiei să cadă când văzu că Gable înfulecase ultimele două gogoşi şi cutia era goală.

— Eu nu cred că Beijingul vrea ca Phenianul să aibă bomba atomică, răspunse el. Chinezii cred că îi controlează în continuare pe nord-coreeni prin furnizări de alimente şi ajutoare militare. Le place că Occidentul vine să le cerşească ajutorul pentru a tempera comportamentul nord-coreenilor. Şi mai ştiu că, odată ce Phenianul va avea o bombă atomică *fiabilă*, *plus* un sistem de lansare, buldogul le-a scăpat din lesă şi poate face orice. Ba chiar să se repeadă împotriva lor. M-am uitat: timpul de zbor al unei rachete balistice Rodong-1 de bază pe distanţa de 800 de kilometri de la centrul de lansare a sateliţilor Sohae până la Piaţa Tienanmen este de vreo cinci minute – membrii Biroului Politic nu vor avea nici măcar timp să se sărute de adio între ei. Nu, China nu vrea ca nord-coreenii să aibă bomba atomică.

În jurul mesei se lăsă tăcere. *Puştiul nu era prost.*

— Un adevărat Ulysses S. Grant, comentă Gable. Şi atunci tu cine crezi că-i în spatele cârtiţei noastre?

Westfall se uită la Nate.

— DIVA e singura care ne poate spune asta, zise el. Dar dacă nu poate găsi numele al naibii de repede şi dacă Phenianul izbuteşte să înghesuie un dispozitiv cu uraniu într-un focos, atunci Seattle Space Needle va fi „punctul zero".

FASOLEA VERDE EGEEANĂ A LUI NATE

Rupeţi capetele păstăilor de fasole verde. Amestecaţi usturoi zdrobit, pătrunjel, mărar, mentă tocate şi condimentaţi cu sare şi piper. Pe fundul unui ceaun de fontă, aşezaţi un strat de felii subţiri de ceapă, puneţi deasupra un strat de roşii tăiate bucăţi, fasole, verdeaţa, ulei de măsline din abundenţă, alt strat de ceapă, roşii, fasole, verdeaţă şi ulei de măsline. Terminaţi cu un strat de ceapă şi stropiţi cu mult ulei de măsline. Acoperiţi şi fierbeţi totul la foc mic până se înmoaie bine fasolea. Asezonaţi şi adăugaţi zeamă de lămâie. Serviţi caldă sau la temperatura camerei.

4.

Furtul de secrete

Alexander Larson, actualul director al CIA, era primul DCIA din ultimii 30 de ani care urcase treptele ierarhiei operaţionale. Nu terminase vreo academie, la fel ca directorii din generaţia OSS care conduseseră Agenţia în anii 1950 şi 1960 – înaintea şirului monoton de succesori selectaţi din rândul militarilor, sau de pe coridoarele onctuoase ale Congresului, sau din Directoratul de Informaţii – şi care încercaseră să gestioneze o organizaţie a cărei misiune esoterică o înţeleseseră imperfect şi pe care n-o experimentaseră niciodată direct. Unii directori fuseseră un dezastru, alţii fuseseră un dezastru absolut şi foarte puţini atinseseră înainte de terminarea mandatului un grad de sinergie cu personalul sceptic şi refractar de la Langley. Numirea ofiţerului operativ veteran Alex Larson ca DCIA a pus capăt acelei secete.

Alex Larson urmase instruirea în Fermă la începutul anilor 1970, alături de Simon Benford. Calmul şi extravertitul Larson se împrietenise cu mizantropul irascibil Benford, rezultatul unei chimii personale improbabile ce rezistase 30 de ani. Era firesc ca personalităţile lor diferite să-l împingă pe Alex spre misiuni clandestine peste hotare şi racolarea de agenţi străini şi pe Benford spre smârcurile contrainformaţiilor şi contraspionajului. Separarea geografică de-a lungul anilor nu le-a tocit prietenia, care se reînnoia automat de câte ori li se intersectau potecile. Acum Larson era DCIA. El ştia că prietenul lui cu haine boţite era sclipitor şi avea tenacitatea unui buldog, e drept, cu o muşcătură deficientă. Benford se consulta frecvent cu el.

Administraţia anterioară îl selectase pe Larson în postul de DCIA ca o recunoaştere a corectitudinii lui morale, a discernământului birocratic şi a racolărilor la vârf (pe care Benford le susţinuse de-a lungul anilor prin verificarea agenţilor pe măsură ce erau activaţi). În vârstă de 65 de ani, Larson arăta perfect ca DCIA: era scund, uşor îndesat, purta ochelari cu ramă de baga de culoarea ghimbirului şi afişa ceea ce Benford numea mustaţă de aspirant Allen Dulles. Aceasta, alături de părul alb şi tot mai rărit şi de sprâncenele albe, atât de stufoase, încât subordonaţii trebuiau să reziste tentaţiei de a le pieptăna, îl făcea să semene cu un profesor de colegiu. Era însă un ofiţer operativ până în vârful unghiilor şi „trupele de

teren” îl respectau.

Larson nu era popular în actuala Casă Albă şi nici printre progresiştii derivaţi din Consiliul Naţional de Securitate, absolvenţii aceia de Engleză în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, care-l consiliau pe preşedinte în privinţa politicii din Orientul Mijlociu. În plus, DCIA Larson contrazisese indirect declaraţia predecesorului său, pe care acesta o făcuse în cursul turneului de adio în străinătate. „Noi nu furăm secrete”, spusese DCIA, care se pregătea de plecare, unui public format din ofiţeri de legătură ai aliaţilor SUA, referindu-se la culegerea de informaţii de către CIA. „Tot ce facem este consecvent cu legile americane. Noi aflăm, noi descoperim, noi dezvăluim, noi obţinem, noi provocăm, noi solicităm”.

Când Comisia Senatului SUA pentru Informaţii (CSSI) îl întrebase despre declaraţia predecesorului său într-o sesiune cu uşile închise, Larson le replicase senatorilor fără să zâmbească şi fără urmă de ironie:

— Destul de corectă. Un agent, de exemplu, *descoperă* existenţa unei cârtite ruseşti în sediul NATO, ofiţerul de caz CIA *solicită* informaţia, agentul o *dezvăluie* şi drept urmare CIA *obţine* date perisabile de contrainformaţii.

Informatorii partizani au raportat prompt comentariul neloial, totuşi Alexander Larson n-a fost demis. El nu putea să fie demis. Motivul era COPPERFIN.

În cei 14 ani pe care-i petrecuse în domeniul operativ, Larson clădise reţeaua de spionaj COPPERFIN, penetrarea masivă şi generalizată a întregului program aerospaţial al Federaţiei Ruse, în materie de proiectare, construire şi testare. Larson îi racolase personal pe primii doi agenţi ruşi principali, unul în India şi celălalt în Brazilia, care, la rândul lor, racolaseră subsurse din centrele de proiectare Suhoi, Mikoian, Iliuşin, Tupolev şi Iakovlev, care fuzionaseră în 2006 şi formaseră OAK, *Obiedinionnaia Aviastroitelnaia Korporaţiia*, Consorţiul Aeronautic Unificat, aflat în districtul Krasnoselski din *Okrug* Moscova centrală. Agenţii COPPERFIN ai lui Larson goleau cu regularitate seifurile strict secrete ale OAK pentru a raporta despre capacităţile avansate ale avioanelor de vânătoare ruse de generaţia a patra şi a cincea, ca Su-27, MiG-29 şi noul Suhoi PAK FA. Forţele Aeriene ale Statelor Unite erau în extaz.

Intenţia administraţiei de a-l înlătura în cele din urmă pe Larson în favoarea unui DCIA mai ascultător faţă de politica externă timidă a Casei Albe fusese brusc stopată de vociferările Pentagonului după obţinerea, prin intermediul reţelei COPPERFIN, a parametrilor tehnici ai APFAR, *Aktivnaia Fazirovannaia Antennaia Reşotka,* noul radar rusesc comandat în fază, un trofeu inestimabil. A urmat apoi furnizarea unei rachete antinavă Zvezda Kh-35U, botezată de NATO cu numele de cod KAYAK, dar poreclită

harpoonski din cauza similitudinilor cu racheta US Harpoon. Zvezda a fost trecută peste graniţa lituaniană de un curier din reţeaua COPPERFIN, care i-a mituit pe grăniceri să ignore coada rachetei ce ieşea prin luneta spartă a maşinii sale UAZ Patriot, întrucât aceea fusese singura modalitate de a transporta o rachetă grea de 520 de kilograme şi lungă de 3,80 metri în SUV-ul compact.

Imun în faţa adversarilor dispeptici, DCIA Larson, după ce se consultase cu Simon Benford, şi-a lansat propria campanie de măsuri active împotriva regimului Putin – o ofensivă mult întârziată, după părerea multora, de a le plăti ruşilor cu propria lor monedă pentru şapte decenii de dezinformări, falsuri şi intervenţii politice specifice Kremlinului. Larson a devenit un critic acerb al Federaţiei Ruse conduse de Vladimir Putin, depunând mărturie în sesiuni cu uşile deschise ale CSSI despre utilizarea congenitală de către ruşi a măsurilor active în vederea influenţării rezultatelor politice, de cele mai multe ori cu rezultate mediocre. Una dintre măsurile lui a fost de a intensifica schimbul de informaţii cu servicii aliate, mai ales din Ucraina şi statele baltice, care a dus la câteva arestări mediatizate ale unor spioni ruşi cu feţe congestionate. Identităţile lor fuseseră furnizate de DIVA, iar Larson îi transmisese complimentele sale prin intermediul lui Benford. (DCIA şi DIVA nu se întâlniseră niciodată; în mod corect, Larson lăsase cazul în mâinile capabile ale lui Benford şi compania.)

După o carieră în care lucrase asupra ţintei Rusia, Larson înţelegea că Vladimir Putin vedea lumea ca pe un câmp de pradă şi ştia că Kremlinul va renunţa la acel comportament doar când costurile delictelor lui Putin aveau să depăşească beneficiile recunoscute. Apoi a sosit raportul exploziv: agenţii COPPERFIN au trimis dovezi documentate despre fraude masive în consorţiul aerospaţial OAK. Acesta fusese înfiinţat de preşedintele Putin ca o societate pe acţiuni, prin asocierea de capital rusesc privat şi de stat, din care partea leului dispărea în buzunarele acoliţilor favoriţi. Susţinut de Benford, Larson a presat Casa Albă şi Departamentul de Stat, care-şi frângea cu disperare mâinile, să facă public nivelul corupţiei (citând surse străine pentru a proteja agenţii interni), să denunţe Rusia în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, să impună sancţiuni companiilor ce vindeau avioane ruseşti de pasageri şi să blocheze orice reintegrare a Rusiei în G7. Pentru a nu antagoniza Kremlinul, Casa Albă a şovăit, dar până la urmă a acţionat la îndemnul Congresului arogant, care fusese informat de DCIA. Alex Larson cutreiera oraşul, presând Washingtonul oficial să intre în acţiune.

Benford se întâlni cu Alex în biroul acestuia.

— În sfârşit! zise Benford. Asta-i o şansă de a-i zgâlţâi pe blestemaţii ăştia de slavi bădărani. Acum culegem informaţii tehnice şi militare extinse, şi

publicitatea negativă internaţională îl va speria pe Putin, măcar pentru o vreme. Mi-aş dori numai să-i putem prezice mai exact reacţiile. Să ştim cum să ne purtăm cu un şarpe încolţit şi aşa mai departe, dacă te-ai prins de metaforă.

— Din câte-mi amintesc, metaforele tale erau mult mai erudite, comentă Alex imperturbabil. Poate că DIVA va avea în curând un acces mai bun la planurile şi intenţiile lui Putin dacă va deveni directorul SVR-ului, presupunând, desigur, că o veţi coordona pe atât de inspirat pe cât susţii.

Benford nu zâmbi.

— Poţi să fii sigur că în ciuda absenţei stilului tău operativ flamboaiant de rococo, care te defineşte, cazul DIVA este gestionat în condiţii de securitate.

Larson chicoti.

— Tot tânărul acela este ofiţerul de caz primar? Cum îl chema?

— Nash, Nathaniel, răspunse Benford. Probabil că va pleca să-i ajute pe australieni în operaţiunea din Hong Kong despre care te-am informat săptămâna trecută. Între timp, Marty Gable o va ţine de mână pe DIVA.

Flerul lui Larson era prea bun.

— Necazuri?

Benford ridică din umeri.

— Ofiţerul ei de caz şi DIVA au o relaţie care iese niţel în afara parametrilor uzuali.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Se iubesc şi întreţin relaţii intime, ori de câte ori le permit circumstanţele, recunoscu Benford. Până acum m-am abţinut să-l destitui pe Nash. M-am gândit că îndepărtarea lui din Serviciu ar putea avea un efect important asupra producţiei DIVEI.

— Cât de important? întrebă Alex.

— Ajungând până la retragerea ei din activitate. Cu Nash în Hong Kong pentru câteva săptămâni şi Gable care să coordoneze agenta, nu există motive imediate de îngrijorare.

Cei doi bărbaţi gândeau la fel şi subiectul – ca şi viitorul lui Nash – a fost amânat pe moment.

Larson deschise dosarul de pe biroul său, care conţinea ciorna lui Benford pentru informarea de a doua zi a preşedintelui şi raportul Comitetului Principal NSC despre continuarea campaniei de acţiuni secrete ale CIA împotriva Kremlinului. Citi în tăcere.

— Duc lipsa activităţii de teren, rosti el după ce ridică ochii.

Benford îşi deschise propriul dosar.

— Organizaţia are nevoie de tine la biroul ăsta. Te-ai distrat 30 de ani în străinătate. Acum trebuie să faci din nou din harababura asta un serviciu de

spionaj.

— Citeşte-mi notiţele tale, zise Alex.

Benford vorbi succint şi cu fraze scurte. Informarea avea scopul de a-l linişti pe agitatul preşedinte american şi de a asigura continuarea susţinerii Pentagonului. Zădărnicirea planurilor lui Putin în momentul acesta era esenţială, ţinând seama de intervenţiile sale cinice pe scena mondială. Rusul era încurajat de confuzia şi anxietatea ce domneau printre guvernele occidentale. Compromiterea publică a Kremlinului avea să submineze multe măsuri ruseşti active din statele baltice şi din alte locuri din Europa, ca Muntenegru. Economia muribundă a Rusiei avea să fie masiv afectată de divulgarea publică a abuzurilor din interiorul OAK, speriind investitorii, reducând numărul clienţilor pentru echipamente militare ruseşti, restricţionând bugetul militar şi complicând aventurismul Kremlinului în Africa, America Latină şi Arctica bogată în resurse. În plus, atacarea ursului rusesc peste hotare ar fi distras Kremlinul şi ar fi protejat astfel active valoroase, cum era COPPERFIN. Ruşii aveau să fie serios zdruncinaţi de nimicitoarele critici internaţionale. DCIA avea să insiste politicos că preşedintele american nu putea să ignore oportunitatea şi nu trebuia să rămână pasiv.

— Vom vedea ce efect are asupra lui, comentă Alex. Cel puţin vârfurile armatei mă vor susţine.

— Nu-ţi face griji, asta va zgândări cuibul de viespi, îl încurajă Benford.

Avea dreptate, însă urma să pună în mişcare evenimente pe care nimeni nu le-ar fi putut prezice, nici măcar pe departe.

Reacţia ruşilor faţă de primele dezvăluiri americane a fost să strige „provocare!" (ca o ironie, complotiştii inveteraţi presupuneau că propriile lor necazuri erau, în mod firesc, rezultatul unui complot extern). Dar discreditarea internaţională şi paranoia înnăscută a ruşilor de a nu fi priviţi ca nişte culaci stropiţi de bălegar şi o putere mondială de rangul doi îl copleşi pe Putin de furie, parţial alimentată de panică. Aşa erau răsturnaţi conducătorii. El îl convocă pe Gorelikov în *dacea* lui personală, cea mai izolată, din aşezarea Solovievka, la 130 de kilometri de St. Petersburg, pe malul lacului Komsomolsk. Dorea intimitate, departe de ochii iscoditori ai *silovikilor,* care i-ar fi adulmecat teama ca o haită de animale de pradă. Pe de altă parte, Putin avea încredere în Gorelikov.

— Cum au răsuflat aranjamentele financiare din OAK? tună Putin, păşind nervos prin cameră şi lovind cu piciorul în botul căscat al blănii unui tigru siberian de fiecare dată când trecea pe lângă covor.

Se găseau în salonul principal al vilei, în care se simţea iz de fum de lemne; era decorat în stil rustic, cu sofale capitonate în piele şi scaune

risipite ici-colo, cu o pușcă de vânătoare Tula calibrul 7,62 mm din 1936 atârnată deasupra șemineului în care duduia focul. Dincolo de ferestrele panoramice uriașe – neobișnuit de opulente pentru o *dacea* tipică de pe malul unui lac – zăpada acoperea linia țărmului și colbuia pinii, totuși apa neagră a lacului încă nu înghețase.

Gorelikov nu dorea să-l irite și mai mult pe președinte.

— Probabil că sursele acestor defăimări au fost contactele străine ale corporațiilor – bancheri, dealeri și cumpărători guvernamentali, rosti el citând comunicatul de presă.

Putin îl privi cu ochi lăptoși, ca un sturion vechi de o săptămână.

— Nu. Avem o *ghemorroi,* o problemă mare. A fost cineva din interiorul lui OAK, cineva cu acces la registre.

În mod deliberat, Gorelikov nu a intenționat niciodată să prospere de pe urma desfrâului de corupție din Kremlin și acum se simțea amuzat în sinea sa că urmările lăcomiei îl înțepaseră pe țar.

— OAK are 30 000 de angajați, rosti el. Ar trebui să ridicăm fiecare pietricică de acolo. Trase aer în piept și urmă: Ignoră acuzațiile – într-o săptămână vor fi uitate.

Putin înjură.

Aceste acuzații au fost uitate, de altfel, chiar în dimineața următoare, când Centrul a transmis spre camera de comunicații a vilei un mesaj de la MAGNIT, care anunța că o rachetă antinavă Zvezda Kh-35U intactă fusese adusă la poligonul de testări al Diviziei Dahlgren din cadrul Naval Surface Warfare Center din statul Virginia, pentru evaluarea sistemelor de ghidare și propulsie și a focosului.

Puțin înjură din nou.

— *Blead*, mama mă-sii, deci crezi că asta se va uita într-o săptămână? se adresă el lui Gorelikov. Nu numai că Washingtonul ne defăimează pe scena mondială, dar se pare că și CIA are cel puțin un spion în OAK.

Gorelikov își alese cuvintele cu grijă.

— Noi vindem rachete Zvezda în India, Brazilia și Vietnam. Este posibil ca americanii să fi cumpărat un model exportat de la un agent din Lumea a Treia, care să nu fie dotat cu telemetria noastră ultramodernă și cu detector de amprentă termică.

Putin îi aruncă o altă privire de pește mort. El avea încredere în Gorelikov încă de când îl cunoscuse în Facultatea de Drept, îi recunoscuse inteligența sclipitoare și-i apreciase mintea analitică. De asemenea, știa că Anton nu era corupt, sau pasibil de corupție, și nici flămând după putere. Gorelikov n-avea să râvnească niciodată la tronul său. Dar și mai important era că Putin recunoștea predilecția și pasiunea acestuia pentru *nanesenie uvecia*, haos

mascat. Tot aşa cum un şahist este încântat să organizeze defensive, curse, atacuri şi gambituri pentru a-şi face şah-mat adversarul, la fel de încântat era şi Gorelikov să conceapă o intrigă complicată doar pentru satisfacţia de a provoca haos. În privinţa asta era inegalabil: Bortnikov de la FSB sau Patruşev din Consiliul de Securitate erau intriganţi excepţionali, totuşi niciunul nu se ridica la nivelul lui Gorelikov.

— Ajunge cu explicaţiile, zise Putin. Vreau o soluţie. Washington şi CIA râd de noi. Gurile sparte din presa moscovită şi de pe stradă vor răspândi zvonul şi vor crea agitaţie.

Gorelikov ridică din umeri.

— Mai ales Repina, accentuă el, referindu-se la una dintre cele mai virulente disidente anticorupţie şi anti-Putin, remarcată recent în Occident, care începuse s-o finanţeze.

— *Suka*, târfa, la naiba cu ea! Vreau *sredstvo*. Vreau un *remediu*, ordonă Putin, părăsind camera şi lăsându-l pe Gorelikov să contemple peisajul acoperit de zăpadă şi apa neagră ca tuşul.

•

În seara următoare, Putin aprinse două lumânări groase în sfeşnicele *cloisonné* roşu, auriu şi turcoaz din secolul al XVIII-lea de pe o masă din scânduri aşezată lângă ferestrele mari ale vilei. Restul încăperii era scufundat în beznă – doar lumina buştenilor ce ardeau în şemineul mare proiecta umbre pâlpâitoare suplimentare în jurul salonului. În faţa lor abureau două castroane de *korma*, tocană rusească de miel, cu doi codri de pâine neagră, cu care să întingă în sos. Personalul care îi servise se retrăsese. Putin şi Gorelikov băuseră amândoi ceai dintr-un samovar care fluiera, de pe o măsuţă laterală. În seara asta nu se consuma votcă. Vântul se înteţise după înserare şi cristalele îngheţate de zăpadă ce pluteau prin bezna nopţii loveau invizibil geamul. Vuietul căminului, şuierul samovarului şi viscolul dezlănţuit de afară creau senzaţia de anticameră a iadului. Bărbaţii stăteau în capetele opuse ale mesei, mâncau tocăniţă şi schimbau priviri, aşteptându-l parcă pe Şeitan să li se alăture.

— Americanii acţionează timid, spuse Gorelikov. Evită conflictele în străinătate, îşi ignoră aliaţii şi-i cocoloşesc pe cei care li se opun.

Putin sorbi zgomotos o lingură de tocană.

— Cu toate astea, acum asistăm la un atac la adresa reputaţiei Rusiei şi la calomnii îndreptate spre mine.

Glasul îi tremura.

— Aici voiam să ajung, zise Gorelikov. Campania asta nu-şi are originea în Casa Albă, e prea timorată. Ea porneşte de la CIA; este genul lor de măsuri active direcţionate spre noi.

— Și de ce are loc tocmai acum?

Gorelikov se șterse la gură și se aplecă înainte.

— Ar putea fi o sută de motive, și le știm foarte bine pe toate. Noi înșine am născocit o legendă care să camufleze informațiile aduse de Snowden. Sau trimitem voluntari presupuși dezertori, care să discrediteze dezertorii veritabili. Ne îndreptăm criticile în altă parte pentru a masca existența unui agent sau a unei rețele de nivel înalt.

Putin lăsă lingura jos.

— Putem discuta toată ziua despre motivele americanilor, zise el. Și putem specula despre numărul de cârtițe pe care îl are fiecare dintre noi în tabăra cealaltă. Dar asta nu rezolvă problema. Glasul lui crescu în intensitate. În joc sunt reputația *mea*, prestigiul *meu* și imaginea *mea* publică.

„Care sunt mai importante decât orice spion care ne-ar fura secretele", își zise Gorelikov.

— Directorul CIA este Alexander Larson, rosti el cu glas tare. Este o legendă printre cadrele operative din Directoratul de Operațiuni al CIA. Este, de asemenea, primul DCIA instruit operațional după mijlocul anilor 1970 și este agresiv. Rapoartele *rezidenturilor* arată că CIA își sporește activitățile pe plan mondial – ofițerii CIA încearcă să-i racoleze pe ofițerii noștri în zeci de capitale străine. Pentru fiecare ofițer care raportează o asemenea tentativă, câți oare n-o fac? Nu putem ști, dar trebuie să presupunem că un mic procentaj acceptă racolarea. De asemenea, Egorova din Direcția KR raportează ocazional eșecuri operative și ambuscade, care par ca și cum o cârtiță din SVR i-ar sfătui pe americani.

— Și noi avem succesele noastre, rosti Puțin confuz.

— Bineînțeles. Eu subliniez doar că Alexander Larson este un partizan al măsurilor energice, care nu numai că accelerează ritmul operativ împotriva noastră pe teren, dar de asemenea, în opinia mea, pune la cale o acțiune sub acoperire care să stimuleze schimbarea regimului în țara noastră, modelată după succesele CIA din Ucraina și Georgia. Probabil că are influența necesară pentru a convinge administrația să-i permită o astfel de acțiune, poate cu sprijin din partea militariștilor din Congres.

Gorelikov făcu o pauză, apoi rosti calm:

— Știi că vorbesc deschis față de tine.

Putin încuviință din cap.

— Îți spun de aceea cu toată convingerea că Larson și CIA încearcă să ne destabilizeze țara. De ce tocmai acum? Catalizatorul poate să fi fost suprimarea disidenților, sau Crimeea, sau alianța cu Iranul, sau oricare dintre cel puțin alți zece factori. Însă amenințarea este reală și ne vom

confrunta cu o criză dacă nu acţionăm.

Preşedintele îşi mai turnă ceai.

— Ai avut la dispoziţie o zi întreagă în care să te gândeşti. Ce propui?

— M-am gândit la mai multe opţiuni, dar numai una s-ar impune.

— Ascult.

O rafală de zăpadă suflată de vânt curbă geamul în rama sa – Şeitan ciocănea să fie lăsat să intre.

— Să-l eliminăm pe directorul CIA, spuse încet Gorelikov.

Un buştean se prăbuşi în şemineu şi împroşcă scântei în cameră, unde câţiva tăciuni străluciră pe parchetul din lemn de pin. Şeitan intrase în casă.

Putin îl privi fix pe Gorelikov, care continuă aproape în şoaptă:

— Moartea lui – care trebuie să pară un accident – va obstrucţiona această acţiune sub acoperire împotriva *Rodinei.* CIA va fi demoralizată şi şocată, ofiţerii de caz vor fi vulnerabili şi deziluzionaţi. Administraţia SUA îşi va ridica fustele panicată, iar Congresul va smiorcăi până când va sosi următoarea lor vacanţă.

Puţin nu clipise nici măcar o dată.

— Desigur, mâna Rusiei va rămâne invizibilă, deşi lumea va suspecta… de fapt, se va minuna de totala impasibilitate a lui Vladimir Putin şi a *Novorossiei*, adaugă Gorelikov, întrebându-se dacă nu exagerase, dar ajungând la concluzia că asemenea exagerări nu-l deranjau niciodată pe V.V. Putin.

— Şi cum ai întreprinde o astfel de acţiune? întrebă Puţin. Directorul CIA este protejat permanent.

Gorelikov sorbi din ceai.

— O să examinez piesele ca să văd cum s-ar putea potrivi. Nu vom utiliza obişnuitele noastre substanţe organice; nimic detectabil la o analiză toxicologică. Un deces indiscutabil accidental va împiedica eventuale ostilităţi deschise între serviciile noastre.

Putin aprobă din cap.

— Dedică-ţi toate energiile acestui plan, rosti el scurt. Preşedintele Federaţiei Ruse tocmai dăduse undă verde asasinării directorului Agenţiei Centrale de Informaţii americane. Ai nevoie de ceva?

Gorelikov privi flăcările lumânărilor.

— Ce părere ai de includerea Egorovei în plan? Ea cunoaşte terenul, are sânge rece şi nu se va da în lături de la măsuri extreme.

Putin clătină din cap.

— Numai noi doi. Nimeni altcineva. Insist pentru condiţia asta. De acum înainte, proiectul ăsta va primi numele de cod *Kataklizm.*

— Am înţeles.

Cei doi bărbaţi au tăcut şi Anton ştia că preşedintele – ucigaş de tigri, călăreţ desăvârşit, pilot iscusit de avioane cu reacţie şi maestru în judo – analiza riscul enorm al tentativei de asasinare a DCIA american.

— Cu acordul tău, rosti Gorelikov, aş vrea să-ţi propun câteva speculaţii subtile. Oricare dintre colegii noştri din FSB sau din forţele armate ar fi putut ajunge în cinci minute la soluţia asasinării directorului CIA, însă acesta poate fi doar începutul unui plan mai amplu, cu bătaie mult mai lungă şi consecinţe infinit mai importante.

Putin îşi înmuie pâinea neagră în tocană şi aşteptă. Subtilităţi. De asta îl plăcea pe Gorelikov.

— După racolarea lui MAGNIT, i-am monitorizat cariera, continuă Gorelikov. După cum ştii, femeia a fost recent promovată ca viceamiral şi este managerul ştiinţific cu rangul cel mai mare din Marina SUA. Are acces la tehnologii, la cercetare-dezvoltare şi la laboratoarele marinei. Deşi este recunoscută pentru inteligenţa sclipitoare, continuă să fie considerată în general *meşkovatîi,* stângace, mizantropă şi cu probleme sexuale – nu are o reţea politică în afara orbitei limitate din marină. De aceea, când va trece în rezervă, sursa de rapoarte tehnice MAGNIT va dispărea. În ultimii doi ani, am îndrumat-o să-şi contrabalanseze cariera ştiinţifică prin acţiuni care să-i cizeleze credibilitatea politică; este ambiţioasă şi mi-a urmat instrucţiunile cu precizia ei caracteristică. Recent a fost numită în consiliul consultativ al Biroului de Resurse Umane al Marinei, care are o influenţă considerabilă. Anul ăsta a fost de asemenea luată în discuţie ca adjutant al amiralului Richards, şeful Operaţiunilor Navale, dar n-a fost aleasă, bănuiesc din cauza lamentabilei lipse de ceea ce americanii numesc atracţie exterioară. Mă tem că MAGNIT nu va avea niciodată această calitate; n-o poate pur şi simplu dobândi, tot aşa cum tu sau eu nu putem stăpâni fizica particulelor. Recent însă au apărut unele progrese. A fost selectată să susţină briefinguri pentru Statul-Major Interarme, graţie capacităţii de a explica teorii ştiinţifice în mod clar şi concis unor superiori lipsiţi de pregătirea respectivă. Printre sarcinile acestui post face parte însoţirea săptămânală a şefului Statului-Major la Casa Albă. În prezent, obţinem unele informaţii interesante de securitate naţională, care reprezintă tocmai tranziţia pe care o doresc din partea lui MAGNIT. Eu am în minte o etapă finală, în care…

Putin ridică o mână, cerând tăcere. Colţurile gurii i se ridicară microscopic, ceea ce pentru el sugera o bucurie abia stăpânită.

— Ce-i cu preferinţa ei pentru *lohmatka,* pentru femei?

Gorelikov nu a fost deranjat de întrerupere; se aştepta la întrebarea inevitabilă din partea preşedintelui.

— Dependenţa ei nu este periodică şi este controlată, îi răspunse. Îşi

satisface apetitul în vacanţe anuale discrete peste hotare, când se află sub supravegherea mea. Din când în când îşi pierde controlul cu partenerele, reacţie pe care o atribui narcisismului ei social şi refulărilor sexuale, un rezultat al conflictului psihologic cu un tată abuziv în perioada copilăriei.

— În ce fel îşi pierde controlul? întrebă preşedintele.

Gorelikov se foi stânjenit.

— Acţiuni sexuale frenetice, utilizarea prea brutală a jucăriilor sexuale, muşcături şi pălmuiri.

— I-ai filmat comportamentul pentru a putea fi controlată ulterior? întrebă Putin, care, cândva, fusese el însuşi spion.

Gorelikov clătină din cap.

— Constrângerea nu reprezintă un imbold pentru MAGNIT. Cu excepţia refuzului ei iniţial – şi de scurtă durată – de a colabora în cursul racolării, a devenit o agentă-model. Narcisismul îi alimentează activitatea de spionaj. Unicul film făcut vreodată cu ea a fost în timpul iniţialei *polovaia zapadnia,* „capcana cu miere" din Metropol, cu aproape 12 ani în urmă.

— Ai înregistrarea respectivă? întrebă Putin.

Gorelikov strânse din umeri.

— Habar n-am unde este. Bănuiesc că undeva prin arhive.

— Credinciosul meu consilier, nu cumva o fereşti pe protejata ta Egorova? Ea a fost Vrabia atunci.

— Domnule preşedinte, te referi la viitorul tău director al spionajului extern, sau te-ai răzgândit? Recunosc că sunt un susţinător al doamnei colonel Egorova. Cred că promite enorm.

Era suficient că atinsese o coardă sensibilă a imperturbabilului Gorelikov. Putin văzuse deja toate filmele cu Egorova din perioada cât fusese Vrabie. Într-adevăr, promitea enorm de pe atunci, la fel ca şi în prezent. Ardea de nerăbdare să ajungă la ea.

— Sunt de acord, zise Putin. Povesteşte-mi acum despre subtilităţile tale.

Crivăţul urlă dincolo de pereţi.

— Este bine cunoscut că, după decesul unui DCIA în funcţie, administraţia trebuie să selecteze candidaţi, care vor fi luaţi în consideraţie, şi unul dintre ei este nominalizat favorit pentru a fi confirmat de Congres.

Putin ştia ce va urma, dar tăcu, pentru ca Gorelikov să-şi poată termina de ţesut plasa.

— Am instruit-o pe MAGNIT să se afişeze în mod ostentativ în faţa preşedintelui SUA în cursul informărilor din Biroul Oval, mai ales în situaţia în care va fi singura care le va susţine atunci când şeful Statului-Major nu poate veni la Casa Albă pentru informarea săptămânală. Am instruit-o să strecoare comentarii care să sugereze că este o susţinătoare a preşedintelui,

că este de acord cu politicile lui în domeniul apărării şi al informaţiilor şi că abia aşteaptă să lucreze în echipa lui, fie înainte, fie după trecerea în rezervă.

— Crezi că linguşirile astea vor avea succes? întrebă Putin.

— Analiştii din Departamentul pentru America susţin că preşedintele este motivat de orgoliu şi ideologie şi că acum, în al cincilea an de preşedinţie, este tot mai indiferent la critici, drept urmare se înconjoară de linguşitori. Dacă MAGNIT se poate afirma ca aliat solidar, iar poziţia DCIA devine pe neaşteptate vacantă, eu prevăd că numele ei ar fi unul pe care preşedintele l-ar lua măcar în considerare. Îi va surâde ideea de a numi o femeie liberală şi inteligentă, amiral de marină, pentru a anula moştenirea belicoasă a lui Alexander Larson şi acţiunea lui sub acoperire care produce îngrijorare.

— Păcat că nu-l mai avem în Biroul Oval pe celălalt preşedinte, pe *rasputnik* ăla, satirul, comentă Putin. MAGNIT ar fi putut solicita postul DCIA în genunchi. Totuşi planul ăsta pare extrem de firav – şansa ca MAGNIT să fie aleasă pentru postul respectiv este foarte redusă.

Gorelikov începu să numere pe degete.

— Noi încercăm să influenţăm finaluri – adesea fără nicio garanţie – şi sperăm să obţinem rezultatele dorite. Şansa total neplauzibilă a numirii lui MAGNIT ca DCIA este marca unei *zagovor* perfecte, a unei conspiraţii superbe, complet lipsite de amprente ruseşti. Tipa nu are susţinători civili influenţi, nu are sponsori în culise, aşa că nu există sfori invizibile. MAGNIT, cocostârcul sclipitor dar neatrăgător, partizană de încredere, capabilă să gestioneze problemele tehnologiei şi noua epocă cibernetică, este candidata perfectă. Dacă va fi aleasă, Vladimir Vladimirovici, vei avea CIA la degetul mic.

Alte scântei săriră din şemineu când Şeitan zbură extrem de încântat în jurul grinzilor masive din pin ale casei de vacanţă.

•

Lipită de Sala de Crize de sub Aripa Vestică a Casei Albe se găseşte o încăpere mai mică pentru informări, cu o masă scurtă din lemn de nuc şi câte trei fotolii capitonate în pluş pe fiecare latură, plus cel al preşedintelui, în capul mesei, sub sigiliul prezidenţial. Spre deosebire de Sala de Crize, care este spaţioasă, cu lambriuri din mahon, cu locuri pentru 20 de persoane – inclusiv scaune pentru noi membri ai Congresului – şi cu multiple ecrane murale extraplate pentru teleconferinţe, sala de informare are doar două ecrane mici pe peretele îndepărtat, deasupra cărora se află şase ceasuri digitale: unul care arată ora în Washington; un ceas etichetat „preşedinte”, care indică ora din orice loc s-ar găsi preşedintele SUA; unul pentru ora GMT; şi alte trei ceasuri cu diverse fusuri orare, care azi erau etichetate

Bagdad, Londra şi Kabul.

Viceamiralul Audrey Rowland tocmai încheiase o informare pe care o susţinuse de una singură în faţa preşedintelui SUA, consilierului său pentru securitate naţională şi consilierului adjunct de la NSC despre testele desfăşurate de LCN asupra propulsiei prin cavitaţie pentru navele de luptă în apropierea ţărmului – un subiect complex, care nu-l interesa de obicei pe comandantul suprem, a cărui idee despre aplicarea puterii militare era de a înrola susţinerea insipidă a unor aliaţi ezitanţi şi de a semna tratate cu state ostile care nu aveau nicio intenţie de a onora vreun acord diplomatic. Preşedintele era însă atras de ambarcaţiunile mai mici, mai uşor înarmate şi relativ ieftine, ca exemple bune de „platforme navale non-confruntative". Scrâşnetele din măsele ale amiralilor din Pentagon puteau fi auzite tocmai de pe peluza sudică a Casei Albe.

Informarea se termină şi amiralul Rowland îi spuse preşedintelui că noţiunile lui privind o amprentă militară americană mai redusă şi o politică externă americană mai inclusivă pe plan internaţional, care să abandoneze practicile din secolul al XIX-lea de clădire a naţiunilor, de schimbare a regimurilor şi diplomaţie a forţei armate (Audrey nu-şi mai putea aminti celelalte subiecte pe care i le punctase Anton) erau concepte esenţiale într-o lume instabilă. Cu picioarele urcate în mod caracteristic pe masă, arătându-le celorlalţi tălpile pantofilor săi – o insultă gravă pentru străini, însă doar o grosolănie în sala de conferinţe – preşedintele s-a declarat încântat să-i afle opiniile. Audrey se grăbi să adauge că, din punctul ei de vedere, politica restrictivă ar fi trebuit să se aplice în mod similar şi culegerii informaţiilor – indiferent dacă era vorba de DIA, activitatea de spionaj a marinei sau CIA.

— Tocmai am obţinut o rachetă rusească antinavă, preciză Audrey. Nu ştiu sursa, dar îi vom evalua capacităţile şi vom realiza contramăsuri împotriva cărora ruşii vor întreprinde contra-contramăsuri. Iar procesul acesta va continua, la nesfârşit, cu costuri enorme, deşi ne confruntăm cu multe alte priorităţi interne.

Anton o învăţase să invoce concluzii pe placul bine-cunoscutului progresism social al preşedintelui.

— Domnule preşedinte, într-un an voi avea posibilitatea de a trece în rezervă. Dacă vă pot oferi ajutorul dumneavoastră şi echipei dumneavoastră (înclină din cap spre consilierul de la NSC, apoi spre adjunct, primul cu o faţă mereu căzută, al doilea ca un melc), aş fi cu adevărat onorată să continui să-mi slujesc ţara.

Audrey se opri, din dorinţa de a nu exagera. Preşedintele îi mulţumi, apoi el şi consilierul NSC părăsiră încăperea, dar tânărul adjunct mai rămase şi o privi fix pe Rowland în timp ce-şi strângea materialele informative.

— Chiar nu știi cum a făcut rost CIA de racheta aia? o întrebă el.

Era scund, cu un început de chelie și față rotundă ce alterna între răutate și viclenie. Avea privirea întunecată a unui judecător care condamnă la moarte.

Audrey își închise mapa din kevlar și asigură fermoarul sub clama cu încuietoare.

— Nu, și ideea respectivă mă înfioară cu adevărat, rosti ea, alegându-și cu grijă cuvintele, care, după cum o învățase Anton, trebuiau să-i amplifice imaginea de vestală, se gândi Audrey, apoi continuă:

— Știu că eu mă situez în extrema științifică a evenimentelor, dar aș putea realmente să vin cu plusvaloare în procesul de stabilire a cerințelor.

Tânărul Caligula clătină din cap.

— Nu ți-au spus niciodată, ție, un amiral cu trei stele, despre COPPERFIN? Cred că faci mișto de mine.

În trei minute îi povesti lui MAGNIT despre rețeaua COPPERFIN și despre unele rapoarte provenite de acolo.

MAGNIT știa că trebuia să cauterizeze scurgerea.

— Te rog, nu-mi spune mai multe. Pare ceva cu caracter secret și restricționat. Am și uitat deja.

Ochii nevăstuicii se îngustară, înțelegând că n-ar fi trebuit să menționeze nimic, dar știa că doamna amiral va fi discretă. Iar el avea să-și țină gura.

Ridică din umeri, încercând să nu-și recunoască greșeala, și schimbă subiectul.

— Se pare că ai fi în căutarea unui job.

— Marina s-a purtat bine cu mine, dar sunt pregătită pentru o nouă provocare. Nu am probleme cu știința, iar cibernetica va fi următorul obstacol important. Culegerea de informații s-ar potrivi perfect acolo.

— Lasă-mă să vorbesc cu președintele, rosti el împăunându-se ca unul care numea oamenii la Casa Albă. Este o idee interesantă.

Audrey își netezi vestonul uniformei și-i întinse mâna.

— Mă bucur că am stat de vorbă. E bine să știi că ai alături pe cineva cu o poziție centrală, care are putere efectivă. (Adjunctul încuviință din cap de parcă ar fi validat cele trei legi ale mișcării formulate de Newton.) Ținem legătura.

TOCANĂ DE MIEL *KORMA*

Măcinați laolaltă cuișoare, piper și nucșoară, până le transformați într-o pulbere. Căliți ceapă tăiată mărunt, alături de

mirodenii, până devine galben-aurie. Adăugați chimen, scorțișoară, curcumă, coriandru tocat și paprika și amestecați bine. Puneți apoi usturoi zdrobit și ghimbir ras și continuați să gătiți la foc iute până se îmbină aromele. Adăugați roșii curățate de coajă, fierbeți înăbușit la foc mic, apoi adăugați bucăți de miel dezosat și continuați fierberea. Adăugați apă și iaurt, apoi puneți capacul și gătiți înăbușit până se frăgezește carnea. Serviți cu orez basmati.

5.

Bun venit în club

Când Benford îşi începuse dimineaţa blestemând cârtiţele din Washington, la 7 800 de kilometri depărtare era după-amiază şi se desfăşură o şedinţă glacială, în jurul altei mese de conferinţe, în Kremlin. Încăperea aceea, aflată imediat lângă cabinetul preşedintelui din clădirea Senatului, era imaculată, cu mochetă albastră şi lambriuri din lemn scump. Masa din lemn de nuc lustruit avea inserţii din mahon negru, care formau o stea – steaua sovietică în cinci colţuri – un obiect ce aparţinea trecutului, care continua să fie utilizat din nostalgie. La urma urmelor, era sala de şedinţe a preşedintelui, iar lui îi plăcea mementoul discret al fostei glorii a URSS-ului.

Şedinţa era convocată şi condusă de Anton Gorelikov, cu barbişon, elegant într-un costum albastru de la Brioni, cu cămaşă bleu-pal deschisă la gât de la Turnbull & Asser şi cravată din mătase maro din şapte straturi de la E. Marinella din Napoli. Părul argintiu îl purta pieptănat peste cap.

Sarcina lui Gorelikov era de a-l consilia pe preşedinte în chestiuni interne şi externe, securitate naţională şi manipularea evenimentelor mondiale în favoarea Federaţiei Ruse – un fel de Mihail Suslov modern, fostul ideolog-şef al Partidului Comunist sovietic. Gorelikov absolvise Facultatea de Drept din cadrul Universităţii de Stat St. Petersburg în 1975, în aceeaşi promoţie cu Putin, şi ambii intraseră după aceea în KGB – Putin specializat în spionajul extern, iar Gorelikov în analiză. Când îşi începuse ascensiunea în lumea politică, în ultimele zile înecate în băutură ale lui Elţîn, Vladimir îşi solicitase prietenul din facultate să se alăture satrapiei sale politice şi, graţie echilibrului, perspicacităţii şi prevederii lui Anton – ca şi evitării premeditate a tuturor intrigilor de la Kremlin – acesta ajunsese până la urmă şeful *Sekretariatului.* Nu se însurase niciodată, era agnostic în privinţa sexului, nu avea încredere în nimeni şi era un observator inteligent şi circumspect al reacţiilor omeneşti. Preşedintele avea încredere în el (în măsura în care Vladimir Putin putea avea încredere totală în cineva) în primul rând fiindcă Anton nu folosea niciodată tactica adulaţiei. Din când în când îi reamintea preşedintelui că în mod cert în Kremlin existau cârtiţe, tot aşa cum Rusia avea agenţi în Washington.

Anton Gorelikov ştia că Rusia lui Putin se atrofia lent pornind dinăuntru,

ţinută la suprafaţă doar de resursele ei naturale prost gestionate şi de aventurile geopolitice riscante ce-l menţineau pe Putin pe scena mondială. Dar aidoma unui maestru şahist care se apără sclipitor într-un joc în care pierde, aşteptând apariţia unui avantaj, Gorelikov se delecta cu intrigile, manipularea evenimentelor şi utilizarea puterii. Presupuşii lui aliaţi erau Bortnikov din FSB, Patruşev din Consiliul de Securitate şi, spera el, Egorova, steaua în ascensiune care atrăsese deja atenţia Kremlinului. Gorelikov acţiona discret pentru numirea ei ca director al SVR-ului. Ar fi fost foarte dificil ca o femeie să ajungă în această funcţie, însă Gorelikov cel plin de resurse era cunoscut ca un *volşebnik*, un scamator ce putea preschimba apa în vin. Nu era nicio grabă.

Pe lângă rolul de Machiavelli pe care-l juca pe lângă Vladimir, Gorelikov era un estet. Colecţiona tablouri, bronzuri şi hărţi vechi şi era extrem de preocupat de hainele pe care le purta. Ştia să aprecieze frumuseţea incomparabilă a colonelului SVR Dominika Egorova, care stătea aşezată pe o latură a mesei, având în faţă un dosar subţire. Ochii ei albaştri erau extraordinari, mâinile aflate în repaus insuflau linişte, iar faţa ei putea lansa o mie de nave – dacă putreda Flotă Roşie rusă *ar fi avut* atâtea. Gorelikov cunoştea trecutul personal şi profesional al Egorovei, unde locuia femeia, de câte ori fusese detaşată sau călătorise în străinătate (de foarte multe ori pentru vârsta şi rangul ei), ca şi episoadele mai spectaculoase ale carierei ei, inclusiv misiunile ca Vrabie. Un lucru pe care nu-l ştia era că frumoasa doamnă colonel Egorova evalua haloul azuriu din jurul capului său, haloul albastru-luminos al gânditorului sofisticat.

Era timpul să înceapă. Gorelikov ştia că şedinţa aceasta va fi neplăcută; el nu agrea comportamentul grosolan tipic cercului de foşti KGB-işti, gangsteri şi colegi din poliţie care-l înconjurau pe Putin, incluzându-i aici pe bărbaţii ce stăteau vizavi de Egorova la masă.

— Suntem toţi prezenţi? întrebă el cu glas melodios şi grav ca un violoncel. Pot să fac prezentările?

Chiar în faţa Dominikăi stătea maiorul Valeri Şlikov din GRU, serviciul de spionaj militar extern al Statului-Major General al Federaţiei Ruse. Îmbrăcat în costum făcut la comandă, cu cravată albastră, Şlikov era trecut de 30 de ani, un rus get-beget blond, cu chip lătăreţ, ochi albaştri leneşi şi buze senzuale. Norul galben care atârna deasupra lui ca un pavilion de carantină semnala şiretenie, invidie, duplicitate. Şlikov nu se uita la Egorova, ci răsfoia dispreţuitor paginile dosarului din faţa lui. „Ambiţios şi privilegiat", se gândi Dominika. „De ce se află oare aici?" Convocarea la această şedinţă fusese vagă, dar ea bănuia că urma să se discute despre nord-coreeanul pe care-l racolase, academicianul Ri. De ce ar fi fost GRU prezent la discutarea unui

caz SVR?

În Rusia, concurenţa dintre serviciile secrete, direcţiile militare şi ministere era întotdeauna febrilă, iar uneori disperat de nemiloasă. Ramificarea KGB-ului în SVR şi FSB nu a însemnat decât aceeaşi troacă din care aveau să se adape alte două râturi. Iar toţi îi priveau cu superioritate pe *krestianiki*, ţăranii, din GRU.

În dreapta lui Şlikov stătea un bărbat scund şi îndesat, într-un costum ce-i era prea mic, a cărui cravată cu model avea nodul slăbit în jurul gâtului său gros ca o conductă de canalizare. Era mai în vârstă decât Şlikov, părea să se apropie de 60 de ani, cu mâini imense şi acoperite de cicatrici, ca un fost luptător. Părul îi era grizonant şi începuse să se rărească, iar faţa noduroasă şi nasul strâmb îi erau pline de riduri, cu pielea tăbăcită. Fruntea lată era o masă strălucitoare de ţesut cicatrizat, probabil în urma unei arsuri teribile. Ochii mari, căprui, îi fixau mâinile, fără să se clintească. Gorelikov îl prezentă ca fiind *starşi praporşcic* Iosip Blohin, sergentul-major Blohin din *Speţgruppa* „V", sau grupul Vega, cunoscut mai degrabă ca *Vimpel*, unitatea de Trupe Speciale Speţnaz folosită de GRU pentru asasinate şi operaţiuni militare sub acoperire peste hotare.

Instinctele lui Gorelikov vibrau ca un diapazon: Blohin era un sergent-major din Speţnaz într-un costum civil ieftin, un tip voinic, extrem de experimentat, cu un aspect calm şi rezervat. Imposibil de controlat, gata să ucidă orice s-ar fi mişcat. Blohin nu spunea nimic, abia dacă se clintea; ochii lui plecaţi aveau un aer de anticipare controlată – ca şi cum ar fi aşteptat să sune o sonerie pentru a-i omorî pe toţi din sală. Fruntea arsă îi era striată acolo unde carnea se topise şi cursese precum ceara lumânărilor. Pe un ton evident ironic, Gorelikov anunţă că sergentul va lucra cu maiorul, asistându-l, dar a-l numi pe Blohin „ajutorul" lui Şlikov era ca şi cum ai fi spus că o drujbă era de fapt o forfecuţă de unghii.

Gorelikov îl văzu pe Blohin ridicând ochii şi privind-o pe Dominika şi o urmări pe viitoarea lui protejată cum reacţionează în faţa acelei provocări sălbatice. Fără să clipească, Dominika se uită fix în ochii lui, cu mâinile destinse, după care îşi întoarse privirea dispreţuitoare spre Gorelikov, aşteptându-l să continue. „Satisfăcător", îşi spuse Anton, care nu avea de unde să ştie că Dominika văzuse aripile negre de liliac ale răului primordial desfăcându-se larg în spatele căpcăunului, aşa cum un albatros îşi usucă aripile la soare.

Dominika se înfiorase uşor, iar Blohin îi sesiză tremurul. Doar un singur alt om – fostul ei superior, Ziuganov, un psihopat – avusese asemenea aripi negre în loc de culori.

Blohin clipi lent spre Dominika, parcă întrebându-se ce gust ar fi avut

ficatul ei învârtit pe ţepuşă la un foc de tabără.

— Poate că doamna colonel Egorova ne va oferi un rezumat al noului ei caz, o îndemnă Gorelikov.

Butonii lui din turmalină caboşon i se întrevedeau pe manşetele mânecilor.

— Domnii aceştia au autorizaţiile de securitate necesare pentru detalii? întrebă ea.

Şlikov ridică ochii spre ea şi pufni.

— Da, doamnă colonel, cunoaştem toate aspectele cazului academicianului Ri, care este o bătaie de cap infernală şi trebuie încheiat imediat.

— Poate domnul maior să explice cum de cunoaşte GRU un caz al SVR? întrebă Dominika.

Gorelikov surâse în barbă. Egorova era superioară în grad acestui *hvastun*, acestui fanfaron agresiv, şi nu intenţiona să bată în retragere.

— Cunoaştem toate aspectele aşa-zisului caz al dumitale pentru că se intersectează şi interferează cu un caz GRU mult mai important, răspunse Şlikov.

Dominika zâmbi. Gorelikov interveni, aidoma unui judecător care desparte doi avocaţi.

— Evitarea conflictelor între operaţiuni ale serviciilor de informaţii este întotdeauna esenţială, spuse el. Abia aştept să aud despre cazurile voastre. Despre ambele cazuri.

— Din păcate, rosti Şlikov, Egorova nu are autorizaţia de securitate necesară pentru asta.

Gorelikov ridică o mână.

— Domnule maior, îl opri el, cred că preşedintele a ordonat ca ambele eforturi să fie coordonate. Te rog s-o informezi pe doamna colonel Egorova.

Şlikov auzi tăişul din glasul lui Gorelikov şi se conformă.

— GRU coordonează de aproape 12 ani o sursă foarte secretă. Ea poartă numele de cod MAGNIT, este americană şi are acces extins la tehnologie şi politică.

Şlikov se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Foarte impresionant, domnule maior, zise Dominika. Deoarece GRU conduce cazul, presupun că agentul a fost un voluntar, aşa este?

Gorelikov îşi înăbuşi alt surâs. Egorova îl zgândărea pe Şlikov cu o observaţie insultătoare, care fusese deliberată. Neghiobii militari din GRU ar fi fost incapabili să racoleze ei înşişi un asemenea agent. *Din noroc au dat peste un voluntar*.

— Nu sunt autorizat să descriu sursa mai detaliat, răspunse bărbatul

înroşindu-se la faţă.

— Eu însă tot nu sunt lămurită, contracară Dominika, în ce fel noua mea sursă, academicianul Ri, intră în conflict cu sursa voastră MAGNIT. Poţi să clarifici aspectul acesta?

— Crezusem că aşa ceva ar fi evident chiar şi pentru un ofiţer SVR, replică Şlikov. MAGNIT ne-a făcut rost de o tehnologie pe care GRU a împărtăşit-o cu nord-coreenii pentru a ajuta programul lor de arme nucleare.

Dominika zâmbi.

— Să sintetizez, aşadar: MAGNIT a transmis GRU tehnologia tunului electromagnetic, iar GRU, la rândul său, a transmis-o serviciului de informaţii nord-coreean, BGR, care la rândul său a furnizat datele pentru proiectarea declanşatorului nuclear din Centrul de Cercetări Ştiinţifice Nucleare de la Yongbyon.

Şlikov o privi inexpresiv.

— De ce ar dori GRU, indiferent de circumstanţe, să accelereze dezvoltarea unei arme nucleare nord-coreene? întrebă Dominika.

„Bravo", îşi zise Gorelikov. „Egorova a ajuns în cinci minute la problema reală".

— Asta nu-i o chestiune care să ţină de serviciile de informaţii, se răsti Şlikov. Este o consideraţie politică ce depăşeşte cu mult competenţele dumitale.

Din capul mesei, Gorelikov o privi pe Dominika cu o expresie care o anunţa să se oprească.

— Şi ce părere are directorul SVR? întrebă Dominika, gândindu-se în acelaşi timp că „nu există răspuns la aşa ceva; actualul director SVR este o non-entitate". A decretat cumva preşedintele închiderea cazului academicianului Ri? Eu nu văd niciun conflict de interese între cele două cazuri. MAGNIT asigură doar tehnologia. Profesorul Ri este o infiltrare în programul nuclear nord-coreean. Cele două cazuri nu pot fi conduse în paralel şi în strânsă coordonare?

Gorelikov observă cum Egorova îşi păstra cumpătul, pe când Şlikov clocotea.

— Când o sursă de valoare potenţial imensă este ameninţată de altă sursă de valoare mai mică, trebuie stabilite nişte priorităţi, răspunse Şlikov. Este foarte clar că trebuie oprit cazul Egorovei. SVR-ul trebuie să se retragă de pe câmpul operativ.

— Cred că putem discuta despre compatibilitatea acestor cazuri cu altă ocazie, interveni Gorelikov. În acelaşi timp însă afirmaţia domnului maior este corectă. MAGNIT prezintă o importanţă imensă, acum şi pe viitor. În felul acesta, ajungem la subiectul care este de altfel motivul acestei şedinţe:

coordonarea în condiţii de securitate a sursei MAGNIT. Preşedintele a ordonat ca SVR-ul să asiste GRU în stabilirea unui protocol de coordonare îmbunătăţit pentru această sursă.

Şlikov se zbârli.

— GRU este perfect capabil să-şi coordoneze agenţii în completă siguranţă, se răsti el.

— Poate că doreşti să-ţi exprimi personal opoziţia faţă de dorinţele preşedintelui, rosti calm Gorelikov, utilizând ameninţarea consacrată la Kremlin.

Şlikov coborî privirea spre dosarul din faţa sa, retrăgându-se, ştiind că discuţiile acelea erau probabil înregistrate.

— Nimeni nu deţine experienţa şi discernământul pe care SVR-ul le poate aduce într-o operaţiune în străinătate, continuă Gorelikov, enumerând punctele pe degete. Sursa MAGNIT va fi coordonată mai sigur în Statele Unite de către un ofiţer pentru agenţii ilegali. SVR-ul administrează Direcţia S, directoratul agenţilor ilegali. Doamna colonel Egorova a mai condus agenţi ilegali până acum. În plus, adăugă el ca şi cum ar fi fost extrem de important, preşedintele doreşte în mod expres ca doamna colonel Egorova să fie implicată în planul de coordonare şi comunicare pentru MAGNIT.

— Eu n-am fost de acord cu aşa ceva, se opuse Şlikov.

— Preşedintele nu a solicitat aprobarea dumitale, i-o tăie Gorelikov pe un ton uşor iritat. Sursa MAGNIT a fost condusă adecvat timp de un deceniu, cu măsurile corespunzătoare poziţiei ei.

Gorelikov era diabolic de inteligent să nu folosească nicio formulare din care să se deducă dacă MAGNIT era bărbat sau femeie. „Ai răbdare”, îşi spuse Dominika, „mai devreme sau mai târziu, cineva o să greşească”.

— Dar acum, continuă Gorelikov, protocolul intern de coordonare trebuie întărit. Deoarece este posibil ca accesul lui MAGNIT să crească, coordonarea sursei nu mai poate fi lăsată în seama ofiţerilor GRU interni. Un ofiţer de top pentru agenţii ilegali din New York, nume de cod SUSAN, se va ocupa de acum înainte pe plan intern de MAGNIT, iar Egorova va pleca în Statele Unite pentru a se întâlni cu ea şi pentru a-i înmâna echipamentul de comunicaţii necesar.

„Măcar ştim că SUSAN este o femeie”. New York… avea să fie prima călătorie a Dominikăi în SUA.

Nimeni dintre cei aşezaţi în jurul mesei nu ştia însă că, de cel puţin zece ani, MAGNIT se întâlnea o dată pe an, în exteriorul Statelor Unite, cu Gorelikov. În ciuda şicanelor lui Şlikov, acesta o considera pe MAGNIT *cazul său*, iar acum, când accesul acestei surse avea să nu cunoască limite, Gorelikov dorea să renunţe la GRU şi să instituie o coordonare mai sigură în

Statele Unite.

— SVR va încerca să preia cazul, zise Șlikov nefericit. Statul-Major General nu va accepta nicio tentativă de deturnare a informațiilor.

— Vrei să spui să-și asume ei creditul, comentă sec Gorelikov. Nu-ți face griji, cazul va rămâne în mâinile GRU. Doamna colonel Egorova nu trebuie nici măcar să cunoască adevăratul nume al sursei MAGNIT când îi va transmite echipamentul lui SUSAN.

„Greșit, Anton. Eu trebuie să aflu unde locuiește și respiră MAGNIT. Va fi timp și pentru asta".

— Foarte bine, zise Șlikov, dar doresc ca Blohin s-o însoțească pe doamna colonel la New York, pentru a ne proteja activele operative.

„De un milion de ori, *nu*", se gândi Dominika. „În New York mă voi întâlni cu Nate și cu *bratok*".

— Mă tem că va trebui să obiectez, zise ea cu glas tare. Doi ofițeri nu pot face în tandem o întâlnire clandestină. Deși sunt sigură că sergentul Blohin are o mulțime de abilități pe teren, suspectez că printre ele nu se numără și detectarea filajului.

Glasul ciudat, de bas, al lui Blohin îi surprinse pe toți.

— O să-ți arăt abilitățile mele pe teren oricând dorești, ripostă el.

Privirea lui pierdută în gol era mai alarmantă decât dacă ar fi mârâit. Aripile negre se pliară în spate, una peste alta.

Șlikov și Blohin se ridicară de la masă, își strânseră dosarele și părăsiră sala de ședințe. Clicurile de metronom ale tălpilor lor se îndepărtară pe coridor, până ce bărbații dispărură după un colț al holului măreț.

•

Gorelikov oftă adânc.

— Relația cu *presmîkaiușciesea,* reptila aia, este întotdeauna obositoare, rosti el. Bunicul lui a fost erou în Marele Război pentru Apărarea Patriei, până când Stalin l-a epurat – l-a împușcat – în 1949. Tatăl lui a fost mareșal al forțelor terestre în anii 1970, iar tânărul Valeri s-a descurcat bine în GRU. Este ambițios, privilegiat și lipsit de etică, așa că păzește-ți spatele în prezența lui.

— Și MAGNIT? întrebă Dominika pe un ton nepăsător.

— Un caz imens de productiv cu promisiuni inimaginabile, răspunse Gorelikov, care încă nu era dispus să dezvăluie identitatea agentei sale față de Egorova în ajunul plecării acesteia la New York. Sursa a avansat în ierarhia birocratică și acum se pregătește să intre pe scena politicii americane. Dacă totul se va derula așa cum trebuie, sursa va fi coordonată de ofițerul pentru agenți ilegali din New York și ghidată de la Kremlin, în ciuda dorințelor grosolanului Șlikov.

„Bun, deocamdată. Fără alte întrebări despre cârtiță; într-o lună, vei ști numele ei pentru Benford”.

— Ar însemna să ies din cadrul atribuțiilor mele dacă aș întreba de ce naiba ajutăm noi programul nuclear nord-coreean? spuse Dominika.

— Pentru că vreau să-i dezorientăm pe chinezi și să flatăm găluşca aia mică de la Phenian, rosti președintele Vladimir Putin intrând în sala de ședințe printr-o ușă laterală.

Obișnuitul costum albastru, cămașa albă, cravata acvamarin și ochii albaștri care se mișcau întruna completau bine-cunoscuta expresie flegmatică, undeva între rânjet și căutătură răutăcioasă. Putin ocoli masa cu mersul lui legănat, caracteristic marinarilor, pe care un biograf slugarnic de la Kremlin îl descrisese ca fiind umbletul luptătorilor din KGB, însă Dominika îl suspecta că era pur și simplu umbletul clătinat al unui bărbat scund. Fără să mai adauge nimic, el se așeză vizavi de Dominika și-și puse mâinile pe masă. Aura lui albastră – inteligență, șiretenie, calcul – îi stătea ca un cocoșnic, tradiționalul acoperământ de cap rusesc, cu formă conică, jumătate tiară și jumătate diademă.

— Vreau să te întâlnești cu ofițerul pentru agenții ilegali în New York, zise președintele.

Dominika nu avea nicio îndoială că el auzise conversația cu Șlikov din urmă cu cinci minute. „Conducătorul clarvăzător, țarul atoatecunoscător”.

— Da, domnule președinte.

— Am încredere că vei lua precauțiile necesare.

— Desigur, domnule președinte.

— O să-l iei pe Blohin cu tine ca sprijin.

Gorelikov se foi.

— Domnule președinte, zise el, un om din Spețnaz nu-i tocmai ceea ce situația operativă…

— Ia-l oricum, îl întrerupse Puțin. Ai grijă ca maiorul să fie mulțumit până își va începe celălalt proiect.

Gorelikov nu mai zise nimic.

— Iar când te vei întoarce, i se adresă Putin Dominikăi, vreau să discut cu tine despre inițiative noi în SVR. Recentele rezultate favorabile ale *aktivnîe meropriatia*, măsurile noastre active din Statele Unite, îmi spun că ar trebui să ne extindem capacitățile în această regiune.

— Abia aștept momentul acela, zise Dominika.

Chipul lui Putin se destinse când ochii îi poposiră pentru o clipă pe nășturei întinși de bluza mulată a femeii de sub uniforma ei bleumarin. „Îl omor pe Benford dacă-mi va cere să fac ce gândește-n clipa asta cap-de-bostan”, își spuse ea.

Dominika era obişnuită ca bărbaţii să se holbeze la ea şi o încânta să-i privească glacial drept răspuns. Situaţia stătea totuşi altfel cu privirile pătimaşe ale preşedintelui. Ele aveau un soi de trecut. Se înfioră amintindu-şi vizita pe care Putin i-o făcuse în toiul nopţii în cameră, în weekendul pe care-l petrecuse în palatul de lângă St. Petersburg. Purta o pijama din mătase bleumarin şi intrase fără să bată la uşă. Sculându-se în capul oaselor în cămaşa ei de noapte din dantelă, Dominika ridicase pilota până sub bărbie pentru a se acoperi, după care îşi amintise că trebuia să-l cucerească pe ţar şi o coborâse. Cutezase să-şi pună mâna în poala preşedintelui, în vreme ce el îşi strecurase degetele sub cămaşa ei de noapte, dezmierdându-i sânii, pentru a-şi demonstra acceptul, dar acţiunile ei profesioniste (de Vrabie) nu avuseseră niciun efect imediat asupra lui, ceea ce o alarmase. Preşedintele plecase silenţios la scurt timp după aceea, dar episodul plutea deasupra lor, o acuplare predestinată cândva în viitor, oricând ţarul avea să apară pentru a-şi revendica trofeul. Iar Dominika avea să-l lase. Trebuia să-l lase.

— *Sceastlivogo puti,* îi ură preşedintele. Drum bun!

Se ridică, îl salută din cap pe Gorelikov şi ieşi prin altă uşă laterală, deschisă de unul dintre zecile de asistenţi-vârcolaci ce pândeau mereu din umbre. Uşa se închise cu un clic şi Gorelikov oftă. Nu era deloc uşor să conduci *Sekretariatul* format dintr-un singur om al lui Putin.

— Am comandat un prânz uşor, zise el. Te invit la masă.

•

Merseră pe coridor spre o săliţă de mese pentru cadrele executive şi se aşezară la o masă. Un chelner apăru împingând o măsuţă pe rotile, pe care se afla un platou sub un capac din argint.

— *Seld pod şuboi,* hering sub salată de legume, zise Gorelikov şi-i întinse Dominikăi o farfurie. Sper că-ţi place.

— E foarte bun, spuse ea, gândindu-se că un tânăr rus obişnuit nu gustase probabil niciodată o asemenea delicatesă.

Gorelikov mestecă gânditor.

— Prea multă maioneză, comentă el ştergându-şi buzele. Am multe să-ţi spun.

— O să-ţi apreciez îndrumările, răspunse Dominika.

— În primul rând, trebuie să menţionez că preşedintele îţi apreciază realizările profesionale şi îţi urmăreşte cariera cu interes.

„Din păcate, cu o erecţie", îşi zise ea.

— Prezic că te va promova în trimestrul următor. După părerea mea, vei fi numită directorul SVR-ului.

Haloul lui albastru rămânea neschimbat, sugerând că bărbatul spunea adevărul.

— Dar în acelaşi timp, continuă Gorelikov, preşedintele îl admiră şi pe maiorul Şlikov. Poate că îi place cât este de *naglîi,* de impertinent.

— Atunci punem capăt cazului academicianului Ri în favoarea cazului MAGNIT? întrebă Dominika.

Gorelikov ridică din umeri.

— Da, cazul dumitale are merite şi oferă o imagine foarte preţioasă despre programul nuclear al „Regatului Eremit". Pe de altă parte, prezic că preşedintele se va plictisi să-i asmuţă pe nord-coreeni împotriva Beijingului şi-şi va retrage sprijinul. Putem decide mai târziu.

— Tot nu mi-e clar în ce fel cazul acesta îl ameninţă pe celălalt, spuse Dominika. Ambele fluxuri de informaţii vor fi compartimentate separat.

Gorelikov recunoscu că femeia aceasta frumoasă avea perfectă dreptate din punct de vedere operativ. Se întrebă pentru o clipă dacă să-i ofere informaţii despre MAGNIT, apoi decise că era prea devreme. O admira pentru îndrăzneala cu care insista să-şi impună părerea, chiar şi unui superior din atmosfera rarefiată a Kremlinului. Era aproape sigur că Dominika va corespunde rolului pe care-l avea în minte.

— Şlikov crede că primirea de către nord-coreeni a tehnologiei tunului electromagnetic demonstrează cu certitudine existenţa unei surse americane. Dacă MAGNIT va continua să avanseze în sfera politicii, cazul le va eclipsa pe toate celelalte şi va trebui protejat.

— Este atât de bună sursa aceasta? întrebă Dominika.

„Ultima întrebare, nu mai insista!"

— Axe potenţialul de a fi cea mai bună sursă din istoria eforturilor serviciilor noastre de informaţii împotriva Principalului Inamic, chicoti Gorelikov, dacă-mi dai voie să folosesc vechea expresie sovietică – Principalul Inamic – care, întâmplător, se bucură de o revenire la viaţă în clădirea în care ne aflăm. N-ar trebui să uiţi amănuntul acesta.

— Nu-l voi uita, îl asigură Dominika.

— Perfect. Să revenim acum la politică. Beijingul agită regiunea prin blestematele alea de insule artificiale din Marea Chinei de Sud. Sfidează Washingtonul şi-l irită pe preşedintele american. Putin vrea să-i distragă pe chinezi, să se amestece între Biroul Politic de la Beijing şi Phenian şi să zdruncine relaţia comodă care n-a fost contestată din anii 1950.

— Scuză-mă, spuse Dominika, pot să-nţeleg meritul unor măsuri active pentru subminarea relaţiei, dar cu preţul de a-i lăsa să construiască bomba?

Gorelikov izbucni în râs.

— Ştiu, încuviinţă el, şi eu am pus aceeaşi întrebare.

„Omul ăsta e un consilier cu gândire sănătoasă", îşi spuse Dominika, „nu un lingău".

— Mi se pare pur şi simplu un risc, zise ea cu glas tare. Experienţa pe care am avut-o cu programul nuclear iranian m-a învăţat că cercetarea şi dezvoltarea pot să tărăgăneze, pentru ca apoi să accelereze imprevizibil.

Bărbatul îi zâmbi.

— Munca noastră este plină de riscuri, zise el. Dumneata însăţi îţi asumi riscuri zilnic, nu?

Familiarul fior rece de alarmă o străbătu pe şira spinării, eterna năpastă a agentului clandestin care trăieşte cu ameninţarea descoperirii sale plutind deasupra capului în toate clipele de veghe. „Ce ar trebui să-nsemne asta?" Fusese un comentariu nevinovat? Un indiciu discret că era, cumva, suspectată? Nate ar fi urlat neliniştit şi i-ar fi cerut din nou să dezerteze imediat.

— Experienţele dumitale cu iranienii au fost riscante, duelul dumitale cu regretatul Ziuganov a fost riscant, schimbul de spioni din Estonia a fost extraordinar de riscant, aminti Gorelikov. Nu, Dominika – pot să-ţi spun Dominika? iar tu îmi vei spune Anton – tu îţi asumi riscuri cu hotărâre şi curaj, şi de aceea preşedintele îţi urmăreşte cariera. La fel ca mine, de altfel.

Voia oare s-o prindă în cursă ca într-o pânză de păianjen? Sau era începutul unei rare coaliţii într-un Kremlin unde nu există aliaţi?

— Îţi preţuiesc susţinerea… Anton.

— Excelent. Aşa că deocamdată îl folosim pe academicianul Ri pentru a-i monitoriza pe mâncătorii de varză murată şi infernalele lor declanşatoare nucleare, concluzionă Gorelikov. Întâlnirea cu el în Viena va fi delicată.

„Habar n-ai tu", se gândi Dominika, apoi zise cu glas tare:

— Am o agentă de susţinere care mă ajută pe plan local.

— Femeia aceea, Petrescu? Da, este impresionantă.

„Iisuse, fantele ăsta elegant chiar ştie multe!"

Gorelikov împinse platoul spre Dominika.

— Mai vrei salată? Mai există şi o altă sarcină delicată pe care preşedintele intenţionează să ţi-o repartizeze. El este convins că serviciul de informaţii chinez, MSS, ne spionează, o părere pe care eu n-o împărtăşesc neapărat. Deoarece eşti şefa contrainformaţiilor din SVR, preşedintele vrea să te ocupi de relaţiile oficiale cu reprezentantul MSS la Moscova.

„O mulţime de lucruri pe care să i le spun lui Benford, imediat. O transmisie CARS spre Langley, mâine seară, cel târziu. După cina cu Ioana, care tocmai s-a întors de la Viena".

— Se pare că voi fi ocupată, spuse ea cu voce tare.

— Bun-sosit printre *siloviki*, şopti Gorelikov şi-i umplu farfuria cu salată.

SELD POD ŞUBOI – HERING SUB SALATĂ DE LEGUME

Mărunţiţi fin fileuri de hering dezosate. Separat, daţi prin râzătoare morcovi fierţi, cartofi, mere decojite şi albuş de ou fiert tare (*puneţi gălbenuşurile deoparte*). *Daţi prin răzătoarea fină sfeclă coaptă* (*stoarceţi bine*) *şi amestecaţi bine cu maioneză, pentru a obţine un sos cremos. Aşezaţi straturi din ingredientele rase într-un recipient ceramic oval adânc, apăsând ferm fiecare strat, începând cu heringi, apoi cartofi, maioneză, morcovi, mere şi albuşuri, şi din nou maioneză, heringi, cartofi şi morcovi. Acoperiţi complet salata bine tasată cu sosul de sfeclă, deasupra şi pe părţi, ca glazura pe un tort. Garnisiţi cu gălbenuşurile rase fin şi puneţi în frigider. Se serveşte cu pâine de ţară, cu coajă crocantă.*

6.

Comportă-te ca un bivol

Restaurantul Uzbekistan de pe Neglinnaia Uliţa din cartierul teatral al Moscovei era un serai din Asia Centrală, bogat împodobit cu oglinzi înrămate, candelabre şi banchete supra-capitonate, ticsite cu perne chilim. Dominika împinse uşa de alamă bătută şi pătrunse în restaurant, unde simţi imediat aroma de miel la cuptor gătit cu nucşoară, coriandru şi schinduf. Trecu pe lângă şeful de sală, se strecură printre mesele opulente din sala principală şi urcă cele trei trepte la nivelul următor. În partea din spate a acestei zone private, sub un baldachin cu dungi purpurii şi albastre, se afla Vrabia ei, Ioana Petrescu. Aceasta sorbea dintr-un pahar cu vin alb, dar nu ridică mâna şi nici nu-i salută în alt fel apariţia. Ioana îşi pierduse bronzul pe care-l căpătase în Grecia, dar era elegantă, în pantaloni din piele şi bluză de mătase roşie cu decolteu rotund. În jurul capului şi umerilor ei se vedea familiarul halo care pulsa stacojiu, aura pasiunii, plăcerii carnale, inimii şi sufletului.

— În mod reflex, spuse Ioana în franceză fără niciun cuvânt de întâmpinare, m-am gândit că va trebui să cumpăr lenjerie nouă ca să fiu babysitter pentru savantul tău nuclear, dar apoi mi-am amintit că pe el nu-l interesează asta. Aşa că mi-am cumpărat o haină de blană, ca să-mi ţină de cald în Viena.

— O să ţi se reţină din bani, *voriska*, pungăşoaico. Ai găsit apartamentul potrivit? Va fi important să asiguri securitatea. Când vine la tine pentru cină, sau când vă întâlniţi altundeva, ai grijă să sosească „curat". Nebunii ăia îşi urmăresc îndeaproape oamenii. Şi AIEA este ca un sătuc: fiecare ştie ce fac toţi ceilalţi.

Ioana aprobă din cap.

— Am găsit o casă pe insulă, o căsuţă pe malul Dunării, de cealaltă parte a unui lac numit Kaiserwasser, la mai puţin de un kilometru de Centrul Internaţional, la cinci minute de mers pe jos de AIEA. Dacă-i nevoie, poate să vină pe jos până la căsuţă şi să se întoarcă în numai 15 minute. Casele sunt închiriate pe durata verii şi acum sunt goale toate. Lacul e alimentat de Dunăre, la fel ca golfuleţul, zona abundă în arbori, iar căsuţa e intimă şi liniştită. Păcat că profesorului nu-i place să se distreze.

Dominika izbucni în râs. Ioana ura viaţa de Vrabie la fel de mult ca şi ea.

Era isteaţă şi eficientă, de aceea o selectase pentru o acţiune operativă preliminară în Viena.

— Te-ai gândit că poate profesorul nu-i interesat să se distreze *cu tine*? Poate că nu-i tocmai atras de fundul tău interminabil.

Adevărul era că fesele Ioanei păreau sculptate în marmură după anii în care jucase volei profesionist.

— Am ajuns la concluzia că de la un an la altul te plac tot mai puţin, îi răspunse romînca.

— Să lăsăm acum poveştile despre *zadniţa,* fundul tău, spuse Dominika. Ai instalat recorderul?

Ioana încuviinţă din cap.

— Un recorder cu bandă în dulapul din bucătărie. Două microfoane wireless sub scaune şi masă. Toate sunt activate vocal, aşa că nu trebuie să le pornesc eu. Poate că nu-i o treabă chiar atât de bună pe cât ar fi făcut tehnicienii, dar nu se poate vedea nimic.

Alte lucruri pe care să i le transmită lui Benford, dar ele puteau aştepta până la următorul mesaj CARS. Ajunsese deja la limita numărului de caractere pentru transmisia din seara asta.

— O să ne ducem la Viena după ce mă întorc de la New York. Până atunci va trebui să vorbim din nou cu el.

— Să-mi cumperi ceva scump din New York, zise Ioana.

— Ţi-ai cumpărat deja şi singură o nurcă.

Cealaltă clătină din cap.

— Vreau un ceas – ăla care arată fazele Lunii.

— Ai nevoie de un ceas elveţian de 10 000 de dolari ca să ştii cât timp să-i „cânţi la flaut" ţintei?

— Uite cine vorbeşte! Cineva care obişnuia să „cânte la flaut", cum zici tu, înainte de micul dejun! replică Ioana.

— Nici vorbă de ceas, zise Dominika. Poate mai degrabă o pereche de pantofi cu tocuri groase.

— Te plac din ce în ce mai puţin.

— Ce mănânci? întrebă Dominika, privindu-şi ceasul; mai avea încă două ore.

— Au pui cu smântână şi ciuperci, cam cum este ciulamaua noastră de pui în România, spuse Ioana. Până şi animalele de uzbeci ştiu că mâncarea noastră-i cea mai bună.

— *Slava Bogu,* mulţumesc lui Dumnezeu, pentru mâncarea românească, zise Dominika şi comandă două porţii care sosiră rapid.

Bucăţi fragede de carne de pui într-un sos suprême de lapte şi ciuperci, îngroşat cu gălbenuş de ou şi smântână, servite cu piure rusesc. După prima

înghiţitură, femeile schimbară priviri aprobatoare.

Mâncară în tăcere. Ioana era încântată să ştie că Egorova depindea de ea şi era mulţumită de relaţia lor. Cina aceasta era o dovadă. Dominika avusese încredere în Ioana să închirieze casa conspirativă din Viena. Aveau să urmeze şi alte operaţiuni, poate chiar posibilitatea de a fi numită ofiţer în cadrul Serviciului. Egorova avea să aibă grijă de ea.

Pe trotuarul din faţa restaurantului, cele două se sărutară pe ambii obraji şi, fără vreun cuvânt de rămas-bun, Ioana porni spre nord pe Neglinnaia Uliţa. Dominika o privi mergând, cu pantalonii de piele şuierând ca un şarpe, şi se gândi că ar fi preferat să o fi însoţit pe Ioana la un păhărel înainte de culcare. Avea însă treabă de făcut, treabă cu care Ioana nu avea nicio legătură şi despre care nu putea să afle nimic. Ar fi fost uimită dacă ar fi aflat.

•

Purtând pe umăr geanta grea în care avea echipamentul de transmisie, Dominika porni spre sud pe Neglinnaia, simţind apa îngheţată care-i invada pieptul de fiecare dată când opera pe teren. Era o transformare atât mintală, cât şi fizică, semnul unui agent de stradă, parţial deprinsă, parţial instinctivă. Pulsul i se acceleră şi-şi potoli valul de adrenalină din gât şi din umeri. Vederea îi deveni pătrunzătoare: limpede precum cristalul şi concentrată la distanţă medie. De asemenea, auzul îi era reglat la timbrul străzii din jur – auzea motoarele maşinilor, şuieratul cauciucurilor pe caldarâmul umed şi paşii de pe trotuare. Era seara târziu; traficul din Moscova, deşi nu înceta niciodată, avea să fie degajat. Dominika trebuia să-şi determine statutul, trebuia să ştie dacă nu era filată, trebuia să dispară de pe radar.

Mergi spre sud pe Neglinnaia, apoi pe scară spre vest, foloseşte luxoasa stradă pietonală Stoleşnikov, pustie acum, cu toate vitrinele magazinelor întunecate, filajul s-ar fi ferit de această „pâlnie”, acest loc îngust, aşa că fii atentă la unităţile care se deplasează rapid, grăbindu-se s-o ia înainte, *negativ*, coteşte spre nord pe Bolşaia Dmitrova, traversează strada ca să poţi privi scurt într-o parte şi-n alta, o maşină parcată cu luminile de poziţie aprinse, *negativ*, pe lângă Muzikalnîi Teatr, cu coloane cu basoreliefuri iluminate, o femeie cu o plasă de cumpărături, văzută a doua oară, dar se grăbeşte spre casă, *ignoră*, şi taie prin Petrovskie Vorota, aleea cu copaci mărginită de tonete comerciale pentru weekend, goale acum, *nu sunt siluete pe sub copaci,* ajungi la maşinuţa parcată sub copertina afumată a Teatrului Rossia, fără unităţi de supraveghere, fără pete de degete în jurul încuietorilor portierelor, intră, fă o pauză, *adulmecă* interiorul după duhoarea persistentă a unei echipe care a intrat, *acţionează,* verifică torpedoul, *banda adezivă e la locul ei,* ieşi în trafic, ignoră claxoanele,

priveşte după unităţi de filaj ce reacţionează, ce cotesc brusc ca să ţină pasul, coboară geamurile, *ascultă strada, simte strada,* pe ieşirea spre nordul oraşului pe Tverskaia, schimbă benzile, priveşte după reacţii, păstrează viteza mică, adoarme bănuielile filajului, nu semnaliza cotire, intră pe M10, măreşte treptat viteza, trafic leneş, camioane articulate care lasă în urmă nori de fum, faruri care îţi iau urma? *Negativ,* se apropie districtul Sokolo, *fii atentă,* ia-o pe ieşirea spre autostrada Volokolamskoe, trafic mai liber, *calc-o*, priveşte după reacţii, *negativ*, se apropie punctul, panglica neagră a Canalului Moski, uită-te la ceas, vine pasajul aerian Svoboda, bagă mâna în poşeta foarte mare de pe scaunul de alături, caută butonul de sub ţesătură, se apropie pasajul aerian pentru tramvaiul 6, *verifică oglinda retrovizoare,* curat, *acum*, rafală de două secunde de energie redusă, 1,5 waţi, care trezeşte receptorul CARS îngropat la 15 centimetri sub rambleul acoperit cu iarbă de sub liniile catenare, lumina galbenă din poşetă clipeşte verde, salutul electronic, *mesaj primit,* mesaj spre Nathaniel, *secrete în noapte, cârtiţe printre noi, rachete balistice intercontinentale şi focoase*, acum vuietul tunelului de sub pasaj, verifică oglinda retrovizoare, *deviezi, mergi drept*, nu goni ca iepurele, urcă rampa spre şoseaua de centură E105 mai ridicată, traficul este mai rapid acum, *verifică-ţi spatele,* treci pe lângă aşezări adormite, Strogino, şi pe lângă Miakinino, şi pe lângă Drujba, *Rodina* întunecată, Mama Rusie în beznă, cetăţenii ei confortabili în căminele lor, crezând doar ceea ce le spunea ţarul lor cu ochi albaştri să creadă, mâncând doar ceea ce le dădea ţarul să mănânce, sperând doar la ceea ce-i lăsa ţarul să spere, obosită acum de la strângerea volanului aşa mult timp, *ai grijă la ieşire,* spre vest pe autostrada Rublevskoe, ia-o încet, la stânga, la dreapta, la stânga, întoarceri fireşti în triunghiul format de Rublevskoe, Iartsevskaia şi Molodogvardeiskaia, caută filaj în deplasare, *negativ,* traversează Rublevskoe şi ia-o spre est pe Kastanaevskaia, blocul ei, nr. 9, ferestre întunecate, pe jumătate acoperit de iederă, becul ars de deasupra intrării, casa scării pe jumătate întunecată, va trebui să pipăie cu cheia după fanta broaştei de la uşa apartamentului ei.

Îşi coborî fruntea pe volan. La ora aceea târzie din noapte, strada Kastanaevskaia era complet mărginită pe ambele părţi de automobile parcate. Înjurând, Dominika a fost nevoită să meargă câteva intersecţii spre vest până să găsească un loc gol, aproape de o farmacie Almi non-stop, a cărei firmă din neon verde colora copacii din apropiere şi peticul de iarbă rară din faţă, cu uşa ranforsată cu bare pe care farmacistul de serviciu o deschidea cu telecomanda. Ghemotoace de hârtie şi gunoaie se învârtejeau în parcarea goală. Dominika încuie maşina şi porni pe trotuarul întunecos spre blocul ei. Cartierul era scufundat într-o linişte mormântală. Îşi strânse

la piept geanta foarte mare cu fund rigid care ascundea unitatea CARS, sârmele antenei şi butonul pentru transmisie cusute în piele; ledurile de standby şi recepţie erau deghizate ca încuietori ale compartimentelor interioare.

După ce intra în casă, avea să strecoare o sârmă subţire într-un port din interiorul genţii pentru a descărca mesajul sosit de la CIA: cerinţe de informaţii, sau programări de întâlniri personale, sau, uneori, rarele cerinţe operative. De la racolarea ei, cu cinci ani în urmă, Dominika se văzuse cu ofiţerii ei de caz numai peste hotare – rar şi doar dacă acoperirea i-o permitea – pentru a participa la o racolare, la o acţiune sub drapel fals sau la un debriefing, călătorii minunate şi ameţitoare pentru a se întâlni cu colegii ei secreţi din CIA, inclusiv cu Nate, pe care continua să fie furioasă, dar care-i lipsea teribil. Oare ce mesaj o aştepta? Cele de săptămâna trecută menţionaseră Istanbulul şi Dominika se aştepta la instrucţiuni noi.

În timp ce mergea, se gândi la Nate. *Boje*, Dumnezeule, faptul că-l iubea era împotriva tuturor regulilor meseriei, dar Dominika nu se putea opri, nici Nate nu se putea opri. Ea le spusese că milita pentru o idee, că nu spiona *împotriva* Rusiei, ci *pentru* Rusia, pentru a curăţa cloaca Kremlinului şi pentru a-i trimite pe toţi de unde veniseră. De aceea, dacă ea era agentul de neînlocuit al CIA-ului, preţuit mai mult ca orice, iar ea dorea să-l iubească pe Nate, atunci trebuiau să-şi ţină gura. *Pravilno*? Corect? Visa să-l sărute din nou pe Nate, într-un taxi sau într-un ascensor, sau apăsându-se cu putere de uşa camerei unui hotel. Mâinile lui pe ea şi…

Dominika întrezări mişcare sub copacii din faţa farmaciei, siluete ce călcau pe iarbă, una, două, trei, aidoma demonilor ce ies din lumea subpământeană. Începură să se deplaseze printre copaci, paralel cu trotuarul, cu capetele întoarse către ea. Primul ei gând a fost că serviciul de securitate internă, FSB, cel care prindea spionii, o descoperise, ştia că ea spiona pentru CIA şi interceptase transmisiunea din seara asta spre americani de pe autostrada Volokolamskoe. Imposibil! Cum? O cârtiţă din Washington? O breşă de securitate în Staţia Moscova? Un cifru spart? Indiferent cum a procedat FSB-ul, toate dovezile de care ar fi avut nevoie ca s-o îngroape se aflau cusute în geanta mare de pe umăr. Ar fi putut rezista, ar fi putut scăpa cumva? Câţi aveau să apară din noapte şi s-o copleşească pur şi simplu prin număr? Avea să afle în scurt timp. În afară de mâini şi de picioare, singura armă din geantă era un inel cu chei. Fără să-şi ia ochii de la siluete, Dominika ascunse cheile între trei degete de la mâna ei dreaptă.

Dominika fusese antrenată – şi continua să aibă şedinţe săptămânale cu sparringpartneri – în *Sistema Rukopaşnogo Boia*, sistemul de luptă corp la corp folosit de Spetznaz, ferocele Trupe Speciale ruseşti. *Sistema* era o

combinaţie de arte marţiale clasice, izbituri brutale cu mâinile, gestionarea inerţiei atacatorului şi atacuri devastatoare asupra celor şase articulaţii principale ale corpului. Femeia ucisese, beneficiind de un noroc extraordinar, asasini experimentaţi în dispute corp la corp. Ştia însă prea bine că în luptă orice greşeală, blocaj ratat sau încasarea unei lovituri devastatoare avea să însemne sfârşitul.

Cele trei siluete apărură la lumină şi Dominika răsuflă uşurată. *Gopniki*. Nu era o echipă FSB de arestare. Un *gopnik* era un golan de stradă – ras în cap, cu dinţi lipsă, cu ochi mereu apoşi şi roşu la faţă după dozele de Jaguar, băuturile energizante cu alcool. Îmbrăcaţi invariabil în treninguri Adidas, cu *tapociki* din piele cu vârf ascuţit şi şepci turtite *gondonka*, aceşti *gopniki* infestau colţurile de străzi din suburbiile Moscovei, staţiile de autobuze şi parcurile capitalei, dormind, bând, vomitând, urinând şi jefuind trecători. Dictonul lor era *bîcit,* comportă-te ca un bivol. Îi doreau probabil poşeta şi ar fi omorât-o în bătaie ca să pună mâna pe ea. Dominika ar fi fost la fel de compromisă dacă brutele astea împuţite i-ar fi furat pur şi simplu poşeta, după care ar fi descoperit transmiţătorul CARS ascuns înăuntru.

Cei trei erau slabi ca nişte ogari şi prost hrăniţi, însă Dominika ştia că vor fi iuţi şi capabili să încaseze lovituri. Esenţial era să nu-i lase să-şi pună mâinile pe ea. Avea să-l imobilizeze pe primul cu o priză articulară şi să-l deplaseze în cercuri, pentru a-l ţine în faţa celorlalţi doi. Avea să se folosească de chei pentru a-i lovi în ochi, după care să-i culce la pământ cu piciorul, apoi să-i calce cu tocul pe gât sau tâmple. Cel puţin, acesta era planul.

— *Suka,* căţea, dă-mi poşeta, zise Numărul Unu păşind spre ea din faţă dreapta.

Nu-i putea desluşi, pur şi simplu nişte ameninţări ce se apropiau. Halourile lor galbene se contopeau şi aveau culoarea dinţilor lor strâmbi.

— *Blead,* târfă, n-ai auzit? se răsti Numărul Doi, venind din faţă stânga.

Dominika făcu un pas mic spre dreapta când Numărul Unu se întinse s-o înşface. Bărbatul mirosea acru, a urină, bere, tutun şi cocină. Ea îi acoperi mâna dreaptă cu mâna ei stângă şi-i îndoi încheietura în jos şi spre înapoi. Numărul Unu urlă, iar Dominika pivotă împreună cu el spre stânga, blocându-l pe Numărul Doi, şi-şi continuă rotaţia pentru a-l propulsa pe Numărul Unu, care se ridicase în vârful picioarelor de durere, în Numărul Trei, într-un vălmăşag de braţe şi picioare. Nu dădu drumul încheieturii Numărului Unu, ci-l răsuci brusc spre Numărul Doi, iar frunţile celor doi se loviră cu un pocnet surd. Numărul Trei se apropia rapid, cu braţul ridicat deasupra capului. Cuţit! Lăsându-se pe spate, Dominika îl răsuci pe Numărul Unu în traiectoria lamei ce cobora. Cuţitul şuieră pe lângă ţeasta rasă a

Numărului Unu şi-i reteză complet urechea. Dominika îl eliberă pe Numărul Unu care urla şi căzu apoi pe trotuar ţinându-se de cap, cu gâtul negru de sânge. În aceeaşi clipă ea înaintă cu o lovitură de pumn înşurubată, înfigând cele trei chei strânse între degetele mâinii drepte în ochiul drept al Numărului Trei şi simţi fluidul ocular stropindu-i dosul palmei. Îi smulse cheile din ochi şi îl lovi peste nas, vârându-le apoi în ochiul stâng pe care-l atinse în treacăt. Poate că avea să mai poată vedea cu ochiul acela. Numărul Trei se prăbuşi, urlând *Suka*, şi-şi acoperi faţa însângerată cu palmele tremurânde.

Totul durase doar trei secunde şi doi dintre ei se zvârcoleau pe pavaj împroşcând sânge, dar Numărul Doi era gata s-o înşface şi Dominika ştia că, dacă o dobora, toţi trei aveau să năvălească asupra ei, înnebuniţi de durere, şi aveau s-o izbească cu capul de beton până-i vedeau creierii împrăştiindu-se sub lumina felinarelor stradale. Fără să gândească, Dominika îşi lăsă umărul în jos, prinse mânerele din piele ale genţii şi o roti, descriind un arc de cerc orizontal până în tâmpla stângă a Numărului Doi. Un kilogram de componente metalice CARS cusute în fundul genţii lovi osul craniului cu zgomot răsunător. Numărul Doi se clătină şi căzu la pământ cu o bufnitură şi cu privirea saşie.

Gâfâind, Dominika îi privi pe cei trei golani de pe trotuar, unul cu faţa în jos şi fără cunoştinţă, celălalt ghemuit şi scâncind, al treilea încă ridicat, dar privind fără să vadă. Gândacii ăştia trei fuseseră cât pe ce să distrugă totul, s-o demaşte, s-o trimită în subsolul penitenciarului Butîrka, în incinta aceea cu un perete din bârne de pin, conceput să absoarbă gloanţe ricoşate, şi cu rigolele din podeaua de ciment înclinată şi cu pete maronii, menite să evacueze fluidele prizonierilor executaţi. Cinci ani de riscuri inimaginabile, de scăpări ca prin urechile acului, de informaţii preţioase – *măsurate în metri liniari* – transmise americanilor, de nenumărate întâlniri în nenumărate case conspirative, doar ca mai-mai să fie dată în vileag de trei *gopniki* beţi, la două intersecţii de apartamentul ei. Asta era, de asemenea, o altă parte încântătoare a Rusiei ei, tâlharii ăştia la fel de nepăsători, cruzi şi prădători, ca apropiaţii lui Putin care populau holurile ornate ale Kremlinului. Erau acelaşi cancer. Ea îşi risca viaţa, iar în noaptea asta aproape că-i puseseră capăt. Ar fi putut să fie într-o celulă îngheţată scăldată în zoaie sau moartă într-un coşciug din carton, cu o cârpă legată pe sub falcă pentru a-i ţine gura închisă, *animalele astea*…

Clocotind de furie, Dominika se apropie de derbedeul ameţit, se încordă pe picioare şi-şi roti braţul ţeapăn sub bărbia lui, în gât – o lovitură Speţnaz letală –, fracturându-i osul hioid şi rupându-i laringele. Bărbatul căzu pe spate şi începu să icnească, holbând ochii spre vârfurile copacilor.

— *Ubliudok,* ticălosule! şuieră ea privindu-i picioarele care se zbăteau.

După alte trei minute, Dominika tremura în continuare atât de rău, încât nu nimerea fanta încuietorii cu cheia umedă de la apartament şi a fost nevoită s-o ţină cu două mâini înainte de a putea deschide uşa. Nu aprinse luminile dinăuntru, ci doar o lămpiţă de lângă uşă. Fusta îi era pătată de ceva întunecat şi umed. Mesajul CARS descărcat pe laptopul ei clipi o dată, străluci verde pentru două secunde – ea citi cuvântul „Istanbul" – apoi se întunecă şi pe ecran apărură cuvintele „eroare 5788". *Ciort,* la naiba! Ţeasta *gopnikului* fusese se pare mai tare decât componentele echipamentului. Acum trebuia să aranjeze o întâlnire personală extrem de periculoasă cu un ofiţer din Staţia Moscova – *De ce nu putea veni Nate să se-ntâlnească cu ea*? – pentru a înlocui echipamentul deteriorat cu un set CARS nou.

Îşi lăsă hainele într-un morman pe podea, îşi scoase pantofii şi se examină în oglindă. Pielea dintre articulaţiile degetelor fusese sfâşiată de chei şi mâna îi zvâcnea. Lămpiţa proiecta umbre peste curbele trupului ei. Cinci ani contau. Corpul îi era mai rotunjit, nu i se mai zăreau coastele, iar sânii i se mai împliniseră. Slavă cerului că abdomenul continua să-i fie plat şi că şoldurile nu i se lăţiseră. Epilarea inghinală *french* fusese un impuls prostesc, dar se obişnuise cu ea. Era mulţumită că picioarele şi gleznele îi erau subţiri.

Reflectarea propriului ei corp în oglindă se deformă brusc într-un vis extracorporal; imaginea aceea aparţinea altei femei. O melancolie insuportabilă se revărsă peste Dominika. Îşi stăpâni un suspin, copleşită pentru moment de situaţia în care se găsea, de pericolul din noaptea asta şi de întreaga ei existenţă ca spioană. „Uită-te la tine", îşi spuse. „Ce faci? Cine eşti? O fanatică ridicolă, care luptă de una singură în întuneric, învingând pericolele înşirate împotriva ta, cu şanse reduse de supravieţuire, cu prietenii hăt departe, separată de bărbatul pe care-l iubeşti. Cât vei rezista?" Oare cum izbutise mentorul ei, generalul Korcinoi – care spionase 14 ani pentru CIA – să-şi mobilizeze voinţa şi determinarea de a continua? Clipi cu mirare când lacrimi lunecară pe obrajii femeii din oglindă. Nu, nu era ea; altcineva plângea.

CIULAMAUA DE PUI A IOANEI

Tăiaţi carnea de pui în bucăţi mici, fierbeţi-o în apă cu sare, împreună cu morcovi şi cartofi tăiaţi în bucăţi mari, până se frăgezeşte. Preparaţi un sos supreme, topind unt, la care adăugaţi făină, supă de pui concentrată, gălbenuş de ou şi

smântână, pentru a obține o compoziție cremoasă. Căliți în unt ciuperci tăiate în feliuțe subțiri, adăugați-le la sos și terminați de gătit fără să dea în clocot. Adăugați carnea de pui, pătrunjel tocat, asezonați și fierbeți înăbușit. Serviți cu cartofi piure ruseşti. (*Amestecați cartofi fierți și zdrobiți cu lapte, smântână, gălbenușuri, mărar și unt. Întindeți jumătate din compoziție în cratița unsă cu unt, acoperiți cu un strat de ceapă caramelizată, puneți deasupra restul compoziției și acoperiți totul cu smântână. Dați la cuptor fără capac.*)

7.

Steaua Polară a omenirii

Dominika adoptă o mină serioasă pentru întâlnirea convocată pe neașteptate de Gorelikov în timp ce doi aghiotanți o însoțeau pe coridorul luminat strălucitor. Era probabil ceva de rutină, dar o parte din ea se aștepta întotdeauna ca încăperea să fie plină de gorile de securitate aduse ca s-o aresteze. Viața de spion…

Se afla la nivelul al treilea, aripa rezidențială a clădirii Senatului, unde atât Lenin, cât și Stalin avuseseră apartamente confortabile și unde se sinucisese în 1932 Nadejda Alliluieva, a doua soție a lui Stalin. „Probabil cu un revolver", se gândi Dominika, „după ce a înțeles că era măritată cu mesagerul Satanei pe Pământ". Un aghiotant ciocăni la o ușă simplă din lemn, așteptă o secundă, apoi îi făcu semn Dominikăi să intre. Anton Gorelikov se ridică din spatele biroului său din Kremlin, aflat într-o cameră de colț în unghiul nordic al clădirii cu trei laturi a Senatului. Cabinetul era spațios, cu pereții plini cu rafturi de cărți, cu mochetă groasă, roșu-închis. Un candelabru ornat din cristal atârna din centrul tavanului. Biroul lui Gorelikov era acoperit de hârtii și dosare de diverse culori. „Câte alte operațiuni clocești tu prin lume?" se întrebă femeia. Azi Gorelikov purta un costum de lână albastru-închis de la Kiton, cămașă bleu de Mastai Ferretti și cravată neagră împletită Gitman Bros. Era mai elegant decât un bancher londonez; nu se compara nici pe departe cu sacii de osânză asudată din Consiliul de Securitate de la Kremlin.

— Gata de călătorie? întrebă el și deschise brațele în semn de salut, ca un bunic ce-și întâmpină nepotul întors acasă pentru vacanța de primăvară.

Dominika îi strânse mâna, se așeză cu grijă într-un fotoliu capitonat cu piele din fața biroului, își încrucișă picioarele și-și reaminti să nu legene piciorul de deasupra.

Gorelikov citise propunerea de operațiuni în New York a Dominikăi – un document care schița identitatea falsă, călătoria clandestină și protocoalele de întâlnire cu agentul ilegal – pe care ea i le transmisese seara trecută din sediul SVR din Iasenevo pe un canal privat.

— Planul este excelent, doamnă colonel, profesionist, cu totul satisfăcător.

Bărbatul zâmbi radios spre ea și haloul albastru din jurul capului său

străluci şi pulsă. Ciudat. De obicei, el nu vibra aşa; Gorelikov avea în minte o altă ticăloşie, era sigură de asta.

— Sergentul Blohin îşi face propriile aranjamente de călătorie şi te va contacta după sosire. El va asigura un contrafilaj superficial pentru tine în New York, dar nu te va însoţi – repet, nu te va însoţi – la întâlnirea cu SUSAN, agentul ilegal. I-am subliniat acest lucru, atât lui, cât şi maiorului Şlikov. Dacă ai probleme cu nerespectarea instrucţiunilor de către Blohin, mai bine abandonezi întâlnirea decât să riscăm compromiterea lui SUSAN.

Dominika aprobă din cap, întrebându-se cum naiba l-ar fi putut opri pe Blohin să facă orice ar fi dorit. Procedeele ei de autoapărare din *Sistema* nu puteau face faţă forţei lui animalice.

Femeia făcuse câteva cercetări despre Iosip Blohin. Acesta fusese cinci ani în Afganistan, unde, pe când avea vreo 20 de ani, condusese asaltul Furtuna Speţnaz 333 din 1979 asupra Palatului Tajbeg pentru a-l răsturna pe preşedintele afgan Hafizullah Amin, ucigând peste 200 de bodyguarzi prezidenţiali. Rapoarte neoficiale afirmau că Blohin personal spânzurase corpul dezbrăcat al amantei preşedintelui de balustrada balconului palatului pentru a le da locuitorilor din Kabul un mesaj; sovieticii se aflau acum în oraş. Se mai spunea că tot Blohin l-ar fi apucat de călcâie pe fiul preşedintelui în vârstă de cinci ani şi l-ar fi izbit cu capul de perete, rezolvând astfel orice probleme legate de succesorii legali.

Dar sergentul nu era niciun veteran măcinat de halucinaţii, niciun călău psihopat. Dominika a fost surprinsă să afle că, după război, el terminase şcoala de comandă pentru subofiţeri, se instruise cu Trupele Speciale fraterne peste hotare, învăţase vietnameza şi scrisese un articol bine primit despre tacticile unităţilor mici, care fusese acceptat şi inclus într-o ediţie secretă a buletinului informativ al Centrului pentru Analiza Strategiilor şi Tehnologiilor din Academia Militară Frunze. În acelaşi timp îşi arătase aripile negre de liliac ale răului. Sălbatic ori savant? Trebuia să fie foarte atentă.

Blohin şi Gorelikov, două extremităţi ale spectrului. Dominika privi afară, prin fereastra cu perdea, peste creneluri, spre Piaţa Roşie şi cupolele bulbucate ale catedralei Sf. Vasile şi acoperişul abia vizibil al mausoleului lui Lenin, lipit de zidul Kremlinului. Mumia de ceară a lui V.I. Lenin aflată sub sticlă în catafalcul acoperit de flori nu mai influenţa evenimentele din *Novorossia*, Noua Rusie a lui Putin, totuşi femeia se întreba dacă Gorelikov stătea la fereastra aceasta şi comunica telepatic cu Lenin şi ceilalţi vizionari care odihneau dedesubt, în necropola Kremlinului: Suslov, Dzerjinski, Brejnev, Andropov şi Stalin – *Vojdul,* Maestrul Haosului. Oare îi vorbeau din mormânt? Oare îl instruiau în canoanele înşelării şi trădării? Gorelikov găsi

dosarul căutat şi ocoli biroul, pentru a se aşeza lângă Dominika într-un fotoliu identic.

Petrecură următoarele două ore discutând misiunea, ceva inutil pentru ea, care putea întocmi şi în somn un plan de operaţiuni. Nu, femeia o ştia, acum era vorba de fapt despre cooptarea ei de către Gorelikov, despre apropierea dintre ei, despre oferirea simpatiei şi sprijinului său. Îşi aminti ce-i spusese odată Benford despre loialităţile din Kremlin: oficialii sovietici obişnuiau să spună că începutul sfârşitului cuiva era ziua în care devenea favoritul lui Stalin. În timp ce Dominika vorbea, Gorelikov privea gânditor în sus, către candelabrul de deasupra. Ca toate candelabrele din Kremlin, acesta era dotat cu un microfon digital minuscul de 24 biţi/48 kHz plasat în *bobèche*, cupa din sticlă ondulată din care atârnau pandantivele din cristal, astfel că femeia vorbea în acelaşi timp către preşedinte.

Dominika avea să zboare de la Paris la Toronto şi să-şi continue călătoria cu trenul Maple Leaf prin valea râului Hudson. Controalele Serviciului Imigrări din SUA nu erau la fel de stricte în gările feroviare ca în aeroporturi. Următoarea problemă: comunicarea.

Misiunea principală a Dominikăi era să-i predea lui SUSAN două telefoane EKHO speciale criptate pe 256 biţi, concepute de Direcţia T să se sincronizeze doar între ele şi să împiedice geolocalizarea, prin schimbarea frecventă şi simultană a turnurilor de relee. SUSAN avea să-i înmâneze un telefon lui MAGNIT în cursul unei întâlniri personale şi avea să stabilească astfel o legătură sigură de comunicare. După livrarea telefoanelor EKHO, MAGNIT avea să comunice exclusiv cu SUSAN, o persoană imposibil de urmărit, un cetăţean american necunoscut de FBI sau CIA. Chiar dacă din când în când ar fi fost necesare întâlniri personale, securitatea avea să fie păstrată.

În timpul pe care urma să-l petreacă în Statele Unite, Dominika nu avea să dispună de nicio modalitate de comunicare protejată cu Kremlinul de la o instalaţie oficială – *rezidentul* din New York, aflat în consulatul rus de pe East Ninety-First Street, nu era informat şi nu avea să ştie de prezenţa ei în oraş. Femeia trebuia să acţioneze pe cont propriu, un aspect care-i displăcea lui Şlikov şi care-l determinase să insiste pentru menţinerea lui Blohin în preajmă. „Cu totul improbabil", îşi spuse Dominika.

Gorelikov îi înmână un plic cu descrierea unui sit de întâlnire aflat pe o insulă numită Staten din largul coastei New York-ului.

— O insulă? se miră Dominika. Cum voi ajunge acolo ca să mă-ntâlnesc cu SUSAN?

Gorelikov răsfoi nişte pagini.

— Se pare că din Manhattan pleacă un feribot spre această insulă. Agentul

ilegal ştie cum să opereze în oraş. Sunt convins că situl este un loc sigur.

Îi mai dădu Dominikăi o fotografie mică a lui SUSAN, alb-negru, dintr-un act de identitate, şi ea se miră să vadă o blondă atrăgătoare, cu ochelari pentru citit.

— Ofiţerul acesta se află în Statele Unite de la sfârşitul anilor 1990 şi este o profesionistă de top, cea mai bună agentă ilegală a noastră. Acoperirea ei este impenetrabilă, citi Gorelikov din dosar. Are o poziţie influentă ca editor al uneia dintre principalele reviste liberale din Manhattan, bine-cunoscută şi respectată în profesiunea ei. Colegii săi nu suspectează absolut nimic şi nu au habar că, în toţi anii aceştia, au lucrat alături de un ofiţer SVR. Este acoperirea perfectă. Dacă e necesar, poţi iniţia contactul sunând la numărul „curat" al lui SUSAN de la telefonul tău mobil ce nu poate fi atribuit nimănui, dar numai în caz de urgenţă. La fel, dacă eu vreau să-ţi trimit un mesaj prin intermediul lui SUSAN, ea poate la rândul ei iniţia o întâlnire, telefonându-ţi. Acestea sunt numerele, parolele de recunoaştere şi orele de întâlniri. Simplu şi direct.

Dominika încercă să şterpelească fotografia – Benford şi-ar fi vândut primul născut ca să pună mâna pe SUSAN – dar Gorelikov i-o luă înapoi.

— O să primeşti un raport complet de misiune, zise ea.

„După ce-i voi informa pe Gable şi Benford". Deoarece transmiţătorul CARS fusese stricat de ţeasta *gopnikului*, Dominika trebuia să aştepte până ajungea în New York ca să aibă o întâlnire cu ofiţerii ei de caz şi să le relateze aceste detalii.

— Am toată încrederea în tine, spuse Gorelikov privindu-şi ceasul de la mână, un Audemars Piguet Millenary Quadriennium elegant şi extraplat, cu cadranul transparent, astfel că erau vizibile mişcările complicate ale mecanismului interior, aidoma minţii lui Gorelikov, rotindu-se, oscilând şi pendulând continuu.

•

New York, New York. Era un vis. Dominika – alias franţuzoaica Sybille Clinard – zbură de la Paris la Toronto, după care luă trenul Maple Leaf ce străbătea lent pitoreasca vale a râului Hudson, stârnind spectrele gotice americane ale *Legendei călăreţului fără cap* şi olandezilor somnoroşi. Dominika se documentase despre oraş şi era incitată să vadă toate locurile acelea. În tren, grănicerii şi vameşii americani n-o priviseră cu suspiciune, ceea ce o linişti. Trăgându-şi trolerul prin gara Penn, se simţi ca acasă, totuşi metroul moscovit avea mai mulţi călători şi staţii mai grandioase. Terminalul acesta subteran destul de murdar nu se putea compara cu magnifica staţie Kievskaia de pe linia Arbat, cu mozaicuri şi candelabre. Aici existau magazine şi muzică, un bărbat cu pălărie dansa pentru bacşişuri, iar

o bătrână se opri şi începu să danseze cu el. Americani… Rusii erau mai rezervaţi, mai serioşi şi se îmbrăcau elegant când ieşeau în oraş. Newyorkezii ăştia erau pe jumătate dezbrăcaţi. Dominika urcă treptele metroului, împinse uşile, ieşi pe stradă şi se opri, înlemnită.

Vacarmul oraşului o învălui ca un val, traficul pe Seventh Avenue era un fluviu umflat, soarele era ascuns de clădiri – canioane din sticlă înalte, maiestuoase, acopereau cerul în toate părţile, erau imposibil de multe şi înălţimea lor o apăsa direct. Dominika dădu capul mult pe spate pentru a le privi, ca o *derevenşcina*, o ţărancă proastă, fără să-i pese. Sigur că da, Moscova era un oraş – ca şi Parisul, Roma, Londra, Atena –, totuşi nu semăna nici pe departe cu acesta. Locul ăsta era fără egal, electric şi zumzăitor, o Stea Polară a omenirii. Dominika se simţea ca un şoricel prins într-o vioară, ţinându-se strâns cu gheruţele, ameţită de zgomot şi înconjurată de vibraţii. Scutură din cap. Ştia numele şi adresa hotelului ei, memorase ruta de mers pe jos până acolo şi trebuia să găsească un telefon sigur pentru a-l suna pe *bratok*, dar mai întâi dorea să se plimbe, să vadă totul. Oraşul ăsta măreţ era America, energia asta, industria asta, *libertatea asta totală*. Asta visa ea pentru Rusia. De aceea spiona ea pentru CIA şi asta definea *nutro* al ei, conceptul rusesc imposibil de explicat al sinelui unei persoane.

Se strecură printre pietonii de pe trotuar şi, parcă în concordanţă cu frenezia acestor străzi, în minte îi veneau *volei-nevolei*, de-a valma, tot felul de gânduri fără legătură între ele. Dumnezeule, cum verifici dacă eşti filat pe străzile astea? Oare şaşlâcul din rulotele acelea cu mâncare era comestibil? În New York existau oare *gopniki*, golanii străzii? Ar fi fost imposibil să detectezi un filaj în tumultul de capete ce se legănau, de chipuri de toate culorile şi toate etniile, ochi evaluatori, mâini legănate şi picioare înaintând. Deasupra capetelor, un banc de ceaţă cu culorile oamenilor, imposibil de deslușit, inutile, era copleşitor. Ca şefă a Direcţiei KR de contrainformaţii, ştia că cei din *rezidentura* din New York raportau nepăsători gestionarea operaţiunilor pe aceste străzi; în ultimii cinci ani, ea i le transmisese pe toate lui Benford. Dar acum, văzând totul cu propriii ei ochi, înţelegea adevărul. „De aceea Centrul foloseşte aici agenţi ilegali pentru cazurile delicate”, îşi spuse femeia. „Cine ar putea depista filajul în hăţişurile astea?”

Hotelul Jane din West Village era ca desprins dintr-un film şi fusese ales de Gorelikov personal, fiindcă era micuţ şi anonim. Un recepţioner iritant de volubil îi zâmbise cu gura până la urechi (ruşii îşi rezervau zâmbetele pentru prieteni şi membrii familiei – a zâmbi fără motiv era semnul prostului) şi insistase să-i spună că hotelul fusese un cămin pentru marinari la începutul secolului şi că în 1912 supravieţuitorii *Titanicului* fuseseră cazaţi aici până îşi reveniseră. Dominika îi mulţumi, apoi îl ignoră. Recepţia

era în stil victorian, o abundenţă de coloane acoperite cu mozaicuri colorate şi palmieri stufoşi în recipiente de alamă corodată. Barul/foaier era o nebunie în stil boem, plin cu o mie de lumânări, canapele capitonate cu catifea, fotolii cu imprimeuri vrâstate, un hipopotam din piele maronie şi un berbec împăiat de culoarea bomboanelor de ciocolată, cu talangă la gât, cocoţat pe poliţa şemineului. Ar fi fost amuzant să-l seducă pe Nate în ascunzătoarea asta.

Mergând pe coridorul slab iluminat şi lambrisat cu lemn în jumătatea inferioară, Dominika simţi în jurul ei spiritele naufragiaţilor din 1912. Pe când bâjbâia cu cardul-cheie, o bătrână în costum din lână şi cu tocă din acelaşi material ieşi dintr-o cameră aflată în capătul coridorului. Sub pălărioara ridicolă, părul ei alb era strâns în coc şi purta ochelari cu lentile semilună. Se apropie fără zgomot de Dominika pe mocheta destrămată, ţinând mâna dreaptă permanent pe lambriurile din lemn pentru a-şi păstra echilibrul. Dominika se lipi de perete pentru a-i face loc să treacă. Din spatele ochelarilor, bătrâna o ţintui pentru o secundă cu privirea; ochii ei aveau culoarea chihlimbarului. Ochi de vânător, ochi de lup, ochi de prădător. O aură albastră puternică îi înconjura capul. Şiretenie, calcul, amăgire. La ce se uita oare *staruha,* babornița? Nici ea nu aparţinea acestui hotel la modă. Brusc, Dominika înţelese: era supravegheată. Bătrâna era un câine de pază care să raporteze sosirea ei. Cazul MAGNIT se desfăşura pe mai multe niveluri diferite. Bătrâna doamnă dispăru încet după un colţ.

Camera Dominikăi era îngustă ca un compartiment de tren, având o cuşetă navală în loc de pat. Ea se închipui făcând dragoste cu Nate în odăiţa aceea, proptindu-se cu piciorul în peretele opus. Îşi lăsă trolerul şi poşeta pe pat, apoi îndesă telefoanele EKHO, un portofel mic cu bani şi propriul ei telefon într-o geantă de umăr, căreia îi trase fermoarul. Nu trebuia să piardă telefoanele pe care urma să le predea lui SUSAN. Bătrâna de pe hol fusese un avertisment; Dominika nu avea nicio îndoială că Ei aveau să-i utilizeze telefonul personal atât pentru a-i urmări mişcările, cât şi pentru a-i asculta conversaţiile. În celălalt buzunar al hainei, prinse cu un clips pixul gros cu vârf de metal ascuţit – o ţepuşă tactică de luptă – care era unica ei armă.

Ieşi pe stradă, dorind să se îndepărteze înainte de sosirea lui Blohin, decisă să scape de orice umbre pentru a-i putea telefona lui *bratok.* FBI-ul era mai puţin important, acum trebuia să fie foarte atentă la trucurile lui Gorelikov, urmărită de propriii ei compatrioţi. Oare *vlianie,* influenţa, lui Gorelikov se întindea şi pe străzile New York-ului?

Cine erau cei care o verificau? Ei bine, Dominika supravieţuise atâta timp spionând pentru Nate şi ceilalţi, aşa că n-avea să se lase jucată pe degete. Când ieşi din hotel şi porni spre est, îşi puse ochelarii de soare mari,

moderni, concepuți de băieții din Direcția T cu oglinzi oblice încorporate pe circumferința lentilelor, astfel încât permiteau o vedere limitată în spate. Nu te puteai baza pe asemenea jucărioare – detectarea filajului pe stradă era mult mai complicată – dar nici nu strica să-i poarte.

Dominika merse trei ore, căutând și găsind străzi laterale relativ liniștite, eliminând reveniri, fantome și posibili suspecți. Dacă telefonul mobil îi era interceptat și traseul i-ar fi fost analizat ulterior, s-ar fi făcut vinovată doar de efectuarea amănunțită și profesionistă a unei rute pentru detectarea supravegherii. Se folosi de Union Square ca de o cursă pentru filaj, știind că orice echipă se grăbește să acopere ieșiri pe toate laturile parcului și astfel se trădează fără să vrea. Scană cu privirea marginile îndepărtate ale parcului. *Nimic.* Merse pe nesfârșita și animata Fifth Avenue, apropiindu-se, cu fiecare intersecție, de Empire State Building – tot mai mare, tot mai înaltă și, cumva, mai substanțială decât *Vistoki*, zgârie-norii gotici construiți de Stalin în Moscova și porecliți „Cele Șapte Surori". Nimic nu se vedea în urma ei. Ocazionale traversări pe celălalt trotuar nu descoperiră niciun comportament care să sară în ochi. Dominika își schimbă direcția de mers și luă un taxi spre sud, pe lângă Washington Square Arch, apoi coborî și continuă pe jos prin campusul urban al Universității New York, pentru a detecta pietoni care ar fi fost nelalocul lor printre studenții tineri și nepăsători. *Nimic.* Intră în restaurantul The Smile de pe Bond Street – o impresionă plăcut cum arătau scândurile tocite de vreme ale plafonului și pereții din cărămidă bogată – și ceru să utilizeze telefonul din spatele barului, explicând, cu un accent franțuzesc exagerat, barmaniței sceptice care purta un șorț murdar că era din Franța și că telefonul ei mobil nu funcționa în New York. „În plus, îl sun pe ofițerul meu de caz din CIA, ca să discutăm despre dejucarea unui atac al Kremlinului asupra temeliilor politice și de securitate ale Statelor Unite, cu țelul expres de a vă păstra modul de viață pătat de sos".

Își lăsă telefonul mobil în buzunarul hainei și atârnă haina într-un cuier de pe perete, departe de bar. *Bratok* răspunse la primul țârâit. Dominika îl informă despre telefonul ei și despre bătrâna din hotel, iar chicotul lui baritonal o liniști și-o încurajă. Comentariile bărbatului au fost scurte și criptice, repetaseră împreună de o sută de ori procedurile pentru întâlniri.

— Ora cinci, te duci la muzeu și aștepți afară. Ai înțeles? Te caut eu.

Telefonul se închise. Gable tocmai îi spusese Dominikăi să se întâlnească la Monkey Bar, la ora trei.

Restaurantul utilizat frecvent pentru prânzuri de afaceri era renumit pentru frescele cu celebrități de pe pereți (de aici și „muzeul"). De asemenea, Gable îi transmisese în mod criptic că ea va fi contrafilată când va

merge spre situl de întâlnire pe East Fifty-Fourth Street. Dominika se întrebă dacă va fi din nou echipa veche, dacă va zări silueta zveltă a lui Nate pe cealaltă parte a străzii, dacă îi va auzi glasul şi dacă va sta suficient de aproape de el ca să-l atingă, să-i simtă căldura corpului, să-l miroasă… „Termină!"

•

Gable molfăia un trabuc neaprins şi şofa un sedan ponosit şi zdrăngănitor, cu scaune din plastic rupt şi o cruce ortodoxă ce atârna de un lănţişor din plastic agăţat de oglinda retrovizoare.

După ce ofiţerii lui Benford din DCI care asigurau contrafilajul Dominikăi îl anunţară că era „curată", Gable opri lângă bordură, deschise portiera din dreapta şi o luă de pe trotuar din faţa lui Monkey Bar. După ce porni, duse degetul la buze, indicând din bărbie spre telefonul mobil pe care DIVA îl ţinea în mână. Coti de două ori brusc la dreapta, evită în ultima clipă să calce un pieton şi se strecură cu viteză printre taxiuri, camionete şi autobuze. După ce scăpară de o coliziune ca prin urechile acului, Dominika întinse mâna, prinse crucifixul care se legăna violent şi-l sărută teatral. Gable îi făcu cu ochiul, încântat. Trecu pe lumina roşie a unui semafor şi tăie spre stânga prin faţa maşinilor care veneau spre ei, pentru a intra pe Ninth Avenue, în direcţia hotelului Dominikăi. Într-o modificare clasică a vitezei rutei pentru detectarea filajului (RDF), Gable conduse acum lent spre sud, pe prima bandă, lăsându-se depăşit de şoferii newyorkezi care claxonau şi gesticulau. Erau curaţi, nu aveau nicio coadă. După zece intersecţii, bărbatul coti spre un restaurant cu vitrina murdară, pe uşa căruia era scris în mozaic fals „Bucătărie turcească". Îi făcu semn Dominikăi să lase telefonul sub scaun şi să-l urmeze în local.

În interior era semiîntuneric şi intim, cu tăvi din aramă şi *nazarlik* din ceramică, talismane albastre împotriva deochiului montate pe pereţi. Gable comandă salată *çoban,* două chebapuri şi *kimali ispanak*, carne tocată de vită călită, cu spanac şi orez.

— O să-ţi placă, spuse *bratok*. Nash şi cu mine obişnuiam să mâncăm asta într-o bombă turcească din Helsinki.

— Helsinki, spuse Dominika privindu-l. *Skolko let, skolko zim,* acum multe veri şi multe ierni; mi se pare că de atunci au trecut un milion de ani.

Gable o studie în timp ce mesteca o bucată de pâine.

— Da, am străbătut toţi un drum lung, şi în primul rând tu, zise el. Acum povesteşte-mi ce se-ntâmplă.

Dominika se lăsă pe spate în scaun şi vorbi rapid. Îi spuse despre instrucţiunile lui Gorelikov şi întâlnirea cu SUSAN. Îi arătă telefoanele EKHO – ele n-ar fi avut microfoane preinstalate dacă erau menite pentru un agent

ilegal – gândindu-se că poate dorea să le dea tehnicienilor pentru a le demonta şi examina, însă Gable clătină din cap.

— Ar putea fi aranjate să semnaleze operaţiuni de felul acesta, iar tu eşti singura care ai avut acces la ele.

Dominika descrise apoi locul de întâlnire de pe Staten Island.

— Ştii cum să iei feribotul?

— Am studiat traseul, încuviinţă ea. Ştiu cum s-ajung acolo.

— Şi agenta asta ilegală cum arată? întrebă Gable.

Dominika strânse din umeri.

— Era o fotografie mică, alb-negru. E blondă; poartă ochelari de citit; ochi albastru-oţel; păr scurt.

Gable îşi frecă faţa cu palma.

— Hristoase, mormăi el. O agentă ilegală de top în oraş şi n-o putem identifica. Mă-ntreb câţi alţii or mai fi?

— E imposibil de ştiut, zise Dominika. Direcţia S, departamentul agenţilor ilegali externi, şi Direcţia N, care se ocupă de ei intern, sunt compartimentate de restul Serviciului, chiar şi de mine, în KR.

Sosi mâncarea şi Gable puse pe farfuria femeii o lingură plină cu vârf de spanac. Ea luă puţin cu furculiţa şi gustă. Era o combinaţie delicioasă de spanac sotat şi carne tocată de vacă cu curry şi puţin orez. Delicios. „Iar Nate obişnuia să mănânce asta". Rosti întrebarea fără să se poată controla.

— *Bratok*, unde-i Nate? El ce face?

Gable lăsă furculiţa din mână.

— Benford l-a trimis să se ocupe de altă operaţiune. În Asia. În clipa asta, flăcăul este mai ocupat decât o mâţă care-ncearcă să-şi acopere rahaţii pe o pardoseală din marmură. O să se întoarcă peste două săptămâni. Iar te-ai răţoit la el?

Gable punea întotdeauna întrebările direct, indiferent cât de delicate ar fi fost. Dominika zâmbi.

— În Rusia noi spunem *nalomat drov*, să faci surcele. Voi spuneţi să dai ceva peste cap. Aşa-i iubirea noastră – dată peste cap.

Gable o bătu uşor pe mână.

— N-ar trebui să-ţi spun asta, rosti el după aceea, însă ar fi cazul ori s-o termini cu el o dată pentru totdeauna, ori să dezertezi şi să te concentrezi asupra vieţii voastre împreună. Poate să-ţi racolezi înlocuitorul înainte de a pleca. Să vă iubiţi între voi şi în acelaşi timp să spionaţi… până la urmă cineva o să fie rănit.

Dominika tăcu; ştia că Gable o înţelegea.

— Să nu zici nimănui că ţi-am spus asta, surâse el, apoi reveni la subiect. Trebuie să fii cuminte dacă tipul ăsta din Speţnaz se-nvârte pe lângă tine.

Lasă-l să te vadă că eşti relaxată.

Ea aprobă din cap.

— La întâlnirea cu tipa aia pe Staten Island, du-te singură, dar în rest ţine-l pe sergent aproape. El va întocmi un raport de misiune şi-ţi doreşti ca toţi să creadă că nu te-ai abătut nicio clipă de la un comportament normal. Noi doi o să ne mai întâlnim o dată, după ce te vezi cu agenta asta. Şi încearcă să obţii nişte date de identificare despre ea fără să dai de bănuit.

Gable flutură din mână spre un tânăr care stătea la o masă din partea opusă a încăperii şi Lucius Westfall se apropie de ei.

— Băiatul ăsta tare ca un fular ud este Westfall, continuă Gable. El va fi rezerva, în cazul în care-l vezi pe stradă, ca să ne ajute pe tine şi pe mine, dacă va fi cazul.

Dominika zâmbi şi-i strânse mâna tânărului, observând un halo albastru care vibra de agitaţie. Îi păru rău pentru el, mai ales fiindcă ştia ce afurisit putea fi Gable.

— Mă bucur de cunoştinţă, îi spuse ea.

Westfall încuviinţă tăcut, în mod evident copleşit de întâlnirea cu faimoasa DIVA. Nu ştiuse că era atât de frumoasă. Se întoarse şi ieşi din restaurant după ce făcu o plecăciune stângace.

— *Bratok,* să nu-l chinuieşti prea tare, ai înţeles? Este tânăr, aşa cum ai fost şi tu cândva.

— Eu m-am născut bătrân, mormăi Gable. Spune-mi mai multe despre sergentul Speţnaz.

— Se numeşte Blohin şi e mai rău decât au fost Ziuganov sau Matorin. E inteligent, dar în spatele ochilor lui sunt… cum le spui la cărbunii ăia pe care frigi şaşlâcul?

— Tăciuni? În cazul ăsta, nu te pune cu el, o sfătui Gable.

— O să fac un efort să mergem împreună la un eveniment din Hilton de pe Sixth Avenue peste două zile. O jurnalistă rusă, Daria Repina, va vorbi la un eveniment al Mişcării Rusia Liberă pentru strângere de fonduri. Tipa îl critică vehement pe Putin. Este o femeie curajoasă, dar acum, când se află în America pentru a strânge bani, situaţia poate deveni periculoasă.

— E inteligent din partea ta să mergi la un asemenea eveniment? De ce ar vrea un sergent din Trupele Speciale s-audă o disidentă?

— Pentru mine va fi bine să particip alături de el – îmi va demonstra buna credinţă, replică Dominika. Este un eveniment public. Eu voi sta retrasă şi voi pleca destul de repede. Cât despre Blohin, cred că-i curios. Ca un câine care adulmecă un copac. Va fi ultima lui seară în New York. A doua zi ne vom întoarce amândoi, separat, la Moscova.

— Şi când te vei întoarce, vei afla cât poţi de repede numele sursei

MAGNIT, da?

— Cineva o să comită o eroare. Până la urmă o să-i aud numele.

— Totu-i bine şi frumos, dar noi trebuie să-l prindem pe MAGNIT până atunci, preferabil înainte ca tu să fii informată despre caz, înainte de a-i afla oficial numele. Cum ar fi dacă va fi arestat chiar în weekendul în care tu eşti numită directorul SVR-ului? În plus, nemernicul ăla vinde secrete cu lopata. Aşa că hai să-l dăm în gât cât mai repede posibil.

— Există o problemă…

Dominika îi povesti lui Gable despre defectarea transmiţătorului CARS după ce-l doborâse pe golanul care voise s-o jefuiască. Gable clătină din cap.

— Chiar ne-am întrebat de ce n-ai trimis nimic de o săptămână. Eu le-am spus că ai un prieten şi că nu mai poţi să te dai jos din pat.

— *Nekulturnîi,* replică femeia.

Grosolan şi mocofan.

— La naiba, zise Gable, e un moment prost ca să-ţi pierzi linia de comunicaţie. O să expediez o telegramă la Staţie ca să-ţi dea alt set. Vrei să-l pună la căsuţa poştală oarbă sau să te întâlneşti personal?

— Dacă aveţi în Staţie un ofiţer bun, care să nu aducă filajul pe urmele lui, o întâlnire personală ar fi mai rapidă decât să dezgrop pachete prin păduri. În inventar au mai rămas cinci situri noi pentru întâlniri scurte care n-au fost utilizate.

— Eşti sigură? o întrebă Gable. Eu unul prefer să-mi rup o unghie folosind un hârleţ decât să-mi smulgă altcineva toate unghiile în beciul unei închisori.

În mod normal nu le reaminteai agenţilor despre captură şi tortură, însă relaţia dintre Gable şi Dominika se afla pe un plan cu totul diferit.

— Asta pentru că tu eşti un tip delicat şi sensibil, spuse ea.

— Ce pana mea, ai zis-o bine p-asta, chicoti Gable şi făcu semn după nota de plată.

KIMALI ISPANAK – SPANAC SOTAT TURCESC

Căliţi ceapă tocată mărunt în ulei de măsline şi unt. Adăugaţi carne tocată şi gătiţi până se rumeneşte. Adăugaţi roşii tăiate cubuleţe, pastă de ardei roşu, sos de tomate şi o mână de orez spălat. Asezonaţi şi amestecaţi totul ca să se încorporeze. Aşezaţi deasupra un strat de spanac tăiat mare, acoperiţi şi gătiţi la foc mediu până se înmoaie spanacul şi se frăgezeşte orezul. Serviţi cu o lingură de iaurt şi cu pâine de ţară cu coajă crocantă.

8.

Să potcoveşti un purice

Dominika stătea pe puntea superioară a feribotului aglomerat şi care înainta greoi spre Staten Island, privind amuzată oamenii strânşi lângă balustradă – majoritatea păreau turişti – care vorbeau, arătau şi fotografiau zgârie-norii Manhattanului ce se îndepărtau treptat. Fugeau la balustrada de la tribord, ca să fotografieze Statuia Libertăţii, apoi se înghesuiau înapoi ca să se holbeze cu gurile căscate la o goeletă vintage cu velă trapezoidală care făcea volte în golf. Gâgâiau ca un stol de gâşte. Erau îmbrăcaţi în şorturi, tricouri şi topuri şi aveau în picioare bocanci, mocasini, pantofi şi sandale, un trib bizar ce zgâria sensibilităţile ruseşti ale Dominikăi. Ea purta o rochie uşoară din bumbac cu imprimeuri estivale, cu pantofi fără toc moderni şi avea pe umăr o geantă bej. De asemenea, îşi pusese ochelarii de soare ai Direcţiei T. În ciuda pasagerilor gălăgioşi, era de părere că feriboturile acestea erau o minune, nişte uriaşe torturi aniversare portocalii, care nu se opreau nicio clipă, traversând golful în toate direcţiile, fără să semene nici pe departe cu hidroglisoarele cu boturi de rechin ce traversau lacul Ladoga din St. Petersburg.

Dominika se trezise literalmente purtată pe sus pe pasarela de îmbarcare în feribot de năvala mulţimii de pasageri veseli şi surescitaţi, pe lângă câinii placizi folosiţi pentru depistarea bombelor, dar izbutise să-şi găsească un loc mai liniştit lângă parapet, unde se bucură de briza sărată şi se gândi la întâlnirea ce urma să aibă loc azi cu agenta ilegală SUSAN. Seara trecută se întorsese în camera din hotel şi simţise elasticul din jurul mânerului uşii, semnalul ce confirma întâlnirea la situl stabilit pe Staten Island a doua zi după-amiază. Dominika se întrebase dacă nu cumva elasticul fusese pus de bătrâna doamnă a cărei cameră se afla ceva mai departe pe hol. Trecuse în revistă instruirea pe care o memorase, ruta pentru detectarea filajului pe care avea s-o urmeze: feribot, trenul de pe Staten Island, apoi mersul pe jos până la vastul cimitir Moravia de pe Todt Hill, pe care urma să-l străbată şi să se apropie de situl convenit (aflat în mausoleul bogat împodobit al miliardarului Cornelius Vanderbilt din „Gilded Age”[4], construit în 1886 şi

[4] Perioadă de creştere masivă a populaţiei în SUA combinată cu afişarea extravagantă şi, de multe ori, ostentativă a bogăţiei clasei superioare americane, aproximativ în 1877-1890. (*n.tr.*).

izolat într-un colţ privat şi împădurit al parcului). Dominika studiase imagini din satelit şi memorase traseul pe aleile ce şerpuiau prin cele 45 de hectare ale cimitirului şi ştia că-şi putea găsi drumul, astfel încât să ajungă la ora fixată. Dumnezeu ştia de cine ar fi trebuit să se teamă mai mult pe stradă în cursul acestei operaţiuni – de ruşi, de agenta ilegală sau de FBI.

Gable avusese dreptate: Moscova se mişcase rapid. Solicitarea pentru întâlnirea cu agenta ilegală sosise la nici 48 de ore după ce Dominika ajunsese în New York. Ea îşi putea imagina consultările grăbite de la Kremlin între Gorelikov şi Putin, discutând în taină opţiunile, după care încuviinţarea stoică a ochilor albaştri validând tactica sugerată de Gorelikov pentru contact. Dominika ieşise imediat în oraş şi-l sunase pe Gable de la un telefon public dintr-un bar din apropiere pentru a-l anunţa că „prânzul va fi mâine". Gable o sfătuise să rămână calmă, fiindcă orice va face sau va spune avea să ajungă la urechile celor care o evaluau. Conveniseră să se întâlnească după ce Dominika revenea în Manhattan.

Un tânăr smead care se rezema de parapetul feribotului în faţa Dominikăi era în mod evident un localnic din Staten Island, îmbrăcat în tricoul unei echipe sportive, cu părul negru pieptănat peste cap. O observă şi veni să se aşeze lângă ea pe scaunul turnat din plastic. Flirtă şarmant şi obraznic, apropiindu-şi mult chipul, indicându-i câteva puncte de reper în timp ce feribotul înainta lent peste New York Harbor, printre care podul arcuit Verrazano-Narrows – el îl numi Pasarela Guinea[5], deşi Dominika nu înţelese motivul – ce conecta cartierele Brooklyn şi Staten Island. Dominika putea să înţeleagă cam jumătate din cuvintele lui, dar zâmbi şi privi în direcţia în care i se indicase. Când îi spuse că era din Franţa, tânărul îi făcu cu ochiul şi spuse cunoscător:

— Vinuri bune.

Zdrăngănitul motoarelor feribotului se reduse, apoi puntea se cutremură când motoarele au fost cuplate complet spre pupa pentru a apropia lin prova ambarcaţiunii de rampa de coborâre de la St. George Terminal de pe Staten Island. „E timpul să pleci, e timpul să-ncepi, e timpul să treci la treabă". Dominika îşi puse geanta pe umăr şi îi făcu tânărului un semn vag din cap. Mergând iute, urmă indicatoarele spre peronul de cale ferată adiacent, pentru a se îmbarca în trenul care pleca în sud. Privi scurt în ambele părţi, însă nu observă niciun pasager care să zăbovească, vreo privire prea îndelungată din partea vreunei tinere de pe trotuarul de vizavi sau vreun casier care să se repeadă la telefon. *Nicio filare*, gândi ea şi sui în vagon. După ce uşile se închiseră, Dominika văzu iritată că tânărul urcase în

[5] Poreclă peiorativă, pornind de la „guinea", cuvânt de argou pentru italieni în SUA. (*n.tr.*).

vagonul următor şi o privea prin geamul uşii despărţitoare. Nu avea timp pentru aşa ceva: un Romeo care s-o urmărească, crezând că s-ar putea să aibă noroc cu o turistă sexy din Franţa.

Trenul zăngănea şi se legăna şi se oprea frecvent în staţii suburbane. O lume diferită se dezvăluia în faţa Dominikăi de o parte şi de alta a şinelor. Cartierele comerciale aveau benzinării la toate colţurile; supermarketurile etalau în faţă lădiţe cu roşii şi peste tot se găseau restaurante – majoritatea susţineau că preparau cea mai bună pizza din New York. *Dar ăsta mai era New York-ul*? Trenul zăngăni pe lângă cartiere muncitoreşti de case cu un singur etaj, ordonate, acoperite cu ţiglă, având sere mici lipite de ele şi curţi micuţe cu garduri; unele aveau nişte piscine ciudate, supraterane, în care abia încăpea o singură persoană. Pe toate acoperişurile se vedeau antene parabolice de satelit pentru TV, toate orientate în aceeaşi direcţie. Locuinţele nu semănau deloc cu luxoasele *dacea* ale *silovikilor,* ele nu aparţineau unor oameni bogaţi, totuşi arătau confortabile. Maşinile parcate pe stradă erau mari şi relativ noi. Dacă aceasta nu era bogăţie, era măcar *prosperitate* pe scară mare. În Rusia, ei ar fi spus *blagopolucie*, pâine unsă cu unt pe ambele părţi, adică bunăstare. Puţini ruşi, chiar în Moscova, aveau asemenea proprietăţi, atâta abundenţă de mâncare. Compatrioţii ei se străduiau să supravieţuiască, voiau să-şi îmbunătăţească traiul, nu cutezau să gândească la lucruri mari, ori să spună adevărul. Ei nu puteau *alege.*

Dominika memorase numele bizare ale staţiilor: Grasmere, Old Town, Dongan Hills, Jefferson Avenue, Grant City. Călătorii se îmbulzeau, urcând şi coborând, iar uşile vagoanelor se deschideau şi se închideau – niciun indiciu că ar fi fost filată, nimic anormal. Îl putea vedea pe tânăr în vagonul alăturat, privind-o prin geam. Următoarea staţie, New Dorp, era locul unde trebuia să se dea jos. Coborî pe peron şi merse iute prin mijlocul mulţimii de pasageri, în sus pe scara rulantă abruptă până la nivelul străzii, apoi ieşi pe un bulevard larg cu trafic mediu. Pe colţul opus se afla o brutărie italiană al cărei proprietar se numea Dominick. „Poate că-ntr-o bună zi voi avea şi eu o brutărie numită «La Dominika»", se gândi femeia. „Idioato, tu habar n-ai să faci pâine!" Intră, asaltată de aromele pătrunzătoare ale pâinii proaspăt coapte şi observă că nu existau cozi, că nimeni nu ţipa şi niciun vânzător necioplit nu-i înjura pe clienţi. Cumpără ceva numit *calzone*, care semăna cu o *cebureki* mare, plăcinta cu carne rusească. Această *calzone* era aurie, cu marginea ondulată, şi i-a fost servită cu o ceşcuţă de sos de tomate.

Dominika se aşeză la una dintre cele câteva mese de lângă fereastră şi verifică strada. Insistentul Romeo pierdea timpul pe trotuarul de vizavi, fumând. Un *gopnik* american, deşi nu arăta la fel de dur ca specia moscovită. *Boje*, Dumnezeule, n-avea nevoie de nebunia asta acum! Combinaţia de

cârnat, ardei şi ceapă din *calzone* era delicioasă şi se prelingea afară, aşa că Dominika se şterse la gură cu un şerveţel de hârtie. *Izobilie*, îşi zise ea, abundenţă. Era o simplă brutărie dintr-un cartier american, nu un magazin de stat, una dintre sutele similare numai în districtul ăsta. „Ajunge! Dă-i drumul!"

Dominika merse pe New Dorp Lane, cu trotuare late şi curate; prin ferestrele mari ca nişte vitrine ale birourilor se vedeau oameni la muncă. Un magazin alimentar pe colţ de stradă, „Convenient Mart" – ce o mai fi însemnând şi asta? – avea baxuri cu sticle de apă depozitate în stive înalte de ambele părţi ale uşii. Tânărul o urmărea şi Dominika ştia că trebuia să se descotorosească de el înainte de a se apropia de cimitir. Era posibil ca agenta ilegală să-i observe apropierea şi ar fi fost un dezastru dacă nu putea scăpa de el. Când intră în magazin, în efortul de a-şi pierde urma, Dominika auzi paşi iuţi, apoi tânărul strigă:

— Hei, mam'zel!

Se întoarse şi-l văzu pe Romeo fotografiind-o cu telefonul mobil de la vreun metru şi jumătate distanţă; apoi ridică aparatul pentru ca Dominika să poată admira instantaneul. Cu excepţia fotografiei ei oficiale de la Academie, a celor de identificare făcute de Gable în Helsinki şi a pozelor din paşaportul operativ fals, nu exista absolut nicio fotografie a colonelului SVR Dominika Egorova, mai ales pe telefonul mobil al unui *durak*, idiot, în faţa magazinului Convenient Mart de pe New Dorp Lane, pe Staten Island, cu 40 de minute înainte de un contact clandestin cu un ofiţer pentru agenţi ilegali. În cel mult trei minute, avea să apară pe conturile de Instagram, Facebook şi Twitter ale acestui băiat.

Dominika efectuă un calcul mintal.

— Fiindcă pari atât de hotărât să mă urmăreşti, i se adresă ea tânărului, mi-ai putea recomanda o sticlă de vin american bun în magazinul ăsta?

Tânărul se apropie de ea, revărsându-şi şarmul bălos.

— Să-ţi recomand o sticlă de vin sau s-o bem împreună? rosti el cu un glas care se dorea seducător.

Dominika îngădui unui surâs fugar să-i mişte buzele.

— Depinde cât de bun este vinul.

Tânărul o conduse în magazin, pe un culoar între rafturi cu alimente, unde Dominika se opri uluită şi numără nu mai puţin de zece tipuri diferite de cereale pentru micul dejun, o explozie ameţitoare de culori. Îl urmă pe Romeo spre partea din spate a magazinului şi se opri în faţa unui frigider de băuturi cu uşi glisante, în timp ce bărbatul îi arătă vinurile roşii, apoi pe cele albe.

Aveau de toate, orice şi-ar fi dorit. Almaden, Gallo, Carlo Rossi, Blue Nun,

Lancers. Tânărul o informă că vinurile Franzia *bag-in-box* erau subapreciate. Dacă nu-i plăceau vinurile, aveau tării în sticle de jumătate de litru: gin, votcă, whisky. Dominika alese un vin alb şi-l lăsă pe Romeo să plătească, apoi îl urmă de cealaltă parte a bulevardului, ca să se aşeze pe o treaptă ce făcea parte dintr-un podeţ de beton pe care treceau conducte cu aburi peste şinele trenului de navetă şi era ascuns vederii de oricine ar fi mers pe drumul principal. Podul vibră când o garnitură trecu pe dedesubt. Blohin ar fi vârât o ţepuşă în ochiul lui Romeo, până în creier, dar Dominika sorbi din sticlă – vinul avea un gust dulce, metalic – apoi i-o restitui. După aceea se întoarse şi-l izbi în partea laterală a gâtului cu pumnul, cu un gest care plecă de jos, de lângă şoldul stâng, amplificat de răsucirea şoldurilor. Lovitura ca de ciocan supra-încărcă nervii din procesul mastoidian al tânărului, capul îi coborî brusc şi se prăbuşi inconştient cu faţa pe beton. Dacă nu era mort, avea să fie fără cunoştinţă câteva ore, iar până atunci Dominika va fi părăsit de mult Staten Island. Pescui telefonul lui Romeo din buzunarul lui de la spate şi folosi o bucată de beton ruptă şi colţuroasă ca pe o unealtă paleolitică pentru a sfărâma dispozitivul modern în mici bucăţi de plastic, dintre care niciuna nu aducea măcar pe departe cu un telefon. Azvârli bucăţelele pe şinele de sub pod, trase o ultimă duşcă din sticlă şi o aruncă şi pe aceea, pentru a se sparge pe terasament printre gunoaiele adunate între şine.

— *Zvezda*, şmechere, spuse Dominika privindu-l pe Romeo şi ştiind că ar fi fost mai uşor şi mai sigur dacă l-ar fi ucis.

Se întrebă dacă va ajunge până la urmă în punctul acela: soluţia de urgenţă Blohin/Stalin – indiferent de circumstanţe, ucide obstacolul şi şterge-l de pe faţa pământului.

Mişcându-se iute, coti la dreapta pe Richmond Road şi urcă strada pe lângă case cu garduri vopsite şi tufişuri tunse cu grijă. Pe verandele multor case atârnau steaguri americane. Strada era liniştită, iar ea nu avea pe nimeni pe urme, era sigură în privinţa asta. Era un ofiţer de informaţii rus care opera în libertate în America, iar acum se îndrepta spre o întâlnire cu un agent pasiv.

Temperatura era plăcută, cerul senin, lumina soarelui orbitoare. Poarta ornamentală de la Cimitirul Moravia era deschisă, flancată de o abundenţă de plante agăţătoare portocalii. Ca şi cum ar fi vizitat cimitirul acesta săptămânal, Dominika porni cu siguranţă pe aleea din stânga, trecând pe lângă lacul liniştit a cărui suprafaţă era încreţită doar de ramurile sălciilor plângătoare. Continuă pe aleea pavată, flancată pe ambele părţi de mii de metri pătraţi de pietre funerare. Unele erau cu adevărat extravagante: obeliscuri înalte de şase-şapte metri sau zigurate încununate de îngeraşi cu

chipuri extatice. Trecu pe lângă șiruri de mausolee mici și bogat împodobite ce se ridicau din tumuli ierboși, cu nume de familie gravate în părțile superioare. Nu aduceau nici pe departe cu pietrele funerare bizare ale gangsterilor asasinați, sau jurnaliștilor uciși, sau disidenților martiri din Cimitirul Novodevici din Moscova, cu imagini surprinzător de realiste ale răposaților săpate în marmură. Oare unde va fi înmormântat președintele Putin? se întrebă ea. Oare monștrii care se odihneau în zidul Kremlinului s-ar fi strâns unii în alții pentru a-i face loc? Sau poate ar fi preferat un obelisc din porfir cât un bloc cu 20 de etaje pe Colinele Moscovei, pentru a putea privi de sus *Rodina* pe care o apăra atât de energic?

Când se gândi la Putin, soarele cald dispăru în spatele unui nor și Dominika simți un fior rece. Cimitirul era complet nemișcat acum, nicio pasăre, niciun zgomot de trafic, ca și cum spiritele ar fi știut ce se întâmpla. Iarba din jurul pietrelor de mormânt se mișcă ușor și auzi șoapte în jur… sau era oare briza? Dar nu exista nicio adiere. „Calmează-te", își zise ea în timp ce mergea, „rămâi cu capul pe umeri, întâlnește-te cu nenorocita asta și haide – complică-i viața lui Vladimir Putin". Rămase pe stânga și urmă poteca spre o secțiune împădurită și umbrită, cu foarte puțin soare. Aici era mai răcoare și își ridică ochelarii de soare pe creștetul capului. Mâna îi coborî lent spre geantă și prinse pixul metalic din buzunarul ei lateral. Privi la stânga și la dreapta printre copaci, iar imaginația ei de rusoaică zări lupi ce se strecurau prin hățișuri, ținând pasul cu ea.

Dădu un colț al potecii și văzu poarta masivă și arcuită din fier forjat, intrarea în zona privată a familiei Vanderbilt. Poarta era încuiată și asigurată cu un lanț gros, dar Dominika merse vreo zece metri spre dreapta pe lângă zidul îngrăditor, după care își ridică fusta și sări peste el. Poteca se curba spre stânga și pădurea lăsa loc unei poieni ierboase, mărginită de jur-împrejur de o bordură scundă. Spațiul era dominat de mausoleul din piatră albă din capătul opus. Semăna cu fațada unei biserici romanice, cu trei uși boltite, fronton central înalt și două cupole conice pe acoperiș. Cripta în sine se extindea de la fațada bogat împodobită spre colina din pământ din spatele ei.

Domnea o tăcere de moarte și soarele se pitise în spatele norilor. Dominika rămase nemișcată și privi pădurea, ascultând aerul din jur. Ar fi fost imposibil ca Gable să apară aici fără s-o alerteze pe SUSAN. Agenta veterană știuse de ce alesese situl acesta. Dominika își privi ceasul; era ora stabilită. Sui cele cinci trepte curbe spre intrare și împinse ușa centrală din fier, cu clanța împodobită cu același tip de ornamente. Știa că ușile criptei ar fi fost în mod obișnuit încuiate și probabil asigurate cu un lanț, dar încuietorile mecanice nu reprezentau vreo problemă, *niciodată*. Ușa se

deschise uşor, silenţios, şi o izbi o răsuflare fetidă de piatră rece, un iz de coşciug, un suflu al timpului etern. Odăiţa cu tavan boltit era flancată de cripte în pereţi, în care se aflau sicrie din piatră, iar centrul ei era dominat de un sarcofag masiv cu capac curbat, împodobit cu decoraţiuni complex sculptate – probabil al lui *pater familias.*

— *Dobrîi den tovarişci*, bună-ziua, tovarăşă, rosti în rusă un glas mătăsos.

Dominika se strădui din răsputeri să nu tresară. Strângând ferm ţepuşa din geantă, se răsuci fără grabă în direcţia vocii şi zări o siluetă întunecată în colţul criptei, complet în umbră. În întunericul acesta nu distingea niciun halo. Unica lumină provenea de la dâra lăptoasă ce se strecura prin întredeschiderea uşii centrale, astfel că interiorul era în cea mai mare parte în beznă.

— Ai venit exact la timp, dar asta era de aşteptat din partea faimoasei doamne colonel Egorova.

„Accent moscovit, educat, dar originar din sud, cu o urmă de *iakanie,* vocalele tărăgănate de pe Volga inferioară", se gândi Dominika.

— Bună ziua, spuse ea cu glas tare. Mă bucur că ne-am putut întâlni.

Întinse mâna. „Oare te vei apropia ca să mi-o strângi?" Femeia nu se clinti şi Dominika îşi coborî braţul.

— De cât timp dispunem? întrebă Dominika. Bănuiesc că amândouă trebuie să ne întoarcem diseară în Manhattan.

Îşi stabilise ca obiectiv s-o determine pe femeie să vorbească niţel, ca să vadă ce putea să afle. „Dar cu multă atenţie!"

— Staten Island e un loc straniu, adăugă ea.

Silueta strânse din umeri.

— Este îndepărtat, liniştit şi parohial, vorbi SUSAN. Mi se pare foarte potrivit pentru operaţiuni.

„Aha, deci operezi aici. Interesant".

— Mie întregul New York mi se pare dificil din punct de vedere operaţional, spuse Dominika.

— Te obişnuieşti cu ritmurile oraşului, replică vag femeia.

„N-o să destăinuie nimic. E prea inteligentă".

— Bănuiesc că asta e valabil pentru tine, zise Dominika vorbind acum ca între două profesioniste. Dar în misiunile mele a trebuit să mă confrunt cu inamici activi, ostili, pe stradă. Desigur, în calitate de civilă tu ai o arie de operare mai mare decât un ofiţer diplomat din *rezidentura.*

Silueta se mişcă foarte puţin.

— Probabil, spuse ea. Industria publicaţiilor a oferit o acoperire eficientă de-a lungul anilor. Din fericire, este dominată de femei pricepute şi agresive – omologii noştri bărbaţi sunt mai timizi, mai puţin dinamici. Există totuşi

dezavantaje: lucrul cu scriitorii îţi poate pune nervii la încercare… pur şi simplu n-ai idee.

„Nu ne-ndreptăm nicăieri în felul ăsta. Înapoi la treburile noastre".

— Am dispozitivele – unul pentru tine şi unul pentru MAGNIT – care vor asigura o comunicare verbală sigură. Dacă trebuie să vă întâlniţi personal, trebuie să te coordonezi cu Direcţia S. Bănuiesc că există destule situri discrete, la jumătate de drum între New York şi Washington, zise Dominika.

Împinse punguliţa cu fermoar ce conţinea cele două telefoane EKHO peste capacul curbat şi prăfuit al sarcofagului comodorului Vanderbilt, aşteptându-se pe jumătate să-l audă lamentându-se dinăuntru că era deranjat din somn, şi tocmai de nişte ruşi.

— MAGNIT are o arie de deplasare mai mică decât mine, răspunse SUSAN. Iar Washington este un mediu mai relaxat în privinţa contrainformaţiilor, chiar şi în interiorul oraşului.

„Perfect, deci o să vă întâlniţi în Washington. Benford va fi încântat să afle asta".

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Dominika. Tu sau sursa aveţi nevoie de ceva?

Era o întrebare cu bătaie lungă – ce putea SVR-ul să obţină în Statele Unite şi n-ar fi putut MAGNIT? Lingouri de aur? Diamante de sânge? Poloniu? „Gata cu întrebările. Eventual să ieşi cu ea sub lumina soarelui? Să-i poţi zări haloul?"

— *Spasibo*, nu mai am nevoie de nimic, rosti SUSAN cu o uşoară condescendentă în voce.

După aceea Dominika zări dâra din praful de pe capacul sarcofagului, acolo unde împinsese punguliţa cu fermoar, şi imediat îi veni un gând.

— Atunci o să te rog eu ceva, zise sec şi-şi ţinu răsuflarea în mod reflex, sperând că manevra îi va reuşi. Am căpătat un al treilea telefon mobil codificat pentru a-l utiliza în cazuri de urgenţă, inclusiv pentru a te contacta pe tine. N-aş vrea să mă-ntorc cu el la Moscova, trecând prin securitatea aeroportului. O să ţi-l dau pentru a scăpa de el în condiţii sigure în seara dinaintea plecării spre casă. Bineînţeles, l-aş fi putut arunca eu însămi într-un râu, totuşi genul acesta de distrugere aleatorie s-a dovedit dezastruos în unele cazuri din trecut – echipamentele au fost recuperate de inamici. Trebuie să topeşti cipul, să faci bucăţi carcasa şi să împrăştii fragmentele pe o suprafaţă mare, astfel încât să nu fie asociate între ele. Pentru a ţi-l transmite, nu va fi necesar să ne întâlnim personal, ci-l voi lăsa într-o cutie poştală oarbă indicată de tine.

— În oraş există un milion de locuri unde te-ai putea debarasa de telefon, comentă SUSAN pe un ton arţăgos.

Ea lucra de 20 de ani pe cont propriu şi se întâlnise doar cu ofiţeri de caz servili din Direcţia N, care n-o contraziceau niciodată. Dominika strecură un ton de ameninţare în glas, scrâşnetul vocal în care toţi ruşii recunosc inevitabile necazuri.

— În toată perioada cât ai servit în America – câţi ani au fost? – ai avut ocazia, cu siguranţă, să înveţi pe dinafară oraşul, şi tocmai de aceea recurg la ajutorul tău. Deoarece propriile tale numere de contact se află în memoria telefonului, este în plus o *cerinţă operaţională* de a proceda aşa, replică Dominika sec.

Umbra femeii se mişcă; în mod evident, era iritată să i se spună ce trebuia să facă. Însă pentru toţi agenţii ilegali, mai ales cei cu vechime, teama cea mai mare nu era de a fi demascaţi şi capturaţi, ci de a fi rechemaţi la Moscova, ceea ce însemna sfârşitul existenţei în puf, al confortului şi al abundenţei, pentru a fi azvârliţi înapoi în abisul nepăsării ruseşti, al birocraţiei şi depravării, lucrând la un birou sărăcăcios, locuind într-un apartament murdar şi căpătând, poate, un hârb de maşină, o medalie pe care s-o poarte la festivităţi, însemna sfârşitul călătoriilor peste hotare, ba chiar şi al celor în interes personal. Iar această şefă cu ochi albaştri a contrainformaţiilor tocmai făcuse referire la lunga perioadă petrecută de SUSAN în America şi putea într-adevăr să-i facă necazuri din cauza unei reglementări stupide. Fără chef, SUSAN îi dădu Dominikăi adresa unei cutii poştale oarbe din Manhattan, însoţită de o descriere. „Perfect, o modalitate de a o identifica pe prietena noastră cu glas catifelat".

Acum însă Dominika trebuia să ajungă la Gable ca să-l anunţe planul ei, înainte de a-şi petrece ultimele două zile în umbra protectoare a sergentului Blohin. Nu mai avea rost s-o sperie pe domnişorica SUSAN. Nu trebuia să devină suspicioasă. Conversaţia lor se încheie. Întâlnirea luase sfârşit.

Respectând procedurile stabilite ale profesiei, Dominika plecă prima din mausoleu şi se întoarse în Manhattan. N-o mai revăzu niciodată pe SUSAN. Ruşii nu spun că cineva este un profesionist de top, ei spun că este *podkovat blohu,* cineva care poate potcovi un purice. Aşa era femeia aceea; chiar după o întâlnire de 15 minute cu SUSAN, aflată la un metru depărtare, Dominika n-ar fi putut-o detecta într-o mulţime, nici chiar dacă propria ei viaţă ar fi depins de asta. Iar ea ştia prea bine că era posibil ca, în cele din urmă, aşa să se şi întâmple.

CALZONE CU CÂRNAŢI, ARDEI ŞI CEAPĂ

Căliţi ardei graşi, galbeni şi roşii, tăiaţi în felii subţiri, ceapă tăiată

în două și apoi feliată subțire și usturoi tocat mărunt, până se înmoaie. Asezonați, adăugați oregano uscat și ardei iute uscat și pisat. Adăugați cârnați italienești tăiați mărunt și țineți pe foc până se rumenește carnea. Lăsați compoziția să se răcească, apoi adăugați mozzarella, parmezan și pătrunjel tocat. Presărați făină pe un blat și întindeți foi de aluat de pizza sau de pâine cu diametrul de 20 cm. Puneți o cantitate mică de compoziție în mijlocul cercurilor de aluat, apoi împăturiți și lipiți marginile, presându-le cu degetele ude. Folosiți după aceea o furculiță pentru a ondula marginile lipite și faceți în partea superioară un orificiu prin care să iasă aburul. Ungeți pe deasupra cu ulei de măsline. Puneți pe hârtie de copt și coaceți la temperatură medie până se rumenește. Lăsați să se „odihnească" puțin, apoi serviți călduță cu sos marinara *fierbinte*.

9.

Diferența de vârstă

Șarmul boem al districtului Staten Island rămăsese în urmă, iar Dominika și Gable stăteau unul lângă celălalt pe bancheta din spate a unui mic bar numit Employees Only de pe Hudson Street, în Chelsea. Era târziu și barul era pe jumătate plin. Între berea lui Gable și paharul de vin al Dominikăi stătea neatins un platou cu coșulețe din parmezan *frico* umplute cu salată de roșii. Dominika tocmai terminase de povestit despre drumul ei pe Staten Island, despre intrarea în mausoleul Vanderbilt și despre întâlnirea din beznă cu agenta ilegală. Gable clătină din cap și sorbi din bere.

— Nu i-ai văzut chiar deloc fața?

— Nici măcar culoarea părului, răspunse Dominika. A stat tot timpul în umbră. E foarte bună. N-am insistat.

— Doamne Dumnezeule! Și crezi că ea folosește Staten Island pentru a se întâlni cu agenții?

— A spus că-i un loc foarte potrivit pentru operațiuni. Totuși Staten Island e foarte întinsă. Cum ați putea s-o acoperiți?

Gable ridică din umeri, apoi sugeră:

— Ar putea s-o identifice software-ul pentru recunoaștere facială al videocamerelor din terminalul feribotului.

— Asta în eventualitatea în care am ști cum arată. Dar n-avem habar.

— Mda, zi-mi și ceva ce nu știu, mormăi Gable. În plus, este perfect posibil să ajungă acolo pe unul dintre poduri.

— Am o idee despre cum am putea s-o identificăm, zise Dominika. Mă gândeam să împrumutăm ceva din vechiul manual KGB.

Gable mai bău din bere.

— Aș mai comanda ceva de băut, dacă asta va dura, comentă el.

Dominika surâse și-l bătu ușor cu palma pe braț.

— *Terpenie*, răbdare, *bratok*, o să-ți placă ce-o s-auzi, zise ea. Fii atent. Înainte de a pleca din New York, i-am ordonat lui SUSAN – da, da, i-am ordonat foarte autoritar – să-mi recupereze telefonul mobil personal codificat dintr-o căsuță poștală oarbă aleasă de ea în Manhattan, în scopul de a-l distruge și a elimina fragmentele lui în condiții de maximă securitate.

— Și a înghițit asta?

— Am folosit cu ea tonul meu de colonel. Rușii răspund la intimidare.

— Despre tine nu se poate spune aşa ceva.

— Asta fiindcă tu nu m-ai intimidat niciodată, zâmbi femeia.

— Sunt prea speriat ca s-o fac. Bun, aşadar tu laşi telefonul în cutia poştală, noi organizăm o ambuscadă şi-o înhăţăm? Nu-i bine, fiindcă te expune pe tine.

— Nicio clipă nu m-am gândit la vreo ambuscadă, ba chiar trebuie să evităm aşa ceva exact din motivul pe care l-ai spus. Noi trebuie doar să transmitem obiectul la o căsuţă poştală cu existenţă limitată, aleasă de ea, într-un loc care să-i ofere securitate absolută. Acolo nu va exista nicio ambuscadă, nicio supraveghere.

Gable o privi pieziş.

— Aştept poanta finală, zise el.

— Dăm telefonul cu *metka.*

— Cu matcă? întrebă Gable, părând că nu înţelege. Ce naiba-i asta?

Dominika chicoti. Ea învăţase termenul acela obscur în Şcoala de Vrăbii.

— Eşti un adevărat *krutói páren,* un tip isteţ. Ştii foarte bine ce am spus. *Metka,* nu „matcă". Praful spionilor, cum era cel folosit de KGB în Moscova pentru a-i urmări pe americani. Sunt sigură că Benford are chimişti care ar putea prepara aşa ceva.

— Moscova tot se va-ntreba cum de şi-a pierdut informatoarea, comentă Gable.

Dominika strânse din umeri.

— Ei nu vor face nicio legătură între mine şi arestarea ei finală – în niciun caz dacă o veţi prinde după câteva luni, utilizând praful spionilor. Kremlinul va fi bineînţeles iritat, însă Centrul va aprecia, şi pe bună dreptate, că 20 de ani petrecuţi în clandestinitate în Statele Unite depăşeşte toate aşteptările de supravieţuire. Eu ştiu cum gândesc ruşii; vor căuta pe cineva pe care să dea vina, dar dacă vom proceda cu atenţie, Direcţia S nu va înţelege niciodată cum a fost identificată şi nici nu va înţelege ironia că *metka* a fost utilizată împotriva lor după atâţia ani. Bineînţeles, SUSAN va urma ordinele şi va distruge telefonul, astfel că nu va rămâne nicio urmă, ci doar palmele ei contaminate în mod invizibil.

— Nu-i rău. O să-i spun lui Benford.

Gable îşi ridică telefonul, apăsă un număr de apelare rapidă şi peste două minute Westfall intră în bar, gâfâind. Îi strânse mâna Dominikăi, bâlbâindu-se ca un majordom stingherit. Ea se ridică şi-l îmbrăţişă cast pe tânăr, care se înroşi la faţă ca focul. Gable îi repetă pe scurt planul Dominikăi şi îi ceru să-l sune pe Benford pe linia securizată şi să se apuce de treabă. Aveau la dispoziţie două zile pentru a obţine propria lor variantă de *metka*. Lucius se înclină scurt în semn că înţelesese.

Gable clătină din cap când îi văzu stângăcia.

— Ce-o să mai faci acum, o să pocnești din călcâie ca un prusac?

Dominika îi trase un cot în coaste.

— Lasă-l în pace! zise ea. Lucius, ai înțeles planul?

Lucius încuviință.

— Dac-o facem bine, spuse Gable, Domi scapă cu fața curată și scumpișoara o să strălucească-n beznă până la Crăciun.

— Ce înseamnă „scumpișoară"? întrebă Dominika.

— Las-o moartă, e o figură de stil.

— Sunt sigură, îl privi Dominika pe sub sprâncene. Westfall, tu știi ce-nseamnă asta?

Tânărul înghiți un nod, clătină din cap și plecă, spunând că-i va telefona imediat lui Benford. Dominikăi îi păru mai rău ca oricând pentru el.

— Bun. Așadar FBI-ul va verifica după orele de program redacțiile principalelor reviste literare din Manhattan – câte pot fi? – și va vedea ale cui spații strălucesc sub lumina neagră, zise Gable.

Dominika ridică un deget în semn de avertizare.

— Când se folosește *metka* trebuie multă atenție. KGB-ul a avut probleme cu supracontaminarea. În următoarea săptămână, SUSAN va da mâna cu multe persoane, va înmâna note informative și va avea prânzuri de afaceri în restaurante. Iar după câteva luni, toți cei din lumea editorială a New York-ului vor fi acoperiți cu *metka,* plus jumătate dintre agenții literari din Statele Unite.

— Nimeni nu-și va face griji în privința *lor*, spuse Gable terminându-și berea.

•

Iosip Blohin mergea pe Hudson Street, în Chelsea, cu capul plecat, privind fix trotuarul, înaintând ca un taur, aparent fără să bage în seamă alți pietoni, felinare stradale sau lăzi de gunoi. Nu-i păsa că era straniu să poarte o pereche masivă de ochelari de soare la ora zece seara și ignora ocazionalele priviri amuzate ale trecătorilor. Părea un luptător profesionist orb, dar lipsit de bastonul alb. De fapt ochelarii fuseseră concepuți de Direcția T pentru a găsi urme reziduale slabe de izotopi nucleari în vederea urmăririi unei ținte la distanțe mari nedetectabile. Blohin o urmărea pe Dominika, din ordinul secret al maiorului Șlikov și fără știința lui Anton Gorelikov. Șlikov îi ordonase lui Blohin să înceapă urmărirea „țâțelor domnișoarei SVR" după întâlnirea ei de pe Staten Island (nici chiar Șlikov nu s-ar fi amestecat în așa ceva), însă după aceea să n-o mai scape de sub ochi până la plecarea din New York. Șlikov dorea ca Blohin să se asigure că SVR-ul nu va fura cazul MAGNIT și că Dominika nu se va întâlni cu ofițeri din *rezidentura* New York,

ca pregătire pentru revendicarea dreptului de a avea prioritate sau a se angaja în orice fel de manevre birocratice pentru uzurparea cazului. Șlikov îl avertizase pe Blohin că Egorova nu trebuia să știe nimic despre filaj – nu dorea să rişte furia lui Gorelikov – aşa că trebuia să rămână practic invizibil.

— Se spune că-i foarte bună pe stradă, aşa că mai bine renunță dacă n-o poți fila discret, îi spusese el. În niciun caz nu trebuie să te vadă.

Gorila din Spețnaz își curățase dinții.

— Și dacă o văd făcând ceva interesant? rostise el imperturbabil.

Șlikov îi privise fruntea brăzdată de cicatrici.

— Ca de pildă? întrebase el.

— De pildă, dacă se întâlnește cu cineva pe care nu-l recunosc, specificase Blohin.

Maiorul îl privise drept în ochi.

— Ar putea fi un ofițer de la *rezidentura*.

— Poate că da. Dar dacă nu-i cineva care să-mi fie cunoscut, ar putea fi un joc la două capete. Poate chiar din ordinul lui Gorelikov.

— Ce vrei să spui? se încruntase Șlikov.

Blohin își privise mâinile.

— Egorova nu-i încă directorul SVR-ului și deja creează probleme. Când îi vor da o stea, va fi intangibilă.

Șlikov îi întorsese spatele și începuse să răsfoiască niște hârtii.

— Tu ai deja o problemă de eliminat.

— Și de ce să lași o a doua problemă să supureze? întrebase Blohin.

— Numai dacă ești sută la sută sigur. Fără urme.

— *Cemu bît, tomu ne minovat*, zise Blohin, ceea ce trebuie să se-ntâmple se va-ntâmpla oricum.

Având acordul lui Șlikov de a acționa împotriva Egorovei, Blohin așteptă plecarea femeii spre Staten Island, intră în camera ei din hotel și, utilizând un instrument care semăna cu un capsator, inseră discuri cât o gămălie de ac din izotopul medical paladiu-103 – folosit pentru tratamentul cu radiații al cancerului – în tocurile celor trei perechi de pantofi din debara, apoi le puse la loc exact aşa cum le găsise, după ce adulmecase apreciativ fiecare pantof în parte. Micuțele markere de paladiu din tocuri aveau să lase puncte luminoase portocalii, vizibile cu ajutorul unor ochelari speciali cu raze gamma, pe pavaj, mochetă netedă, marmură sau lemn, dar mai greu de distins pe frunze, iarbă sau nisip. În plus, paladiu-103 fusese ales ca mijloc de filaj pentru rata sa rapidă de dezintegrare, care avea să asigure că țintele nu vor descoperi accidental tehnica de urmărire. Punctele portocalii puteau fi utilizate ca atare în filaj „dincolo de orizont", însă aveau tendința de a se disipa pe vreme nefavorabilă sau pe suprafețe nu tocmai ideale. Se

renunţase la izotopi radioactivi mai puternici şi mai persistenţi când testele desfăşurate pe unii prizonieri din Gulag duseseră la o rată inacceptabilă a cancerelor măduvei osoase şi a amputărilor de picioare.

Blohin încerca s-o urmărească pe Egorova prin Chelsea de la hotelul femeii, folosind filajul „firimiturilor de pâine", dar temperaturile scăzute şi o ceaţă uşoară disipau urmele. Când le pierdu pentru a treia oară, traversă strada pentru a vedea dacă le putea regăsi, însă după alte 30 de minute abandonă. Mai erau două zile şi poate că până atunci avea să apară ceva.

•

În timp ce stătea în bar lângă Gable, Dominika se albi la faţă şi simţi un fior îngheţat pe şira spinării. Prin fereastra de pe peretele opus al încăperii zări forma masivă a lui Blohin care mergea pe trotuar. În cinci secunde el avea să treacă pe lângă fereastra aflată exact vizavi de masa lor. I-ar fi fost suficient să privească înăuntru – interiorul era mai luminos decât strada de afară – şi ar fi văzut-o pe Dominika alături de un bărbat într-un oraş pe care ea nu-l cunoştea, pe care nu-l vizitase niciodată până atunci, şi ar fi putut trage o unică concluzie. *Spioană*. Îl înhăţă de braţ pe Gable, panicată; bancheta o ţinea captivă şi nu se putea lăsa să lunece sub masă. Arătă din bărbie şi şopti:

— Blohin – afară.

Gable nu ezită şi acţionă atât de rapid, încât Dominika îi simţi braţele în jurul umerilor ei când se aplecă peste ea, astfel ca spatele lui lat să o camufleze complet. Dominika îi simţi apoi buzele peste ale ei.

— Mişcă, îi mârâi Gable în gură, iar ea îşi trecu degetele mâinii prin părul lui tuns periuţă.

Braţele bărbatului erau ca de oţel în jurul ei, iar sărutul era uscat şi ferm. Mirosea a săpun şi a piele tăbăcită. Dominika deschise un ochi, privi pe fereastră şi văzu că Blohin dispăruse.

— S-a dus? murmură Gable.

— Mai stai zece secunde, răspunse Dominika şi chicoti, cu obrazul lipit de obrazul lui.

El îi dădu drumul din îmbrăţişare şi se lăsă pe spate, privind-o cu jale. Femeia ştia că în sărutarea aceea nu existase niciun gând legat de sex. Gable reacţionase cu aceeaşi viteză cu care ar fi scos un pistol în faţa unui răcan cu un AK-47 într-o fundătură din Beirut – atâta doar că acum folosise ceea ce avea la îndemână: o sărutare atotcuprinzătoare. În ciuda comportamentului său grosolan, Gable era decent în relaţia cu ea şi aşa fusese dintotdeauna. Nate îi povestise cândva că, atunci când intrase în Agenţie, cu un milion de ani în urmă, Gable era însurat cu o frumuseţe care era pe cale să devină o mare pianistă. Însă viaţa în Lumea a Treia cerea din partea lui Gable mai

mult decât era dispusă soţia lui să-i dea şi frecventele lui absenţe, mutările constante şi necesitatea de a fierbe apa de la chiuvetă pentru a omorî paraziţii *Giardia* fuseseră prea mult. Ea îl părăsise pe Gable în dimineaţa în care clapa fa diez de deasupra lui do de mijloc nu se mişcase, iar ea ridicase capacul pianului şi găsise o cobră regală dormind pe ciocănelele acoperite cu pâslă. Gable decisese să rezolve situaţia, însă după un an femeia murise în urma unui accident auto pe o şosea îngheţată la şase-şapte kilometri de casă. Când primise vestea, Gable se găsea în Peru, unde facilita retragerea din activitate a unui dealer local de droguri, care încercase să-l înfrunte cu un şiş împotriva unui pistol. El nu se mai însurase, dar Nate îi şoptise că numele femeii era Moira – Gable nu vorbea niciodată despre ea şi-i povestise doar o dată lui Nate. Asta-ţi lasă Viaţa, îi zisese Nate Dominikăi într-unul dintre momentele când o bătuse la cap să dezerteze.

Gable părea îngrijorat de incidentul cu Blohin din care scăpaseră realmente la limită.

— O să fie probleme? o întrebă el. Îţi urmărea telefonul?

Dominika clătină din cap.

— Azi n-am telefonul la mine. Am avut grijă să fiu perfect „curată" înainte de a mă întâlni cu tine în seara asta – sunt absolut sigură – însă da, cred că se uita după mine. El ştie în ce hotel stau şi ar fi putut veni de acolo, mergând pur şi simplu orbeşte pe traseul meu general ca să vadă dacă-mi poate adulmeca mirosul. Noi numim asta *promîvocinîe ptiţî,* să stârneşti pasărea din ascunzătoare, o tehnică veche. Gorelikov s-a jurat că Blohin nu vine în New York ca să mă supravegheze, dar eu nu cred asta. O să văd dacă mă întreabă unde am fost în seara asta. *Na volosok ot,* la mustaţă. Imaginează-ţi să fiu prinsă într-un oraş aşa mare.

Femeia îl privi şi înclină capul într-o parte.

— Nu numai că-i împuşti pe oamenii răi, ci şi săruţi foarte bine, la fel ca James Bond. Nu ştiusem asta. Însă de-acum nu-ţi mai pot spune *bratok*, frate mai mare. Nu s-ar cuveni după ce te-am sărutat. De acum încolo, va trebui să-ţi spun *ledeneţ.*

— Nu mă lua cu de-astea, mârâi Gable înroşindu-se la faţă. Ce naiba înseamnă cuvântul ăla?

— *Ledeneţ,* repetă Dominika, acadele – ceva cam ca „scumpul meu dulce".

Gable se înroşi mai tare şi Dominika râse, se apropie de el şi-şi trecu degetele în joacă prin părul lui tuns foarte scurt. Bărbatul evită s-o privească, ceea ce ei i se păru delicios.

Un chelner şleampăt se apropie de masă cu nota de plată, după ce-i privise pe babalâc şi pe Pieptoasă mozolindu-se în colţ. Gable îl fulgeră din priviri.

— La ce te holbezi? se răsti el.

Dominika se abţinea cu greu să nu izbucnească în hohote.

— La nimic, răspunse chelnerul. Nu există nicio lege împotriva diferenţei de vârstă.

Dominika îşi acoperi gura cu palma, dar simţi că-i dăduseră lacrimile de râs.

•

Benford stătea în biroul lui dărăpănat din Divizia de Contrainformaţii din sediul CIA. Pe o latură a biroului, o tavă cu trei niveluri pentru „intrări", care dădea pe dinafară de hârtii, nu mai avea un picior şi se înclina periculos. Zece-douăsprezece bibliorafturi erau stivuite pe celălalt colţ al biroului, creând o redută din spatele căreia Benford se încrunta la cele două persoane din camera sa. Benford era scund şi uşor durduliu, iar în dimineaţa asta părul îi arăta de parcă ar fi fost tras într-o parte ca o beretă grizonantă. Ochii lui căprui şi mari trecură peste cei doi ofiţeri din faţa lui şi se opriră pe fotografia înrămată, în tonuri sepia, a lui James Jesus Angleton, legendarul vânător de cârtiţe a cărui convingere fanatică în existenţa unor cârtiţe infiltrate de sovietici în CIA paralizase timp de un deceniu operaţiunile ruseşti efectuate de Langley. Ca multe alte obiecte din biroul lui Benford, fotografia lui Angleton era înclinată periculos într-o parte. Nicio încercare de a o îndrepta nu reuşea să menţină rama aliniată cu podeaua şi tavanul – în fiecare dimineaţă era strâmbă, confirmând credinţa intimă a lui Benford că spiritul lui James Jesus sălăşluia în biroul său şi mişca fotografia în fiecare noapte, ceea ce pe el nu-l deranja însă absolut deloc.

Cei doi ofiţeri care stăteau în scaune rotative sfâşiate, cu rotiţe ce se bălăbăneau, aşteptau în tăcere. Unul era Lucius Westfall, precocele analist din DI şi noul asistent al lui Benford. În celălalt scaun era tolănit laconicul ofiţer tehnic Hearsey, pe care Benford îl plăcea şi în care avea încredere.

— Arătaţi-mi ce aţi făcut, zise Benford. Timpul este esenţial. Mâine seară trebuie să-i pregătim telefonul.

Hearsey scotoci într-o punguliţă cu fermoar şi scoase şase-şapte fotografii alb-negru, o tabletă mare şi ceva ce aducea cu un pulverizator vechi de parfum, care avea o pară din cauciuc negru şi un recipient ovoidal din sticlă.

— Fotografiile sunt ale diverselor materiale utilizate pentru a testa aderenţa compusului, zise Hearsey. Rezultatele sunt aşa cum ne-am aşteptat. Materialele fibroase – haine, covoare, aşternuturi – reţin compusul mai bine şi pentru o perioadă mai lungă de timp. Alte suprafeţe, ca plasticul, sticla sau metalul, nu sunt la fel de bune.

— Obiectul pe care DIVA i-l va da agentei ilegale este un telefon mobil, preciză Benford. Este unica noastră opţiune.

Hearsey aprobă scurt din cap.

— Da, ne-am gândit la asta, zise el. De aceea am cumpărat o carcasă pe care o poate pune pe telefon. Împinse o fotografie peste masă, spre Benford. Este făcută din silicon flexibil, care s-a dovedit lipicios ca naiba şi care practic atrage compusul ca un roller de scame.

Ridică tableta, atinse de două ori un colţ al ecranului şi apăru imaginea unui telefon mobil într-o tavă din sticlă de laborator sub lumină normală venită de sus.

— Am stins luminile şi am pus pe el ultraviolete.

Telefonul mobil din următoarea imagine străluci verde-luminos. Benford ridică ochii de la tabletă.

— De ce este verde? întrebă el.

— De ce nu? replică Hearsey. Sovieticii au folosit luminol şi nitrofenil-pentadienal. Ei au adăugat acid clorhidric, care colora compusul în roşu în lumină ultravioletă. Noi n-am vrut să combinăm aceleaşi substanţe, aşa că am utilizat tetrahidro-beta-carbolină, compusul care luminează în verde carapacea scorpionilor la ultraviolete. Avem în laborator o chimistă pe nume Bunny Devore, care iubeşte scorpionii, ştie totul despre ei, îi ţine ca animale de companie.

Benford îi aruncă lui Hearsey o privire ce ar fi îndoit o bară groasă din oţel.

— Hearsey, rosti el, mă nedumereşte de ce crezi tu că aş fi măcar pe departe preocupat de chimie, sau de această femeie şi de interesul ei dezgustător pentru arahnidele prădătoare. Nu-mi pasă decât dacă compusul este nedetectabil. De asta depinde viaţa agentei noastre.

Hearsey ridică pulverizatorul de parfum.

— Pulverizezi un obiect-ţintă de la jumătate de metru şi laşi picăturile să se depună uniform. Nu-ţi face griji, e invizibil, nu-l poţi simţi, nu-l poţi gusta, nu-l poţi mirosi. Am dizolvat substanţele chimice în metanol, aşa că de fapt pulverizăm o ceaţă fină pe un obiect – nu este ca şi cum l-am „prăfui" pentru a ridica amprente. Se vede fluorescent sub lumină ultravioletă la lungimi de undă între zece şi patru sute de nanometri şi apare şi la cromatografia de gaze.

— Da, sunt sigur că face asta şi multe altele, comentă sec Benford. Cât timp se păstrează?

— Nu ştim, pentru că pur şi simplu n-am dispus de suficient timp pentru testarea respectivă, răspunse Hearsey. Aderă bine, iar propagarea – felul cum se transferă – pare bună. Dacă agenta ta ilegală pune mâna pe carcasa telefonului, apoi atinge comutatorul din biroul ei, îşi atinge tastatura sau bea cafea dintr-o cană, o putem găsi.

Benford aprobă din cap.

— O să te trimit să duci personal chestia asta la New York azi, împreună cu Westfall, să iei legătura cu Gable şi să-i explici toate astea. O să-ţi cer să pulverizezi tu însuţi telefonul şi carcasa lui – fără să o implicăm în niciun fel pe DIVA – şi să te asiguri că poate lăsa telefonul în cutia poştală oarbă aleasă de agentă fără să se contamineze.

Hearsey încuviinţă şi-şi ridică corpul slăbănog şi deşirat din scaun, pregătindu-se de plecare.

— Hearsey, apreciez munca pe care ai făcut-o, bine şi la timp, îl lăudă Benford. Îţi mulţumesc. În anii trecuţi, ţi-aş fi acordat în scris o primă pentru realizări excepţionale, sau aş fi scris o notă laudativă a echipei tale, dar în Agenţia acromatică din prezent, nu pot decât să-ţi dăruiesc un cadou ce constă dintr-un voucher la cafeneaua Starbucks din Cartierul General, astfel ca să poţi savura ceea ce tânăra care mestecă gumă în spatele tejghelei numeşte în mod incredibil *grande café latte*, cu lapte.

Angleton îi privi cruciş de pe perete.

APETITIVE DIN PARMEZAN *FRICO*

Amestecaţi parmezan ras mare şi făină, apoi asezonaţi cu ardei iute uscat şi pisat şi piper. Puneţi o lingură de compoziţie într-o tigaie de teflon de mărime medie, aplatizaţi uşor, ca o clătită, şi gătiţi până se rumeneşte pe ambele părţi. Puneţi apoi frico *încă fierbinte peste o ceaşcă răsturnată cu fundul în sus şi lăsaţi să se răcească şi să se întărească, obţinând un coşuleţ de parmezan. Umpleţi cu un amestec pentru bruschete din roşii şi haşme tăiate cubuleţe, asezonate cu zahăr, oregano, oţet de vin roşu şi ulei de măsline*.

10.

Rai vs. iad

Penultima zi în New York. Contactul cu SUSAN fusese făcut, Gorelikov nu-i trimisese niciun mesaj de la Kremlin, iar evenimentul pentru strângerea de fonduri al disidentei ruse Daria Repina urma să aibă loc la ora 18 la hotelul Hilton de pe Sixth Avenue. Dominika a făcut un adevărat spectacol din întâlnirea cu Blohin dimineaţă şi plimbarea cu el prin Manhattan. Aveau toată ziua la dispoziţie. Ea intenţiona s-o şteargă după evenimentul susţinut de Repina şi să se întâlnească din nou cu Gable, pentru a-i pulveriza telefonul cu praful spionilor şi a-l plasa în cutia poştală oarbă a lui SUSAN din Manhattan, un mic cimitir necunoscut de pe o stradă rezidenţială lăturalnică. N-ar mai fi trebuit să-l însoţească pe Blohin după ora 18; a doua zi dimineaţă, se întorceau amândoi acasă la bordul unor curse diferite – Dominika prin Paris şi Bucureşti, iar Blohin prin Berlin.

Blohin purta un sacou încheiat la toţi cei trei nasturi, lipsit de eleganţă. Era rigid şi formal în timp ce mergeau şi se prefăcea că nu privea minunile oraşului, traficul, oamenii şi vitrinele; era atât de glacial, încât untul nu i s-ar fi topit în gură. Dominika îl văzu totuşi trăgând cu coada ochiului şi se întrebă cum procesa creierul lui instruit de Speţnaz vârtejul acela de bogăţie şi industrie din faţa ochilor lui impasibili. Mergea perfect echilibrat, cu braţele pe lângă corp, cu mâinile ca nişte menghine din lemn atârnând relaxat, liber şi gata să intre în acţiune. Fruntea îi strălucea sub lumina soarelui. Dominika privi pe furiş spre profilul lui roşcovan; bărbatul putea foarte bine să fi fost un fermier sau un muncitor în aer liber, dar numai Dumnezeu ştia ce orori reflecta faţa lui butucănoasă. Bărbatul nu-i adresă niciun cuvânt şi Dominika optă să nu se angajeze în banalităţi; oricum, ce şi-ar fi spus unul celuilalt? Ia uite ce înalte sunt clădirile? Cât înseamnă asta în ruble? Cu ce ai spânzurat-o pe amanta preşedintelui afgan de balconul palatului?

Dominika era mai înaltă cu un cap, însă corpul lui Blohin era masiv, ba nu, *dens*, ca piatra. Din spate, se zărea un început de chelie prin părul lui tot mai rar, dar se pieptăna astfel încât să-l ascundă cât mai bine. Mergeau acum pe unul dintre bulevarde, străbătând mulţimea de pietoni, când un om al străzii le blocă înaintarea, spunându-i Dominikăi „dulceaţă” şi cerând un dolar. Dominika se mai confruntase de câteva ori cu aşa ceva şi ştia că nu exista

niciun pericol, dar Blohin, poate neînţelegând – el îi spusese că nu vorbea engleza –, lunecă un pas în faţă, îşi puse antebraţul peste pieptul cerşetorului deşirat şi-l îmbrânci la o parte, de parcă ar fi mers printr-un lan de grâu copt. Cerşetorul îşi regăsi echilibrul şi făcu un pas spre Blohin, dar forţa irezistibilă a loviturii îi transmise un soi de avertisment de junglă pentru a evita confruntarea cu insul acela şi-i lăsă să se îndepărteze, strigând obscenităţi după ei.

— Ar trebui să te controlezi pe stradă! se răsti Dominika în rusă. Ne aflăm aici sub identităţi false. În Moscova n-ai decât să omori pe cine vrei, dar nu şi aici, nu când eşti cu mine.

Sergentul se uită la Dominika de parcă ar fi vrut s-o muşte, apoi privi pe lângă ea şi zise *obojdat*, aşteaptă, deschise uşa unei librării şi intră, urmat îndeaproape de femeie. Magazinul era enorm, cu trei niveluri de cărţi pe rafturi şi mese şi oameni care citeau în fotolii capitonate, iar în aer se simţea aroma cafelei râşnite, de la o cafenea aflată la nivelul al doilea. Dominika îl privi pe Blohin examinând planul librăriei, mijind ochii ca un vizigot care se uita la o bornă kilometrică pe drumul spre Roma, după care se duse la raionul de ficţiune şi găsi *Crimă şi pedeapsă* de Dostoievski, pe care o cercetă îndeaproape, răsfoind paginile.

— Tu nu ştii engleza, spuse Dominika. Cum poţi s-o citeşti?

Blohin o privi inexpresiv.

— Există ediţii originale în limba rusă pe care le-ai putea citi mai bine, continuă femeia.

— Vreau să-nvăţ engleza. O voi învăţa singur, rosti el la fel de nepăsător de parcă ar fi declarat „Voi învăţa să fac pâine".

Aripile negre de liliac ale lui Blohin se desfăcură, apoi se strânseră. Dominika decise că bărbatul minţea într-o privinţă; poate că, de fapt, ştia să citească în engleză.

— De ce tocmai cartea asta? întrebă ea.

Era cu adevărat un spectacol deosebit, sergentul acesta masiv de comando care strângea cartea ca pe un pistol, decis să înceapă să citească.

— Mi s-a vorbit despre ea. Este un mare roman rus.

„Oare cine ţi-a vorbit? În vestiarul echipei Speţnaz, când se ascut baionetele, se discută despre Dostoievski?"

— Este despre omorul permis în slujba unui ţel superior, continuă Blohin cu o luciditate surprinzătoare.

„Ceva cu care te-ai simţi fără îndoială în largul tău", se gândi Dominika. Îl lăsă privind cărţile, ieşi din librărie, intră într-un magazin de pantofi aflat ceva mai departe şi începu să examineze sandalele cu baretă expuse. Dorea să încerce un mic test pe stradă: cum va reacţiona Blohin când va ridica ochii

din cărți și va constata că Dominika dispăruse? Oare se afla în New York pentru a-i urmări acțiunile?

— Îți place stilul ăsta? întrebă sergentul, apărut pe neașteptate în spatele ei, făcând-o să tresară.

Își băgă în buzunar o pereche de ochelari de soare și îi luă sandala din mână, inspectând-o, pipăindu-i pielea cu degetele lui cât niște castraveciori murați. Cum o găsise atât de repede, prin sutele de magazine aflate pe distanța celor 50 de metri cu cât se îndepărtase ea de librărie? Trebuia să-și verifice de vreo două ori statutul diseară înainte de a se întâlni cu Gable. Sergentul Blohin era un bărbat cu abilități secrete, care nu se limita doar la retezarea beregatelor. Un exemplar al romanului ales de el se afla într-o punguță din plastic.

După aceea Blohin anunță că-i era foame și insistă să intre într-un restaurant coreean, pentru coaste la grătar, pe care le consumase în cantități mari în trecut, în timpul exercițiilor comune de comando din Coreea de Nord. Bărbatul înfulecă acele coaste rumenite însoțite de mormane de *kimchi* roșu-aprins, ceapă verde și salată de castraveți, plus *ssamjang,* o pastă condimentată care mânjea foile de salată însoțitoare.

Pufăind nori de usturoi aidoma unei balene mulțumite, Blohin intră după aceea într-un magazin mare de obiecte sportive și petrecu o oră uitându-se la fierăstraie din sârmă, toporiști de campare, macete și kituri pentru supraviețuire. Ochii lui spuneau totul: evalua expert fiecare instrument ca pe o armă, un instrument pentru ucidere.

— Asta-i o unealtă ingenioasă, rosti el trecând ușor peste buricele degetelor sârma diamantată a unui fierăstrău. Vezi, treci firul ăsta peste o creangă și-l tragi într-o parte și-n alta ținând de mânere și-ți taie lemnul ca un *pila,* fierăstrău, obișnuit.

„Într-adevăr ingenioasă", se gândi Dominika. „O beregată ar fi clar mai ușor de retezat decât o ramură de pin".

— Nu te vor lăsa să te îmbarci în avion cu asemenea scule, îi zise ea în rusă. Cere-i *rezidenturii* să-ți trimită unul… sau chiar două, să aibă și maiorul Șlikov o bucată. Sunt sigur că și el trebuie să-și cureţe copacii de uscături.

Blohin îi ignoră comentariul și puse fierăstrăul la loc. Dominika voia să creeze o stare de antipatie între ei ca să poată simula ulterior neplăcerea sau iritarea tot mai mare, motiv de a părăsi mai devreme recepția Repinei pentru a se întâlni cu Gable.

— N-ar fi înțelept să ți-l faci dușman pe maior, zise Blohin calm după câteva minute, când reveniseră pe stradă.

— De ce?

— Pentru că atunci ai deveni şi duşmanul meu, răspunse el şi vârfurile aripilor lui negre i se ridicară puţin în spatele capului, aidoma unei cobre care-şi umflă gluga ameninţător.

•

Grand Ballroom din Hilton era un spaţiu colosal, iluminat de candelabre şi aplice triple poleite, suspendate pe pereţi în nişe circulare. O mie de oameni stăteau pe rândurile de scaune ce se înşiruiau până aproape de fundul sălii. Nivelurile logiei de pe ambele părţi fuseseră rezervate presei; camerele TV pe trepiede erau deja amplasate, iar reflectoarele scăldau în lumină podiumul ridicat şi încadrat de o bordură din velur purpuriu-regal şi cortine prinse de o parte şi de cealaltă. În mijlocul podiumului se afla un pupitru cu microfon. Blohin a vrut să stea în primul rând, ca s-o asculte pe Repina, dar Dominika a refuzat, preferând un loc chiar lângă culoarul de trecere, cam la jumătatea sălii, în apropierea uşilor de ieşire. Sergentul a insistat că ar fi fost mai bine mai aproape, până ce Dominika s-a aşezat pur şi simplu acolo unde dorea şi a refuzat să se clintească.

— Locurile din apropiere vor fi în prim-planul camerelor TV. Vrei să te vezi la ştirile de seară?

Blohin nu-i răspunse, dar se aşeză lângă ea.

Sala era agitată şi gălăgioasă. Grupuri de susţinători fluturau pancarte pe care scria: LIBERTATE PENTRU RUSIA, PUTIN UCIGAŞUL şi AFARĂ DIN UCRAINA LIBERĂ. Alte pancarte erau scrise cu litere chirilice. Blohin o înghionti uşor pe femeie pentru a-i atrage atenţia asupra uneia care cerea SPÂNZURAŢI-L PE PUTIN DE GÂT.

Chipul bărbatului căpătase o langoare somnoroasă, care, dacă Dominika l-ar fi cunoscut mai bine pe sergentul Speţnaz, anunţa o furie tot mai mare.

Pe podium apăru un oficial care vorbi despre donarea de fonduri pentru Mişcarea Rusia Liberă a Dariei Repina şi începu apoi o prezentare lungă, întreruptă pentru scurt timp de un grup de studenţi ce fluturau steguleţe ruseşti şi scandau „Repina, *poşiol tî*, care în traducere liberă ar fi însemnat „Repina, cară-te". Blohin şi Dominika se uitară unul la altul. Amândoi ştiau că aceşti agitatori pro Rusia erau unul dintre tentaculele caracatiţei de măsuri active ale Kremlinului, o maşinărie globală concepută pentru a semăna permanent discordie, pentru a crea fracturi între părţi şi a influenţa opinii. Mâine putea fi *dezinformaţia*, dezinformare într-un ziar american sau internaţional respectabil; poimâine, un document falsificat care ar fi inflamat străzile arabe împotriva Europei socialiste sau ar fi aţâţat statele membre UE unul împotriva celuilalt; pentru ca în ziua următoare să aibă loc un sabotaj politic care să alimenteze o lovitură de stat în Muntenegru pentru a destabiliza Balcanii. Măsurile active reprezentau o caracteristică

permanentă a politicii externe a Kremlinului, şi asta de când bolşevicii îi anihilaseră pe Ruşii Albi exilaţi în Europa în anii 1920.

Între agitatori şi susţinători a izbucnit o încăierare scurtă, s-au răsturnat scaune şi agenţii de pază ai hotelului i-au evacuat din sală pe înfierbântaţii pro Rusia. După ce scandările lor s-au pierdut în depărtare, luminile s-au diminuat, un spot s-a focalizat pe podium şi Daria Repina s-a urcat pe scenă însoţită de aplauze răsunătoare. Era înaltă şi slabă, cu păr castaniu scurt, tuns pixie cu şuviţe pe o parte a feţei. Chipul îi era sever, ridat de stresul de aproape un deceniu de când se opunea regimului Putin, făcea campanie şi dezvăluia crimele şi corupţia sa. Îşi începuse jihadul împotriva lui Vladimir Vladimirovici ca jurnalistă fără renume şi fusese îmbrâncită, brutalizată şi amendată de poliţie pentru articolele ei. Societatea mondială a început s-o remarce după ce Repina întreprinsese un turneu prin Europa şi Marea Britanie, sensibilizând opinia publică în mitinguri pasionale – faimosul discurs ţinut în Albert Hall din Londra însemnase un punct de răscruce – şi astfel s-a născut Mişcarea Rusia Liberă. După două luni petrecute în Statele Unite, au început să curgă bani serioşi, iar Repina a devenit chipul Rusiei disidente.

Reporterii o întrebau frecvent dacă nu se temea pentru propria ei viaţă. La urma urmelor, Daria fusese precedată de jurnalişti proeminenţi, oficialităţi guvernamentale neloiale şi membri marcanţi ai opoziţiei, care între timp dispăruseră toţi: Nemţov, Berezovski, Politkovskaia, Hlebnikov, Litvinenko, Estemirova, Lesin. Împuşcaţi, otrăviţi sau iradiaţi cu poloniu-210, toţi fuseseră eliminaţi pentru că reprezentau o ameninţare la adresa unicei priorităţi a preşedintelui ca şef al statului: păstrarea cleptocraţiei sale. Daria răspundea invariabil că epoca lui Putin se apropia de sfârşit, pentru că lucrul de care se temea el cel mai mult – demonstraţiile cetăţenilor în Piaţa Roşie – era inevitabil. Acum ochii lumii erau aţintiţi asupra ei; *ea era inviolabilă*.

Repina începu să vorbească. Glasul bărbătesc era electrizant, pasiunea şi energia i se revărsau în haloul roşu-rubiniu ce-i strălucea deasupra capului şi umerilor, proclamând pasiune, curaj şi iubirea ei pentru *Rodina* şi pentru cetăţenii Rusiei, cândva sclavi, apoi prizonieri într-o Uniune Sovietică fără ferestre, iar acum, *în mod inacceptabil,* din nou sclavi, strigând spre Occident să înţeleagă, să-i ajute să fie liberi.

Când Repina ieşi din spatele pupitrului, ţinând microfonul în mână ca o vedetă rock, şi tună şi fulgeră împotriva corupţiei şi a jafului, împotriva asasinatelor şi a războaielor şi împotriva alianţelor necurate ce trebuiau să înceteze, publicul se ridică de pe scaune şi ovaţionă. Dominika îşi păstră chipul impasibil, dar pe dinăuntru era uluită să audă o rusoaică rostind

adevărul şi dând glas propriei ei furii indignate care o împinsese spre CIA şi o viaţă letal de periculoasă ca spioană. Ea, Dominika, lucra din umbră, clandestin, pe când Repina stătea pe metereze, în văzul tuturor. Inima începu să-i galopeze; trăia o revelaţie, nu era singură, compatrioţii îi erau alături.

Blohin continua să stea neclintit pe scaun, cu bărbia uşor ridicată, fixând-o cu ochii pe Repina.

•

— Nu mai pot asculta *kramola* asta, îndemnul ăsta la răzvrătire, zise Dominika şi se ridică, simulând nervozitatea. Mă duc la hotel să mă culc. Mă îmbarc spre Moscova dimineaţă devreme.

Blohin nu se mişcă, ci continua s-o privească pe cruciata din lumina spotului, care mergea înainte şi înapoi pe scenă; acum îi critica pe *siloviki,* peştii cu ventuze ataşaţi de burta rechinilor albi, care se hrăneau cu firicelele de carne scurse prin colţurile fălcilor marilor prădători.

— Să nu creezi vreun conflict diseară, şuieră Dominika, însă sergentul o ignoră.

Se opri în uşă şi mai aruncă o privire spre Repina de pe podium, gândindu-se că i-ar fi plăcut s-o întâlnească într-o bună zi pe femeia aceea charismatică. Poate că Benford reuşea să aranjeze ceva. Apoi ieşi, deja în întârziere pentru întâlnirea cu Gable (intenţiona să-l tachineze, spunându-i că fusese chinuită toată ziua de amintirea sărutării lui, pentru a-l vedea cum se foieşte). O ultimă privire către Blohin, ale cărui aripi negre erau desfăcute deasupra capului său, ca un vultur care se pregătea să-şi ia zborul.

Prezentarea Repinei se terminase şi femeia era înconjurată pe scenă de reporteri de presă, admiratori şi chiar spectatori care cereau autografe. Blohin stătea discret la marginea acelui grup, surâzând plăcut şi aplaudând ca restul mulţimii. Abia după o oră Repina şi asistenta ei, Magda, o activistă rusoaică tânără şi neîngrijită, terminară şi porniră spre camera lor de la etajul şase al hotelului (plătită de primăria New York-ului). Erau escortate de doi poliţişti veterani din NYPD, sergenţii Moran şi Baumann; Baumann servise în unitatea SWAT a Departamentului de Poliţie din New York City timp de şase ani, apoi fusese împuşcat într-un genunchi în timpul unui asalt şi revenise la serviciul regulat. Ambii se oferiseră voluntari pentru misiunea aceasta de protecţie simplă, deoarece aveau nevoie de ore suplimentare; misiunea era considerată *premium*, cu ore suplimentare plătite dublu, şi nu implica niciun efort fizic: în esenţă, stăteai pe o canapea de hotel şi te uitai la televizor, mâncând chipsuri şi bând Coca-Cola. Mitingurile erau mult mai dificile, dar nimeni n-avea s-o atace pe Repina în New York. Ambii sergenţi erau în haine civile – sacouri sport din tweed peste cămăşi albe, cu pistoale

Glock 19 în tocuri la şoldul drept. Ochiul expert al lui Blohin zări umflăturile discrete pe care armele cu calibrul 9 mm le creau în hainele poliţiştilor – „amprente", cum li se zicea în cercurile purtătorilor ilegali de arme, însă care nu constituiau o îngrijorare pentru poliţiştii în uniforme.

Blohin izbuti să prindă liftul în care se aflau cei patru, strecurându-se în ultima clipă printre uşile ce se închideau, şi încuviinţă politicos din cap spre ei, după care înaintă până în spatele cabinei. Magda pălăvrăgea cu Baumann, în timp ce Repina îl privi fix pe Blohin, nasul ei de rusoaică percepând ceva familiar la el, la chipul lui, hainele şi feromonii ce se revărsau din el.

— *Na kakom etaje vî botite*? întrebă ea iute în rusă. La ce etaj vreţi?

Blohin clipi spre ea şi răspunse în engleză cu uşor accent britanic:

— Mă scuzaţi, mă tem că nu vorbesc poloneza.

Repina îi răspunse la zâmbet şi repetă întrebarea în engleză:

— La ce etaj urcaţi?

— La cinci, vă rog, zise Blohin.

Văzuse că sergentul Moran, neglijând una dintre tehnicile de bază ale meseriei, apăsase deja butonul pentru etajul şase, dezvăluindu-le astfel destinaţia. Repina îl privi fix pe Blohin cât timp urcară cu liftul, după care ridică uşor din umeri când el coborî la etajul cinci cu un salut din cap şi un „bună seara" murmurat. Cei doi sergenţi îl priviră pe Scarface Blohin mergând pe coridor, în timp ce uşile glisară, închizându-se.

— Băiatul cel mai popular din clasă, şopti Moran spre Baumann, care aprobă din cap.

Repina şi Magda nu pricepură gluma.

În nişa de la etajul cinci, Blohin cercetă atent plafonul şi identifică lentilele negre extra-angulare ale camerelor de supraveghere, câte una în fiecare capăt al coridorului. Nu-l puteau vedea în nişa ascensorului. Trase pe cap o cagulă integrală, uşoară, din neopren, deschise uşile scării de incendiu şi sui în fugă un etaj. Grupul Repinei tocmai pătrundea într-o cameră aflată la mijlocul coridorului şi Blohin îi aşteptă pe toţi să intre şi să închidă uşa. Aşteptă alte cinci minute, rotindu-şi umerii şi flexându-şi încheieturile mâinilor în mod subconştient. Se apropie de camera respectivă, inspiră adânc, purificator, apoi ciocăni discret, aşa cum ar fi procedat o cameristă sau altcineva din personalul hotelului. Îşi luă cagula de pe cap şi îşi plecă privirea.

Dacă Iosip Blohin ar fi fost cuplat la monitoare medicale în momentul acela, ele ar fi arătat ritmul cardiac de 50 bătăi/minut, tensiunea arterială 11 cu 5 şi rata ventilaţiei de 12 respiraţii pe minut. Reacţia galvanică a pielii sale, o indicaţie a stresului măsurată în microsiemens, era la nivelul „repaus". Bărbatul recunoştea calmul care sosea întotdeauna înaintea luptei,

acuitatea bruscă a vederii și ascuțirea suplimentară a mirosului și aurului. El savura tăișul înghețat al acțiunii imediate și satisfacția vâscoasă a uciderii iminente. Auzi pași înăbușiți ce se apropiau pe mochetă. Lentila vizorului din ușă se întunecă o clipă, apoi se auzi șuierul zăvorului cu lanț, după care ușa se deschise.

Blohin izbi ușa cu umărul drept, rupând lanțul de blocare și lovindu-l cu marginea ușii în frunte pe polițistul Baumann, care căzu înapoi și se dădu cu capul de perete. Încercă să se ridice, dar Blohin se apropie ca un leopard de un babuin și-l izbi în gât cu „furca" dintre degetele mare și arătător, turtindu-i traheea și expediindu-l pe polițistul horcăind la podea, unde îl călcă violent pe mărul lui Adam, strivindu-i complet traheea. Blohin îl întoarse cu burta în jos pe polițistul care se sufoca și-i luă pistolul din toc; scoase încărcătorul cu 15 gloanțe, îl verifică, apoi trase piedica și intră în livingul mini-apartamentului, luând o pernă viu colorată de pe un fotoliu, și se apropie de sergentul Moran care stătea întins pe canapea, în ciorapi, și se uita la un meci de baseball.

— Cine-a fost la ușă? întrebă Moran fără să-și ia ochii de la televizor.

Blohin îl împușcă de la un metru depărtare, prin pernă, de patru ori, în tâmplă, obraz și maxilar, apoi se întoarse către Magda care rămăsese cu gura căscată la birou și o împușcă de șase ori prin perna transformată acum în zdrențe, în gură, frunte și gât, trântind-o pe spate din scaun pe podea, într-un amalgam de umplutură și material de pernă; câteva fragmente se lipiră de obrazul ei însângerat. Trecuseră 11 secunde de când Blohin ciocănise la ușă.

Daria Repina intră desculță în living, însoțită de un nor de aburi din baie, înfășurată într-un halat pus la dispoziție de hotel, prea mare pentru ea, frecându-și cu un prosop părul scurt. Se opri brusc, zărindu-l pe Blohin în cameră, tipul ciudat din lift, iar combativitatea ei înnăscută intră imediat în acțiune. Îl întrebă ce căuta în apartamentul ei și îi ceru să iasă afară, cine naiba se credea? Blohin o privi și spuse încet:

— *Tolko ciornomu kotu i ne veziot*. Doar pisica neagră, care aduce ghinion.

„Sfântă Fecioară Maria", își zise Repina, observând abia atunci picioarele desculțe ale Magdei ce se ridicau deasupra scaunului răsturnat și chipul mânjit de sânge al unuia dintre polițiști pe canapea, și știu că bărbatul acesta venea de la Moscova și fusese trimis de Putin. Fugi în dormitor, se întoarse să închidă ușa și să ia telefonul, dar Blohin o trânti pe pat și o înjunghie de patru ori cu un cuțit Spețnaz Cruce: o dată în dreapta gâtului, zdrobind plexul brahial dintre claviculă și prima coastă, apoi cu reversul mâinii în partea din stânga-jos a cutiei toracice, implântându-l între coastele a șaptea

și a opta, perforându-i lobul inferior al plămânului stâng, după aceea în sus, în diagonală, spre stânga gâtului, și înapoi în jos, fracturând partea dreaptă a cutiei toracice și perforând plămânul drept. La fiecare lovitură, Repina scotea câte un icnet, deși abia dacă mai era conștientă. Corpul femeii tremura când bărbatul o ridică în capul oaselor, își puse mâinile ca niște cleşti de homar pe bărbia ei și-i răsuci lent capul, întâi într-o parte, apoi în cealaltă parte, ascultând pocnetul de vreasc al separării vertebrelor cervicale C2, C3 și C4. Repina căzu pe spate pe saltea, privindu-l fără să-l vadă pe călăul lui Putin. Timp total scurs: 17 secunde.

Blohin fusese instruit să distrugă ținta cu maximum de *unijenie*, maximă umilire. Moscova dorea ca Repina să fie redusă la un morman de carne mutilată, o demonstrație a mâniei Rusiei și un avertisment pentru cei care cutezau să-i urmeze exemplul. Sergentul smulse brutal halatul de baie de pe cadavrul ei – corpul slăbănog era deja o masă oribilă de hematoame – și o târî de o gleznă jos din pat, cu capul izbindu-se de podea, în living, cu gâtul rupt bălăngănindu-se într-o parte și-n alta, așezând-o pe mijlocul covorului, cu încheieturile mâinilor încrucișate deasupra capului și picioarele larg depărtate, cu organele genitale obscen expuse. Lăsă celelalte cadavre la locurile lor, dovezi mute ale urgiei Kremlinului. Blohin zgârie după aceea litera *B* pe abdomenul Repinei folosind tirbușonul din minibar (în alfabetul chirilic, *V* de la grupul *Vimpel* din Spețnaz), pentru ca anchetatorii să aibă cu ce-și bate capul. Nu le atinse pe niciuna dintre femei – tabloul masacrului era îndeajuns – și făcu o fotografie panoramică a încăperii cu telefonul său. Timp total scurs: trei minute. *Doar pisica neagră, care aduce ghinion.*

Când ieși din cameră, trăgându-și cagula înapoi pe cap, își examină opera: „Doar un lucru lipsește", se gândi. „Colonelul Dominika Egorova ar trebui să zacă pe covor alături de Repina, cu ochii în tavan. Diavolul". El o urmărise după ce se întorsese de la întâlnirea cu agenta ilegală, dar o pierduse prea ușor; dispozitivul cu izotopi nu era de calitate. Șlikov îl avertizase că femeia era pricepută pe teren și avusese dreptate, era mai pricepută decât văzuse el până atunci, totuși era o spioană, nu? El știa că Egorova va comite o greșeală până la urmă, iar atunci avea s-o strivească, așa cum ar fi călcat pe un melc în grădină.

COASTE COREENE LA GRĂTAR

Clătiți în apă rece coastele. Separat, amestecați sos de soia, zahăr brun, vin de orez, ulei de susan, piper negru și piper Cayenne. Amestecați ceapă, usturoi, pere și ghimbir, pe care le mixați

pentru a obține un piure fin, peste care turnați sosul de soia. Adăugați semințe de susan prăjite și puțină apă, ca să subțiați. Turnați marinata peste coaste și aranjați-le pentru a fi complet acoperite. Lăsați-le la rece peste noapte, apoi aduceți-le la temperatura camerei și înlăturați marinata. Frigeți-le pe grătar sau în cuptor până se caramelizează. Serviți pe frunze de lăptuci cu pastă ssamjang*, ardei murați,* kimchi*, salată de castraveți și orez fiert*.

11.

Tangaj şi ruliu

Directorul Alexander Larson avea o casă în stil georgian într-un şir de clădiri identice pe P Street NW din Washington, dar în weekenduri mergea cu regularitate la ferma răposaţilor lui socri, o casă cu cinci camere lângă Edgewater, statul Maryland, pe malul micului golf Pooles Gut, un braţ mareic îngust care se vărsa în South River mai jos de Annapolis, unul dintre sutele de afluenţi ce formau bazinul hidrografic al golfului Chesapeake. După ce coborai pajiştea largă dinspre casă, ajungeai la un ponton fix, în lungul unei rampe pavate pentru lansarea bărcilor. Garajul extins din spatele casei adăpostea două ambarcaţiuni mici pe trailere: una dintre ele era o barcă semirigidă (RIB) neagră, lungă de şapte metri şi jumătate, cu o consolă centrală de pilotaj, radar Decca montat pe un cadru de aluminiu la pupa, şi două motoare exterioare Mercury de 115 CP, care puteau duce barca la viteza de 40 de noduri. RIB era utilizată de agenţii de pază ai directorului CIA şi avea un dulăpior impermeabil imediat în faţa consolei de pilotaj, în care se găseau două carabine Colt M4A1, calibrul 5,56 mm.

A doua ambarcaţiune din garaj era mândria lui Larson: o Lyman Runabout lungă de cinci metri, construită în 1961, cu coca în stil clinker restaurată, prova evazată graţios şi parapete antistropire din mahon lustruit. Parbrizul cu înclinare specifică şi fanionul Lyman vesel de pe pupă o marcau ca fiind un model clasic, totuşi nu în aceeaşi măsură ca motorul exterior Johnson Seahorse de 25 CP, în formă de picătură, verde-închis şi construit în 1955, o vechitură restaurată astfel încât acum funcţiona impecabil şi era perfect pentru a goni cu 20 de noduri pentru a scăpa de frecventele furtuni din Chesapeake sau pentru a rula cu numai nouă noduri pentru pescuitul bibanului de mare vărgat. Două undiţe Shimano erau fixate şi asigurate în lungul bordurilor, cu mulinete Tekota scumpe, pentru pescuit. Într-un dulăpior de sub bancheta pupa se aflau două cutii cu momeli, năluci şi linguri.

Alex Larson nu era un pescar fanatic, dar se bucura de clipele de solitudine petrecute pe barca lui şi-i plăcea să prepare bibanul *à la Florentina*, aşa cum îl gustase prima dată în Roma. Soţiei sale nu-i plăcea să iasă în mijlocul golfului, care putea deveni destul de agitat, ceea ce făcea ca ambarcaţiunea cu fundul rotund să intre în tangaje şi ruliuri ca un popic

plutitor, mai ales pe o mare cu valuri în travers la viteza leneşă de pescuit. Simon Benford acceptase o dată fără chef să iasă pe mare cu Alex, dar balansul pe valuri îl îngălbenise la faţă, în plus, detesta să manipuleze momeală vie, aşa că jurase că data viitoare va rămâne pe ţărm şi va bea scotch-ul lui Larson în timp ce prietenul lui prindea peştele pentru cină.

La ora şase într-o dimineaţă rece de toamnă, cerul estic era senin şi începuse să se îmbujoreze când cei doi agenţi de pază ai DCIA scoaseră ambele trailere în apele verzi ale braţului mareic. Ei ştiau că Larson va veni pe jos din casă peste 15 minute cu un termos de cafea, o sticluţă plată de bourbon (pe care ştiau că o pitea de băieţii de la securitate) şi un sandvici cu friptură de vacă învelit în folie, pe care i-l pregătise menajera. Agenţii de azi erau Bennett şi Scott, fiecare cu câte cinci ani de experienţă în serviciul de pază şi protecţie şi mai bine de zece ani în Forţele Speciale. Ei examinaseră coca şi chila ambelor ambarcaţiuni, căutând eventuale mine magnetice, verificaseră dulăpioarele din Lyman şi porniseră motorul exterior Johnson, ca să fie încălzit, înainte ca Bătrânul să coboare spre ambarcaţiune, ei puseseră încărcătoare de câte 30 de gloanţe în carabinele M4, băgaseră glonţ pe ţeavă, le asiguraseră şi le depozitaseră înapoi în dulăpior. În plus, fiecare dintre ei avea un Glock 17 calibrul 9 mm cu 17 gloanţe în toc Frontier Gunleather CC1 pe sub pulovere şi jachetele impermeabile; din propria experienţă ştiau că, odată ieşiţi în golf, vremea putea să devină instantaneu rece şi ploioasă. Nu erau marinari experimentaţi, dar cunoşteau elementele de bază.

După ce lansară RIB pe apă, Bennett şi Scott întoarseră barca şi porniră înainte pe braţul mareic, pentru a se asigura că era liber, Lyman urmându-i molcom, abia având siaj în lumina zorilor. Nimeni nu-l observă pe bărbatul din camioneta parcată pe Waterview Drive, care se uita printre copaci cum Lyman străbătea Pooles Gut şi ieşea pe South River.

Barca RIB era infinit mai rapidă decât Lyman, chiar şi când ambarcaţiunea mai veche mergea cu viteză maximă, aşa că Bennett şi Scott călcară acceleraţia la podea şi o luară înainte ca să verifice traficul naval pe afluentul ce se vărsa în vastul golf Chesapeake. Lyman era ţinută permanent sub supraveghere de unul dintre ei. Acesta verifica periodic şi display-ul radarului care fusese stabilit la raza de 15 kilometri pentru a vedea ambarcaţiunile mari: tancurile petroliere şi navele cu containere ce înaintau greoi spre Baltimore. După aceea aveau să revină la DCIA, să se posteze la pupa printr-un viraj violent care ridica jerbe de stropi în razele soarelui matinal şi să meargă în siajul său, simţind fumul de pipă al şefului chiar şi de la 60 de metri depărtare. Procedura ţâşnirii înainte, urmată de sprintul înapoi era repetată după cum se cerea, mai ales dacă se părea că o

ambarcaţiune necunoscută – barcă cu motor, navă de croazieră sau barcă de pescuit cu pânze – avea să se apropie.

Exista o singură regulă: RIB trebuia să rămână în urmă cu minimum o sută de metri după ce DCIA începea să pescuiască. Zgomotul motoarelor exterioare Mercury i-ar fi speriat pe bibanii fricoşi din Curentul Golfului, pentru a nu-i mai pune la socoteală pe cei de lângă Thomas Point Shoal, la gura canalului, sau din Bloody Point Bar, la opt kilometri în interiorul golfului, în largul extremităţii lui Kent Island pe Eastern Shore. Locurile acelea erau favoritele lui Larson – productive şi nu foarte departe de casă. El legă un Slug-Go, un vierme din plastic alb ca osul, lung de doisprezece centimetri, cu coada aplatizată, care făcea ca momeala să unduiască irezistibil pentru prădătorii vărgaţi, şi încercă terasa stâncoasă din jurul istoricului far Thomas Point: o clădire hexagonală frivolă, pe picioroange, cu obloane verzi şi şase frontoane, cu proiectorul Fresnel într-o cupolă cu acoperiş de pagodă, ca o cireaşă în vârful unei îngheţate sundae.

În jurul terasei era pustiu; uneori bibanii coboară în adâncuri şi se hrănesc cu bancuri de plevuşcă, „cam ca unii membri ai Congresului", se gândi Alex, ridicând momeala, lăsând undiţa pe puntea pupa şi ducându-se pe scaunul de la timonă, ceva nu tocmai uşor din cauza legănărilor bărcii Lyman. Porni motorul Johnson cu starterul electric, deschise acceleraţia şi flutură din braţ spre cei din RIB, care, plictisiţi până peste cap şi adormiţi de legănatul valurilor, nici nu văzuseră că Lyman vira spre est ca să traverseze golful spre Kent Island, până ce DCIA îi claxonă de două ori scurt şi o dată lung. Stânjeniţi, îl escortară peste canalul pentru nave, atenţi la trafic. Larson putea estima unde se afla Bloody Point Bar, luându-şi repere între digul de la Kent Island Marina şi faleza năruită de la plaja Bloody Point. Alex rămase cu ochii pe repere şi, cam la un kilometru şi jumătate în larg, opri motorul, se duse pe puntea pupa, menţinându-şi echilibrul în faţa ruliului, şi făcu câteva lansări cu o lingură argintie. În RIB, Bennett şi Scott se opriră la 150 de metri de micuţa Lyman, astfel încât să plutească în derivă spre ea, nu să se îndepărteze.

O ambarcaţiune pentru recoltarea stridiilor, poreclită „deadrise" – termen care descria unghiul carenei, construită pentru stabilitate maximă – cu prova aproape verticală, timonerie în faţă şi pupa lungă şi deschisă, se apropia de plajă, dragând după stridii. Singurul ei ocupant lansa la apă draga cu dinţi ascuţiţi, care disloca stridiile din patul lor şi le ridica, cu găleţile, într-un coş din plasă de oţel. Bennett şi Scott nu se pricepeau suficient cât să observe că pescarul nu-şi golea draga, ci pur şi simplu se deplasa înainte şi înapoi în lungul plajei, fără rezultate, la vreo 800 de metri de Lyman. Nici Alex Larson nu-l observă, deoarece prinsese deja un biban de vreo 80 de

centimetri, care cântărea probabil şapte kilograme, şi era concentrat asupra altuia. Şi încă ceva. Niciunul dintre ei nu observase ceea ce un marinar experimentat ar fi sesizat instinctiv pe cer până spre sfârşitul dimineţii: vremea.

Sub razele calde ale soarelui, umezeala din Golful Mexicului se ridică deasupra golfului în atmosferă, unde se ciocni cu un curent de aer rece, iar cele două se turtiră şi se lăţiră, creând partea superioară cu aspect de nicovală a unei celule de furtună. Pe măsură ce apa se acumulă în norul cumulus, începu să plouă, iar variaţiile de temperatură creară vânturi de forfecare cu viteze de peste 100 km/h, însoţite de tunete şi fulgere. Nici Alex Larson, nici agenţii din RIB nu realizau că norul de furtună se dezvolta într-o vijelie clasică. Restul cerului era senin şi suprafaţa golfului era încreţită de valuri mărunte. Căutătorul de stridii îşi continuă pescuitul bizar, ceva mai aproape de Lyman. Apoi s-a declanşat furtuna. De pe suprafaţa golfului, norii negri şi joşi cu benzi piezişe de ploaie au fost precedaţi de o rafală bolnăvicioasă de aer fierbinte, urmată de spuma albă a ploii torenţiale care se deplasa peste apă ca o undă de şoc perfect vizibilă. Prima perdea de ploaie orizontală şi vântul de intensitatea uraganului izbiră barca Lyman în plin, iar un bubuit gigantic despică cerul şi un trăsnet lovi apa lângă ambarcaţiune, înconjurată de o plasmă verde. Larson se clătină precar pe vas, care se legăna violent de la un bord la celălalt, şi-şi luă pelerina de ploaie din dulăpior. Ploaia îi înţepa faţa ca acele, iar vântul turbat îi intră în jachetă până reuşi să-şi tragă fermoarul. Lăsă undiţa să cadă pe punte şi se ţinu de balustrada laterală, asurzit de tunet, întrebându-se dacă Lyman se va răsturna complet, întorcându-se cu fundul în sus. Vântul se reduse pentru o clipă, dar reîncepu mugind, mai puternic, schimbându-şi direcţia cu 90 de grade, astfel că Lyman se aplecă atât de mult, încât peste bord năvăli apa cenuşie ca ardezia. Încă două asemenea inundaţii şi preţioasa ambarcaţiune clasică a DCIA avea să se scufunde sub el. Larson se strădui să înainteze centimetru cu centimetru spre timonă, ca să pornească motorul şi să aducă ambarcaţiunea cu prova în vânt, unde legănatul avea să se domolească, iar prova înaltă ar fi îngăduit santinelor să o golească de apă, dar nu reuşi. Blestemata de barcă se legăna puternic şi faţa lui Larson era izbită de jerbe de apă la fiecare ruliu descendent. El se uită uluit cum o mănuşă de cauciuc se ridică din apa înspumată, apoi alta, cum cele două prinseră balustrada laterală şi traseră violent în jos odată cu următorul ruliu. Larson se aplecă atât de mult înainte, încât parapetul îi lovi genunchii şi se trezi aruncat în apă. Sarea îi intră în ochi, care începură să-l usture – ochelarii îi zburaseră – şi simţi cum hainele şi cizmele i se umpleau cu apă. Ştia că trebuia să se descotorosească de încălţăminte, să-şi scoată pelerina şi să iasă la suprafaţă.

Bennett şi Scott aveau să sosească pentru a-l ridica în RIB, după care aveau să prindă Lyman cu o parâmă şi s-o remorcheze spre casă. Simţi însă nişte mănuşi de cauciuc care-l prinseră de gulerul pelerinei, îl răsturnară cu capul în jos şi începură să-l tragă tot mai adânc, acolo unde apa era mai rece şi de unde bibanii priveau momelile fluorescente legănate de oamenii în bărci ca nişte cochilii de scoici deasupra, sub lumina soarelui. Alex Larson nu se gândi la Vladimir Putin când plămânii i se goliră de aer şi înghiţi apa de mare.

•

Ca şi bărbatul a cărui protecţie trebuiau s-o asigure, agenţii din RIB zăriră prea târziu linia furtunii. De la 200 de metri depărtare, ei văzură cum Lyman era înghiţită de o perdea de ploaie, care o ascunse complet. Tunetele şi fulgerele erau interminabile. Scott accelerase deja, ca să apropie RIB de Lyman, s-o stabilizeze şi să-şi ajute şeful. Un talaz mare se sparse peste botul bont al bărcii semirigide, care nu se putea scufunda, totuşi apa verde se revărsa ca o cascadă în interior şi peste consola de pilotaj, dărâmându-i pe amândoi. Lipsită de cârmaci, RIB porni într-un cerc nebunesc, tocmai când vântul îşi schimbă direcţia cu 90 de grade şi ridică parţial coca din cauciuc, aproape purtând-o prin aer şi răsturnând-o cu fundul în sus. Ambii agenţi se ţinură strâns de curelele interioare, în timp ce RIB, cu motorul turat la maximum, continuă să izbească în valuri, descriind opturi nebuneşti. Bennett reuşi până la urmă să ajungă la timonă, reduse puterea şi încercă să se orienteze. Din cauza perdelei de ploaie şi a jerbelor de apă înălţate de valuri, vizibilitatea era de maximum şase metri. Fără puncte de reper de pe ţărmul ce nu putea fi zărit, ambii agenţi erau dezorientaţi şi nu ştiau unde era barca lui Larson. Se uitară pe radar, văzură un punct care ar fi putut să fi fost Lyman şi goniră într-acolo prin ploaia înţepătoare, doar pentru a găsi o baliză folosită la marcarea capcanelor de crabi, care se rupsese şi plutea legănată de valuri. Tot nu ştiau în ce direcţie se afla Lyman – ar fi putut la fel de bine să fi ieşit în mijlocul oceanului, iar goana aceasta pe nevăzute îi putea îndepărta şi mai mult de ţărm. După alte zece minute, vijelia trecu şi, când ultimele picături mari răpăiră pe carena din cauciuc a bărcii, ieşi soarele. La 700-800 de metri depărtare, se zări carena albă a ambarcaţiunii lui Larson prin pâcla de picături fine ce continua să dăinuie la suprafaţă.

Agenţii goniră spre Lyman, care se legăna sălbatic, cu undiţa şi mulineta lunecând înainte şi înapoi pe punte. Nimic nu este mai înspăimântător decât o barcă goală care pluteşte în derivă, mărturie mută a unui suflet pierdut în mare. În timp ce Bennett anunţa disperat Garda de Coastă, apoi sună ofiţerul de serviciu de la Cartierul General, Scott porni cu viteză maximă să descrie un caroiaj împotriva vântului, căutând orice semn al lui DCIA, care, după

cum ştiau, nu purta vestă de salvare. Nu se aflaseră în raza vizuală a bărcii Lyman timp de aproximativ 19 minute şi nicio altă ambarcaţiune nu fusese mai aproape de un kilometru şi jumătate de ei. Vremea rea alungase în port până şi draga de stridii. Urmară cele două zile uzuale de căutări ale Gărzii de Coastă cu elicoptere şi bărci de salvare concentrate pe intrarea în golf, bazându-se pe ora estimată a accidentului şi pe mareea prevalentă. Corpul lui Alex Larson a fost găsit după trei zile, cu faţă în jos pe un banc de nisip în largul lui Race Hog Point pe Pone Island, la 80 de kilometri sud de Kent Island. FBI-ul investigă incidentul în paralel cu Garda de Coastă şi ambele concluzionară că DCIA se înecase în urma accidentului nautic.

Când se anunţă oficial vestea accidentului, preşedintele Putin, fără a ţine seama de recomandarea lui Anton Gorelikov, îl sună pe preşedintele american pentru a-şi exprima compasiunea pentru pierderea unui profesionist dedicat, un funcţionar public loial şi un bărbat de onoare. Causticitatea slavă a cuvintelor lui Putin îi scăpă preşedintelui, care examina deja potenţialii candidaţi pentru postul de DCIA. Aşa cum prezisese Gorelikov, viceamiralul Rowland figura pe lista scurtă de propuneri a preşedintelui. Măgulirea vanităţii acestuia dăduse roade. Femeia era un outsider, era inteligentă şi credea în soluţii diplomatice cu partenerii de coaliţie, nu în recurgerea la conflicte armate cât ai bate din palme. El se aştepta din partea viceamiralului Rowland să continue reformele din CIA în diversitate, cote de promovare şi, cu toată sinceritatea, mai puţine trucuri murdare care nu făceau decât să irite guvernele străine.

La Langley, departamente relevante din Directoratul de Operaţiuni însărcinară surse ruseşti şi antitero să determine dacă existaseră planuri cunoscute de a-i face rău directorului decedat. Nici chiar DIVA nu auzise nimic la Kremlin şi, prin intermediul unui ofiţer din Staţia Moscova, îi trimise condoleanţele lui Benford, care nu-şi putea găsi consolarea.

Simon îi mărturisi lui Forsyth că, în opinia lui, ruşii puseseră la cale accidentul, care nu era altceva decât un asasinat politic ordonat de Putin. Benford îl chemă pe Hearsey ca să-l întrebe de dronele cu rază mică de acţiune ce puteau fi dotate cu încărcături explozive, cu substanţe biologice comprimate sau chiar cu o singură rachetă de 7 centimetri. Poate că un operator infiltrat putea să piloteze o dronă suficient de aproape pentru a-l prinde pe Putin sub cerul liber în timpul unei expediţii de pescuit sau de vânătoare, pentru a-l răzbuna pe Larson. Hearsey privi în podea fără niciun cuvânt, până când Forsyth îi ceru lui Benford să înceteze cu halucinaţiile şi să se concentreze asupra problemei lor mai urgente: verificarea celor trei candidaţi nominalizaţi de Casa Albă pentru postul de DCIA, un triumvirat de iniţiaţi progresişti din Washington, dintre care niciunul nu era favorabil

Agenţiei.

— Poate că ar trebui să reconsiderăm dronele alea, zise Hearsey când ieşi pe uşă.

Trei luptători, scufundători şi înotători din grupul 3 *Vimpel* din Speţnaz – o unitate cu sediul în Moscova, utilizată în mod frecvent de SVR pentru executarea de „misiuni umede" delicate peste hotare (maltratări, răpiri şi asasinate) – nu s-au mai întors la unitatea lor după o misiune specială nespecificată, ci au fost relocaţi la o unitate de infanterie navală de la baza navală Bolşaia Lopatka a Flotei Nordice de deasupra Cercului Arctic, pe peninsula Kola, la 70 de kilometri est de graniţa nordică a Norvegiei cu Rusia. Cei trei soldaţi au obţinut privilegiul de a mânca în popota ofiţerilor din bază şi permisii lunare de un weekend la Murmansk. Erau conştienţi că nu trebuiau să amintească niciodată de golful Chesapeake, cu atât mai mult cu cât un filfizon cu ţăcălie din Kremlin îi avertizase despre consecinţele indiscreţiei. Niciunul nu dorea să ajungă rezident în *Upravlenie soloveţkogo* şi *Karelo-Murmanskih ITL,* Directoratul lagărelor Solovki şi Karelia-Murmansk, cândva gulaguri umplute de Stalin, dar acum penitenciare districtuale sumbre şi moderne, deşi cu instalaţiile sanitare originale din 1935.

BIBAN VĂRGAT À LA FIORENTINA

Sotaţi fileuri de peşte în unt şi ulei până se rumenesc. Puneţi-le deoparte. Într-o tigaie, căliţi roşii întregi curăţite de pieliţă, anşoa, usturoi tocat, arpagic tocat, capere, puţin oţet balsamic şi felii subţiri de cartofi până când cartofii se înmoaie şi sosul se îngroaşă. Serviţi peştele pe un pat de sos.

12.

Ordinul de Merit pentru Patrie

Moartea lui Alex Larson, DCIA, a devastat personalul CIA, iar numărul angajaţilor tăcuţi şi înmărmuriţi sosiţi în faţa peretelui memorial de stele dăltuite în marmură ce reprezentau ofiţeri CIA morţi în timpul serviciului era atât de mare, încât holul recepţiei s-a umplut ochi şi sute de participanţi au fost nevoiţi să urmărească ecranele cu circuit închis instalate în sala de mese. Simon Benford era convins că lichidarea lui Larson fusese ordonată de Kremlin şi le-a cerut în continuare birourilor operative să descoasă agenţii pentru a găsi orice indicii despre complicitatea ruşilor în această privinţă.

Pierderii şocante a directorului CIA i se adăugă o altă catastrofă: arestări bruşte şi inexplicabile în reţeaua de spioni COPPERFIN. FSB-ul arestă pe neaşteptate vreo 20 de ingineri proiectanţi racolaţi din consorţiul aerospaţial OAK şi efectuă interogatorii non-stop în încercarea de a identifica alţi membri ai reţelei. Numai doi agenţi mai continuau să raporteze sporadic, iar mesajele lor erau panicate şi uşor incoerente. Curieri COPPERFIN au izbutit să exfiltreze o mână de agenţi – într-un caz, o familie întreagă – dar tot atâţia au fost prinşi şi arestaţi la graniţă. La ultima numărătoare, minimum 12 surse nu au răspuns la semnale „semn de viaţă”, iar statutul lor era necunoscut. Benford ştia foarte bine că se confrunta cu cel mai rău scenariu în cazul conducerii unei reţele ample: destrămarea inexorabilă, interogatoriile permanente, tentativele disperate de evadare, arestările şi, în cele din urmă, comunicatele de presă triumfătoare de la Kremlin.

Benford ştia că dezintegrarea reţelei COPPERFIN era opera cârtiţei MAGNIT. Dar bazându-se pe performanţele haotice ale contrainformaţiilor FSB-ului – reţeaua era destrămată în mod neregulat, cu întreruperi, nu printr-o operaţiune completă – era convins că MAGNIT nu avea acces direct la COPPERFIN, ci aflase întâmplător despre reţea, având date incomplete. În limbajul spionilor, MAGNIT „aspirase” informaţia: o conversaţie auzită accidental, bârfe murmurate, o remarcă neatentă, conţinutul unui e-mail citit la repezeală. O informaţie neaşteptată care nu putea să implice cârtiţa şi permitea FSB-ului să acţioneze liber şi decisiv. Ca atare, nu putea fi utilizată o listă BIGOT pentru a detecta trădătorul.

— Necazul cu vânătoarea unei cârtiţe, le spuse Benford lui Gable şi

Forsyth, este că nu poți s-o declari public, nu poți să târăști suspecții la anchete de contrainformații și nu poți să începi imediat să scotocești prin o sută de mii de fișiere personale ori să interceptezi telefoanele și computerele unor posibile cârtițe fără să ai aprobări și mandate. Și nu poți să informezi FEBEII, pentru că reacția lor imediată este să sară în Fordurile lor negre și să-i ancheteze pe suspecți în propriile lor case, indiferent dacă aceștia colaborează, sau dacă au colaborat vreodată, cu o putere străină. Cu ei trebuie să te conformezi imediat – la urma urmelor, este o crimă să minți FBI-ul. Bineînțeles, efectul cumulativ este alertarea cârtiței, care dispare rapid, ceea ce înseamnă o viză de rezident permanent din partea Ministerului Afacerilor Externe rus și un apartament, asigurat de FSB, într-un bloc din districtul Babușinski, din al cărui confort sărăcăcios trădătorul poate asculta prin pereții de placaj cum se regulează vecinii în fiecare noapte de sâmbătă.

— Avem acum o problemă nouă, spuse Forsyth. Se pare că MAGNIT a obținut mai mult acces – chiar la secrete cum a fost COPPERFIN. Și în curând va dispărea în obscuritate.

— E ca un cactus în flăcări, zise Gable. Cheia este blestematul ăla de tun electromagnetic. Domi mi-a spus că MAGNIT acționează de zece-doisprezece ani. Aia trebuie să fie cheia: cine a lucrat atâta timp la proiectul tunului?

Benford se roti cu scaunul.

— Analizăm toate combinațiile, dar poate fi cineva care a lucrat *în trecut* la proiect. DIVA a raportat că MAGNIT este pe punctul de a avansa în politică. Asta lărgește câmpul.

— Bun, zise Gable, dar Domi a menționat că bossul de la Kremlin vrea să le ia cazul cretinilor din GRU, și MAGNIT să fie condusă exclusiv de agenta ilegală din New York. Cu atâtea conflicte interne, Domi ar putea în cele din urmă să găsească numele adevărat al lui MAGNIT pe o listă restricționată.

— Noi nu putem aștepta atâta, avertiză Benford. Avem o hemoragie de secrete.

— Poate că nici nu va fi nevoie, zise Forsyth. Kremlinul colcăie de intrigi. Nu mai e ca-n anii când Brejnev făcea în pamperși și trebuiau să-l țină drept în scaun ca să semneze tratatul de dezarmare. DIVA spune că Gorelikov își conduce propriul departament, că-i este loial lui Putin, dar că procedează în stilul lui personal. Tipul a luat la țintă GRU. DIVA se apropie rapid de promovare. Ea va afla numele ăla.

Benford clătină din cap neîncrezător.

— Toate comploturile astea sunt un teritoriu periculos pentru fata noastră, comentă Gable. Trebuie să fim atenți. E nițel cam agitată zilele astea, cam temperamentală. Trebuie să-i înlocuim rapid echipamentul CARS.

Benford gemu.

— Nu mai există niciun CARS cu care să-l înlocuim. Enigmaticii noştri colegi de la Operaţiunile China au solicitat şi au primit ultimele două sisteme disponibile, care sunt deja legate cu sateliţii din orbita geosincronă pentru a acoperi zona Asiei. N-o să renunţe la niciunul dintre ele. Refuzul le-a fost politicos, dar implacabil, ceea ce cred că dovedeşte o dată în plus convingerea mea că birourile operative dobândesc caracteristicile culturale ale ţărilor-ţintă. Absolut impenetrabili. Magazia CARS este în mod oficial goală. Ultima dată când s-a întâmplat una ca asta, Casa Albă a lui Carter a sugerat să utilizăm radioul HF şi codul Morse. Directorul actual a ordonat pur şi simplu ca activitatea de cercetare-dezvoltare pentru următoarea generaţie de CARS să fie pusă în stand-by. El vrea ca bugetul pentru tehnologie să fie transferat în domeniul lansării de sateliţi care să regleze încălzirea globală. Ordine de la NSC.

— Faci mişto de mine? spuse Gable. Lăsăm surse interne fără mijloace de comunicare?

Benford îşi trecu degetele prin părul deja zbârlit în toate părţile.

— Fac crize histrionice la toate şedinţele cu şefii, dar birocraţii sunt neclintiţi şi concentraţi cu totul pe creşterea cu un grad a temperaturii planetei de la Carol cel Mare şi până acum. Hearsey îşi stoarce creierii să creeze un echipament pentru semnalizări în cazuri de urgenţă, dar în clipa asta nu avem absolut nimic pentru ea. Va trebui ca deocamdată să ne bazăm pe întâlniri personale, continuă Benford încruntat. Toţi cei prezenţi aici ştiu că de fiecare dată când Staţia Moscova – sau orice altă staţie dintr-o zonă interzisă – a încercat o întâlnire personală, probabilitatea unui eşec catastrofal (şi a pierderii agentului) s-a ridicat la 90 la sută. Este suficient ca filajul inamic să aibă noroc o dată şi agentul e pierdut. Rusia, China, Cuba, Coreea de Nord – nu contează care dintre ele.

— Contactul personal cu Domi este stabilit peste trei zile, preciză Gable. Staţia din Moscova are un operator bun care să ia legătura cu fata noastră?

— Ofiţerul de caz se numeşte Ricky Walters, spuse Benford citind o telegramă de la Staţia din Moscova. I-am citit dosarul. E bun pe teren, nervi de oţel, îi plac femeile, dar n-a avut probleme sexuale în Rusia. Pare OK.

Gable pufni.

— În starea ei actuală de iritare, n-o să fie încântată fără mijloace de comunicare. Sper doar că tipul nu va-ncerca să se dea la ea, altfel îşi va începe RDF de întoarcere ţinându-se de testiculele lovite. DIVA n-are nevoie de un alt Romeo. Nash o tracasează şi aşa suficient.

— Spune-mi că nu mai există problema asta, între Nash şi DIVA, zise Forsyth.

— Sunt topiți unul după celălalt, îi răspunse Gable ridicând brațele. Știu, știu, dar dacă-l dai afară pe Nash, Domi s-ar putea să ne spună scurt „adio”… în ultima vreme cam asta-i starea ei de spirit. Așa că, zi-mi ce-i mai nasol: ei doi să și-o tragă, sau ea să ne lase cu ochii-n soare?

— Poate că reușim să le impunem o pauză, interveni Benford. Australienii au o situație care dă în clocot în Hong Kong și cred că ar putea avea nevoie de un vorbitor de rusă. Dacă-l trimitem pe Nash acolo, îl vom ține departe de ea pentru o vreme. Putem doar să sperăm că o separare prelungită le va atrofia libidoul.

Nimeni nu râse.

— Hristoase, avem și vreo veste bună? Ce știm despre agenta asta ilegală din New York? întrebă Forsyth.

— Acolo am terminat, răspunse Gable. Hearsey a pulverizat telefonul și noi l-am împachetat în așa fel încât Domi să-l poată lăsa într-o cutie poștală oarbă dintr-un cimitir evreiesc din 1805 aflat pe West Eleventh Street, în Village. Treizeci de pietre de mormânt acoperite de mușchi pe un triunghi de pământ în spatele unui zid coșcovit. Treci pe lângă el toată ziua fără să-l observi. Sunt trei pietre aproape lipite de peretele din cărămidă, iar Dominika a pus pachetul în spatele pietrei din mijloc, care e aplecată în față, așa că a îndesat pachetul destul de adânc. Nu ne-am atins de el – în jur sunt o mulțime de ferestre de apartamente. Era posibil ca tipa aia să urmărească locul.

— O să așteptăm puțin, ca s-o izolăm pe DIVA, după care o să mergem în New York cu 50 de lanterne cu ultraviolete și-o să punem mâna pe agenta asta ilegală, zise Benford.

•

După New York – chiar și Staten Island –, după ce simțise energia, prosperitatea și *libertatea* Americii, Dominika revenise la Moscova, care, prin comparație, i se păru acum inertă, cenușie și tristă. Întoarsă în biroul ei, atacă mapa de intrări și citi ce se întâmplase în absența ei în acțiunile de contrainformații ale SVR-ului. *Rezidenturi* de peste hotare raportau trei racolări separate: în Venezuela, Indonezia și Spania. Agenția Informațiilor Provenite din Semnale, FAO, obținuse acces la un canal codificat de comunicații militare din statele baltice. *Rezidentura* din Washington raporta începerea unui contact discret între un ofițer de informații SVR care opera sub acoperire ca intermediar al unor afaceri neoficiale și o membră a Congresului american din California. Legislatoarea se dovedea dispusă pentru un contract lucrativ de consultanță privind dezvoltarea politicii mondiale și a asistenței externe multilaterale. *Rezidentul* din Washington preconiza precaut că o eventuală racolare s-ar baza pe bani – reprezentanta

fusese implicată anterior într-un scandal bancar al Camerei Reprezentanţilor care vizase cecuri false şi era considerată coruptă şi venală.

Deşi dispunea de informaţii importante, Dominika nu le putea raporta la Langley, fiindcă nu avea echipament CARS funcţional. În weekendul trecut, îngropase aparatul CARS care fusese avariat în lupta cu golanii străzii într-o groapă din parcul Voronţovski, la zece kilometri de şoseaua de centură, în sud-estul Moscovei, pe domeniul împădurit al conacului Voronţov-Daşkov, construit în stil neorenascentist în secolul al XVIII-lea, acum abandonat. Aveau să treacă decenii înainte ca excavările pentru cartierele de blocuri ce se întindeau inexorabil din Moscova să ajungă atât de departe, iar până atunci era foarte posibil ca oraşul să fie denumit Putingrad, cu homeless bântuind ca nişte zombi prin suburbiile distopice. La vremea aceea, Dominika spera că va sta întinsă pe o verandă scăldată în soare dintr-o ţară tropicală, sorbind rom, în vreme ce Nate îi vopsea unghiile de la picioare în culoare Island Pink şi poate, visa ea, cu o fetiţă care să se joace în preajmă cu păpuşile ei, cărora le vorbea în rusă amestecată cu engleză. „Oare copiii mei vor deţine calităţi sinestezice? Ce va spune Nate după toţi anii ăştia în care am păstrat secretul? Vom fi fericiţi împreună? Se va întâmpla vreodată?"

Dominika îşi scrise raportul cu creionul, cu litere minuscule, umplând două file de hârtie solubilă în apă pe ambele părţi – în contact cu lichidele, acestea aveau să se dizolve instantaneu, transformându-se în materie informă – apoi rulă foile într-un sul îngust. Deşurubă partea inferioară a unui termos rusesc greoi, marca Pukat, şi strecură sulul în spaţiul îngust dintre cilindrul de sticlă interior şi carcasa exterioară din plastic. În cazul unei urgenţe, trântirea termosului sau lovirea sa de o suprafaţă dură ar fi spart cilindrul interior, inundând tot spaţiul până la carcasa din plastic, şi astfel hârtia s-ar fi transformat într-un terci rusesc, *ovseanaia kaşa.* Dacă trebuia să foloseşti dispozitivul acesta preistoric de distrugere (Nate i-l arătase în Finlanda), probabil că fuseseşi deja oprit la un filtru pe şosea şi erai pe punctul de a fi arestat, cu toate acestea, era eficient. Întâlnirea personală urma să aibă loc peste două zile şi Dominika se ruga cerului să trimită pe cineva inteligent. Visa cu ochii deschişi că, din întuneric, va apărea Nate, care s-o cuprindă în braţe şi s-o sărute de-a pururi în pădurile învăluite de ceţuri.

Primi apoi inevitabilul telefon politicos al lui Gorelikov care-i salută întoarcerea, o felicită pentru întâlnirea cu SUSAN şi o anunţă că preşedintele dorea să discute cu amândoi în după-amiaza aceea la reşedinţa lui din Novo-Ogariovo, din afara Moscovei, în districtul Odinţovo pe şoseaua Rublevo-Uspenskoe. Conacul galben cuibărit între pini, cu fronton ascuţit clasic şi

patru coloane corintiene, părea mic și modest prin comparație cu apartamentele regale din Kremlin. Au fost conduși într-un living bleu-deschis, cu draperii din satin de culoarea piersicii, s-au așezat la o măsuță veche și au ascultat ticăitul unui ceas aflat în biblioteca de colț din capătul opus al încăperii. Anton Gorelikov era elegant ca de obicei, în costum negru croit de comandă și cu cămașă în dungulițe fine, scrobită. La mâneci se zăreau butoni ceramici delicați, albastru cu verde. Haloul albastru de deasupra capului și umerilor săi părea o diademă și strălucea de bucurie.

Le-a fost servit ceai în pahare *potistakanniki* elegante, ce purtau blazonul cu vulturul bicefal al noii Federații Ruse, asemănător, în mod ironic, cu fostul vultur imperial al Romanovilor și al țarului. „*Plus ça change, plus c'est la même chose*", se gândi Dominika. „Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât mai mult rămân la fel". Un aghiotant tânăr în uniformă bleu-deschis stătea lipit de perete lângă ușă, contopindu-se straniu cu lambriurile albastre, ca o șopârlă din jungla tropicală, cu însușiri cameleonice, astfel că i se vedea doar chipul care părea să plutească în aer. Dominika se gândi că astfel de capete plutitoare, lipsite de corpuri, păreau firești într-o reședință a lui Putin.

Ceasul din bronz aurit bătu ora unsprezece și în aceeași clipă ușa se deschise și președintele intră în living. „Cum naiba face asta?" se întrebă Dominika. *Oare stătea lângă ușă, cu mâna pe clanță, și aștepta sunetul ceasului*? *Sau poate ceasul era conectat la o sursă energetică invizibilă și începea să bată ora exactă când președintele apăsa pe clanță*?

Ca întotdeauna, Vladimir Putin era îmbrăcat în costum bleumarin, cămașă albă și cravata acvamarin ce-l caracteriza. Haloul albastru îi pulsa energic. Și de ce n-ar fi fost așa? Își consolidase dominația asupra Crimeii și asigurase baza navală din Marea Neagră; acțiunea de ariergardă din Ucraina de Est dezechilibrase Kievul; alianțele cu Damascul și Teheranul plăteau dividende politice, iar el redevenise un jucător major în Marele Joc. Petrol. Muniții. Uraniu (ROSATOM deținea chiar 20% din uraniul extras de SUA). Și mai erau și altele.

Aktivnîe meropriatia. Măsuri active, subversiune politică, propagandă, manipulare mass-media, falsuri și asasinate. Campaniile lui Gorelikov în Europa și SUA zgâlțâiau puternic NATO, UE și pe imbecilii ăia parveniți din statele baltice. Dementul de Kadîrov ținea Cecenia cu botul pe labe, iar procentul de popularitate al lui Putin în Rusia se păstra constant la 85%. Gorelikov concepea acțiuni noi pentru întețirea haosului, iar Egorova era un nou talent, o mână fermă pe teren. Președintele se întrebă cât de fermă i-ar fi fost mâna în pat. Verificase: nu avea soț și nici iubit, era o fostă Vrabie și expertă în „capcane cu miere". Era convins că Egorova va figura în planurile

lui de viitor, mai ales în urma cadoului de azi. Preşedintele îi salută înclinând uşor din cap, apoi se aşează. Un aghiotant puse pe masă, în faţa lui, o cutiuţă pătrată învelită în catifea roşie şi citi de pe o foaie de hârtie.

— *Medal ordenia „Za zaslugi pered Otetcestvom" I Stepeni,* anunţă el răspicat. Medalia Ordinului de Merit pentru Patrie, gradul I. Acordat cetăţenilor Federaţiei Ruse pentru realizări deosebite în diverse domenii ale industriei, construcţiilor, ştiinţei, educaţiei, sănătăţii, culturii, transportului şi alte domenii de muncă.

„Alte domenii de muncă", se gândi Dominika.

Preşedintele deschise cutiuţa şi se sculă în picioare. Dominika şi Gorelikov se ridicară şi ei, iar Putin îi arătă cutia lui Gorelikov. Pe o pernuţă de mătase albastră se afla o panglică roşie scrobită, de care atârna o medalie aurită cu omniprezentul vultur bicefal. Ordinul de Merit pentru Patrie. Putin făcu un pas înainte şi prinse o panglică roşie mică, având pe mijloc o dungă galbenă, pe reverul costumului lui Gorelikov, care se plecă scurt şi-i strânse mâna. Aghiotantul întinse discret braţul, luă cutiuţa, îi închise silenţios capacul şi părăsi încăperea. Aşa cum se întâmpla cu toate decoraţiile primite pentru misiuni clandestine, medalia rămânea la Kremlin; Gorelikov nu avea voie s-o atârne în biroul său ori s-o ia acasă. Tot ce putea face era să atingă rozeta de pe rever şi să fie încântat ştiind ce realizase.

— Planificarea operaţiunii Repina a fost perfectă, executarea precisă, rezultatele extrem de satisfăcătoare, rosti Puţin.

Gorelikov schiţă din nou o plecăciune scurtă.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, zise el.

Mintea Dominikăi începu să facă legătura. „Operaţiunea Repina? Ce-i asta? A fost atacată? Sau pur şi simplu i s-a înscenat un fals scandal?" Iar apoi înţelese. „Blohin. De aceea a venit el la New York. Repina devenea prea gălăgioasă, strângea prea multe fonduri şi atrăgea prea multă atenţie. Acum a dispărut de pe scenă".

Era totuşi un şoc teribil să afle abia după două zile ce se întâmplase. Călătorise întreaga zi după asasinat şi nu văzuse niciun buletin de ştiri – poate că autorităţile newyorkeze nici nu difuzaseră ştirea în prima zi. Şi nu era niciun mister că asasinatul nu fusese menţionat în mesajele SVR ce-i ticsiseră mapa de intrări din Direcţia KR. Ce ar fi putut spune? *Raportăm tristul deces al activistei Daria Repina, moartă din cauze necunoscute în New York, care a dovedit o dată în plus violenţa necontrolată din oraşele americane şi anarhia inerentă în cultura Statelor Unite*? Vestea s-ar fi aflat destul de repede în Moscova, dar controlul exercitat de Putin asupra internetului şi televiziunii ar fi denaturat adevărul şi miliţia moscovită i-ar fi împrăştiat pe cei strânşi pentru a-i aduce ultimele omagii, înainte de a se

putea coagula demonstraţii serioase, în timp ce Putin ar fi declarat sentenţios începerea unei anchete care n-avea să se finalizeze niciodată.

Dominika se clătină pe picioare şi-şi impuse să-şi păstreze stăpânirea de sine, să rămână impasibilă. Simţea că mai avea puţin şi leşina şi se ciupi de încheietură ca să-şi limpezească mintea. Nu trebuia să aplaude obsecvios genul acesta de crimă, dar nici nu putea arăta repulsie, care ar fi fost considerată o slăbiciune fatală. Gorelikov vorbea din nou şi se sili să se concentreze. Ei o omorâseră pe Repina.

— Trebuie să subliniez că acţiunea doamnei colonel Egorova în sprijinul operaţiunii MAGNIT a fost sclipitoare. Fără inteligenţa ei operativă, acum nu ne-am mai fi felicitat. O laud din toată inima.

Dominika nu avea în faţa ochilor decât corpul costeliv al Dariei Repina mergând înainte şi înapoi pe scenă şi-l blestemă în gând pe acest bărbat care afişa un surâs de satisfacţie şi care se afla la numai un metru de ea.

— Sunt conştient de acţiunea şi de contribuţia colonelului Egorova, rosti Putin. Sârguinţa ei este confirmarea constantă a deciziei mele de a o numi şefa contrainformaţiilor din SVR. Sunt convins că va ajunge în postul de director al Serviciului.

O privi şiret pe Dominika, judecându-i reacţia la aflarea veştii clare că într-o bună zi va fi directorul SVR-ului. Ea încuviinţă din cap în semn de mulţumire. „Ticălosule!" Putin era încântat. Gorelikov era încântat. „Benford va fi încântat".

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, rosti ea, străduindu-se să-şi camufleze furia. Voi încerca să merit şi în continuare încrederea dumneavoastră.

„Vorbe goale", îşi zise Dominika, „versiunea rusească a unui căţeluş care se lipeşte cu burta de pământ în prezenţa unui dulău alfa. Dar *zlodei*, nemernicule, tu nu ştii că eu mă aflu în locuinţa ta ca s-o dărâm, ca să scap Rodina de tine. Ce părere ai despre asta? Îmi poţi citi gândurile?"

Ca şi cum ar fi auzit-o, Putin îi oferi zâmbetul lui insipid caracteristic, ca nişte aşchii de gheaţă într-o bere caldă.

— Am dispus să poţi folosi în mod exclusiv o *dacea* din complexul de la Capul Idokopas. Vremea de pe coastă este blândă până aproape de sfârşitul lunii octombrie.

Cu toată furia ei, femeia a fost luată prin surprindere. Asta însemna, într-adevăr, ceva. În timp ce îi mulţumea din nou preşedintelui, Dominika aprecie rapid oferta. O *gosdacea,* prescurtarea de la *gosudarstvennaia dacea*, era o casă de vacanţă proprietate de stat, situată pe malul unui lac sau al unui râu, ori într-o pădure răcoroasă de brazi, care era repartizată funcţionarilor pentru a le răsplăti sârguinţa, productivitatea sau loialitatea.

În cazul de faţă, nu era însă doar o căsuţă din lemn de mesteacăn cu trei camere şi o grădiniţă din vecinătatea oraşului Nijni Novgorod. Era una dintre vilele de lux aflate în interiorul complexului de 70 de hectare al lui Putin de pe coasta Mării Negre, pe împăduritul Cap Idokopas. Despre reşedinţa prezidenţială de acolo, un castel în stil italian, la fel de mare ca Palatul Buckingham, se spunea că costase un miliard de dolari. Primirea unei asemenea *dacea* în acel complex era semnalul unui patronaj la nivelul cel mai înalt.

Dominika ştia că totul nu era decât o pânză lipicioasă de păianjen. Medalia care-i fusese decernată azi lui Gorelikov în prezenţa ei avusese două semnificaţii: Putin stabilea că Gorelikov era superiorul şi că bărbaţii acordau medalii importante altor bărbaţi, un memento slavic al faptului că ea reprezenta sexul mai slab şi supus. Toţi ştiau că preşedintele prefera în mod clar tovărăşia bărbaţilor; *siloviki* erau numai bărbaţi, cu toate acestea, Egorova avea mari şanse să intre în cercul de apropiaţi ai liderului de la Kremlin. A doua semnificaţie era că medalia aceasta fusese decernată pentru eliminarea unei disidente, fusese o privire aruncată în cuptorul infernului. *Ucide aşa cum poruncesc eu şi vei fi răsplătită*. Şi mai exista de asemenea o altă nuanţă: deşi constituia o răsplată frumoasă, vila era însoţită de aluzia instalării unei amante în propria ei reşedinţă, conectată de cea a stăpânului printr-o potecă secretă prin grădină. În calitate de *levşa jena,* concubină, se aşteaptă din partea ta să fii pregătită pentru ţar, îmbăiată şi parfumată, pe perne din mătase, aşteptând zi şi noapte zgâriatul discret la poarta grădinii.

Putin se aştepta ca Dominika să-i fie concubină. Femeia îşi înghiţi cunoscuta mânie interioară, care se alătura durerii pentru soarta Repinei. Toate vilele şi toate medaliile din lume n-ar fi putut minimaliza ce făcea intrigantul ăsta mărunt şi blond cu Rusia ei, în timp ce cetăţenii îşi aşteptau pensiile amărâte ca să poată cumpăra pâine. Putin şi cercul lui de apropiaţi – „Oare mă include şi pe mine acum, oare sunt şi eu un *siloviki*, se întrebă Dominika, „dacă beneficiez de o *dacea* de lux?" – înfometaseră ţara. „Şi nu se întrevede niciun sfârşit", îşi spuse ea, „pentru corupţia asta, ca de altfel niciun sfârşit pentru viaţa mea de spioană". Se întrebă dacă şi generalul Korcinoi simţise la fel, dedicat acestei munci atât de periculoase, alimentat în mod ciudat de adrenalina de la miezul nopţii, totuşi prins în cursă, fără nicio cale de ieşire. Dumnezeule, câtă nevoie avea acum de Nate!

Toate astea îi trecuseră prin minte într-o secundă. Putin spunea ceva şi ea se străduí să se concentreze.

— Acum trebuie să aşteptăm ca norocul să-i surâdă lui MAGNIT, zise preşedintele. Până atunci, colonele, vreau să reînnoieşti legătura cu generalul chinez din MSS… cum îl cheamă?

— Generalul Sun, precizează Dominika.

— El susţine că serviciul său are o problemă de contrainformaţii şi doreşte asistenţa noastră. Nu am nici cea mai mică încredere în ei. Vezi ce are sub unghii, află ce vrea de la noi. Nu ne trebuie surprize din partea Beijingului. *Menşe znaeş krepce spiş,* încheie preşedintele. Cu cât ştii mai puţine, cu atât dormi mai bine.

— Da, domnule preşedinte, zise Dominika.

— Iar acum, prânzul, rosti Putin.

Porni înainte pe coridorul parchetat, cu pereţi albi ornaţi cu frunzuliţe aurii, şi ieşi pe o terasă mare şi însorită, înconjurată de o balustradă masivă, albă. În centrul terasei, sub un pavilion care se umfla în bătaia vântului, fusese pregătită masa pentru trei persoane, cu cristale scânteietoare şi farfurii elegante, cu borduri albastru-aurii. Pe fiecare farfurie se găsea un vas ramekin, înfăşurat într-un cuib de pânză albă ca zăpada. Dominika simţi aroma divină a cărnii de crab şi a sosului Imperial. Preparatul din ramekin avea o crustă rumenă, iar sosul încă bolborosea pe margini.

— Crab Imperial, exclamă Gorelikov. Minunat. Obişnuiam să-l mâncăm în Odessa în studenţie.

— Încearcă şi vezi dacă ăsta nu este mai bun, îl invită Putin.

Carnea delicată de crab se topi în gura Dominikăi. Un Vernaccia bine frapat era vinul perfect şi acceptă şi al doilea pahar. Nu putea scăpa însă de imaginea Dariei Repina, pe care o avea mereu în faţa ochilor, soarele dispăru în spatele unui nor şi sosul Imperial picant din gura ei îşi schimbă gustul în cocleală.

Dominika avea să adauge ştirea despre asasinat în mesajul ascuns în termos pentru întâlnirea personală de a doua zi, dar n-avea să menţioneze numele lui Blohin. Bărbatul acela era al ei şi-şi jură să-l ucidă pe sergentul Iosip Blohin cu propriile ei mâini într-o bună zi.

•

— Nu ţi-am zis că preşedintele este cu ochii pe tine? zise Gorelikov în maşina oficială când se întorceau la Moscova.

Dominika zâmbi.

— Este o onoare deosebită, spuse ea. Chiar nu-mi vine să cred. Şi felicitări pentru medalia primită.

Gorelikov înclină graţios din cap.

— Pe de altă parte, adăugă ea, am fost uşor surprinsă să aud de Repina. Ce s-a-ntâmplat de fapt? Ai fi putut să-mi spui şi mie, Anton, mai ales că mă întâlneam cu SUSAN.

Gorelikov flutură indiferent din mână.

— Repina începuse să facă de râs Federaţia Rusă, poporul rus şi pe

președinte. I-am trimis înainte emisari care i-au cerut discret să-și modereze activitățile și manifestările. A optat să ne ignore solicitările.

— Și atunci Blohin a fost însărcinat cu eliminarea ei? În America, în *centrul* New York-ului? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut loc un accident? Eu consider asta securitate operativă necorespunzătoare. Ar fi trebuit să fi fost avertizată. Realmente.

Bărbatul o bătu ușor cu palma pe mâna aflată pe suportul dintre ei.

— Șlikov a garantat că, atunci când Blohin primește o misiune, accidentele sunt aproape imposibile. În plus, n-am vrut să te împovărăm cu informații despre acțiune. Pari tulburată că ne-am ocupat de Repina.

„Pășește cu grijă aici", își spuse Dominika, „dar dovedește-ți fermitatea".

— Nu am nicio compasiune față de cetățenii care aduc prejudicii patriei noastre, minți ea, dar vreau să-ți spun ceva, Anton. Dacă aș fi știut despre planul pentru asasinarea Repinei, aș fi încercat să-l subminez. Rusia este talentată și ingenioasă când vrea să-și atingă obiectivele – și nimeni nu-l întrece pe președinte în privința asta –, dar uciderea disidenților pătează imaginea Federației și-i transformă pe ei în martiri eterni. Trebuie să abandonăm vechile căi.

Gorelikov o privi, apoi se întoarse și se uită pe geam.

— Întâmplător, sunt de acord cu tine, șopti el, dar președintele știe ce vrea și deține experiența necesară. I-am menționat exact opiniile pe care le-ai exprimat tu acum, iar el înțelege costul și este dispus să plătească prețul. *Kak auknetsea, tak i otkliknetsea*, ce semeni, aia culegi.

•

În ziua următoare, Gorelikov o chemă pe Dominika la Kremlin, aparent pentru a asista la o întrunire a Consiliului de Securitate, dar în realitate ca s-o prezinte celor mai puternici oameni din țară – o primă ieșire a viitorului director al SVR-ului în lumea lor. *Silovikii* aceștia puteau fi potențiali aliați sau, dacă interesele lor divergeau, adversari letali. În mod vădit, toți îl respectau pe Gorelikov și se întrebau dacă Dominika era mai mult decât o stea SVR în ascensiune sau doar noua amantă a președintelui. Absolut toți îi prețuiră pieptul generos, astăzi acoperit de o rochie din lână neagră, care-i accentua curbele. Primul dintre ei era Nikolai Patrușev, fost director al FSB, acum secretarul influent al Consiliului de Securitate, un individ cu păr rar, chip îngust și ridat, gura ca o despicătură pe față și nas coroiat de cazac, în spatele cărora strălucea un halo galben de șiretenie și neîncredere. A fost doar marginal politicos, după care i-a întors spatele. Periculos.

Apoi Alexander Bortnikov, cu un halo neașteptat de azuriu, puternic și constant, care sugera gândire și considerație. Directorul FSB-ului avea 65 de ani, era slab și mai scund ca Dominika. Avea fruntea înaltă, lată, ochi

albastru-cenuşii, ale căror colţuri se încreţeau ori de câte ori zâmbea, nas borcănat şi o aluniţă mare pe obrazul stâng – avea ceva de prădător. Dominika ştia că de profesie era inginer şi se şoptea că el condusese operaţiunea FSB-ului din Londra care presărase în ceaiul de după-amiază al disidentului Litvinenko, fost ofiţer KGB, suficient poloniu-210 letal cât să încălzească vreme de o lună un bloc de apartamente din Voronej. Dominika ştia că Bortnikov era înţelept, şiret, precaut şi viclean; avea să fie omologul ei în serviciul de securitate internă dacă ea urma să câştige postul de director şi portofoliul de spionaj extern al SVR-ului. Femeia decise să stabilească o relaţie bună cu el.

Şi, în sfârşit, Igor Korobov, general-locotenent al forţelor aeriene şi director al GRU, în uniformă scrobită, cu ţeasta rasă, ochi albastru-oţel şi aura verde a trepidaţiei profesionale pe care i-o dădea funcţia de şef al spionajului militar într-un club format din foşti KGB-işti. Maiorul Şlikov se învârtea în jurul lui Korobov, căutând fără doar şi poate să-i intre în graţii. Korobov o salută rigid din cap pe Dominika, dar Şlikov o ignoră. „Ai încercat să mă torpilezi în New York, nenorocitule", se gândi femeia. „Mai rău, l-ai asmuţit pe Blohin împotriva mea – dacă i s-ar fi ivit ocazia, m-ar fi lichidat într-o fundătură după ce a eliminat-o pe Repina". Măsură distanţa care o despărţea de zâmbetul lui superior de pe faţă.

Gorelikov păşi între ei înainte ca Dominika să-şi poată vârî unghia degetului mare în ochiul lui Şlikov şi-i şopti să ocupe un loc lângă perete, în spatele lui, iar Putin anunţă începerea şedinţei. În următoarele două ore absolut ireale, Consiliul discută despre Operaţiunea OBVAL (Alunecare de teren"), concepută, perfecţionată, planificată şi propusă de Şlikov, care garanta succesul ei şi rezultate incredibile. Acţiunea sub acoperire, prin care arme şi explozibile ruseşti aveau să fie furnizate clandestin separatiştilor din gherila kurdă, pentru a fi utilizate în atentate teroriste în Istanbul în vederea destabilizării Turciei, era o măsură activă masivă, aflată la extremitatea spectrului. Gorelikov şi Bortnikov se opuneau planului, amândoi atrăgând atenţia că aspectul militar era foarte riscant şi că o asemenea operaţiune de înarmare a unor rebeli era de un primitivism amuzant, specific sovieticilor din anii 1960. Bortnikov o numi o aventură nesăbuită – cu atât mai mult în Turcia, unde poliţia şi serviciile de securitate erau vigilente şi agresive. Generalul-locotenent Korobov îi contrazise, susţinând că respectiva insurgenţă va destabiliza flancul sudic al NATO, o temă care, toţi ştiau, va atrage bunăvoinţa preşedintelui. Ce cale avea să aleagă?

Dominika îl zări pe Putin privind-o din capătul opus al mesei. Ce avea să facă dacă Fluturele Alb (una dintre poreclele preşedintelui din anii petrecuţi

în KGB) încerca să pună un picior peste ea într-o noapte în *dacea* ei de lux?

Iar apoi se întâmplă. Gorelikov se lăsă pe spate spre ea şi îi şopti:

— Tu ce părere ai?

— Da, colonele, rosti Putin din capul mesei. Tu ce părere ai despre OBVAL?

Douăzeci de chipuri se întoarseră s-o privească. „*Boje moi,* Doamne Dumnezeule", îşi zise ea.

Privi în jurul mesei, apoi se uită direct la Şlikov, aşezat în spatele şefului său.

— *Strici porosenka*, rosti Dominika. E ca şi cum ai încerca să tunzi un porc – multe ţipete, dar foarte puţină lână. O acţiune nebunească, în plus, lesne de contracarat de Turcia şi Statele Unite.

„Mai ales când îl voi alerta pe Benford". În jurul mesei răsunară râsete, iar şiretul Bortnikov de la FSB o privi din nou cu atenţie. Gorelikov era încântat. Contingentul GRU tăcu posomorât. Putin stătea cu mâinile încrucişate, cu chipul său impasibil de Stonehenge.

Dominika înţelese că era atrasă în prima ei intrigă din Kremlin. Gorelikov intenţiona să uzurpe cazul MAGNIT, iar Şlikov trebuia îndepărtat. Discreditarea planului său paramilitar din Istanbul era un început.

Dominika îl studie pe aristocratul Anton, îi văzu haloul albastru pulsând şi-i citi gândurile. De ce o adusese pe ea aici? Deoarece, ca şef al contrainformaţiilor în Direcţia KR, Dominika putea critica în mod credibil abilitatea lui Şlikov, planificarea operativă şi raţionamentul logic dacă existau erori. Gorelikov ştia că femeia se va alinia de partea lui. El mai ştia că atitudinea grosolană şi dispreţuitoare a lui Şlikov îl transformaseră într-un oponent; da, într-atât de iute se stabileau taberele în aceste săli ornate. Aliaţi, concurenţi, propriul interes, ranchiune personale, curse întinse în carieră şi feude de sânge; acesta era mozaicul învolburat al politicilor Kremlinului.

— Şefii ştiu despre cazurile MAGNIT şi academicianul Ri? îl întrebă Dominika pe Gorelikov când rămaseră singuri.

Ea urma să se întâlnească peste zece zile cu Ri. Ioana era deja în Viena şi pregătea casa de pe Dunăre. Dominika îi reaminti lui Gorelikov că trebuiau să acorde prioritate cazurilor, sperând să obţină un nume pentru MAGNIT, însă Anton era precaut.

— Cu excepţia celor din GRU, nimeni nu ştie despre MAGNIT şi noi nu vom anunţa nimic deocamdată, mai ales după evenimentele recente. Cu timpul, câţiva membri ai Consiliului de Securitate vor fi informaţi, dar nu toţi.

— Ce evenimente?

— Aseară am primit un raport de la SUSAN. Sursa MAGNIT este luată în calcul de preşedintele Statelor Unite pentru a face parte din administraţia sa. Nimic specific, dar este ceva fără precedent – *Kandidat Kremlevskogo*, candidatul Kremlinului, să ajungă la Washington. Este posibil ca lui MAGNIT să i se ofere ceva important. Vom aştepta cu răbdare şi vom vedea care ne va fi recolta.

— Eu voi fi informată până la urmă despre MAGNIT? Sau nu trebuie să-ntreb asta?

„Fii directă, tainică, puţin înţepătoare; asta-i place lui".

— Bineînţeles că vei fi informată, după ce cazul se va stabiliza, răspunse Gorelikov, amuzat de curajul ei. Preşedintele este întrutotul de acord. MAGNIT a devenit acum un caz politic, un caz pentru director, de care preşedintele vrea să se ocupe un ofiţer pentru agenţii ilegali. Nu tu. Nu eu. Doar SUSAN. Punct.

Gorelikov tocmai îi dăduse prima frază din paginile suplimentare pe care trebuia să le pregătească pentru întâlnirea personală de a doua zi cu un ofiţer din Staţia Moscova: *MAGNIT este candidatul Kremlinului*. Dominika schiţă în minte informaţiile suplimentare: întâlnirea din Viena cu Ri, *dacea* ei de la Marea Neagră, asasinarea Repinei, planul lui Şlikov de atentate teroriste în Istanbul, predicţia lui Gorelikov că ea va obţine postul de director al SVR-ului. Avea să fie nevoie de un termos mai mare.

Dominika era tulburată; se adunau prea multe. Putin era ca un viscol siberian care se revărsa peste stepe, îndreptându-se către micuţa cabană, un viscol ale cărui degete de gheaţă aveau să se strecoare pe sub streşini, să smulgă acoperişul, să facă ţăndări uşa zăvorâtă şi să năruie pereţii pentru a devora făpturile ghemuite înăuntru. *Bereghites*, ai grijă, Benford, viscolul se apropie.

CRABUL IMPERIAL AL LUI PUTIN

Într-un castron, amestecaţi ardei roşu gras tăiat mărunt, pătrunjel tocat, zeamă de lămâie, ou crud, praf de muştar, paprika, sare de ţelină, foi de dafin, piper negru, piper roşu, sos Worcestershire, maioneză şi unt topit, apoi bateţi până la omogenizare. Adăugaţi cu grijă carnea de crab, apoi umpleţi vasele ramekin folosind o lingură şi daţi la cuptor la foc mediu spre tare, până începe să fiarbă. Într-un castron separat, preparaţi sosul Imperial, amestecând maioneză, smântână, zeamă de lămâie şi sos Worcestershire. Acoperiţi fiecare vas cu

sos Imperial, pesmet înmuiat în unt și paprika, și țineți sub broiler până se rumenește. Serviți cu salată verde.

13.

Inamici naturali

Ricky Walters detesta să se urce în portbagajul unui automobil înfăşurat într-o pătură spaţială argintie şi creponată, cu genunchii îndoiţi pentru a avea loc înăuntru, cu fundul presat dureros de roata de rezervă. Începea aproape imediat să transpire, pe de o parte din cauza nervilor şi pe de altă parte din cauza căldurii corporale înăbuşite. Cu trei ani în urmă, un dezertor le dezvăluise anchetatorilor săi din CIA că FSB-ul deţinea apartamente vizavi de complexul ambasadei de la Moscova din care scana cu dispozitive pe bază de infraroşu maşinile diplomaţilor americani pentru a determina dacă în portbagaj apărea o sursă de căldură, ceea ce ar fi indicat că un ofiţer CIA se ascunsese acolo (Cine altcineva putea să fie? Aristocraţii din Departamentul de Stat n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să se joace în felul acesta de-a hoţii şi vardiştii) pentru a încerca să „evadeze", ca să scape de filaj pentru a se întâlni cu un agent rus şi a fura secrete naţionale (care erau la fel de numeroase în Putinstan pe cât fuseseră în bârlogul ursului pe timpul Uniunii Sovietice). Pătura spaţială nu permitea iradierea căldurii corporale, astfel că, în lumina infraroşie, portbagajul ar fi apărut rece şi gol.

La amiază, Walters a fost scos din garajul subteran al ambasadei în portbagajul sedanului Honda al ofiţerului consular junior (un coleg de Staţie) de către soţia în vârstă de 27 de ani a ofiţerului, Helen (care fusese şi ea instruită timp de câteva luni în detectarea filajului). Gemenii de doi ani ai cuplului bolboroseau fericiţi pe bancheta din spate, în timp ce Helen îşi verifica atentă spatele în oglinzile retrovizoare, într-o succesiune de viraje, îndreptându-se către mallul Pasajul Smolensk din Arbat, o suită sclipitoare de magazine, accesibile doar soţiilor zvelte ale oligarhilor şi soţiilor mai puţin zvelte, cu glezne groase, ale miniştrilor şi conducătorilor de firme industriale, ale căror poziţii le asigurau venituri dispensabile satisfăcătoare, însuşite din sipetele Statului.

O ultimă verificare a automobilului Lada care mergea în spatele ei de două intersecţii – negativ, în după-amiaza asta Helen scăpase complet de „codiţe" –, după care Honda intră pe rampa spre parcarea subterană, iar femeia puse CD-ul favorit al gemenilor – Raffi cânta despre roţile unui autobuz care se-nvârt şi se-nvârt, muzică la care gemenii i se alăturară plini de entuziasm (cu cât era mai mult zgomot pentru microfonul amplasat de

FSB în mașină, cu atât mai bine) – ceea ce însemna „pregătește-te!” pentru Ricky, care asculta din portbagaj. Helen dădu colțul pe rampă, complet ecranată în poziția aceea, scoase CD-ul (semnalul „du-te!”) în țipetele de dezamăgire ale gemenilor, deschise portbagajul și trase frâna de mână, pentru a încetini mașina fără să declanșeze luminile stopurilor. Ricky aruncă pătura, se rostogoli peste marginea portbagajului, îl închise și se repezi printr-o ușă de serviciu, urcă pe o scară scurtă, după care ieși pe stradă. Timpul scurs: patru secunde. Helen continuă netulburată, parcă mașina și apoi hoinări prin magazine cu căruciorul cu două locuri. Pe stradă, Ricky purta o șapcă din pânză în stil sovietic, pantaloni din bumbac reiat murdari, o jachetă căptușită ușoară, ruptă la un umăr, și o pereche de Duolang zgâriate, „ghete rezistente la acizi” importate din China.

În timp ce mergea cu capul plecat, își strecură role de silicon între gingii și obraji, apoi își puse o pereche de ochelari cu lentile fără dioptrii pentru a părea mai vârstnic și mai solid. Ieși din cartierul de lux Arbat, intră în districtul Hamovniki și merse fără grabă pe Ostojenka Uliţa, o stradă comercială largă. La jumătatea ei, Walters intră într-o cabină telefonică publică de un roșu-strălucitor și-și privi ceasul. Avea patru minute la dispoziție. Walters zări micuța Skoda hatchback bleumarin, prăfuită, care se apropie și trase lângă trotuar, pe torpedo se afla o cutie de batiste nazale. Totul în regulă. Ricky ridică telefonul din furcă, apoi îl puse la loc. În regulă din nou. Bărbatul se duse la mașină și se urcă lângă șofer, aplecându-se doar atât cât să-și camufleze profilul, iar mașina se puse în mișcare. Simți husa de plastic de pe scaun, o protecție împotriva prafului pentru spioni, deși straiele lui rusești cu care se deghizase fuseseră ținută în Stație și nu prezentau riscul de a fi contaminate.

Această operațiune, de preluare cu mașina de către un agent, era extrem de periculoasă, pentru că un ofițer CIA care putea fi recunoscut se afla în vehiculul său, ale cărui plăcuțe de înmatriculare îl puteau da de gol – era ca și cum ai fi scris numele acestuia cu litere de-o șchioapă pe flancul mașinii. În general, se prefera procedura inversă – preluarea cu mașina de către ofițer – însă și așa existau riscuri: aveai o sursă delicată într-un vehicul cu plăcuțe de înmatriculare diplomatice americane.

— Alegeți-vă singuri otrava, le spusese cândva Gable lui Nash și Dominikăi în cursul unui exercițiu practic. Nu contează cine-i șoferul și cine-i luat de pe stradă. Aveți naibii grijă s-ajungeți curați acolo, amândoi. Asta-i tot ce contează.

Walters privi spre DIVA, care, așa cum îi spusese șeful lui în seara trecută, era „etalonul aur” absolut, așa că să nu faci nicio greșeală, *niciuna*, pentru că, dacă rata misiunea asta din cauza unei erori profesionale, avea să plimbe

mopul prin recepţia Cartierului General CIA, asigurându-se că Marele Sigiliu CIA de pe marmura terrazzo strălucea impecabil când îi sosea schimbul. Nicio presiune, ai grijă, şi distrează-te.

Walters nu ştiuse la ce să se aştepte: la un şoarece de bibliotecă sau la o administratoare rotofeie, dar în niciun caz la această Venus de la volan cu profil elenic clasic, buze ca petalele de floare, păr castaniu-strălucitor strâns în coc deasupra capului, concentrată asupra traficului, cu ochii de un albastru-electric care se mişcau întruna între oglinzile retrovizoare. Mâinile elegante ale femeii ţineau volanul ca un profesionist, la ora două şi zece, iar maşina se deplasa cu agresivitate, ieşind lin din district, la est pe al treilea inel ocolitor, strecurându-se prin traficul albăstrui de la gazele eşapamentelor, după care reveni iarăşi pe Liuosinovskaia Uliţa, în sud spre parcul Kolomenskoe de 390 de hectare de pe malul râului. DIVA opri, coborâră din maşină şi merseră grăbiţi prin mulţimea de turişti – nimeni nu-i băgă în seamă – pe lângă Biserica Înălţării, albă ca osul, şi ornatul palat din lemn din secolul al XVII-lea al ţarului Alexei I, ticsit de frontoane, cupole în formă de bulbi de ceapă şi clopotniţe. DIVA îl conduse pe Ricky pe o pantă abruptă şi împădurită spre un pârâiaş, mărginit de poteci acoperite de muşchi. În codrul acela des, se făcu brusc întuneric, rece şi… o tăcere totală. Peste firicelul de apă atârna o pâclă uşoară şi Walters privi în jur, aşteptându-se să vadă trei vrăjitoare amestecând într-un cazan care clocotea. Ricky ştia că în vâlceaua aceasta lugubră şi împădurită puteau petrece mai mult de cele patru minute cerute pentru întâlniri. Era o protecţie excelentă.

— Cam sinistru pe-aici, rosti el în engleză; nu ştia boabă de rusă. Probabil că am putea stabili câteva locuri pentru cutii poştale oarbe pe termen lung.

— Râpa Golosov, zise DIVA uitându-se într-o parte şi-n alta, un loc faimos pentru moscoviţi. Aici se află stânci sacre, izvoare naturale sfinte şi poveşti despre fantome ce apar din ceţuri. Mulţumesc că ai venit. N-ai avut probleme să scapi de filaj?

„Băiatul ăsta din CIA pare isteţ, este calm şi se descurcă bine pe stradă. Nu-i ca *bratok,* dar e solid".

Walters clătină din cap şi deschise fermoarul rucsacului, revizuind în minte agenda întâlnirii.

— *Eu* vă mulţumesc, doamnă colonel, pentru tot ce aţi făcut. Nu cunosc decât o mică parte din serviciile pe care le-aţi adus, dar îndeajuns ca să-mi dau seama de valoarea lor.

„Un seducător, ca Nathaniel Nash", se gândi Dominika. „Are şi acelaşi halo purpuriu. Pasional".

— Spune-mi Dominika, rosti ea. Ai adus echipamentul înlocuitor?

Îl văzu cum se schimbă la faţă. Ricky îi povesti rapid despre situaţia CARS şi adăugă că Simon Benford se străduia să-i procure cât mai repede posibil echipamentul de comunicaţii. Până atunci, domnul Benford dorea ca ea să poarte un dispozitiv. Îi întinse un ceas sport masiv, aflat într-o punguliţă de plastic, protecţie împotriva *metka.*

— Voi vorbiţi serios? exclamă Dominika.

Băgă grijuliu două degete în punguliţă, scoase ceasul şi-l pipăi. Walters se grăbi să explice.

— Fără CARS, va trebui să recurgem la întâlniri personale – sau la cutii poştale oarbe – ca să transmitem informaţii şi cerinţe. Ştii toate siturile pentru semnale de urgenţă, da?

Dominika aprobă din cap.

— Ceasul este ceva diferit, zise Walters, o baliză pentru urgenţe. Se conectează la ceva numit sistem de salvare Cospas-SARSAT, care este un detector de salvare maritim cu capacitate GPS. Frecvenţa balizei e codificată şi se schimbă permanent. Pentru receptoarele din jur pare un simplu zgomot de fond. Nu poate fi triangulat.

— Foarte frumos, dar care-i *scopul* lui?

Walters nu ştia cât de energic se împotrivea Dominika exfiltrării.

— Este un declanşator pentru exfiltrare. Dacă activezi baliza şi noi geolocalizăm semnalul în Moscova, vom verifica în fiecare zi la ora 21:00 situl de preluare din centru, zise el citind de pe o tabletă mică. Îl ţii mine, da, cabinele telefonice gemene din dreapta intrării în staţia de metrou Filevski Park? Este la mai puţin de un kilometru de apartamentul tău actual. Dominika încuviinţă din cap. Dacă îţi geolocalizăm baliza lângă St. Petersburg, folosim Ruta Roşie Doi. Ştii situl ăla. Dacă baliza ta transmite de la Capul Idokopas, desemnat ca sit de exfiltrare de la Marea Neagră, aştepţi pe plajă ca să fii preluată.

— Din nou exfiltrare? Alt submarin? întrebă Dominika şi glasul îi deveni brusc tăios.

Îşi aminti cum salvase odată un agent CIA demascat, aducându-l la un minisubmersibil operat de trupele SEAL ale marinei în golful Neva, lângă St. Petersburg.

— Nu, asta-i altceva, zise Walters transpirând în ciuda aerului rece din râpă. Trecu cu degetul peste ecranul tabletei. Deplasarea unui minisubmarin cu echipaj durează, iar el în sine este lent. Acum avem ceva nou care-i permanent disponibil şi foarte rapid. Vei fi luată de pe plajă cu o ASFE, o ambarcaţiune de suprafaţă fără echipaj.

Îi arătă imaginile filmate ale unei şalupe lungi de 15 metri, foarte joasă, cu punte liberă, complet cenuşie, cu modele sinusoidale alb-negru pentru

camuflaj. Dominika îl privi pe bărbat.

— Vrei să-mi spui că barca asta nu-i condusă de nimeni? Că n-are echipaj?

Ricky își înăbuși emoția. Gable îl avertizase că DIVA își putea ieși foarte repede din sărite.

— Este controlată cu precizie de computer, ghidată prin satelit, nedetectabilă de radar, poate să aștepte oricât și este disponibilă oricând, îi explică el. Cu platforma asta, exfiltrarea maritimă de la palatul lui Putin de la Marea Neagră devine o opțiune viabilă.

— Eu voi fi acolo doar în cursul recepției de patru zile a președintelui, în noiembrie, rosti Dominika. În plus, *gospodin* Benford îmi cunoaște foarte bine părerea despre fugă și dezertare. Nu ți-a menționat-o?

— Îmi pare rău, nu-nțeleg, zise Walters, străduindu-se să țină situația sub control.

„Coordonarea agentului! Seamănă mai degrabă cu cântatul la un fluier *pungi* în fața unei cobre care se leagănă". Scotoci grăbit în rucsac și scoase alt plic din plastic.

— Tu aștepți pe plajă, indiferent dacă este zi sau noapte, și porți ochelarii ăștia de soare cu infraroșu, așa c-o să vezi stroboscopul IR al ASFE-ului de la doi kilometri depărtare pe mare. Stai pur și simplu pe loc și ambarcațiunea se va orienta după ceasul tău. Va veni pe plajă, va luneca până la tine fără zgomot, ca un căluț care-ți amușină cu botul palma în căutarea unui cub de zahăr. Urci treptele de la pupă, deschizi trapa punții și intri; să ai grijă la cap, fiindcă locul e strâmt. Acolo există un scaun care se poate lăsa pe spate, cu centură de siguranță, căști, mâncare, băutură și un termostat. Închizi trapa și ASFE va face restul.

Bărbatul îi arătă și alte imagini.

— Și unde ar trebui să mă ducă chestia asta?

— La viteza de 50 de noduri, vei ajunge în exact 24 de minute la punctul de rendez-vous, aflat la 30 de kilometri în larg, anunță Walters mândru.

— Unde voi, domnilor, mă veți întâmpina la bordul navei marinei și, de la balustradă, vom privi toți cum, pe măsură ce ne îndepărtăm, *Rodina* mea dispare pentru totdeauna dincolo de orizont, continuă Dominika pe un ton plictisit. Iar eu îmi voi fi abandonat realmente patria.

„Agent sictirit". Walters nu-și putea reaminti ca situația respectivă să fi apărut în exercițiile cu diverse scenarii de la Fermă.

Căută să găsească cuvintele potrivite.

— Doamnă colo… vreau să zic Dominika, ăsta e un plan de exfiltrare. În cazul unei urmăriri periculoase, ca să te ducă într-un loc sigur.

Ea clătină din cap, renunțând să-l contrazică, și-i întinse termosul. Walters îl șterse cu atenție, ca să-i înlăture amprentele.

— Între pereții dubli sunt șase pagini scrise la un rând pe ambele părți. Dacă-l lovești pentru a-l sparge…

— Știu trucul cu termosul, zâmbi Walters. Altceva?

— Te rog să-i spui lui *gospodin* Benford că peste zece zile voi fi în Viena ca să mă întâlnesc cu nord-coreeanul. Voi telefona ca să confirm hotelul, dar anterior am folosit König von Ungarn, de pe Schulerstrasse, în spatele Catedralei Sf. Ștefan. Te rog să-i transmiți că, în opinia mea, profesorul Ri va accepta introducerea unui alt participant la informare. Noi am mai procedat așa, domnul Nash jucând rolul unui ofițer rus, asta pentru că știe limba rusă. În cazul acesta va fi mai ușor, deoarece întâlnirile noastre se vor desfășura în engleză. CIA poate expune fără riscuri propriile voastre solicitări către nord-coreean.

Walters aprobă din cap.

— Dacă stabilești contactul în engleză, atunci orice analist nuclear poate…

— Aș prefera ca ofițerul respectiv să fie Nathaniel Nash, îl întrerupse Dominika. Noi doi am lucrat mulți ani împreună și suntem compatibili.

Walters introduse pe tableta sa rugămintea – solicitarea – Dominikăi, neștiind că expresia „suntem compatibili" se va lăsa cu priviri amuzate la Cartierul General, întrucât nu avea habar de relația interzisă. Femeia asta era într-adevăr deosebită.

— Voi transmite, zise el.

Dominika se întunecă la chip și glasul îi scăzu în intensitate și deveni grav.

— De asemenea, te rog să-i spui că pot confirma că președintele Putin a aprobat asasinarea disidentei Daria Repina în New York.

— Crima aceea a creat panică în Washington, spuse Walters. Ziarele au vuit. Cine a fost autorul?

— Nu contează numele lui. Știu cine este responsabil și mă voi ocupa de el.

— O să le spun, încuviință Ricky, gândindu-se: „Amazoana asta vorbește cât se poate de serios. Uită-te la fața ei". Cred că ar trebui să spun, ca să fie consemnat, că n-ar trebui să încerci niciun fel de acțiune periculoasă sau riscantă împotriva asasinului. Ești prea valoroasă și…

— … și o femeie fragilă? continuă Dominika.

Walters ridică brațele, cerând armistițiu. Tableta lui, un dispozitiv TALON de generația a doua, le înregistra conversația, procedura standard pentru cazurile cu coordonare restricționată. „Când o s-o vizioneze, ar trebui să primesc o medalie dacă închei întâlnirea asta fără ca DIVA să-mi tragă un pumn în față".

— Nu-i deloc așa, rosti el, gândindu-se disperat la cuvântul potrivit. Am vrut să spun doar că ești prea prețioasă pentru noi.

Prețioasă. Fericit cuvânt.

Chipul DIVEI se destinse.

— N-am intenționat să mă răstesc la tine, se scuză ea, însă redeveni imediat serioasă. Următorul element: am scris detaliile unei acțiuni GRU sub acoperire în Turcia. S-a propus furnizarea de arme și explozibile separatiștilor kurzi din Istanbul. În ciuda obiecțiilor serviciilor de informații, președintele Putin a aprobat aseară operațiunea. Am inclus toate detaliile.

— Sunt o mulțime de informații. Rapoartele tale vor fi trimise la noapte, o asigură Walters și puse termosul în rucsac.

— Încă ceva. Cunoști situația sursei numite MAGNIT?

Dominika știa predilecția lui Benford pentru compartimentare și nu dorea să spună prea multe. Walters încuviință din cap.

— Simon Benford m-a informat prin telefon securizat când am fost desemnat să mă întâlnesc cu tine. Cunosc situația generală în aceeași măsură ca oricare dintre noi.

— Eu am raportat tot ce am auzit, precizează Dominika, dar te rog, subliniază-i lui Benford că sursa MAGNIT este nominalizată pentru un post nespecificat în administrația prezidențială. Kremlinul este foarte entuziasmat. Eu nu am aflat încă identitatea lui MAGNIT.

— Asta va crea furtună în Cartierul General, zise Ricky.

— Furtuna va fi și mai mare dacă MAGNIT începe să-mi citească rapoartele informative din noua sa poziție și începe să le trimită la Moscova.

Pentru prima dată în cariera lui recent începută, Ricky înțelese și aprecie pericolul glacial în care femeia aceasta și toți agenții trăiau zi de zi și se minună de curajul necesar pentru a-și continua misiunea.

Privi cronometrul pe care-l pornise pe tabletă.

— Au trecut 15 minute și ar trebui să plec, zise el, apoi își aminti de o ultimă problemă. Domnul Benford te roagă să afli – când poți – cine a fost în spatele decesului directorului nostru, Alex Larson. Este obsedat de acest subiect.

Dominika își lăsă privirea în jos.

— Te rog să-i spui lui Simon că numai președintele putea să dea un asemenea ordin. Bănuiesc că Anton Gorelikov ar fi fost însărcinat cu conceperea unui plan de genul acesta. Voi confirma. Când voi putea.

Walters aprobă din cap.

— Vei sta de vorbă cu Nash peste zece zile.

Dominika nu-i putea strânge mâna; auzise că FSB-ul nu mai utiliza *metka* după ce efectele sale împotriva unor diplomați occidentali se

transformaseră într-o poveste internaţională stânjenitoare în anii impetuoşi ai glasnostului, totuşi CIA îşi continua protocolul profilactic.

— Tu crezi că Putin nu va-ncepe din nou să ne dea cu spray în fund? pufnise Gable.

Când avea să-l revadă pe Nate în Viena îl va întreba dacă utilizarea prafului de spioni dăduse rezultate în privinţa lui SUSAN.

Nate al ei. Oricât de mult o înfuriase în Atena, îi ducea dorul şi tânjea după el.

Acum îi zâmbi americanului tânăr.

— Ştii drumul de întoarcere? Ai grijă de termos. Şi mulţumesc pentru ceas şi ochelari.

Walters îşi puse rucsacul în spate.

— Ai grijă, Dominika, zise el. Dacă ai nevoie de mine, eu vin oricând şi oriunde. În fiecare zi o să verific siturile pentru semnale.

Se întoarse şi dispăru după un cot al potecii de pe malul pârâiaşului, învolburând ceaţa de pe sol la fiecare pas. „Fie ca una dintre fantomele tătare din secolul al XVII-lea care trăiesc în Râpa Golosov plină de mușchi să te ducă în siguranţă acasă”, se gândi Dominika în urma lui.

•

Benford tuna şi fulgera în biroul său, determinând-o pe Dotty, care-i era secretară de opt ani, să-i avertizeze, clătinând din cap, pe diverşii ofiţeri din DCI care doreau să vorbească cu şeful în dimineaţa asta.

— Mai bine nu; poate mai spre după-amiază, era refrenul şoptit.

Informaţia cea mai recentă sosită de la Dominika despre faptul că MAGNIT intrase în opţiunile preşedintelui pentru un post important ar fi trebuit să uşureze posibilităţile de filtrare, totuşi el avea nevoie de un nume. Benford deja suspecta şi se temea de tot ce putea fi mai rău: postul liber important spre care Kremlinul îl dirija pe MAGNIT era cel pe care ruşii înşişi îl creaseră prin asasinarea prietenului său Alex Larson – DCIA. El ştia că era în căutarea unei persoane cu experienţă care, cândva în decursul ultimului deceniu, avusese suficiente cunoştinţe despre tunul electromagnetic al marinei americane pentru a raporta detalii tehnice ruşilor. Teoretic, acum putea elimina zeci de membri din personalul marinei – ofiţeri, cercetători şi contractori civili – deoarece era improbabil ca vreunul dintre ei să fie alesul preşedintelui. Sau era oare cineva la care ei nu se gândiseră? Dintre cei zece-doisprezece funcţionari de rang înalt, doar actualul secretar al Departamentului Energiei fusese ocazional informat despre tun, dar acesta petrecuse mulţi ani în alte departamente, cu alte proiecte. Potrivit Dominikăi, MAGNIT era o sursă care raporta *activ* de un deceniu. O anomalie. Era oare posibil ca DIVA să fi transmis informaţii greşite? Şi mai

ameninţătoare era ipoteza ca nemernicul acela de Anton Gorelikov să transmită versiuni ale aceleiaşi informaţii către persoane diferite – în cadrul Jocului, aşa ceva se numea „clisma cu bariu” – ca un test de loialitate, pentru a vedea care dintre versiuni ieşea apoi la suprafaţă şi a-l acuza pe trădător.

La Londra, MI6 numea capcana cu bariu „testul cu vopsea albastră”, descriind metaforic acelaşi principiu de prindere a cârtiţei ca un procedeu prin care se toarnă vopsea albastră într-o conductă pentru a vedea din care robinet din aval va ieşi până la urmă vopseaua. Cu câţiva ani în urmă, la o întrunire a serviciilor de contrainformaţii, Benford declarase că terminologia engleză era idioată, atrăgând atenţia că majoritatea conductelor – mai ales canalizarea uzată din Marea Britanie şi Europa – se înfundau sau se spărgeau în subteran şi că metafora unei clisme cu bariu era mai pe gustul lui.

— Simon, asta pentru că tu eşti un sondor, comentase C, şeful Celor Şase, un argou pe care Benford nu-l înţelesese şi nimeni nu-i spusese că însemna „poponar”.

Slavă Domnului pentru relaţia specială, răsuflaseră uşuraţi britanicii din încăpere.

Gable şi Forsyth se întâlniră cu Benford pentru prânz în sala de mese a executivilor din Langley, unde făcură schimb de idei şi teorii. Încăperea elegantă – la fel de îngustă ca un vagon restaurant – de la nivelul şapte din Cartierul General avea vedere panoramică peste râul Potomac mărginit de arbori, iar mesele erau foarte apropiate, astfel că nou-sosiţii erau nevoiţi să treacă printre ele, salutându-şi din cap prietenii sau ignorându-şi duşmanii. Toţi îi vedeau pe toţi şi toţi vedeau cu cine stătea fiecare la masă, astfel încât cabalele, clicile şi găştile executivilor din Langley erau cunoscute tuturor. Benford comandă paste cu anşoa, pătrunjel, *pangrattato* şi lămâie, în timp ce Forsyth alese *crab bisque,* iar Gable creveţi la grătar.

— Asta mă alarmează, zise Benford, înfulecând pastele. O cârtiţă rusă ar putea ajunge în cabinetul prezidenţial.

Gable înfipse furculiţa într-un crevete.

— Ce nu pricep, rosti el gânditor, este că Dominika zice că nemernicul lucrează de un deceniu. Asta-nseamnă că pe rusnaci îi interesa jobul lui anterior.

— Eu mă tem să nu fie o capcană, un test înainte ca Putin s-o numească director la SVR, comentă Forsyth. Hristoase, şi noi ne verificăm oamenii înainte de a-i numi la conducere. La fel de bine o poate face şi Kremlinul.

Şeful Biroului de legătură cu Congresul, Eric Duchin, un carierist fără scrupule, băgăreţ şi bârfitor, sosi însoţit de un alai de linguşitori şi începu să treacă printre mese, oprindu-se să se salute cu şefi de divizii, printre hohote

de râs şi chicote sonore. Duchin se opri la masa lui Benford, înconjurat de acoliţii lui sarcastici, care erau porecliţi „nesuferiţii" pe etajele operativilor. Duchin avea o ţeastă în unghiuri drepte ca Gumby[6], păr des şi alb ca zăpada şi faţa îngustă. Studenţii de la Fermă îl porecliseră „beţişorul de urechi".

— Salut, Simon, dădu el din cap.

— Salut, Eric, răspunse Benford.

Tăcere. Gable se jucă cu frigăruia pe care-i fuseseră serviţi creveţii.

— Convoc o şedinţă vineri, zise Duchin în cele din urmă. SSCI, Comisia pentru Informaţii a Senatului, doreşte ca Agenţia să organizeze briefinguri pentru posibilii candidaţi la postul de director. Doar o prezentare scurtă. Comitetul vrea ca toţi candidaţii să fie capabili să discute despre operaţiunile curente în timpul audierilor cu uşile închise, inclusiv giumbuşlucurile tale ruseşti.

Benford puse furculiţa pe masă, optând să ignore cuvântul „giumbuşlucuri".

— Să înţeleg că se vor oferi informări operative mai multor indivizi, dintre care *unul singur* va fi confirmat până la urmă ca director al CIA? Protocolul este de a ţine un briefing limitat pentru candidatul final, şi doar aceluia.

Duchin strânse din umeri.

— Secretele tale preţioase vor fi în siguranţă cu ei, replică el. O să-ţi trimit biografiile lor. În prezent, toţi au autorizaţii de acces SI/TK[7] şi autorizaţie Acces Programe Speciale. În plus, aşa vrea Directorul să se procedeze. O mai mare transparenţă.

După dispariţia lui Alex Larson fusese numit un director interimar, pe care slugarnicul Duchin îl numea deja „Directorul".

Benford se zbârli.

— O mai mare transparenţă? Într-un serviciu de informaţii? se răsti el. Duchin, tu eşti incapabil să gândeşti logic. Eşti inamicul meu natural. Pleacă.

Duchin ridică din umeri.

— Discută cu Directorul. El este adeptul unei tranziţii line. Ne vedem vineri.

Cei trei rămaseră tăcuţi la masă, gândindu-se la o pereche de ochi albaştri-electric, la Dominika singură în Kremlin, cercetând feţele bovine, inexpresive, din jurul mesei; oricare dintre aceia ar fi împuşcat-o fără şovăială. Briefingurile pentru aceşti candidaţi ar trebui să includă, în cel mai

---

[6] Personaj de animaţie din argilă verde, creat şi modelat de Art Clokey, care a făcut obiectul a două seriale de televiziune americane şi al unui film de lung metraj. (*n.red.*).

[7] SI (Special Intelligence) este sistemul de control al informaţiilor provenite din comunicaţii; TK (Talent Keyhole) se referă la diverse platforme de culegere a informaţiilor. (*n.tr.*).

bun caz, menţionarea unei infiltrări a SVR-ului conduse de CIA, iar în cazul cel mai rău, numele real al DIVEI. Erezie!

— Cum funcţionează chestia asta? întrebă Gable. Toţi posibilii candidaţi să fie informaţi şi toţi să fie audiaţi de SSCI? Adică preşedintele nu mai poate să-şi aleagă omul – o singură persoană – şi să-l nominalizeze? Ce rahat mai e şi ăsta, un concurs de frumuseţe?

— Directorul interimar a propus-o, remarcă Forsyth. În felul ăsta, el poate propune candidaţi diferiţi, care vor desfiinţa, toţi, politicile lui Alex Larson, vor îmbuna Congresul şi vor menţine Agenţia concentrată pe problemele mediului, nu pe kilotonele dispozitivului cu uraniu pe care nord-coreenii l-au detonat în subteran acum două luni.

Benford se scutură din tot corpul, îşi împinse farfuria într-o parte şi se uită la el.

— Ce ai zis mai devreme?

— Directorul interimar a vrut să fie aşa.

— Nu… mai înainte.

— Că noi ne verificăm oamenii înainte de a-i numi la conducere.

— Exact, încuviinţă Benford. Iar ruşii l-au asasinat pe Alex şi noi căutăm o cârtiţă.

— Care va căpăta un post important în ramura executivă, adăugă Gable.

— Iar postul care-i vacant în prezent este cel de director al Agenţiei noastre. E clar acum! Candidatul Kremlinului este pentru DCIA, rosti Benford şi lovi cu pumnul în masă.

Forsyth îl privi peste marginea de sus a ochelarilor.

— Ar fi bine să fii absolut sigur înainte de a trage alarma de incendiu. Nici măcar Putin n-ar putea face şmecheria asta.

— Poate că nu, încuviinţă Benford, dar ar putea s-o facă eminenţa cenuşie a Rusiei, Gorelikov, dacă ceea ce spune DIVA despre el este adevărat.

Gable încetă să se mai scobească în dinţi.

— Vrei să zici că unul dintre cei trei candidaţi pentru DCIA este cârtiţa? Ar putea ei reuşi o asemenea lovitură?

— Poate că da, poate că nu, răspunse Benford. Dar noi nu putem sta cu braţele încrucişate fără să facem nimic.

— Înainte de numirea unuia dintre ei, trebuie să-i informăm pe toţi, oftă Forsyth.

— Perfect, zise Benford, haideţi să ne gândim cum putem turna nişte vopsea albastră într-o conductă.

Gable începu din nou să se scobească în dinţi.

— Dacă te referi la clisma cu bariu, eu am în birou o seringă pentru inseminare artificială.

PASTELE CU LĂMÂIE ALE LUI BENFORD

Sotați fileuri de anșoa în ulei de măsline cu praz tocat fin, până ce fileurile se fărâmițează și prazul se înmoaie. Într-o cratiță separată, prăjiți bucățele de pâine uscată cu ulei de măsline, usturoi și ardei iute uscat și pisat, până ce pâinea (pangrattato) *se rumenește. Fierbeți* bucatini*, scurgeți apa și amestecați cu anșoa, praz și ulei de măsline. Presărați pătrunjel tocat,* pangrattato *și o doză generoasă de zeamă de lămâie. Serviți imediat*.

14.

Amoralitatea ca soluţie practică

Raportul scris de mână de DIVA documenta meticulos dezbaterea Consiliului de Securitate de la Kremlin referitoare la acţiunea militară sub acoperire a GRU în Turcia, care primise numele de cod OBVAL şi fusese propusă de maiorul Şlikov. Acesta susţinea că Turcia se găsea într-o tranziţie haotică. Partidele politice islamice fundamentaliste erodau tradiţiile militare seculare ale lui Atatürk. Încă din 1984, ţara se confrunta cu o prelungită insurecţie urbană armată de intensitate redusă a Partidului Muncitorilor din Kurdistan (PKK), care cerea drepturi politice şi autonomie. Actualul ajutor militar oferit de SUA unităţilor kurde peshmerga din Irak deranjase guvernul turc (deşi forţele de luptă peshmerga din Irak nu aveau legături politice cu teroriştii PKK). Înfuriată, Ankara combinase sprijinul militar din Irak cu sancţionarea americană a dorinţelor kurzilor de a se separa de ţară şi de a revendica o porţiune substanţială din teritoriul Turciei suverane ca fiind patria lor ereditară. Identificând o schismă bilaterală evolutivă şi oportunitatea ulterioară de a crea o ruptură între Washington şi Ankara – ceva la care Putin şi clica lui de valeţi se pricepeau cel mai bine – strategii din GRU concepuseră un plan pentru Turcia.

Informaţiile DIVEI – scrise în rusă cu litere atât de mici în vederea economisirii spaţiului, încât translatorii au fost nevoiţi să utilizeze lupe pentru a le citi – anunţau că agresivul Şlikov îşi expusese planul prin care Moscova urma să alimenteze celule PKK din Istanbul cu rachete antitanc RPC-18 „Muha", mine antipersonale MON-200 şi mine PMN-4 mai mari, declanşate de greutate. Acestea aveau să fie utilizate în atacuri teroriste în Istanbul, pentru a crea o criză la nivel guvernamental, pentru a amplifica relaţiile încordate cu Washingtonul şi a destabiliza în cele din urmă Turcia, tradiţionalul bastion sudic al NATO.

Operaţiunea avea să fie susţinută de trupele speciale navale ruseşti. Echipamentul urma să fie adus într-o serie de incursiuni nocturne ale unor ambarcaţiuni mici, deghizate ca bărci de pescuit, unor luptători PKK ce aşteptau într-o zonă pentru picnicuri, care era pustie acum, în extrasezon, de pe malul canalului Riva, la şase-şapte kilometri navigabili spre interiorul uscatului de la coasta turcă a Mării Negre. De acolo, soldaţii PKK urmau să transporte armele în camioane până la Istanbul, să le ducă în depozite, de

unde să le distribuie celulelor. În ciuda obiecţiilor serviciului de informaţii civil faţă de acest plan, preşedintele Putin aprobase operaţiunea. El era de acord să întreprindă această aventură peste hotare şi să-şi asume riscurile – pe care GRU le considera minime – pentru a slăbi NATO şi mai ales pentru a destabiliza singurul stat musulman al coaliţiei. În faţa acestor argumente, nu a mai existat nicio obiecţie. DIVA îşi încheia raportul scriind despre Şlikov: „Acest Băiat de Aur intenţionează să furnizeze PKK-ului suficiente explozibile pentru a incendia Istanbulul pe ambele părţi ale Bosforului, din Europa până în Asia".

•

Raportul DIVEI declanşă o şedinţă de urgenţă în Cartierul General CIA din Langley. Recent, Benford îl desemnase pe Gable ca principal ofiţer de caz al DIVEI. Benford, Forsyth şi Gable. Cei trei ofiţeri veterani erau incredibil de diferiţi între ei ca temperament şi stil. Împreună formaseră o echipă excelentă când Nate Nash o racolase pe DIVA în Helsinki şi, sub tutela lor subtilă, femeia devenise o sursă de rapoarte de clasă mondială. Nash, al patrulea şi cel mai tânăr membru al acestei echipe, absenta de la şedinţă; recent, fusese detaşat ca şef de operaţiuni în Staţia CIA din Londra, ceea ce în sine era o poziţie de top într-o carieră ascendentă, dar care, în realitate, intenţiona să-l ţină ocupat şi departe de DIVA. Forsyth – probabil cel mai bun ofiţer de caz dintre ei – îl numise pe Nash un „magician" pe teren, în acţiunile împotriva filajului inamic în zone interzise. Forsyth mai fusese de două ori şeful Staţiei lui Nate şi ştia cât de capabil era, în ciuda problemei lui sexuale cu DIVA.

— Parcă îmi aduc aminte de amorul tău interzis de acum 20 de ani cu menajera unei case conspirative din Roma, îi reamintise odată Forsyth lui Gable pe când discutau despre Nash. Ştiai că era împotriva regulilor, dar obişnuiai să dai fuguţa acolo în fiecare săptămână, crăcănat de dorinţe.

— Aia a fost altceva, mârâise Gable. Eram tineri, ea-mi gătea paste carbonara şi eu îi dădeam o mână de ajutor.

Forsyth îl privise inexpresiv.

— Carbonara zici? Şi ce folosea: *pancetta*, *guanciale* sau alte produse de porc?

— Foarte amuzant, ce să zic! Dacă era o problemă atât de importantă, de ce nu m-ai luat la şuturi? spusese Gable, roşu la faţă.

— Poate că ştiam că te puteai stăpâni şi singur sau poate că ştiam că aveai disciplina necesară pentru a-i asigura ei securitatea. Şi de aceea poate ar fi bine să-l lăsăm şi pe Nash în pace. Nu zic că el ar fi vreun sfânt neprihănit, dar Domi poartă jumătate din vină. La naiba, ei se iubesc, ai zis-o chiar tu.

Gable clătinase din cap, dar fusese de acord.

Astăzi, Forsyth îl convocase şi pe Lucius Westfall, care, ca nou asistent al lui Benford, avea acces la materialele DIVEI şi astfel făcea parte din foarte scurta listă BIGOT a cazului, lista cu ofiţerii care îi citiseră dosarul şi care erau autorizaţi pentru compartimentul AR (acces restricţionat). Westfall stătea tăcut pe un scaun în colţ; ştia care era poziţia lui în lanţul trofic din această cameră.

— Uşurinţa cu care ştiu ruşii ăştia să creeze anarhie inspiră respect, comentă Forsyth.

Înălţă ochii de pe raportul DIVEI despre Istanbul şi apoi îşi ridică ochelarii pe creştetul capului.

— Sunt nişte ticăloşi, spuse Gable, dar dacă o să arătăm asta ofiţerului de legătură cu turcii şi-o să-i ajutăm, o să ne pupe-n fund zece ani de-acum încolo.

— De acord, zise Forsyth. Dar n-o să le spunem celor din SNI, Serviciul Naţional de Informaţii. Ei n-au încredere în noi. O să ne ducem la PNT, Poliţia Naţională Turcă; acolo oamenii sunt serioşi şi accesibili.

— Când spui c-o „să-i ajutăm", se întoarse Benford spre Gable, la ce te gândeşti?

— Blocarea furnizărilor de echipamente, arestarea idioţilor care le aşteaptă, după care PNT-ul să-i ia la bani mărunţi şi să cureţe restul celulelor.

Lucius Westfall îşi drese glasul şi-şi hârşâi scaunul pe podea. Gable îl privi. Îi plăcea tânărul, dar, aşa cum proceda cu propriul lui protejat, Nate, n-ar fi recunoscut asta niciodată.

— Dacă ai ceva de spus, spune-o, vorbi el acum. Nu ne ţine în suspans.

— Mă gândeam, zise Lucius, că populaţia Istanbulului depăşeşte paisprezece milioane. Kurzii din oraş sunt vreo patru milioane.

— O admirabilă expunere a statisticilor şi bănuiesc că se va dovedi în curând relevantă acestei discuţii, comentă Benford frecându-şi faţa.

— Ideea este că nu vom fi niciodată siguri că au fost eliminate sută la sută celulele PKK prin două raiduri şi câteva zeci de arestări, explică Westfall stăpânindu-şi emoţiile. Oraşul este pur şi simplu prea mare, iar populaţia kurdă este prea difuză. Ar trebui să avem un plan în trei etape.

— Zi mai departe, îl îndemnă Benford.

Îi plăcea gândirea liniară, care, aşa cum se tot plângea el în mod frecvent, era în mod constant absentă în guvernul american.

— Va trebui să oprim intrarea *tuturor* echipamentelor ruseşti, fără excepţie, zise Lucius. Nu putem permite nici măcar trecerea unei mine. După aceea va trebui să identificăm în detaliu organizaţia PKK din oraş. În cele din urmă, va trebui să neutralizăm sursa problemei: maiorul GRU Valeri Şlikov.

Bărbaţii din încăpere se foiră pe scaune.

— Eşti un adevărat Albert Einstein, comentă Gable. Nu te opri.

În ciuda asprimii sale morocănoase, Gable ştia cum să-i crească pe ofiţerii tineri, să-i facă să gândească, să apere ideile în care credeau.

— Pentru a contracara totul, continuă Westfall, cred că va trebui să balizăm armele înainte de a ajunge în Turcia. În felul acesta le putem urmări de la canalul ce înaintează spre interiorul uscatului, până la depozit, până la magazia de oale din fundul curţii şi până la beciul din casa conspirativă, pentru a le putea depista pe toate.

— Înainte ca ele să ajungă în Turcia? repetă Gable. Adică s-o facem în Rusia?

Ceilalţi tăcură, gândindu-se la acelaşi lucru.

— Nici nu poate fi vorba, exclamă Benford. DIVA este şi aşa în pericol prin raportarea acestor informaţii unice. Dacă o facem de oaie în Istanbul, ea este unul dintre cei 20 de membri ai Consiliului din sală – deocamdată nici măcar nu este membru plin – care ştiu despre acţiunea PKK sub acoperire. A încerca să compromitem echipamentele când sunt încă în Rusia ar fi pentru ea o dublă sinucidere.

— Poate că nu, îl contrazise Westfall. DIVA ne-a spus că lăzile vor fi transportate în camioane la Sevastopol şi depozitate într-un antrepozit, apoi, după ce vor primi undă verde de la Şlikov, vor fi încărcate în bărci pescăreşti pentru a traversa Marea Neagră. Este o acţiune GRU sub acoperire; vor păstra discreţia şi se vor ţine departe de instalaţiile navale oficiale ruseşti. Va fi un antrepozit comercial, o ţintă uşoară.

— În regulă, geniule, îţi asumi tu responsabilitatea pentru invadarea Rusiei şi declanşarea celui de-al Treilea Război Mondial? zise Gable.

Westfall tăcu.

Benford se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe înainte şi înapoi, privind pieziş spre Westfall.

— Şi cum propui să intrăm nedetectaţi într-un antrepozit din Sevastopolul controlat de ruşi şi să instalăm balize pe o duzină de lăzi?

— Am putea utiliza JDERII, propuse Westfall.

Îşi înălţară toţi capetele.

— N-au ieşit la pensie? întrebă Gable.

— Au statut de trecere în rezervă, răspunse Forsyth. Nu le place să fie traşi pe dreapta. I-am ţinut activi cât am putut de mult.

— Am auzit că erau destul de eficienţi, spuse Westfall. Dosarul este fascinant.

— Reminiscenţe ale Războiului Rece, replică Benford cu capul plecat într-o parte, gândindu-se.

— Las-o moartă, zise Gable. Erau polonezi anticomuniști nebuni, scăpați de sub control. Cine să-i conducă?

— Avem nevoie de un vorbitor de rusă care să fie un agent operativ puternic și expert în zone interzise, specifică Westfall.

Toți se gândeau la același nume.

— Și, rogu-te, întrebă Benford, cine ar putea fi?

— Nate Nash, sugeră Westfall.

Nimeni nu spuse nimic. Westfall nu știa despre statutul de interdicție al lui Nash.

— Să lăsăm asta pentru moment, spuse Forsyth. Ce facem cu Șlikov?

— M-am gândit și la asta, răspunse Westfall înecându-se. DIVA afirmă că Gorelikov vrea să-l înfunde pe Șlikov. Ce-ar fi să-i oferim un motiv pentru asta, să facem să pară că însuși Șlikov este responsabil pentru eșecul întregii acțiuni din Istanbul?

— Continuă, zise Gable.

Toți cei trei ofițeri seniori ascultau acum cu atenție.

— Mi se pare că voi, operativii, numiți asta „prăjire", spuse Westfall. Ce-ar fi să procedăm astfel încât se pare că Șlikov joacă la două capete – că ia bani de la CIA și nu raportează? Rușii sunt atât de suspicioși, încât ar crede.

— Greu de realizat. Ar trebui să fie ceva foarte convingător, zise Forsyth, deja calculând. Cont bancar, echipament de spionaj sub saltea, semnale…

— De fapt, nu trebuie să fie sută la sută convingător, precizează Westfall. DIVA și Gorelikov vor avea suficiente dovezi pentru a-l distruge: acuzarea și condamnarea persoanelor nevinovate este o formă de artă rusească.

— Iar anchetatorul-șef se alege cu meritul de a fi prins un șobolan, zise Forsyth.

— Șefa cu ochi albaștri a Direcției KR, continuă Gable. O protejează pe ea și în același timp îi oferă pe tavă un alt cap de la contrainformații.

— Rămâne totuși un risc. Despre Șlikov se spune că este foarte bun și popular, avertiză Benford și privi în jurul încăperii.

Toți se gândeau la același nume… din nou.

— O să sun la Londra, decise Forsyth. În două zile, ar putea fi aici.

— Vreau să-l văd personal, zise Benford. Ar trebui de fapt să ne întâlnim toți când va ajunge aici. Dacă vrem să-l înfundăm pe golanul ăsta din GRU, Nash trebuie să fie sclipitor. Se opri în loc. Spune-i lui Nash exact asta, în mod expres din partea mea – că Benford a spus că trebuie să se străduiască să fie sclipitor.

— Iar eu voi expedia apelul de reactivare către JDERI, adăugă Forsyth. Vor fi încântați.

— Încântați? pufni Gable. Cine-o să le spună că Stalin a murit?

Westfall se înecă de două ori.

•

Nate intră în cabinetul lui Benford a doua zi, la amiază, după ce venise cu o cursă de dimineaţă de la Londra. Telegrama prin care Forsyth, şeful Diviziei Europa, îl rechema la Cartierul General menţiona doar că era solicitat pentru „consultări", ceea ce, în jargonul telegramelor, putea însemna că intrase în încurcătură pentru cine ştie ce greşeală sau că fusese ales ca ţap ispăşitor pentru a fi repartizat ca ofiţer de legătură în sediul FBI-ului – un exil de coşmar pe care nu-l dorea niciun ofiţer operativ – sau că apăruse o operaţiune spectaculoasă de care Benford voia ca el să se ocupe. Nate, ofiţerul de caz, studie chipul de buldog francez al lui Benford în căutarea unui indiciu, dar vânătorul de cârtiţe era impenetrabil. Benford îi indică un scaun de lângă biroul său ticsit – tot cabinetul lui arăta de altfel ca Pompei după erupţia Vezuviului –, deschise un dosar cu acces restricţionat şi lectură în tăcere. Ca orice operator abil, Nate citi titlul scris cu majuscule pe pagina de gardă a dosarului, deşi acesta era inversat faţă de poziţia lui: GCDIVA. *Ce însemna asta*? *Aveau să-l pedepsească pentru disputa pe care o avusese cu Dominika în Atena*? *Asta se întâmplase cu săptămâni în urmă.*

Nate ştia că relaţia lui cu Benford, Gable şi Forsyth avusese de suferit în anii scurşi de la Helsinki din cauza legăturii sale cu DIVA. De asemenea, ştia foarte bine că nu fusese izolat de Serviciu doar ca un aranjament pentru a o ţine pe DIVA în ham. Aşa cum stăteau lucrurile, se agăţa de un fir. Mintea lui se întoarse la începuturi.

Pauzele dintre întâlnirile cu Dominika prin Europa linişteau întotdeauna situaţia, dar ofiţerii aceştia nu erau naivi. Benford se aştepta să recidiveze, Forsyth îl înţelegea cu tristeţe, iar Gable era cel mai rău – el îi cunoştea ca protejaţi, atât pe Nate, cât şi pe Dominika, şi-i putea citi ca pe nişte cărţi deschise. Mai rău, putea adulmeca episoadele lor sexuale din capătul opus al camerei. Finalul înlăcrimat şi dezastruos al întâlnirii din Atena nu ajutase cu nimic.

Nate se frământa în legătură cu inutilitatea şi lipsa de profesionalism a legăturii lor amoroase; era *besperspektivniak*, o situaţie lipsită de speranţe, un exerciţiu steril. Dominika îl iubea cu pasiune şi nu-i păsa de reguli. Dominika l-ar fi tachinat pentru că se comporta ca un rus dur, în vreme ce ea se avânta ca un copil din flori american liber. Subiectul dezertării şi strămutării ei era tăciunele care declanşa întotdeauna disputele.

„Ce simţi acum pentru ea?" se întrebă bărbatul, recunoscător pentru faptul că citirea gândurilor *nu se număra probabil* printre celelalte abilităţi de vampir ale lui Benford. Asta era bine, fiindcă în clipa aceasta Nathaniel Nash ştia, o ştiuse dintotdeauna, că o iubea pe rusoaica frumoasă, cu

încruntătura ei serioasă care se topea într-un surâs ameţitor de pe cealaltă parte a străzii ori de câte ori îl vedea apropiindu-se. Iubea felul cum îi şoptea numele – *Neit,* cu vocala rusă deschisă – când făceau dragoste şi cum lăsa capul pe spate, cu pleoapele tremurând şi corpul vibrând, gemând *Ia zakancivaiu,* eu termin (ruşii nu spun niciodată „îmi dau drumul" în pat).

Vraja se risipi când Benford ridică ochii şi-l întrebă:

— Te-a afectat schimbarea fusului orar, Nash?

— Nu, Simon, sunt bine. A fost un zbor uşor, zise Nate, străduindu-se să şteargă imaginea chipului Dominikăi pe pernă.

— Ne-am gândit la ceva pentru tine, îl anunţă Benford, la ceva important.

— Numai să nu-mi spui că trebuie să-mi fac abonament pe 12 luni la cantina din clădirea J. Edgar Hoover.

Nate intenţionase să facă o glumă, să destindă atmosfera şi să sugereze – ori să implore – în acelaşi timp că nu trebuia să fie trimis la FBI ca să facă parte din grupul operativ comun. A glumi cu Benford era ca şi cum ai vâna un leu cu suliţa de pe cal: teoretic puteai s-o faci, dar existau şanse reale ca sfârşitul să nu fie unul fericit.

Benford îl fixă cu privirea timp de zece secunde în tăcere.

— Nash, întrebă el după aceea, tu te pricepi câtuşi de puţin la ştiinţă? Mă refer la altceva decât mecanica fluidelor emisiilor nocturne, pe care sunt sigur că o studiezi de mult timp.

Nate strânse din umeri, regretându-şi deja gluma.

— Deoarece lumina călătoreşte mai repede ca sunetul, unii oameni par strălucitori până îi auzi vorbind, continuă Benford. Străduieşte-te să nu fii unul dintre aceia. Un bun început este să nu vorbeşti dacă nu ţi s-a adresat nimeni.

— Bine, zise Nate.

— Avem în faţa noastră o operaţiune critică. Este destul de complicată, deoarece se compune din trei etape. Deşi poate fi periculos, tu ar trebui să joci un rol central în fiecare etapă.

Nate deschise gura ca să pună o întrebare, dar Benford ridică mâna şi clătină din cap cu o privire scârbită, de genul „nu strica totul".

— Dacă-mi dai voie să rezum, îl opri Benford.

Se lăsă pe spate în scaun şi-şi ridică picioarele pe birou, provocând o mică avalanşă de hârtii care se rostogoliră pe podea.

— DIVA tocmai a raportat că Moscova vrea să destabilizeze Turcia furnizând rachete antitanc şi mine terestre insurgenţilor separatişti PKK din Istanbul. Etapa unu: noi vom baliza lăzile cu armament în portul de plecare Sevastopol, utilizând o echipă de rezervişti cu multă experienţă în raiduri, pe care o vei conduce, ţinând seama de experienţa ta în limba rusă şi

operaţiuni în zone interzise. Operaţiunea n-ar trebui să dureze mai mult de două zile, timpul planificat efectiv pentru obiectiv fiind de aproximativ două ore.

— Rezervişti din „Furtună în deşert" sau Afganistan? întrebă Nate.

— Nu, mai apropiaţi de anii Zidului din Berlin, răspunse Benford.

— Pardon? făcu Nate. Zidul Berlinului?

— Zidul Berlinului, încuviinţă Benford. Probabil că nu eşti la curent pentru că pe vremea aia tu urmăreai *Dance Fever* la televizor.

— *Dance Fever*?

— Nu contează. Nu există niciun motiv să fi auzit de ei – se numesc JDERII. S-au făcut remarcaţi în timpul Războiului Rece în Polonia.

— În ce fel s-au făcut remarcaţi? Aruncau diverse chestii în aer?

Benford ridică o mână şi o mişcă uşor.

— Dă-mi voie să continui, zise el. Etapa doi: iei legătura cu Poliţia Naţională Turcă, ea va pregăti raiduri antitero împotriva PKK, informată de balizele montate de noi pe armament. Pregătirile acestea vor include interceptări telefonice ale *rezidenturii* SVR-ului din Istanbul şi ale maiorului GRU Valeri Şlikov, ofiţerul rus de informaţii de pe teren care sprijină celulele PKK, motiv pentru care vom avea nevoie din nou de rusa ta. Etapa trei: simultan, trebuie să-l „prăjim" pe tovarăşul Şlikov. O idee ar fi să procedăm astfel încât să pară că este agent CIA şi să sugerăm că şi-a subminat propria acţiune sub acoperire. Noi credem că ideea este bună, dar planul nu-i încă pus la punct – vreau să te gândeşti şi tu la el. O caracteristică a acestei etape finale este ca DIVA însăşi să-l investigheze, să-l demaşte şi să-l distrugă pe Şlikov, ceea ce o va proteja ca sursă şi în acelaşi timp îi va conferi merite suplimentare ca şefă a Direcţiei KR.

— Anticipezi întâlniri personale cu ea în Istanbul? întrebă Nate nonşalant. Vom putea să…

— Marty Gable este ofiţerul ei de caz principal, îl întrerupse Benford. Tu poţi să participi la întâlniri, dar vreau să fii inteligent şi reţinut.

Nate îşi privi mâinile.

— *Reţinut* – cred că am fost clar, da? accentuă Benford.

— Da, domnule. Ştii că nu i-aş pune niciodată securitatea în pericol. Vorbesc cât se poate de serios.

Benford făcu o grimasă.

— Eu îmi amintesc că tu, un tânăr ofiţer de caz pe care petarda aia răsuflată de Gondorf l-a expediat acasă din Moscova înainte de terminarea detaşării, ai racolat-o pe DIVA. A fost o realizare de excepţie. Iar ea a evoluat până a devenit o sursă ce a depăşit stele ale Războiului Rece ca Penkovski şi Poliakov, ba chiar şi pe Korcinoi în vremurile moderne.

Nate simți că îi ia fața foc; Benford nu complimenta niciodată pe nimeni.

— Iar ăsta-i un motiv suplimentar ca să păstrăm cazul și s-o protejăm cât vom putea de mult, încheie Benford.

— După care s-o scoatem de acolo și s-o strămutăm într-un loc sigur, zise Nate.

— Poate, dacă ea va dori la un moment dat să dezerteze. Dar n-o să vrea asta. Și până n-o să vrea ea însăși, Serviciul ăsta o va coordona atâta timp cât va putea, pentru a păstra fluxul de informații până ce acesta va înceta.

Nate îi examină fața.

— Vrei să spui până va fi prinsă și executată, rosti el sec.

— Nu fi melodramatic, spuse Benford, apoi se ridică și se aplecă în față. Facem tot ce putem pentru a o proteja.

— Dar fluxul de informații, ai spus-o chiar tu, este mai presus de orice, chiar de viața ei, până în clipa ultimului raport.

— Dacă va fi necesar, da. Pentru apărarea securității naționale și păstrarea republicii, dacă-mi scuzi exprimarea pompoasă. Asta este meseria noastră.

— Dar ni s-a dedicat cu totul. Își riscă viața pentru noi, se revoltă Nate și se sculă în picioare. O să discut cu Gable despre asta și o să revin la tine cu detalii.

Se îndreptă spre ușă și, când puse mâna pe clanță, îl auzi pe Benford rostind:

— Nash, noi operăm într-un banc de ceață inamic, avem de-a face cu ambiguități, iar dacă trebuie, recurgem la amoralitate ca soluție practică pentru a atinge obiective morale. Poți să fii de acord cu asta sau îmi poți spune ce altceva dorești să faci cu viața ta.

CARBONARA LUI GABLE DIN CASA CONSPIRATIVĂ

Rumeniți fâșii de guanciale*, până devin crocante. Bateți laolaltă gălbenuș și brânză* pecorino Romano *rasă pentru a forma o compoziție tare. Fierbeți pastele cu un minut mai puțin decât al dente, apoi turnați o parte din apa în care au fiert peste compoziția de ouă și brânză și bateți până devine cremoasă. Amestecați pastele fierte cu* guanciale *și sosul cremos obținut și serviți imediat*.

15.

Al Doilea Război Rece

Solicitarea DIVEI ca Nash să participe la a doua întâlnire cu nord-coreeanul racolat de ea nu-l încântă pe Benford, care dorea să fie condusă de Gable. Dar Ricky Walters din Moscova a raportat că Dominika insistase ca Nash să fie prezent la o întâlnire care avea să dureze doar două ore, întrucât casa era foarte apropiată de sediul AIEA şi de ochii iscoditori ai gorilelor din securitatea nord-coreeană. Benford cedă, gândindu-se că în două ore nu vor avea timp să se certe pe tema exfiltrării, cu atât mai puţin să se angajeze în – citându-l pe Gable – „gemete şi icnete".

Nate plecă direct la Copenhaga, de unde se îmbarcă într-o cursă Austrian Air care-l duse în două ore la Viena, după care rezervă o cameră în Pension Domizil, pe Schulerstrasse, la jumătate de cvartal de hotelul Dominikăi. Îi lăsă un bilet cu numărul camerei lui, apoi luă micul dejun în sala de mese cu draperii. Femeia apăru tocmai când el termina de mâncat. Era elegantă, în fustă neagră, tunică din piele cu guleraş îngust de blană şi ghetuţe negre înalte până la gleznă. Trecuseră trei săptămâni de la întâlnirea din Grecia şi, aşa cum se întâmpla de obicei între ei, absenţa dulce tocea determinarea acrimonioasă a Dominikăi de a continua să spioneze, în ciuda pericolelor tot mai mari. Ea nu dori micul dejun şi-şi privea întruna telefonul operativ codificat de Direcţia T pentru SMS-uri de la Ioana, care aştepta în casa conspirativă pentru eventualitatea în care profesorul Ri sosea înaintea întâlnirii lor, stabilită pentru ora 12:00. Aveau la dispoziţie două ore pentru a sta de vorbă cu el, durata integrală a unei pauze de prânz extinse la care erau obişnuiţi cei 5 000 de funcţionari europeni răsfăţaţi din Centrul Internaţional Viena aflat în Donaustadt, pe malul nordic al Dunării. Complexul de clădiri strălucitoare în forma literei Y era căminul permanent al unui amestec de birouri ONU, din care nenumăraţi oficiali minori plini de importanţă scoteau pe bandă rulantă hectare de documente, care erau, fără doar şi poate, esenţiale pentru continuarea supravieţuirii pe planetă: AIEA (energie atomică), ONUDI (dezvoltare industrială), ONUDC (droguri şi criminalitate) şi ONUASE (afaceri spaţiale).

Dominika îşi privi iarăşi telefonul, apoi se aplecă peste masă, îl prinse pe Nate de pulover, îl trase către ea şi-l sărută.

— Agentul nostru vine abia peste două ore, iar noi ajungem acolo în şapte

minute cu tramvaiul 8, zise ea, apoi se lăsă pe spate în scaun. De aceea mi-ar plăcea să mergem în camera ta şi să ne dăm huţa.

Din fericire, anteriorul ei acces de furie din casa conspirativă dispăruse, aşa că Nate se relaxă.

— Pentru a descrie acţiunea la care te gândeşti, zise el, noi spunem „a te giugiuli".

— De ce? Mi se pare că „huţa" descrie mai corect acţiunea la care mă gândesc.

După ce urcară în cameră, Nate abia avu timp să agaţe plăcuţa BITTE NICHT STÖREN pe clanţă şi să închidă uşa. Tunica din piele a Dominikăi începu să scârţâie în timp ce făceau dragoste, complet îmbrăcaţi, într-un fotoliu, cu gurile lipite şi părul femeii despletit peste umerii ei, cu şuviţe lipite de obrajii transpiraţi. A urmat a doua rundă: hainele aruncate frenetic pe jos, extravaganta *eiderdown* austriacă smulsă de pe pat şi reinventarea a ceea ce istoricii au numit iniţial „poziţia misionarului", fără nimic însă din reţinerea evanghelică originală.

În tramvai au stat pe scaune aflate faţă în faţă, cu picioarele tremurându-le şi îmbujoraţi la faţă, străduindu-se să nu se privească. Părul Dominikăi era din nou coafat, totuşi o şuviţă neastâmpărată care îi atârna în jos pe lângă obraz sugera recente destrăbălări fecioreşti. După ce au coborât din tramvai, au trecut prin grădina lui Arcotel, apoi pe cărarea ce ocolea lacul Kaiserwasser plin de păpuriş şi au parcurs ultima porţiune din Laberlweg, un drum umbrit de verdeaţă ce străbătea peticul de uscat din lungul Dunării Superioare, un braţ liniştit al fluviului care revenea la cursul principal mai departe, în aval. Toate locuinţele de aici erau căsuţe drăguţe de vară cu două camere, cu obloane ornamentale roşii sau albastre şi verande protejate cu plase. Curţile ierboase din faţă coborau până la mal, fiecare cu ponton pentru canoe şi schifuri vara, care acum erau pustii şi se legănau lin pe apa molcomă a iernii.

Era 12:00 fix şi profesorul Ri trebuia să apară dintr-un minut în altul. În cursul debriefingului, Nate avea să joace rolul unui subordonat, formulând cerinţele de informaţii ale CIA la momentele potrivite. În timpul întâlnirii, Ioana avea să iasă să se plimbe, o procedură standard, dar şi convenabilă, pentru că Dominika nu trebuia să explice cine era Nate, cel puţin nu imediat. Ea cochetase cu ideea de a o racola pe Ioana pentru CIA – ştia că femeia l-ar fi adorat pe *bratok* – şi dorea să discute cu Benford despre ideea formării unei subagente, o confederată, care s-o ajute în activitatea asta. Era sigură că va fi o soluţie bună, mai ales dacă Ioana promova de la statutul de Vrabie la cel de agentă operativă.

Când deschise uşa casei, avu senzaţia că lumea se năruise. Micul living era

o masă informă de mobilier rupt şi rafturi căzute, inclusiv un fotoliu răsturnat şi îmbibat în sânge, care fusese spintecat de o duzină de ori şi a cărui umplutură se revărsase pe podea. În bucătărie zăcea pe jos un maldăr de farfurii şi pahare sparte. Nate arătă în tăcere uşa, indicând că trebuiau să plece imediat, însă Dominika scutură din cap şi şopti:

— Ioana.

Păşind peste sfărâmăturile din living, verificară ambele dormitoare. În unul dintre ele, hainele Ioanei fuseseră aruncate pe pat, iar veioza de pe noptieră fusese azvârlită într-un colţ şi spartă. Dominika era palidă.

Îl găsiră pe profesorul Ri cu faţa în jos în cada din baie, cu resturi din cei cinci litri ai sângelui său împroşcate în interiorul căzii, majoritatea scurşi deja prin canalizare şi hrănind probabil crapii din Dunăre. Reveniră în living. Chipul Dominikăi era o mască împietrită.

— Asta a fost mâna lui Şlikov. Tocmai mi-a lichidat cazul nord-coreean.

Nate continua să privească în jur, atent la eventuale urme de paşi.

— Şlikov a făcut asta? întrebă el.

— Nu, răspunse femeia. Asta-i isprava buldogului Speţnaz. Un bărbat pe nume Blohin, care a asasinat-o pe Repina în New York.

— Unde-i fata ta? întrebă Nate. Nu-l aştepta aici pe agent?

— Nu ştiu, zise Dominika. Sunt îngrijorată. Pocni apoi din degete. Recorderul!

Se duse la servanta din colţ – scăpase neatinsă – şi scoase recorderul cu bandă pe care Ioana îl instalase pentru debriefing. Îl băgă într-o priză din perete, îl rederulă şi apăsă „play". Nu se auzi decât un şuierat static.

— E activat de voci, zise Dominika. Ea l-a pus în standby înainte de venirea lui Ri.

Şuieratul se opri şi Dominika încremeni, privind bobinele. Cele două microfoane wireless ascunse înregistraseră o conversaţie înăbuşită.

Brusc, glasul lui Blohin se auzi clar, vorbind în engleză („deci ticălosul ştia foarte bine engleza, dar s-a prefăcut", se gândi Dominika). Vocea lui era înceată şi mătăsoasă, apoi se auzi glasul Ioanei, furios şi indignat, după care Blohin trecu pe rusă, aspru şi brutal, urmat de zgomotele unei lupte. Ioana era puternică şi mlădioasă şi zgomotele durară o vreme, sunetele răsuflării ei gâfâite auzindu-se întâi slab, apoi mai puternic, după cum se îndepărta sau se apropia de microfoane. Se auzeau de asemenea constant zgomote de mobile distruse. Dominika se uită cu lacrimi în ochi la Nate, apoi la recorder, când Ioana strigă brusc „*niet*!", după care se auzi un icnet, apoi tăcere, apoi gemete şi din nou vocea mătăsoasă a lui Blohin, în engleză, întrebând când era aşteptat gentlemanul asiatic şi dacă Egorova îl va însoţi, iar glasul Ioanei scuipă o vulgaritate. Sunetul unei palme, apoi un ţipăt sfâşietor, înăbuşit

iute, după aceea Ioana spunând încet şi resemnat că întâlnirea fusese amânată şi că Egorova nici măcar nu era în oraş, şi alt ţipăt. Oare ce făcea cu ea, o legase de scaun? Apoi un ciocănit slab în uşă şi glasul lui Blohin se îndepărtase, după aceea dispăruse complet, până când se auzi slab ţipătul ascuţit al unui bărbat, în vreme ce Blohin îl ucidea în cadă pe nord-coreean. Cât timp lipsi din cameră, Ioana, gâfâind întretăiat, vorbi spre microfonul ascuns în şoapte tremurate şi grăbite. Glasul ei era firav şi atârnă în aer.

— Este un rus, şaizeci de ani, un metru şaizeci şi opt, nouăzeci de kilograme, faţă cărnoasă cu ţesut cicatrizat pe frunte, braţe groase, foarte puternic. I-am tăiat obrazul cu un pahar, dar n-a şovăit nici măcar un pas.

Începu să plângă, apoi se opri şi trase aer pe nas.

— Cred că mi-a rupt încheietura. M-a legat de mâini şi de picioare şi mi-a băgat între picioare un ciob dintr-o farfurie.

Dominika privi îngrozită spre Nate. Ioana ştia că va muri, totuşi îi lăsa un mesaj.

— A-ntrebat de tine, când o să vii. I-am spus că nu mai vii, dar nu mă crede. Vrea să te-omoare şi pe tine. Mă rog cerului să nu-i ieşi în cale. Când va-ncepe din nou, o să ţip cât pot de tare, poate c-o s-auzi, sau poate că el o să fugă. Încheietura ruptă mi-e îndoită într-o parte. Stai. Aud ţipete din baie. S-a zis cu savantul tău, eu sunt următoarea, se-ntoarce. Ucide-l, dacă poţi. Ia tebia liubliu, *te iubesc, ai grijă de tine, scumpo.*

Dominika îşi coborî capul în palme şi suspină.

Vocea lui Blohin reveni în raza auditivă a microfonului, întrebând-o din nou pe Ioana la ce oră era aşteptată Dominika, poate nu înainte ca Ioana să-l fi bine dispus pe profesor cu jucărioara ei dintre picioare, după care un alt ţipăt de coşmar ce se stinse într-un geamăt şi Ioana repetând poticnit că Egorova nu venea, după care începu să urle, răcnete ce veneau din adâncul fiinţei ei, încă unul şi încă unul, apoi întrerupte brusc, după care se auziră gâlgâituri şi horcăituri oribile – Nate recunoscu sunetul cuiva care se îneca în propriul sânge după ce-i fusese spintecată beregata – după aceea un icnet din partea lui Blohin, ca şi cum săltase ceva pe umăr, apoi scârţâitul balamalelor uşii. Câteva minute de tăcere, după care Blohin se întoarse şi urmară trei minute de zgomote neîntrerupte în care sparse tot ce rămăsese nespart în căsuţă, după care uşa de la intrare se trânti şi nu se mai auzi decât şuierul recorderului.

Dominika arătă fotoliul răsturnat, al cărui şezut era îmbibat de sânge. Ioana murise acolo. Nate se duse la uşa acoperită cu plasă ce dădea spre curte şi fluviu şi o împinse uşor cu un deget. Se auzi un scârţâit precum cel din înregistrare. Blohin o dusese afară pe Ioana. Acum era în Dunăre, plutind în aval, spre Budapesta, dacă nu se împotmolise deja în crăcana vreunui

trunchi de copac purtat de ape. Nate o opri pe Dominika să iasă. Femeia avea gura întredeschisă şi ochii injectaţi.

— Stai, îi zise. S-ar putea să fie acolo. Lasă-mă să verific.

Curtea era pustie, dar se vedeau picături de sânge pe ponton, acolo unde Blohin înaintase ca să ajungă la apă adâncă şi să arunce cadavrul. Nate merse până la capătul pontonului, ţinându-şi răsuflarea, parcă aşteptându-se s-o vadă pe Ioana privindu-l cu ochi goi din apa albastră-închis. Nici în apă şi nici mai departe în curent nu se vedea nimic.

Afluentul Alte Donau se unea cu braţul principal al Dunării la câteva sute de metri spre sud şi existau şanse egale ca trupul femeii să fie văzut trecând pe sub picioarele pasarelei A22 sau ale altui pod din aval, dacă nu cumva Blohin îi legase o greutate de picioare, caz în care avea să iasă la suprafaţă la primăvară, puhavă şi decolorată, un cadavru neidentificabil care să deruteze autorităţile austriece până când sfârşea în secţiunea comună a cimitirului Zentralfriedhof, altă Vrabie ce murise departe de casă, nerevendicată de ţara pe care o servise, ale cărei soartă şi mormânt aveau să rămână necunoscute pentru familie.

Nate o auzi pe Dominika apropiindu-se din spate; o prinse şi o îndepărtă de pontonul care se legăna, iar ea se uită la apa neagră a iernii, ţipă şi se îndoi din mijloc, apoi vomită pe iarbă. Bărbatul o duse înapoi în casă, o stropi cu apă pe faţă, băgă în buzunar banda recorderului, scotoci prin dormitorul Ioanei şi-i recuperă paşaportul românesc fals. Amândoi ştiau că nici nu putea fi vorba de a anunţa anonim poliţia. Dispariţia profesorului Ri avea să fie raportată, însă doar Dumnezeu ştia cât va dura până să fie găsit într-o căsuţă închiriată de pe malul Dunării. Criminaliştii din poliţia austriacă erau extrem de meticuloşi. Închizând uşa din faţă a căsuţei, Nate şterse clanţa şi se gândi că, ţinând seama de cadă, mobile, farfurii şi dragarea canalului de sub ponton, proprietarul trebuia să facă o curăţenie serioasă de primăvară înainte de a începe sezonul estival de închirieri.

Se întoarseră pe Laberlweg, pe aceeaşi potecă pe care veniseră; Dominika avea obrajii uzi de lacrimi. Pe când mergeau, Nate aproape că se aştepta ca Blohin să iasă din Kaiserwasser într-o explozie de apă înspumată, ca un crocodil din Nil care atacă un pui de gazelă. Era însă destul de sigur că Blohin se afla deja la jumătatea drumului spre Schwechat şi aeroport. Îl lichidase pe agentul Dominikăi, aşa cum primise ordin, o măcelărise şi pe menajera casei conspirative ca bonus, dar n-o aşteptase pe Egorova, probabil fiindcă ea fusese desemnată ca ţintă de oportunitate – lichideaz-o dacă poţi, dar nu zăbovi la scena ţintei şi nu te lăsa arestat. Ţipetele Ioanei îl zoriseră să plece. Faptul că ei au întârziat, iar nord-coreeanul a sosit mai devreme la întâlnire le salvase probabil viaţile. Nate nu-şi făcea iluzii că ar fi

fost în stare să-i facă faţă lui Blohin într-o înfruntare corp la corp.

Nate fusese şocat de bestialitatea asasinului din Speţnaz. Probabil că era o brută. În general, tipii aceştia erau duri, însă Blohin avea şi o rotiţă sărită. Acum era evident că Dominika reprezenta o ţintă şi se afla în pericol. Oare noii ei patroni de la Kremlin o puteau proteja? În interiorul palatului, da, fără doar şi poate, însă pe stradă? Liderul partidului de opoziţie, Nemţov, fusese împuşcat pe aglomeratul pod Bolşoi Moskvoreţki, chiar în umbra turnului Vodovzvodnaia al Kremlinului. Un lucru era clar: Dominika era ca şi moartă dacă CIA nu-i putea elimina pe nenorocitul ăsta de Şlikov şi pe ursul lui dansator, Blohin.

Dominika se rezemă cu toată greutatea de el; corpul îi tremura, la fel ca vocea:

— Noi eram în camera ta şi făceam dragoste în timp ce ea era torturată şi trăgea de timp, sacrificându-se ca să mă salveze pe mine. Începu să suspine. A avut curajul să-l descrie pe cel care o tortura, deşi ştia că va muri. Of, *nesceastnîi* Ioana, sărmană surioară nenorocoasă! Noi ar fi trebuit să fi fost acolo.

— N-am ştiut, iar dacă am fi fost acolo am fi plutit acum şi noi în Dunăre, o calmă Nate. Individul ăla n-avea de gând să lase pe nimeni să scape.

— Eu ar fi trebuit să fi fost acolo, spuse Dominika.

Nate se opri în mijlocul potecii şi o zgâlţâi de umeri.

— Ascultă-mă! N-a fost vina ta. Nu te mai învinovăţi, mai bine gândeşte-te la supravieţuire. Este posibil ca Şlikov ăsta să te atace şi în Moscova?

Dominika strânse din umeri şi se scutură din mâinile lui.

— În *Rodina* se poate întâmpla orice.

— Atunci distrugerea lui în Istanbul devine esenţială. O să fii în stare să-l termini dacă noi îi putem complica viaţa?

— Şlikov va fi pierdut dacă va da greş şi-l va pune pe preşedinte într-o postură stânjenitoare. Dar ce vreţi să faceţi?

— N-o să mă crezi dacă-ţi spun, zise Nate.

În timp ce mergeau, îi descrise planul de a-l distruge pe maiorul Şlikov, ca şi rolul ei în operaţiune. Dominika încetă să mai plângă, ochii îi fulgerară şi se gândi la Ioana.

•

În Washington, procesul greoi al selectării unui nou DCIA se precipită şi cei din Langley primiră ordin să se pregătească pentru briefinguri care să fie utilizate de candidaţi în cursul audierii din Congres. Benford primi cu nemulţumire această cerinţă.

Singura poziţie politică a preşedintelui care-l preocupa pe Benford era neîncrederea acestuia, frecvent formulată, faţă de CIA şi convingerea că era

o organizaţie anacronică, predispusă în mod organic spre fărădelegi şi acţiuni ilegale şi care trebuia, drept urmare, să fie de mult demolată şi reorganizată din temelii. Se spera, spunea preşedintele, că un nou DCIA va începe reforme esenţiale. În acest scop, Casa Albă propunea trei candidaţi pentru postul de DCIA, dintre care unul avea să fie selectat de cabinetul său pentru a fi confirmat de Senat. Fără niciun chef, SSCI aprobă planul şi ordonă Agenţiei să-i informeze în mod egal pe cei trei candidaţi, ca pregătire pentru audierile de confirmare. Informarea unor *candidaţi* despre surse şi metode înainte de selectarea unui candidat oficial era o erezie, însă atât directorul interimar, cât şi lingăul Duchin au avut grijă ca şefii de divizii să se conformeze.

Benford stătea la capătul masivei mese ovale de conferinţe de la nivelul şapte al Cartierului General, ascultându-l acru pe Forsyth care termina informarea celor trei candidaţi pentru postul de DCIA despre un agent delicat al Diviziei Europa – reprezentantul Autorităţii Palestiniene la Curtea Internaţională de Justiţie din Haga, care transmitea numeroase informaţii despre sprijinul oferit de Iran pentru OEP şi Hezbollah. Prezentarea lui Forsyth fusese precedată de o informare a şefului Diviziei America Latină, guralivul Johnny Cross – cu o mustaţă subţire ca desenată cu creionul şi chipeş ca un actor de film – despre un caz din Caracas, ministrul adjunct al petrolului care fusese racolat şi care devenise o mină de aur de informaţii despre muribunda industrie petrochimică venezueleană, incluzând plăţi secrete de miliarde din partea Chinei pentru a menţine la suprafaţă guvernul. După aceea avea să urmeze şefa Diviziei Asia de Est, Brenda Neff, blondă, pieptoasă şi vulgară, care avea să le relateze candidaţilor despre un agent AdE, un căpitan din marina filipineză, care oferea evaluări utile şi imagini ale atolilor din Marea Chinei de Sud, fortificaţi de Beijing.

Benford observă amuzat cum colegii lui ţineau briefinguri despre agenţi importanţi, dar de nivel mediu. Niciun şef de divizie n-avea să-şi ridice complet poalele în cap şi să renunţe la vreo bijuterie a coroanei, cel puţin nu deocamdată. Duchin ştia destule ca să suspecteze că niciunul nu se înghesuia cu dezvăluirile, iar când directorul interimar avea să audă – cu siguranţă de la ciocănitoarea Duchin – toţi aceşti şefi aveau să primească ordine să-şi deschidă complet registrele în faţa candidaţilor. Era doar o chestiune de timp.

Cei trei candidaţi stăteau în capătul opus al mesei, afişând plictiseală, atenţie sau perplexitate. Senatoarea Celia Feigenbaum clocotea: bazându-se pe numeroşii ei ani petrecuţi în Comisia Senatorială pentru Credite, era convinsă că duplicitara CIA trebuia radical diminuată, *dacă nu chiar desfiinţată,* începând cu cedarea directoratelor sale către Departamentul

Apărării, NSA şi FBI. Dacă avea să fie confirmată ca DCIA, era decisă să facă o curăţenie radicală. Pentru Benford asta echivala cu o calamitate, ale cărei dimensiuni erau amplificate de senatoare şi de trâmbiţata ei convingere că acceptarea canoanelor clandestine ale CIA – furtul de secrete şi exploatarea vulnerabilităţilor pentru a corupe ţinte umane – era imorală.

— Nu asta ne *defineşte*, nu asta *reprezintă* America, torcea frecvent şi pios senatoarea oricărui reporter ce întindea microfonul spre ea.

Feigenbaum se număra printre candidaţii favoriţi, în parte fiindcă opiniile ei ipocrite le oglindeau pe cele ale preşedintelui.

Senatoarea sosise cu şeful ei de cabinet Robert Farbissen şi ceruse nepăsătoare ca şi acesta să fie prezent la briefinguri ca orice alt candidat, cerere pe care şeful Biroului de legătură cu Congresul, Duchin, o acceptase imediat, întrucât Rob era şi el autorizat să aibă acces la informaţii strict secrete. Benford scrâşni din dinţi; era o concesie scandaloasă. El îl cunoştea bine pe Farbissen: rezistase de decenii în Washington, trecând dintr-un cabinet în altul, stârnind haos cu fervoarea lui revanşardă şi cu pasiunile partizane. Scund şi îndesat, cu gura strâmbă şi dinţi îmbrăcaţi în aur sub nasul ca un măr pădureţ, Farbissen stătea triumfător la masa de conferinţe pentru a asculta secretele preţioase din seifurile detestatei CIA. Se întoarse şi văzu pentru prima dată că Simon Benford stătea lângă el, făcu o grimasă de nemulţumire, se sculă şi se mută cu trei scaune mai departe, ca şi cum Benford ar fi fost „pacientul zero" într-o secţie de boli infecţioase. „Măsura omului", îşi zise Benford, „este distanţa de trei scaune la masă".

Mai atentă era viceamiralul de marină Audrey Rowland. Purtându-şi uniforma de serviciu bleumarin, ea stătea cu mâinile încrucişate pe masă; tresele aurii şi late de pe mâneci, care reprezentau cele trei stele ale rangului ei, străluceau pe masa din lemn de nuc întunecat. Fusese numită Student Distins după studii avansate la Colegiul Industrial al Forţelor Armate din Fort McNair, Washington. În cei 20 de ani care au urmat, ocupase posturi tot mai importante, cel mai recent fiind cel de comandant al Laboratorului de Cercetări Navale aflat pe malul râului Potomac, în statul Virginia. În cadrul LCN, Rowland superviza cu multă energie aproape trei mii de savanţi, cercetători civili permanenţi şi contractori şi în acelaşi timp gestiona un buget anual pentru cercetări de peste un miliard de dolari.

Audrey avusese o ascensiune meteoritică, trecând de la contraamiral de flotilă la contraamiral în doi ani, pentru ca după alţi trei ani să primească a treia stea, cea de viceamiral. Benford o privi cu ochii mijiţi, observând că avea pe piept mai multe ordine şi medalii decât Bull Halsey, printre care Defense Superior Service Medal, Legion of Merit, Defense Meritorious Service Medal, Meritorious Service Medal (trei medalii), Navy and Marine

Corps Commendation Medal (patru medalii) şi Navy and Marine Corps Achievement Medal. Niciuna dintre ele nu era pentru acţiuni în luptă sau serviciu pe mare.

În vârstă de 49 de ani, viceamiralul Audrey Rowland era femeia modernă şi competentă din marina americană a secolului al XXI-lea: strălucitoare, manager capabil şi o femeie decentă. Nu fusese niciodată măritată – inevitabila bârfă ieşea din când în când la suprafaţă, în principal printre bărbaţii invidioşi de aceeaşi vârstă care continuau să fie nişte umili căpitani ce comandau grupuri de distrugătoare în largul oraşului Yokosuka – dar altfel, viceamiralul Rowland era considerată în mod discret ca o fecioară benignă, total dedicată marinei şi misiunii ei. Când se ceruseră potenţiale nominalizări pentru DCIA, numele lui Rowland fusese imediat propus de şeful Operaţiunilor Navale şi de secretarul Departamentului Marinei, cu sprijinul şi acordul preşedintelui.

Exista un precedent: la mijlocul anilor 1970, un amiral condusese CIA; de atunci trecuse prea mult timp pentru a ţine minte prejudiciile de lungă durată cauzate de aşa-numitul Masacru de Halloween din 1977 al acelui intrus, când 200 de ofiţeri operativi fuseseră concediaţi ca fiind neesenţiali, urmaţi de alţi 800 de ofiţeri de caz în 1979, eradicând dintr-o singură lovitură o întreagă generaţie de veterani experimentaţi ai străzii, majoritatea cu abilităţi aproape native ale unei limbi străine, adică un atu enorm de valoros. Dar asta se întâmpla cu 30 de ani în urmă, iar în prezent marina ar fi fost încântată ca un om al ei să conducă din nou CIA, ai cărei ofiţeri operativi nu dovedeau niciodată prea mult respect pentru serviciul naval de informaţii sau faţă de NCIS, serviciul naval de investigaţii criminale. Benford studie faţa prelungă, masculină, a viceamiralului, bărbia proeminentă şi părul grizonant strâns într-un coc împletit la ceafă, dar cu un cârlionţ elaborat în faţă, bizar chiar şi pentru Benford, care era orb la modă şi cerinţele ei. Rowland observă că Benford o privea şi îl salută din cap din cealaltă parte a mesei, dezvelindu-şi incisivul stâng ieşit uşor în afară. „Bun", se gândi bărbatul, „poate că amiralii fizicieni nu trebuie să fie nişte frumuseţi, mai ales cei inteligenţi". Ca DCIA, Rowland avea să se concentreze, cel mai probabil, pe partea de ştiinţă şi tehnologie a Agenţiei, dar cu ceva noroc ar fi putut măcar să susţină un serviciu clandestin care necesita măsuri urgente de resuscitare.

La cel mai îndepărtat colţ al mesei, în mod evident năucit de cel puţin două treimi din informaţiile auzite până atunci, se afla al treilea candidat la postul de DCIA, ambasadorul Thomas „Tommy" Vano, care în anii 1980 jucase în filme de serie B (*Space Rage, Maniac Brainiac*) şi în 1985 fusese votat ca bărbatul cel mai sexy, dar începuse să-şi piardă strălucirea şi

plecase de la Hollywood înainte de a se distruge complet. Utilizând câştiguri modeste economisite din filme, Vano a început să cumpere malluri în Florida împreună cu un cumnat antreprenor la începutul boomului imobiliar din anii 1990. Mai degrabă norocos decât clarvăzător, Vano câştigase milioane, apoi înfiinţase o companie, un consorţiu de investitori ce cumpărau mărfuri pe plan global, inclusiv metale rare şi preţioase. În următoarele două decenii, urmase exemplul partenerilor şi câştigase alte milioane de dolari, din care donase câteva unei campanii profitabile, astfel că în 2008 fusese numit ambasador în Spania. Şi-a petrecut apoi patru ani într-o stare perpetuă, şi plăcută, de uşoară uimire, fermecat de vinurile de Rioja şi de *caparrones,* tocana săţioasă din Rioja preparată din fasole albă şi ardei *pimentón* afumaţi, pe care nu le mai gustase până atunci.

Păstrat în mod inexplicabil de Departamentul de Stat după întoarcerea de la Madrid, el a devenit ambasador itinerant pentru serviciile de informaţii, ceea ce însemna că avea un birou sărăcăcios pe un coridor interior, cu un personal format din doi oameni, şi că participa la nenumărate şedinţe. Postul acela fusese vacant de 18 luni, în primul rând pentru că niciun diplomat de rang înalt din Departamentul de Stat nu dorea să-şi murdărească pantofii în smârcurile lumii spionilor. Însă ambasadorul Vano considera că întâlnirile în Washington cu ofiţeri de legătură ai diverselor servicii de informaţii erau tolerabil de interesante şi nu foarte solicitante, iar ca reprezentant al Departamentului de Stat i se cerea rareori să participe la ele (*leprosul pe ringul de dans*, murmurase un mucalit din NSA). În calitate de şef al misiunii din Madrid, avusese parte de informări de spionaj şi le găsise pasionante, ca un fel de scenarii de filme.

Într-o bună zi însă Tommy Vano întrerupsese o discuţie despre metale strategice care erau cumpărate şi stocate de Moscova şi Beijing, şi menţionase nepăsător că firma lui era familiarizată cu pieţele globale de mărfuri, ministere guvernamentale, cumpărători comerciali, mine de extracţie şi acumulări de rezerve. Menţionase tot. Din ziua aceea primise un loc la masa deciziilor şi, cu toate că era mai degrabă afabil decât plin de discernământ, fusese acceptat ca un expert în domeniu.

Când se ceruseră potenţiale nominalizări pentru DCIA, cordialul şi ineficientul secretar de stat (care continua să creadă în codul de conduită ce afirma că gentlemenii nu-şi citesc unii altora scrisorile) îl propusese pe onorabilul Thomas Vano, citându-i discernământul în afaceri, experienţa internaţională ca diplomat şi atributele lui ca actual ambasador itinerant pentru serviciile de informaţii, cu legături importante şi contacte în comunitatea respectivă. Sigur că da, era limba de lemn a Washingtonului şi o înşiruire de aiureli absolute, dar Vano ajunsese pe lista scurtă a ultimilor

trei candidaţi.

Era înalt şi cu pieptul bombat ca o pasăre, cu păr negru ondulat, de pirat, ochi adânci şi limpezi şi o gropiţă în bărbie à la Cary Grant. Benford observă cu interes că singura care reacţionase vizibil la aura de bani-Hollywood-sex a lui Vano fusese şefa Diviziei AE, Neff, un spirit liber bine cunoscut, pe care adjunctul secţiei de crimă organizată din Divizia Antidrog o acuzase odată că primea în mod uzual bunuri confiscate. Senatoarea Feigenbaum era prea bătrână şi prea rea ca să se lase fermecată de Vano, iar viceamiralul Rowland nu-şi clinti niciun centimetru tresele de aur şi păruse indiferentă.

„Apără-ne, Doamne!" îşi zise Benford. O harpie de pe Capitoliu, dornică să distrugă Agenţia, o fiziciană stângace din marină şi un milionar împăiat care, ca ambasador la Madrid, credea că acronimul ETA al grupării teroriste basce venea de la Evaluare Tehnică Europeană.

Benford obiectase în sesiunea de briefing de azi, „pentru a economisi timp", să discute orice cazuri ruseşti şi era decis să tărăgăneze cât mai mult timp posibil. MAGNIT continua să acţioneze, Nash tocmai raportase că GRU o vâna pe DIVA, iar în Istanbul avea să se dezlănţuie iadul pe pământ dacă ei nu acţionau imediat. Istanbul avea să fie un dezastru.

JDERII. În Sevastopol. „Doamne, ajută-ne, sper să fie pe atât de buni pe cât jură Forsyth că sunt. Primul Război Rece s-a sfârşit acum treizeci de ani. Acum luptăm în al doilea".

TOCANA *CAPARRONES* DIN RIOJA

În ulei de măsline, prăjiţi salam chorizo feliat, ceapă şi usturoi tocate, până se înmoaie. Adăugaţi pimentón (*paprika afumată picantă spaniolă*) *şi ardei iute uscat şi pisat şi prăjiţi în continuare. Adăugaţi roşii proaspete tăiate bucăţi, apă, supă de legume concentrată, conserve de roşii tăiate bucăţi şi pastă de tomate. Daţi în clocot, după care fierbeţi înăbuşit la foc mic. Adăugaţi pătrunjel tocat şi fasole albă* (cannellini *sau obişnuită*) *şi continuaţi fierberea până scade, ajungând la o consistenţă undeva între supă şi tocană. Lăsaţi să se odihnească o oră* (*sau peste noapte*) *şi reîncălziţi pentru a servi fierbinte, cu puţin ulei de măsline şi un ou poşat deasupra*.

16.

JDERII

În perioada de început şi lipsită de experienţă a Războiului Rece, sosirea cu sufletul la gură în animata Staţie Roma a ofiţerului de caz Tom Forsyth, proaspăt absolvent al cursului de instruire din Fermă şi aflat la prima detaşare peste hotare, a fost primită în fel şi chip de colegi. Câţiva l-au plimbat cu amabilitate prin Roma, i-au arătat cele mai bune *trattoria* pentru *cucina povera* romană, bucătărie ţărănească, şi locurile unde să găsească o sticlă de Cesanese del Piglio din Lazio. Şeful de ramură l-a trecut pe lista de invitaţii la cinci-şase aniversări de zile naţionale la ambasade străine, unde putea începe să-şi arunce singur năvodul pentru racolări. Şeful rapoartelor l-a luat deoparte şi au verificat împreună lista de ţinte, ca să ştie ce să caute.

Gale Stack, ofiţerul senior al Staţiei din Roma, avea 55 de ani şi se apropia de pensionare. La începutul carierei sale avusese oportunităţi în management, dar nu reuşise să le valorifice din cauza celorlalte priorităţi ale sale, care includeau prânzuri stropite de câte trei Martini, contabilitate creatoare cu fondurile operative şi agăţarea animatoarelor de prin baruri. Stack se simţea ofensat că nu fusese niciodată apreciat pentru contribuţia sa. Fusese ignorat şi dat la o parte – în repetate rânduri. Sosirea tânărului Forsyth – lucrau în separeuri vecine – îi oferi lui Stack ocazia de a scăpa de un caz sâcâitor cu numele de cod VZJDER. Cazul nu dădea rezultate, cel puţin nu cu volumul de efort pe care Stack era dispus să i-l dedice. Agentul, un tânăr imigrant polonez pe nume Witold Zawadzki, se oferise ca voluntar, intrând pur şi simplu în ambasada americană, iar Stack îi îmbrâncise pe alţii ca să-l preia el. Se gândise că va putea obţine o mulţime de informaţii cu muncă puţină, plus ocazia de a-şi creşte fondurile operative prin decontarea altor prânzuri şi cine.

VZJDER provenea dintr-o familie de aristocraţi din Cracovia, din *szlachta*, nobilimea polonă, ce data din 1360, de pe vremea regelui Cazimir al III-lea cel Mare. Trimis la Roma în copilărie ca să locuiască împreună cu o mătuşă, Witold, care avea acum 25 de ani şi era cetăţean italian, îi ura pe sovietici mai puţin decât îi ura pe *zdrajcy*, polonezii trădători care îşi vânduseră propria ţară. La prima lor întâlnire, tânărul polonez răzvrătit – nervos, subţirel, cu păr blond pieptănat peste cap – îl fixă cu atenţie pe ofiţerul lui de caz cu coamă albă şi manichiură impecabilă, a cărui mână tremură când

trăsese măslina de pe scobitoarea din cocteil cu dinţii lui mari şi albi. Witold se aplecă spre ofiţerul CIA şi-i spuse că era dispus să se întoarcă în Polonia şi că familia lui cunoştea polonezi la fel de patrioţi în guvern, partid şi armată. Stack râgâi, comandă alt Martini şi-l invită pe VZJDER să comande orice dorea de pe meniu, absolut orice.

La al doilea prânz stropit de băutură în fabulos de costisitorul restaurant La Rossetta din umbra Panteonului, specializat în produse pescăreşti, VZJDER aduse o listă de familii poloneze influente care puteau oferi, cu încurajări precaute, informaţii despre conducerea Partidului Comunist Polonez, activitatea spionajului sovietic în Polonia şi nivelurile de pregătire militară ale Tratatului de la Varşovia. Lăsând din mână un cleşte de homar, Gale Stack luă hârtia cu degete unsuroase de unt, o puse în buzunarul hainei şi-i spuse lui Witold că va „verifica" numele. Stăpânindu-şi temperamentul exploziv, VZJDER îi spuse că dorea să stea de vorbă cu altcineva din organizaţia lui. Semnal de alarmă! Ar fi fost o idee proastă să lase alt ofiţer din Staţie să-şi bage nasul în cort şi să vadă cum deconta Stack prânzuri scumpe pe baza acestui caz, alături de posibilitatea ca tânărul acesta, care-şi dorea să fie un luptător pentru libertate, să se plângă de ofiţerul lui de caz.

În ziua următoare, Stack îi spuse şefului de ramură că VZJDER era un emigrant amărât, care nu avea acces la informaţii, şi că el recomanda ca Staţia să stopeze contactul cu agentul printr-o primă de final de 1 000 de dolari (avea să-i dea tânărului 500, iar el să-şi oprească restul ca bani de buzunar) şi să nu-şi mai irosească timpul. Şeful de ramură încuviinţă plictisit, totuşi ceva îl făcu să se răzgândească şi-i ceru lui Stack să predea cazul altui ofiţer, în ideea că poate schimbarea chimiei între oameni avea să fie de ajutor. Semnal de alarmă! Un ofiţer din Staţie cu experienţă ar fi înţeles realitatea şi i-ar fi întocmit raport. Apoi Stack îşi aminti de puştiul cel nou, Forsyth, din separeul vecin. El nu ştia încă toate dedesubturile; ar fi fost perfect. Ce părere ai? întrebă Stack. Era un caz uşor pentru un debutant, să convingă sursa să obţină acces la informaţii, încet şi frumos. Şeful de ramură ridică din umeri şi-i dădu undă verde.

Acela a fost începutul reţelei JDERII. După o întâlnire bahică în care fusese predat cazul, Tom Forsyth şi noul lui agent Witold Zawadzki au început să se testeze reciproc, precaut: Witold a văzut că noul lui ofiţer de caz începător era onest, energic şi motivat să obţină succes; Forsyth a văzut că dăruirea înverşunată a tânărului polonez nerăbdător trebuia controlată. O misiune sinucigaşă nu i-ar fi adus niciun câştig. Întoarcerile lui VZJDER în Polonia au început treptat – sub acoperirea unor călătorii de achiziţii comerciale pentru o companie italiană de design – lăsând SB-ul, *Sluzba Bezpieczenstwa*, serviciul de informaţii polonez controlat de sovietici, să se

obișnuiască să-l vadă pe tânărul cu pașaport italian venind și plecând.

După două călătorii, VZJDER racolă un prieten din copilărie, în prezent căpitan în armata poloneză, care primi numele de cod VZJDER/2. În următoarele șase luni au fost racolați doi prieteni de familie: VZJDER/3 și /4, o fostă studentă frumușică la Arte, actualmente asistentă specială în secretariatul partidului, respectiv un sergent de miliție. Următoarea racolare a lui Witold a fost VZJDER/5, vărul său, care era transmisionist în sediul Ministerului de Interne și procesa traficul de mesaje între Varșovia și Moscova. Fluxul de informații a început lent. Rapoartele erau colectate de la acei subagenți de către JDER/1 (ca agent principal) și aduse lui Forsyth în Roma.

Conducerea Stației Roma ciuli urechile și începu să fie atentă, apoi și Cartierul General. Rapoartele de la JDERI erau superbe, incluzând fotografii ale unor documente secrete ale Tratatului de la Varșovia și Armatei Roșii sovietice ce nu mai fuseseră văzute niciodată. Analiștii de contrainformații le priviră cu ochi sceptici: informațiile prea bune ca să fie adevărate nășteau întotdeauna suspiciuni, totuși rapoartele erau coroborate și nu se opreau. Forsyth trebuia să-l frâneze întruna pe Witold, să-i spună s-o ia încet, să mențină un echilibru între randament și risc. În efortul lui continuu de a-și proteja JDERII, Forsyth îl instrui pe Witold în fotografiere clandestină, comunicații impersonale, scriere secretă și raportare avansată de informații, iar acesta, la rândul său, îi instrui pe membrii rețelei sale din Polonia.

După o lună, Witold îi aduse lui Forsyth o *bandă audio* cu înregistrarea unei ședințe cu ușile închise a Comitetului Central al Partidului Comunist Polonez, în care se discutase încins despre implementarea sau ignorarea ordinului primit de la directorul KGB-ului, Cebrikov, de a-i aresta pe minerii agitați din Wujek și pe muncitorii din șantierele navale Gdansk care făceau parte din mișcarea Solidaritatea. JDER/3, sculpturala asistentă din secretariat al cărei nume era Agnes Krawcyk și care, în mod alarmant, era dependentă de adrenalină, strecurase un microfon și un mic recorder cu bandă (asamblat de JDER/5, geniul electronic pe nume Jerzy) sub podiumul președintelui înainte de ședință. Chiar în timp ce trimitea mai departe rapoartele – care primiseră o rară etichetă R, de la „remarcabil" – Forsyth simți că îngheța. JDERII n-aveau să mai reziste mult dacă vor continua să-și asume riscurile demente din ultimele luni, urlă el la Witold. Iar folosirea a doi JDERI în aceeași operațiune viola principiul compartimentării membrilor rețelei. Și așa era destul de riscant că Witold știa numele tuturor. Asta trebuia să înceteze.

În cursul unei cine sărbătorești cu *zrazy zawijane*, rulouri suculente din carne de vită cu ceapă, ciuperci și sos cremos de carne, în apartamentul

mătuşii sale din Roma, Witold i-a surâs lui Forsyth – cât de departe ajunseseră împreună! – şi i-a mărturisit că, ţinând seama de grija lui maternă, va amâna deocamdată planul său de a-l răpi pe *rezidentul* KGB din Varşovia şi a-l aduce legat fedeleş de Crăciun. Au toastat cu un pahar de *wódka* Chopin. În cei trei ani cât a durat detaşarea lui Forsyth la Roma, reţeaua JDERII a produs sute de rapoarte de mare interes şi a informat factorii de decizie politică de la Washington despre ultimele zvârcoliri periculoase ale dominaţiei sovietice în Europa de Est. Cartierul General l-a promovat pe Forsyth şi i-a înmânat lui Witold Medal of Achievement.

•

După 1989, destrămarea Uniunii Sovietice şi revenirea Poloniei la lumină, Forsyth a propus ca JDERII lui să fie păstraţi împreună pe lista de misiuni active. Se gândea că echipa de cinci oameni putea să facă deplasări ca reprezentanţi comerciali pentru diverse companii poloneze care vindeau maşini-unelte, pompe şi software în zone interzise – Coreea de Nord, Cuba, Iran, Rusia – ţări de mare risc pentru tradiţionalii ofiţeri CIA sub acoperire. Mai mult, sculpturala Agnes Krawcyk intrase la Facultatea de Conservare şi Restaurare a Lucrărilor de Artă din cadrul Academiei de Arte Frumoase din Cracovia şi obţinuse diploma de conservator de lucrări de artă din teracotă, ghips şi ceramică. Forsyth avea în vedere deplasări operative ale lui Agnes peste hotare în calitate de restauratoare.

Graţie libertăţii relative de deplasare în aceste ţări, spunea el, echipa ar fi putut întreprinde discret diverse acţiuni operative. De-a lungul anilor, JDERII fuseseră instruiţi – şi deveniseră experţi – în filaj stradal, intrări prin efracţie fără urme, documentarea siturilor pentru întâlniri, racolare şi raportare de informaţii. Toţi membrii reţelei vorbeau fluent poloneza şi rusa, ca şi obligatoriile franceză, germană şi engleza primitivă din televiziunea prin satelit. Erau persoane autonome, agresive, care-şi asumau riscuri în mod firesc, şi extrem de loiale faţă de Forsyth, care era ca un zeu pentru ele. Apoi interveni Cartierul General.

Propunerea lui Forsyth pentru JDERI a fost subiectul unor lungi dezbateri birocratice. Noua specie de conducători CIA – în majoritate foşti analişti şi manageri cu ambiţii politice, şefi care, decenii la rând, detestaseră verva şi hegemonia Directoratului de Operaţiuni iar cum căutau în mod pervers să reformeze DO până la completa lui dispariţie – îi vedea pe aceşti cinci slavi (sau ce erau ei) fanatici ca pe nişte dinozauri din era Războiului Rece. În plus, în epoca modernă, culegerea informaţiilor migra spre drone, sateliţi şi posturi extinse de ascultare electronică. Clasica metodă HUMINT (culegerea de informaţii de la surse umane) în care un ofiţer vorbea cu o sursă clandestină, un mod sigur de a obţine *planurile şi intenţiile* inamicilor, se

atrofia, considerată excesiv de periculoasă şi o risipă de timp. Majoritatea birocraţilor din CIA, care doreau cu disperare evitarea eşecurilor operative, nu doreau să aibă deloc de-a face cu ofiţeri de caz, colectori, operatori, cowboy, colecţionari de scalpuri, mustangi, târfe bătrâne, vânători de capete sau cinci nenorociţi de JDERI est-europeni, care nu puteau decât să-i ducă la ruină şi să-i trimită în faţa unei comisii de control a Congresului.

•

Când părea că ignoranţa şi apatia Cartierului General vor prevala şi că JDERII vor fi trecuţi în rezervă, în 2001 izbucni o criză ce implica angajaţi CIA din Siria. Trei analişti vizitatori – două femei şi un bărbat – din Biroul de Analiză pentru Orientul Apropiat şi Sudul Asiei (OASA) au ignorat îndrumările Staţiei din Damasc de a rămâne în complexul ambasadei din centrul Damascului, pe bulevardul Abu Jafar Mansur. Sosiseră în Siria ca să culeagă „adevărul de pe teren" despre războiul civil sirian şi considerau că ştiau ce fac. Doi dintre ei vorbeau o arabă rudimentară. Au plecat marţi dimineaţă, intenţionând să viziteze birourile Crucii Roşii Internaţionale din piaţa Arwada, Spitalul Italian de pe bulevardul Omar Al-Mukhtar şi Souq Al Khoja de pe strada Al Thawra, un traseu dus-întors de 15 kilometri pe care estimau că-l vor parcurge în trei ore.

Când n-au revenit la ambasadă la închiderea programului, ofiţerul de securitate a sunat la poliţia metropolitană, care a găsit după câteva ore corpul uneia dintre femei în suburbia estică Jobar, la parterul incendiatei Teachers Tower Building, o carcasă înnegrită cu zece niveluri, printre mormane de dărâmături şi tancuri ruginite cu trapele deschise şi şenilele demontate de pe roţile antrenoare. În vârstă de 46 de ani, divorţată, mamă a doi copii, femeia fusese dezbrăcată în lenjeria ei intimă Maidenform şi legată cu sârme de o somieră ruginită, ridicată apoi în picioare şi proptită de un perete ciuruit de şrapnele, după care fusese strangulată treptat cu un colier de plastic. Poliţiştii au ridicat din umeri, sugerând că de vină ar fi fost soldaţi scăpaţi de sub control din forţele naţionale de apărare, ori insurgenţi conduşi de sunniţi, ori o unitate Hezbollah, cine putea şti, dar că se aşteptau ca peste câteva zile ambasada să primească înregistrarea torturii.

În noaptea aceea, ofiţerul de securitate a primit un apel disperat de la cei doi analişti. Aceştia scăpaseră ca prin urechile acului, fugind pe o alee, când taxiul le fusese blocat de două maşini. Opriseră un bătrân într-o camionetă lovită şi zgâriată şi-i oferiseră bani ca să-i ducă la ambasadă, dar filtrele rutiere ale Hezbollah şi o explozie asurzitoare la următoarea intersecţie îl speriaseră pe şofer, care-i dusese, în ciuda protestelor analiştilor, la casa lui din satul As Saboura, la 13 kilometri vest de oraş, pe Autostrada 1. Bătrânul şi soţia lui erau îngroziţi că insurgenţi islamişti locali îi vor descoperi pe

americani şi-i vor omorî pe toţi – noaptea, străzile erau pline de bande înarmate de bărbaţi cu capetele acoperite de eşarfe *keffiyeh*. Analiştii erau ca într-o cursă şi nu puteau să se mişte. Aveau apă şi hrană; bătrâna gătise *kurrat-barasya,* tocană siriană aromată din carne de miel şi praz, care le ajungea pentru o săptămână. Îşi petrecuseră noaptea pe verandă, ascultând glasuri din curte. Nu mai dispuneau de mult timp; vreun vecin avea să-i observe până la urmă şi avea să vorbească, sau militanţii ar fi putut percheziţiona casele.

Problema era complicată de faptul că cineva din cadrul poliţiei şoptise comandantului forţelor iraniene locale din Qods că doi ofiţeri CIA se rătăciseră şi se ascundeau undeva în Damasc. Teheranul a cerut imediat organelor de securitate, miliţiilor şi unităţilor militare siriene loiale să-i găsească şi să-i reţină pe fariseii americani care, amănunt important, nu erau acreditaţi pe lângă guvernul sirian şi ca atare nu aveau imunitate diplomatică. În ciuda protestelor repetate ale ambasadorului, filtre rutiere ale Hezbollah au fost instalate în jurul ambasadei americane. Ofiţeri din Staţie au încercat în câteva rânduri să plece cu maşina până în sat, dar au fost nevoiţi să renunţe când au fost urmăriţi în mod agresiv. Au abandonat tentativele.

În Cartierul General, situaţia dramatică din Damasc a fost primul subiect discutat în şedinţa de seară a directorului cu executivii, în sala de conferinţe de la nivelul şapte. Califii din Langley, care stăteau de obicei în jilţuri aşteptând ordine de la centru, erau posaci: aveau o analistă moartă, iar posibilitatea de a pierde alţi doi agenţi n-ar fi însemnat nici pe departe sfârşitul necazurilor. Nimeni nu avea nicio idee, nimeni nu sugera nicio soluţie şi conversaţia s-a stins. Tăcerea grea a fost întreruptă când actualul şef pentru Europa, Forsyth, a comunicat reuniunii de directori că echipa lui de agenţi polonezi se putea infiltra în Damasc fără să atragă atenţia, putea să ia contact cu cei doi analişti supravieţuitori şi să-i exfiltreze din Siria, probabil în vest, spre Liban. Nu avea să existe absolut niciun contact cu Staţia asediată. Chipurile din jurul mesei s-au luminat. Era o soluţie avantajoasă din două puncte de vedere: fie analiştii puteau fi salvaţi, fie dezastrul unei operaţiuni ratate putea fi aruncat pe umerii lui Forsyth şi ai alaiului său dansator de polca.

Trei JDERI au sosit pe aeroportul internaţional Damasc prin intermediul curselor Syrian Air intermitente din Alger, dându-se drept reprezentanţi ai Comitetului de afaceri polonez, aflaţi în căutare de oportunităţi de afaceri în proiecte de înnoire urbană, o acoperire marginal plauzibilă ţinând seama de devastarea tot mai mare din suburbiile Damascului. Alţi doi JDERI, printre care Witold, prietenul lui Forsyth, au călătorit cu jeepul din Liban şi s-au

oprit în Jdeidat Yabous, o localitate siriană aflată la 45 de kilometri vest de Damasc şi la trei kilometri de graniţa libaneză, locul oficial de trecere a frontierei. Witold şi colegul lui au sosit într-un Toyota Land Cruiser alb, care avea pe portieră logoul Heritage for Peace, o organizaţie cunoscută, dedicată protejării siturilor şi antichităţilor siriene din Patrimoniul Mondial UNESCO. Niciun localnic nu i-a băgat în seamă.

După o vizită lipsită de entuziasm la Ministerul Locuinţelor şi Construcţiilor, JDERII din Damasc au stabilit că nu erau urmăriţi şi au operat impecabil. Ei au găsit casa prin geolocalizarea telefoanelor mobile ale analiştilor din As Saboura cu o unitate CANINE, un sistem patentat de CIA pentru urmărirea prin sateliţi GPS, operat de pe o tabletă aparent inocentă de 18 centimetri şi cu precizie de până la cinci metri. Analiştii epuizaţi au fost deşteptaţi la ora patru dimineaţa de VZJDER/4, fostul sergent de poliţie polonez, care intrase fără zgomot în casă. Au fost suiţi într-o maşină care aştepta şi duşi spre nord pe Autostrada 1, unde, în zori, au făcut joncţiunea cu Toyota lui Witold. După transferul în celălalt vehicul, analiştii au căpătat cămăşi şi pantaloni kaki de camuflaj, pălării cu boruri mari, bocanci de deşert şi paşapoarte belgiene. Witold a condus apoi până la graniţă, programând trecerea la amiază, când traficul de camioane era cel mai dens, iar vameşii pântecoşi se gândeau la prânz. Un vameş sirian a pipăit paşaportul belgian fals al unuia dintre analiştii îngroziţi şi i-a pus o întrebare în franceză, limbă pe care acesta n-o vorbea. În loc să răspundă, analistul care se clătina a vomitat resturile tocanei de miel şi praz pe cizmele vameşului. Witold a explicat mâhnit că partenerul lui băuse apă dintr-un pârâu după ce au trecut de ultimul sat şi că de două ore nu se simţea deloc bine. Clătinând din cap spre *ajami*, aceşti barbari non-arabi – toată lumea ştia că trebuie să bei din pâraie *înainte* de a intra într-un sat – vameşul le-a făcut semn să treacă. În dimineaţa următoare, analiştii se aflau într-un avion care a decolat din Beirut spre Paris. Între timp, ceilalţi trei JDERI s-au întors în Damasc pentru altă discuţie cu ministrul consternat, au returnat SUV-ul închiriat şi au zburat spre Abu Dhabi în ziua următoare. Nicio urmă, niciun eşec, niciun scandal, graţie JDERILOR. Staţia Damasc a suspinat uşurată, grangurii de la Langley s-au împăunat şi Forsyth şi-a păstrat intactă echipa JDERILOR.

•

JDERII au rămas în serviciu activ încă trei ani, dar întrucât sponsorul şi susţinătorul lor, Tom Forsyth, a fost detaşat în străinătate şi apoi imobilizat în Cartierul General, au fost până la urmă trecuţi în rezervă şi au primit rentele considerabile pe care le acumulaseră de-a lungul anilor. În Cartierul General a avut loc o ceremonie stângace în cursul căreia celor cinci JDERI li

s-au decernat medalii Distinguished Service, premiul Meritous Unit Citation şi ceasuri de masă din bronz şi lemn, cu rama arătând ora pe tot globul şi cu logoul CIA pe cadran. Prezentatoarea care a citit documentele – născută în anul în care Witold scăpase de dulăii de pază din pădurea Kampinos de lângă Varşovia – a avut mici probleme cu numele poloneze, însă directorul adjunct memorase cuvântul *gratulacje,* „felicitări" în poloneză, pe care l-a tot repetat cât a strâns mâini.

Mulţumită succesului lor din Siria, Forsyth a păstrat JDERII pe lista de rezerve, dar operaţiunile au fost în general sporadice şi în cele din urmă toţi s-au retras la pensie, una confortabilă, e adevărat, dar insipidă. Trei s-au întors în Polonia, la familiile lor. Agnes, singura femeie din reţea, era necăsătorită, dezinhibată şi continua să fie nebunatică. S-a stabilit în California de Sud, unde şi-a găsit un job ca restauratoare de artă la Muzeul Getty. Witold, mereu serios şi hotărât, şi celibatar convins, a optat să locuiască în New York, unde acorda din când în când consultanţă de securitate ca liber-profesionist.

Aşa încât, neaşteptatul apel al lui Forsyth către JDERI de a-şi face bagajele şi a se întâlni în New York fusese mult-sperata lor redeşteptare dintr-o existenţă plictisitoare. Reuniunea a fost stabilită în exclusivistul Tiro A Segno Club (înfiinţat în 1888), de pe Mulberry Street în Village, unde Witold era membru, graţie cetăţeniei sale italiene. Era un loc special: faţada clubului, din trei tipuri de piatră banală, era identificată doar printr-o placă de bronz şi o copertină roşie. Foaierul de la intrare era împodobit cu două flinte antice, agăţate pe perete. Urmau după aceea barul, saloanele şi sălile pentru jocuri de cărţi, toate din lemn şi piele; masa de biliard era superbă, în pâslă portocalie. Sufrageria era iluminată discret cu lămpi cu abajururi din alamă, iar mesele intime erau sclipitoare, cu cristale şi olandă albă. Aerul din club abunda în arome savuroase ce răzbăteau din bucătăria italiană. Membrii lui Tiro (aşa cum era numit) se cunoşteau toţi între ei şi se salutau politicos din cap.

Witold rezervase un salon privat îngust, cu o masă la care se puteau aşeza 30 de persoane, şi comandase o cină simplă compusă din *mozzarella di bufala* untoasă, de import, cu *prosciutto,* rizoto cu homari păcătos de savuros şi fructe proaspete la desert. Toţi JDERII au sosit înainte de ora fixată şi au fost întâmpinaţi de Witold cu pahare de prosecco. Feţele li s-au luminat când Forsyth a intrat în sală, şi polonezii s-au apropiat să-i strângă mâna şi să-l sărute pe ambii obraji, o reunire fericită a participanţilor la Războiul Rece. Trecuse prea mult timp. Feţele s-au întors din nou spre uşă când în încăpere a intrat Nate Nash. Atent şi suplu, oacheş şi concentrat, Nash purta un blazer peste o cămaşă în dungulițe cu cravată bleumarin.

JDERII l-au evaluat circumspect, fiecare în felul lui: Witold a urmărit cum i se adresa Forsyth lui Nash, ca să judece statutul tânărului; Ryszard, fostul căpitan de armată, a observat că Nash te privea în ochi când vorbea; Piotr, fostul sergent de poliție, i-a remarcat strângerea puternică de mână; Agnes a apreciat din depărtare umerii lui Nash pe sub blazer.

— Ați lenevit cu toții, îi ironiză Forsyth. Avem treabă de făcut.

Fostul polițist Piotr pufni.

— Ne-ai lăsat să așteptăm destul de mult, zise el.

— Nu eram sigur dacă nu cumva v-ați îngrășat și ați devenit mai greoi la pensie, replică Forsyth inexpresiv.

— Piotr este cel mai gras, zise Jerzy, geniul electronic. Prea multă *sernik,* prăjitură cu brânză poloneză.

— Nu-ți face griji în privința mea, replică Piotr. Vezi mai bine ce faci cu părul ăla.

Părul înaltului Jerzy începuse să se rărească în creștetul capului.

— După cum vezi, Thomas, spuse Ryszard, disciplina lasă la fel de mult de dorit ca întotdeauna. Indivizii ăștia fără valoare nu s-au schimbat deloc.

— Ajunge, îi potoli Witold, aflat ca întotdeauna la conducere. Thomas, spune-ne ce ai de lucru pentru noi.

El se purta mereu ca un aristocrat, iar acum avea un costum la două rânduri, gri-deschis.

— Rusia, Crimeea, Sevastopol.

— *Fenomenalny*, minunat, comentă Ryszard. Vremea va fi caldă și însorită.

— Cât timp? întrebă Witold.

Sorbi din prosecco și se uită la Nate peste marginea paharului său.

— Două zile, poate trei; ținta este un depozit, preciză Forsyth.

Fețele se întoarseră din nou spre Nate.

— Mai întâi însă spune-ne ceva despre tânărul acesta, zise Agnes.

Femeia era înaltă și cu trăsături bine conturate, cu ochi cenușii și păr negru, des, care-i cădea pe umeri. Avea o șuviță albă ca zăpada, care începea de la frunte și era pieptănată peste cap. Purta o rochie tricotată neagră, care se mula pe un corp ce amintea de muntele Rushmore.

— Se numește Nathaniel Nash, răspunse Forsyth. Lucrez cu el de șase ani. El va coordona operațiunea.

Polonezii tăcură.

— Va coordona sau va conduce? întrebă Piotr.

— Va conduce. Are experiență bogată în operațiuni în zone interzise, specifică Forsyth.

— Pot să întreb unde anume? se interesă Witold.

Forsyth știa că n-avea să fie tocmai ușor.

— În Moscova, răspunse Nate, vorbind pentru prima oară. În Helsinki, Roma, Atena.

Lui Agnes i se păru atrăgător, un bărbat-băiat sigur pe sine.

— *Vî govorite po russki*? întrebă Ryszard. Vorbești rusa?

— Am studiat-o în colegiu și am continuat și după aceea, răspunse Nate în rusă.

Din accentul și frazarea lui, polonezii și-au dat seama instantaneu că era fluent, probabil mai bun ca oricare dintre ei.

— Este cel mai bun ofițer pe care l-am văzut vreodată pe stradă, zise Forsyth.

Nate își privi vârfurile pantofilor. „Da, bun pe stradă, pe naiba", se gândi el. Piotr sorbi din pahar și Agnes își înclină capul într-o parte, fără să-l scape din ochi.

— Thomas, rosti Piotr, scuză-mă, dar cred că *pan* Nathaniel, domnul Nate, este prea tânăr ca să fie atât de bun.

Cei din sală își întoarseră privirea spre el. Toți îl știau pe Piotr, polițaiul – el testa apele. Forsyth își ținu răsuflarea. „Haide, Nash", își spuse în gând.

— Dacă aș fi de acord cu dumneata, vorbi Nate într-o rusă colocvială, privindu-l pe Piotr în ochi, atunci ne-am înșela amândoi.

Urmă un moment de tăcere, după care Witold întinse un pahar spre Nate.

— Bei un prosecco? întrebă el.

•

După *mozzarella di bufala*, aveau la dispoziție vreo 25 de minute înainte ca rizotoul să atingă faza finală, *mantecatura,* în care untul rece este amestecat în orezul gătit, așa că Witold sugeră să coboare în poligonul de la subsol. Numele „Tiro A Segno" înseamnă de fapt poligon de tir, și sala nepotrivită, lungă de 50 de metri, cu trei posturi de tragere capitonate cu piele, era populară printre membrii clubului. Piotr se uită la Nate și făcu semn către puștile cu zăvor și muniție cu percuție pe ramă de la două dintre posturi, își puse căștile antifonice, băgă în pușcă încărcătorul cu patru gloanțe și acționă zăvorul pentru a introduce un glonț în chiulasă. Nate făcu la fel și ambii bărbați își rezemară coatele pe capitonajele din piele și priviră prin lunete. Țintele din hârtie erau simple, trei cercuri concentrice agățate prin clipsuri de șine pe care puteau fi deplasate pe toată lungimea poligonului iluminat cu spoturi, la diferite distanțe, sau pentru a fi aduse la postul de tragere pentru inspectare.

Agnes veni în spatele lui Nate și-i șopti *udaci,* noroc în rusă. Cele două puști pocniră și ambele ținte tresăriră când gloanțele calibrul 5,6 mm găuriră centrul cartonului – tir excelent, cu găurile grupate strâns în ambele

centre. La al patrulea glonț, atât Forsyth, cât și Witold văzură că țeava pușii lui Nate tresări o secundă. Puștile au fost apoi asigurate și țintele aduse la linia de tragere. Ținta lui Nate era perfectă: toate gloanțele trecuseră prin aceeași gaură, lărgită, din cercul cel mai mic. Dinspre Piotr se auzi o înjurătură. Ținta lui avea o gaură în exteriorul cercurilor, aproape de marginea hârtiei – o „rătăcită" dezastruoasă. Nate îi strânse mâna fostului polițist, cu o expresie serioasă. Roșu la față, Piotr se uită spre Forsyth și Witold care pufneau. Îl privi din nou pe Nate, care era tot serios, dar ochii îi scânteiau. Piotr înțelese în cele din urmă: Nate trăsese peste linii, pentru a plasa în ținta lui Piotr glonțul acela aparent greșit, o veche farsă a maeștrilor poligoanelor pe care Gable i-o făcuse cândva chiar lui. Piotr continuă să-i țină mâna americanului, fulgerând din ochi.

— *Beris drujno*, *ne budet gruzno*, rosti Nate în rusește. Unde-s mulți, puterea crește.

Piotr îl bătu cu palma pe umăr.

— Acum o să-ți fac eu cinste cu un pahar, rosti el.

ZRAZY ZAWIJANE, RULOURI POLONEZE CU CARNE

Feliați foarte fin o pulpă de vită. Pe fiecare felie de carne puneți rondele de ceapă, murături tăiate mărunt și un deget de baghetă, rulați strâns și prindeți ruloul cu scobitori. Fierbeți ciuperci uscate în supă concentrată de vită. Treceți rulourile prin făină și prăjiți-le până se rumenesc, în unt și ceapă, într-un ceaun cu capac. Acoperiți rulourile cu supă concentrată și gătiți până când carnea devine fragedă, iar lichidul se îngroașă și devine un sos bogat.

17.

Etapa unu

Balaklava, portul îngust, în forma literei S, de pe coasta de sud a peninsulei Crimeea, era prea scurt ca să poată fi numit fiord. Protejat de promontorii stâncoase abrupte, încununate la rândul lor de ruinele unui fort genovez construit în 1365, micul port ars de soare era flancat de antrepozite goale şi două restaurante somnoroase, cu mese şi umbrele. În capătul portului, pe partea de vest, se căsca o intrare părăginită din beton, care ducea la defuncta bază sovietică de submarine cu un canal lung de 500 de metri, construit sub munte în timpul Războiului Rece pentru a adăposti submarinele Flotei Roşii de atacuri nucleare. Pe colinele de deasupra părţii estice a portului se aflau clădirile mai noi ale oraşului, printre care hotelul Dakkar Resort, cu acoperiş din ţigle roşii şi balcoane din piatră, cu panorama micului port ca o bijuterie. Noaptea, sub stelele tumultuoase ale Crimeii, puţine lumini din oraş sclipeau pe apele nemişcate.

Nate şi JDERII intrară în Balaklava la miezul nopţii, pe un iaht lung de 16 metri, cu cabine deasupra punţii, cu cocă bleumarin şi borduri elegant vopsite. Ambarcaţiunea închiriată cu doi membri de echipaj din ramura maritimă a CIA plecase din Varna, Bulgaria, şi parcursese în două zile cele 300 de mile nautice în larg, fără a fi vizibilă de pe ţărm, direct spre golful Balaklava de pe coasta liniştită a Crimeii, cu ţancuri acoperite de pini şi insuliţe stâncoase. Iahtul intră cu spatele într-un loc gol din modestul Golden Symbol Yacht Club, la o oră prea târzie ca să se mai prezinte autorităţilor. În dimineaţa următoare, vameşii ucraineni impasibili înregistrară paşapoartele poloneze false ale pasagerilor aflaţi în croazieră în lungul coastei. În loc să rămână la bordul ambarcaţiunii, cei şase pasageri închiriară şase camere în hotelul Dakkar şi-şi petrecură restul zilei explorând oraşelul, escaladând dealul spre ruinele castelului şi participând la turul organizat prin adăposturile subterane ale submarinelor, devenite acum muzeu. Până la sfârşitul zilei, ei se asiguraseră că nu erau urmăriţi nici de poliţia locală, nici de serviciile de securitate regională. S-a luat în considerare faptul că Nate – cunoscut de FSB-ul rusesc ca ofiţer CIA – se afla acum în Crimeea controlată de ruşi, însă era anonim în mijlocul echipei.

Au luat prânzul în aglomerata Café Argo, înmuind pâine cu coajă crocantă în sosul din salată de sfeclă georgiană, roşu-închis, storcând lămâie peste

şaşlâc, frigăruile sfârâitoare de carne de miel presărate cu oregano sălbatic, şi stingând totul cu bere Lvivski rece ca gheaţa. JDERII erau vigilenţi, dar relaxaţi. Nervi de oţel, profesionişti de top. Nate încercă să-şi tempereze nerăbdarea, nervozitatea pe care o simţea întotdeauna înaintea unei operaţiuni. O văzu pe Agnes privindu-l din capătul celălalt al mesei, simţindu-i agitaţia. Mâine aveau să intre în acţiune, să meargă la Sevastopol şi să pătrundă în depozit; de la Moscova, DIVA le transmisese adresa. Nate şi JDERII repetaseră cum vor prinde pe lăzi balize uşor şi rapid de amplasat şi Nate văzuse cât de buni erau toţi. Ba chiar atât de buni, încât îşi extinseră planul iniţial. Pe durata celor două zile de antrenamente, el stabilise o legătură strânsă cu polonezii – Witold şi Ryszard, corecţi până la rigiditate; foarte inteligentul Jerzy… chiar aşa, foarte inteligent; şi morocănosul Piotr, o versiune poloneză a lui Gable. Agnes continuase să-l urmărească pe Nate, evaluându-l, clasificându-l. Acum, în Balaklava, femeia părea calmă şi relaxată; poate că singurul semn al agitaţiei dinaintea operaţiunii era obiceiul de a-şi răsuci în jurul unui deget o şuviţă din părul ei des.

O oră mai târziu, Nate ieşi pe balconul întunecat al camerei sale din hotel, înainte de a merge la culcare, şi privi portul negru şi luminiţele de pe colinele aflate pe cealaltă parte a apei. Dominika… Avea s-o vadă în curând dacă totul mergea bine în următoarele două zile. Derulă în minte ce avea să-i spună în Istanbul. Gable avea să fie prezent, privindu-i, cu capul lui mare de câine ciobănesc întors în vânt, adulmecând. Iisuse, îşi dorea s-o ţină pe Dominika în braţe, să-şi pună palmele pe spatele ei şi s-o lipească de el. Dacă ar fi făcut asta, Gable l-ar fi aruncat în groapa cu lei.

Nate ştia totuşi că Dominika ar fi fost cuprinsă de un acces de nervi dacă ar fi evitat-o; o mai făcuse şi înainte. DIVA era convinsă că putea să fie spioană şi în acelaşi timp să-l iubească pe ofiţerul ei de caz din CIA, pe care-l dorea. Şi nu înţelegea absolut deloc dilema lui, frământarea că superiorii săi dezaprobau ceea ce ei doi făceau din dragoste. Va avea ea grijă ca Nate să nu fie destituit. Dacă se iubeau unul pe celălalt, asta ar fi trebuit să fie suficient.

Dacă tu mă iubeşti, nimic altceva nu contează, îi spusese Dominika. Nate detesta că se afla în situaţia asta, detesta că Benford îi privea tot timpul peste umăr, detesta acuitatea lui Gable, detesta blestemata incorigibilitate rusească a Dominikăi. Iar mâine el şi echipa sa aveau să intre într-un antrepozit ziua în amiaza mare şi să umble cu dispozitive explozibile concepute pentru a-i arunca în aer. „Potoleşte-te, ce-i cu tine?" se întrebă. Auzi ţăcănitul clanţei uşii sale şi, întorcându-se, văzu o dâră de lumină dinspre coridor care se lăţi, apoi dispăru complet. Cineva îi intrase în cameră. FSB-ul? Oare azi nu observaseră filajul inamic? Respiră adânc. Bătăile inimii i se accelerară. În tăcere, Nate părăsi balconul şi întinse mâna

după scrumiera masivă din sticlă de pe măsuța alăturată. Simți miros de parfum și un gol i se ridică prin stomac. „Nu se poate!" Agnes apăru din umbră în dunga de lumină ce pătrundea pe fereastră și traversa camera. Purta o cămașă largă de noapte și era desculță.

— Încuietorile de la ușile astea sunt ridicol de simple, spuse ea.

Nate se înecă.

— Ce faci aici? Ești bine? întrebă el știind perfect răspunsul.

— Întotdeauna sunt ușor agitată înaintea unei operațiuni, răspunse femeia. Tu nu?

— De ce ești agitată?

— De fapt, nu tocmai agitată, răspunse ea și-și trecu o mână prin păr.

— De fapt… cum?

— Mai degrabă drăgăstoasă.

— Drăgăstoasă? repetă el.

— Excitată, spuse Agnes și făcu un pas spre el.

Îl atinse pe obraz.

— Agnes, zise Nate, nu-i o idee bună. Mâine avem de lucru.

— Ne va calma nervii, îl îmbie ea, coborându-și degetele pe pieptul său.

— Nervii mei sunt foarte calmi, replică el.

Parfumul ei avea miros de citrice și-l zăpăcea. Era exotică și senzuală. Îi putea simți căldura palmei prin cămașă și se simți amețit. *Benford, Gable*, *Domi, reglementări*, *dat afară din CIA, izolat de Serviciu, aroma de lămâie și mosc a acestui diapazon pieptos numit Agnes, care stătea la nici jumătate de metru depărtare și-i respira în față.* Involuntar, brațele lui se mișcară brusc; Nate știa că peste trei secunde avea să-și înfigă degetele în coama aceea de păr cu șuvița albă, după care gurile lor aveau să se strivească laolaltă. Îi zărea sânii ridicându-se și coborând sub cămașă; tivul ei vibra odată cu tot corpul femeii care tremura. Trei, doi, unu. La naiba! Oprește-te! Brațele lui rămaseră pe lângă trup. Agnes își retrase palma, se dădu înapoi un pas și-și scutură părul.

— Mă gândesc la echipă, asta-i tot, spuse Nate. Mă gândesc că trebuie să lucrăm bine.

— Atunci să plec? întrebă ea.

Nate îi luă mâna fierbinte între palmele lui. Nu dorea ca ea să plece furioasă. Ar fi fost ultimul lucru de care aveau nevoie în teritoriu ostil.

— Ești incredibil de frumoasă și de sexy. Dar nu crezi că nu se cuvine să facem asta?

— Ba eu cred că se cuvine, rosti ea sec.

Se întoarse și ieși pe ușă fără un sunet. „Iisuse, este furioasă".

Nate se trezi după o oră în camera scufundată în beznă, cu parfumul de

citrice din nou în nări. Apoi Agnes se strecură în pielea goală sub cearşaful cu care se acoperise, strivindu-şi sânii de pieptul lui şi trecându-şi un picior peste şoldul lui. Simţi ceva moale şi umed pe picior. Pielea ei era fierbinte şi Agnes îi răsuflă în ureche:

— M-am răzgândit.

Şuviţa albă din părul ei căzu peste faţa lui Nate.

•

Animatul Sevastopol fierbea sub soarele Crimeii. Cele opt porturi-golfuri ale sale, asemănătoare unor cochilii de scoică, erau mărginite de parcuri memoriale ale războiului, plaje publice cu prundiş şi vile elegante, văruite în alb. Înaintând spre interiorul uscatului, blocurile-turn de apartamente erau înghesuite între artere ticsite de trafic. În cel mai mare dintre porturi, golful Sevastopol, se aflau pontoanele masive din beton ale flotei ruseşti din Marea Neagră, la care erau amarate cu pupa o duzină de ambarcaţiuni cenuşii înţesate de catarge şi antene. Sevastopol se găsea la 12 kilometri de micul Balaklava, peste munţi. La amiază, Nate şi JDERII au luat autobuzul nr. 9 *marşrutka* din portul Balaklava cu care au mers până la depoul aflat la cinci kilometri în afara Sevastopolului, după care au luat autobuzul nr. 14 orăşenesc până la staţia Plaja Omega de la capătul golfului Kruhla. Traseul fusese întocmit de foto-analiştii Cartierului General, care parcurseseră toată distanţa de 12 kilometri prin intermediul imaginilor furnizate de sateliţi. Autobuzele mici erau aglomerate şi Nate stătea pe aceeaşi banchetă cu Agnes, care în dimineaţa aceea arăta ca şi cum ar fi călărit toată noaptea, ceea ce nu era chiar neadevărat. Pe când ceilalţi moţăiau în autobuzul fierbinte, care se legăna, femeia îşi lipi coapsa de a lui.

— Când mă prezinţi părinţilor tăi? întrebă ea în rusă.

Nate închise ochii.

— Termină cu glumele astea.

Bărbatul avea remuşcări din două motive: faptul că se culcase cu Agnes – o membră a echipei pe care o conducea şi pe care o aştepta o acţiune delicată – fusese o nesăbuinţă. Faptul că se culcase cu ea cu doar câteva săptămâni înainte s-o vadă pe Dominika era şi mai rău. Totul se întâmplase de parcă s-ar fi observat pe sine dintr-un colţ îndepărtat al încăperii, incapabil să controleze evenimentele. La naiba, oare cedase ca modalitate de a sfida mustrările superiorilor săi? Poate pentru a crea o distanţare între el şi Domi? „Haide", îşi spuse, „găseşte-ţi justificări acum". Agnes fusese activă şi insistentă, acoperindu-şi singură gura cu palma pentru a nu trezi întregul hotel. Cu buzele ei umede, ţinuse faţa lui Nate între palme şi şoptise în poloneză *jestes taka sliczna,* eşti foarte frumos, fără ca el să înţeleagă nimic din ce spunea.

Acum arăta mai în vârstă, ca o destrăbălată, cu strălucirea specifică dimineții de după sex, care se amuza pe seama lui.

— Nu ți-am spus niciodată că mă pricep la gătit, îi murmură. Ce prăjituri îți plac?

— Nu te ascult, replică Nate.

În secret, era amuzat și în același timp interesat. Încă de la vârsta de 20 de ani, femeia asta riscase totul ca să lupte din umbră pentru țara ei. Doar Witold era mai iscusit decât ea în planificare și era evident că o respecta. În cursul antrenamentelor, Benford o fulgerase o dată din priviri, iar Agnes răspunsese în același fel, câștigându-și aprobarea lui zgârcită. Nate citise durere în ochii ei o singură dată, când Piotr o tachinase că devenea fată bătrână. Era însă altfel – pasională și cu o voință puternică.

— Ah, da, spuse ea acum pe un ton degajat, mă simt minunat în dimineața asta. Ești un adevărat muzician. Știai?

Își zbârli șuvițele de păr ud de pe ceafă și-și făcu vânt cu o bucată de carton.

Nate clătină din cap.

— Haide să ne concentrăm asupra zilei de azi. Nu am scăpat înainte de a ajunge pe iaht diseară și până nu ieșim din limita de 12 mile a apelor teritoriale.

— Nu-ți face griji, sunt pregătită. Toți suntem pregătiți, îl asigură ea și-și puse o mână pe brațul lui. Vom avea succes, ai să vezi.

Și au avut, într-adevăr, succes. De la stația Plaja Omega, membrii echipei se despărțiră și merseră separat și nepăsători pe strada Maiacina, o arteră animată, cu șase benzi de circulație, amestecându-se printre pietonii ieșiți la shopping după-amiaza sau care mergeau spre casă după serviciu. Trei aveau rucsacuri în spate, iar ceilalți trei sacoșe din pânză cu fermoar, pentru cumpărături, cu aspect ponosit. Păstrară între ei aceleași distanțe pe care le-ar fi menținut o echipă de filaj, realizând practic propriul lor antifilaj. La jumătatea străzii, se despărțiră în trei perechi: prima dintre ele traversă un maidan, a doua merse prin curțile interioare presărate de copaci dintre blocurile cu apartamente, iar a treia porni pe o alee plină de praf și presărată de gunoaie. Pe lângă filajul inamic, erau cu ochii în patru după *drujinniki*, pensionarii care stăteau pe taburete în fața blocurilor și care erau paznicii neoficiali ai cartierului. Nate deveni extrem de vigilent, cu toate simțurile alerte, scanând vizual, ascultând, mirosind. Nimic. Poate că toți cetățenii erau la plajă. Statut: curat. Verificat ora. Start!

Înaintară din trei direcții spre cele patru depozite cenușii care se înșiruiau pe o platformă de ciment năpădită de buruieni. Zgomotul traficului de pe Maiacina, aflată la o intersecție depărtare, abia se auzea. Clădirile erau

brăzdate cu dâre ruginii, iar acoperişurile se curbau în jos. Echipele de pe flancuri semnalară din mâini că în jur nu se afla nimeni. Se auziră ciripitul unei păsări şi ţârâitul unui greier în iarbă. Nate se lăsă pe vine şi răsuflă adânc. Era oare prea liniște? Gândul unei ambuscade îi fulgeră prin minte. Oare GRU ar fi lăsat muniţiile astfel nepăzite? Procesă mental sunetele şi privi cu atenţie umbrele de sub copacii îndepărtaţi. Totul era curat. Witold îngenunche lângă el.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă polonezul.

Spinarea cămăşii îi era udă.

— Tu ce simţi?

— Ştiu ce vrei să spui, încuviinţă Witold. Nu-i normal să facem aşa ceva la lumina zilei. Dar avem nevoie de lumină, iar autobuzele nu mai circulă după nouă seara. Planul este solid.

— Ar lăsa ei rachetele şi minele nepăzite? întrebă Nate.

— Nu uita că sunt ruşi. Este GRU, care s-a angajat într-o operaţiune ilegală; vor fi decişi să ţină totul secret, mai ales de localnicii ucraineni.

— Alarme? Capcane? insistă Nate.

DIVA nu raportase nimic, dar era posibil ca ea să nu fi fost informată în privinţa acestor detalii.

— Jerzy va examina uşa şi se va uita şi după senzori de mişcare, spuse Witold. Încă nu s-a construit un sistem pe care el să nu-l poată sparge. Ryszard va verifica dacă există fire declanşatoare.

Nate dădu semnalul şi Jerzy îngenunche lângă uşa laterală din tablă îndoită şi-şi trecu degetele pe conturul ei, căutând proeminenţe sau interstiţii ce ar fi putut indica senzori de alarmă pe partea opusă. Clătină din cap. Nate îi făcu semn lui Piotr, care deschise lacătul mat cu o pontoarcă şi o cheie de torsiune în 15 secunde, după care împinse uşa doar un centimetru, iar Jerzy îşi trecu din nou degetele peste laturi. Negativ. Piotr deschise uşa, se aplecă înăuntru, apoi retrase capul şi le făcu semn să înainteze. Nate pocni uşor din degete şi ultima pereche apăru din partea opusă.

Interiorul depozitului era relativ mic. O podea din beton fisurat era acoperită cu praf cenuşiu, fin. Stâlpi verticali din oţel ruginit, montaţi în podea, susţineau structura de grinzi în zăbrele a acoperişului.

— Atenţie la urme de paşi şi de mâini, îi şopti Nate lui Witold arătând podeaua prăfuită.

Pereţii nu aveau ferestre, dar prin două lucarne murdare de găinaţ pătrundea o lumină lăptoasă. În centrul depozitului, o formă paralelipipedică era acoperită cu o prelată verde-închis. Lăzile.

— Nu atingeţi prelata, şopti Ryszard. Poate fi conectată la un detonator.

Nate aprobă din cap. Dădu să ocolească mormanul acoperit, însă Ryszard

îl opri.

— Luminează podeaua, îi ceru el.

Nate îşi îndreptă raza lanternei – o NEBO SLYDE de 250 lumeni – în jos. Pe podea apăru o linie dublă – un fir declanşator invizibil şi umbra sa – care mergea până la stâlpul cel mai apropiat, unde era fixată o cutie neagră cu un con din cupru susţinut de un braţ metalic. Conul semăna cu un megafon minuscul şi era îndreptat spre mormanul învelit cu prelată.

— Dispozitiv antipersonal SM-70, şopti Ryszard. Optzeci de cubuleţe din oţel, raza letală 25 de metri. Obişnuiau să le pună pe gardurile de la frontiere.

— Îl poţi dezamorsa? întrebă Nate.

— Trebuie să-l lăsăm intact, altfel îşi vor da seama dacă l-am dezamorsat, răspunse Ryszard. Va trebui să acţionăm într-o zonă de risc activă. Să nu ne grăbim. Nu te concentra asupra firului de tracţiune. Ei vor să urmezi traseul lui şi să ratezi o mină cu declanşare prin presiune care a fost ascunsă altundeva. O capcană care ascunde adevărata capcană.

Lucrând încet şi cu grijă, îndepărtară prelata de pe lăzi. Firul de tracţiune de la SM-70 dispărea sub lada cea mai apropiată.

— Să n-o ridicaţi sau mişcaţi pe aia, le arătă Ryszard.

Cu totul, erau 15 lăzi din lemn de brad nevopsit, cu ivăre din metal ştanţat şi mânere metalice basculante la capete. Nu exista absolut niciun fel de însemn care să indice conţinutul. Capacele şi fundurile tuturor lăzilor erau ranforsate cu stinghii din lemn care să uşureze stivuirea. Nate estimă că opt lăzi erau lungi de un metru şi jumătate – semănau cu nişte sicrie pentru copii – şi conţineau probabil lansatoarele Muha RPG-18 şi grenadele propulsate. Celelalte şapte lăzi erau pătrate şi înalte şi aveau mânere din frânghie. Acolo se găseau probabil minele.

Nate şi JDERII începură să lucreze în tăcere, cu mişcări coordonate şi eficiente. În mod normal, o echipă de şase oameni ar fi fost prea numeroasă pentru genul acela de activitate, însă în acest caz puteau lucra mai rapid, împărţindu-şi sarcinile. Bazându-se pe timpii de la antrenamente, se convenise că, pe lângă balizarea lăzilor din lemn, ar fi avut timp şi pentru dezactivarea minelor şi rachetelor. Minele explozive PMN-4 din plastic negru, fiecare de mărimea unui tort aniversar, însă doar cu puţin mai letale, au fost sabotate prin ridicarea capselor tijelor şi tăierea vârfurilor cuielor percutoare la acelaşi nivel cu tijele Belleville acţionate de arc. Cuiele percutoare retezate nu aveau să mai facă contact cu detonatoarele pentru încărcătura principală a minei: 55 de grame de explozibil de tip hexogen cu mare viteză de explozie. Grenadele propulsate de rachete se aflau pe suporturi din lemn, câte şase într-o ladă, şi au fost sabotate printr-o soluţie

simplă: s-au pus câte trei picături de superglue în fiecare orificiu de siguranţă, lipind astfel elementul de acţionare de motoraşul rachetei secundare care ghida proiectilul spre ţintă. Trăgătorii PKK ar fi aţintit lansatoarele, ar fi apăsat pe trăgaci, după care ar fi rămas cu gura căscată la proiectilele care fâsâiau ieşind din tub şi cădeau după un metru, rostogolindu-se inofensive pe sol.

Între timp, Agnes şi Witold îşi goliseră rucsacurile şi întinseseră conţinuturile lor pe podea: stinghii din lemn, care aveau să le înlocuiască pe cele originale. Fiecare dintre ele fusese găurită şi conţinea acum câte două balize – o HAMMER de proximitate pe rază scurtă, concepută pentru a fi utilizată în medii urbane dense, şi o QUICKHATCH de geolocalizare, care raporta poziţia pe rază lungă prin intermediul sateliţilor GPS. Cu aceasta din urmă puteai urmări o cămilă prin Sahara de la un laptop din Manhattan. Stinghiile originale au fost demontate cu grijă şi cele „fierbinţi" au fost fixate în locul lor, în tăcere absolută. Agnes era cu adevărat minunată, culegând aşchii de lemn, numărând uneltele şi asigurându-se că lăzile erau lăsate exact aşa cum le găsiseră, comparându-le cu fotografii pe care le făcuse cu telefonul în fiecare fază a operaţiunii. La sfârşit, fotografiile acelea aveau să fie şterse.

Soarele după-amiezii începuse să-şi reducă intensitatea şi Nate îşi privi ceasul. Nu dorea să lucreze la lumina lanternelor. Witold îl văzu, surâse şi mimă din buze, fără sunet, cuvintele: „Încă cinci minute". Nate ieşi din depozit şi dădu un ocol precaut, încă îngrijorat de posibilitatea unei capcane ce nu se declanşase deocamdată. Zona din jur era însă curată, nu se clintea nimic. Se întoarse înăuntru, iar Agnes îl aştepta lângă uşă, în afara razei auditive a celorlalţi JDERI.

— Aproape că am terminat, rosti ea zâmbind. Totul a mers strună.

Nate încuviinţă din cap.

— Aţi făcut o treabă bună, zise el. Forsyth crede că echipa voastră este cea mai bună, iar acum o cred şi eu.

Femeia îşi netezi părul.

— Crezi că plecăm diseară sau mâine? întrebă ea.

— Dacă ne întoarcem la o oră rezonabilă, n-avem niciun motiv să nu plecăm diseară, ca şi cum am face o croazieră la lumina lunii.

— Eram doar curioasă dacă vom mai sta o noapte în hotel, spuse Agnes privindu-l cu ochii ei cenuşii.

— Ah, nu, clătină din cap bărbatul. Te rog să nu-ncepi.

— Barca aia micuţă va fi ticsită când vom fi toţi la bord şi nu vom avea pic de intimitate.

Nate încercă să şi-o imagineze pe Agnes goală puşcă într-o cuşetă

superioară îngustă, cu Piotr sforăind dedesubt.

— Crezusem că *începutul* unei operațiuni te face să te simți așa, replică el. Gata acum, am terminat.

— Uneori înaintea unei misiuni, alteori după o misiune, suspină ea. Iar uneori în timpul misiunii.

Nate se întinse și o prinse de mână.

— Ce mă fac cu tine?

Ea îl strânse ușor.

— Trebuie să-ți spun eu sau poți să ghicești?

JDERII își terminară treaba și lăsară mormanul de lăzi așa cum îl găsiseră, apoi amplasară prelata exact așa cum fusese, pliind-o după fotografiile făcute de Agnes. Suflară peste urmele de pași și ridicară un nor de praf ce se depuse uniform peste lăzi, prelată și podea, la fel ca atunci când intraseră. Nate verifică încă o dată fotografiile femeii și inspectă scena – ea stătea alături și ținea aparatul, iar căldura pe care o radia era de-a dreptul palpabilă – după care se retraseră și-l priviră pe Jerzy încuind ușa și ștergând suprafețele, deși rușii n-ar fi ridicat amprente, ținând seama de modul riscant în care ascunseseră munițiile.

Călătoria legănată cu autobuzul la Balaklava prin amurgul Crimeii păru să dureze mai mult. Nate ciuli urechile, convins că va auzi sirene și zgomote de motociclete ce se apropiau din spatele lor și se strădui să se uite cât mai departe, la curbe, căutând caprele dungate ale filtrelor rutiere, mașinile oprite în diagonală pe șosea. Nimic.

Rămaseră în cabine pentru a reduce vizibilitatea când iahtul se îndepărtă încet de ponton, părăsi portul, trecu de baliza maritimă și ieși în marea deschisă. Era noapte acum, spre vest orizontul mai era încă vag luminos, dar spre sud și est bezna era impenetrabilă. Echipajul îl anunță pe Nate după ce parcurseră 12 mile și ieșiră din apele teritoriale ale lui Putin, iar Piotr deschise o sticlă de *Sliwowica* și stătură toți laolaltă pe puntea de la pupă și băură sub stele. Agnes izbuti să se atingă de Nate și Ryszard cântă „*Hej Sokoly*", Hei, șoimilor" din războiul polono-sovietic. Iahtul se legănă sub valurile molcome ale mării.

„Etapa unu terminată", se gândi Nate, „acum urmează etapele doi și trei. Istanbul. Gable. Dominika".

SALATĂ GEORGIANĂ DE SFECLĂ

Puneți în mixer sfeclă fiartă, prune fără sâmburi, usturoi, nuci și smântână și transformați-le într-o pastă granulată. Garnisiți cu

nuci tocate mare și coriandru. Serviți cu pâine cu coajă crocantă.

18.

Etapa doi

Legătura principală a lui Nate în PNT era un căpitan de 30 de ani pe nume Hanefi, un bărbat scund şi smead, cu sprâncenele groase unite, astfel că semănau cu o omidă, şi mustaţă neagră şi lată, care zvâcnea la colţuri când se agita. Învăţa engleza şi încerca s-o folosească ori de câte ori avea ocazia. Dosul palmelor sale părea desprins din *Fantoma de la operă* – suferise arsuri în urma unei explozii – şi ascundea în mod reflex cicatricele lucioase îndesându-şi mâinile în buzunare. Nate şi Hanefi conlucrau bine, dar numai după ce învăţăiatul ofiţer de poliţie începuse să aibă încredere în american. Gable îl avertizase pe Nate în privinţa colaborării cu turcii: „Nu încerca nicio racolare, nicio mişcare de ofiţer de caz, nici chiar dacă vreunul dintre ei se oferă voluntar. Se încălzesc mai greu, dar odată ce sunt convinşi că nu-i manipulezi, îţi sunt prieteni pe viaţă. Dar dacă ulterior te vor prinde că-ncerci să le bagi mâna-n buzunar, nu te vor uita şi nu te vor ierta niciodată".

Nate petrecu câteva ore cu Hanefi, ascultând interceptări telefonice ale convorbirilor lui Şlikov cu Moscova şi diverşi conducători de celule PKK – se folosea limba rusă şi o engleză stricată – în care discutau despre apropiata furnizare de armament. Pentru un ofiţer de rangul său, comsec (grija faţă de securitatea comunicaţiilor prin telefon) era inexistent. Fiecare apel neglijent spre un separatist identifica alţi cinci membri, care duceau spre alţi zece oameni. Fiecare loc identificat ducea la următoarele două, iar după aceea la următoarele trei, toate aflate în suburbii îndoielnice din Istanbul, Cebeci, Alibeyköy, Güzeltepe: un apartament dintr-un bloc-turn pătat de rugină, o bojdeucă din chirpici pe o străduţă desfundată şi înnoroită sau o casă ţărănească povârnită peste un şanţ înfundat cu gunoaie. Locurile erau atât de numeroase, încât au fost aduse unităţi suplimentare de poliţie din Ankara pentru a ajuta la supravegherea tuturor.

Apoi au sosit muniţiile, iar un elicopter PNT dotat cu receptor HYENA a dirijat echipele de supraveghere PNT – care erau aproape la fel de bune pe cât văzuse Nate până atunci – spre depozite şi magazii, unde aveau să fie stocate înainte de a fi distribuite. Plini de răbdare, turcii au filat toate locurile, urmărind şi marcând suspecţii. A fost finalizat un plan coordonat de asalt. Turcii au fost impresionaţi de balizele lui Nate; erau o minune, spuse Hanefi.

— Cum ai făcut-o, Nate *bey*? întrebă el într-o noapte târziu, într-un post de ascultare plin de fum de ţigări, referindu-se la lăzi.

Americanul zâmbi.

— Dacă m-ai fi întrebat dacă am făcut-o în Rusia, nu ţi-aş fi putut spune, zise el.

Hanefi dădu capul pe spate şi râse.

— *Aferim*, *sen Osmanli*, comentă el. Bravo, eşti un otoman, un adevărat armăsar.

În noaptea raidurilor multiple, Nate verifică datele balizelor QUICKHATCH pe un terminal din consulat. Tehnologia aceea nu era împărtăşită turcilor – ei nu ştiau de existenţa unui sistem redundant – însă toate locurile erau coroborate sută la sută. Benford sună pe telefonul securizat şi lăudă, ceea ce nu-i stătea în fire, rezultatele lui Nate atât în Sevastopol, cât şi în colaborarea cu turcii în Istanbul, pe care le numi „satisfăcătoare". Benford confirmă că echipa tehnică pentru Etapa trei urma să sosească a doua zi. O parte a planului pe care Nate dorea să i-l înscenеze lui Şlikov începuse de ceva timp, o intrigă de denigrare atât de insidioasă, încât Gable declarase chicotind că maiorul rus era deja terminat, atât doar că n-avea habar.

— Baftă la noapte, îi ură Benford şi închise telefonul.

•

Nate închise la rândul lui, amintindu-şi că şi Agnes îi urase noroc după ce JDERII se întorseseră cu iahtul la Varna. El n-o ştia, dar femeia îşi rezervase bilet la avion cu o zi mai târziu decât restul echipei. Nate aştepta şi el cursa spre Istanbul şi se cazase pentru o noapte în hotelul Central, un stabiliment obosit de pe litoralul Mării Negre, unde recepţia, coridoarele şi camerele miroseau a unsoare încinsă de ascensor. Agnes ocupase pe furiş o cameră vecină şi-l luă prin surprindere când bătu la uşă şi anunţă că era camerista.

În sinea lui, Nate era încântat. Se şi vedea petrecând o seară jalnică, de unul singur în camera sărăcăcioasă, privind la televizor *Berlin Euro Pop Contest.* Agnes avea alte idei. Indiferent care ar fi fost servomotorul ce-i ticăia în interior, se părea că întoarcerea castă care durase trei zile i-l ridicase la nivelul roşu. Au făcut dragoste peste tot, mai puţin în pat: pe podea, într-un fotoliu, în cada cu jet care pulsa neregulat şi în picioare pe balconaşul iluminat spectral de firma cu neon de pe acoperişul hotelului. Parfumul ei ameţitor – Agnes îi spusese că era Chanel Cristalle Eau Verte – s-a amestecat cu damfurile de combustibil Bunker C pentru nave dinspre portul aflat dincolo de promontoriu. Femeia îi şopti *czuje miete dla ciebie* în poloneza colocvială, ceea ce însemna că avea sentimente pentru el. Nu fusese singurul lucru pe care-l simţise Agnes.

Peste câteva ore, cu mâini tremurânde, Nate îi turnă femeii un pahar cu apă, dar ea adormise pe pat, cu gura deschisă într-o sincopă de şase orgasme, cu părul răsfirat pe pernă, cu şuviţa de vrăjitoare parţial vizibilă. Nate o acoperi cu o pătură şi se aşeză în fotoliul din partea opusă a camerei, privind-o cum răsufla. Când se culcase prima dată cu ea o făcuse dintr-un impuls nocturn alimentat de nervozitatea dinaintea unei operaţiuni. În seara asta fusese o sărbătorire, uşurarea că scăpase întreg din Rusia, poate chiar un adio dulce-amărui. Nate se frecă pe faţă şi suspină. Poate că dorea să ridice impedimente între el şi Dominika, pentru a nu mai fi tentat să păcătuiască. Se hotărî să se comporte decent ca rezervă a lui Gable în timpul întâlnirilor în casa conspirativă. Avea să sosească mai târziu, să plece mai devreme şi să se asigure că Gable era întotdeauna în cameră cu ei. Avea să-l lase pe acesta să-i explice DIVEI motivul pentru care Nate se comporta ca un căţeluş speriat, avea să-l lase *pe el* să înfrunte răbufnirea ei inevitabilă. Exista totuşi o problemă: Nate o iubea pe Dominika. De parcă îi putea citi gândurile, Agnes mormăi ceva în somn şi se întoarse pe partea cealaltă. „Are sentimente pentru mine", se gândi Nate cu durere.

În ziua următoare, aşteptau împreună în aeroport cursele lor, care erau la ore diferite. În bluză albă, fustă roz şi sandale, Agnes părea calmă şi stăpână pe sine.

— Crezi că sunt prea bătrână pentru tine? îl întrebă pe Nate, care ridică ochii alarmat.

— După cele de azi-noapte, o să te anunţ când chiropracticianul meu îmi realiniază şira spinării, răspunse el.

— Vorbesc serios.

— Nu, nu cred că eşti prea bătrână pentru mine, spuse Nate, totuşi în viaţa ta trebuie să existe cineva.

— Eu cred că în viaţa ta există cineva, îi ignoră ea întrebarea.

— Ce te face să crezi asta?

„Un radar îngrijorător de bun", se gândi bărbatul.

— *Zerkalo duşi,* rosti Agnes în rusă privindu-i atentă ochii.

„Oglinda sufletului", îşi spuse Nate. „Hristoase!"

— Lucrurile sunt complicate, continuă el cu glas tare, fără nici cea mai mică intenţie de a discuta despre situaţia lui personală foarte alambicată.

— Tu locuieşti în Londra, nu?

— Iar tu în California.

— Nu mi se pare aşa departe, spuse Agnes fără să-l privească.

El nu răspunse.

— Oare o vizită la Londra, cândva, ar fi o idee rea? îl întrebă Agnes după care-l sărută de rămas-bun.

Linia cu exteriorul Staţiei sună, iar la capătul celălalt se auzi glasul exaltat al lui Hanefi.

— Nate *bey,* vino repede – te aşteaptă o maşină de poliţie.

Vocea lui încerca să acopere sunetul numeroaselor focuri de armă, chiar şi de arme automate.

— Hanefi, unde eşti? Eşti bine?

— E un iad aici, rahat de căţea, zise Hanefi care încă nu învăţase să înjure bine în engleză. *Çabuk olmak*, vino imediat.

Drumul făcut în maşina de poliţie cu tabla capotei îndoită, cu girofarul luminând albastru şi cu ţipătul sirenei tânguindu-se pe două tonuri, condusă de un caporal de poliţie de vreo 20 de ani cu urechile ca două toarte de amforă, care izbea cu pumnul în volan când traficul nu se deschidea în faţa lui, a fost o experienţă transcendentală. Îi veni în minte expresia lui Gable „speriat ca un păcătos într-un ciclon". Pe bancheta din spate, cutii metalice de muniţie lunecau într-o parte şi cealaltă la curbe. Se strecurară prin trafic peste podul Galata şi goniră apoi ca o rachetă pe malul sudic al Cornului de Aur, pe lângă Patriarhatul Grec Ortodox cufundat în beznă, pe sub O-1, pentru a intra în sărăcăciosul district Eyüp. Caporalul porni pe un drum ce suia pieptiş dealul, cu cauciucurile scârţâind şi cu apărătorile de roţi frecându-se de parapetele din piatră. La un cot al serpentinelor, se zări întreaga întindere a Istanbulului, ale cărui lumini de seară erau retezate de panglica neagră a Bosforului; sfârşitul Europei şi începutul Asiei, Dominika avea să fie acolo jos şi ei aveau să fie împreună peste două zile.

Maşina de poliţie frână şi derapă, oprindu-se. În faţă se vedeau şi alte echipaje de poliţie, adăpostite în spatele unui vehicul blindat Kobra cu roţi mari, în culorile alb şi albastru ale PNT. Şoferul îndesă două cutii de muniţie în mâinile lui Nate, luă şi el două, îi făcu semn din cap să-l urmeze şi porni în fugă pe deal. Strada era abruptă şi îngustă, cu case pe ambele părţi, ale căror ochiuri de geam reflectau girofarurile albastre. Reverberaţiile neîncetate ale focurilor de armă se înteţiră. La un colţ al zidului din faţa lor era strâns un pâlc de ofiţeri din PNT, unii în uniforme, alţii în blugi şi jachete de piele, care priveau din când în când după colţ. Hanefi îl zări pe Nate şi-i ieşi în întâmpinare.

— Aţi adus muniţii, zise el şi-l bătu cu palma pe spate.

Brusc, zidul din partea opusă a străzii a fost ciuruit de gloanţe, care au desprins aşchii de ciment şi au umplut aerul de praf. Hanefi l-a tras pe Nate mai aproape de zid.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă Nate.

— Patru PKK în apartamentul de sus, spuse turcul încărcându-şi pistolul-mitralieră MP5.

Alţi poliţişti scotoceau prin cutiile de muniţii ca nişte copii în jurul unui bol cu bomboane. Nate se uită pe lângă ei. Strada părea acoperită de mii de cartuşe goale, a căror alamă scânteia în lumina girofarurilor.

— De cât timp trageţi?

— De multe ore şi am rămas fără muniţie. Îşi întinse arma spre Nate. Încearcă şi tu.

Nate clătină din cap. Hanefi lătră ceva în turcă spre alt ofiţer, care îşi întinse propria armă, o puşcă de asalt mai grea.

— Ia-ncearc-o pe asta.

Nate ridică mâinile într-un refuz politicos.

O portavoce mugi ceva şi schimburile de focuri se reduseră, apoi se opriră. Hanefi îl trase pe Nate de mânecă pentru a se uita pe după colţ. Micul bloc de apartamente era scăldat în razele proiectoarelor. Apartamentul de la ultimul etaj era ciuruit de mii de urme de gloanţe, ferestrele arătau ca nişte găuri neregulate în pereţi, iar parapetul din beton al balconului era ştirbit şi spart. Era un miracol că cineva putea supravieţui acolo. „Iar asta se întâmplă în tot Istanbulul", se gândi Nate.

Hanefi îl înghionti şi-i făcu semn cu bărbia. Două umbre – membri ai comandourilor poliţiei – lunecau lent, cu capul înainte, pe ţiglele acoperişului. Când ajungeau la margine, aveau să se aplece peste jgheab şi să arunce grenade cu fragmentare în apartamentul soldaţilor din PKK. Dar înainte ca poliţia să fi ajuns acolo, pe balcon ieşi brusc o tânără în canadiană roşie, cu un lansator de rachete pe umăr. Hanefi răcni şi încercă să-l tragă pe Nate înapoi. Femeia ţinti spre ei şi trase, dar jetul rachetei ricoşă în spaţiul strâmt şi o azvârli de pe balcon. Ea căzu, rostogolindu-se prin aer, de la etajul al patrulea, pe un morman de sfărâmături, urmată de proiectilul care ateriză inofensiv pe sol. Hanefi îl privi stupefiat pe Nate.

— Ghinionul ei, rosti Nate.

Grenadele trosniră şi un fuior subţire de fum cenuşiu ieşi pe o fereastră. Altă bubuitură a fost urmată de o rafală de focuri, apoi tăcere, apoi sunetul ascuţit al unui fluier.

— S-a terminat, zise Hanefi. Hai sus.

Interiorul micului apartament era un abator în care simţeai că te înţeapă ochii; practic în fiecare centimetru pătrat al camerelor intrase cel puţin un glonţ. Tapetul atârna încovoiat din pereţi, puţinele piese de mobilier fuseseră transformate în surcele şi într-un colţ fumega un covoraş de rugăciuni. Fragmente de umplutură din canapea şi saltele pluteau prin aer. Doi bărbaţi erau întinşi pe spate pe podea, cu cămăşile însângerate ridicate până sub bărbii. În dormitorul din spate o tânără zăcea între peretele pulverizat şi o saltea făcută zdrenţe, cu pumnii încleştaţi şi gura pungă, cu

ochii pe jumătate închişi. De sub eşarfa de pe cap scăpau câteva şuviţe de păr negru.

Hanefi îl privi cu interes pe Nate, care pălise. Nu avea să glumească pe seama noului său prieten american. Îl bătu pe umăr.

— Este treaba noastră, spuse el, şi ridică patru degete. *Dört,* patru teroriştі capturaţi morţi, adăugă în jargonul PNT.

Acţiunea sub acoperire a lui Şlikov fusese ruinată: douăzeci şi patru de celule PKK fuseseră distruse şi morgile erau deja pline. Muniţiile ruşilor fuseseră recuperate şi publicitatea avea să fie devastatoare când armele urmau să fie aduse în faţa camerelor TV. „Acum să ne ocupăm de Şlikov", îşi zise Nate, „după care va fi treaba Dominikăi".

•

Concomitent cu sosirea maiorului Şlikov în oraş pentru a superviza operaţiunea sub acoperire de furnizare de armament, Baza CIA din Istanbul începu să transmită rafale de mesaje electronice de la agenţi sub acoperire către consulatul rus. O săptămână întreagă, zi de zi, femei ofiţeri ai bazei, cu sârme întinse pe sub jachete şi baterii calde în tocuri din spandex pe sub fuste, merseră prin mulţimile de cumpărători de pe Istiklal Caddesi şi trecură pe lângă poarta consulatului încununată de vulturul bicefal al Federaţiei Ruse. Ele declanşau rafale de transmisii de trei secunde şi cinci waţi spre clădire. Energia urca invizibil pe scările ornamentate din marmură, ricoşa pe coridoare şi se înălţa ca fumul transparent către receptoarele din mansardă; consulatul era scăldat în semnale de putere slabă. Erau aiureli codificate, dar semnalele în sine erau detectabile şi înregistrate conştiincios de ofiţerii SIGINT (informaţii culese din semnale) care monitorizau permanent frecvenţe de pe tot spectrul. Un raport a fost expediat imediat către FAO/RF, sediul SIGINT din Moscova. Misterioasele transmisiuni zilnice au continuat cu regularitate.

După o săptămână, când interceptările telefonice anunţau că Şlikov plecase din Istanbul spre Ankara pentru a discuta cu *rezidentul* principal, rafalele de transmisii din Istanbul încetară, dar începură în Ankara. De două ori pe zi, ofiţerii Staţiei treceau cu maşinile pe lângă ambasada rusă de pe Cinnah Caddesi, apăsau butoanele camuflate şi expediau energia codificată peste gardul ambasadei, prin zidurile de granit, în elegantele saloane baroce şi apoi afară, prin zidurile din dos ale clădirii către ofilitele grădini oficiale din spatele ambasadei. Aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci. Uluiţi, ofiţerii SIGINT ruşi din Ankara raportară de asemenea către FAO/RF. Rapoartele au fost trimise mai departe la FSB. Fiind o posibilă problemă de contrainformaţii, nici Şlikov din GRU, nici Sediul Central SVR nu aveau acces la rapoartele SIGINT, tot aşa cum nu ştiau că FSB-ul deschisese un dosar

secret despre „activitate de mesaje electronice codificate neidentificate în Istanbul". Semnalele erau sofisticate şi clandestine şi sugerau în mod clar că destinatarul era cineva din contingentul diplomatic rus din Turcia. Presupunerea reflexă, genetică, a Kremlinului că în mijlocul său acţiona un trădător – o paranoia culturală introdusă iniţial de ţari, dezvoltată de bolşevici, rafinată de sovietici şi perfecţionată de Putin – începu să mocnească la Moscova.

Şlikov reveni la Istanbul şi transmisiunile încetară în Ankara şi-l urmară din nou. Iar când se întoarse în Moscova, pentru consultări despre operaţiunea lui sub acoperire, transmisiunile încetară complet, dar reîncepură imediat ce reveni în Turcia şi avionul lui ateriză pe aeroportul Atatürk din Istanbul. Jurnalul SIGINT al semnalelor codificate crescu şi dosarul de contrainformaţii al FSB-ului se îngroşă. Nu trecu mult şi analiza semnalelor găsi o corespondenţă între transmisiuni şi mişcările lui Şlikov.

Asta îl încântă pe Gorelikov, a cărui înfăţişare rafinată şi graţioasă ascundea o capacitate inepuizabilă pentru subterfugii şi comploturi. Când Dominika adusese vestea uciderii agentului ei nord-coreean, Gorelikov ascultase impasibil explicaţia dispreţuitoare a lui Şlikov potrivit căreia nord-coreenii detectaseră cu certitudine trădarea lui Ri din cauza vreunei erori profesionale comise de Egorova şi-l eliminaseră ei înşişi pe savant. Cât despre Vrabia dispărută, fie nord-coreenii se ocupaseră de ea, fie fugise cu vreun instructor de schi din Tirol. Gorelikov ascultase înregistrarea vocii lui Blohin pe recorder şi, în mod neaşteptat, zâmbise. Dovezi suplimentare pentru a-l spânzura pe apostatul din GRU, dar, observase ea cu amărăciune, niciun gând pentru Ioana.

Gorelikov o trase pe Dominika deoparte şi, timp de o zi, o informă despre situaţia din Istanbul. Operaţiunea lui Şlikov se năruise, muniţiile fuseseră capturate, turcii erau în pragul apoplexiei şi Rusia avea să fie pusă într-o postură stânjenitoare pe scena internaţională. De acum, preşedintele nu-l mai număra pe Valeri Şlikov printre favoriţii săi. S-a declanşat o discretă anchetă de contrainformaţii – SVR-ul ar fi avut rolul conducător în activităţile peste hotare – condusă cu meticulozitate de conştiincioasa doamnă colonel Egorova.

— Îmi pare rău că trebuie să pleci tocmai la Istanbul, fiindcă rezultatele anchetei au început deja să fie centralizate, zise Gorelikov. Şlikov este responsabil pentru dezastrul OBVAL, pentru care va răspunde, dar situaţia este mai gravă. El este suspectat de spionaj. Totuşi aparenţele contează, aşa că tu va trebui să joci rolul respectiv.

Apoi urmă întrebarea şireată în privinţa căreia o avertizase Benford.

— Ce crezi că se întâmplă în Istanbul cu transmisiunile astea? Oare

suspectează ceva americanii? De ce s-au concentrat ei asupra lui Șlikov?

— În Turcia pot exista o mulțime de motive și de aceea acțiunea asta a fost prost gândită din capul locului, replică Dominika, afișând un aer indiferent. Este clar că turcii au informatori în PKK… poate că a existat și vreo eroare profesională în furnizarea armamentului… poate că SIGINT-ul american a ascultat toate pălăvrăgelile alea.

Gorelikov își lustrui lentilele ochelarilor săi cu rame din sârmă.

— Sau poate că noi avem o cârtiță la Kremlin, zise el încet.

Dominika se stăpâni din răsputeri să-și controleze părul care amenința să i se zbârlească pe ceafă.

— Asta rămâne o posibilitate mereu valabilă, comentă ea, totuși improbabilă. Toți din Consiliu au aprobat planul.

— Mai puțin tu, Bortnikov și cu mine, preciză Gorelikov.

— Mi-e greu să cred că șeful FSB-ului ar lucra pentru inamici, iar despre mine știu că nu sunt o cârtiță…

— Așa că rămân doar eu, concluzionă Gorelikov amuzat.

— Un contrarevoluționar periculos din banda criminală a lui Troțki. Direcția KR va trebui să fie cu ochii pe tine, zise Dominika, depășind impasul de moment.

„Este oare acesta pur și simplu un joc prin care-mi spune că mă crede o spioană? Ai grijă!" Gorelikov era un șarpe, cu limba ascuțită sâsâind, testând întruna aerul. În seara aceea, femeia notase toate detaliile și le puse într-o cutie poștală oarbă pentru ca Ricky Walters să i le transmită lui Benford. Trebuia să fie foarte precaută.

•

În Istanbul, pe lângă trimiterea de transmisiuni cifrate, ofițerii CIA începuseră să lase semnale materiale – semne cu creta pe ziduri de piatră, bandă adezivă lipită pe stâlpii felinarelor stradale, pioneze înfipte în copaci – pe traseul urmat de Șlikov de la apartamentul lui temporar din Istanbul până la consulatul rus. Deoarece Șlikov nu se uita după ele, nu le observă. Supravegherea foarte discretă a maiorului, efectuată din față și în etape, stabili rapid ce cafenele și restaurante prefera pentru prânzurile și cinele sale solitare. Unul dintre acestea se găsea în Cicek Pasaji, un pasaj stradal acoperit, cu acoperiș de sticlă Beaux Arts și un păienjeniș de traverse fine din secolul al XIX-lea. De câte ori mânca acolo – Șlikov obișnuia să comande *kadinbudu köfte*, chiftele „coapsele doamnelor", din carne de oaie amestecată cu vită, prăjite crocant la exterior și suculente pe dinăuntru – unul din șase-șapte ofițeri CIA stătea în apropiere, mereu cu fața spre el, mereu fie cu un ziar îndoit, fie cu o carte, fie cu un etui pentru ochelari așezat pe masă la vedere. Niciodată nu a fost inițiat vreun contact.

Un flux constant de broşuri comerciale locale, pliante şi fluturaşi a fost expediat la adresa lui Şlikov, făcând reclamă la tururi ale Bosforului, apartamente de vânzare în Esentepe şi excursii cu autobuzul în Bulgaria. Toate materialele acelea publicitare nesolicitate erau colectate şi livrate de portăreasa lui ştirbă. Şlikov nu le băga în seamă şi le arunca, totuşi unul sau două au fost oprite şi uitate în sertare de birou. Toate fuseseră uşor pulverizate cu insecticid gospodăresc care număra printre componentele sale fenolftaleina, un revelator al scrierii cifrate. Materialele nu purtau totuşi niciun fel de mesaje, ci erau pur şi simplu strălucitoare şi rigidizate de patina spray-ului uscat.

•

Nathaniel Nash stătea într-o dubită Fiat Scudo banală, parcată pe o stradă laterală îngustă din Istanbul, alături de trei ofiţeri tehnici de la Langley. Se însera şi ultima chemare la rugăciune se încheiase cu numai câteva minute în urmă; situat pe panta abruptă a unei coline, cartierul Beyoğlu de blocuri murdare cu magazine la parter era tăcut şi întunecat. Averse intermitente se abătuseră asupra oraşului şi aleile, scările şi rigolele erau periodic inundate de o masă semilichidă maronie a cărei compoziţie nu se schimbase de pe vremea Imperiului Bizantin. O pisică stătea sub streaşina ferestrei unui apartament de la parter şi-şi scutura o lăbuţă. Dubiţa era parcată la trei case de un bloc din piatră şi cărămidă, cu copertină din ţesătură deasupra uşilor duble de sticlă din faţă. Aşteptau ca băbătia care era portăreasa blocului să-şi părăsească măsuţa din foaierul de la intrare şi să coboare în apartamentul ei de la demisol, pentru a-i găti cina soţului. În schimb, femeia scoase capul pe uşă şi împunse cu un băţ de mop partea de dedesubt a copertinei mult curbate, pentru a o goli de apa de ploaie acumulată.

Nate şi cei trei tehnicieni specialişti în efracţii aşteptau să intre în apartamentul personal al lui Valeri Şlikov. Dubiţa era plină de izurile genţilor cu scule pe care fiecare le ţinea în poală: mirosul amărui de lubrifiant de motor electric, cel înţepător al cleiului de lemn şi vopselei cu uscare rapidă, damful granulat de pulbere de grafit şi cel dulce de talc. Tehnicienii, toţi veterani, stăteau tăcuţi, privind drept înainte, trei tipi de nădejde, dintre care doi din fostele state sudiste, care nu foloseau aftershave pentru că moleculele sale puteau dăinui pe clanţe şi mânere de sertare şi care nu fumau fiindcă uneori trebuiau să stea întinşi pe burtă într-o mansardă timp de 72 de ore non-stop.

Pe statele de plată, ei figurau ca tehnicieni pentru pătrunderi clandestine, însă adevărul era mult mai puţin formal: bărbaţii aceştia spărseseră, forţaseră şi-şi croiseră drum în ambasade, budoare, camere de cifruri şi buncăre de rachete din toată lumea. Îşi spuneau „alpinişti" sau şplingari;

cataramele Harley-Davidson şi Jack Daniel's ale curelelor lor se strecuraseră printre şindrile şi grinzi, pe sub sârme electrificate şi cabluri, peste acoperişuri din ardezie acoperite de zăpadă. Mai vârstnici acum, trecuţi de 50-60 de ani, călătoreau mai puţin. Era nevoie de o specie nouă – cei înarmaţi cu laptopuri şi care-şi rodeau unghiile – care să treacă de videocamerele cu infraroşu şi încuietorile electronice biometrice. Iar Epoca de Aur a Pătrunderilor Clandestine apusese. În comunitatea de informaţii actuală, niciun manager modern de operaţiuni nu mai dorea să autorizeze o delicată acţiune de intrare forţată care risca să însemne sfârşitul carierei sale.

Existau totuşi şi excepţii. În cazul lui Şlikov, obiectul operaţiunii nu era de a planta microfoane sau videocamere, nici de a deschide seifuri şi de a copia materiale secrete cu o cameră de filmat rapidă. Dimpotrivă, obiectul acestei pătrunderi clandestine era de a lăsa obiecte în urmă.

KADINBUDU KÖFTE,
CHIFTELE „COAPSELE DOAMNELOR"

Împărţiţi în trei carne tocată de oaie şi vită. Căliţi două treimi din cantitate, împreună cu ceapă tocată, până se rumeneşte carnea şi ceapa se înmoaie. Amestecaţi cu restul de carne crudă, ouă, pătrunjel, sare şi piper. Frământaţi bine, pentru a se încorpora totul, apoi daţi la frigider să se întărească. Pregătiţi chiftele groase de mărimea unui deget, treceţi-le prin făină, apoi prin ou şi prăjiţi-le în ulei, până devin crocante la exterior. Serviţi cu salată de roşii şi dressing de iaurt şi usturoi.

19.

Şah-mat

Nate şi cei trei tehnicieni stăteau pe holul întunecat, în faţa apartamentului lui Şlikov. Bătrâna portăreasă îşi părăsise până la urmă postul pentru seara aceea şi bărbaţii din CIA urcară silenţios patru paliere de trepte, fiecare păşind cu mare atenţie în urma celor din faţa sa. Nate era ultimul din şir şi văzu că, deşi scara era din marmură, bine spălată, oamenii aceştia călcau din reflex pe marginea exterioară a tălpii încălţămintei, pentru a evita scârţâiturile; astfel fiecare pas însemna o rotire pe exteriorul tălpilor cizmelor lor de cowboy, eliminând sunetele de paşi în casa scării.

Totul fusese planul lui Nate, transmisiile fantomatice, semnalele, supravegherea. Pentru actul final, sugerase fără să clipească o pătrundere în apartamentul lui Şlikov din Beyoğlu. El nu mai însoţise însă niciodată o echipă de veterani în pătrunderi clandestine şi era agitat, întrucât totul depindea de succesul acestei spargeri. Slavă Domnului că tipii ăştia erau impasibili! Cel din frunte, un bărbat de 55 de ani din Alabama, pe nume Gaylord, îngenunche în faţa uşii maiorului GRU. Avea pântecul băutorilor de bere, mâini cu degete noduroase şi păr alb ondulat. Colegii de echipă îl asiguraseră pe Nate că putea deschide orice încuietoare. Gaylord privi broasca, se întoarse spre ceilalţi şi şopti:

— Avem un rus într-un apartament din Turcia şi uşa are o broască Yale.

Nate nu era sigur dacă descoperirea unei broaşte Yale în Turcia era un lucru bun sau rău, dar concluzionă că trebuia să fie bun. Cu degete sprinţare ca nişte rândunici pe mâinile lui masive, Gaylord introduse o cheie din alamă pentru a lovi în cilindrul broaştei, simţind pinii cu buricele degetelor. Ţinu cheia ferm, aplică o presiune uşoară pe cilindru şi lovi puternic capul cheii cu mânerul din cauciuc al unei şurubelniţe. Pinii săriră în urma şocului transmis prin cheie, cilindrul se roti şi uşa se deschise. Nicio emoţie pentru vreunul dintre ei; intrară pe tăcute în apartamentul întunecat.

Locuinţa lui Şlikov avea un iz neutru, ca rezerva pentru terapie intensivă dintr-un spital: cald şi septic. Nu era nici ordonată, nici dezordonată; maiorul nu avea multe obiecte personale. Marile ascunzători ale secretelor unui bărbat – sertarele noptierei – erau goale: nu tu cărţi, nu tu pornografie, nu tu fotografii, nimic. A doua fereastră în viaţa unui bărbat, frigiderul: nicio bere, nicio legumă, nicio mirodenie, niciun cub de gheaţă. Pur şi simplu, o

carcasă goală şi cu miros acru. Nate nu putea nici măcar să identifice care era locul personal al lui Şlikov în apartament. Nu exista un fotoliu cu veioză, nicio sofa adâncită în faţa televizorului sau un scaun din prelată pe balconul murdar. Oare individul ăsta se agăţa pe sine de un umeraş în dulap până în zori?

Nate îşi privi ceasul. Dispuneau de o oră. Şlikov stătea rezemat de perete la o recepţie, privindu-şi concetăţenii ruşi, dar fără să li se alăture. Era prea important pentru asemenea ţinte mărunte. Acţiunea lui sub acoperire avea să-l promoveze la rangul de colonel. Trei ofiţeri din bază, dispuşi în triunghi larg în jurul său, care mâncau, beau, râdeau şi evitau să-l privească direct, urmau să-l anunţe pe Nate când maiorul pleca de la petrecere. Tehnicienii se mişcară separat în apartament, ca într-o coregrafie perfectă şi îndelung exersată, împărţind camerele în sectoare cilindrice de căutare – sus, mijloc, jos – încercând să găsească firele care dădeau de gol microfoanele sau videocamerele, deşi era improbabil ca arogantul maior Şlikov să-şi fi asumat astfel de precauţii de securitate. Nu atingeau nimic, nu vorbeau nimic, doar ochii li se mişcau în lumina slabă; Nate stătea în mijlocul livingului şi aştepta.

Tipul din Mississippi, pe nume Lee, puştiul grupului la vârsta de numai 52 de ani, intră în dormitorul lui Şlikov şi în 30 de secunde găsi sub pat un troler cu aspect uzat. Îl cântări în mână şi făcu un semn scurt din cap. Băgă mâna în gentuţa de pe umăr, nu scotoci, nu căută, nu scoase niciun sunet, ci extrase un cleşte ce părea că fusese utilizat prima dată în 1415, în bătălia de la Azincourt. Nate îngenunche lângă el, iar Lee desfăcu cu atenţie banda de aluminiu strălucitor din jurul capacului superior şi, utilizând o spatulă lungă şi subţire, îndepărtă cu grijă cele două straturi „sandvici" de plastic turnat. Pocni apoi uşor din degete ca să-i atragă atenţia lui Nate. Din propria sa geantă, Nate scoase plicul din pergamin şi introduse atent două hârtii indigo secrete – specializate, esenţiale şi incriminatoare – între straturile capacului. Lee apăsă apoi straturile laolaltă, aplică o picătură de adeziv şi potrivi banda de aluminiu în jurul marginii capacului. Strânse cu putere aluminiul şi arătă cu degetul. Nate văzu că scula de ondulare a lui Lee lăsase deliberat urme mici, de dinţişori, în aluminiu. Lee vârî apoi trolerul sub pat.

Nate îşi privi din nou ceasul – ochii îl usturau de la transpiraţie – şi se întoarse în living. Între timp, Gaylord şi al treilea tehnician – un Falstaff voios din nordul statului New York, pe nume Ginsburg – întinseseră o ţesătură absorbantă pe podea şi pipăiau cu degete de artizani fibra lemnoasă a unei cutii mari de şah, care stătea pe o parte. Unde o găsiseră oare? „Toţi ruşii iubesc şahul", îşi spuse Nate. Să fi fost acesta hobby-ul definitoriu al lui Şlikov? Indiferent ce ar fi fost, reprezenta în mod clar

ghinionul lui. Ginsburg scoase din geanta sa un instrument demn de Inchiziție, cu mâner negru, șină de ghidare și baterie. Instrumentul scoase doar un sunet slab, ca de termită, când săpă într-un capăt al cutiei un canal adânc de șapte centimetri; Ginsburg absorbi rumegușul cu un aspirator manual silențios și curăță atent gaura. Cei doi bărbați se uitară apoi la Nate, care făcu un pas înainte și introduse în cavitate un carnețel, un pătrat cu latura de cinci centimetri. Era un cifru al lui Vernam, un bloc de pagini micuțe de numere tipărite aleatoriu, o cheie ce se schimba la fiecare utilizare (și de aceea nu putea fi spartă) pentru codificarea mesajelor. Cifrul acesta fusese folosit de foarte mult timp: în Primul Război Mondial, în temnițele Bastiliei și pe drumurile romane din Iudeea.

Gaylord luă rumegușul colectat și-l amestecă într-un vas cu o substanță chimică inodoră dintr-un flacon de plastic, pentru a crea o pastă vâscoasă. După ce acoperi carnețelul cu un dop de plastic, pentru a-l proteja, băgă pasta în scobitură și apoi netezi surplusul cu o bucățică de plastic dur, aidoma unui bucătar-șef care nivelează glazura pe un tort. Suflă deasupra, pipăi locul cu buricele degetelor incredibil de sensibile și, după câteva minute, frecă ușor cu un șmirghel fin, până deveni perfect neted și lucios. Nate ținu lanterna-creion, în vreme ce Gaylord apropie o paletă de culori de cutia de șah, alese culoarea potrivită și o aplică; avea exact nuanța lemnului.

— Ești sigur c-o să-l găsească? șopti Nate.

Ginsburg îl măsură din cap până în picioare.

— Dacă-l caută, îl vor găsi garantat. Cavitatea va apărea la fluoroscop ca un polip pe colonoscopia ta.

Nate se uită la el și încuviință gânditor; ținând seama de vârsta lui, probabil că tehnicianul grizonant vorbea din proprie experiență. Indiferent ce a vrut să spună Ginsburg, exista o anumită ironie anatomică: atunci când cutia de șah și trolerul aveau să fie descoperite de ofițerii de contrainformații ruși, Șlikov avea să-și plece, la figurat, nu numai capul și avea să simtă brațul lung al justiției Kremlinului.

•

După cum s-a dovedit, ofițerii de contrainformații le-au descoperit, iar Șlikov a fost nevoit să facă față justiției Kremlinului. După o lună de rafale de comunicații ce au încins antenele rusești SIGINT din Turcia, urmate de schimburile de focuri, Kremlinul se hotărî să ia măsuri. Colonelul Egorova sosi neanunțată la Istanbul pentru a observa situația din consulat, însoțită de două gorile din FSB împrumutate colegial de Bortnikov, șeful serviciului, care se aștepta ca Egorova să-l discrediteze pe Șlikov și să-i dovedească președintelui că membrii Consiliului de Securitate care se opuseseră nesăbuitei operațiuni OBVAL avuseseră dreptate.

Rafale intermitente de ploaie venite dinspre marea Marmara biciuiau pista când cursa Aeroflot de la Moscova la bordul căreia se afla Dominika ateriză pe aeroportul Atatürk din Istanbul. În timp ce avionul rula spre poartă şi ploaia răpăia pe hublourile mânjite, femeia îşi simţea venele zvâcnind; se afla pe punctul de a iniţia o *konspiraţia* împotriva unui adversar periculos şi, bănuia ea, împotriva buldogului său din Speţnaz, deşi Blohin nu fusese zărit deloc în oraş. Se găsea într-o ţară străină, iar turcii erau şireţi şi agresivi. Venise pe un teritoriu ostil pentru a conduce o falsă anchetă de contrainformaţii, al cărei rezultat urma să fie arestarea lui Valeri Şlikov pentru trădare. Dominika urma să joace un rol delicat; dacă ar fi ajuns prea repede la concluzii, ar fi putut trezi suspiciuni. Ea trebuia să „descopere" în mod plauzibil şi convingător dovezile împotriva acestui ofiţer ambiţios. „Piesa abia începe", se gândi ea când avionul se opri cu o zguduitură.

Când intră în terminalul modern pentru sosiri, cu plafonul său înalt şi arcuit, aroma de cafea proaspăt râşnită o învălui şi-i reaminti că se afla în Orientul misterios, printre bărbaţii scunzi şi oacheşi care îi priveau cu neîncredere şi nesiguranţă pe toţi *yabanci,* străinii. Trecu pe lângă o mică autoservire, unde tăvile calde erau încărcate de antreuri: ardei copţi şi usturoi, *köfte* turtite presărate cu sumac, o tavă de *kabak graten*, dovlecei aurii gratinaţi. Apoi trecu de biroul vamal şi doi ofiţeri nervoşi de la consulatul rus se grăbiră s-o întâmpine, salutând scurt din capete. Un colonel SVR era un vizitator important. Cu capul sus, Dominika merse împreună cu ei la automobilul care-i aştepta, fără să rostească un cuvânt.

În dimineaţa aceasta Istanbulul însemna străzi blocate, trafic nervos şi vehicule pentru urgenţe. Acţiunea poliţiei din seara trecută dusese la capturarea unor muniţii letale produse în Rusia. Nenumărate buletine de ştiri TV anunţaseră uciderea a zeci de separatişti PKK în tot atâtea lupte cu arme de foc. Marea Adunare Naţională se reunea în sesiune extraordinară. PNT-ul acceptase filmarea minelor terestre şi a lansatoarelor de rachete confiscate. În consulatul rus, Valeri Şlikov era în pragul apoplexiei, blestemând şi suspectând perfidie şi trădare din partea unei tabere. Ofiţerii tineri din *rezidentura* tremurau ca varga, neînţelegând ce se întâmpla. Maiorul acesta ambiţios din GRU se purtase ca un stăpân şi nu-i informase despre acţiunea sub acoperire, pentru a asigura compartimentare şi securitate, doar pentru a se putea împăuna el cu succesul.

„Gorelikov regretă că trebuie să fac călătoria asta", se gândi Dominika, „dar nu şi eu". Pe lângă compromiterea lui Şlikov, călătoria la Istanbul avea să fie, desigur, o oportunitate de a-şi întâlni ofiţerii de caz din CIA, primul lor contact după New York. Primise adresa unei *yali* din Istanbul, o vilă elegantă

din lemn în stil baroc turc, cu trei niveluri, în Anadolu Kavagi, o staţiune de odihnă din partea asiatică a Bosforului, desemnată drept casa conspirativă CIA AMARANTH. Vila fusese închiriată de o firmă imobiliară din Beverly Hills, aparent pentru Blanche Goldberg, directoarea executivă a unui studio din Hollywood, care o folosea de două ori pe an pentru a se întâlni cu fermecătorul star francez de cinema Yves Berléand, cu care avea de trei ani o relaţie sentimentală plină de despărţiri şi împăcări (niciodată nu poţi să fii sigur cu un amant francez). Blanche ştia doar vag că vila era plătită de CIA – ea nu întrebase care era motivul – dar îşi aducea contribuţia la menţinerea acoperirii de cuibuşor de nebunii garnisind dressingul din dormitor cu lenjerie şi articole de toaletă scumpe din Beverly Hills, inclusiv o sticlă de Swiss Navy Lube în elegantul dulăpior pentru medicamente din baia principală.

În Moscova, Dominika primise descrierea acţiunilor CIA de discreditare a lui Şlikov prin intermediul unor stickuri de memorie plasate într-o cutie poştală cu sincronizare temporală din iedera deasă de pe zidul ornamental al bisericii Sfânta Treime de pe Kosîghina Uliţa, aflată pe latura de sud a parcului Vorobiovî Gorî (Colina Vrăbiilor) de pe meandrul Lujniki al râului Moscova. Benford personal inclusese informaţia-cheie legată de ceea ce trebuia Dominika să caute în apartamentul lui Şlikov: pliante tratate chimic, căptuşeli de valize cu capacul încreţit, cutie de şah.

Rezultatul a fost că Dominika ştia absolut toate aspectele trucului pus la cale de CIA şi-şi putea direcţiona ancheta fără greş către dovezi, spre admiraţia uluită a însoţitorilor ei din FSB. Ea atrase atenţia că occidentali suspecţi stăteau vizavi de Şlikov la prânz (nu cumva îi transmiteau semnale?). Băieţii din FSB îi urmăriră şi se dovediră a fi angajaţi ai consulatului american, presupuşi ofiţeri CIA. De asemenea, Dominika observă o piuneză într-un arbore din apropierea apartamentului lui Şlikov care era înfiptă prea adânc pentru a fi putut prinde vreodată un afiş. O linie orizontală cu creta care a fost zărită pe un perete din apropierea blocului maiorului avea marcat un semn vertical, tot cu creta, două zile mai târziu. Iar rafalele electronice de mesaje continuară. În mod clar, situaţia se înrăutăţea pentru Şlikov.

•

Şlikov nu a făcut absolut nicio legătură între eşecul de proporţii al operaţiunii sale, care culminase în schimburi de focuri prelungite cu poliţia în 20 de locuri din oraş, cu vreun eşec personal în activitatea sa, securitatea comunicaţiilor sau planificare. Rareori îşi încărca mintea cu introspecţii. Iar acum sosise această Egorova ridicolă ca să desfăşoare o anchetă absurdă despre nişte aiureli legate de transmisiuni, iar momentul îi permitea să fie

martoră la umilirea sa. I se ordonase să rămână în Istanbul până la terminarea anchetei despre OBVAL.

Interviul cu dispreţuitorul Şlikov aşezat la o masă din camera securizată a *rezidenturii* s-a desfăşurat perfect: Valeri a reacţionat furios când a fost întrebat despre transmisiunile misterioase, a susţinut că nu cunoştea niciun american din oraş şi a respins ca ridicolă existenţa de semnale clandestine în apropierea apartamentului său. Ofiţerii FSB prezenţi au schimbat priviri sceptice. Lucrurile au devenit mai interesante când Şlikov a refuzat sec să le permită „catârilor" din FSB să-i percheziţioneze apartamentul. Haloul galben din jurul capului său, decolorat de furie şi pulsând de teamă, i-a spus multe Dominikăi. Frica lui faţă de posibila ruinare a carierei sale era eclipsată de *bolşoe samomnenie*, importanţa de sine şi furia că era contestat şi interogat, mai ales de o femeie. „Orgoliul ăsta îi va aduce sfârşitul", se gândi ea. Avea să fie mai simplu decât se aşteptase.

— Este o situaţie neplăcută pentru toţi, spuse ea împăciuitor. Eu, personal, regret că trebuie să interoghez un coleg din GRU.

— Atunci pleacă-napoi la Moscova şi lasă-mă să-mi văd de treabă, replică Şlikov. Am misiuni operative esenţiale, despre care ar trebui să-ţi dai seama că sunt prioritare.

O săgetă din ochi pe Dominika, privind-o cu acel dispreţ privilegiat al Tinerilor Sovietici de Aur.

— Aş zice că schimburile de focuri din acest oraş dintre poliţie şi protejaţii dumitale terorişti par să sugereze că respectivele misiuni operative esenţiale nu au fost cu totul încununate de succes; mai precis, au fost incredibil de dezastruoase, replică Dominika. În mod aproape cert, ele pot afecta Federaţia Rusă şi imaginea preşedintelui nostru în lume.

În tăcerea care se lăsă, toţi ruşii din camera securizată ştiau că afectarea ţării era de departe delictul cel mai puţin grav.

— Eu o să-mi văd de operaţiuni, contracară Şlikov, clocotind de furie, apoi decise să adauge o insultă maximă. De ce nu te concentrezi pe ceea ce faci cel mai bine: să te filmezi seducând bărbaţi?

— Îţi sugerez să adopţi o poziţie mai puţin sfidătoare, îl ameninţă Dominika. Cea actuală este regretabilă.

Bărbaţii din FSB auziră în glasul ei ceva care-i făcu să se foiască în scaune. Şlikov nu părea să înregistreze pericolul.

— Există anomalii care corespund cu deplasările dumitale, continuă Dominika. Bănuiesc că în cele din urmă vor fi explicabile, dar mă aflu aici ca să confirm că nu există probleme în materie de contrainformaţii.

— Crezi că lucrez pentru americani? strigă Şlikov. Eşti ridicolă! *Poşiol na hui,* hai sictir!

Se sculă brusc, privind-o de sus pe femeie.

— Te sfătuiesc să te aşezi şi să cooperezi, spuse Dominika ridicând ochii spre el.

Şlikov se aplecă spre ea, aproape atingându-i faţa. FSB-iştii se încordară pe marginile scaunelor.

— Reputaţia ţi-a luat-o mult înainte, şuieră Şlikov. Fata minune cu *siski* mari, prostituata ţâţoasă antrenată să sugă…

Mâna Dominikăi ţâşni şi prinse buza inferioară răsfrântă a lui Şlikov între degetele mare şi arătător, apoi trase violent în jos. Maiorul gemu de durere şi căzu în genunchi. Dominika îi răsuci buza şi-l izbi cu capul de marginea mesei. Şlikov se aşeză în şezut pe podea şi se ţinu de cap. Buza i se umflase deja şi se învineţea, iar ochiul drept îi era închis.

— Consideră-te închis în *rezidentura*, rosti Dominika, sculându-se. Poţi să dormi pe patul pliant al ofiţerului de serviciu. Un ofiţer de securitate te va însoţi permanent. Se întoarse către FSB-işti. Luaţi cheile de la locuinţa tovarăşului Şlikov, ordonă ea. Vreau să mergem imediat acolo.

În apartament, copoii din FSB făcură toată treaba pentru Dominika – nici nu mai trebuia să le sugereze vreun indiciu. Ba chiar le lăudă atenţia şi sârguinţa. Ei strânseră toate materialele din sertarul biroului lui Şlikov, găsiră trolerul de sub pat şi-i arătară colonelului Egorova semnele de pe capac ce dovedeau că acolo se intervenise. Ridicară cutia mare, din lemn, pentru şah, pe care o găsiră pe raftul de sus în debara, clătinară din cap, apoi se gândiră s-o lase la locul ei.

Dominika strânse din umeri, trase alte sertare şi scotoci prin debara.

— Ciudat, spuse ea. Aţi găsit pe undeva şi piesele de la jocul acela de şah?

FSB-iştii priviră în jur, dădură din cap şi sugerară să ia cutia la consulat ca s-o examineze la fluoroscopul utilizat pentru plicuri şi colete. Dominika părea nehotărâtă.

— Bine, încuviinţă în cele din urmă. Mai bine să verificăm, să fim meticuloşi.

— *Bez truda ne vîtaşciş i rîbku iz pruda*, comentă superior un FSB-ist, fără efort n-o să scoţi peştele din iaz.

— Cred că ai dreptate, zise Dominika. Să vedem ce-o să găsim.

•

Iosip Blohin nu apăruse în Istanbul în cursul eşecului dezastruos al operaţiunii OBVAL. O luptă cu arme de foc între trupe de şoc PNT şi membrii unei celule PKK baricadaţi într-o casă privată din cartierul istoric Rumelihisari de pe Bosfor, care fusese susţinută şi prelungită, sugerase că teroriştii PKK, de obicei nesofisticaţi, primiseră consiliere tactică din partea unui profesionist. Un pichet de poliţişti amplasat în pădurea din jurul casei

reţinuse un bărbat îndesat care-şi croia drum printre copaci când împuşcăturile începuseră să se rărească şi-l dusese în secţia de poliţie Arnavutköy, întrucât nu avea documente de identitate.

Când bărbatul voinic vorbise în engleză cu accent din Blocul Răsăritean şi susţinuse că era diplomat rus şi ceruse să vadă un oficial din consulat, locotenentul de poliţie îl chemase pe căpitanul coordonator al operaţiunii (era Hanefi), care, la rândul lui, îşi chemase prietenul american Nathaniel Nash şi-i oferise ocazia de a vorbi cu rusul, pe care turcii îl suspectau că era un mercenar. Hanefi îi spuse lui Nate că-l putea lăsa o oră singur cu rusul înainte să apară oficialii ruşi care să-l elibereze. Nate acceptă şi-i telefonă imediat lui Benford, ca să-l anunţe că bărbatul respectiv era, mai mult ca sigur, Blohin, cel care, Dominika era sigură, ucisese cele două femei şi doi poliţişti în New York, pe agentul ei nord-coreean şi pe Vrabia ei în Viena.

— Intră tare în gorila aia, îl sfătui Benford. Racolează-l – oricum, bolşevicii te cunosc pe tine – şi spune-i că ştim ce-a făcut. Spune-i că avem înregistrarea cu el de pe videocamerele de securitate din Hilton, ca s-o protejăm pe DIVA. Spune-i nemernicului că data viitoare când îşi arată măcar un fir de păr în afara Rusiei, o să-l extrădăm la New York ca să fie judecat pentru uciderea disidentei. Prăjeşte-l atât de tare, încât să fie inutil pentru ei de-acum încolo.

— Este foarte improbabil, dar dacă va fi dispus s-accepte? Cât de mult eşti pregătit să mergi ca să-l înjugăm? zise Nate.

— Trei ani cu rezultate *importante* lucrând din interior şi va căpăta un milion de dolari. Dacă vrea să renunţe acum, va căpăta 250 000 de dolari, după un debriefing *amănunţit* în Statele Unite. Banii livraţi după predarea de informaţii – ca de obicei. Obţine ceva solid de la el ca semn de bună credinţă înainte să accepţi ceva.

— Bine, o să vorbesc cu el diseară şi-o să te anunţ, zise Nate. Mă pregătesc pentru întâlnirea de mâine cu Domi. O s-ajung acolo mai devreme şi-o s-aranjez lucrurile pentru Marty. El când soseşte?

— Nu mai vine, spuse Benford slab. A trebuit să-l trimit în Sudan; în Staţia Khartoum a sărit o roată.

— Marty nu vine? zise Nate şi-şi simţi stomacul contractându-se.

— Bănuiesc că m-ai auzit, dacă nu cumva urechile ţi-au fost afectate de lipsa sângelui care s-a năpustit spre extremităţile inferioare.

— Gable este ofiţerul de caz principal al DIVEI.

— Iar tu eşti cel de rezervă, rosti Benford. Nash, ştii cum merge treaba. O descoşi, treceţi în revistă comunicaţiile şi siturile şi te asiguri că operează în siguranţă. Ai primit telegrama cu cerinţele?

— A sosit azi dimineaţă.

— Atunci du-te şi fă-ţi treaba, zise Benford. Şi străduieşte-te să nu distrugi agenta cu manierele tale animalice. Sau este nevoie să vin eu personal acolo?

— Nu, o să mă descurc, îl asigură Nate. O să-ţi telegrafiez o sinteză când am terminat.

— Succes la vânătoare, rosti Benford şi închise.

•

Blohin se găsea într-o cameră de interogatorii din secţia de poliţie, complet goală, cu excepţia a doua scaune din metal. Hanefi îl aştepta pe Nate în faţa uşii şi-l priviră pe rând pe rus prin vizetă.

— *Bir esek oglu*, mormăi Hanefi. Un fiu de catâr. Nate *bey*, mi se pare un tip periculos. *Dikkatli ol*, ai grijă. Vrei să intri cu cineva?

Nate clătină din cap.

— *Tabanca*? Pistol?

— Nu, spuse Nate. Vreau să-l storc şi nu vreau să fie umilit în public. Dar dacă mă auzi strigând, intră şi împuşcă-l.

— Mă gândesc că se află în Istanbul ca să organizeze celulele PKK. Deoarece n-are documente diplomatice, îl putem arunca 20 de ani în închisoarea Silivri, dar pentru că Ankara nu vrea să aibă necazuri cu Moscova, o să fie eliberat după ce termini cu el. *Iyi sanslar*, Nate *bey,* mult noroc!

Nate deschise uşa şi intră în cameră, care era slab luminată de un singur bec gol. Blohin stătea într-un colţ, rezemat de perete, cu braţele groase ca nişte trunchiuri de copaci încrucişate peste piept. Sub ochiul drept avea o vânătaie, probabil o atingere corecţională drăgăstoasă de la un gardian PNT căruia nu-i plăceau ruşii. Nate se aşeză pe un scaun şi-l împinse pe celălalt o jumătate de metru spre Blohin, ca o invitaţie să ia loc, însă sergentul rămase în picioare. Nate ştia că era improbabil să-i găsească punctele slabe sau la ce anume reacţiona individul ăsta, totuşi n-avea nimic de pierdut. Primise o biografie succintă despre el, dar nu conţinea nimic care să-i fie de folos.

— Sergent Iosip Blohin, rosti el într-o rusă fluentă. Felicitări pentru *şarada*, şarada din noaptea trecută. Crezusem că Speţnaz era mai bun de atât.

Blohin îl privi fix.

— Îmi vine greu să-mi imaginez că ai urma un astfel de plan prostesc, dar ăsta-i GRU, n-ai ce face – nişte amatori, adaugă Nate.

Blohin nu clipi. „Încearcă altceva”.

— Bineînţeles, zise el, vei fi învinovăţit pentru operaţiunea eşuată. Nimeni din Kremlin, din Consiliul de Securitate sau din Statul-Major General nu-ţi va lua apărarea. Maiorul Şlikov te va abandona ca pe un animal de

haită, pentru că asta crede despre tine. S-ar putea chiar să te dea afară și din Spețnaz. În ce grup ești? *Alfa* sau *Vimpel*?

Blohin își coborî brațele de pe piept, se îndepărtă de perete și veni îndărătul scaunului din metal, privindu-l de sus pe Nate. Se așeză apoi fără grabă, cu spatele perfect drept, cu palmele pe coapse. Nate se încordă, pregătindu-se pentru un eventual atac.

— Ești din CIA? întrebă Blohin.

Glasul lui suna ca pietrișul turnat dintr-o găleată.

— Dacă te vor da afară din Spețnaz, ce vei face în Moscova? zise Nate, ignorându-i întrebarea. O să devii vatman de tramvai? O să rupi bilete la stadionul Dinamo? Ai o familie pe care s-o întreții? Părinți?

„Haide, băiete, zi-mi ceva, orice".

— Ai venit de la Washington? întrebă Blohin, înclinând ușor capul într-o parte, ca și cum Nate ar fi suflat într-un fluier pentru câini.

— Washington este aproape de New York, rosti Nate. Ai fost vreodată acolo? Ai fost vreodată în Hilton de pe Sixth Avenue?

Chipul lui Blohin rămase impasibil, totuși pupilele i se dilatară.

— Ce vrei? întrebă el și se lăsă pe spate în scaun.

„O deschidere? Exploateaz-o!"

— Amândoi ne slujim țările cu loialitate, uneori trecem prin greutăți, dar în sistemul vostru nu există altă răsplată decât mândria pe care o ai fiindcă ai slujit. Dar mândria aceea va dispărea când te vei întoarce în *Rodina.* Ți-o vor lua înainte de a fi terminat să tragi aer în piept.

Blohin nu spuse nimic.

— Noi nu suntem inamici, continuă Nate calm. Noi suntem amândoi soldați, poate în uniforme diferite, dar amândoi înțelegem loialitatea. În America, noi prețuim loialitatea și prietenia și le răsplătim ca atare. Soldații noștri trec în rezervă cu recompense și trăiesc în confort.

— Ce vrei? repetă Blohin.

— Am o propunere, o cale prin care tu să culegi recompensele pe care le-ai câștigat. Ceva pentru tine, separat de Rusia, de Spețnaz și de Șlikov.

Blohin așteptă.

— Spune-ne ce se întâmplă în Rusia, în armată, în Spețnaz, continuă Nate. Fă-o pentru tine, meriți recompensele.

— Mi-aș dezonora uniforma și jurământul, clătină Blohin din cap.

— Ei te-au dezonorat deja.

— Tu mă dezonorezi, propunerea ta este o insultă.

„N-a întrebat *cât,* ci a trântit pur și simplu ușa".

— Vreau să știi că autoritățile din New York au amprente și ADN găsit în camera de hotel a Dariei Repina, insistă Nate. Ele vor fi comparate cu

mostrele care tocmai ţi-au fost prevalate de turci. Nu există nicio îndoială că în scurt timp Interpolul va emite un mandat de arestare pe numele tău, iar Washingtonul îţi va cere extrădarea ca să fii judecat.

Blohin schiţă un surâs. Ştia că Moscova n-avea să accepte niciodată aşa ceva.

— Iar asta înseamnă că vei fi obligat să rămâi în Rusia pentru totdeauna, pentru a evita să fii arestat imediat de un stat străin, continuă Nate. Zilele tale ca agent militar clandestin s-au încheiat. Acest *neudacea*, fiasco, din Istanbul va fi ultima ta operaţiune, un final profesional nefericit, pentru care vei fi ţinut minte.

O nuanţă mai melodramatică. Nate ştia că înscenarea lui Şlikov fusese deja terminată şi că Blohin avea să fie criticat şi retrogradat pentru rolul său. Ofensa suplimentară de a fi racolat de un american după ce fusese arestat era enormă. Sergentul se sculă de pe scaun, se duse din nou în colţ şi se rezemă de perete.

— Sper că ne vom revedea, spuse el în engleză.

•

Ieşind din secţia de poliţie, Nate şi-l şterse pe Blohin din minte. Mâine avea s-o întâlnească pe Dominika. Inspiră profund. „La naiba, rahat de căţea", cum ar fi spus Hanefi. Avea să fie greu. Bineînţeles, putea să se comporte profesional la debriefing, n-ar fi fost nicio problemă. Mai întâi informaţiile, apoi informaţii legate de operaţiune şi contrainformaţii. Stabilirea unui program pentru viitoare întâlniri, după aceea trecerea în revistă a securităţii, siturilor şi semnalelor. Dacă toate astea durau cinci ore (ultimul feribot peste Bosfor care revenea în oraş era la ora 18:00), însemna că aveau să lucreze fără pauze. Mai însemna că Nate trebuia să-şi concentreze gândurile asupra muncii, chiar dacă Dominika îşi punea palma ei subţire şi răcoroasă pe braţul lui, sau dacă părul ei proaspăt spălat îi atingea obrazul, sau dacă ea ar fi râs şi i-ar fi scos limba. Avea să ignore privirile acelea piezişe caracteristice, care însemnau că îl dorea, însoţite invariabil de ridicarea abia perceptibilă a tivului rochiei, un gest îmbietor din trecutul ei de Vrabie. Nate îşi putea imagina comentariul lui Gable („*Nash o să se culce cu ea după nici cinci minute*"), iar Forsyth avea să clatine trist din cap, dezamăgit.

Poate că avea să-i surprindă pe toţi şi, în loc să facă dragoste cu ea, avea s-o convingă pe Dominika să vină cu el, să dezerteze, să abandoneze, să plece, lăsând în urmă pericolul, şi ameninţarea, şi riscul, pentru a începe o viaţă nouă împreună. „Şi dacă ea spune: «Da, hai să mergem, chiar acum, sunt gata»?", se întrebă Nate. Pe lângă faptul că asta ar fi însemnat sfârşitul carierei lui în CIA, şi al muncii care-l definea, ar fi însemnat şi pierderea celei

mai bune surse ruseşti a Agenţiei, cu acces de neînlocuit în Kremlinul lui Putin. Iar Nate ar fi fost cauza.

Îl năpădiră şi alte gânduri negre, auxiliare: era posibil ca vreunul dintre ei să trăiască fără a fi animat de adrenalina acestei meserii, de forfota pe muchie de cuţit a străzii, de starea de excitare pe care ţi-o dădea furtul secretelor de la un duşman implacabil? Cum ar fi fost viaţa lor după retragere? S-ar fi uitat la Munţii Stâncoşi înzăpeziţi de pe veranda unei cabane din bârne? Sau ar fi luat micul dejun pe un balcon alb cu vedere peste golful Biscayne? Sau ar fi aruncat alt lemn în foc într-o fermă confortabilă din Noua Anglie? Un vis conjugal sau un coşmar restrictiv? Putea oricare dintre ei să supravieţuiască retragerii? Gable spunea mereu că spionii se veştejeau şi mureau după ce părăseau Jocul. Majoritatea dezertorilor ruşi înnebuneau departe de *Rodina*; duceau dorul patriei-mumă, al pământului negru şi mănos şi al pădurilor de pini. Oare Nate i-ar fi putut face asta Dominikăi, şi-ar fi putut-o face sieşi? Iisuse, poate că el se speriase suficient, poate că şi Dominika va înţelege. Poate că ei aveau să treacă la următorul nivel, cast şi profesional, de superagentă şi ofiţer de caz sagace, ocupându-se cu precizie rece de acţiunile împotriva lui Vladimir Putin şi a cleptocraţiei sale prădătoare. Poate…

Şi, oricum, ce naiba făcea Gable tocmai acum în Khartoum?

DOVLECEI GRATINAŢI TURCEŞTI

Tăiaţi în jumătate, pe lungime, dovlecei mici, apoi scobiţi-i şi umpleţi cu brânză feta tăiată cubuleţe, mărar tocat şi pătrunjel. Acoperiţi dovleceii cu sos béchamel şi daţi la cuptor la foc mediu până când dovleceii se înmoaie şi sosul devine auriu-maroniu.

20.

Marea Confluenţă

Era miezul nopţii. Prin hubloul avionului care cobora, Gable zări hotelul Corinthia, de forma unui bulb, din sticlă albastră, luminos, de pe malul râului, o picătură rotofeie ce se înălţa deasupra capitalei Khartoum, scundă şi cafenie, punctată doar de o pădure de minarete luminate. Avionul continuă virajul şi bărbatul zări *al-Mogran,* Marea Confluenţă, locul unde Nilul Albastru, de culoarea ciocolatei, se unea cu Nilul Alb, cel bleu-lăptos. În afara terminalului, frânele taxiului galben-canar ţipară ca un babuin supărat. „Probabil că praful sudanez roşu a ajuns pe plăcuţe", se gândi Gable. „Mizeria aia intră peste tot". Drumul de la aeroport până la ambasada americană – se afla în sudul oraşului, pe malul Nilului Albastru – dură o oră, pe tumultuoasa arteră Madani cu patru benzi, învăluită în fum albăstrui, cu trafic desfăşurându-se în toate direcţiile simultan, chiar şi la ora aceea. Khartoum era o grădină zoologică familiară. Gable se întorcea pe vechiul lui teren favorit – ignoranta Lume a Treia – unde descoseai sursele racolate, generali cu feţe asudate, în Land Roveruri ponosite, parcate în fundături urât mirositoare, unde furtunile de nisip ce semănau cu o vată-de-zahăr înaltă de o sută de metri zgâlţâiau casă, iar nisipul roşu şuiera pe sub uşă în ciuda prosoapelor umede îndesate în jurul pragului, şi unde te obişnuiai cu zdruncinătura bruscă de sub roţile maşinii când conduceai noaptea, călcând fie pe ceva cu patru picioare şi îmblănit, fie pe un localnic care adormise în mijlocul drumului după o *tshwala,* orgie cu bere. Nu te opreai să vezi ce fusese, în niciun caz noaptea.

Lumea a Treia. Diplomaţii ruşi de la Paris nu aveau nevoie de ofiţeri CIA care să le cumpere baghete, dar ia întâlneşte-te cu un rus singur în Khartoumul străin şi sărac, cu familia rămasă în Moscova, şi dă-i nişte *şceavelia sup,* supă de măcriş, aşa cum îi făcea maică-sa, pune-i un DVD şi deschide o sticlă de bourbon şi după aia poţi să vorbeşti cu el la nesfârşit despre salariile americane, sau despre maşini tari, sau despre gagicele din Las Vegas, sau poate pur şi simplu despre *libertatea de a alege*, pentru ca apoi, într-o noapte cu furtună de praf, când obloanele zăngăneau, el să zică „da" şi să te alegi cu o racolare din SVR. Unele dintre cele mai bune scalpuri ale lui Gable veneau din lada asta cu nisip.

Şeful Staţiei din Khartoum, Gordon Gondorf, stătea la biroul lui, la ultimul

etaj al ambasadei, o clădire paralelipipedică cu trei niveluri şi două aripi, într-un complex de două hectare şi jumătate, cu ferestre-fante antigrenade şi poartă boltită din oţel. Gondorf era scund, cu ochişori porcini şi incredibil de incompetent. Gable spunea adesea că Gondorf nu putea să golească o cizmă de apă dacă instrucţiunile erau tipărite pe talpă. Cunoscut ca „picioruşe" de către ofiţerii chinuiţi din staţiile lui, Gondorf părea să reapară la fiecare doi ani, ca un herpes. Fusese şef de Staţie în Moscova, unde încercase să distrugă cariera lui Nash, apoi se dusese să distrugă Divizia America Latină, după care devenise şef de Staţie în Paris, unde refuzase să mobilizeze resurse pentru căutarea unui trădător CIA care fugise din SUA şi se afla undeva prin oraş. Acţiunile lui repetate de acest fel îi câştigaseră dispreţul etern al lui Benford, care aranjase ca Gondorf să primească postul actual – o Staţie inconfortabilă de nivelul al treilea, unde înainte să te aşezi pe colacul veceului trebuia să verifici dacă nu cumva un şarpe Boomslang se încolăcise sub marginea vasului de toaletă, odihnindu-se în răcoarea porţelanului.

Camera lui Gondorf era dominată de un birou uriaş din lemn, ce reflecta credinţa sa că mărimea conferea mai multă importanţă persoanei aşezate în spatele său. Teoria lui era oarecum viciată de faptul că tăblia din sticlă îi ajungea până la piept, creând impresia unui băieţel roşu la faţă care se aşezase la biroul tatălui său de Ziua Copilului. Într-un colţ era proptită o puşcă A4 prăfuită, ca şi cum SSt Gondorf ar fi luptat personal cu celulele teroriste din Khartoum înainte de prânz. Exista, bineînţeles, obişnuitul perete al vanităţii, acoperit de fotografii ale lui Gondorf care dădea mâna cu congresmeni, demnitari străini şi diplomaţi în smochinguri. O singură fotografie înrămată a lui Gondorf, îmbrăcat în mod neaşteptat ca beduin, cu un *jambia* – pumnalul curb ceremonial al lumii arabe – înfipt la brâu, caracteriza cariera lui superficială. Pe fundalul fotografiei, o cămilă îl fulgera încruntată, de parcă nomadul acela miniatural al deşerturilor i-ar fi datorat bani.

Gable era doar vag conştient de dilema curentă a lui Gondorf. Benford nu-i relatase detalii. Povestea ieşi la iveală în fraze împiedicate, punctate frecvent de „deşi n-a fost vina mea", „nimeni n-ar fi putut anticipa" sau „evenimente mai presus de controlul cuiva". Cu luni în urmă, Washingtonul decisese să furnizeze sub acoperire rebelilor din Darfur – în sudul Sudanului – rachete portabile sol-aer, pentru a echilibra masivele ajutoare militare ruseşti şi chinezeşti acordate guvernului din Khartoum, vinovat de genocid. Era esenţial ca ajutoarele americane să fie secrete pentru a evita divergenţe bilaterale. În ceasul al unsprezecelea, o consilieră pe probleme de securitate naţională extrem de ezitantă se răzgândise, astfel că planurile de furnizare a

rachetelor fuseseră anulate. Un palet cu rachete – 12 lăzi de aluminiu verde-închis, lungi de un metru şi jumătate, cu mânere din metal – rămăsese închis într-o magazie securizată din subsolul ambasadei.

Lăzile fuseseră introduse clandestin ca materiale de construcţii, dar scoaterea lor din ţară era cu totul altceva. Nu puteau fi duse pur şi simplu la aeroport, de unde să plece cu cursa săptămânală de ajutoare. Dacă oficialii Vămii sudaneze inspectau paletul, dezastrul diplomatic ar fi fost greu de gestionat. În cursul unei şedinţe încinse între cadrele de conducere din ambasadă, ambasadorul anunţase că nu dorea să găzduiască la nesfârşit o duzină de rachete FIM-92 cu focoase cu fragmentare şi explozivi de mare putere. Ataşatul militar (MilAt), colonelul de puşcaşi marini Claude Bianchi, declarase plin de respect că îi era imposibil să scoată lăzile dacă portavionul USS *Nimitz* nu tranzita Marea Roşie în următoarea săptămână, când un elicopter Seahawk putea să decoleze pentru recuperarea rachetelor; aparatul de zbor putea fi dotat cu rezervoare pentru rază mare de acţiune, ca să efectueze zborul de peste 700 de kilometri. Dornic să intre în graţiile ambasadorului şi să-l pună în umbră pe MilAt, SSt Gondorf declarase timid că avea „agenţi" capabili să scape de muniţii pe loc. În felul acela se supraestimase.

Dând dovadă de o monumentală eroare de decizie, Gondorf ceruse unui grup de trei agenţi sudanezi de nivel inferior, destinaţi exclusiv sprijinirii operaţiunilor, să încarce lăzile într-un camion cu prelată, să iasă pe poarta din spate a ambasadei, să meargă o sută de metri spre est printr-un lan de floarea-soarelui nedesţelenit şi să le arunce în râu.

Gable tresări.

— În pana mea, în Nil?

— Fiecare ladă are peste 20 de kilograme, rosti Gondorf nefericit. S-au scufundat imediat.

— Nu-mi pasă nici dac-ar fi fost ditamai gheţarul acolo, zise Gable. Le-ai aruncat la *o sută de metri* de ambasadă?

— Am făcut-o noaptea, ca să nu vadă nimeni.

— Gondorf, zise Gable, nu ştiu ce-i în neregulă cu tine, dar fac pariu că-i greu de pronunţat.

— Problema e de fapt alta, se plânse Gondorf.

Se duse la fereastră, ridică jaluzelele, îi întinse lui Gable un binoclu şi arătă spre râu. Gable focaliză binoclul pe malul râului, tivit de o linie subţire de vegetaţie.

— Să-mi bag picioarele, rosti el.

Malul negru şi noroios era presărat de lăzi de rachete, unele pe o parte, altele în poziţie verticală, aidoma unor coşciuge dezgropate într-un cimitir

inundat.

— Râurile n-ar trebui să aibă flux și reflux, zise Gondorf.

Secole de faraoni egipteni, triburi nomade Baggara și agricultori din bazinul Nilului erau obișnuite cu inundațiile roșietice. Nu însă și Gondorf. Între lunile iulie și octombrie, Nilul se umfla în urma topirii zăpezilor din munții Etiopiei. În iunie, fluviul se retrăgea, lăsând în urmă un pământ negru și fertil, *kemet* în arabă. Gondorf aruncase lăzile cu luni în urmă, când Nilul era umflat. Acum avea un mal de noroi lat de 15 metri, cu lăzi cu rachete ieșite mai mult sau mai puțin la suprafață, la o sută de metri de fereastra biroului său. Gable îi privi chipul îngust și încordat, ochii apropiați ca la rozătoare și gura făcută pungă, care repeta întruna „n-a fost vina mea".

— Peste tot sunt patrule de miliție, zise Gondorf, bărci și scotocitori prin gunoaie pe maluri.

— De cât timp sunt lăzile acolo? întrebă Gable. De ce nu ți-ai trimis idioții să le recupereze?

— Nu i-am putut contacta.

— Ce tot vorbești? Nu-ți poți contacta agenții?

— Nu-i pot găsi – nu răspund.

— Doamne Dumnezeule, zise Gable și-i aruncă binoclul lui Gondorf.

Ieși pe hol, merse la biroul lui MilAt și se prezentă colonelului Bianchi, care era înalt, brunet, cu spinarea perfect dreaptă, cu părul pieptănat peste cap și strălucind de briantină. Era în civil: un costum deschis la culoare, cu cămașă albastră și cravată neagră simplă. La rever avea o insignă a pușcașilor marini. Gable se așeză și îi explică problema. Bianchi clătină din cap.

— De-a lungul anilor, începu el cu accentul lui evident de Mississippi, am cunoscut mulți spioni. Dar băiatul ăla al tău e prost ca noaptea.

— Da, zise Gable, este un rahat cu ochi. Colonele, lăzile alea au stat sub apă trei până la patru luni, iar acum sunt acoperite de nămol. Există vreo șansă ca rachetele să mai fie funcționale?

— Lăzile sunt rezistente la apă, dar nu impermeabile. Dacă garniturile lor au rezistat, probabil că unele ar mai funcționa. Dar nimic fiabil. Clătină din cap. Nu asta este însă îngrijorarea. Dacă miliția găsește rachetele aici, nu vom putea înăbuși scandalul politic.

— Trupele de miliție înarmate sunt bune? întrebă Gable.

— Umblă prin oraș, câte patru într-un jeep, cu AK-uri, căutând scandal. N-au multă pregătire, dar sunt destul de afurisiți.

— Ai pe cineva care m-ar putea ajuta să iau lăzile la noapte?

Bianchi clătină din cap.

— Eu n-am decât doi oameni, adjunctul meu este plecat în permisie și

ambasadorul n-ar aproba folosirea puşcaşilor marini. Poate că se-ntâmplă ceva şi noi pierdem garda ambasadei. Privi reacţia lui Gable, după care continuă: S-ar putea să avem noroc. Doi soldaţi SEAL din Echipa 8 care lucrează cu AFRICOM sunt aici, pentru un studiu de evacuare a ambasadei. Poate că ar fi dispuşi să ajute.

Ridică un telefon şi în două minute membrii trupelor SEAL ciocăniră la uşă.

Amândoi aveau douăzeci şi ceva de ani, erau zvelţi şi tăcuţi. Purtau blugi şi şlapi. Plutonierul adjutant Gilbert „Gil" Lachs era blond şi cu pistrui. Era expert în demolări şi putea deschide o cutie cu compot de piersici folosind câteva fărâme de explozibil de tip hexogen fără să verse sucul dinăuntru. Plutonierul Richard „Ricky" Ruvo era un italian oacheş cu ochi de şmecher din Staten Island. Era lunetist şi putea înfige un cui într-un copac de la 1 500 de metri depărtare. Amândoi se trântiră în scaune cu mâinile pe burtă, privindu-l pe Gable ca nişte leoparzi somnoroşi de pe ramura unui copac.

— Am nevoie de nişte întăriri. Vreau să luăm o camionetă cu vinci şi să scoatem lăzile alea din noroi, le spuse Gable. Se întoarse către Bianchi. Ce arme avem?

— Nu mare lucru. Pistoale Glock de 9 milimetri şi puşti Remington model 870. Muniţii avem pentru ambele.

Gable aprobă din cap.

— Da, pot să dau o mână de ajutor, zise Ruvo. O să stau de pază cât timp voi luaţi lăzile.

— Prostii, zise Lachs. Sunt mai mare în rang ca tine. Tu o să te bagi în noroi.

— Gil, zise Ruvo, tu nu poţi nimeri niciun elefant.

— Eu obişnuiesc mai întâi să trag, spuse Gable, şi după aceea numesc „ţintă" chestia pe care-am lovit-o.

Tipii din SEAL încuviinţară. Un cod nerostit fusese transmis şi recepţionat: Gable era un tip OK.

— CIA mai racolează scafandri militari? întrebă Lachs, al cărui contract cu SEAL se apropia de sfârşit.

— Da, răspunse Gable, avem o divizie întreagă care învaţă caracatiţele cum să folosească tacâmurile. Dar locurile se ocupă repede.

Ruvo, Lachs şi Bianchi izbucniră în râs.

Era beznă când Gable traversă câmpia prăfuită cu camioneta F-350, în viteza a doua, cu farurile stinse şi o băgă cu botul într-o deschidere prin vegetaţia de pe malul fluviului. Chiar lângă apă se afla coşmelia dărăpănată a unui pescar, făcută din foi neregulate de tablă ondulată. Lachs privi printr-un interstiţiu dintre table şi făcu semn din cap. Pustiu. Ruvo băgă cinci

cartuşe Sabot în puşca 890, trase culisorul şi se urcă pe acoperişul coşmeliei. Privi în jur, descriind un cerc de 360 de grade şi şopti că totul era în regulă. Gable şi Lachs îşi puseră pistoalele în tocurile de la brâu şi la spate, sub curea. Blestemându-l în gând pe Gondorf, Gable intră până la genunchi în noroi, trăgând după el cablul de pe bobină, în timp ce Lachs stătea lângă vinci cu telecomanda. Ţinând o lanternă tactică între dinţi, Gable înaintă până la cea mai apropiată ladă, trecu cârligul-carabinieră printr-un mâner metalic, apoi flutură braţul spre Lachs. Camioneta se legănă puţin, dar forţa de 4 500 de kilograme a vinciului smulse lada din noroi şi o trase în sus pe pantă. Una rezolvată, alte 11 de ridicat.

După o oră mai rămăseseră trei lăzi, dar Lachs trebui să intre în noroi până la coapse pentru a-l ajuta pe Gable să sape suficient ca să poată prinde carabiniera de un mâner. Cei doi se aflau de o parte şi de cealaltă a unei lăzi parţial îngropate, cu lanternele în gură. Lachs stătea cu spatele la fluviul întunecat. Acela a fost momentul de cumpănă. Strigătul de avertizare al lui Ruvo se auzi doar cu câteva secunde înainte ca un crocodil lung de patru metri să ţâşnească din apă în spatele lui Lachs într-o jerbă de stropi, cu fălcile deschise. Incapabil să se mişte prin noroi, Lachs nu putea decât să se arunce peste capacul lăzii. Gable acţionă mai rapid ca oricând în viaţa lui. Scoase pistolul şi trase toate cele 17 gloanţe calibrul 9 mm în botul alb ca bumbacul al crocodilului, dar acesta doar scutură din cap şi-şi pocni fălcile spre fesele lui Lachs. Poate distras de lumina lui Gable, crocodilul rată în mod miraculos să muşte carnea, şi îşi agăţă doar un canin de tocul de şold al bărbatului, îi rupse pantalonii militari până la gleznă, scutură din cap, scuipă revolverul din bot şi se întoarse să muşte din nou.

Puşca lui Ruvo răpăi de pe mal. Sângele ţâşni dintr-o gaură de cinci centimetri între ochii crocodilului, care se prăbuşi în mâl, lovind de două ori din coadă, cu creierul său cât o nucă spulberat. Sunetele împuşcăturilor reverberară peste râu şi peste ogoare. Un câine începu să latre. Gable se uită spre Lachs, care ridică degetul mare. Amândoi priviră apa neagră, mai precis alte două forme cenuşii ce veneau spre ei.

— La naiba, rosti Gable şi trecu cablul cu carabiniera prin mânerele primei lăzi, apoi prin ale celei de-a doua şi în cele din urmă prin ale celei de-a treia lăzi, după care făcu semn spre Ruvo.

Vinciul gemu, mânerele se îndoiră, lăzile trosniră şi pocniră, dar toate trei se smulseră din mocirlă şi lunecară în sus pe mal. Gable şi Lachs se ajutară reciproc să iasă pe teren uscat, crocodilii înotând în apa din spatele lor. Lachs gâfâia greoi şi era murdar de noroi până la piept.

— E prima dată în viaţa mea când am văzut că şi crocodilii dau jos chiloţii oamenilor pe la spate, comentă Ruvo.

— Mersi că m-ai scăpat de nenorocitul ăla, spuse Lachs. Glonțul mi-a șters urechea dreaptă.

Ruvo împușcase crocodilul în cap de la 20 de metri, cu o armă cu cătare mecanică, în condiții de vizibilitate slabă și trăgând de sus, o lovitură absolut remarcabilă.

— Voiam s-aștept să văd cât i se scula măciuca crocodilului cu tine aplecat așa, replică Ruvo.

Lachs îi arătă degetul mijlociu.

Terminaseră de încărcat lăzile murdare în camionetă când din noapte se auzi sunetul unui jeep care se apropia, cu razele farului legănându-se în sus și-n jos când trecea peste șanțurile uscate de pe câmp. Miliția.

— Fruntea sus, doamnelor, șopti Gable în colțul gurii.

Băgă un alt încărcător în Glock-ul său.

— Niciunul din rahații ăștia nu mai ajunge azi acasă, răspunse Ruvo, ținându-și pușca în spatele piciorului.

Jeepul se apropie și motorul lui își reduse treptat zgomotul până se opri complet. Cei patru bărbați dinăuntru purtau diverse șepci, chipie și berete. Americanii rămaseră locului în lumina proiectată de unicul far funcțional. Șoferul se ridică în scaunul său și zise:

— *Kayfa halak*?

Cămașa lui zdrențuită și pătată de transpirație era complet descheiată. Cel de alături se ridică și el de pe scaun ca să privească mai bine peste parbrizul murdar și fisurat. Nu se vedea nicio armă. Șoferul strigă din nou:

— *Kayfa halak*?

De data asta, cuvintele erau însoțite de râsete răgușite. Bărbatul de lângă șofer arătă picioarele goale ale lui Lachs, spuse ceva și scuipă pe sol, stârnind alte râsete.

— Cred că tipul te place, Gil, comentă Ruvo.

— Rahații ăștia sunt complet amețiți după ce au mestecat *khat* toată ziua, șopti Gable.

Șoferul băgă mâna sub bord și trase țeava unei AK-47.

— Armă! lătră Ruvo.

Ridică pușca, trase prin parbriz și-l azvârli pe șofer din jeep într-un nor de sticlă pulverizată. Gable îl împușcă pe cel de alături într-o secundă și jumătate, cu două gloanțe în piept și un al treilea glonț în cap, tripla poreclită „Mozambicul". Bărbatul se prăbuși și căzu sub bord. Înainte să fi atins podeaua, Ruvo și Lachs se apropiară de vehicul aplecați și cu pasul folosit în lupta de aproape, și fiecare trase câte trei gloanțe, răsturnându-i simultan peste banchetă pe cei doi ocupanți ai locurilor din spate. Sunetele împușcăturilor se ridicară ca rachetele în văzduhul nopții și mai mulți câini

de pe ambele maluri începură să latre. Un murmur se auzi din apa întunecată. Tipul de lângă şofer căzu într-o parte, ieşind pe jumătate prin portieră. Totul durase 12 secunde.

— Voi toţi din CIA sunteţi aşa de buni? întrebă Lachs.

Ultima dată văzuse „Mozambicul" folosit în Panama.

— Da, e din cauza antrenamentului de precizie pe care-l primim, zise Gable. Şi al instructorilor pistolari din Texas.

Cei doi SEAL îl priviră pieziş.

— Ai putea să mai petreci ceva timp în poligon, i se adresă Ruvo lui Lachs. Pe ultimul l-ai lovit cam sus.

— Nu l-am auzit plângându-se, replică celălalt SEAL.

— Hai s-o ştergem de-aici, spuse Gable. Vedeţi dacă ăştia au ceva acte, de obicei nişte carneţele din hârtie.

— Eu o să împotmolesc jeepul după colibă, zise Lachs. Vrei să-i leg explozibil de cheia de contact?

Gable clătină din cap.

— Probabil că primii îl vor găsi nişte puşti. Să-i lăsăm să se distreze.

— Şi ăştia? întrebă Ruvo, arătând spre picioarele încâlcite de pe sol.

— Staţi aşa, zise Lachs. Ascultaţi!

Sunetele de motoare de vehicule ce veneau peste câmp şi ale glasurilor surescitate erau slabe, dar creşteau treptat în intensitate.

— Rahat, spuse Gable privind pe după tufişurile de pe mal. Alţii din miliţie. Trei jeepuri, cam la un kilometru, se apropie încet.

Ruvo trase culisorul puştii.

— Asta-nseamnă cel mult 12 iubitori de iarbă. Ne ocupăm fiecare de un jeep şi am terminat.

Gable clătină din cap.

— Ne-au auzit împuşcăturile şi sosesc aşteptându-se la necazuri. Sunt şanse prea mari să se-ntâmple vreo prostie şi să pierdem rachetele.

Lachs lovi cu palma lada unei rachete din camionetă.

— Ce-ar fi folosim trei din ele ca să radem jeepurile?

— Eşti sigur că mai funcţionează? se miră Ruvo. Au stat cam mult sub apă.

Gable trase din nou cu ochiul prin tufişuri.

— O să-ncetinească în apropiere de mal, pentru că nu ştiu după ce să se uite. Plecaţi cu camioneta la ambasadă. Bianchi aşteaptă la poartă şi-o să deschidă magazia. Băgaţi-le înăuntru şi-ncuiaţi-le în siguranţă.

— Adică, tu ce naiba vrei să faci? spuse Ruvo.

— O să le sparg vreo două faruri, o să m-ascund prin tufişuri şi-o să-i ţin cu capul la cutie. N-o să vă vadă pe voi şi camioneta traversând câmpul.

— Sunt 12 jegoşi, zise Lachs. Stau şi eu, iar Ruvo poate duce lăzile alea-napoi.

Gable clătină din cap.

— Amândoi duceţi lăzile la ambasadă – unul conduce, unul cu arma lângă el, nu vă opriţi pentru nimic în lume.

Băieţii din SEAL erau profesionişti şi nu argumentară. Ruvo îşi păstră pistolul, dar îi dădu lui Gable puşca lui şi toată muniţia. Lachs îi dădu pistolul său Browning şi două încărcătoare de rezervă. Gable vârî pistolul la brâu şi-şi umplu buzunarele cu gloanţe.

— Ne-ntoarcem cât putem de repede cu mai multă putere de foc, promise Lachs. Tu ţine-i cu capul la cutie şi nu ieşi din tufişuri. Nu face pe eroul.

Gable le strânse mâinile.

— Mersi că m-aţi ajutat în noaptea asta. Lumea e mai sigură, măcar pentru încă o săptămână, datorită vouă.

Lachs îl arătă pe Ruvo.

— Eu tot o să-l raportez pe găozarul ăsta la Federaţia Mondială a Faunei, pentru c-a omorât o specie de reptilă riverană aflată în pragul extincţiei, zise el.

— Dacă găozarul *ăsta* nu ţi-ar fi luat crocodilul ăla din cârcă, atunci *tu* n-ai mai fi avut găoz, replică Ruvo.

Sunetele sacadate ale jeepurilor se apropiau, razele farurilor pâlpâind în ritmul roţilor care se hurducau peste gropile şi şanţurile de pe câmp.

— Înapoi pe după tufişurile alea şi nu porniţi până nu-ncep eu să trag în jegoşi. Apoi mergeţi spre lampa galbenă din colţul ambasadei. Băgaţi lăzile sub cheie imediat.

Cei doi soldaţi SEAL se urcară în camionetă, îi scoaseră botul dintre tufe şi rămaseră în aşteptare. Ruvo ridică degetul mare spre Gable.

Gable stătea în spatele cocioabei din tablă ondulată şi se uita după farurile ce se apropiau. Acum nu mai mergeau în şir indian, ci în linie, deoarece câmpul se lărgise, şi strigau de la un vehicul la altul, neatenţi. Toţi aveau însă arme în mâini. „N-o să fie simplu”, îşi spuse el. Jeepurile încetiniră şi se opriră la vreo opt metri de colibă – cam cât un foc lung de pistol – dar tipii ăştia aveau toţi AK-47 ruginite, ale căror gloanţe aveau să treacă prin pereţii de tablă ai coşmeliei ca un cuţit fierbinte prin unt. Gable plănuia să tragă dinspre colibă, după care s-o şteargă în tufişuri şi să-i lase pe idioţi să se distreze demolând-o în vreme ce el stătea pe burtă în buruieni, ceea ce le-ar fi dat timp celor din SEAL să ajungă la poarta din spate a ambasadei. Îl zări pe luptătorul din extremitatea dreaptă ridicându-se în picioare şi arătând spre câmp. Observase camioneta ieşind din tufişuri. În secunda următoare, aveau să pornească într-acolo şi să atace camioneta, adică exact

ceea ce nu trebuia să se întâmple.

Gable ieşi de după colibă în lumina celor şase faruri şi trase atât de rapid, încât împuşcăturile sunară simultan. Trase trei încărcături în jeepul din dreapta, al cărui parbriz se dezintegră; cei doi bărbaţi din faţă căzură la pământ, morţi. Cei doi de pe bancheta din spate, dintre care unul rănit şi urlând, săriră şi se ascunseră după vehicul. Înainte ca morţii să fi atins pământul, Gable se întoarse şi trase alte trei salve în jeepul din centru, ucigându-l pe şofer, dar cei trei pasageri săriră şi se ascunseră sub maşină. El îşi aţinti ultimele două gloanţe spre jeepul îndepărtat şi doborî pe cineva de pe bancheta din spate. După socoteala lui, patru erau morţi şi unul sau mai mulţi erau răniţi. Luptătorii din miliţie se ascunseseră sub jeepuri şi răcneau unii la alţii, din câte înţelese Gable, ceva ce suna ca „Ahmed, ridică-te şi-ncepe să tragi", apoi „Eşti nebun? Scoală-te tu şi-ncepe să tragi".

Gable încărcă în Remington patru cartuşe verde-închis. Erau ultimele lui muniţii pentru puşcă – dar erau din plumb solid, cu vârf conic, echivalentul unor gloanţe calibrul 12,7 mm – pe care le trase unul câte unul în radiatoarele jeepurilor, provocând explozii şuierătoare de abur şi cascade de apă sub vehicule. Jeepurile n-aveau să se mai clintească din loc şi băieţii din SEAL nu mai aveau niciun obstacol spre casă.

Cu coada ochiului, Gable zări o mişcare lângă peretele din spate al colibei; metalul se îndoia, ca şi cum cineva s-ar fi atins de el, înăuntrul coşmeliei. Gable trase ultimul cartuş spre proeminenţa aceea, doborând o foaie de tablă din perete şi azvârlind un luptător prin peretele opus. Puşca se golise acum şi mai avea două pistoale cu câte 15 gloanţe fiecare, plus două încărcătoare de rezervă cu care să facă faţă celorlalţi şapte cu AK-uri. Şanse de tot rahatul.

Alte mişcări în păpurişul de lângă fluviu – unde naiba erau crocodilii ăia când aveai nevoie de ei? – şi focuri de armă răbufniră de acolo, prea aproape, iar Gable se repezi în cocioabă – un camuflaj temporar, dar în niciun caz o acoperire – şi se târî încet în spatele unor lăzi din lemn sparte ce duhneau a peşte. Un luptător băgă capul prin gaura din perete şi Gable îl împuşcă în faţă, dar alţi doi jegoşi intrau pe uşă, trăgând de la şold, şi Gable îl doborî pe unul cu un glonţ în faţă şi simţi un pumn în umărul drept, nicio durere, doar o amorţeală care-i coborî prin braţ, aşa că-l împuşcă pe al doilea cu mâna stângă de două ori în piept şi simţi alt glonţ atingându-i coapsa, iar ăsta îl duru ca naiba, ca o andrea vârâtă-n foc, şi gloanţele începură să vină prin metalul subţire, fiecare gaură creând o rază piezişă de lumină dinspre farurile jeepurilor. Gable se târî într-un colţ, puse un încărcător nou, folosindu-se de o singură mână şi ţinând pistolul între genunchi, cu gaura încărcătorului în sus – încărcare de urgenţă – eliberă

culisorul și începu să tragă în cei doi jegoși care intrară pe ușă, dar simți alte două lovituri în piept, iar gloanțele continuau să vină prin tablă și Gable se simți amorțit și parcă respira printr-un pai, nu avea destul aer, și-l văzu pe Nash în Stația din Atena, și pe Dominika într-o rochie de vară, și pe Moira cântând desculță la pian, singurul lui regret, cum își ratase căsnicia, și cum murise ea înainte ca el să fi avut ocazia s-o repare. Își aminti prima lună fericită, luna de miere pe Cudjoe Key și simți izul de aer sărat.

Cei doi luptători din miliții care supraviețuiseră se rezemară de aripa jeepului lor care șuiera și-și aprinseră o țigară cu mâini tremurânde, iar în clipa următoare, capetele lor explodară și se prăbușiră ca niște marionete cărora le fuseseră tăiate sforile, cu țigările încă în gură. Ruvo și Lachs apărură din beznă și se uitară la soldații morți din jurul jeepurilor scoase din funcțiune, apoi verificară în cocioabă. Cinci luptători zăceau în fața lui Gable, care era rezemat cu spatele de perete, cu ochii închiși, cu pieptul cămășii întunecat de sânge.

Ruvo îi verifică pulsul.

— E mort, zise el. La naiba.

Tăcură amândoi o clipă, camarazi gladiatori jelind pe unul de-al lor.

— Să-l ducem înapoi, spuse Lachs.

Trupele SEAL nu-și lăsau niciodată camarazii căzuți în urmă.

— Dar mai întâi, spuse Ruvo, avem puțină treabă de făcut.

•

În dimineața următoare, împreună cu colonelul Bianchi, care stătea pe scaun în fața biroului său, Gondorf îi raportă prin telefonul securizat lui Benford, care, după o tăcere stupefiată la auzul morții lui Gable, înjură timp de cinci minute, apoi îi spuse să rămână lângă telefon. În secret, își jură să-l dea afară din Serviciu. Gondorf păli când Bianchi îi povesti despre schimbul de focuri cu patrulele de miliție, dar nu părea să mai fie preocupat de soarta rachetelor acum, după ce fuseseră readuse în securitatea magaziei din ambasadă. Și părea să nu-i pese că un ofițer CIA se găsea într-un sac de plastic, întins pe un palet din depozitul frigorific al ambasadei. El întrevăzu o modalitate de a scăpa de vină revenind la comportamentul de birocrat de carieră pompos pe care i-l cunoșteau atât de bine colegii.

— Adică voi ați omorât 12 luptători din miliții? Sunteți nebuni? Când se va afla, vor fi repercusiuni serioase.

Gondorf se gândea la proteste oficiale, revolte la porțile ambasadei, un ambasador spumegând și expulzări diplomatice.

— Mai degrabă vreo 14. Omul tău a ucis el singur opt. Nimeni nu va afla nimic, îl asigură Bianchi. Au parcat jeepurile mai departe, în spatele unui antrepozit, cu cheile în contact.

— Sunteţi nişte demenţi! Când îi vor găsi pe luptătorii ăştia morţi, va izbucni haosul.

— Tipii ăia nu s-au mai întors la cină în seara aia. Ţine!

Bianchi trânti un teanc de legitimaţii ale luptătorilor pe biroul lui Gondorf. Erau umede de transpiraţie şi sânge, iar una era găurită de un glonţ. Buzele lui Gondorf se strâmbară dezgustate când deschise o legitimaţie folosindu-se de vârful unui creion.

— Iisuse, rosti SSt-ul. Ăsta era unul dintre agenţii mei de susţinere, care ne-a scăpat iniţial de rachete.

— Mai ai şi alţii? întrebă Bianchi.

Gondorf deschise celelalte legitimaţii, tot cu creionul. Se schimbă la faţă.

— Şi ăsta… şi ăsta, sunt trei! Nu-i cunosc pe ceilalţi.

— Ai o reţea destul de eficientă aici, domnule şef de Staţie, zise Bianchi. Ai racolat trupe ale miliţiilor din Khartoum ca agenţi clandestini.

— Pe care oamenii tăi din SEAL i-au împuşcat azi-noapte ca pe nişte gangsteri.

— Aşa-zişii tăi agenţi veneau azi-noapte ca să recupereze rachetele alea, idiotule, spuse Bianchi. Omul tău, Gable, a fost ucis ca să-ţi salveze ţie fundul, unde mi-ar plăcea să-ţi trag un şut.

— Şi cum rămâne cu rachetele? întrebă Gondorf, ignorând ameninţarea. Vreau să dispară de-aici.

— *Tu* vrei să dispară? Am chemat un Seahawk-60 de la *Nimitz,* din Marea Roşie. Marina o să le ia… şi pe Gable.

Gondorf îl privi pe MilAt, încercând să decidă cum să-şi întărească poziţia, pentru că întotdeauna exista o şmecherie birocratică, un subterfugiu. Se gândi să creeze o controversă care să distragă, în care Departamentul Apărării să devină ţap ispăşitor. Îl fixă pe Bianchi cu un deget acuzator.

— Departamentul vostru va trebui să răspundă pentru uciderea acestor oameni. Voi înainta Departamentului de Justiţie un raport oficial pentru crime.

— Bazat pe ce? întrebă Bianchi şi se ridică din scaun.

Cei doi membri SEAL plecaseră în cursul nopţii spre Little Creek. (Toate cursele decolau din Khartoum după miezul nopţii, când asfaltul moale şi ars de soare al pistelor se întărea sub aerul mai răcoros al nopţii.)

— După felul cum te-ai comportat cu echipa ţării tale, Pentagonul nu te va ajuta, iar ambasadorul e înfuriat de performanţele tale înspăimântător de bune. Bănuiala mea e că tipul ăla de la Langley care a zbierat la tine prin telefon te va face să te simţi ca şi cum ai fi fost înghiţit de lupi şi apoi scuipat peste marginea unei râpe.

Bianchi porni spre uşa biroului.

— Uiți un lucru, zise Gondorf, ud leoarcă de sudoare. Când îi vor găsi pe oamenii ăia, va izbucni un scandal monstru, iar tu vei fi în centrul lui.

Bianchi se uită prin jaluzele către râu și vorbi peste umăr:

— SEAL a avut grijă de ei. Cum ți-am spus, oamenii miliției nu s-au mai întors la cină în seara aia. Crocodilii din Nil i-au avut ei la cină.

ȘCEAVELIA SUP, SUPĂ DE MĂCRIȘ

Căliți verdeață (*de obicei, măcriș sălbatic sau înlocuitori, păpădie, creson sau spanac*) *cu ceapă tocată, până se înmoaie. Adăugați supă concentrată de pui, dați în clocot, apoi fierbeți înăbușit la foc mic. Luați de pe foc și adăugați zahăr și zeamă de lămâie după gust. Bateți gălbenușuri cu puțină zeamă de supă, apoi turnați în oală și fierbeți fără să dați în clocot. Serviți caldă sau rece, cu smântână*.

21.

Miros de şobolan

Benford îl trezi pe Nate în toiul nopţii pentru a-i da vestea proastă despre Gable. Nate simţi cum şocul îngheţat îi străbate şira spinării şi rămase tăcut, strângând puternic receptorul în mână. Gable. Indestructibil. Schimburi de focuri în Khartoum, pentru nimic. Rahatul ăla de Gondorf! Întrebă despre depunere la capelă, slujbă, înmormântare.

— Nu te mai gândi la ele, zise Benford. Te duci mâine la casa conspirativă şi-ţi faci treaba.

— Cum să-i spun ei? spuse Nate. I-a fost ca un frate…

— Nu-i spui – în niciun caz – repet: nu-i spui nimic. Nu poate să aibă o cădere acum, nu în momentul ăsta. Trebuie să se concentreze. Ea ne va conduce la MAGNIT, noi trebuie să punem mâna pe agenta aia ilegală din New York şi ea trebuie să se asigure că Şlikov e aruncat la închisoare.

— O listă cam lungă, Simon, şi ai uitat „să-l îngropăm pe Marty Gable".

Nate se încordă aşteptând o răbufnire, dar în acelaşi timp simţea că nu-i pasă. În mod surprinzător, glasul lui Benford era blând.

— Tu ştii poate mai bine decât ceilalţi ce ţi-ar fi spus el chiar acum. Ţi-ar fi spus să-ţi faci treaba, să-ţi protejezi agenta, să obţii informaţiile şi să stabileşti următorul contact. Eu aş adăuga că ar trebui să-l faci să fie mândru de tine, aşa cum a fost mereu.

Nate simţi cum i se pune un nod în gât.

— O să trimit telegrama după ce terminăm, rosti el.

•

Casa conspirativă AMARANTH din Istanbul se afla în spatele unei porţi masive din lemn, cu ţinte din fier încununate cu ţepuşe medievale. Aleea din pietriş se curba uşor în jos, către apă. Vila ornamentată – *yali* în turcă – cu acoperiş ţuguiat din ţigle roşii se ridica izolată printre pini chiar pe malul Bosforului, cu partea de jos a pedimentului permanent udată de siajele line ale cargoboturilor ce treceau prin Marea Neagră. Interiorul era magnific, plin de muluri complexe şi de plafoane pictate, iar pereţii erau decoraţi în modele geometrice islamice care se repetau la nesfârşit, în auriu şi turcoaz. Un salon central vast era împodobit cu o fântână de marmură ce clipocea întruna. Salonul central era flancat în colţuri de camere de zi ce atârnau deasupra Bosforului, răcorite de briză prin ferestre mari, ce ofereau o

panoramă desăvârşită. Aceste camere erau mobilate în stil otoman, cu canapele joase şi mese masive cu tăblii din aramă pe picioare din lemn sculptat. După ce urcai scara curbată din marmură roz, ajungeai la etaj, unde patru dormitoare mari aveau paturi cu baldachine albastru-păun. Fiecare dormitor avea baia sa proprie, în culori asortate.

Nate şofă până la casa conspirativă pe o RDF în circuit peste podul Fatih Sultan Mehmet, care ducea în Asia, unde combină o serie de întoarceri pe pante abrupte şi bucle închise în cartierele colinare Üsküdar, Ümraniye, Görele, şi Zerzavatçi în cursul unei astfel de bucle prin tufărişuri, se opri la o intersecţie şi folosi dealurile din jur, presărate cu copăcei noduroşi, ca pe o antenă parabolică de amplificare a sunetelor şi ascultă torsul regulat al motoarelor de avion sau ţăcănitul palelor de elicopter, un truc din zonele interzise pe care-l învăţase de la Gable. Nimic. Aici erau cartiere sărace, cu drumuri înnămolite şi antene TV ruginite pe case, camioane stricate, care stăteau pe bolţari în loc de roţi, şi munţi de cauciucuri abandonate, vizibili în spatele gardurilor din tablă încununate de sârmă ghimpată. Istanbulul asiatic nu semăna deloc cu enclavele strălucitoare de pe drumul de coastă din partea europeană.

Era „curat"; nicio echipă de filaj – nici chiar profesioniştii din PNT – nu putea rămâne complet nedetectată şi în acelaşi timp să ştie unde se afla el. Închiriase micul Hyundai în dimineaţa aceea de la recepţia hotelului Mövenpick din Maslak, aşa că nu se temea de vreo baliză fixată de maşină care să-i raporteze încontinuu poziţia. Ştia că DIVA va fi la fel de meticuloasă şi va executa o rută bine pusă la punct înainte de a se îmbarca pe feribot. Ţinând seama de valurile pe care avea să le ridice prin acuzarea lui Şlikov, o absenţă prea lungă din *rezidentura* ar fi fost riscantă. Nate nu era sigur dacă vor dispune măcar de cinci ore pentru debriefing. Ultima etapă a RDF-ului său – pe care o memorase studiind hărţi, la fel cum un actor îşi memorează replicile – era pe Macar Tabya Caddesi, unde privise întruna în oglinzile retrovizoare şi întrevăzuse sclipiri ale apei între copaci. Acum intră pe poartă, o închise în urma sa şi porni pe aleea cu pietriş spre clădire. Cele trei niveluri ale vilei, cu acoperiş ornat, erau vopsite în roz cu ornamente albe ca din turtă dulce, cumva nelalocul lor în mijlocul pădurii de pini.

Nate inspectă rapid interiorul opulent. Prin uşile triple ale salonului de la parter se ieşea pe veranda mângâiată de briză, cu Bosforul scânteind sub soarele dimineţii. Între casă şi debarcader se afla o fâşie îngustă de iarbă. Felinare din fier forjat vopsit în alb erau spaţiate în lungul pontonului. „Vreun paşă trebuie să fi oferit serate strălucitoare în casa asta", îşi spuse el. Îşi privi ceasul. Ora 9:00. Dominika avea să fie aici peste trei ore. Se aşeză pe o canapea scundă din livingul în stil otoman şi-şi reexamină însemnările.

Repetase ce avea să-i zică, totuşi nu ştia dacă putea evita să-i spună despre Gable, în pofida ordinului lui Benford. Oare Dominika avea să mai fie furioasă pe el? Acum ea se afla în interiorul Kremlinului, învăluită în îmbrăţişarea aprobatoare a preşedintelui Vladimir Vladimirovici. Probabil că urma să devină directorul SVR-ului şi avea să furnizeze informaţii uluitoare pentru Langley. Raportul ei cel mai recent prevenise o campanie de teroare apocaliptică în acest oraş.

Nate stătea în întunericul relativ al încăperii, cu uşile deschise, cu perdelele lungi şi vaporoase fluturând în vânt. Cu coada ochiului, zări o mişcare pe peluză. Era Dominika, ţinând în mână o servietă mică. Intrase cumva pe poartă (sau peste zid?) şi acum venea de după casă. Cu două ore mai devreme. Nate nu se clinti, ci o urmări prin uşile-fereastră. Ea se întoarse cu faţa spre apă, puse geanta jos, îşi scutură părul în briză şi se uită la un cargobot care înainta duduind prin canal. Ridică un picior, apoi pe celălalt şi-şi scoase sandalele. Rochia ei de vară bleumarin se umfla în adierea uşoară a vântului ca desprinsă din *La răscruce de vânturi*. Nate se apropie de uşa deschisă şi se rezemă de canat.

— Îmi pare rău, zise el, dar proprietatea nu-i de vânzare.

Dominika nu se întoarse, ci continuă să privească apa.

— Tu eşti proprietarul? întrebă ea peste umăr.

— Eu îi reprezint pe proprietari, răspunse Nate, apoi coborî pe iarbă şi porni spre ea.

— Eşti sigur că n-ar fi interesaţi să vândă? insistă femeia.

Se întoarse şi-şi îndepărtă de pe faţă şuviţele suflate de vânt. Făcu un pas spre el. Acum îi despărţeau doar câţiva centimetri.

— Cât eşti dispusă să oferi? întrebă Nate.

— Pentru o asemenea panoramă, preţul nu se discută, zise Dominika.

Îşi trecu braţele după gâtul bărbatului şi-şi îngropă faţa în umărul lui. Nate o ţinu uşor de talie. Rămaseră aşa un minut lung, după care Dominika se retrase şi-şi şterse obrazul ud.

— *Kak tî*? şopti ea în rusă. Ce mai faci?

— *Privet,* răspunse Nate. Bună! Mi-ai lipsit.

Trebuiau să treacă totuşi la treabă.

— Cum de ai ajuns mai devreme? o întrebă. De cât timp dispunem azi? Am multe întrebări.

— Am luat alt feribot, apoi un autobuz, după care am mers pe jos. E o dimineaţă superbă.

— Când eşti aşteptată să te-ntorci?

— Le-am spus că fac un sondaj de securitate; nimeni nu mă va-ntreba nimic.

— Cât timp? întrebă Nate, cu simţurile ascuţite la maximum.

— Până mâine seară, spuse Dominika. Poimâine dimineaţă plec la Moscova.

— Poţi să lipseşti aşa mult? Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap.

— Unde-i *bratok*?

Gable lipsea rareori de la întâlnirile cu ei.

— E plecat într-o misiune, răspunse Nate, controlându-şi perfect glasul.

Dispuneau de două zile împreună, singuri. Nate o privi: pomeţii înalţi, nasul drept, fruntea netedă. Zări riduri noi în jurul ochilor albaştri care alergau acum peste chipul lui, citindu-i colţurile gurii, căutând indicii despre ei. Bula aceea atemporală se sparse când Nate spuse că ar trebui să înceapă să lucreze. Dominika zâmbi, îl prinse de mână şi intră desculţă împreună cu el în vilă. Haloul bărbatului pâlpâise scurt când vorbise despre Gable, dar ea îl ignoră.

•

Dominika era pe podeaua din parchet, stând cu picioarele încrucişate pe o pernă chilim din pluş, de culoarea ruginii. Nate stătea pe canapeaua acoperită cu foi galbene de blocnotes din ultimele trei ore de debriefing. De asemenea, înregistrase toată şedinţa pe tableta TALON. Era o practică obişnuită să se înregistreze şi în acelaşi timp să se ia notiţe: înregistrarea avea să fie o consemnare precisă a cuvintelor şi rapoartelor de informaţii ale Dominikăi, iar notiţele reprezentau un rezumat mai convenabil, pe baza căruia să întocmească telegrame pentru Cartierul General.

Pe podea zăcea deschis un atlas cu cotor spiralat al Moscovei. Fusese adnotat de Dominika pentru a desemna posibile noi cutii poştale oarbe şi situri CARS – dacă avea să primească vreodată alt echipament CARS. Trecură amândoi în revistă siturile de preluare pentru exfiltrare care fuseseră propuse de Ricky Walters, ofiţerul de caz din Moscova. Dominika pufnise, spunând că locurile acelea ar fi trebuit păstrate pentru agenţii *isterici*, dispuşi să dezerteze în momente de criză.

— Încetează cu melodrama, zise Nate. Noi trebuie să fim pregătiţi să te scoatem dacă s-ar întâmpla ceva.

Vorbise însă fără tragere de inimă. De obicei se certau pătimaş despre dezertare. Femeia observă.

După trei ore, obosiseră amândoi. Dominika reuşise să completeze cu o mulţime de detalii anterioarele ei rapoarte prescurtate, lăsate în cuştii poştale oarbe din Moscova. La orizont nu se zărea niciun echipament CARS înlocuitor. Şi nici acum nu aveau indicii despre MAGNIT.

— Mai există un subiect important, spuse Dominika. Te rog să ai grijă să-l

aduci la cunoştinţa lui Benford.

Nate aprobă din cap.

— SVR-ul a stabilit contacte cu serviciul de informaţii chinez, continuă ea.

— Cu MSS? întrebă Nate.

„Rusia şi China? Asta ar putea fi ceva mare", îşi spuse el.

— La ordinul preşedintelui, încuviinţă Dominika. Totuşi ceva nu-i în regulă. Noi n-avem încredere în ei şi ei n-au încredere-n noi.

— Atunci care-i rostul deschiderii de relaţii?

— Explorăm posibile domenii de interese comune, zise femeia, totuşi eu cred că exaltatul meu preşedinte doreşte ceva mai amplu. Spune-i lui *gospodin* Benford că bănuiala mea este că Putin va face tot posibilul pentru a înrăutăţi relaţiile dintre China şi Statele Unite. Nu-i decât o bănuială personală, totuşi transmite-o lui Benford.

Opinia unui agent – comentariul unei surse – era valoroasă.

— Asta-i important, zise Nate. Poţi să obţii mai multe detalii pe măsură ce se dezvoltă?

— Bineînţeles. Kremlinul – Putin – a desemnat deja Direcţia KR ca birou principal pentru întâlniri cu reprezentanţii Chinei. El doreşte să-i raportez personal. Nu am primit instrucţiuni operative specifice, însă MSS este viclean. *Podozrevat,* simt miros de şoarece.

— Miros de *şobolan*, corectă el expresia americană. Adică suspectezi ceva necurat la mijloc.

Dominika ridică din umeri. Îşi întinsese picioarele lungi şi zvelte şi acum făcea mişcări de stretching ca să alunge crampele musculare.

— Anunţă-ne când afli mai multe, spuse bărbatul, însă nu forţa, procedează cu grijă.

— Mulţumesc pentru lecţia de profesionalism, replică ea nonşalant, încercând să nu zâmbească. Mă voi întâlni cu generalul chinez la Moscova, după ce mă-ntorc.

Nate mai scrise ceva pe blocnotes, dar Dominika ştia că ceva nu era în regulă. Haloul lui era decolorat şi pălea.

— Te deranjează ceva? îl întrebă.

El îşi afundă capul în tabletă.

— Poftim?

— Te porţi ciudat. Femeia se întrebă dacă avea să-i spună vreodată despre aurele colorate; decise să încerce să-l distragă. Ar trebui să încerci şi tu stretchingul, ca să te relaxezi – aşa făceam noi la balet.

Ţinându-şi cu sfiiciune rochia apăsată pe parchet, întinse picioarele într-o parte şi-n cealaltă, într-un şpagat perfect, cu vârfurile labelor orizontale, apoi se aplecă în faţă până atinse podeaua cu bărbia.

— În yoga, spuse ea, asta se numește Upavistha Konasana. În Școala de Vrăbii îi spuneam Bagheta Radiesteziei. Voi cum îi spuneți în CIA?

Păstrându-și poziția, îl privi pe Nate și clipi o dată, scurt, din ochi.

„Instincte de Vrabie imposibil de stăpânit", se gândi bărbatul, uitându-se la flexările mușchilor ei femurali și aductori. Pasiunea era prezentă: el nu-și putea simți limba și avea un punct complet amorțit pe bărbie. Însă chipul lui Gable continua să se interpună. Decizia lui de a se purta strict profesional, și pentru binele femeii, nu doar al său, era acum întărită de amintirea lui Gable. Dominika se îndreptă, își strânse picioarele și le ridică la piept, unde-și îmbrățișă genunchii, și clipi din nou spre el.

Ea văzu haloul purpuriu care pulsa în jurul capului și umerilor lui și era îngrijorată că Nate se schimbase, că-l obosea intransigența ei sau că necazurile lui disciplinare îi oxidaseră iubirea. Dominika nu renunțase să creadă că, în ciuda protestelor șefilor din CIA, relația lor sentimentală era acceptabilă, ceva pe care să se bazeze, o abatere justificabilă de la regulile meseriei și coordonării unui agent.

Boje, Dumnezeule, cât îl dorea! Așteptarea de a fi cu el crescuse când ea sărise zidul vilei de dimineață. Îi veni în minte instrucțiunea Vrăbiilor *numărul 99*, „*Un samovar care șuieră nu dă niciodată în clocot*". Totuși rusoaica decentă din ea n-ar fi fost atât de *nekulturnîi,* atât de necioplită, încât să se ridice în fața bărbatului acum, să-și coboare de pe umeri bretelele subțiri ca niște spaghete și să-și lepede rochia. Nu avea să-l răstoarne pe canapea, cu palmele pe pieptul lui, și să-și plimbe sânii peste fața lui Nate. Nu, n-avea să facă asta. Se privir tremurând prin lumina amiezii. Sirena groasă de bas a unei nave răsună pe canal, parcă anunțând sfârșitul rundei întâi.

•

Nate își strânse toate însemnările și le îndesă în geantă. Merseră apoi în bucătărie, ca să caute ceva pentru prânz. Bucătăria modernă era îndestulător aprovizionată de cel care avea grijă de casa conspirativă. Nate examină conținutul frigiderului și veni cu un braț de ingrediente la masa mare, centrală. Dominika se cocoță cu fundul pe unul dintre blaturile laterale și-l privea, legănându-și picioarele. Nate tocă ceapă, zdrobi usturoi, felie câteva ciuperci, tăie cubulețe două roșii și porționă doi piepți de pui dezosați în bucăți cât o îmbucătură. Căli totul cu oregano și un pahar de vin alb Kavaklidere, apoi acoperi tocănița cu brânză Kașar rasă și o linguriță de *ezme,* sos de tomate picant turcesc, dintr-un borcan din frigider. După aceea puse cratița în cuptor și topi brânza până se rumeni.

— E ca puiul nostru Orloff, comentă Dominika adulmecând aerul. Dar noi nu avem fascinația asta sudistă pentru usturoi.

— Bineînţeles că n-o aveţi, zise Nate. Îmi amintesc cum era metroul moscovit vara: miros de subsuori, votcă şi ţigări. N-ai fi putut simţi usturoiul nici dacă te-ai fi străduit.

— Foarte amuzant, spuse ea, deşi ştia că bărbatul avea dreptate.

— Usturoiul are o singură regulă, continuă Nate. Toţi de la masă trebuie să-l consume.

Ocoli masa şi se apropie de blat, oprindu-se între picioarele ei care se legănau. Îşi puse mâinile pe umerii Dominikăi şi, fără ocolişuri, o sărută scurt pe gură.

— În seara asta o să gătesc un preparat chinezesc fără usturoi. Am văzut că există ardei iuţi.

Se duse la cuptor şi controlă cratiţa. Nu era tocmai gata.

Sărutul frăţesc îi furnicase buzele femeii. O tachina, o juca pe degete? Îl privi şi evaluă purpuriul din jurul capului şi umerilor săi. Oare Nate încerca să se comporte profesional şi să nu facă el primul pas? O testa? Constată că începuse să-şi legene picioarele mai repede, agitată. „Nu fi *nekulturnîĭ,* îşi spuse.

Folosind un prosop de bucătărie ca să apuce mânerul, Nate scoase cratiţa din cuptor şi o puse pe un suport pe masă. Aşează apoi două castronele, tacâmuri şi şerveţele. Dominika ridică ochii spre el după prima îmbucătură şi încuviinţă din cap.

— E foarte bună, zise ea. Nu se simte usturoiul.

Fără să se gândească, se întinse către mânerul cratiţei, încă fierbinte din cuptor, ca să-şi mai pună o porţie, apoi retrase mâna fulgerător, cu un ţipăt de durere, şi o lipi de piept. Nate i-o apucă – pe vârfurile degetelor se zărea o arsură stacojie – şi o lipi de lobul propriei sale urechi. Femeia îl privi uimită.

— Lobii urechilor, spuse el, sunt foarte vascularizaţi, au multe vase de sânge, care trag căldura ca un difuzor termic.

— De unde ştii asta? zise Dominika. Cine eşti tu?

Nate zâmbi şi-i ţinu mâna lipită de urechea lui.

— Mă simt mai bine, spuse ea, dar tot mă doare. Mi-am ars şi palma.

Nate o duse la chiuvetă şi lăsă apa rece să-i curgă peste palmă, iar după un minut schimbă pe apă caldă ca să stimuleze circulaţia, îi explică el. Îi ţinu mâna sub apă, cu feţele la numai câţiva centimetri depărtare, cu umerii şi şoldurile atingându-se reciproc. O singură lacrimă se prelinse pe obrazul femeii şi buza ei inferioară tremură. Ochii li se întâlniră şi mâna lui Nate se închise blând peste a ei.

— Te voi proteja mereu, îi şopti.

Dominika îşi trecu braţul cel bun după gâtul lui, îi trase capul mai aproape şi aura lui purpurie o învălui.

— *Duşka,* dragul meu drag, zise ea. Te voi iubi mereu.

Îşi apropie gura de a lui, dar se opri la un centimetru depărtare, aşteptând. Nate îşi lipi gura de a ei. Ea îl ţinu strâns şi suspină.

A fost nevoie doar de o arsură la mână. După ce barajul fisurat al hotărârii lor se prăbuşi sub torentul pasiunii, Dominika îl prinse pe Nate de încheietura mâinii de parcă s-ar fi temut să nu evadeze şi-l duse sus pe scara din marmură către unul dintre dormitoarele albastru-păun. Stătu apoi complet nemişcată, cu ochii închişi, şi-l simţi dezbrăcând-o. Dominika îl împinse cu blândeţe pe bărbat în pat şi-i arătă *nr. 47* „*Vapoare trecând în noapte*". Respiraţia ei era fierbinte pe coapsa lui când, în cele din urmă, se cutremură, şopti „da" şi se rostogoli de pe el, gemând.

Nate nu mai ştia de câte ori Dominika murmurase „da, da, da" în după-amiaza aurie, cu părul ei sălbatic răsfirat pe pernă, cu sânii săltând, cu braţele cuprinzându-şi umerii ca să pună capăt convulsiilor. Picotiră, dar se treziră flămânzi şi Dominika scotoci prin dulapul masiv din colţul dormitorului ca să îmbrace ceva şi ieşi purtând o cămaşă de noapte pe măsură (prin amabilitatea lui Blanche Goldberg de la Hollywood), care aparent fusese croită dintr-un năvod. Nate spuse că era în regulă – totul era perfect vizibil sub plasa fină – şi coborâră amândoi în vârful picioarelor pe scară, prin întuneric; salonul întunecos era luminat doar indirect de lămpile automate de pe debarcaderul de afară. Fântâna centrală clipocea încet. Mâncară tocăniţă rece de pui, în beznă, cu aceeaşi furculiţă, iar Dominika şterse gura bărbatului cu degetul ei mare şi-l sărută, băură din aceeaşi sticlă de vin, pe care o terminară. Dominika îl privea cu ochi luminoşi.

În living, Nate găsi o combină cu un pick-up de modă veche şi un teanc de LP-uri, iar femeia alese unul – valsuri pentru pian de Schubert. Nate rămase în întuneric în timp ce ea se aşeză sub razele lunii, îşi strânse părul în creştet şi-şi trase cămaşa peste cap. Era complet goală şi scăldată în lumina lunii, cu ochii închişi şi nemişcată, în profil, aducând cu o pictură minoică de pe o amforă, ascultând muzica, văzând în aer treptele de culoare ale scării dănţuind. După aceea începu ea însăşi să danseze, mai întâi lent, apoi cu forţă, cu muşchii gambelor cabrându-se, cu mâinile *allongé* şi delicate, urmând culorile. Bărbatul îi privi cuşca toracică dilatându-se, reţeaua de cicatrici argintii în lumina lunii, marcând cu un *X* poziţia inimii. Tendoanele gâtului îi ieşeau în evidenţă când îl înclina.

Distrasă de extazul ei intim, Dominika nu observă că, în livingul întunecos, aura lui Nate era agitată şi neliniştită. În mod tipic pentru el, în vreme ce privea corpul strălucitor al femeii, începu să se gândească la Gable. Uitându-se cum se învârtea balerina lui din cutiuţa muzicală, Nate îşi spuse că trădase încă o dată încrederea lui Gable, numai că acum, când el

dispăruse, era mult mai rău. Nici chiar cele mai recente informaţii şi statutul în ascensiune al DIVEI la Kremlin nu-i justificau slăbiciunea.

La toate astea se adăuga pericolul crescut pentru Dominika. Iniţiativa cu chinezii i-ar agita luni de zile pe analişti, ceea ce ar însemna o protecţie *asiduă* a sursei: în curând, CIA avea să primească detalii despre legătura dintre SVR şi MSS, detalii ce n-ar fi putut proveni decât de la ea, de aceea situaţia era extrem de periculoasă. Iniţiativa cu MSS avea familiarul iz sovietic al unui complot necunoscut care se urzea, ca mirosul nedefinit al unui oposum mort sub pat.

În plus, exista problema cârtiţei din Cartierul General. Dacă MAGNIT citea lista principalilor agenţi ruşi ce activau în prezent în Moscova, DIVA ar fi fost pierdută în minutul în care Direcţia S primea raportul.

Mai era însă şi altceva. Oficialii sovietici obişnuiau să spună că începutul sfârşitului cuiva era ziua în care devenea favoritul lui Stalin. Putin era la fel, poate mai telegenic, mai înţelept în materie de comerţ şi relaţii cu publicul, dar cu aceleaşi suspiciuni şi convingere nestrămutată că nu puteai avea încredere nici chiar în complicii apropiaţi. În plus, Putin avea aceeaşi tendinţă spre violenţă ca Stalin. În orice moment, gâtul Dominikăi risca să atârne în laţ. Toate siturile de exfiltrare din lume n-ar fi salvat-o dacă-l nemulţumea pe ţarul ei cu ochi albaştri, dacă păşea greşit sau dacă intra în conflict cu unul dintre *siloviki*.

Dominika se opri din dans şi rămase locului în mijlocul camerei, răsuflând greu, cu un pârâiaş de transpiraţie între sâni. Muzica se termină şi ea zări acum culorile oscilante din colţ. *„Dai Bog,* cum o vrea Domnul", îşi spuse, grijile inevitabile. Nu avea de gând să irosească noaptea asta, sau dimineaţa următoare, în vila aceasta superbă, cu *Neit* al ei. În pielea goală, se apropie de bărbat, îngenunche între picioarele lui şi-şi puse bărbia pe pieptul lui.

— Eşti un prost, îi spuse ea, privindu-l în ochi.

Nate se uită la tavanul boltit, scânteind de inserţii turcoaz. Haloul lui purpuriu se învolbura ca suflat de briza mării.

— Ar trebui să mai trecem totul în revistă încă o dată, rosti el prosteşte.

El nu putea să garanteze că Dominika va ieşi din ţară luna viitoare, sau peste doi ani, sau chiar vreodată. Femeia îi citi gândul.

— *Glupeţ,* zise ea. Nătângule. Mai avem doar ziua de azi, după aceea eu plec acasă.

— Vreau să mai repetăm o dată rutele de exfiltrare, insistă Nate ca un tutore francez.

— Le ştiu pe toate.

— Ar trebui să ne asigurăm în privinţa siturilor de preluare, zise el.

— Nu vom discuta despre exfiltrări, nu în seara asta, rosti ea ferm.

— Tu visezi vreodată la un sfârşit pentru toate astea? o întrebă Nate.

Dominika ridică ochii şi-l privi.

— *Duşka*, eu sunt prea aproape ca să mă gândesc la asta acum. Preşedintele mă vrea în proiectul cu chinezii. Mă întâlnesc cu *siloviki*. În curând îmi vor dezvălui identitatea lui MAGNIT. Simt că se deschid posibilităţi enorme.

— Apropierea de Putin este nepreţuită, aprobă Nate, dar în acelaşi timp letal de periculoasă. Îţi urmăreşte fiecare mişcare.

— Ce-i cu tine?

Nate simţea că începea să alunece la vale.

— Marty Gable mi-a spus mereu că cel mai important lucru este să te ţin în siguranţă, rosti el.

Dominika râse.

— Să mă ţii în siguranţă şi *în acelaşi timp* să primeşti informaţii? Aşa zice el mereu. Dacă ar fi aici, ţi-ar spune la fel.

Începu să-l sărute uşor pe piept. Bărbatul se simţea paralizat, totuşi nu se putu opri.

— Marty Gable este mort. A murit acum două zile în Khartoum.

Dominika se schimbă la faţă. Pentru o clipă, îi cercetă chipul, după care ochii i se umplură de lacrimi care i se scurseră în tăcere pe obraji. Se îndreptă şi se trase înapoi.

— Ce s-a-ntâmplat? Au fost implicaţi ruşi? Ai ştiut-o din clipa când ne-am întâlnit? Şi când aveai de gând să-mi spui? După altă oră în dormitor? Sau după ce terminam să dansez dezbrăcată pentru tine în salon?

— Nu voiam să-ţi spun deloc. N-am vrut să te tulbur. Nu acum.

— Crezi că nu puteam continua, că durerea mă va copleşi?

— Nu. Ştiam că trebuia să-ţi spun. Nu ştiam însă cum s-o fac.

Încă strălucitoare sub razele lunii, Dominika porni să urce scara.

— Ce faci? întrebă Nate.

Femeia se întoarse.

— Mă duc în pat să-l jelesc pe *bratok* al meu. Apoi mă voi duce la ambasadă cu primul feribot şi mâine seară mă întorc la Moscova.

Pieptul îi tresălta de emoţie.

— Sunt dispusă să risc totul pentru ţara mea, pentru Forsyth, Benford şi *bratok*, adăugă ea. Pentru părinţii mei şi pentru Korcinoi, Ioana şi Udranka. Şi mai ales pentru noi. Pentru ca să pot continua, am nevoie de un singur lucru. Am nevoie să ştiu că tu mă iubeşti.

Nate se sculă şi vru s-o ia în braţe, însă Dominika ridică o mână şi-l opri. Salonul era tăcut, cu excepţia ticăitului acului de pick-up care înţepenise la sfârşitul discului.

— Ne vom lua rămas-bun mâine dimineaţă, zise femeia, şi îmi poţi spune atunci.

— Ştii că te iubesc, rosti Nate.

Dominika se întoarse şi urcă scara, o statuie de alabastru care trecea prin bare de lumină selenară.

— Ştiu, spuse ea. Vreau doar s-o aud pentru ultima dată.

Tonul de bas al sirenei unei nave ce trecea prin canalul Bosfor pluti prin ferestrele înalte şi umplu încăperea până la plafonul turcoaz.

SOTE DE PUI CU BRÂNZĂ – *KASARLI TAVUK*

Căliţi ceapă, usturoi, ciuperci şi roşii în ulei de măsline, unt şi puţin vin alb. Adăugaţi piept de pui tăiat în bucăţele cât o îmbucătură şi gătiţi la foc încet, înăbuşit, până se frăgezesc. Puneţi peste tocană brânză Kaşar (*puteţi înlocui cu mozzarella*), *apoi turnaţi* ezme *turcesc sau orice sos de roşii picant. Daţi la cuptor până când brânza se topeşte şi se rumeneşte. Serviţi cu orez*.

22.

Eşec elefantin

Nici măcar n-o lăsară să treacă prin vama aeroportului Şeremetievo. Un bărbat scund într-un costum care nu se încheia bine se apropie de ea în şirul ce aştepta la sosire. În spatele lui se afla un miliţian, cu călcâiele lipite, care privea chipul Dominikăi. O nanosecundă de spaimă îngheţată, apoi normalitate. Bărbatul scund se înclină şi spuse că era de la protocol şi că o maşină aştepta afară, codul pentru „vii imediat la Kremlin, preşedintele aşteaptă". În altă zi, primirea putea fi la fel de cordială, până când era escortată într-un salon de primiri, unde tineri blonzi – o duzină de Valeri Şlikov – aveau s-o împingă pe un scaun cu spătar drept, aveau s-o imobilizeze cu un braţ pe după gât şi aveau s-o dezbrace, în vreme ce o ţineau de mâini şi de picioare ca să nu poată înghiţi nimic. Iar după aceea aveau s-o ducă la închisoarea Butîrka. În altă zi…

Zgomotul familiar al roţilor Mercedesului pe caldarâmul Kremlinului umplu maşina parfumată greţos cu apă de trandafiri când trecu pe sub turnul crenelat al porţii Borovitkaia. De câte ori avea Dominika să audă cauciucurile gemând peste pietrele acestea, pregătirea armonică dinaintea următoarei simfonii a lui Putin? Maşina ocoli Clopotniţa lui Ivan cel Groaznic şi trecu de *Ţarski kolokol,* Clopotul Ţarului, greu de două sute de tone şi crăpat, care nu sunase niciodată, nu dăngănise niciodată, o metaforă pentru regimul lui Putin. Traversară piaţa Ivanovskaia, spaţiul întins, asfaltat şi păzit de *Ţarski Puşka*, Tunul Ţarului, o bombardă imensă turnată din bronz care nu trăsese niciodată în timpul războiului, apoi intrară pe poarta îngustă a Senatului. În curtea circulară, aghiotanţi în costume negre aşteptau pe treptele din faţă. În altă epocă, ar fi fost îmbrăcaţi în livrele imperiale roz-căpşună, cu nasturi din alamă lustruiţi şi cu peruci pudrate.

Scăldaţi în galbenul palid al slugărniciei, cei trei aghiotanţi – numărul lor reprezenta o indicaţie notabilă a statutului femeii – o conduseră prin Sala Ecaterina circulară şi boltită, cu o colonadă bogată în capiteluri corintiene aurite, apoi pe coridoare nesfârşite, cu lumina reflectată de la o sută de candelabre din cristal, apoi pe un hol final cu tavan boltit acoperit de o frescă cu îngeri, heruvimi şi serafimi. (Câte văzuseră şi auziseră ei din 1917 şi până acum? La acest al treilea nivel fuseseră apartamentele private ale lui Lenin şi Stalin.) Se opriră în faţa unei nişe din lemn, banală şi fără

ornamente. Un aghiotant ciocăni uşor o singură dată, deschise uşa şi înclină scurt din cap spre Dominika. Cabinetul lui Putin era îngust şi lambrisat în lemn, cu un birou neatrăgător lângă peretele îndepărtat. Preşedintele era aşezat la birou şi răsfoia un dosar. Purta un costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată roşie. Ridică ochii când intră Dominika şi-i făcu semn fără un cuvânt să ia loc la măsuţa din faţa biroului. Ea se aşeză cu mâinile în poală. Rochia simplă de călătorie pe care o purtase în avion nu era tocmai potrivită pentru Kremlin, dar era hotărâtă să nu-i pese. Gorelikov nu era prezent – asta era ciudat – şi simţi un fior pe şira spinării. Tot fără să vorbească, preşedintele se aşeză vizavi de ea şi-şi puse mâinile pe masă. Aura lui albastră – inteligenţă, şiretenie, calcul – era luminoasă şi puternică.

Oare se aştepta ca ea să vorbească prima? Oare performanţa ei ca detectiv de contrainformaţii în Istanbul stârnise suspiciuni? Aşa obişnuia Stalin să procedeze: să convoace subordonaţi îngroziţi şi să-i privească fix. Cel puţin nu era ora trei noaptea într-o *dacea* supraîncălzită.

— Ce s-a întâmplat în Istanbul? întrebă Putin fără niciun preambul.

„M-am întâlnit cu ofiţerul meu de caz din CIA şi, pe lângă dictarea a 14 rapoarte informative despre operaţiuni SVR actualmente compartimentate, am alertat Langley despre iniţiativa măsurilor active din Turcia concepute pentru a neutraliza un aliat occidental şi a-ţi ajuta regimul ticălos. Ofiţerul meu de caz din CIA şi cu mine am făcut dragoste, apoi eu am dansat dezbrăcată pentru el în marele salon al unei vile de pe malul Bosforului".

— Maiorul Şlikov este un egocentric incontrolabil, pe care americanii l-au mituit cu foloase ce n-au fost încă determinate, vorbi Dominika fără nicio inflexiune în glas. Anchetatorii Direcţiei KR vor extrage în curând adevărul.

Îi susţinu privirea lui Putin.

— Nu mai contează, rosti Putin fluturând o mână prin aer. Azi-noapte Şlikov s-a sinucis în celulă.

„Sinucidere? Puţin probabil; se iubea prea mult pe sine", se gândi Dominika. „Somn uşor, nenorocitule – voiai să arunci în aer copii în Istanbul".

Îşi păstră chipul impasibil, dar simţi frigul glacial al ochilor preşedintelui.

— Păcat, rosti ea. Vinovăţia lui n-a fost pusă nicio clipă sub semnul îndoielii.

„Era imposibil ca Putin să facă publicitate eşecului unei acţiuni sub acoperire printr-un proces zgomotos cu public", se gândi ea. „Şlikov era sortit pieirii de la bun început". Moartea secretă şi neregretată în temniţă era o soartă obişnuită a ereticilor încă de pe vremea bolşevicilor.

— Te felicit din nou, colonele, zise Putin. Sârguinţa şi energia ta sunt exemplare. Ai devenit un adevărat vânător de cârtiţe.

Dominika se sili să rămână nemişcată.

— *Spasibo,* mulţumesc, domnule preşedinte, spuse ea, apoi rămase tăcută.

Îl privi cu atenţie pe bărbat şi-i citi aura colorată. Acest om nu preţuia linguşelile, sicofanţii vorbăreţi, ci căuta eficienţă, discreţie şi loialitate.

— O dată în plus, americanii şi-au băgat coada, rosti Putin. Istanbul a fost un fiasco.

Dominika îşi stăvili un hohot de râs. „Habar n-ai tu, piticule", gândi DIVA.

— Ei vor să izoleze Rusia în *mirovaia zakulisa,* culisele lumii, adăugă preşedintele.

Acesta era subiectul intern favorit al lui Putin: conspiraţia liderilor occidentali împotriva Rusiei, pentru a alimenta naţionalismul şi a distrage atenţia de la criza de alimente din oraşe. Nu conta că propriul lui complot terorist fusese dejucat. Nu conta că averea personală a dragului ei preşedinte, bazată pe jefuirea sipetelor naţionale, era estimată la 100 de miliarde de dolari.

— A apărut acum o oportunitate importantă de a detrona America, zise Putin, şi vreau ca tu să devii implicată în planurile noastre.

— Bineînţeles, domnule preşedinte, spuse Dominika.

„O să vorbească oare despre MAGNIT?"

— Vreau ca în cazul acesta să colaborezi cu Gorelikov.

— Este vorba despre cazul gestionat de Şlikov şi GRU? întrebă Dominika.

Preşedintele îi aruncă un surâs acru şi clătină din cap.

— Cazul acesta, zise el, îmi aparţine mie.

Haloul lui azuriu pulsă cu nerostitul gând auxiliar pe care Dominika îl putea citi perfect: *Aşa cum îmi aparţii şi tu.*

•

Gorelikov lua prânzul, aşteptând-o în biroul lui, vizibil îngrijorat că nu fusese invitat la întâlnirea privată dintre preşedinte şi Dominika. Lângă biroul lui se afla o măsuţă pe rotile. Haloul lui albastru clocotitor sugera că era nervos ca nu cumva Putin să creadă că el şi Egorova conspiraseră pentru a-l submina pe Şlikov şi operaţiunea lui.

Ştiind că la Kremlin candelabrele ascultă toate conversaţiile, Dominika îl linişti discret:

— Preşedintele m-a felicitat pentru succesul contrainformaţiilor, rosti ea apăsat.

Chipul lui Gorelikov se destinse. Îi împinse o farfurie cu morcovi de Crimeea, prăjiţi auriu, şi un bol cu sos de iaurt.

— Ai auzit de maiorul Şlikov? întrebă el.

— Că s-a sinucis în celulă?

Gorelikov se aplecă spre ea și murmură:

— Aghiotantului său fidel Blohin i s-a oferit posibilitatea de a se căi pentru că a fost prins de turci și pentru că americanii au încercat să-l racoleze. Se pare că așa ceva este o dizgrație în interiorul grupărilor Spețnaz.

— Blohin l-a omorât pe Șlikov?

Nate îi povestise despre încercarea de a-l racola pe sergent într-o secție de poliție din Turcia. Probabil că bruta se simțise umilită.

— Tradiționalul glonț în ceafă, șopti Gorelikov. Ni se pare util să păstrăm unele vechi tradiții. Șlikov a cedat nervos în ultimele minute. I-au îndesat o cârpă în gură ca să-i oprească țipetele, ca lui Ejov în 1940 și Beria în 1953. De fapt, nu s-a schimbat nimic din fermecătoarea perioadă de început a Revoluției.

— În mod evident, loialitatea față de superiori este intensă în GRU, zise Dominika.

— Blohin este un dement. Totuși cred că după moartea lui Șlikov acțiunea sub acoperire din Istanbul va fi dată uitării. De asemenea, șeful FSB-ului, Bortnikov, este încântat. I-a declarat președintelui că a admirat felul cum ai rezolvat problema.

„Nu-mi mulțumi mie", se gândi femeia, „ci americanilor".

— Mai vrei morcovi? o întrebă Gorelikov și întinse farfuria spre ea, ca și cum ar fi fost ora de masă la grădina zoologică.

Execuții în beciuri și morcovi prăjiți înmuiați în iaurt. Rusia din zilele noastre.

Gorelikov scoase un dosar dintr-un biblioraft.

— Am mai discutat despre asta, continuă el, dar aș vrea să-ți rezervi câteva ore pentru a te întâlni cu noul reprezentant al MSS la Moscova, generalul cu trei stele Sun Jianguo din Ministerul Securității de Stat chineze. El raportează direct ministrului respectiv, care face parte din Consiliul de Stat din Beijing. Anterior a fost detașat la Londra și vorbește excelent engleza. Recent, Beijingul a inițiat contacte discrete, afirmând că dorește îmbunătățirea și extinderea cooperării cu Moscova, iar relația dintre serviciile de securitate poate fi un bun început. Generalul Sun a sosit săptămâna trecută pentru a-și lua postul în primire.

Gorelikov o privi cu coada ochiului pe Dominika, apoi continuă:

— După *glavnîi protivnik*, Principalul Inamic, termitele chineze reprezintă cea mai mare amenințare pentru *Rodina* pe viitor. Tu ești pricepută în contrainformații, stăpânești metode de succes, așa că ar fi bine să vezi ce are de zis mâncătorul de orez, care îi sunt intențiile reale. Președintele vrea să știe cum am putea beneficia.

„Metode de succes”, se gândi Dominika. „Sunt sigură că te referi la abilităţile mele operative”.

— Crezi că are sensibilităţi? întrebă femeia.

— Dacă are anumite predispoziţii, răspunse nepăsător Gorelikov, ele vor deveni vizibile în timp. Bărbaţi, femei, copii… Alcool, droguri, jocuri de noroc… Gustul durerii sau producerea ei – vom şti în curând.

Dominika zâmbi cu subînţeles, ascunzându-şi dispreţul. „*Rodina* mea, tărâmul pământului negru şi mănos, al pinilor înmiresmaţi, patria mea transformată de eroi ca voi într-un lăcaş al viciilor dintr-o fundătură”.

— În timp ce urmărim cu multă atenţie dragonul, explică Gorelikov, China ne poate fi utilă pentru a reduce influenţa Statelor Unite pe un front secundar.

Se aplecă să pregătească altă porţie de morcovi prăjiţi pentru Dominika, dar ea ridică mâna în semn politicos de refuz.

— China ar putea fi foarte utilă, continuă Gorelikov şi începu să numere pe degete: pieţe alternative pentru petrol, vânzări de echipamente militare, operaţiuni cibernetice împotriva infrastructurii americane, o provocare tangibilă pentru hegemonia navală americană în Pacific. O alianţă de colaborare cu Beijingul ne-ar putea aduce importante beneficii. Desigur, tu vei evalua fezabilitatea unor operaţiuni de spionaj împotriva maoiştilor, atât aici, cât şi la Beijing şi Hong Kong.

— Voi cere căutări informative despre generalul Sun. Poate că va apărea ceva util.

Gorelikov clătină din cap.

— În cazul acesta specific, vom lucra doar noi doi, tu şi cu mine. Să vedem unde vom ajunge aşa.

Dominika înţelese că devenea „depanatoarea” personală a operaţiunilor lui Putin. Un alt succes – de pildă cu ofiţerul de legătură al chinezilor cu Moscova – avea să-i aducă aproape cert postul de director al SVR-ului.

Încercă un glonţ în direcţia lui MAGNIT.

— Preşedintele a menţionat cazul important la care lucrase Şlikov. Care e statutul său?

Gorelikov zâmbi.

— Totul la timpul potrivit, răspunse el.

„S-ar putea să nu mai am timp de aşteptat până ce blestemata voastră de cârtiţă îmi citeşte numele”, se gândi Dominika.

•

Dominika se întâlni cu generalul MSS pentru prânz în White Rabbit, restaurantul cu renume internaţional de la ultimul nivel, al şaisprezecelea, al mallului Pasajul Smolensk din Arbat, în piaţa Smolenskaia. Salonul lung de

mese se afla sub un acoperiş curb din sticlă, cu panorama ameţitoare a râului Moscova şi a blocului-turn al Ministerului Afacerilor Externe, construit în stil gotic în epoca lui Stalin. Interiorul restaurantului era un tărâm de vis, cu opere de artă extravagante atârnate peste tot, sofale viu colorate şi un bar iluminat de neon sub norii grăbiţi ai după-amiezii începutului de vară. Dominika alesese un taior negru cu dungulițe albe, bluză albă încheiată la gât, ciorapi negri şi pantofi negri fără toc. Azi nu purta decolteu şi nici pantofi cu tocuri-cui, care să-i anunţe sonor disponibilitatea sexuală.

Se aşezase deja la o masă de colţ pentru cinci persoane din capătul sălii, vizavi de panta descendentă a acoperişului transparent, când generalul Sun apăru condus de şeful de sală. Era însoţit de un tânăr înalt, care cercetă interiorul cu privirea, se aplecă şi şopti ceva la urechea generalului, apoi arătă spre Dominika. Bodyguardul. Sun coborî cele două trepte şi traversă singur salonul, printre mese. Tânărul rămase la intrare fără să-şi desprindă ochii de la el.

Generalul Sun era scund şi îndesat, trecut de 60 de ani, cu o faţă turtită şi netedă, şi păr complet negru, fără îndoială cănit. Ochii negri şi urduroşi de sub sprâncenele arcuite îi confereau o expresie permanent întrebătoare, ca şi cum s-ar fi străduit să înţeleagă ce i se spunea. În jurul capului său, haloul galben-canar semnala prefăcătorie, calcul, viclenie.

Se opri în dreptul mesei şi făcu o plecăciune scurtă, apoi întinse mâna pentru o strângere slabă şi rapidă. Era îmbrăcat în costum gri-perlat, cu cămaşă albă scrobită şi cravată cu dungi pale.

— Încântat să vă întâlnesc, doamnă colonel, rosti el într-o engleză cu un puternic accent.

Se aşeză vizavi de Dominika, desfăcu şervetul de olandă imaculat şi-l întinse în poală. În academie s-ar fi recomandat ca bărbatul să se aşeze lângă femeie, să stabilească o conexiune, să se poziţioneze în interiorul spaţiului ei, dar aşa ar fi procedat ruşii agresivi din SVR. Oficialii chinezi, precauţi şi introvertiţi, adoptând o poziţie defensivă în capitala rusă, se comportau diferit. Pe de altă parte, Dominika ştia că Nate şi-ar fi tras scaunul atât de aproape, încât genunchii li s-ar fi atins, şi şi-ar fi întins braţul pe spătarul scaunului ei. Dar la ce altceva te-ai fi putut aştepta din partea americanilor *nekulturnîi*? Nate i se strecurase din nou în gânduri.

— Vă place la Moscova, domnule general? întrebă Dominika. Aveţi apartamentul dumneavoastră?

Ea ştia că toţi diplomaţii din ambasada chineză aveau reguli stricte şi erau forţaţi să locuiască *kak seledka v bocike,* înghesuiţi ca heringii în conservă, în blocurile din prefabricate în complexul de două hectare şi jumătate al

ambasadei, înconjurat de un zid înalt de pe Uliţa Drujbî, lângă Universitatea de Stat Moscova.

— Am avut şansa să-mi fie repartizat un apartament confortabil într-o clădire mare de pe Minskaia Uliţa, în cartierul diplomatic, nu departe de ambasadă, răspunse Sun. Când vremea este favorabilă, pot merge pe jos. Asistentul şi menajera mea locuiesc împreună cu mine.

„Interesant! I s-a permis să locuiască în afara complexului – foarte neobişnuit. Ca să poată opera în Moscova? Dacă locuieşte separat, înseamnă că putem ajunge la el dacă vom descoperi vreo deschidere. Bun-venit în Moscova! Poate că într-o seară vecina ta frumuşică va avea nevoie să împrumute o cană de zahăr Vrabie".

— Sper ca în curând să vă putem primi la Sediul Central din Iasenevo, zise Dominika.

— Voi fi încântat, replică Sun pe un ton rezervat.

— Am înţeles că serviciul dumneavoastră este interesat de o extindere a cooperării.

— Aşa este, încuviinţă Sun. Organizaţia mea – şi-mi cer scuze pentru titulatura lungă – *Zhonghuá Rénmín Gònghéguó Guójia Anquánbù*, Ministerul Securităţii de Stat, este mai cu seamă interesată de calităţile recunoscute de specialişti ale serviciului dumneavoastră în contrainformaţii. Întrucât sunteţi şefa departamentului respectiv, am dori să învăţăm de la dumneavoastră.

Făcu o plecăciune scurtă. Oare MSS-ul era îngrijorat de o problemă specifică de contrainformaţii? Dominika ştia că ofiţeri SVR din *rezidentura* de la Beijing căutau contacte în rândul chinezilor evazivi, totuşi nu ştia că în prezent să existe vreo operaţiune SVR majoră îndreptată împotriva Chinei. Poate că problemele erau provocate de colegii ei din CIA.

„Asta-i bine", îşi zise ea, „realmente bine". Dominika putea să exploateze această relaţie de legătură pe trei niveluri: ar fi obţinut principii şi tehnici MSS de contrainformaţii, ar fi putut transmite *dezinformaţia,* dezinformări, Beijingului despre intenţiile Rusiei faţă de China (lui Gorelikov i-ar fi plăcut asta) şi ar fi raportat totul lui Benford şi Nate. Generalul Sun părea blajin şi politicos, dar instinctele ei îi spuneau – la fel ca în cazul lui Gorelikov – să nu-l subestimeze.

•

Benford stătea la o masă de şedinţe în Cartierul General, împreună cu Tom Forsyth, Nate Nash şi Lucius Westfall. Cești de cafea, dosare, bibliorafturi şi blocnotesuri acopereau masa. Scaunul gol din capătul ei le reamintea tuturor de Gable şi îi simţeau prezenţa în cameră. Ar fi vrut ca bărbatul să fi fost aici alături de ei, fiindcă întrunirea aceasta era disperată.

Vânătoarea unei cârtiţe. La solicitarea lui Benford, Westfall şi Nash examinaseră cu precauţie, deoarece nu aveau aprobarea directorului interimar, trecutul celor trei candidaţi la postul de director al CIA, ceea ce însemnase violarea a cel puţin o duzină de reguli ale Agenţiei, dacă nu chiar şi a cinci-şase reglementări federale. Toţi erau acum complici doar prin prezenţa lor în încăpere.

— Am filtrat după trei criterii, începu Westfall. Acces considerabil la programul tunului electromagnetic al marinei americane, acces continuu la ruşi în aproximativ ultimii cinci ani şi ultima categorie, care este subiectivă, vulnerabilitate, motivaţie, înclinaţii – aici va trebui să decideţi singuri.

— De ce numai cinci ani? întrebă Benford. DIVA a raportat că MAGNIT a fost racolată de minimum 12 ani.

Lui Westfall i se puse un nod în gât.

— Ne-am gândit că, dacă identificăm cinci ani de acces, am obţine o indicaţie. În plus, este posibil ca MAGNIT să fi fost inactivă sau trecută în rezervă vreo doi ani.

Benford încuviinţă din cap.

— Când veţi raporta rezultatele, şi dacă nu vă solicită prea mult intelectele uriaşe, nu uitaţi că noi căutăm în acelaşi timp motive *pentru a exclude* pe oricare dintre cei trei ca suspect, tot aşa cum căutăm dovezi incriminatoare. Este imposibil ca toţi trei să fie agenţi ruşi. Şi nici nu dispunem de mult timp.

— Să începem atunci, zise Westfall. Senatoarea Feigenbaum face parte de 20 de ani din comisiile de informaţii şi servicii armate ale Senatului. Ea a votat pentru finanţarea tunului electromagnetic încă din etapa de proiectare a sa şi poate să solicite oricând doreşte informaţii de la marină.

— Motivaţie? întrebă Forsyth. Este senatoare a Statelor Unite, ce naiba!

— Discutabil, zise Nate. Feigenbaum a călătorit foarte mult toată cariera şi a avut o mulţime de contacte cu sovieticii. Poate că se va retrage în curând, poate că doreşte un post în Cabinet. Ne-am gândit că poate strânge bani albi pentru zile negre.

— Am aflat că n-are nevoie de aşa ceva, îl contrazise Westfall. Am făcut cercetări financiare complete pentru toţi candidaţii. Senatoarea are 30 de milioane de dolari în bănci şi proprietăţi imobiliare.

— Să nu neglijăm nici valoarea funcţiei şi a puterii, încuviinţă Benford. Asta-i gâdilă pe toţi congresmenii. Afrodiziacul suprem într-o turmă de narcisişti.

— Ştim că senatoarea urăşte CIA, spuse Westfall.

— Poate Kremlinul o plăteşte ca să distrugă Agenţia, reflectă Benford. Atât ei, cât şi lingăului de Farbissen le-ar plăcea s-o facă.

Forsyth nu era la fel de convins, totuşi îi făcu semn lui Westfall să continue.

— O avem după aceea pe viceamiralul Audrey Rowland, care a condus practic proiectul tunului de la bun început. Acum conduce toate laboratoarele marinei care au chestii ştiinţifice, armament şi echipamente stealth pe care ruşii ar fi încântaţi să pună mâna.

— Motivaţie? întrebă Nate.

— Ea este cea mai curată din grup, zise Westfall. Trei stele, medalii, creier de fiziciană, simbolul femeii pentru marină. În plus, stă acasă. N-a ieşit absolut deloc cu flota pe mare. Când se va retrage, va beneficia de pensia militară.

— Hobby-uri? Vicii? Apucături? Dependenţe? Vulnerabilităţi? întrebă Forsyth, ca un ofiţer de caz care caută ceva de care să se agaţe.

Westfall clătină din cap.

— Nimic, răspunse el, cu excepţia capetelor de păpuşi din porţelan.

— Asta ce naiba mai e? întrebă Forsyth.

— Doamna amiral este o colecţionară importantă. Ba chiar este menţionată pe unele site-uri Web.

— Superb, aprobă Benford, dar ce sunt astea? Ia spune – poate provin cumva din Rusia?

— Nu, clătină Westfall din cap. Ştiţi vechile păpuşi de porţelan din Marea Britanie victoriană, sau din Germania secolului al XIX-lea, cu priviri de te trec fiorii, gurile ca arcul lui Cupidon şi obraji îmbujoraţi ca de febră? Nu este vorba despre păpuşi întregi, nici de veşminte vechi – doamna amiral colecţionează doar capete. Are câteva sute şi toate se holbează de pe rafturi.

— În momentul ăsta Marty Gable ar fi zis o poantă despre păpuşi gonflabile, spuse Benford.

Toţi tăcură câteva clipe.

— Ale naibii păpuşi, rosti Nate. Întreabă-i pe psihologi ce înseamnă. Poate că doamna amiral are o viaţă secretă.

— Cu părul ăla? făcu Benford. Seamănă cu Martha Washington.

— Comentariul acesta este uşor nepatriotic, rânji Nate.

Benford făcu un gest cu mâna de parcă ar fi alungat un ţânţar.

— Nu contează cât de curată pare doamna amiral, zise Forsyth. Nu subestimaţi cultura militară. Ascensiunea înseamnă totul, mai ales pentru femeile din armată. Introducerea disciplinei militare într-o agenţie civilă poate să încânte mintea ei structurată ştiinţific. Pentru ofiţerii superiori, este importantă găsirea unui job cu influenţă după ce au trecut în rezervă. Aici ar putea intra în joc mulţi factori.

— Eu continui să cred că doamna amiral este cea mai curată din grup. N-o

pot vedea întâlnindu-se cu rușii și pitind diamante de sânge sub scândurile duşumelei.

— Și al treilea tip? întrebă Benford.

— Ambasadorul… Pare mai degrabă lipsit de greutate, totuși în cei patru ani petrecuți în ambasada de la Roma a citit destule telegrame secrete. Acum este ambasador itinerant pentru serviciile de informații, ceea ce-i oferă accesul moderat pe care l-ar dori rușii. Ani de zile a călătorit mult în străinătate cu afaceri, inclusiv în Republica Belarus, așa că ăsta ar fi un steguleț de atenționare. Cândva a lucrat la Hollywood și-i plac banii. Are o avere în jur de o sută de milioane de dolari, așa că, poate, postul de director nu-i pentru el decât satisfacerea orgoliului.

— Dar n-a avut acces la tunul electromagnetic, așa-i? În cazul ăsta îl putem șterge de pe listă, spuse Forsyth.

Westfall îi întinse o foaie de hârtie și rosti:

— Așa crezusem și eu, dar de fapt a avut un contract de cinci ani pentru tunul electromagnetic al marinei întrucât compania lui de metale prețioase fabrica difuzori termici ceramici din oxid de beriliu pentru șinele magnetice – ele se încing din cauza curentului intens – așa că ambasadorul Tommy Vano le cunoaşte destul de amănunțit designul. El a mai câștigat niște bănișori de pe urma contractului, a donat campaniei care trebuia – este moderat liberal, dar are grijă de persoana sa – și a devenit ambasador.

— Și acum crede că poate să conducă CIA. Hristoase! Așadar oricare dintre ei poate să fie MAGNIT, spuse Forsyth. Doamna amiral are cele mai mici șanse, atât din punctul de vedere al motivației, cât și al ideologiei, suntem de acord în privința asta? Iar mâine va fi altă informare. Directorul interimar vrea ca acum să fie prezentate cazurile din Rusia.

— N-o să ne dezvăluim cazurile restricționate pentru nenorociții ăștia, zise Benford.

— Nu-i o mișcare inteligentă, Simon, spuse Forsyth. Directorul ar fi încântat să te zboare din post imediat cum iese pe ușă.

— Eu nu voi face nicio informare despre DIVA. Ar fi moartă în mai puțin de o săptămână.

În jurul mesei se făcu liniște, până când Benford ridică mâna.

— Trebuie să vorbesc cu Nash. Ne putem reîntâlni peste două ore? Mulțumesc.

•

Sala de ședințe se goli rapid. Benford îl privi fix pe Nash aproape un minut.

— Te rog să nu rostești nici măcar un cuvânt, până nu termin ce am de spus.

Benford le cerea întotdeauna oamenilor să nu vorbească, dar tonul de acum îi spuse lui Nash că înainta pe marginea unui vulcan. Benford îi întinse o telegramă de la Moscova, traducerea unei note pe care Dominika i-o transmisese lui Ricky Walters în cursul unei întâlniri personale periculoase. Ea scrisese că moartea lui Gable o afectase profund şi că va reduce întâlnirile personale până când putea fi dotată din nou cu CARS. Desigur, îşi va informa colegii de câte ori se va afla în Occident pentru a aranja întâlniri atunci, dar pentru moment înceta contactele interne.

— Ţinând seama de ataşamentul ei faţă de Marty, te-am sfătuit să nu-i spui de moartea lui. Am consultat calendarele gregorian, iulian şi copt şi am concluzionat că până la următorul solstiţiu nu-mi rămâne timp suficient ca să enumăr modurile în care te-ai comportat prosteşte.

Benford îşi dezveli dinţii şi purta expresia sa de Căderea Romei Antice, cea pe care o aveau pe chip împăraţii când îi priveau pe creştinii care erau aruncaţi leilor în Colosseum. Ochii nu-i clipeau, ci-i fixau pe ai lui Nate, ceva rareori văzut la Benford şi care semnala un pericol real.

— Faptul că am acceptat să dezvolţi un ataşament romantic faţă de o agentă extrem de importantă a fost o abrogare a standardelor mele personale şi profesionale, şi un eşec din partea mea ca manager operaţional.

Asta era de rău augur. Nu numai că-şi dăduse peste cap viaţa personală, ci şi, înţelegea acum Nate, îi provocase lui Benford necazuri profesionale. Se întrebă dacă nu cumva o să fie condus afară din clădirea Cartierului General, escortat de doi rugbişti masivi şi tunşi periuţă din Biroul de Securitate, în blazere albastre, care aveau să-i smulgă ecusonul ID de pe rever înainte ca uşile automate să se deschidă în faţa lui şi să păşească în lumea civilă însorită, fără spioni şi secrete, şi fără Dominika.

— Ca atare, continuă Benford, acum trebuie să contemplăm mărimea dezastrului pe care l-ai creat. Nu numai că i-ai tras-o bărbăteşte acestei prime infiltrări a Agenţiei în Kremlin, cu toate nenorocirile pe care le prevesteşte ea, dar nici n-ai putut, sau n-ai vrut, să te abţii să-i transmiţi vestea teribilă, ceea ce a dus la rezultatul pe care-l ţii acum în mâini: o încetare temporară a rapoartelor ei în timp ce este posibil ca o cârtiţă rusă să fie numită director al acestei Agenţii.

Nate îşi ţinu răsuflarea; nu îndrăznea să ofere o explicaţie.

— O axiomă a profesiunii noastre este că munca aceasta se bazează pe experienţă: nu te naşti cu calităţile necesare ei, ci devii mai abil odată cu trecerea timpului. În ansamblul carierei tale tulburate de un exces de spermă, te poţi lăuda cu realizări notabile, iar acum şi cu un eşec elefantin. Întrebarea pe care mi-o pun este dacă ţi-ai putea răscumpăra greşelile. Ispăşirea nu e automată; o a doua şansă se acordă numai dacă este meritată.

Dumnezeu ştie că noi am suferit în Serviciul nostru de pe urma unor tipi abjecţi şi incapabili să se îndrepte: Gondorf, Angevine, directorii care se autofelicită, care doar citesc despre operaţiuni, dar nu le gestionează niciodată.

Benford făcu o grimasă şi căzu pe gânduri. În spatele lui se găsea fotografia unui zid biciuit de crivăţ pe a cărui zidărie se vedea un V inversat scris cu creta – un semnal de sit din Moscova în anii 1960.

— Tu eşti capabil de ispăşire, Nash? întrebă el. Sau, mai precis, *meriţi* ispăşirea?

Îl privi pe Nate vreo 20 de secunde, testându-l, evaluându-i siguranţa de sine.

— Acum poţi să vorbeşti, îi spuse.

„În regulă, idiotule", se gândi Nate, „urmează fraza cea mai importantă din viaţa ta".

— Simon, zise el, Marty Gable mi-a spus cândva că un ofiţer din Serviciu nu poate atinge niciodată măreţia fără să fi eşuat *di granda* măcar o dată. Nu-ţi voi explica greşelile mele, fiindcă ştii situaţia dintre mine şi DIVA. Sunt dedicat ei şi jobului ăstuia. Tu ştii ce am făcut şi ce mai pot face dacă-mi acorzi o şansă. Ai întrebat dacă merit ispăşirea. Ei bine, asta să mi-o spui tu, la naiba! Însă cu tot respectul, dacă renunţi la mine, eşti mai dobitoc decât te crede lumea. Eu sunt gata să merg şi să fac orice job, aşa că tu decizi. Rămân sau îmi tragi un şut?

Vorbise cu toată seriozitatea, dar oare Simon, cel mereu ireverenţios, avea să înghită insubordonarea? Se gândi că totul avea să depindă probabil de ceea ce mâncase Benford la prânz. Acum Nate aştepta căderea barosului.

Benford îşi trecu degetele prin părul deja ciufulit.

— Ai curaj să vorbeşti aşa cu mine! Iisuse, parcă ai fi Al Gore, zise el. În regulă, acum şterge-o de-aici şi treci la treabă.

MORCOVI PRĂJIŢI CU SOS DE IAURT

Daţi prin râzătoare dovlecei şi morcovi, stoarceţi-i bine de apă, apoi amestecaţi-i cu ceapă verde tăiată mărunt, pătrunjel, mărar şi usturoi. Adăugaţi făină şi ouă, pentru a forma o pastă şi asezonaţi. Luaţi cu o lingură mare din amestec şi faceţi din compoziţia aceea o bilă în care îndesaţi o măslină marinată fără sâmbure (*Kalamata, Picholine sau Niçoise*). *Turtiţi uşor bila şi prăjiţi-o în ulei de măsline până se rumeneşte. Serviţi fierbinte cu sos de iaurt* (*amestecaţi usturoi pisat, oţet de vin roşu, ulei de*

măsline şi iaurt.)

23.

Puţină hârjoneală

Aşa l-a trimis Simon Benford pe Nathaniel Nash în Orient. La început, Nate a crezut că misiunea temporară era, pe lângă o graţiere binecuvântată, o formă de exil geografic pentru a-l separa de Dominika. Dar în ziua următoare, când s-a dus cu analistul Lucius Westfall pentru a se întâlni cu Elwood Holder, şeful Operaţiunilor China, şi au fost informaţi despre evenimentele din Hong Kong, Nate a înţeles că era într-adevăr o situaţie care dădea în clocot, o oportunitate cu şanse lucrative atât de astronomice, încât până şi Benford a acceptat ulterior că riscurile în materie de contrainformaţii ale unor operaţiuni în interiorul teritoriului chinez cântăreau mai puţin decât posibilele câştiguri.

Holder era un veteran de 35 de ani al Operaţiunilor China, fost marinar, un *daaih ban*, un *taipan* stimat, unul dintre primii oameni ai Agenţiei din China, care vorbea fluent mandarina şi scria atât chineza simplificată, cât şi cea tradiţională, cu tocul sau cu pensula. Pereţii biroului său erau împodobiţi cu bannere din hârtie de orez acoperite cu logograme subţiri şi curgătoare, pe care le pictase el însuşi. Lucius admiră un pergament extrem de elaborat.

— Sun Tzu, secolul al V-lea î.Hr., spuse Holder trecând un deget peste hârtie. În toate operaţiunile militare, nimeni nu este mai valoros decât iscoada, nimeni n-ar trebui să fie răsplătit mai generos ca iscoada şi nimeni n-ar trebui să lucreze mai în taină ca iscoada.

Reveni la biroul lui, se aşeză şi se lăsă pe spate în scaun.

— Care dintre voi este Nash?

Nate dădu din cap. Holder se uită la Westfall.

— Iar tu eşti noul asistent personal al lui Benford din DI? Multă baftă şi bun-venit în Directoratul Operaţiuni. Vei observa că generalul Tzu n-a zis „În toate operaţiunile militare, nimeni nu este mai valoros decât analistul", dar cel puţin acum lucrezi cu Prinţul Întunericului.

Lucius nu spuse nimic; începea să se obişnuiască cu jargonul din această parte a clădirii.

Holder era scund şi îndesat, cu păr nisipiu care începuse să se rărească şi ochi albaştri şi veseli în spatele ochelarilor cu rame din sârmă şi lentile octogonale, ochi care nu scăpau nimic şi care încetau să mai sclipească

atunci când începea să vorbească despre scalpuri – racolarea de surse – ceva ce făcuse frecvent în toată lumea, din strâmtoarea Taiwan până la Tibru. Faimoasa racolare a lui Holder din 1985 fusese cea a unui tehnician telefonist în vârstă de 30 de ani din secretariatul Partidului Comunist Chinez, în schimbul videocasetelor tuturor celor 31 de filme ale lui Elvis Presley şi al unei fotografii cu autograf a lui Ann-Margret, tehnicianul identificase caseta de distribuţie din Beijing care deservea *Zhuan xian,* sistemul telefonic codificat intern al celui de-al 12-lea Birou Politic Central. Rezultatul a fost interceptarea convorbirilor, care a produs, vreme de 36 de luni, un flux de informaţii cifrate uluitoare.

— Staţia Hong Kong încinge firele de o săptămână, cu o duzină de telegrame urgente cu acces strict restricţionat, adăugă Holder. SSt Hong Kong este o târfă bătrână, un profesionist de top, care cunoaşte China ca pe propriul buzunar. Se numeşte Barnabas Burns şi să nu încercaţi niciodată să-i spuneţi „Barn", fiindcă detestă porecla Barn Burns[8]. Reprezentantul local al ASIS – Serviciul de Informaţii Secrete Australian – din Hong Kong l-a sunat pe Burns şi i-a făcut o propunere urgentă pentru o operaţiune în comun. Se pare că ASIS trăgea cu ochiul de şase luni la un general cu rang important în APE, Armata Populară de Eliberare, un *zhong jiang*, un general de mijloc, echivalentul generalului-locotenent. Generalul ăsta chinez, pe nume Tan Furen, provine din Guangzhou, care se află în sud. El este însă o personalitate importantă în *Zhōngguó Rénmín Jiěfàngjūn Huǒjiànjūn,* Forţele de Rachete Strategice ale Armatei Populare de Eliberare – pe scurt FRAPE – care este de mulţi ani o ţintă de vârf a serviciului de informaţii. FRAPE deţine toate rachetele balistice chineze terestre şi cele lansate de pe submarine, ca şi bombele nucleare, tot dichisul.

Holder citea dintr-un dosar cu dungă neagră.

— Spre marea lor încântare, australienii au descoperit că generalului Tan îi plac jocurile de noroc în cazinourile din Macao. În APE corupţia este endemică. Obţii rangul de general dacă cotizezi cu 500 000 de dolari, iar odată ce ţi-au pus stelele alea pe umeri, poţi să câştigi de trei ori mai mult din delapidările din contracte şi mite. Toţi sunt băgaţi în mizerie până peste cap.

Îşi frecă palmele de parcă ar fi simţit miros de ciorbă acră şi fierbinte pe plită.

— În secret, Tan a jucat în cazinouri – şi a pierdut – din fondurile armatei. Australienii estimează că ar fi vorba despre o gaură de un milion de dolari. Dacă află Beijingul, îl pun pe general cu spatele la zid şi-l împuşcă fără

[8] Joc de cuvinte intraductibil în limba engleză: „Barn Burns" înseamnă „grajdul arde". (*n.tr.*).

comentarii.

— Dar de unde ştiu cât a pierdut? întrebă Westfall.

— ASIS este un serviciu mic, însă agresiv. Are urechi în toate cazinourile. Industria jocurilor de noroc din Macao este mai mare decât cea din Las Vegas – şi sub supravegherea lor. Ei zic că Tan e speriat de moarte şi disperat şi vor ca noi să finanţăm racolarea. Îi dăm generalului bani să-i pună la loc în puşculiţă şi el începe să ne furnizeze informaţii despre FRAPE.

— Şi noi împărtăşim informaţiile, comentă Nate. Ăştia sunt bani, nu glumă – merită efortul?

— Am fi dispuşi să plătim şi dublu – chinezii spun *an ding zi,* să baţi un cui – ca să racolăm o sursă din Forţele de Rachete. Ar fi informaţii realmente strategice.

— Şi el ar fi dispus? întrebă Nate.

Holder încuviinţă din cap.

— Ori începe să spioneze, ori îl aşteaptă plutonul de execuţie. Există totuşi o problemă. ASIS susţine că generalul este un comunist înrăit, un inveterat, care crede cu toată fiinţa sa. El n-o să accepte dacă racolarea va sosi din Occident, mai ales din Statele Unite. E complicat, fiindcă totul e învăluit în *miàn zi,* pierderea reputaţiei, a onoarei şi ruşine.

— Nu pare să fie totuşi într-o poziţie din care să facă mofturi, observă Westfall.

— Aşa s-ar crede, dar eu i-am văzut refuzând şi preferând să-şi salveze onoarea, chiar dacă asta însemna că vor fi aruncaţi ulterior la-nchisoare, zise Holder. Crede-mă, am pierdut eu însumi câteva racolări bune încercând să-i iau tare.

— Şi-atunci cum îndulcim hapul? întrebă Nate.

Holder îl indică cu degetul.

— Aici intri tu în scenă. Benford te-a trimis ca voluntar.

„Aşadar, Benford îmi pregătise deja jobul, în timp ce vorbea despre ispăşire", se gândi Nate. Surâse în barbă.

— Am făcut verificări bazate pe informaţiile de la ASIS, continuă Holder. Generalul Tan a fost ataşat militar în Moscova în anii 1990. Ştie ceva rusă şi-i plac rușii – în APE există o facţiune care continuă să înghită rahaturile cu prietenia sino-rusă şi Tan face parte din ea.

— Ce aud eu? zise Nate. O operaţiune cu steaguri false[9]?

— Exact. Tu-l racolezi pe Tan în Macao, jucând rolul unui ofiţer SVR prietenos, care se oferă să ajute discret un aliat în schimbul unor secrete

[9] Operaţiuni secrete concepute pentru a induce în eroare opinia publică, dând impresia că sunt întreprinse de alte entităţi decât cele care le-au iniţiat cu adevărat. (*n.red.*).

FRAPE. Australienii n-au un vorbitor fluent de rusă care să poată face chestia asta, iar Benford mi-a spus că vorbeşti ca un nativ.

Nate îşi aminti operaţiunea în care jucase rolul unui ofiţer rus alături de Dominika – fusese ideea ei – cu un savant iranian în Viena. Acum un milion de ani.

— Vorbesc destul de binişor, aprobă el.

— Trebuie s-o vorbeşti mai bine decât doar „binişor", îl avertiză Holder. Dacă generalul Tan adulmecă miros de CIA, a şters-o pe prima fereastră pe care poate sări. MSS numeşte asta *dă cǎo jīng shé*, să baţi în iarbă şi să sperii şarpele, să-ţi telegrafiezi intenţiile. Noi vrem să evităm asta.

— O să mă străduiesc, zise Nate. ASIS e de acord ca eu să fac racolarea?

— SSt le-a sugerat ideea de a te folosi pe post de rus şi lor le-a plăcut, zâmbi Holder. Noi ascundem mâna Occidentului, Tan nu se compromite şi facem rost de o sursă importantă în FRAPE. O racolare epică, de genul celor ce au loc o dată la deceniu.

„Îi place nebunia asta cu «o puzderie de oglinzi»[10] la fel de mult ca lui Benford", se gândi Nate.

— Mai rămâne chestiunea măruntă a racolării unui general-locotenent chinez în Macao controlat de chinezi, rosti Westfall dovedindu-şi firea înnăscută de analist pragmatic.

— Australienii au într-un cazinou un agent de acces care-l perie pe general, explică Holder. Ei îl pot duce la un restaurant discret pe plajă, în afara oraşului. Operativ vorbind, nu-i chiar aşa de strict. Macao nu are nimic în afară de cazinouri, este o Regiune Administrativă Specială sub controlul biroului MSS din Guangzhou, care dă cu tifla Beijingului. Nu vor face nimic prea nebunesţe care să afecteze industria turismului – toţi câştigă ceva bani pe de lături.

— Atâta timp cât ei nu-l supraveghează deja pe general, zise Nate, probabil c-o putem face. Dar dacă va fi de acord, cum vom proceda?

— Tu înhamă-l la jug şi de rest ne ocupăm noi, răspunse Holder evaziv, ceea ce-i sugeră lui Nate că bărbatul avea deja ofiţeri de caz în Beijing a căror existenţă putea să rămână secretă pentru el. Un ofiţer de caz ASIS din Hong Kong va fi cu ochii după tine să nu dai de necaz.

Westfall se foi pe scaun.

— Ştiu că sunt nou în chestiile astea şi aşa mai departe, rosti el, dar Nash va fi detaşat temporar în Hong Kong. Nu există nicio imunitate diplomatică pentru PDT, personalul detaşat temporar, în cazul unui eşec, nu-i aşa?

---

[10] Expresie din poezia *Gerontion* a poetului T.S. Eliot („wilderness of mirrors", în original), folosită de fostul şef al contrainformaţiilor din CIA James Angleton pentru a descrie lumea spionajului. (*n.red.*).

Nate tresări uşor. Westfall nu ştia într-adevăr dedesubturile.

— Nimic nu-i perfect pe lumea asta, răspunse Holder. Oportunitatea este prea mare ca să n-o încercăm.

Westfall clipi tăcut spre el. Holder indică un pergament înrămat, acoperit cu caractere chinezeşti, care atârna pe peretele din spatele lui.

— Ştii ce scrie acolo? întrebă el. „Dacă te-am ofensat, o să te ajut să-ţi strângi bagajele". Un vechi proverb confucianist.

•

La 8 400 de kilometri spre est de biroul lui Elwood Holder din Cartierul General, aeroportul Ghelendjik din Krasnodar, districtul federal din sudul Rusiei, era mărginit în vest de un şir scund de munţi maritimi acoperiţi cu copaci, iar în est de golful Ghelendjikskaia, larg şi în formă de potcoavă, parte din Marea Neagră, care în acel anotimp era ca o întindere de sticlă nemişcată, de un albastru intens. Dominika era aşteptată la baza scării avionului Suhoi 100 de către o stewardesă blondă, care trase cu coada ochiului la femeia superbă cu păr închis la culoare, care şchiopăta aproape imperceptibil şi era îmbrăcată într-un stil pe care stewardesa îl catalogă drept european. Pasagera mergea la „Cap" – nimeni nu-i spunea cu glas tare Palatul lui Putin – ceea ce însemna că era o persoană importantă. Totuşi jacheta mulată, pantofii şi ochelarii de soare scumpi însemnau că nu era dintr-un minister de modă veche din Moscova, dar nici vreuna dintre „amfitrioanele ospitaliere" siliconate aduse pentru party-urile lungi de peste weekend, a căror vestimentaţie implica în majoritate pene sau paiete. În Rusia, cei care nu se încadrează în categorii familiare sunt de obicei periculoşi şi este mai bine să-i laşi în pace, aşa că stewardesa nu rosti niciun cuvânt, ci doar se asigură ca frumuseţea taciturnă să fie prinsă cu centuri în scaunul ei pluşat din elicopterul AW139 VIP, apoi închise uşa, răsuci în jos clanţa, rămase cu călcâiele lipite şi flutură din braţ până când motoarele gemene începură să mârâie şi elicele începură să se rotească, moment în care îşi ţinu cu o mână toca şi o luă la fugă.

Elicopterul se ridică, se înclină mult pe o parte, virând, se îndreptă şi urmă coasta stâncoasă timp de zece minute, înainte de a vira iarăşi strâns peste o peninsulă împădurită care se sfârşea printr-un promontoriu ce se năruia în mare. Dominika întrezări o vilă masivă în stil italian, înconjurată de arbori şi flancată de grădini geometrice, care se întindeau în toate direcţiile, pornind de la clădirea principală. Palatul lui Putin. În timp ce coborau, zări poteci prin pădure ce duceau spre o duzină de case mai mici, dintre care unele erau cocoţate chiar pe muchia falezei. La sol, o altă stewardesă – scundă, brunetă şi dură – cu un clipboard călători alături de Dominika pe bancheta din spate a unei maşinuţe electrice, în spatele a doi

bodyguarzi cu țeste rase, în costume negre.

Întrucât căpătase în dar o *dacea* luxoasă de la noul ei protector, Vladimir – „Vova" era unul dintre diminutivele sale, o familiaritate rezervată pentru mame, bunici și amante –, Dominika urmase sugestia lui Gorelikov de a zbura în weekend ca să vadă reședința și să accepte astfel onoarea ce-i fusese făcută. Președintele o anunțase deja despre gala ce urma să aibă loc acolo la sfârșitul toamnei, o perioadă în care vremea era superbă pe coasta sudică.

— Prieteni și colegi se vor reuni aici la începutul lunii noiembrie pentru sărbătoarea Zilei Unității, pe 4 noiembrie, spusese el.

Ziua Unității era o sărbătoare tradițională, reintrodusă în 2005, care comemorase inițial victoria rusească din 1612 împotriva invadatorilor poloni. O zi liberă suplimentară și câteva coroane de flori depuse la monumente creșteau gradul de popularitate și însemnau o bacanală de două zile la Palatul lui Putin.

— Mă aștept să vii și să te bucuri de privelişti, continuase președintele, schițând un zâmbet perfecționat prima dată în anul 41 d.Hr. de Caligula.

— Du-te acum acolo și fă o recunoaștere a locurilor, adăugase Gorelikov confidențial, frecându-și palmele, cu haloul albastru pulsând. Îi va impresiona pe cei geloși pe tine fiindcă ți-a dăruit o *dacea.* Toți vor presupune ceea ce este evident și se vor teme de tine.

„Mă pregătește să fiu director", se gândi Dominika. „Mă întreb când va deveni și *svodnikul*, proxenetul meu?"

Dacea – casa *ei* de vacantă – era o vilă din beton cu trei niveluri, complet modernă, decorată la interior în stil scandinav elegant, cu fotolii comode, cu linii curbe, din piele albă și oțel inoxidabil. La parter se afla un hol, un living cu uși glisante din sticlă ce duceau pe balconul care avea panoramă spre faleză și spre mare și o bucătărie modernă, de un alb-imaculat, cu spoturi pentru lumină din oțel inoxidabil. La etajul al doilea era dormitorul principal, cu un pat gigantic, ferestre uriașe și balcon, iar la etajul întâi se găseau două dormitoare suplimentare și o *banta* micuță, o baie de aburi rusească, lambrisată cu lemn de cedru. Privind peste balustrada balconului, Dominika zări o potecă pietruită pe lângă vilă, care urma linia falezei și cobora în serpentină până la plaja presărată cu bolovani, aflată cu 70 de metri mai jos. Vila era cocoțată aproape de marginea falezei, așa că balcoanele practic ieșeau în exteriorul peretelui de stâncă.

Boje, Dumnezeule, era cu adevărat superb! Dominika deschise toate ușile glisante pentru a simți izul mării, se descălță, deschise ușile dulapurilor, sări de câteva ori pe pat, apoi își scoase jacheta și fusta și rămase în lenjerie intimă pe un șezlong de pe balconul de la etaj, sub soarele cald de

octombrie. În frigiderul micuț, găsi o sticlă de șampanie georgiană, își turnă într-un pahar și ieși din nou pe balcon, privind marea îndepărtată și ascultând cicadele ce scârțâiau în copaci. Nu se zărea nicio altă casă, nu se auzea niciun fel de sunet produs de om. În Moscova era ger și bruma începuse să prăfuiască acoperișurile. Aici continua să fie vară.

Așa arăta luxul, așa arătau privilegiile, la un univers depărtare de lințoliul moscovit. Briza mării umflă ușor perdelele albe și vaporoase, iar Dominika intră în dușul cu gresie cenușie, mirosi săpunul cu parfum de trandafiri și lăsă apa fierbinte să-i destindă mușchii. După aceea se întoarse, încercând să și-l închipuie pe Nate stând aproape de ea, săpunindu-i spinarea, însă acolo era Blohin, rânjind ca Șeitan, cu apa curgându-i pe față, cu labele însângerate, și Dominika alungă imaginea aceea, simțindu-se brusc înghețată în ciuda apei fierbinți, apoi închise ochii.

Înțelese cu amărăciune că vila aceasta modernă, care se avânta deasupra mării, era *lipovîi,* literal o floare de tei, dar la figurat însemna ceva fals, o contrafacere, o plăsmuire neadevărată. Bunica ei din St. Petersburg obișnuia să-i spună povestiri din Biblie despre ispită. *Dacea* asta nu era altceva decât tava din argint a diavolului care-l ispitise pe Sf. Anton în deșert. Vladimir Putin avea să-i ofere casa în schimbul loialității ei, postul de director al SVR-ului în schimbul conștiinței și înrolarea ei ca *silovik* în schimbul sufletului său. Femeia rămase sub duș, cu apa scurgându-se de pe ea, și se cutremură. Vila i se păru acum cenușie și hâdă, razele soarelui dure și revelatoare, cicadele, un bâzâit dureros în urechi. Venise aici, în weekendul acesta, din curiozitate, să vadă casa *ei* de vacanță, să anunțe astfel acceptarea cadoului lui Putin, să scape de zidurile crenelate ale Kremlinului. Acum știa că nu va exista odihnă în seiful acesta din beton. Avea să îndure o noapte fadă și să revină la Moscova mâine, cu zborul navetiștilor.

Îmbrăcată într-o rochie de jerseu deschisă la culoare și purtând pantofi fără toc, Dominika ieși în amurg și porni pe poteca pietruită spre clădirea principală, masivă; printre copaci, vedea că la toate etajele ardeau lumini – personalul se pregătea pentru apropiata gală prilejuită de Ziua Unității. Mergând în lumina slabă, zări strălucirea portocalie a unei țigări în pădure, apoi alta, de cealaltă parte. Domeniul roia de agenți de pază. Unul dintre ei stătea într-un cart, la intersecția a doua cărări. O privi trecând pe lângă el, fără să o salute din cap ori să-i recunoască în orice alt fel prezența.

Bodyguarzii personali ai lui Putin făceau parte din SBP, *Slujba bezopasnosti prezidenta,* Serviciul de Securitate Prezidențială, care era un element autonom din FSO, *Federalnaia slujba ohrani*, Serviciul Federal de Protecție, o agenție reorganizată, care-i era loială doar lui Vladimir Putin și era însărcinată exclusiv cu protecția Federației Ruse, ceea ce însemna orice

ar fi vrut *siloviki* să însemne. Dominika auzise zvonuri despre teama secretă a președintelui de a nu fi asasinat, pe care nu și-o trăda deloc la exterior, despre containerele din plastic cu mâncăruri preparate, care erau sigilate și contrasemnate de degustători, ca și despre oamenii cei mai de încredere din garda lui personală, noi milionari necioplți care căpătaseră acțiuni în conglomeratele de petrol, producție și căi ferate conduse de stat, ca răsplată pentru loialitatea lor. Femeia se întrebă dacă Vladimir Putin era conștient de ironia că el, conducătorul unei națiuni moderne, care deținea arme nucleare și un program spațial, se temea de asasinatul politic tot așa cum țarii dinaintea lui se temuseră de șnurul din mătase al strangulatorului. Până și Iosif Stalin simțise această teamă. Printre altele, a rămas faimos pentru cuvintele: „Îl mai ții minte pe țar? Ei bine, eu sunt ca un țar".

Curtea interioară a palatului, meticulos îngrijită, era uriașă. În centru clipocea o fântână arteziană din marmură albă, iar fire de lumini albe atârnau de pe stâlpi și împodobeau ferestrele de la etajul întâi. Dominika a fost îndrumată spre un salon de mese mic și privat, unde a fost servită în tăcere de o chelneriță cu ochii mereu plecați. Meniul avea o mulțime de pagini, cu ingrediente care nu existau în Rusia nici chiar în restaurantele cu cinci stele din Moscova sau St. Petersburg. Alese un *carpaccio* de ton cu grep și fenicul, așa cum mâncase în Roma, doar pentru a vedea cum erau în stare să-l gătească aici. Tonul, tăiat în felii subțiri ca hârtia, sosi pe o farfurie întinsă și frapată, presărat cu frunzulițe de fenicul și stropit cu ulei de măsline și oțet balsamic. Era delicios.

Dominika se simți ușor ridicol stând singură în micul salon, dar clădirea și tot complexul – incluzând amfiteatrul în aer liber, clubul spa, sala de vizionare, piscinele indoor și outdoor, biblioteca și platforma masivă pentru barbecue – erau pustii, acalmia dinaintea sosirii președintelui și a zecilor de invitați în noiembrie. Se gândi să revină la *dacea* ei, prin beznă, urmărită de ochii din pădure, și să se bage în pat. Avea să se gândească la Nate, așa cum făcea întotdeauna la culcare, și să-și dorească să fi fost aici, alături de ea, întinși pe șezlongurile de pe balcon, încercând să se bronzeze sub razele lunii. Se ridică de la masă și merse pe coridor spre ieșire, când auzi în spatele ei un glas care-i vorbi într-o rusă cu accent.

— Scuzați-mă, domnișoară, dar aveți timpul?

În pragul unei uși deschise stătea un tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani, cu păr negru și ochi albaștri. Purta o cămașă de lucru și blugi, era musculos, dar zvelt, cu antebrațe puternice, care se sprijineau de canaturile ușii. Avea o față roșcovană și nerasă, iar gura lui semăna mai degrabă cu cea a unei femei, cu buze pline.

— Ai la mâna stângă un ceas, zise Dominika răspunzând intuitiv în

engleză. Ceasul este un instrument utilizat în mod frecvent pentru aflarea timpului.

Replica ei declanşă un zâmbet de o mie de waţi din partea tânărului care, trebui să admită Dominika, avea un farmec personal.

— Vorbiţi engleza – excelent, fiindcă rusa mea e jalnică, răspunse el tot zâmbind. Întrebam dacă aveţi timp să beţi cu noi un păhărel. Alt zâmbet incandescent, neastâmpărat, heruvimic. Nu-i nimeni pe-aici, iar noi am venit de două săptămâni.

Intrigată, Dominika se întoarse şi privi prin uşă. Era o sală de mese pentru personal. Înăuntru se aflau alţi doi bărbaţi tineri şi două femei, care stăteau la o masă ticsită de farfurii şi pahare. Patru sticle de vin goale fuseseră grupate laolaltă. Toţi fumau şi în mijlocul mesei se găsea o scrumieră plină cu vârf. Cei din jurul mesei zâmbiră – erau din Polonia – iar tânărul îi trase un scaun şi-i umplu un pahar cu vin. Dominika se prezentă ca fiind o organizatoare de evenimente aflată în vizită, ceva foarte vag.

Tânărul şarmant se numea Andreas şi era şeful echipei din Departamentul de Conservare şi Restaurare a Lucrărilor de Artă din cadrul Academiei de Arte Frumoase din Varşovia. Îşi prezentă colegii, toţi erau experţi în restaurarea lucrărilor de artă, atrăgători şi atenţi. Toţi vorbeau în acelaşi timp, toţi erau inteligenţi, polonezi din noua generaţie care cunoşteau bine engleza (după retragerea sovieticilor, elevii din Europa de Est nu mai doriseră să studieze rusa). Academia din Varşovia fusese angajată de *Rosimuşcestvo*, Agenţia Federală pentru Administrarea Proprietăţilor Statului, să efectueze lucrări urgente de restaurare la multe fresce de pe plafoane şi pereţi. Conducte din ziduri curseseră sau se spărseseră chiar în timpul terminării palatului, astfel că era necesară restaurarea unei clădiri noi, ceea ce, se gândi Dominika, era o metaforă perfectă pentru Federaţia Rusă – *stricată înainte de a fi terminată.*

Polonezii lucraseră într-un palat gol, supravegheaţi de gorile de securitate încruntate şi de un şef de echipă cicălitor, şi deveniseră nervoşi după ce petrecuseră atâta timp închişi. Nu păreau deloc intimidaţi să vorbească liber despre orice subiect.

— Frescele sunt jalnice, chicoti blonda Anka.

— Le-a pictat un artist din Sardinia în timp ce se construia palatul, explică Stefan cu o mină serioasă. Ruşii sunt singurii care cred că sunt elegante.

Anka îl pocni peste braţ, ca să tacă din gură, şi Dominika zâmbi pentru a arăta că nu se simţea ofensată.

— S-a dovedit că instalatorii ruşi îmbină conductele la fel de bine pe cât pictează sarzii, continuă Andreas. Ţevile de apă s-au spart peste tot, multe panouri au fost stricate şi noi suntem aici ca să reparăm tencuiala şi să

restaurăm picturile.

Dominika sorbi din vin, interesată.

Stând la masă cu polonezii aceştia cu chipuri tinere, a căror ţară fusese cândva un stat-satelit al URSS-ului, dar acum aborda cu energie provocările unui viitor în care existau atât de multe posibilităţi, Dominika se gândi la mama ei din micul apartament moscovit primit de la stat, cu tapet afumat şi curbat de căldură deasupra caloriferelor care erau întotdeauna călâi, niciodată fierbinţi, la fotografia din universitate a răposatului ei tată, pe poliţă, alături de fotografia mamei în Sala Mare a Conservatorului din Moscova, primind senină aplauze, cu vioara sub braţ, la cutia din lemn de pe pervazul exterior al ferestrei, care să ţină mâncarea la temperaturi mai mici decât cele din frigider, şi la măsuţa cu o conservă deschisă de *sardinka*, sardine în ulei, şi un codru de pâine neagră veche de o zi, unsă cu untură albă în loc de unt. Asta oferise generozitatea lui Vladimir Putin pentru poporul Rusiei, în timp ce apa se revărsa în cascade peste frescele palatului său de la Marea Neagră.

— Cât mai rămâneţi aici? îi întrebă ea. Se pregătesc pentru un eveniment important în noiembrie.

Polonezii dădură ochii peste cap.

— Ştim! Nespălatul ăla de şef de echipă ne zoreşte întruna, răspunse Stefan. Sunt însă prea multe suprafeţe deteriorate. Probabil că va fi nevoie să vină mai mulţi colegi de la Varşovia. Ruşilor nu le pasă şi plătesc cât le cerem. Am auzit că asta-i reşedinţa preşedintelui.

— Mai bine să nu speculăm, spuse Dominika şi făcu cu ochiul.

Toţi polonezii izbucniră în râs. Era o petrecere veselă. După un alt pahar de vin, Andreas o întrebă pe Dominika dacă voia să vadă unele dintre frescele la care lucrau. Urcară o magnifică scară dublă în spirală şi pătrunseră pe coridoare lungi, cu plafoane boltite şi pictate. Toate luminile erau aprinse, deşi locul era pustiu. *Unde era securitatea*? Pe un perete pătat de apă se ridicau schele din aluminiu. Peste tot fuseseră prinse laolaltă cu benzi adezive folii de plastic. Andreas se apropie de un panou, degetele lui lungi urmăriră o linie, iar chipul îi deveni serios.

— Asta-i doar o restaurare mecanică, o problemă de reînnoire a pigmentului nou care a fost afectat. Nu seamănă cu restaurarea unei catapetesme pictate de Giotto în 1305. Nici pe departe!

Dominika îi zări focul din ochi. Tânărul se întoarse, o surprinse privindu-l şi se îmbujoră uşor.

— Ar trebui să vezi cât de extraordinar este totul. Să urmezi trăsăturile de pensulă ale maestrului, să cureţi murdăria şi patina secolelor, să vezi cum iese la lumină vopseaua albastră pe care el a amestecat-o cu propriile

mâini… Este ca o magie!

Stingherit, evită să se mai uite către ea.

Trecură dintr-un salon în următorul, cu foiţe de aur sclipind în lumina strălucitoare, cu candelabrele atârnând masive, unul după altul, de-a lungul încăperilor interminabil de lungi. Vase minunate din ceramică umpleau vitrine cu geamuri din cristal, iar draperiile din mătase erau strânse cu şnururi groase din satin. Ceva mai departe pe coridor, Andreas o atinse uşor pe Dominika pe un umăr, arătă din cap şi deschise o uşă dublă masivă. Intrară într-un dormitor enorm, cu tavan aurit, parchet cu modele complexe, pat mare cu baldachin şi perdele din brocart. Camera avea mobilier de epocă, la fel ca budoarul Regelui Soare.

— A trebuit să reparăm medalioanele de pe tavan, îi explică el. Ăsta-i dormitorul preşedintelui; ce părere ai?

— Este măreţ, nu? spuse Dominika echivoc.

Exista posibilitatea ca încăperile acestea să fie cumva monitorizate. Andreas se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— Cred că-i obscen. Nimeni n-ar trebui să locuiască aşa, în niciun caz când atâţia oameni din ţara voastră se chinuie de azi pe mâine.

După aceea se îndreptă, o privi şi-i zâmbi.

— Dar eu nu sunt decât un restaurator de artă – ce ştiu eu?

O oră mai târziu, corpul zvelt al lui Andreas strălucea sub razele lunii ce pătrundeau pieziş printre uşile glisante ale casei ei de vacanţă. Dominika era deasupra lui, cu spinarea scăldată în transpiraţie, cu degetele de la picioare încordate şi părul răsfirat în toate direcţiile.

— Pentru un restaurator de artă, ştii destule, zise ea.

Totul fusese ca un torent, mai presus de controlul ei, ba nu, *ea nu dorise* să aibă control. Andreas o condusese înapoi la *dacea* şi acceptase un pahar de şampanie. Dominika era tulburată; opulenţa Palatului lui Putin o îngreţoşase şi foiţele de aur parcă îi stăteau în gât. Viaţa ei era un haos. Era înconjurată de farmecul otrăvitor al lui Gorelikov, de lăcomia lui Putin, de presiunea neîncetată de a fi o spioană, de mizantropia lui Benford, de rana din inimă cauzată de *bratok*, de dorul dureros şi capricios după Nate şi, *ciort,* la naiba, de faptul că era singură, mereu singură, asediată de cerinţe şi misiuni, fiecare mai importantă, sau mai urgentă, sau mai periculoasă decât cea dinainte. Kremlinul continua să fie o cocină de uzurpatori jefuitori care, cu fiecare an, cu fiecare rublă furată, osândeau Rusia ei la viitoare privaţiuni la fel de mari ca tundra siberiană. Porcii ăştia şi acest Palat al Porcilor! Locul lor era într-un *skotoboinea*, un abator.

Se simţea ameţită când se apropie de Andreas, îl cuprinse cu mâna după ceafă şi-i strivi gura cu buzele ei – nu se gândise deloc că era o Vrabie şi nu

se gândise deloc la iubirea ei autentică pentru Nate. Nu-i păsa de ceea ce credea Andreas şi ignoră orice convenţii, nu dorea decât pasiune, şi fese care să vibreze, şi mirosul şi gustul lui, şi-şi încrucişă călcâiele în spatele lui şi-l sărută până când ţevile se sparseră şi topiră frescele şi picioarele ei începură să tremure. Mai târziu speră să nu-l fi muşcat prea rău de buza inferioară.

Andreas nu ştia cine era ea, sau ce se întâmpla de fapt, dar instinctul de supravieţuire în junglă din creierul său îi spuse că n-ar trebui probabil să-şi petreacă noaptea acolo. Dominikăi nu-i păsă când el părăsi *dacea* în vârful picioarelor. Avusese nevoie de ceea ce *bratok* Gable numise odată „să orizontalizeze". Gândul la Gable îi reaminti cât de mult îi lipsea.

Apoi gândul la *bratok* o făcu să-şi amintească de cârtiţa necunoscută din Washington, care, dacă Benford n-avea s-o prindă, urma în scurt timp să-i citească numele pe lista de agenţi secreţi ruşi ai CIA, iar echipe FSB în dubele lor Skoda negre aveau să cutreiere Moscova, bărbaţi cu fete câineşti aveau să sune la uşi şi să-i târască pe suspecţi pe scări şi în dube, apoi către Lefortovo, unde vinovăţia avea să le fie stabilită în scurt timp. Dominika se întrebă dacă n-ar fi trebuit să înceapă să doarmă îmbrăcată, ca să nu o găsească în cămaşă de noapte când o scoteau în stradă.

CARPACCIO DE TON

Răciţi bine o farfurie mare. Feliaţi foarte subţire ton Bluefin crud, apoi acoperiţi-l cu folie alimentară şi bateţi-l cu ciocănelul până ajunge subţire ca hârtia, după care acoperiţi farfuria frapată cu feliile de ton. Daţi la rece. Tăiaţi în felii foarte subţiri bulbi de fenicul şi amestecaţi-i cu felii de grepfrut, tăiate rondele, şi sare. Radeţi fin ghimbir. Presăraţi ghimbir pe feliile de ton, apoi faceţi o grămăjoară de fenicul şi grepfrut în centrul farfuriei şi presăraţi deasupra ceapă verde tocată şi frunze de fenicul tocate. Stropiţi cu ulei de măsline şi oţet balsamic, apoi presăraţi sare de mare. Serviţi imediat.

24.

„Ţin la tine”

Zborul lui Nate spre Hong Kong necesita o escală de o noapte în Los Angeles. După apariţia curselor comerciale, toţi angajaţii guvernului american care lucrau peste hotare aveau obligaţia, potrivit reglementărilor, să folosească numai cursele americane, ca să susţină companiile aeriene interne, din păcate pe spezele contribuabilului american. Asta ducea, invariabil, nu numai la bilete mai scumpe, ci şi la orare, rute şi legături inconvenabile. Dar regula era bătută în cuie. Cursa de dimineaţă a lui Nate de la Washington, D.C., avea să ajungă în Los Angeles înainte de amiază, iar el trebuia să-şi piardă restul zilei hoinărind prin oraş. Apoi se gândi la Agnes Krawcyk şi la şuviţa albă din părul ei.

După misiunea din Sevastopol, cei doi păstraseră legătura prin e-mail şi două-trei convorbiri telefonice stângace. Agnes dorise să-l viziteze pe Nate în Washington, dar se preconizau întâlniri operative cu Dominika, aşa că bărbatul o descurajase. Recent vorbiseră mai frecvent şi făcuseră planuri vagi de a se revedea. Iar apoi apăruse povestea din Hong Kong.

Agnes se stabilise în aşezarea de coastă Palos Verdes, la sud de Los Angeles, o suburbie semirurală cu dealuri unduitoare şi faleze stâncoase, acoperite de eucalipţi şi arbori de scorţişoară şi piper, şi populată de artişti, hippy din anii 1960, care se apropiau acum de bătrâneţe, şi o mie de păuni sălbatici India Blue. Femeia locuia într-o casă confortabilă în stil Craftsman, cu trei camere, coloane din piatră naturală ce susţineau veranda din faţă şi ghivece cu flori la ferestre. Graţie experienţei în restaurarea lucrărilor de artă pe care o căpătase în Polonia natală, Agnes fusese angajată de Getty Museum din Brentwood, în calitate de conservatoare – specialitatea ei erau altarele italiene din secolul al XVI-lea.

Când Nate o sună să-i spună că va fi în Los Angeles toată ziua şi s-o invite la prânz, Agnes îi zise să termine cu prostiile. Avea să-l ia cu maşina de la aeroport, să ia masa la ea acasă, unde putea să rămână peste noapte, şi să-l aducă la aeroport a doua zi dimineaţă la timp pentru cursa următoare. Acesta era planul, nu exista nimic de argumentat. Mereu profesionistă, femeia nu întrebă unde se ducea ori de ce.

Nate se luptă cu sentimente contradictorii. Ştia că graţierea în carieră pe care i-o acordase Benford depindea de păstrarea unei conduite profesioniste

din partea sa, ca și de racolarea cu succes în Macao a generalului cartofor Tan Furen. Nu i se părea că escala în Los Angeles și întâlnirea cu Agnes ar fi un comportament inacceptabil, dar nu era sigur că Benford nu le-ar fi considerat o recidivă. Și vizavi de Dominika avea probleme: cu Benford care sufla foc pe nări și cu refuzul DIVEI de a se gândi la retragere înainte de a fi prinsă, ceea ce ar fi fost o tragedie, oare relația dintre ei luase sfârșit? Aveau oare să se mai revadă vreodată, cu atât mai puțin *să fie* împreună? Nate știa că o iubea, asta nu se schimbase, totuși examina și posibilitatea ca ea să fi ieșit realmente din viața lui, definitiv, la fel de definitiv ca în cazul în care ar fi fost prinsă în timp ce lăsa un raport într-o cutie poștală oarbă din Moscova, ar fi fost judecată și executată în beciul închisorii Butîrka. Chinul și frământările interioare pe care i le provocau recentele lui gafe profesionale se metamorfozaseră în solitudine și dorința de a fi în stare să discute cu un prieten. Gable nu mai exista, Benford era inabordabil, iar Forsyth avea propriile lui probleme ca șef de divizie.

Poate că întâlnirea cu Agnes avea să fie un balsam pentru sentimentele lui date peste cap. Era inteligentă, curajoasă, cu picioarele pe pământ și, chiar dacă se apropia de 50 de ani, incredibil de sexy. Își cunoștea meseria, cunoștea viața, înțelegea. Și, judecând după răspunsul la telefonul lui, continua să-l placă. Abia aștepta să fie cu ea, ca un prieten.

•

Agnes se legăna în hamacul țesut în stil Mazatlán Mayan viu colorat, care atârna de streșinile mult coborâte ale căsuței ei în curticica din spate, scăldată de razele lunii. Torțe *tiki* din bambus, pe cale să se stingă și duhnind a kerosen, proiectau umbre mișcătoare pe patioul pavat cu lespezi, ca și pe ferigile, cactușii și tufișurile înflorite ce umpleau grădina. Scena ar fi fost mai bucolică dacă Agnes n-ar fi fost complet goală în hamac, cu degetele de la picioare fixate în frânghiile de susținere, cu picioarele deschise în V, legănându-se, astfel încât fiecare pendulare ascendentă îi aducea muntele lui Venus în contact cu Nate, la fel de gol, care se afla la vreo 30 de centimetri mai departe pe lespezi și se încorda pentru fiecare coliziune, în timp ce calcula cu disperare traiectoria și forța următoarei andocări cinetice. Capul femeii atârna de cealaltă parte a hamacului, iar Agnes gemea *mocniej*, cuvânt despre care Nate află abia ulterior că însemna „mai tare” în poloneză, ceea ce era în folosul lui, fiindcă orice șoc mai energic l-ar fi proiectat în iazul ornamental cu peștișori.

Mai târziu, într-un chimono scurt cu cingătoare, Agnes îi arătă un panou din lemn care făcea parte dintr-un altar din 1534, provenit de la o capelă din Florența, care ar fi fost, se pare, pictat de un elev al lui Michelangelo. Femeia primise aprobarea să-l aducă acasă pentru a lucra.

— Te ţin din muncă, zise Nate.

Agnes surâse, îşi scutură părul şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

— Pe Michelangelo îl pot vedea în fiecare zi. Eşti acum aici, cu mine, în căsuţa mea şi asta-i tot ce-mi trebuie. Mai ţii minte ce ţi-am spus în Varna? *Czuje miete dla ciebie*, ţin la tine.

Îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte şi se aplecă să-l sărute, lent la început, apoi tot mai pătimaş. Se opri brusc şi-l privi în ochi.

— Femeia cealaltă mai e-n viaţa ta? întrebă ea. Simt c-o porţi cu tine pe dinăuntru.

Nate uitase ce capacitate de percepţie avea Agnes. Nu degeaba îi atârna pe frunte o şuviţă albă de vrăjitoare.

— Este încă foarte dificil, răspunde el. Implică misiuni şi n-a mers bine. E posibil s-o fi pus în pericol, iar aşa ceva este de neiertat.

— Sper să nu păţească nimic, rosti Agnes încet. Îmi lipsesc misiunile, surescitarea, îmi lipsesc vechii colegi şi-mi lipseşte Polonia. Tăcu o clipă, apoi urmă: N-o să te mai întreb nimic despre ea. Mă bucur c-ai venit. Ţi-e foame? Haide înăuntru şi stai cu mine până pregătesc ceva.

Au mers în bucătărie, unde femeia a preparat rapid somon copt în folie şi o salată poloneză de castraveţi numită *mizeria*, deoarece era o mâncare specifică ţăranilor. După aceea au stat afară, în noapte, şi au mâncat la lumina torţelor, iar Agnes a privit atentă chipul bărbatului. Dincolo de gardul grădinii, un păun îşi striga chemarea stranie de împerechere, care suna ca un tril de soprană, „*ajutor, ajutor*".

— Ultima dată când am auzit un păun ţipând aşa, zise Nate, eram în pădurile din nordul Greciei, când mă întâlneam cu cineva special. La momentul ăla, m-a speriat de moarte.

Femeia se aplecă înainte, cu bărbia în palme, şi-i zâmbi.

— Nu cred că te sperii tu chiar aşa uşor.

— Nu ştiu ce să zic… am senzaţia că acum mă sperii mai mult ca-n tinereţe, zise Nate. Cred că asta-i din cauza experienţei.

— Eu te sperii? întrebă Agnes.

— Nu, cred că tu eşti minunată.

Ochii ei străluceau de emoţie şi Nate se simţi cuprins de un val de tandreţe.

— Când te-ntorci, ar fi grozav dacă m-ai vizita ceva mai mult, dacă am pleca într-o vacanţă, oftă ea. Te-aş putea strecura în atelierul muzeului ca să-ţi arăt panourile Medici – sunt cu adevărat speciale.

Îi cercetă ochii în căutarea unei reacţii.

— Mi-ar plăcea, spuse bărbatul. Dar am terminat cu hamacul ăla. Cred că am suferit o contuzie a crestei iliace.

— Ce este creasta iliacă?

Nate se ridică şi puse palma ei pe osul lui de la şold.

— Vezi? Te rog să nu mai folosim hamace.

— Eu ţi-am făcut asta? *Jeny kochane*, vai, scumpule, ce pot face ca să nu te mai doară? zise ea, prefăcându-se îngrijorată.

Nate o sărută şi Agnes se lipi de el, mozolindu-i gâtul şi muşcându-l uşor de buza de jos. El o luă de mână şi o conduse spre dormitor, unde femeia se lăsă să cadă pe spate în pat. Nate se opri deasupra ei şi-şi desfăcu fără grabă catarama curelei. De afară, păunul ţipă „*ajutor, ajutor*".

— Ştiu ce simte pasărea aia, spuse Agnes şi-şi deznodă cingătoarea chimonoului.

•

Nate luă Airport Express de la aeroportul Chek Lap Kok şi se uită pe geam în timp ce trenul gonea pe lângă lagune de un albastru-smarald şi pe lângă piscurile verde-închis ale insulelor împrăştiate prin Marea Chinei de Sud. Terminalul feroviar strălucitor din Central Hong Kong era un furnicar de activitate ordonată. Şirul de taxiuri roşii-vişinii aşteptau pasageri, iar portierele lor din spate se deschideau automat la apăsarea unui buton, ceea ce i se păru lui Nate ceva profund chinezesc, ca şi primirea străinilor cu o plecăciune la sosirea în Orient. Taxiul goni prin districtul comercial din centru, extrem de animat, cu trotuarele ticsite de pietoni şi curieri împingând cărucioare pline cu cutii stivuite grijuliu. Taxiul continuă ca o rachetă pe Garden Road, abrupt şi în curbă, şi se opri cu scrâşnet de frâne în faţa consulatului SUA, un bloc de beton cu patru niveluri şi ferestre-oglinzi pătrate; steagul american atârna fără vlagă în aerul încărcat de umiditate.

Nate îşi împinse paşaportul pe sub geamul recepţionerei – femeia era angajata consulatului, dar era nativă din Hong Kong – care îl trimise la Postul 1 al Gărzii Puşcaşilor Marini, unde un puşcaş tânăr şi dur ca oţelul, în uniformă de paradă, pantaloni bleumarin, cămaşă kaki scrobită, cu cravată, şi toc de pistol pe şold, îi examină din nou paşaportul. O tânără sosi la recepţie ca să-l preia şi-l conduse prin uşa cu detector, apoi cu liftul până la ultimul etaj. Îl evaluă pe vizitator cu coada ochiului, apoi se prezentă ca fiind secretara şefului; apăsă un buton roşu care deschise o uşă groasă de seif ce basculă spre exterior cu un zumzet electric. Intrară apoi într-un uriaş container mobilat, cu mochetă gri-albastru, atât pe podea, cât şi pereţi, o incintă protejată acustic, imposibil de străpuns de orice mijloace electronice exterioare de ascultare sau interceptare. Înăuntru era răcoare şi uscat; oamenii aşezaţi la vreo duzină de birouri purtau hanorace subţiri.

Şeful Staţiei din Hong Kong, Barnabas Burns, stătea în cel mai mare separeu cu uşi glisante, aşezat într-un şir de separeuri de mărimea unei

cabine de vapor, care nu semăna deloc cu birourile măreţe ale şefilor de Staţii din mari ambasade europene, o necesitate incomodă într-o Staţie CIA care opera în teritoriu controlat de chinezi. Burns avea 50 de ani, păr grizonant şi fălci pătrate, şi era dur ca o lamă de joagăr, cu braţe musculoase care ieşeau din mânecile suflecate ale cămăşii. Îşi ocoli biroul pentru a-l saluta pe Nate cu o strângere de mână ca a unui cleşte, după care arătă din cap spre o canapea micuţă, lipită de un perete al separeului. Nate se aşeză, Burns îi aruncă o sticlă de plastic cu apă dintr-un frigider din colţ, după care luă loc lângă el şi-şi întinse picioarele. „Jumătate Marlboro Man, jumătate James Bond", îşi spuse Nate şi sorbi din apă.

— Ar fi trebuit să fi fost o bere, zise Burns, dar încă nu-i ora cinci. Zborul a fost OK? Nu te-a terminat?

Nate clătină din cap.

— Ţi-am repartizat temporar un apartament drăguţ, ceva mai sus pe Old Peak Road, de cealaltă parte a grădinii botanice. Este o plimbare scurtă la vale dimineaţa, prin grădina zoologică – au până şi un leopard – dar o să transpiri leoarcă seara când o să urci strada. O să te obişnuieşti cu asta în Hong Kong – cu transpiratul, vreau să spun.

— E prima dată când sunt aici, zise Nate, şi din puţinul pe care l-am văzut, va fi greu să detectez filajul pe stradă.

Burns izbucni în râs.

— Aşa-i! Elwood Holder din Operaţiunile China mi-a spus că ţi-ai câştigat galoanele în Moscova, dar locul ăsta-i unic, un mediu urban absolut ticsit cu oameni peste tot şi camere de supraveghere la fiecare colţ de stradă. Fă o plimbare ca să te obişnuieşti cu atmosfera generală.

— Da, o s-o fac. Care-i programul pentru general? Cât timp am la dispoziţie până-i punem năvodul în cap?

— Poate să fie şi mâine, poate să fie şi peste o lună, răspunse Burns. Furen vine destul de frecvent în Macao să joace; e înrăit, nu alta, şi când apare o să ne-ncercăm şansa. Australienii au informatori peste tot, aşa c-o să ştim când s-a-ntors la masa de joc. Mâine o să te duc să-l cunoşti pe şeful ASIS şi pe ofiţerul de caz cu care vei lucra. Australienii ăştia sunt serioşi şi talentaţi, te poţi bizui pe ei. Nu-s ca britanicii, la care trebuie să numeri argintăria după o cină cu oamenii lor de legătură.

Nate râse.

— Şef Burns, rosti el după aceea, tot o să fiu pe-aici aşteptând racheta de semnalizare, aşa că zi-mi cu ce altceva vă pot ajuta. Nu vreau să-i încurc pe cei din Staţie, dar sunt gata să dau o mână de ajutor în orice fel. Să recunosc situri de întâlniri, să rulez RDF-uri, să discut cu ofiţerii juniori.

— Îţi apreciez oferta, aprobă Burns. Aş saluta experienţa pe care ai

câştigat-o în Moscova, mai ales evaluarea ta despre felul cum ne-ar putea acoperi MSS în oraş. Noi am lucrat mult pe stradă, totuşi perspectiva ta despre KGB poate fi utilă. Hong Kong este în districtul biroului MSS Guangzhou şi ăştia-s o gaşcă de cowboy. Ignoră directivele sediului central, ajungând chiar să ruleze operaţiuni în Statele Unite, dacă pot, fără ştiinţa ministerului din Beijing. Din cauza asta sunt nişte gălbejiţi complet imprevizibili.

— Holder spunea că sunt puşi şi pe prăduit, că iau mite şi cotă-parte de la cazinourile din Macao.

— Asta se numeşte *zhēng xiān kǒng hòu,* strădania de a o lua înainte – în economia lor supra-încălzită, toţi se tem să nu rămână în urmă. Ceva de neconceput acum zece ani, dar generalul nostru cartofor este un exemplu extrem.

— Şef Burns, spuse Nate, o să vreau să citesc dosarul generalului înainte de a încerca abordarea cu steaguri false. El a trăit în Moscova şi-i ştie pe ruşi. Trebuie să am o abordare perfectă.

— Ofiţerul australian de caz – se numeşte George Boothby, dar toţi îi zic „Bunty" – îl coordonează pe agentul de acces din Macao care este apropiat de generalul Tan.

— Bunty Boothby?

— Este un tip capabil. În serviciul lui este un star, un tip destoinic, care are deja un mănunchi de scalpuri la brâu. Sunteţi cam de aceeaşi vârstă. Bunty l-a descusut pe agentul de acces încă de când generalul le-a intrat în vizor. El o să-ţi facă o prezentare completă.

— Crezi că-i ranchiunos pe CIA că îi racolează ţinta? întrebă Nate. Eu unul ştiu că aş fi cam ofticat şi nu vreau să simtă că i-am furat omul.

— Nu cred că ei îşi fac probleme din cauza asta, pentru că de altfel au venit la noi pentru finanţare, zise Burns. Dacă punem mâna pe general, meritul va fi oficial al lui Bunty. Racolarea unui general APE este pentru ASIS un succes la fel de mare cum ar fi şi pentru noi şi vom împărţi atât coordonarea lui, cât şi informaţiile.

— Când reuşim să-l prindem singur pe general, va exista un contrafilaj? Ştiu că ni-l va aduce agentul de acces, dar nu trebuie să ne facem griji în privinţa MSS-ului din Macao?

Burns strânse din umeri.

— Depinde. Apariţia prea multor occidentali s-ar putea să-l sperie pe general. Poţi să discuţi tactica respectivă cu Bunty. Un lucru e cert: generalul e mort dacă răsuflă ceva. O să-l pună să îngenuncheze pe o plantaţie de fasole, o să-l împuşte în ceafă şi o să trimită familiei o factură cu costul glonţului.

•

Când Nate părăsi consulatul cu ofiţerul administrativ al Staţiei, recepţionera chineză observă perechea – se ştia că tipul din administraţie „lucra sus”, ceea ce însemna că vizitatorul tânăr şi chipeş era tot din CIA – şi memoră numele lui Nate pentru lista săptămânală a vizitatorilor consulatului SUA, pe care o transmitea în fiecare vineri biroului MSS din Hong Kong, aflat în Blocul Ametist din Cazarma Centrală a Armatei Populare de Eliberare; până în 1997, complexul acela fusese baza militară din Hong Kong a Marinei Regale Britanice.

Cei doi ofiţeri merseră cu maşina la apartamentul de oaspeţi PDT, aflat la mijlocul arterei Old Peak Road. Apartamentul aflat la nivelul opt avea trei camere, mobilier elementar, parchet din lemn şi un televizor extraplat mic, încastrat în etajera pentru cărţi. Balconul acoperit, pe care se găsea un şezlong, oferea o panoramă magnifică. În dreapta, jungla tropicală verde-blând se ridica perfect vertical spre piscul învăluit în ceţuri. În stânga se zăreau incredibilele, înghesuitele, ţepoasele blocuri-turn din centru, cu apartamente de lux, bănci şi hoteluri. Prin desişul de zgârie-nori, Nate putea să întrezărească feriboturile Star verzi, cu două punţi şi ieşiri prin ambele capete, care traversau, mergând în ambele direcţii, un port animat de jonci chinezeşti cu pânze roşu-ruginii, feriboturi *kai-to,* ce deserveau insulele din larg, şi cargoboturi afundate mult în apă, trase de remorchere harnice. De partea dinspre Kowloon a portului, o întindere urbană mai modestă era dominată de impresionantul turn ICC, International Commerce Centre, gri-albastru, cu 118 etaje, care părea să ajungă până la cer.

Nate îi mulţumi ofiţerului administrativ, îşi despachetă repede bagajul şi coborî de pe colină în Central. Traversă Statue Square, trecu de Cenotaf şi de clădirea scundă cu colonadă a Consiliului Legislativ, ambele vestigii ale conducerii coloniale britanice, în prezent demodate printre turnurile din sticlă şi oţel ale mandarinilor. În timp ce se plimba, Nate îşi trecu comutatorul intern pe modul stradal şi începu să fie atent în jur. Ca nou-sosit la consulatul SUA, oare ar fi fost urmărit? Merse fără grabă pe trotuare ticsite de localnici cu chipuri inexpresive, numărând feţe, trecu pe lângă magazine scumpe, în vitrinele cărora tronau nume ca Gucci, Rolex şi Bally. Consultând o hartă împăturită din buzunar, coti spre vest pe Lockhart Road şi intră în districtul Wan-Chai, mai zgomotos, care aducea mai degrabă cu Canton decât cu Manhattan, mergând pe lângă nenumărate restaurante identice, toate revărsând izul dulceag al amestecului de cinci miresme, cu zeci de raţe prăjite de culoarea caramelului atârnate în vitrine. Între expoziţiile de raţe se aflau saloane de masaj cu intrările placate în alb; bătrâne în sandale îi făcură semn să intre. Simţurile lui Nate erau supra-

încărcate şi încercă să găsească zone mai rarefiate. Merse pe străzi mai tăcute, prin alei cu miros acru şi pe pasarele supraterane peste asurzitorul Connaught Road, arhiplin cu taxiuri şi camioane ce se legănau şi scuipau fum albăstrui prin ţevile de eşapament. Se concentră asupra hainelor şi pantofilor, verifică gesturi care trădau filajul şi semne de urmărire în salturi, dar nu sesiză nimic. „Dacă ar trebui să mă întâlnesc cu un agent peste două ore", se gândi el, „mi-ar fi imposibil să garantez că sunt curat".

Se opri pentru un castronaş cu tăiţei şi carne de porc picantă, apoi intră brusc în Delaney's, un pub englezesc, cu podea din gresie în tablă de şah, pe colţul dintre Jaffe şi Luard, şi stătu în colţ în faţa unei beri, uitându-se pe fereastră. Deasupra capetelor, cinci televizoare transmiteau un meci de rugby la o intensitate sonoră asurzitoare şi doi turişti britanici flecăreau cu o pereche de chinezoaice tinere, în minişorturi, care chicoteau de zor. Nu intră nimeni care să urmărească unde se afla sau dacă se întâlnea cu cineva. Nicio mişcare, nicio presiune perceptibilă de urmărire, nicio furnicătură. „Cum o s-ajung la Macao fără să târăsc după mine jumătate din Guangzhou? Ar fi trebuit să folosească un agent clandestin vorbitor de rusă", se gândi bărbatul. „Sper că Bunty Boothby, destoinicul operativ, îşi cunoaşte meseria".

Nate opri un taxi şi merse spre vest, traversând oraşul în Sheung Wan, după care se întoarse pe jos spre Mid-Levels pe Queen's Road, Elgin Street şi Upper Albert Road – străzi mai tăcute, care aminteau de decanii din trecutul Coloniei Coroanei – care se curbau şi şerpuiau şi se întorceau ca nişte serpentine de munte, pe lângă vechiul Foreign Correspondents Club, o clădire veche şi turtită, cu faţada în dungi alternative albe şi roşii. Sări pe scara rulantă în aer liber de la Mid-Levels, care urca 800 de metri până la Robinson Road. Nu detectă niciun filaj paralel pe flancurile scării. Aşteptă în firida unei uşi, atent la orice zgomot de paşi care alergau, nu auzi nimic şi reveni spre grădina botanică şi zoo. Pierduse numărătoarea camerelor de supraveghere cu circuit închis de pe drum. Nu identificase nimic care să sugereze măcar pe departe o supraveghere activă, totuşi nu avea încredere în statutul său. Cămaşa îi era lipită de spate şi-l dureau picioarele de la suitul colinelor.

Iisuse, nu mai avusese parte de asemenea experienţă vreodată! Oraşul acesta era o scenă de basm în delta pâcloasă a râului Pearl, o aşezare în straturi, fantome coloniale pioase amestecate cu secole de prezervare a dialectului cantonez, ambele aruncate acum în umbra lungă a Biroului Politic din Beijing, acea colecţie de bărbaţi cu chipuri împietrite, în costume largi identice, care revendicau oraşul ca fiind proprietatea lor, dar care de fapt nu-l deţineau.

LOSOS PIECZONY
SOMON COPT ÎN FOLIE – AL LUI AGNES

Lăsaţi somonul să se scurgă de apă şi ştergeţi-l cu prosoape de bucătărie. Asezonaţi cu sare şi piper. Puneţi fileul, cu pielea în jos, pe folie de aluminiu. Separat, amestecaţi unt, mărar, usturoi, zeamă de lămâie şi vin alb. Întindeţi compoziţia pe fileu şi adunaţi folia laolaltă fără s-o strângeţi foarte ferm. Daţi la cuptor la foc mediu, până când fileul este bine pătruns. Serviţi cu salată mizeria *de castraveţi raşi, amestecaţi cu smântână, zahăr, oţet alb şi mărar proaspăt, tocat.*

25.

În cinstea generalului

Nate și Bunty Boothby conveniseră să se întâlnească în seara aceea la The Bar din hotelul Peninsula, în Tsim Sha Tsui, pentru o primă luare de contact, după care prietena lui Bunty, Marigold Dougherty, avea să li se alăture la cină în Felix, restaurantul ultramodern de la nivelul 28 al hotelului. Marigold era ofițer de rapoarte în Stația ASIS, locuia în Hong Kong de cinci ani și-l cunoștea extrem de bine. Nate trebuia neapărat să învețe bine zona și spera că cei doi australieni îl vor ajuta să se familiarizeze rapid cu orașul.

Nate se apropiase imediat de Boothby în cursul primei lor întâlniri care avusese loc în consulatul australian. Bunty era scund și solid, cu chip lătăreț și ochi cenușii. Avea umeri lați de înotător și părul blond, decolorat de soare și permanent neastâmpărat, al surferului inveterat. Fusese înregimentat în ASIS imediat după ce absolvise Universitatea Melbourne și, grație pasiunii lui de a călări valuri uriașe, operase în primii trei ani sub acoperirea destul de remarcabilă a „surferului", un iubitor al plajelor ce cutreiera tot globul în căutarea valului perfect. Era unul dintre primii străinii care făcuseră surf pe faimosul Silver Dragon, valul mareic bubuitor, înalt de opt metri și declanșat de luna plină, de pe râul Qiantang, lângă Shanghai, pentru un timp record de 52 de minute, brăzdând talazul maroniu-ciocolatiu pe placa sa scurtă model Twin Fin pe distanța de 17 kilometri. În ziua următoare, modestul surfer de 23 de ani în șort și șlapi restabilise contactul cu o sursă clandestină de raportare din ASIS – un colonel din 61398 *budui,* obscura unitate APE de război cibernetic din Shanghai – cu care se pierduse legătura, o acțiune operativă extraordinar de riscantă ținând seama de faptul că tânărul cu păr lung nu se bucura de imunitate diplomatică în China.

Bunty era laconic, ireverențios și ingenuu, un australian tipic neprotocolar, lung și deșirat, un observator ironic al „lăudăroșilor, fanfaronilor și scârboșilor" ce populau Pământul și, ocazional, îi mânjeau Serviciul iubit. Dar Nate înțelese rapid că rolul de provincial arțăgos pe care-l juca Bunty era doar camuflajul unui ofițer operativ cu ochi vicleni și instinct letal pentru racolarea surselor de informații umane. Veteran de-acum de zece ani, Bunty renunțase la salba din cochilii *puka* și purta cravată și costum la două rânduri, deși continua să fie un *larrikin*, un copil al naturii.

Barul din hotelul Peninsula era numai lambriuri din lemn închis la

culoare, aramă lustruită şi sticlărie strălucitoare. Se aşezară în două fotolii Chesterfield adânci din piele în colţul barului şi, la recomandarea lui Bunty, comandară două cocteiluri Rolls-Royce, specialitatea barmanului. Nate se lăsă pe spate în fotoliu.

— Acum două zile, am mers timp de şase ore, zise el. La sfârşitul zilei, nu-mi puteam da seama dacă eram sau nu filat.

Bunty sorbi din cocteil şi-l privi peste marginea paharului.

— Bun venit în Hong Kong! rosti el cu glas încet. În oraşul ăsta, regulile tale din Moscova sunt la fel de utile ca o scrumieră pe o motocicletă. Prea mulţi localnici şi prea multă mişcare. Noi nu credem că MSS ne urmăreşte cu regularitate. Ei au camere de supraveghere peste tot şi observatori staţionari şi informatori cooptaţi, dar sunt nişte nemernici răbdători, care sunt dispuşi să aştepte. Dacă ei cred că se-ntâmplă ceva serios, pot să desfăşoare o echipă mare care să tamponeze o ţintă.

Nate ridică o mână.

— Ce vrei să zici prin „să tamponeze o ţintă"? întrebă el.

Bunty sorbi iarăşi din sondă.

— Scuze, rosti el. Argou australian; e o pacoste – îl folosesc fără să-mi dau seama, aşa că opreşte-mă când spun ceva de neînţeles.

— Aşadar, ce-nseamnă să tamponezi pe cineva?

— Să-i controlezi mişcările, să-l împiedici fizic.

— Mersi. Şi atunci cum vom ajunge la Macao fără ca MSS să ne blocheze?

Bunty rânji.

— O să fim cu ochii-n patru, bineînţeles, dar hidroglisoarele şi ambele terminale maritime sunt acoperite, aşa că vom începe să ne descotorosim de filaj când punem piciorul în Macao.

— Şi după aceea?

— Omul nostru îl va aduce pe general pe plaja Hac Sa, în capătul sudic al insulei, explică Bunty. Acolo există un restaurant portughez mic şi izolat, chiar pe apă, Fernando's, unde puteţi avea o întâlnire discretă de afaceri în timpul cinei – că veni vorba, încearcă puiul cu sos roşu de miere. Eu voi sta la altă masă, de cealaltă parte a sălii, pentru orice eventualitate. Vom fi numai noi doi şi vom fi pe cont propriu.

— Cum crezi că va reacţiona generalul?

— O să fie-n regulă. Vreau să zic că totul va merge bine. Canarul meu a vorbit de câteva luni cu el şi l-a frăgezit. E speriat şi disperat şi a implorat ajutor pentru a acoperi fondurile oficiale pe care le-a pierdut la cărţi. Omul meu i-a spus că ştie un oficial rus care l-ar putea scoate din rahatul ăsta şi generalul crede că ruşii vor păstra tăcerea. Generalul nostru e un *drongo* – asta-nseamnă „idiot" în australiană; el *se aşteaptă* la o ofertă. Dacă-l poţi

convinge că eşti rus…

Bunty se opri brusc şi se ridică din fotoliu.

O femeie intră în bar şi făcu un semn din cap spre barman, care luă poziţie de drepţi. Se opri pentru scurt timp la o masă, ca să salute un cuplu de occidentali, în mod evident turişti. Veni apoi spre masa lor şi-i strânse mâna lui Bunty, zâmbind scurt. Se întoarse către Nate şi-l salută din cap, în timp ce Bunty o prezentă: Grace Gao, asistenta directorului general al hotelului Peninsula. Cu o indiferenţă studiată, ea îl clasifică pe american în maniera tuturor hotelierilor, evaluându-i în trei secunde statutul financiar, social şi profesional. Nu clipi din ochi.

Instinctele de ofiţer de caz ale lui Nate vibrară ca un păianjen pe o piatră încinsă. Grace Gao era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Avea o frunte înaltă şi sprâncene drepte deasupra ochilor căprui, migdalaţi. Părul negru îi era împletit în coc la ceafă, cu şuviţe de o parte şi de cealaltă a feţei. Pomeţii înalţi îi încadrau chipul oval şi o bărbie dăltuită masculin. Un nas roman neaşteptat, cu o uşoară proeminenţă, îi accentua trăsătura facială cea mai remarcabilă: gura cu dinţi de porţelan şi buze trandafirii. Era chinezoaică, desigur, dar prin venele ei curgea sângele unui strămoş îndepărtat care fusese corăbier portughez sau comerciant olandez, astfel că avea aroma eurasiatică de nucşoară şi cuişoare.

În spatele frumuseţii, dar nu din cauza ei, faţa îi radia încăpăţânare, lipsă de răbdare, dispreţ. Vorbi degajată cu Bunty, ignorându-l pe Nate. Era scundă şi subţire, cu fustă neagră şi jachetă tot neagră, moale, cu revere late, peste o cămaşă neagră mulată, care sugera un bust generos, întâlnit mai degrabă în Manhattan sau Malibu. Purta pantofi scumpi, negri, cu vârfuri ascuţite. Nate observă că venele albastre, proeminente, erau perfect vizibile prin pielea de pe dosul palmelor şi de pe labele picioarelor, ceea ce sugera o activitate fizică frecventă şi sănătate robustă. Femeia strânse mâna lui Bunty, îl ignoră din nou pe Nate, se întoarse şi ieşi din bar, etalându-şi gambele ca mingile de tenis, ce pulsau în timp ce umbla. „Şi altă femeie are asemenea picioare, gambe de balerină”, se gândi Nate şi simţi o înţepătură de dor vinovat. Bunty se aşeză, îşi termină băutura, dând capul pe spate, şi-l privi pe american.

— Bun venit în club, colega, spuse el.

— Ce club? întrebă Nate.

— Fan clubul Grace Gao. Jumătate dintre expatriaţii din Hong Kong ar vrea să facă scufundări în lacul Gao, iar câţiva miliardari din Singapore şi Shanghai i-au oferit luna de pe cer. Din câte ştiu, nimeni n-a intrat măcar în grădină, cu atât mai puţin la uşa din faţă. Tipa lucrează câte 16 ore pe zi la hotel, apoi se duce acasă într-un mic apartament din Grenville House pe

Magazine Gap Road – întâmplător, nu departe de locul unde te-au cazat pe tine.

— De unde ştii unde locuieşte?

Chipul lui Bunty era perfect impasibil.

— Din curiozitate, am verificat-o.

— „Curiozitate”?

— Unicul ei hobby este yoga – ai văzut ce condiţie fizică are. Studiază cu un maestru hodorog în Kowloon şi din când în când dă lecţii private oaspeţilor din hotel. Se pare că-i destul de bună: e yoghin de nivelul trei, orice o fi însemnând asta.

— Şi nu există chiar niciun bărbat în viaţa ei? întrebă Nate.

— Colega, toţi bărbaţii dintr-o cameră înalţă zmeul când intră ea pe uşă, dar e inabordabilă.

— Dacă aş ghici că înalţă zmeul înseamnă că au o erecţie m-aş înşela cu mult?

Bunty îşi consultă ceasul.

— Pentru un yankeu, te prinzi repede. Atâta doar să nu-i spui lui Marigold.

•

Trecură prin galeria comercială din Peninsula, pe lângă vitrine umplute cu caşmir, piele şi aur, până la ascensorul privat spre Felix Restaurant. Pereţii interiori ai cabinei liftului erau acoperiţi cu panouri din lemn întunecat, sculptate în modele fantastice, unduitoare. Pe măsură ce urcau la nivelul 28, luminile normale îşi reduceau intensitatea şi se aprindeau lent spoturi albastre, purpurii şi roşii, ca şi cum ar fi urcat într-o mezosferă din cerneală. Uşile se deschiseră pe un coridor îngust, de asemenea iluminat discret cu spoturi colorate, prin care intrară în restaurant, o sală foarte înaltă, cu coloane masive de antracit, trepte luminoase din plexiglas către nivelurile de la etaj ale barului, şi ferestre integrale din podea până în plafon, cu o panoramă magnifică spre portul Victoria, ziguratele şi obeliscurile insulei Hong Kong care străluceau ca incendiate şi reflexiile unui milion de luminiţe ce tremurau pe apa neagră a portului.

Marigold Dougherty stătea la o masă de lângă fereastră şi flutură din braţ ca să le atragă atenţia. Avea în jur de 30 de ani, era scundă şi slăbuţă, cu o coamă de păr blond inelat ce-i ajungea până la umeri, sprâncene blonde stufoase şi ochelari de hipster, cu rame pătrate. Şi ea fusese surfer, era ireverenţioasă şi impertinentă, cu un râs molipsitor ce-i dezvelea dinţii albi, drepţi. Strânse ferm mâna lui Nate şi arătă scaunele de la masa lor.

— Pe faţa cui vrei să te sprijini? îl întrebă.

Scaunele erau din ţevi de oţel şi ţesătură albă, iar pe spătarul fiecăruia se

afla chipul serigrafiat al unui angajat din Peninsula, inclusiv cea a faimosului bucătar-şef al lui Felix.

Nate izbucni în râs.

— E vreun scaun cu faţa lui Grace Gao? zise Bunty. Cred că Nate îl vrea pe ăla.

Marigold se întoarse către el.

— Oh, nu, Nate, spuse ea. Nu-mi spune că şi tu…

Nate strânse din umeri.

— Tocmai am întâlnit-o în bar, zise el, însă Bunty confundă pasiunea carnală cu interesul operativ. Asistenta directorului general dintr-un asemenea hotel poate fi o agentă utilă. N-a încercat nimeni s-o racoleze?

Australienii schimbară priviri între ei în timp ce se aşezau. Un chelner destupă o sticlă de vin.

— Acum trei-patru ani, un englez din Staţia MI6 a făcut o încercare, spuse Bunty. Cum îl chema?

— Nigel, răspunse Marigold. Nigel şi nu mai ştiu cum.

— Dar nu s-a înregistrat niciun progres, continuă Bunty. Se ştie că fata noastră Grace a fost la universitate în Ţara Prosoapelor Uscate. Urăşte Anglia.

Nate o privi pe Marigold, aşteptând o explicaţie.

— Prosop uscat fiindcă englezii fac baie doar o dată pe săptămână, râse ea.

— În tot cazul, înseamnă că părinţii ei au bani dacă au trimis-o să facă şcoala în Anglia, observă Nate.

— Nimeni nu ştie nimic. Britanicii au puricat-o binişor, ca şi noi de altfel, dar n-am găsit mare lucru, zise Marigold, analista. S-ar putea să fie originară din Foshan, aproape de Macao, ceea ce explică şi trăsăturile eurasiatice.

— Ceea ce poate explica, mai departe, de ce-i aşa rece şi rezervată, adăugă Bunty, ofiţerul de caz. Chinezii nu le privesc cu ochi buni pe femeile metise – le numesc *ham shui mui,* „fete de apă sărată", pentru că se spune că au fost concepute pe vapoare în port.

— Şi care-i numele ei chinezesc? întrebă Nate.

Chinezii care interacţionau cu occidentali obişnuiau să-şi aleagă nume vestice mai uşor de pronunţat. Marigold clătină din cap.

— Ceva ciudat… dar nu-mi pot aminti acum, zise ea. Pot să-l caut mâine.

— Ajunge cu delta râului Pearl, spuse Bunty. Ţi-ai irosi timpul cu ea. Trebuie să-ţi dăm nişte informaţii despre ciocârlia din Macao. Totul e neoficial, colega – te rog, da?

Nate aprobă din cap.

— Suntem parteneri în operaţiunea asta, încuviinţă el. Dă-i drumul.

— Capul Obtuz tocmai a avut Pânza de Iarnă, zise Bunty. Iar lacomul nostru general din APE a depăşit planul.

— „Pânza" este bugetul trimestrial şi şedinţa de planificare din sediul ASIS, explică Marigold, anticipând întrebarea americanului. Ştii, ca în „ce pânză încurcată ţesem când învăţăm prima dată să-nşelăm…"[11]. Şi ne place să numim „Capul Obtuz" sediul nostru din Canberra.

— Noi am poreclit Langley „Palatul Puzzle-urilor", zise Nate. Îmi place mai mult Capul Obtuz.

— Bugetele anuale pentru Serviciu cresc şi se micşorează în funcţie de succesele operaţionale, rosti Bunty.

— Ca să nu mai amintim de carierele „macilor înalţi" care-şi asumă meritul pentru ce se-ntâmplă pe teren, adăugă Marigold. De-a lungul anilor am avut o mulţime de jucători care dădeau cu banul: Cumquat, Spud Ben Gurion, Captain Dirty.

— Da, încuviinţă Nate, şi noi avem specia asta în Cartierul General.

— Ca să ştii, spuse Bunty, există presiuni considerabile pentru ca acţiunea noastră din Macao să fie încununată de succes. Şeful secţiunii care gestionează Hong Kong şi Macao – noi îi spunem SMIMO – speră ca într-o bună zi să ajungă director general. Pe chestia asta e ca pe jar, trimite câte zece telegrame pe zi, ne anticipează planurile şi, de când ai venit, îţi pune sub semnul întrebării experienţa, cunoştinţele şi competenţa.

— Plus descendenţa, zise Marigold şi bătu repede din pleoape spre Nate, cu bărbia în palmă. Dar i-am spus că încă nu-l cunoaştem suficient pe ticălos.

— Pare începutul unei frumoase prietenii, rânji Nate. Serviciul vostru mă va transporta cu avionul la Canberra pentru ceremonia decernării medaliei după ce punem mâna pe general?

— Nu te baza pe mine, colega, spuse Bunty. SMIMO va bloca uşa şi va revendica meritele.

— Abia aştept să-l întâlnesc, zise Nate. Ce-nseamnă SMIMO?

— Vine de la „Sunt marfă, întrebaţi-mă orice", răspunse Marigold.

— Sunteţi absolut siguri că nu-i din Cartierul General CIA? întrebă Nate.

— Am vrut doar să ştii cât de importantă este pentru noi operaţiunea asta, îi explică Bunty.

— Apreciez, încuviinţă Nate. Putem face un singur lucru: s-aducem acasă capul generalului într-un coş de nuiele.

Marigold clătină din cap.

— Abia te pot înţelege cu tot argoul ăsta american, spuse ea.

„Amuzanţi, intuitivi şi talentaţi", se gândi Nate. Era bucuros că-i avea pe

[11] Walter Scott, *Marmion* (1808) (*n.tr.*).

cei doi de partea lui şi ştia că putea avea încredere că SSt Burns îl va susţine la Langley, indiferent cum s-ar fi desfăşurat operaţiunea. Nu ştia totuşi la ce să se aştepte din partea generalului APE panicat, sau dacă propria lui limbă rusă va fi suficientă, sau dacă putea convinge cu abordarea sa cu steaguri false, sau cum să rezolve problema nodului gordian a supravegherii din partea MSS. Prin comparaţie, rigorile fostelor lui operaţiuni pe străzile Moscovei păreau de-a dreptul banale.

Tocmai atunci Grace Gao traversă salonul, salutând mesenii din cap, stând de vorbă cu şeful de sală, inspectând aranjamentele deja imaculate de pe mese. Nu dădu niciun semn că i-ar fi observat pe australieni şi pe Nate. Din cealaltă parte a încăperii, Nate îi urmări mişcările – line şi armonioase – ca şi felul cum ţinea diverse obiecte în mâini, un meniu, un pahar pentru vin, un şervet de olandă. Când femeia se întoarse în profil, îi observă curbura lină a abdomenului şi feselor, linia fină a bărbiei şi maxilarului, nasul drept, ca şi ridicarea şi coborârea cămăşii, întinsă la fel de perfect ca membrana unei tobe. Ea nu ştia că era urmărită şi probabil că nu i-ar fi păsat. Marigold se aplecă peste masă şi-i întinse lui Nate un meniu.

— Zău că nu este, îi vorbi ea încet. Nu poate fi racolată. E complet zăvorâtă pe dinăuntru.

— Poate că ai dreptate, zise Nate şi-şi ridică paharul de vin. În cinstea generalului!

COCTEILUL ROLLS-ROYCE DIN PENINSULĂ

Umpleţi cu gheaţă un shaker. Turnaţi o linguriţă de bar de benedictină, 15 ml de vermut Mancino Secco, 15 ml de vermut Mancino Rosso şi 60 ml de gin Tanqueray No. Ten. Amestecaţi totul zece secunde. Luaţi din frigider un pahar frapat şi strecuraţi amestecul în el. Serviţi cu o felie de portocală.

26.

O femeie periculoasă

Semnalul de la agentul lui Boothby sosi după două zile, mai devreme decât se aşteptase cineva. *Zhong Jian Fang,* generalul-locotenent Tan Furen din FRAPE, aterizase după miezul nopţii pe aeroportul internaţional Macao la bordul unui turbopropulsor pentru distanţe scurte model Xian MA60, aparţinând Forţelor Aeriene APE, şi se cazase la hotelul lui obişnuit, Conrad Macao de pe Cotai Strip, unul dintre cele trei hoteluri-cazinou de lux care stăteau unul lângă altul, aidoma unor suporturi pentru cărţi din neon pâlpâitor, pe Estrada do Istmo, sufocată de trafic.

Generalul Tan a fost condus într-un apartament VIP – statutul de general APE era subordonat etichetei de jucător pe sume mari – şi, după ce a petrecut o oră în cameră cu o escortă favorită din Africa de Sud, cunoscută ca „Air Jaws", a coborât la etajul cu sălile de joc, unde, în orele mici ale dimineţii, a pierdut alţi 50 000 de dolari la blackjack şi *fāntān*, o variantă chineză obscură a ruletei. Ca de obicei, obişnuita lui ardoare pentru jocuri a fost brusc eclipsată de imaginea zidului de execuţie, aşa că la ora 5:00 l-a sunat pe agentul lui Boothby ca să-l implore să aranjeze urgent o întâlnire cu „prietenul" lui rus, care, spera generalul, va fi de acord să devină binefăcătorul său. Trebuia neapărat să se grăbească, se bâlbâi generalul, fiindcă în noaptea aceea oficialii din cazinou nu-şi manifestaseră dispoziţia de a-i onora creditul pentru joc, semnalul alarmant al unui apropiat scandal.

Agentul lui Boothby – numele lui de cod era CAESAR – trimise imediat un SMS cu textul *yǒu yuán qiān lǐ lái xiāng huì* către telefonul mobil operativ al lui Bunty, care nu putea fi atribuit nimănui; textul acela era un bine cunoscut proverb chinezesc care însemna „Destinul îi aduce pe oameni laolaltă, indiferent cât de departe sunt". Era semnalul că întâlnirea cu generalul în Fernando's Restaurant de pe plaja Hac Sa urma să aibă loc diseară la ora 19:00. O furtună de telegrame operative pornite de la ora locală 6:00 spre Canberra (unde era ora 8:00) şi Langley (ora 18:00, dar cu o zi în urmă) menţinură încinse toată dimineaţa canalele codificate. SMIMO, şeful ASIS pentru China de Sud, dictă o serie de telegrame neplăcute şi inutile, în care avertiza despre „ambuscade şi provocări", în timp ce Elwood Holder, şeful Operaţiunilor China, trimise un mesaj de numai trei cuvinte: „Baftă, vânătoare bună". Pentru a nu se lăsa întrecut, Simon Benford, şeful

contrainformaţiilor din CIA, expedie o telegramă cu doar două cuvinte: „Speriaţi-mă”. Jocul putea începe.

Bunty şi Nate s-au întâlnit la terminalul feriboturilor pentru Macao, în Kowloon, la ora 10:00, şi s-au îmbarcat pe aeroglisorul butucănos de culoare vişinie, pentru drumul rapid de o oră pe lângă insulele ca nişte căpăţâni de zahăr ale Mării Chinei de Sud, ale căror piscuri erau învăluite în pâclă umedă. Cei doi ofiţeri s-au urcat în mijlocul unei mulţimi de turişti chinezi, care pălăvrăgeau întruna, şi au stat separaţi pe fotolii ca de avioane, cu tetiere îmbrăcate în ţesătură, ascultând cum manşoanele parâmelor din panourile de deasupra lor zumzăiau de vibraţii, în timp ce hidroglisorul aluneca pe marea complet netedă, ridicând în urmă o jerbă de stropi albi. Nate purta un costum alb de vară şi cămaşă cu guler cu colţuri lungi şi ascuţite; în buzunar avea o cravată ţipătoare cu un imprimeu ameţitor, preferat de oficialii ruşi din toată lumea, care erau puşi în dificultate de modă. Îşi unsese părul negru cu o pomadă parfumată primită de la Marigold şi purta ochelari cu rame de sârmă şi lentile uşor fumurii. Deghizarea aceea sumară avea să-i modifice profilul ştiut.

Cei doi au avut grijă să iasă din terminalul Macao în mijlocul aceleiaşi gloate zgomotoase de turişti şi au mers pe jos câteva intersecţii înainte de a opri un taxi de pe stradă. Deoarece Bunty vorbea o chineză acceptabilă, au angajat şoferul pentru o zi şi au început să parcurgă un traseu turistic sinusoidal, traversând în toate direcţiile insula Taipa de 30 de kilometri pătraţi, căutând indicii de filare. S-au oprit la Macao Giant Panda Pavilion, au urmat un drum de munte în serpentină prin pădurea tropicală spre A-Ma Cultural Village, apoi au cotit spre sud-vest, către satul colonial portughez Coloane, şi au mers pe jos printre vile pastelate şi prăvălii, ajungând în bizara piaţă Marques, cu pietre de pavaj albe şi negre, vălurite, un vestigiu al trecutului maritim al coloniei. Au intrat în ungherele răcoroase ale capelei galben-canar a Sfântului Francisco de Xavier, cu absida de un albastru regal pictată cu nori şi pescăruşi. Nate s-a uitat pe fereastră şi a pocnit încet din degete pentru a atrage atenţia lui Bunty.

Un chinez scund, cu pantaloni negri şi cămaşă albă, lenevea aparent sub o arcadă a colonadei ce flanca piaţa, primul „posibil” filaj pe care-l văzuseră toată ziua. Deocamdată era neconcludent, dar nu strica să-i forţeze un pic mâna pentru a vedea ce va face. Hoinăriră prin străzile înguste ale satului, efectuară două întoarceri perfect naturale şi intrară în trei prăvălii separate, dar bărbatul nu reapăru. Să fi fost doar un observator staţionar? Exista o echipă mai mare, care-i fila din flancuri? Oare erau deja „încadraţi” şi n-o ştiau? Cum putea fi supravegherea atât de bună? Acesta era iadul familiar al detectării filajului: să nu vezi nimic, să nu ştii. Să continui.

După ce reveniră la taxi, ocoliră capătul sudic al insulei, pe lângă plajele vulcanice ale golfurilor întinse în formă de potcoavă, apoi ieşiră de pe drumul principal, din nou pe un drumeag cotit, până la Capela Our Lady of Pain, în forma literei A.

— Al dracului de potrivit, mormăi Bunty, cu cămaşa lipită de spinare.

Spre deosebire de Panda Pavilion, poienița aceasta din vârful muntelui era pustie. Niciun vehicul nu apăru, niciun trecător nu se ivi dintre copaci. Lăsându-l pe taximetrist în parcare, Bunty şi Nate urmară o potecă de ciment şerpuită şi năpădită de buruieni prin jungla plină de miasme şi în trei minute ajunseră la un luminiş şi un pâlc de cinci căsuțe în stil colonial portughez, acum abandonate, cu coloane şi porticuri, şi o panoramă magnifică a mării de dedesubt. Trepte de piatră măcinate suiau până la verande şubrezite şi buiandrugi prăbuşiți. Rame rupte de ferestre erau sufocate de vegetația junglei. Interioarele ruinate erau verzi de muşchi şi miroseau a acru şi a mucegai. Casa din mijlocul semicercului de cinci avea balustrada ruptă în lungul verandei cândva elegante, cu fierul ruginit ieşind din ciment măcinat. O urnă ornamentală mare din piatră stătea de o parte a uşii frontale sparte; perechea ei căzuse şi se spărsese de mult. Bunty şi Nate se uitară cu grijă în urna adâncă, apoi schimbară priviri.

— Cutie poştală oarbă, şopti Nate şi Bunty încuviință din cap.

Măcar acum aveau în Macao un sit unde puteau face schimb de materiale cu generalul.

După ce reveniră în taxi, Bunty se interesă despre cele cinci case abandonate din junglă. Întrebarea declanşă o explicație lungă într-o chineză agitată din partea şoferului, care se întoarse de câteva ori pentru a-şi privi pasagerii, de obicei când intra într-un viraj în ac de păr, şi însoțită de frecarea violentă a palmelor şi de o pantomimă remarcabil de sonoră de strănuturi violente. Bunty se lăsă pe spate pe banchetă şi râse.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă Nate. Ce a spus?

— Iisuse Hristoase, locul ăla a fost o colonie de leproşi în anii 1920, zise australianul. Şoferul ne-a sugerat să ne spălăm bine pe mâini înainte de a mânca.

•

— *Dobrîi vecer*, bună seara, rosti Nate din spatele lentilelor fumurii. Numele meu este Dolgorukov.

Se simțea ca Peter Lorre într-un film *noir,* ținând o țigară între degetul mare şi arătător.

Generalul Tan stătea într-o sală aproape goală din Fernando's Restaurant. Cele 12 mese din încăpere erau acoperite cu fețe de masă roşii şi aveau pe ele farfurii din lut ars şi carafe mari cu mâner, pentru apă. Scaunele cu

spătar înalt erau din ratan împletit și scârțâiau pe podeaua de gresie roșie. Bunty stătea la o masă în capătul opus al încăperii, în spatele generalului și în raza vizuală a lui Nate. Stabiliseră amândoi două semnale simple: dacă Bunty își ciocănea cu degetul cadranul ceasului, însemna că Nate trebuia să pună capăt cinei și discuțiilor în următoarele 15-20 de minute; dacă, pe de altă parte, el simula ruperea în mâini a unui bețișor pentru mâncat, asta însemna un soi de urgență, iar Nate trebuia să pună capăt imediat contactului și să-l scoată pe general prin ușile-ferestre, peste patioul cu dale și acoperit de o pergolă, apoi pe plaja Hac Sa, de unde spera că agentul lui Bunty, CAESAR, avea să-l suie în mașina lui și să părăsească locul.

După o zi interminabilă de umblat în condiții de temperatură de 30 de grade cu umiditate 90%, ofițerii erau obosiți și transpirați din cap până în picioare, dar mulțumiți pentru moment că erau „curați". Îl plătiseră pe taximetrist și se așezaseră într-un loc ferit, pe o bancă lângă plajă, așteptând ora cinei. Trecuseră în revistă cele discutate în amănunt cu câteva zile în urmă în consulatul Australiei. În rolul său de ofițer SVR exploatator, Nate trebuia să atingă un echilibru delicat – trebuia să fie înțelegător și conștient de importanța de a-i îngădui generalului să salveze aparențele, dar în același timp să-l informeze cu brutalitate pur rusească asupra faptului că salvarea financiară va fi însoțită de un cost. „Superiorii" lui Nate aveau să dea banii numai după primirea de informații strict secrete despre Forța de Rachete Strategice ale APE și numai după ce informațiile respective aveau să fie validate de experții din Moscova.

Agentul lui Bunty, CAESAR, fusese instruit să sugereze generalului că o ofertă preliminară de secrete ale FRAPE va demonstra nu numai bună credință și va netezi drumul spre o înțelegere reciprocă, dar va elimina în același timp întârzieri periculoase. „*Qiān lǐ sòng é máo*", îi spusese CAESAR generalului, „adu o pană de lebădă de la o mie de mile depărtare", un cadou mărunt, însă care să declare sinceritatea celui care-l dăruia. Având o gaură de aproape 1,1 milioane de dolari în gestiune, generalul pricepu mesajul.

Nate memorase de asemenea o listă scurtă de cerințe prioritare, întocmită de analiștii Departamentului Apărării despre Forța de Rachete a APE, o listă de acronime și abrevieri ce defineau armele chinezești care îngrijorau cel mai mult Pentagonul: racheta de croazieră CJ-10 cu rază lungă de acțiune, cu aripioare aidoma celor de rechini; vehiculul glisor hipersonic WU-14 aflat în fază de proiectare; racheta balistică butucănoasă JL-2, lansată de pe submarine; ca și racheta balistică intercontinentală DF-41, lungă de 20 de metri, mare cât un coș de fabrică atunci când stătea vertical pe lansatorul ei mobil.

Între conducerile CIA și ASIS avuseseră loc dezbateri încinse privind

modul cel mai bun de a „pregăti cârligul” pentru a se asigura că generalul va deveni o sursă de raportare regulată. SMIMO insista ca, inițial, să i se dea generalului doar 500 000 de dolari, pentru a menține un control pozitiv. Holder, șeful Operațiunilor China, susținea că era vital ca delapidarea generalului să fie acoperită cât mai repede.

— Dacă se va descoperi că a delapidat din fonduri oficiale, spusese Holder, cariera lui de sursă care raportează se va încheia brusc și sângeros. Cât despre controlul pozitiv – el a delapidat bani APE, a avut contacte nedeclarate cu ceea ce a crezut că sunt ofițeri de informații ruși, ne-a acceptat banii și în schimbul lor a oferit informații secrete. Cârligul este bine pregătit. Tipul nu se găsește în poziția de a revoca acordul. Iar Nash îi va reaminti asta, în termeni deloc blânzi. Îi putem da toată suma.

Întrucât ceasul ticăia, SMIMO acceptase în final, cu reticență, dar nu înainte de a anunța că nu va fi vina lui dacă va urma un eșec.

Generalul Tan Furen era scund și îndesat, cu tenul roșcovan al sudicilor din Guangzhou. Chipul îi era plat și aspru, cu nas borcănat și gură cu buze subțiri. Părul negru ca tăciunele era foarte scurt pe părți și bogat în creștetul capului, unde era tuns drept, astfel că-i accentua țeasta deja pătrățoasă. Purta un costum cumpărat de gata, care nu-i venea bine, cămașă albă, scrobită, și cravată simplă, roșie. Se ținea cu ambele mâini de marginea mesei și-l fixa cu privirea pe Nate, luptându-se, evident, cu o situație în care era subordonat unui bărbat mult mai tânăr.

— Prietenul nostru comun, începu Nate într-o rusă înflorită și vorbind încet pentru ca generalul să fie silit să-l asculte cu atenție, mi-a spus că ai un necaz care nu ți se datorează în exclusivitate. Este regretabil că un conducător cu rangul și prestigiul dumitale a fost pus în poziția aceasta de niște cămătari lipsiți de scrupule. Am fost de acord să mă întâlnesc cu dumneata pentru a-ți oferi orice fel de ajutor și pentru a-mi afirma admirația nețărmurită pentru țara dumitale.

Generalul Tan încuviință din cap o singură dată, cercetând cu privirea chipul lui Nate. „Salvarea onoarei. Nu-i vina ta, bătrâne cărăbuș”.

— Ești în stare să mă ajuți? întrebă generalul.

Nate îi umplu un pahar cu apă din carafă, un semn de respect.

— Superiorii mei din Moscova m-au însărcinat cu găsirea unei soluții pentru necazurile dumitale, spuse el.

— Cunoști suma?

Nate încuviință și-și supse dinții, ca și cum ar fi fost plictisit.

— Ce valută preferi? întrebă el. Renminbi, euro, dolari?

Generalul Tan clipi repede. Era prea simplu. El se așteptase ca rusul să încerce *li yong ruo dian,* să-i exploateze vulnerabilitățile.

— În dolari este bine, zise el încet.

Rata de schimb cu yuani chinezeşti i-ar fi asigurat un mic surplus pentru buzunarul personal.

— Voi transmite Centrului solicitarea dumitale, încuviinţă Nate cu un aer grandios. Ne putem reîntâlni peste… să zicem 30 de zile.

Generalul tresări. „Acum începe afacerea propriu-zisă, acum vine punerea zăbalei".

— Treizeci de zile! repetă Tan. Nu, este inacceptabil. Vreau să spun că este problematic. În situaţia aceasta, timpul joacă un rol vital.

Un chelner aduse două farfurii umplute vârf cu *ayam masak madu,* pui gătit în stil indonezian, cu sos roşu de miere, condimentat cu curry, ghimbir şi scorţişoară, şi două sticle de bere Zhujiang, rece ca gheaţa. Ignorându-l pe general, Nate/Dolgorukov începu să mănânce, întinzând colţul de pâine de ţară prin sosul picant. Fără să-şi atingă farfuria, generalul Tan se uită la el şi pe buza superioară îi apăru o linie de transpiraţie. Chelnerul se învârti prin preajmă şi întrebă dacă era ceva în neregulă cu mâncarea generalului. Tan se răsti în chineză, spunându-i să dispară imediat. După aceea trase aer adânc în piept şi se luptă cu impulsul de a răcni la Nate.

— Înţelegi, tovarăşe, mă îngrijorează posibilitatea ca, odată cu trecerea timpului, să fie descoperite anumite nereguli. Mi s-a dat de înţeles că este posibilă o rezolvare rapidă a situaţiei.

Generalul îşi şterse sudoarea de pe buză. Nate lăsă jos furculiţa.

— O rezolvare rapidă?

— Da. Poziţia mea este cumva precară.

— Înţeleg, zise Nate. Şi am credinţa că este posibilă o acţiune rapidă, dacă pot asigura Centrul că putem conveni asupra unui protocol reciproc benefic.

Vorbea în rusă cât mai lent posibil. Rusa lui Tan era elementară, în cazul cel mai fericit.

— Putem, putem, spuse generalul.

„Momentul adevărului".

— În prezent faci parte din Forţa de Rachete Strategice a Armatei Populare de Eliberare?

— Da, încuviinţă încet generalul.

Ştia ce se apropia.

— În Moscova există un interes major faţă de FRAPE, continuă Nate. Dispunerea activelor… cercetarea şi dezvoltarea… doctrina strategică… Aş putea continua, dar sper că poţi să oferi în mod discret informaţii oficiale, informaţii valide, despre subiecte de interes pentru Moscova.

— Asta-i uşor de făcut, spuse generalul care se simţea în mod clar inconfortabil. Deoarece am anticipat o asemenea solicitare, mi-am îngăduit

să aduc o mostră.

Scoase din buzunarul hainei un cartuş din plastic şi-l împinse spre Nate peste faţa de masă.

— Aceasta este o bandă magnetică pentru stocare din arhive, o trecere generală în revistă a operaţiunilor unităţii, a conducătorilor ei şi a programelor de dezvoltare a armelor.

Nate mai văzuse astfel de cartuşe pentru stocare de date; pe eticheta de pe cotorul său scria IBM 3590.

— Este o ofertă bine-venită şi clarvăzătoare, rosti el punând cartuşul în buzunar. Trebuie să ţi-l restitui?

Generalul clătină din cap.

— Desigur, experţii noştri din Moscova vor dori să evalueze informaţiile.

„Asta în cazul în care vrei să ne bagi pe gât firimituri, rinocer bătrân!"

— Cred că oamenii dumitale din Moscova vor fi mulţumiţi de conţinut, spuse generalul. Sunt date despre depozitarea şi managementul armamentului în Baza 22 din lanţul muntos Qinling din provincia Qinghai, lângă oraşul Xian.

„Iisuse Hristoase", îşi zise Nate. „Depozite cu bombe nucleare chinezeşti".

— Scuză-mă totuşi dacă repet, dar timpul joacă un rol vital.

Ca şi cum l-ar fi auzit, Bunty bătu cu degetul în cadranul ceasului său din celălalt capăt al încăperii. Stăteau în restaurant de 90 de minute şi era momentul să se separe.

— Specialiştii de la Moscova vor examina imediat conţinutul benzii, spuse Nate terminându-şi berea. Dacă e satisfăcător, îl voi anunţa pe prietenul nostru comun şi te voi aştepta mâine seară în pavilionul din capătul nordic al acestei plaje, cu un troler care, după cum vei vedea, va fi destul de greu. Tot atunci vom discuta cum vom continua să ne întâlnim, informaţiile *perisabile* – nu de arhivă – de care am nevoie şi salariul substanţial pe care-l voi propune Centrului, pe lângă acest „bonus de cunoaştere", pentru continuarea prieteniei dumitale. Este satisfăcător?

Generalul încuviinţă din cap, pe de o parte uşurat că acum avea să evite probabile acuzaţii de corupţie şi delapidare, dar pe de altă parte conştientizând, cu amărăciune, că în decursul unei cine cu pui picant devenise un trădător al statului.

În felul acesta, generalul-locotenent Tan Furen din FRAPE – care a primit numele de cod SONGBIRD din partea managerilor exaltaţi din Cartierele Generale Canberra şi Langley – a devenit cea mai prolifică sursă de informaţii militare chineze din istoria Operaţiunilor China. SMIMO a fost trecut pe lista scurtă de selecţii ca director general adjunct al ASIS, ofiţerul ASIS de caz George „Bunty" Boothby a fost promovat două trepte şi s-a

logodit cu Marigold Dougherty, Staţia CIA Hong Kong a primit medalie de merit, iar Nathaniel Nash a fost condamnat la moarte de Biroul Politic al Partidului Comunist Chinez.

Problema era că Nash nu ştia asta deocamdată.

•

— Este un diamant veritabil? întrebă Nate, apropiind mâna lui Marigold de ochii săi şi admirându-i inelul. De ce e decolorată piatra? L-ai dus la un evaluator?

Marigold râse şi Bunty îi arătă degetul mijlociu. Trecuseră zece zile de la Macao. Se aflau în barul de pe terasa restaurantului Felix, un local circular, uşor ridicat, cu banchete bej capitonate şi ferestre curbate ce dădeau spre portul Hong Kong, pentru a sărbători predarea reuşită a lui SONGBIRD către o echipă comună ASIS/CIA, care amplasase cu succes noul sistem de comunicaţii prin satelit BRAINBAG. Acesta îi permitea lui SONGBIRD să transmită gigabytes de informaţii din confortul biroului său din Beijing, în *Zhōnghuá Rénmín Gònghéguó Guófángbù,* Ministerul Apărării Naţionale al Republicii Populare Chineze, unde fusese recent numit inspector-general, un post care-i oferea acces nelimitat la toate faţetele armatei chineze.

Desigur, asta nu mai conta, însă generalul Tan continua să creadă că el raporta aliaţilor comunişti fraţi de la Moscova; până şi transmiţătorul în rafale BRAINBAG avea comutatoarele şi butoanele etichetate în chirilică.

Introducerea la timp a unui sistem de comunicaţii prin satelit îl scăpase, din fericire, pe Nate de responsabilităţile de a se întâlni personal cu SONGBIRD în Macao. Nate intenţiona să termine întocmirea documentelor aferente şi să-şi încheie misiunea PDT în Hong Kong după cel mult o săptămână. Viitorul era neclar: se putea întoarce la Londra ca să-şi termine detaşarea, să aştepte o misiune separată sau să rămână înţepenit în Palatul Puzzle-urilor. Decizia avea să-i aparţină lui Simon Benford. Prin racolarea lui SONGBIRD, se presupunea că relaţia lui cu Nate avea să se îmbunătăţească. Oare asta avea să însemne că va fi repartizat din nou cazului DIVA? Oare Benford avea să-i îngăduie s-o vadă pe Dominika? Sau carantina va continua şi el va fi trimis undeva departe de operaţiunile ruseşti, pentru a preîntâmpina până şi posibilitatea îndepărtată a unei reîntâlniri cu ea? Se gândi într-o doară să solicite să fie trimis la o Staţie internă – fulgerări de imagini ale lui Agnes într-un hamac în Palos Verdes – sau poate să se piardă în Divizia America de Sud.

O zări pe Marigold schimbându-se la faţă şi, întorcându-se, o văzu pe Grace Gao, asistenta directorului general, stând lângă masa lor. Purta o rochie reiată de lână neagră, mulată pe corp, cu guler înalt şi mâneci lungi, care dezvăluia doar ceva mai puţin din curbele ei arcuite decât dacă s-ar fi

afundat complet goală în ciocolată topită. Părul îi era strâns în creştetul capului, punându-i în valoare cerceii mari şi rotunzi din argint, şi avea pe încheietura mâinii stângi o brăţară chinezească vintage masivă din argint, presărată cu pietre de coral roz-somon. Buzele date cu gloss aveau culoarea grepfrutului trandafiriu.

— Mi se pare mie sau am văzut un inel? întrebă Grace. Se sărbătoreşte ceva? Îngăduiţi-mi să vă ofer o sticlă de şampanie. Făcu un semn din cap spre barmanul din spatele tejghelei circulare, apoi îl privi pe Nate. Mă bucur să vă revăd în Peninsula. Vă rog să mă anunţaţi dacă aveţi nevoie de ceva, domnule…

Nate zâmbi.

— Mă numesc Nash, zise el, dar te rog să-mi spui Nate. Hotelul este magnific. Te descurci excelent cu administrarea lui.

Grace surâse.

— Suntem foarte mândri de „Pen", spuse ea. Îi cunoşti istoria? Poate că într-o zi îţi pot oferi un tur.

— Mi-ar plăcea, încuviinţă Nate.

— Sun-o pe asistenta mea, oricând.

Grace zâmbi din nou spre toţi ocupanţii mesei, se întoarse şi ieşi din bar. Tăcere absolută. Marigold şi Bunty îl priveau fix pe Nate, încercând să nu râdă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— O schimbare radicală de comportament, rosti Marigold. Dintr-odată, te place.

Americanul desfăcu larg braţele.

— Nu mi se pare deloc greu de crezut. Şi-a venit în sfârşit în fire, asta-i tot.

— Asta ar fi o insolenţă, colega, spuse Bunty.

— Adică?

— Să faci sex când de fapt este o idee proastă, explică Marigold.

— Mă gândesc s-o racolez, nu s-o seduc, se apără Nate cu ton superior şi moralist.

— Eu crezusem că-i acelaşi lucru, comentă Marigold.

— Nate, zise Bunty, nu-mi dau seama care-i motivul, dar mi se pare ceva suspect la tânăra Grace; ar putea fi o femeie obsedată şi periculoasă ca-n filmul ăla cu prietena nebună, cum se numea? *Atracţie*… şi nu mai ştiu cum! De ce să rişti? În curând vei pleca din Hong Kong – dă-mi voie să ţi-o prezint pe Rhonda de la noi din birou, la arhivă. Roşcată, foarte amuzantă şi-i place călăria-n draci.

Marigold suspină, clătină din cap şi ridică mâna, agitându-şi inelarul.

— Bărbaţii sunt nişte porci. Ia-ţi inelul înapoi.
Bunty o ignoră şi continuă spre Nate:
— Doar să ai grijă, spuse el. Asta-i tot ce zic.
— Nu mă gândesc decât la muncă, replică Nate.
— Iar argoul ăla american de neînţeles, chicoti Marigold.

AYAM MASAK MADU
PUI CONDIMENTAT CU SOS ROŞU DE MIERE

Presăraţi curcumă, sare şi piper pe copane de pui; după aceea puneţi-le pe hârtie de copt şi daţi-le la cuptor. Cât timp se rumenesc, căliţi într-o tigaie wok la foc iute pastă de chili, pastă de tomate, usturoi tocat, ghimbir tocat, praf de curry, anason, scorţişoară, cuişoare, miere, sare şi apă până când se degajă aromele. Adăugaţi ceapă feliată inele şi amestecaţi întruna, ca să se îmbibe de sos. Adăugaţi după aceea puiul şi fierbeţi înăbuşit la foc mic, până se îngroşă sosul şi se înmoaie ceapa. Serviţi cu orez.

27.

Opţiunea „apocalipsa”

Racolarea sursei SONGBIRD din FRAPE şi fluxul rezultat de informaţii secrete despre capacităţile de luptă ale chinezilor au declanşat obişnuita frenezie prin care carieriştii din Washington şi grangurii din Canberra căutau să extragă maximum de avantaj politic de pe urma racolării neaşteptate. Au făcut-o în primul rând prin discutarea cazului – despre care nu ştiau nimic – peste tot, ca şi cum ei personal ar fi conceput, plănuit şi dat undă verde operaţiunii şi ar fi înotat personal pe plaja Hac Sa la miezul nopţii, ţinând între dinţi cuţite de comandouri.

Divizia Operaţiuni China din CIA a căutat să protejeze identitatea lui SONGBIRD prin întocmirea unei liste BIGOT care-i enumera pe puţinii ofiţeri, analişti şi manageri care cunoşteau numele adevărat din dosarul operativ. A fost stabilit un compartiment de raportare separat, cu numele de cod HYACINTH, ce conţinea informaţii generale despre militarii chinezi culese dintr-o varietate de surse, conceput pentru a ascunde poziţia specifică şi accesul lui SONGBIRD.

În Canberra, un subsecretar australian de la Securitatea Internă auzise vag despre „recente informaţii excepţionale” care implicau submarine chineze şi repetase comentariul la o recepţie de la ambasada Indoneziei, cu ocazia zilei naţionale, exact în apropierea corespondentului agenţiei de ştiri New China, care încerca să treacă printre diplomaţii ce se înghesuiau în jurul bufetului. A doua zi, corespondentul respectiv raportase cele auzite ataşatului militar din ambasada Chinei.

În Washington, un adjunct oacheş şi îngâmfat al consilierului naţional pentru securitate de la Casa Albă, cunoscut pentru aspectul nebărbierit şi încrederea în sine arogantă, i-a spus amantei sale taiwaneze – care făcea lobby la Capitoliu pentru Hyundai Motor Group – că disfuncţia lui erectilă din seara aceea era aproape cert cauzată de grijile legate de concentrările de trupe militare chineze din Marea Chinei de Sud.

— Astea-s ştiri vechi, a zis ea, luându-l pe dl Moale în gură, fără alt efect decât un comentariu iritat:

— Ba nu, nu-i aşa, ci este o informaţie nou-nouţă şi ai fi fost şi tu tulburată dacă ai fi citit ce am citit eu.

În dimineaţa următoare, amanta lui a raportat comentariul adevăratului

ei șef, *Zhōnghuá Mínguó Guójiā Ānquánjú,* Agenția Națională de Securitate a Republicii China (Taiwan), un serviciu de informații atât de penetrat de MSS, încât știrea a ajuns a doua zi dimineață în Beijing.

Cam în același timp, poliția a arestat în Macao o grupare locală de tineri bărbați, care fuseseră prinși aducând prin contrabandă MDMA – Ecstasy – din Guangzhou, pentru a-l vinde clienților din cazinouri ce mergeau la party-uri. Disperat să câștige favoarea anchetatorilor, unul dintre ei – chelner la Fernando's Restaurant de pe plaja Hac Sa – a spus că el suspecta că bande rusești de crimă organizată operau deja în Macao și a descris o întâlnire la cină pe care o observase între un chinez cu tunsoare militară și un tânăr rus. Din cauza conexiunii rusești, poliția a înaintat transcrierea interogatoriului către biroul MSS Guangzhou, de unde a ajuns până la urmă la Sediul Central.

În Beijing, *Bao mi dan Wei*, Biroul de Securitate și Protecție al MSS, a pus cap la cap toate aceste fragmente și a concluzionat că în Armata Populară de Eliberare exista o cârtiță, posibil abia racolată, și posibil de către americani sau australieni. Singura semnalare a unui rus a trezit semne de întrebare și ofițerii mai cinici din unitate au emis ipoteza că SVR-ul colabora acum cu CIA împotriva Chinei. Teoria a fost în general ignorată, totuși șeful MSS Moscova, generalul Sun Jianguo, a fost instruit să-și abordeze omul de legătură din SVR și să stabilească direct dacă rușii aveau vreo implicare.

În timp ce se examina puținele piste, Biroul de Securitate a verificat toate deplasările recente în străinătate ale generalilor din APE. Deși teoretic Macao era teritoriu chinez suveran, un anchetator din biroul MSS Guangzhou a primit misiunea de a determina câți generali și amirali călătoriseră în Macao în ultimele șase luni. Lista cu nume amețitor de importante era atât de lungă, încât biroul din Guangzhou a decis să nu raporteze nimic. De aceea, numele lui SONGBIRD n-a apărut niciodată.

•

Dominika stătea în salonul de întâlniri, mobilat cu gust, din centrul de recepție pentru legături externe din Sediul Central din Iasenevo, reamintindu-și să nu-și legene piciorul în fața generalului Sun. Pe masa dintre fotolii se afla o tavă cu *salaka*, pește afumat pe tartine unse cu unt, acoperit cu brânză topită, alături de o carafă aburită de compot, băutura rece de fructe tipică acestui salon de întâlniri, votca fiind rezervată pentru ocaziile mai ceremonioase.

În urma ordinului președintelui ca doamna colonel Egorova să stabilească o relație cu MSS, ea se întâlnise de trei ori cu generalul onctuos, inclusiv o dată la prânz, dar conversația nu trecuse niciodată de amabilități și subiecte lipsite de importanță. Trebuia să-l angajeze mai strâns pe bunicuțul acesta chinez, dar nu înregistrase niciun progres. Dominika îl

evaluase de fiecare dată pe general pentru a-i identifica motivaţiile, a-i descoperi vulnerabilităţile şi a-i adulmeca slăbiciunile – femei, whisky, bani –, dar nu găsise nimic. Nu reuşise să afle nici cine erau contactele lui din Moscova şi dacă era angajat în operaţiuni clasice de racolare. Aura galbenă a bărbatului nu se schimba apreciabil în funcţie de dispoziţia lui.

— Bună dimineaţa, doamnă colonel, o salută Sun. Vă mulţumesc că aţi acceptat să vă întâlniţi atât de prompt cu mine şi-mi cer scuze pentru urgenţa solicitării mele.

Purta uniforma verde-pădure, cu un mănunchi modest de panglici pe piept şi trei stele galben-strălucitor pe epoleţi, de aceeaşi nuanţă cu haloul constant şi imperturbabil din spatele capului său. Ca de obicei, privirea lui nu zăbovi pe bustul ori pe picioarele femeii – nu existase vreodată nici cea mai măruntă urmă de interes libidinos – şi Dominika amână pe moment ideea de a regiza o întâlnire „întâmplătoare" între general şi o Vrabie.

— Este întotdeauna o plăcere să vă întâlnesc, domnule general, răspunse Dominika. Cu ce vă pot ajuta?

— Chestiunea este delicată şi stânjenitoare, rosti Sun. Unităţile noastre de contrainformaţii au descoperit indicaţii neconfirmate că este posibil ca un ofiţer de rang înalt din APE să fi fost vizat pentru racolare de un serviciu necunoscut.

— Acesta este întotdeauna un aspect îngrijorător, comentă Dominika.

Generalul îşi încleşta şi descleşta mâinile. Dominika se sili să nu bâţâie din picior.

— Este dureros până şi s-o rostesc, zise Sun, dar există rapoarte neconfirmate despre o posibilă întâlnire în Macao între un oficial chinez şi un tânăr rus. Repet, nimic nu este confirmat – nu avem decât o unică raportare.

— Şi care este întrebarea dumneavoastră, domnule general? spuse sec Dominika.

— Iertaţi-mă, dar trebuie să vă întreb în mod oficial dacă, în calitatea de şefă a contrainformaţiilor, ştiţi că în China s-ar desfăşura vreo operaţiune de racolare a SVR-ului.

Dominika rămase perfect inexpresivă, deşi senzaţia din stomac şi fiorul de pe şira spinării o străfulgerară brusc. „Este Nate", îşi zise ea. „Sunt sigură de asta, o pot simţi, este o racolare cu steag fals, în spate e Benford, au recurs la vechile lor trucuri şi racolează un ofiţer chinez dându-se drept ruşi. Mulţumesc foarte mult, băieţi, m-aţi fi putut avertiza, dar n-aţi face asta nici într-un milion de ani".

— Domnule general, zise ea, pot răspunde cu toată sinceritatea că nu există operaţiuni cu agenţi umani SVR nici în China şi nici împotriva

intereselor chineze din alte părți.

Teoretic, spunea adevărul: nu existau operațiuni de racolare a unor ținte *umane*, dar asta nu includea masive programe ruseşti de colectare SIGINT şi ELINT, care se desfăşurau de-a lungul graniței de nord a Chinei şi al coastei pacifice din Orientul Îndepărtat. Generalul Sun zâmbi. El ştia prea bine deosebirea respectivă şi recunoscu eschivarea.

— Aşa crezusem şi eu, încuviință el din cap, dar trebuia să întreb. Vă rog să-mi iertați bănuiala.

Haloul galben îi era constant.

— Rămâne totuşi valabilă problema voastră de contrainformații, zise Dominika. Care vor fi paşii următori?

— Având acum informația bine-venită a neimplicării serviciului dumneavoastră, spuse generalul, putem începe investigarea altor posibilități.

— Aveți şi alte piste?

Sun se aplecă puțin înainte în fotoliu.

— Da, există o posibilitate specifică, la care cred că ne-ați putea ajuta. Acum câteva săptămâni, agenți din Hong Kong au raportat sosirea unui ofițer CIA detaşat temporar – ceva mai puțin obişnuit – care a coincis cu perioada aproximativă de timp în care s-a produs contactul dubios dintre un oficial chinez necunoscut şi un rus neidentificat.

„*Boje moi,* Dumnezeule, l-au luat deja în vizor pe Nate", se gândi Dominika. „Contrainformațiile chineze sunt insidioase. Continuă să afli cât poți mai mult".

— Nu avem informații despre ofițerul respectiv, adăugă Sun. Se pare că el n-a operat niciodată împotriva Republicii Populare, dar rog SVR-ul să aibă amabilitatea să ne împărtăşească informații în cazul în care aveți un dosar despre el. Beijingul ar vrea să-i vadă biografia, istoricul operativ şi, cel mai important, ar vrea să ştie dacă vorbeşte rusa.

„Delo formular, dosarul operațional, al lui Nate are cinci volume. MSS-ul va fi în al nouălea cer. Răspunde-i acum", se gândi ea, „n-ai ce face, niciun alt răspuns nu este posibil".

— Bineînțeles, domnule general, spuse ea. Vă rog să-mi trimiteți numele americanului şi voi culege personal datele despre el.

— Vă mulțumesc, doamnă colonel.

— Şi care va fi apoi cursul de acțiune?

— Desigur, prioritatea noastră este identificarea trădătorului. Dacă ofițerul american din CIA a racolat într-adevăr un agent, atunci îi cunoaşte numele. Beijingul a instruit un agent să dezvolte o relație cu americanul pentru a încerca să obțină de la el numele informatorului.

— Nu va fi uşor, rosti Dominika. Din propria mea experienţă, americanii sunt disciplinaţi şi precauţi.

„Ironia finală", îşi zise ea. „Acum o sută de ani am fost trimisă să aflu numele lui Korcinoi de la Nate. Uite ce s-a-ntâmplat între timp!"

— Operativii noştri sunt foarte eficienţi, o asigură generalul. Am auzit despre serviciul dumneavoastră şi metodele sale, aşa că ştiu că veţi înţelege. Nu sunteţi singurii care folosiţi ceea ce mi se pare că se numesc Vrăbii.

— Vrăbii, repetă Dominika şi i se puse un nod în gât. Da, au fost eficiente la vremea lor. Atracţia sexuală poate fi un instrument puternic, dar vremurile s-au schimbat şi metodele au evoluat de-a lungul anilor.

— Interesant, spuse Sun, într-adevăr, totuşi Vrăbiile noastre – noi le numim *Zhènniăo* – sunt solicitate uneori pentru acţiuni ce sunt mai presus de simpla seducţie şi constrângere.

Dominika simţi cum piciorul începe să i se legene.

— *Zhènniăo,* continuă generalul, se traduce prin „pasăre cu penele otrăvite". Face parte dintr-o mitologie străveche.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Indiferent dacă agenta noastră are sau nu succes şi va obţine numele cârtiţei de la ofiţerul CIA, complicitatea lui este clară. Ea va primi ordin să-l asasineze pe american. Este extrem de bine antrenată în abilităţile necesare.

„Grozav! O asasină chinezoaică pusă pe treabă, o blestemată de pasăre cu penele otrăvite, indiferent ce naiba o însemna asta".

— Dumneavoastră vă cunoaşteţi cel mai bine procedurile, domnule general, rosti Dominika nepăsător, simţindu-şi bătăile inimii îndărătul globilor oculari; se străduia cu blândeţe să dezamorseze problema, dar fără efect. Aş putea menţiona că noi am respectat de mult regula nescrisă de a nu utiliza violenţa împotriva ofiţerilor inamici. Considerăm că acţiunile acestea sunt contraproductive şi costisitoare.

— Înţeleg. Din păcate, după câte ştim noi, rezultatul acestei politici n-a oprit disoluţia Uniunii Sovietice, o lecţie istorică sumbră, observată de propriul nostru Birou Politic, vorbi Sun etalând o francheţe deloc caracteristică. Noi apreciem că uneori este salutar să expediem inamicului un mesaj ferm, pentru a dejuca viitoare acţiuni ofensive, mai ales în interiorul Chinei.

— Nu sunt convinsă că este un curs înţelept de acţiune.

Generalul strânse din umeri.

— Beijingul insistă, pufni el, dar eu aş dori să propun ceva mai puţin banal.

— Vă ascult cu toată atenţia, spuse Dominika.

— Aţi fi de acord să veniţi în China, în Hong Kong, pentru a ne consilia în

etapa de contrainformaţii – prinderea în cursă – a operaţiunii împotriva americanului? Serviciul dumneavoastră are mulţi ani de experienţă operativă împotriva Americii şi a americanilor, mai ales CIA. V-am aştepta cu nerăbdare îndrumările şi, desigur, am face schimb de metode şi tehnici. Aţi fi invitatul de onoare al ministerului.

Ce era asta? O complicată capcană de contrainformaţii? O cale de a o lega pe ea de Nate, o triplă mutare a lui Gorelikov pentru a o incrimina? „Nu fi paranoică, securitatea îţi este intactă". Chinezii erau complecşi şi întortocheaţi, dar nu şi proşti. Invitaţia rară de a vizita China pentru a asista la o operaţiune MSS ar fi însemnat un triumf. Putin s-ar fi minunat de abilităţile ei; până atunci, niciun ofiţer SVR senior nu fusese invitat să monitorizeze o acţiune compartimentată aflată în curs de desfăşurare.

— Este într-adevăr o solicitare cu totul extraordinară, răspunse ea. Ar fi fascinant să facem schimb de observaţii şi tehnici, cu condiţia ca eu să nu particip la nicio operaţiune letală.

— Vă putem respecta dorinţa cu mare plăcere, aprobă generalul, strălucind în haloul galben.

Era neclar dacă asta însemna că MSS va amâna planurile de a-l asasina pe Nate sau dacă ea va fi scoasă din cameră înainte ca domnişoara Păsărică Otrăvitoare să fie slobozită din lesă. Oare i-ar fi putut convinge să renunţe la asasinat?

— Vă mulţumesc pentru invitaţia amabilă, spuse Dominika. Este o idee excelentă, domnule general. Cred că voi putea obţine de la directorul meu [„de fapt, de la Putin"] autorizaţia pentru această călătorie.

Sun plecă scurt capul.

— Sunt încântat că vom avea oportunitatea de a vă găzdui, rosti el. Este totuşi necesară o oarecare grabă: agenta noastră l-a contactat deja pe american. Ar fi oare posibil să veniţi chiar mâine în Beijing? Zborul durează opt ore, iar de acolo la Hong Kong mai sunt alte trei ore.

„N-ai CARS şi ai suspendat orice întâlniri directe. Chiar dacă ai avea timp să laşi un bilet – dar n-ai timpul respectiv – ar trece câteva zile înainte ca un ofiţer din Moscova să poată fi «curat» şi să recupereze mesajul că Nate este vizat ca ţintă şi că trebuie scos imediat din Hong Kong. După cum îl ştiu, Nate încearcă probabil s-o racoleze pe această *Zhènniăo. Idiotka,* tot ce poţi să faci este să te duci la Hong Kong şi să încerci cumva să-l avertizezi pe Nate, ori să le strici tentativa, fără să te arzi tu însăţi". Nu putea accepta gândul ca atât Gable, *cât şi* Nate să-i fie luaţi.

— Voi fi gata mâine, îl anunţă ea cu glas tare.

•

Dominika telefonă la Kremlin. Gorelikov se arătă încântat de călătoria ei

la Hong Kong şi spuse că-l va informa pe preşedinte, care avea să fie de asemenea satisfăcut de acest succes remarcabil. Era fără precedent ca un ofiţer senior din SVR să fie invitat în China, ba chiar să consilieze o operaţiune de atragere în cursă.

— Specialitatea ta, croncăni Gorelikov.

În gând, Dominika îi spuse să se ducă naibii şi se gândi cu tristeţe la Ioana şi la toate surorile ei Vrăbii.

— Chiar ieri preşedintele a întrebat dacă ţi-a plăcut *dacea* de la Capul Idokopas, continuă Gorelikov pe ton de conversaţie. Abia aşteaptă să te plimbe prin reşedinţă, să-ţi explice lucrările de restaurare şi să-ţi arate faimoasele antichităţi ale ţarului Alexandru.

Dominika percepu mesajul: se ştia (evident) că-şi petrecuse weekendul în *dacea,* dar fusese observată şi plimbarea ei cu tânărul polonez Andreas prin Palatul lui Putin (videocamere, microfoane sau securitate?), inclusiv intrarea în dormitorul prezidenţial. Ea îşi aminti acum că Andreas îi spusese că patul cu baldachin aparţinuse ţarului Alexandru. Probabil că sfârşitul serii cu Andreas în *dacea* ei era de asemenea cunoscut, însă Dominikăi nu-i păsa. Gable o învăţase de mult să plece întotdeauna de la prezumţia că încăperile necontrolate aveau microfoane şi că modul cel mai bun de a-i linişti pe supraveghetori era să simulezi ignoranţa despre filaj, demonstrând o inocenţă nepătată.

— Lasă-i să te vadă singură-n pat, zisese Gable, cu mâinile sub pătură, gemând, ejaculând în palme. Dă-le un spectacol.

Dominika se prefăcuse şocată şi-i spusese că fetele rusoaice nu făceau aşa ceva.

— Probabil că de-aia majoritatea au mustaţă, zisese el, iar Dominika îl apostrofase că era *nekulturnîi* şi râsese.

Cât de mult îi lipsea…

Invitaţia preşedintelui mai avea şi altă conotaţie: cu acuitatea unei Vrăbii, ea ştia că Putin n-ar fi ezitat s-o ducă în dormitorul lui uriaş, să-i trimită la plimbare pe bodyguarzi şi să afle dacă noul lui director al SVR-ului i-ar fi urmat toate instrucţiunile. Ce avea să facă ea atunci?

Probabil că Benford ar fi învăţat-o că nu existau limite, că accesul era ţelul suprem. Gable i-ar fi spus să ia cu ea o forfecuţă şi să-l mai scurteze cu câţiva centimetri pe preşedintele deja scund. Nate s-ar fi înroşit la faţă, prins între datorie şi gelozie. Înţeleptul şi experimentatul Forsyth ar fi luat-o deoparte, şi-ar fi pus mâinile pe umerii ei şi ar fi sfătuit-o să-i spună lui Vladimir că, dacă dorea o Vrabie, ea îi putea face rost de una, dar dacă dorea un şef al serviciului străin de informaţii, nu putea fi vorba de nimic în plus; va ucide pentru preşedinte, dar nu va împărţi patul cu el. Dumnezeu ştia care ar fi

fost reacţia lui Putin.

Tot nu rezolva problema avertizării CIA că Nate devenise o ţintă. Cândva, Gable îi povestise Dominikăi despre o aşa-zisă „opţiune apocalipsa", o situaţie ipotetică în care Dominika afla, să zicem, despre un iminent atac nuclear rus asupra Statelor Unite, începutul celui de-al Treilea Război Mondial, dar nu avea cum să transmită informaţia aceea. În cazul respectiv, ea trebuia să-şi arate legitimaţia de colonel SVR, să treacă prin gărzile de miliţieni FSB de la poarta ambasadei americane şi să-l anunţe pe şeful Staţiei. În felul acela, îşi ardea toate punţile de întoarcere, ar fi însemnat sfârşitul spionajului, şi probabil şi al vieţii ei, totuşi o asemenea criză ar fi fost pragul. Acum însă nu mai era vreme nici măcar pentru aşa ceva; pur şi simplu nu mai rămăsese timp. Se gândise toată seara la asta, iar acum era epuizată în timp ce-şi strângea lucrurile într-un troler mic, acasă.

Da, ştia prea bine că, în marele tablou de ansamblu, viaţa unui ofiţer singuratic, inclusiv propria ei viaţă, era de sacrificiu. Ştia că CIA nu va echivala posibila asasinare a lui Nate cu declanşarea celui de-al Treilea Război Mondial. Benford ar fi spus că viaţa DIVEI era mult mai preţioasă şi că valorile celor două nu erau nici măcar apropiate. El ar fi spus că Nash trebuia să-şi asume riscurile, iar Dominika trebuia să rămână în securitate. Femeia simţea că-i tremurau picioarele. Se găsea în drum spre China, pentru a-i consilia pe fanaticii din MSS cum să-l înhaţe pe Nate şi nu avea absolut niciun mod prin care să-l salveze pe bărbatul pe care-l iubea. Nu putea să vadă cum va fi ucis, nu putea să-i vadă sângele lăţindu-se într-o băltoacă sub cap. Prinderea ei în Hong Kong în timp ce-l avertiza pe Nate ar fi fost ca şi cum ar fi dezvăluit totul MSS-ului, iar de acolo s-ar fi aflat aproape imediat la Moscova. Ar fi fost aşteptată pe Şeremetievo la întoarcere, dar n-ar mai fi fost fata cea mai populară, ci o *predatel,* o Iudă trădătoare. Panica era ca o tumoare sufocantă sub limbă şi-şi simţea pieptul strâns în cleşte.

În dimineaţa următoare, limuzina neagră suspină uşor lângă bordură în faţa apartamentului Dominikăi din Moscova, portiera se deschise şi generalul Sun coborî, superb în uniforma sa de paradă. Pentru prima dată, aura galbenă îi pulsa, poate în anticiparea întoarcerii în Regatul de Mijloc, ţinutul lui natal. Şoferul se grăbi să pună trolerul Dominikăi în portbagaj.

— Ei bine, doamnă colonel, rosti Sun, sunteţi pregătită pentru minunata noastră aventură?

Îi ţinu portiera deschisă, ca să suie în maşină.

— Nu vă pot spune cât de incitată sunt, replică Dominika.

COMPOT – BĂUTURĂ RUSEASCĂ CU FRUCTE

Fierbeţi apă într-o oală mare. Curăţaţi de sâmburi caise, vişine şi coacăze şi apoi tăiaţi fructele felii. Puneţi-le în apă şi fierbeţi la foc tare, fără capac, până când fructele se sfărâmă. Luaţi de pe foc, adăugaţi zahăr după gust şi lăsaţi să se răcească. Filtraţi sucul şi ţineţi-l la frigider. Serviţi frapat.

28.

Gongul tibetan

— Nu-i rău, zise SSt Burns şi-şi ridică picioarele pe birou. Crezi că ai avea timp suficient ca să faci treaba cum se cuvine?

— Nu ştiu, răspunse Nate. Brusc, Grace Gao a devenit prietenoasă şi m-a invitat să mă conducă într-un tur al hotelului. Poate că-i singură, poate că-i nimfomană, deşi nu pare, şi poate fi ceva mai greu de definit: oboseala vieţii, s-a săturat de mâna grea a Beijingului şi de răsuflările unsuroase ale tuturor milionarilor asiatici care-şi caută o concubină micuţă şi drăguţă. Poate că vrea să joace în echipa americană, să-şi aranjeze o asigurare pe viaţă.

— Trebuie să fii discret, îl avertiză Burns. Aici suntem pe terenul lor şi există mulţi ochi care ne privesc. Sigur că da, tu hotărăşti ce e mai bine, dar ţi-aş recomanda să ieşi cu ea din hotel imediat ce pare a fi o acţiune firească – mergeţi la restaurante, mergeţi la picnic, luaţi feribotul spre insula Lantau şi urcaţi pe deal să-l sărutaţi pe marele Buddha. Poate că va-ncepe să vorbească despre credinţa ei.

— Bunty Boothby zice că este yoghin de nivelul trei. Că în afară de hotel, ăsta-i singurul lucru din viaţa ei.

Burns se scărpină în cap.

— Ce naiba-i un yoghin de nivelul trei?

— Cred că-i un fel de centură neagră în yoga. Se pare că este foarte bună, că studiază de mulţi ani yoga şi are un corp care o dovedeşte din plin. Dacă yoga este importantă pentru ea, o pot convinge s-o împartă cu mine; va fi un instrument de evaluare puternic.

Burns îl privi pieziş.

— Mda, însă ai grijă cu instrumentul ăla al tău de evaluare. Noi căutăm o racolare solidă, ceva care să dureze. Nu vreau să ne predai o agentă îndrăgostită lulea, care va tânji după căpitanul Picard când o să pleci din Hong Kong.

Nate clipi de două ori.

— Cine-i căpitanul Picard? întrebă el.

— Tipul chel din *Star Trek,* ăla cu capul ca o sulă.

— Te uiţi la *Star Trek*?

Burns clătină din cap.

— Copiii mei se uită. Douăzeci de ore pe zi. Pe mine mă scoate din minţi,

dar pe cuvântul meu dacă Picard n-are un cap leit ca vârful unei…

— Bunty îi zice „măciucă”.

— Exact, aprobă Burns.

— Bine, şefule. O s-o iau încet şi cu atenţie. În plus, australienii cred că Grace poate fi cam ciudată, emoţional vorbind. Voi juca strict ca un frate mai mare, încercând să identific ce vrea de la viaţă.

— În regulă, numai să joci inteligent. Fii atent la orice schimbări bruşte şi păzeşte-ţi spatele. Dacă iese ceva, ar putea fi utilă. Primul meu şef spunea că toate Staţiile au nevoie de trei tipuri de agenţi de susţinere: cineva care să lucreze în cel mai bun hotel din oraş şi care poate să-ţi strecoare în buzunar cheile de la o cameră pentru întâlniri cu agenţii şi să te anunţe când sunt barosani în oraş; pe cineva care să lucreze la compania de telefoane şi care se poate urca oricând pe un stâlp ca să fixeze o interceptare pe o linie telefonică; şi pe un taximetrist de nădejde, care poate să te ducă de colo-colo, poate să fileze şi poate să livreze un pachet.

— Dar mai există telefonişti care se urcă pe stâlpi? întrebă Nate cu o figură complet inexpresivă. Am auzit că-n ziua de azi totul este digital.

Îl zări pe Burns ascunzându-şi un zâmbet.

— Am parte de suficientă comedie în discuţiile cu Cartierul General, replică el. Haide, adu-mi şperaclul universal de la hotelul Peninsula.

•

Nate era mulţumit să mai rămână o vreme în Hong Kong şi să lucreze la racolarea lui Grace Gao, mai ales dacă asta însemna să evite nisipurile mişcătoare de la Langley. Se întreba adesea cum se descurca Benford cu vânătoarea cârtiţei din Washington, mai ales pentru că de asta depindea şi viaţa DIVEI, iar o parte din el dorea să se întoarcă la Langley ca să dea o mână de ajutor. Avea să vadă destul de repede dacă Grace putea fi racolată; avea să vadă semnele acelei armonii metafizice dintre două persoane care gândesc la fel, care au aceleaşi nevoi şi încredere una în cealaltă. În tipul clasic de racolare, ofiţerul de caz ştie *dinainte* că răspunsul agentului va fi „De ce ţi-a trebuit aşa mult timp?” atunci când ofiţerul aruncă nada. Acesta caută punctul optim în care două persoane sunt sincronizate, când pentru a comunica o mulţime de informaţii este suficientă o privire schimbată între ele.

Grace era o femeie superbă, însă Nate ştia că trebuia să se axeze pe mintea şi nevoile ei, că trebuia să-i devină prieten şi confident şi să-i exploreze eventuala ei disponibilitate de a vorbi într-o relaţie clandestină cu serviciile de informaţii americane despre hotelul ei şi despre oaspeţii VIP. Într-o racolare accelerată, trebuia să insiste fără să fie insistent – după cum îi explicase Gable cândva, „ia-o-ncet, în mare grabă”. Benford fusese de acord

cu prelungirea misiunii PDT, totuşi nu avea să dureze veşnic, iar ordinul de rechemare urma să sosească imediat ce progresul tărăgăna.

Grace îl aştepta la uşa din faţă a hotelului, sub copertina din oţel, pe care strălucea cu litere aurii THE PENINSULA. Un grup nervos format din stewarzi în sacouri albe şi portari în livrele verzi stătea la distanţă respectuoasă, întrebându-se ce naiba făcea şefa lângă unul dintre cei doi lei imperiali din piatră ce flancau, cu boturile căscate, uşile. Alăturarea dintre domnişoara Gao şi statuile mitice era îngrijorătoare pentru personal. Taxiul lui Nate intră pe aleea semicirculară de acces, pe care se înşiruiau şase-şapte limuzine Rolls-Royce Phantom verde-pădure, care făceau parte din flota de automobile de lux a hotelului. Grace înaintă ca să dea mâna cu Nate şi bărbatul aproape că se împiedică de bordură privind acea apariţie desprinsă parcă din Shanghaiul anilor 1920. Era îmbrăcată într-o *qípáo* neagră, mulată pe corp, lungă până deasupra genunchiului, cu guler mandarin, mâneci scurte şi decoltate, încheiată cu nasturi chinezeşti, croşetaţi. Lipsea doar tradiţionalul şliţ lateral. Nate îşi imagină că rochia îi fusese vopsită dimineaţă pe corp, întrucât era imposibil să se fi strecurat fizic în ea. Purta pantofi negri cu toc-cui şi ciorapi simpli, din nailon negru.

— Bine te-ai întors la Peninsula, Nathaniel, îl întâmpină Grace.

„Nathaniel?" Îl fulgeră gândul că femeia îi căutase cumva numele. El îi spusese că se numea Nate. Asistenta directorului general al unui hotel de cinci stele trebuia să fie o persoană cu multe resurse. Femeia îi urmări privirea când se uită la şirul de Rolls-uri strălucitoare.

— Suntem foarte mândri de ele, îi spuse. Avem 14. Vino puţin – vreau să-ţi arăt ceva.

Se apropie de prima limuzină din şir şi nu mai puţin de trei portari se năpustiră să-i deschidă portiera din spate a maşinii. Grace se aplecă, apăsă un buton ascuns din capătul portierei, deasupra mecanismului de blocare, şi apăru ca prin farmec mânerul unei umbrele din mătase. O scoase complet şi i-o arătă.

— Aş deschide-o să-ţi arăt emblema Peninsula, dar aşa ceva aduce ghinion.

Puse umbrela înapoi în portieră.

— Să nu-mi zici că eşti superstiţioasă, comentă Nate.

Grace se mulţumi să zâmbească, se întoarse şi intră în holul recepţiei, bătând uşor cu palma, în trecere, pe capul unui leu-paznic de la uşă şi privindu-l pe Nate peste umăr. „Poate că-i superstiţioasă, dar în tot cazul e jucăuşă". Bărbatul o urmă în recepţie.

În ora următoare, Grace îl conduse pe Nate într-un tur fascinant prin venerabilul hotel, de la bucătăriile din oţel inoxidabil strălucitor şi heliportul

de pe terasă, până la piscina infinită de la nivelul opt. În salonul VIP silenţios, cu lambriuri de lemn, de la ultimul etaj, Grace deschise un album fotografic care documenta istoria Peninsulei. Stătură umăr la umăr în timp ce femeia răsfoia paginile şi atrăgea atenţia asupra unor date interesante. Nate trăgea rapid cu ochiul spre ea, privindu-i ochii care alergau peste fotografii, cu genele fluturând şi buzele ţuguiate în concentrare. Purta un parfum discret, ceva între liliac şi lavandă, şi îi putea simţi căldura braţului prin mâneca sacoului său. Avea părul strâns în coc, în care erau înfipte două ace de păr din lemn lăcuit negru. Grace se opri şi-l surprinse privindu-i părul. Nate îi zâmbi.

— Părul tău este foarte frumos prins în felul ăsta, îi spuse. Puţine americance îl poartă aşa.

„Un compliment. Menţionează Statele Unite. Iată un bărbat care este un bun observator". Grace îşi atinse uşor acele de păr.

— Nu ştiu de ce-l port aşa, zise ea, fiindcă acele cad întruna.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic şi Nate rămase tăcut. „Să te văd cum abordezi tăcerea, ce spui?"

— Ai vrea să vezi complexul de fitness şi spa? continuă Grace. Este la nivelul şapte.

„Revenire lină. Nu se fâstâceşte uşor, se controlează".

Sala de fitness avea obişnuitele echipamente scumpe, dispuse în lungul ferestrelor înalte din podea până în plafon, prin care se vedea panorama superbă a portului. Complexul spa, sauna şi camerele pentru masaj erau dotate impecabil. În timp ce mergeau, Nate se plânse că avea impresia că nu-i mai ajungea deloc timpul pentru sport. „Momentul să amintesc de yoga".

— Tu cum faci să-ţi păstrezi forma asta? o întrebă.

— Practic yoga.

— De mult timp?

„O întrebare nevinovată, deliberată – vorbeşte-mi".

— De când eram mică, răspunse Grace vag.

„Reţinere? Nu-i convinsă că mă interesează, aşa că trebuie să plusez".

Cu o seară înainte, Nate citise despre stilurile yoga.

— Am avut o prietenă care făcea un stil de yoga care mi se pare că se numea Ashtanga – am pronunţat corect? Şi cum se numeşte yoga aia fierbinte? Cea în care se încălzeşte camera?

Grace îl privi pe sub gene, evaluându-i sinceritatea. „Solicit informaţii, educă-mă".

— Da, Ashtanga, Vinyasa, Bikram sunt stiluri moderne şi foarte populare, îi explică ea.

— Tu pe care dintre ele îl practici?

— Eu practic un stil mai vechi, bazat pe o carte antică, răspunse Grace uitându-se la podea.

„Un punct delicat. Ia-o-ncet".

— Cum se numește? întrebă Nate.

Ochii lui Grace îl cercetară și fața ei de păpușă chinezească păru șovăitoare o clipă, după care se limpezi când se decise să-i povestească.

— Este o carte de imnuri hinduse, numită *Rig Veda,* care a fost scrisă în jurul anului 1500 î.Hr. Yoga pe care o practic eu se bazează pe cartea aceea. Se numește yoga Kundalini. În prezent a devenit populară.

— N-am auzit niciodată de ea, comentă bărbatul. Și cum arată… ce faci, stai în cap?

„Haide, haide, lămurește-mă".

— Este un stil foarte intens, zise Grace și zâmbi ușor. Nu vreau să te plictisesc.

El clătină din cap.

— Nu, nu, nu mă plictisești, povestește-mi.

— Constă în utilizarea pozițiilor, incantațiilor și respirației speciale – toate trei sunt folosite pentru a elibera energia din corpurile noastre, explică femeia. Când energia ne este blocată, nu putem evolua. Când o eliberăm prin yoga, obținem sănătate, stabilitate și pace. Știu că toate astea sună foarte mistic și prostesc, dar pe mine m-au ajutat.

Nate indică din bărbie spre o zonă de exerciții cu parchet, înconjurată de oglinzi pe toată înălțimea pereților.

— Arată-mi ceva ce aș putea să practic fără să-mi disloc vreun umăr, îi propuse el.

Grace îl privi sceptic. Nate își scoase pantofii și întinse brațele înainte, străinul deschis care dorea să învețe despre lumea ei.

— Bine. O să-ți arăt *Adhu Mukha Svanasana*, care e relativ simplă, iar după aceea poți să încerci.

Femeia își scoase pantofii, păși pe parchet, depărtă tălpile, apoi se aplecă înainte și puse palmele pe podea, deplasându-le în față până formă un triunghi, cu șoldurile în aer și capul coborât între umeri. Nate îi văzu tricepsul flexându-se, abdomenul contractat într-o talie de viespe și mușchii coapselor unduindu-se. Un ușor șuierat îi ieși dintre buze când expiră aproape zece secunde. Rochia mulată i se ridică puțin pe coapse, dezvăluind partea superioară din dantelă a ciorapilor, și, în oglinda din spatele ei, triunghiul de mătase neagră al chiloților. „Uau! Interesant. Nu-și dă seama sau flirtează? În niciun caz nu-i promiscuă".

Grace se îndreptă și-i făcu semn să încerce. Nate puse palmele pe podea și imită poziția pe care o văzuse. Ea comentă satisfăcută că avea o formă fizică

excelentă și că era puternic. Era încântată că o executase corect.

Primul contact mersese bine. Chinezoaica era prietenoasă și modestă și răspunsese la provocările lui Nate care jucase rolul americanului neprotocolar și prietenos. Nu era chiar atât de pudică încât să nu facă o demonstrație de yoga într-o fustă scurtă. „Acum, a doua întâlnire", se gândi Nate, un contact esențial în orice racolare, când ținta decide dacă relația va continua. Lăsând deoparte dantela brodată a ciorapilor și buzele roz-grepfrut, speranța lui era că așa va fi.

•

După trei zile, Nate o invită pe Grace la cină. Ea cunoștea Hong Kong-ul și propuse să meargă în China Club, un restaurant șic în stil Shanghai colonial, cu pereți roșii și paravane chinezești, scară ornată, cu covor, care suia în salonul de mese și dagherotipuri înrămate cu Marx, Lenin, Stalin și Mao pe pereți, un panteon retro ironic al celor care aruncaseră lumea în flăcări. Clubul ocupa ultimele trei etaje ale vechii Bank of China Building – primul zgârie-nori postbelic din Hong Kong, pe atunci britanic, cu holul recepției *vintage* din anii 1950, cu coloane din marmură lustruită și pardoseală *terrazzo* – de pe Des Voeux Road în Central. Femeia îi sugeră lui Nate să încerce vinetele *Ma Po* în sos de usturoi, o specialitate locală. Plăcut mirositoare, condimentată, sclipitoare; Nate îi spuse că era delicioasă.

La cină, Grace bău două pahare de vin și-i mărturisi cu sfială că numele ei chinezesc era *Zhen,* care însemna prețios și rar. Purta o rochie neagră, simplă, șirag dublu de perle și cercei micuți, tot din perle. Parfumul era exotic, cu o aromă de fum; bărbatul nu mai mirosise niciodată ceva similar și-i dăinuia în nări și în gură. Ea chicoti când Nate îi „aruncă un os", glumind că el crescuse într-o familie de avocați sudiști rapaci, invitând-o astfel să înceapă să vorbească despre ea însăși. O făcu până la urmă, cu opriri dese. Era orfană și părinții ei cu orientări liberale – profesor, respectiv artistă – fuseseră închiși în timpul Campaniei împotriva poluării spirituale din 1983, anul când se născuse Grace. Statul o încredințase pentru creștere unei familii care n-o iubea, dar care primise o alocație pentru asta. Ea nu-și mai revăzuse niciodată părinții reali. Avusese o adolescență nefericită, petrecuse patru ani de solitudine într-o universitate britanică și revenise în China cinică și sufocată de smog a noilor milionari și a internetului cenzurat – o supraputere emergentă, prinsă în mod paradoxal în propriul ei trecut imperial. Cu un viitor nesigur, Grace urmase școala hotelieră, după care se mutase în Hong Kong și prosperase, ajungând până la urmă asistenta directorului general din Peninsula.

— Dar cum de ai ajuns să faci universitatea tocmai în Marea Britanie? întrebă Nate.

Ea plecă ochii și sorbi din vin.

— Am primit o bursă, răspunse oarecum vag.

„Poftim? Nu-i ceva obișnuit", se gândi bărbatul, „decât dacă ai un finanțator. Sau dacă bursa ți-a fost plătită de stat. Ceva sună fals aici. Abandonează subiectul pentru moment, dar revino mai târziu".

— Și yoga? întrebă el.

Grace se aplecă înainte, abandonând poziția defensivă.

Căutând confort și companie într-o copilărie dezrădăcinată, micuța Zhen în vârstă de 12 ani petrecuse multe ore în odăița din spate a prăvăliei *Zhōngyī* din cartier, care vindea medicamente chinezești tradiționale. Bătrâna cafenie precum cojile de nuci care mătura podeaua era o indiană bengaleză, rămasă, cu totul neverosimil, în China după naufragiul ambarcațiunii în care se afla. Femeia vorbea în șoaptă cu fetița, îi devenise *Jiàomǔ*, nașă, și-i cânta vechea mantra sanscrită vedică *Gayrati.* Bătrâna era yoghin, guru al practicii străvechi, și începuse s-o învețe pe Grace diferite poziții pe rogojinile aspre din fibre de nuci de cocos, în odăița aceea plină de arome intense, cu borcane de culoarea chihlimbarului în care erau conservați șerpi încolăciți, flacoane galbene cu fiere de urs și ciuperci *lingzhī* uscate, cenușii, stivuite pe rafturi ca niște lemne de foc. Cu timpul, Grace descoperise dincolo de beneficiile fizice ale yoga și spiritualitatea ei permanentă. Îi adusese seninătate și îi făcuse suportabilă adolescența melancolică. Nu se oprise din studiul yoga nici după ce se mutase la Hong Kong.

— Așa că, iată-mă, zise femeia.

Dădu pe gât paharul de vin și-l acceptă și pe al treilea. Îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz, își mușcă ușor buza inferioară și clipi spre Nate.

— Fără familie, zile de lucru de câte 14 ore, fără nimic decât yoga care să mă țină întreagă. Sorbi iarăși din vin. Nu știu ce-mi rezervă viitorul.

„Prostii", se gândi Nate, „o ditamai avalanșă psihologică". Îi analiză povestea pe sectoare: resentimente față de sistem; absența ideologiei comuniste; etică a muncii puternică și atenție meticuloasă acordată detaliilor, sentimente de izolare și privare, plus contemplarea unui viitor nesigur, dedicare și dependență de aspectele spirituale ale yoga. Descoperea o colecție cu adevărat uluitoare de motivații exploatabile, desprinsă direct din manual – „aproape prea frumos ca să fie adevărat". Alte câteva întâlniri, o ureche înțelegătoare și un surâs prietenos și ar fi putut influența în mod subtil acceptul lui Grace de a-l ajuta, nevoia ei de a aparține unei cauze, dorința ei de a conferi înțeles vieții sale, de a acționa pentru o Chină mai liberală. Ofițerul de caz din el observă că femeia nu-l întrebă despre viața lui, ceea ce era un pic ciudat.

După cină, merseră prin Central, pe trotuare pustii, pe lângă clădiri prea înalte ca să le vadă vârfurile învăluite în ceaţă. Grace îl luă de braţ pe Nate – parfumul acela misterios se revărsă peste el – şi bărbatul o susţinu uşor. Opriră un taxi, care merse pe Garden Road, apoi pe Magazine Gap Road, până la uşa din faţă a complexului Grenville House, 15 etaje cu apartamente de lux cocoţate pe coasta colinei acoperite de junglă, cu panoramă peste vârfurile blocurilor-turn aflate la nivelul imediat inferior, cu fâşii de port vizibile prin pădurea de zgârie-nori. Grace recunoscu că Peninsula Hotel îi plătea chiria astronomică de aici; altfel, ar fi locuit într-un apartament igrasios din Kowloon. Vrând să dea dovadă de bună-cuviinţă, Nate o sărută cast pe obraz, îi spuse noapte bună şi se pregăti de plecare, însă femeia îşi scăpă poşeta pe podeaua holului de la intrare, scotocind după chei, după care chicoti că n-ar fi trebuit să bea al treilea pahar. Cavaler, Nate o însoţi în lift şi băgă cheia în broasca de la uşa apartamentului. Grace lăsă uşor capul într-o parte şi îl invită să intre ca să vadă cum locuia, pentru că, la urma urmelor, părea interesat de ea.

— *Eşti* interesat de mine, *nu-i aşa*, Nathaniel? rosti ea uşor împleticit.

„În regulă", îşi zise Nate, „ia-o-ncetişor".

Grace îşi azvârli pantofii din picioare şi-l conduse într-un living mare cu ferestre uriaşe, pe toată înălţimea pereţilor, şi parchet în spic, fără nici măcar o mobilă sau vreun obiect decorativ pe pereţii albi – Nate glumi că-i plăcea ce făcuse ea cu încăperea. În aer se simţea acelaşi parfum intens. Lângă perete se aflau trei coşuri mari din nuiele. În capătul livingului, un gong imens (din Tibet, anunţă Grace solemn) atârna de un cadru lăcuit; o pernă mare, albă, se găsea pe podea, în faţa discului din bronz cu diametrul de doi metri, presărat de scobituri mici. De ambele părţi ale discului existau măsuţe lăcuite în negru, cu sfeşnice chinezeşti cloisonné, asortate, câte un vas adânc din aramă şi o statuetă îndesată din granit negru, pe care femeia i-o prezentă ca *shivalinga*, un idol al zeului hindus Shiva, care era protectorul yoga. „Un altar într-o biserică yoga", se gândi Nate.

Luă ciocănelul pentru gong, dar Grace îl opri:

— Stai, nu se face aşa! Să-ţi arăt.

Trecu uşor capul învelit în pâslă al ciocănelului în jurul periferiei discului, care scoase un geamăt grav când începură vibraţiile palpabile, acoperite după aceea de un scâncet mai ascuţit când armonicele se amestecară. Femeia dădu drumul ciocănelului din mână şi se scutură, iar Nate se gândi că vinul i se suise la cap, dar ea se îndreptă şi se apropie de el. Se pregătise fie pentru o sărutare, fie pentru un jet de vomă, dar Grace îl întrebă încet dacă dorea să vadă energia Kundalini, stilul ei de yoga, şarpele încolăcit de la baza şirei spinării. Era niţel cam straniu şi bărbatul îşi aminti că Bunty se

întrebase dacă nu era o femeie obsedată şi periculoasă, însă era cherchelită şi se oferea să-i arate izvorul sufletului ei după numai două întâlniri, aşa că încuviinţă; şarpele de la baza şirei spinării, cum să nu! După care lucrurile deveniră cu adevărat stranii.

Grace se trase doi paşi înapoi, îşi desfăcu fermoarul rochiei şi o lăsă să-i cadă pe jos; baretele sutienului *balconette* din dantelă neagră, întins la maximum peste pieptul ei, îi atârnau neglijent pe umeri, iar chiloţii boxeri ca ai băieţilor pe care-i purta îi erau mulaţi pe picioare. Se aşeză pe perna din faţa gongului, îşi adună picioarele în clasica poziţie yoga lotus *Padmasana* şi puse mâinile pe genunchi.

— Mai întâi este *Kapal Bbati,* şopti ea, respiraţia frunţii luminoase.

Începu să răsufle lent, controlat, cu inspirări profunde şi expirări explozive. După o duzină de respiraţii, îi făcu semn din cap lui Nate să sune din gong aşa cum îi arătase, iar uruitul tibetan surd începu şi Nate îl simţi în propria-i şiră a spinării, dar trebuia să se concentreze asupra deplasării circulare lente şi egale a ciocănelului când începu a doua notă armonică, mai înaltă, şi o privi pe Grace care-şi rotea trunchiul tot circular, cu bărbia ridicată şi ochii închişi, mărindu-şi treptat viteza, după care ea începu o incantaţie indescifrabilă pe tonalitatea muzicală a gongului. Patru minute, cinci, şase, umerii descriau un cerc în faţă şi după aceea în spate, cu braţele încordate şi ochii închişi, iar transpiraţia începu să-i curgă pe faţă, în pârâiaşe printre sânii strălucitori şi în jos pe abdomen, îmbibând banda taliei boxerilor. Braţul lui Nate obosea, dar bărbatul se temu că, dacă ar fi încetat să mai sune gongul, ea l-ar fi împroşcat cu foc şi ar fi levitat de pe balcon, ridicându-se spre cerul nopţii. După zece minute de rotire violentă şi constantă a trunchiului, Grace se lăsă pe spate, îşi arcui spinarea, desprinzând-o de parchet, cu ceafa lipită de podea. Sutienul ei, devenit transparent de transpiraţie, se întinse gata să se rupă, iar ea îşi încleştă mâinile în *Ksepana Mudra* deasupra inimii. Se arcui şi mai mult, cutia toracică se extinse ca nişte foale, cu mâinile adunate în rugă apăsate între sâni, apoi începu să tremure, spasme ca nişte tsunami îi unduiră abdomenul, cu muşchii lungi ai picioarelor pulsând, labele picioarelor zvâcnind şi bărbia tremurândă îndreptându-se către tavan. Brusc se încordă din tot corpul, îşi dădu ochii peste cap şi deschise gura, expirând puternic, după care rămase nemişcată, cu mâinile inerte pe piept.

Nate se gândi că telefonul cu care ar fi trebuit să cheme ambulanţa se afla probabil în bucătărie, dar mai întâi se aplecă peste Grace, care zăcea pe podea, cu ochii închişi şi picioarele întinse şi uşor depărtate. Cuşca ei toracică se mişca în continuare în ritmul respiraţiei.

— Te simţi bine? o întrebă el, punându-i mâna pe umăr.

Ochii lui Grace se deschiseră încet şi-l priviră. Ea zâmbi, îşi duse o mână după gâtul lui şi-i trase gura în jos peste a ei, pentru o şoaptă de sărut, o singură atingere a buzelor. Parfumul ei dulce îl învălui şi Nate simţi că-l ia ameţeala.

— Ce parfum e ăsta? întrebă el.

Grace îi trase din nou gura peste buzele ei.

— *Ylang-ylang*, îi şopti la ureche, este foarte vechi.

— Eşti bine? zise Nate. Ce ţi s-a întâmplat?

Femeia se sculă, îşi desfăcu fără grabă sutienul, fără să se acopere, şi se duse la unul dintre coşurile de răchită, de unde scoase un chimono de in pe care-l îmbrăcă.

— Ce-a fost asta? spuse Nate.

Grace îşi trecu degetele prin păr, după care înnodă cordonul chimonoului, privindu-l în ochi fără să clipească, deloc stânjenită.

— Trezirea lui Kundalini, zise ea. Atunci mă pierd cu totul.

— Trezirea cui?

— N-ai auzit niciodată de cele şapte chakre din corp? De centrele energiei vieţii? Nu? O să-ţi explic altă dată. În seara asta s-a făcut prea târziu.

Alt murmur de sărut la uşă şi Nate porni pe jos spre casă pe Bowen Road, întocmind în minte telegrama de a doua zi pentru SSt Burns, despre ceea ce părea să fi fost un început remarcabil în racolarea lui Grace Gao, pe numele ei adevărat Zhen Gao. Antenele de ofiţer de caz ale lui Nate vibrau uşor, evaluând factorii: situaţia se derulase mai rapid decât normal – era poate ceva artificial? Povestea cu energia Kundalini fusese neaşteptată; putea fi oare exploatată? Grace se trezise destul de repede din ameţeală. Femeia era o enigmă, şi totuşi irezistibilă: erotică fără să fie lascivă; ademenitoare, fără să fie desfrânată; simultan sofisticată şi naivă. Simţea că, dacă ar fi putut-o racola, avea să fie o agentă excepţională. Bursa de studiu din Marea Britanie continua să fie o anomalie neexplicată, ca şi aparentul ei dezinteres faţă de povestea vieţii lui Nate. Astea erau notele false, dar avea să le rezolve.

•

Echipa de contrainformaţii a MSS din apartamentul alăturat ascultă banda audio a cinei din China Club, trecu în revistă înregistrarea video a lui *Zhènniǎo*, spectacolul dat de pasărea cu penele otrăvite în apartamentul „capcană cu miere”, de cealaltă parte a peretelui gol – cu coregrafia gongului şi *Matsyasana*, poziţia provocatoare a peştelui, şi sărutul cast – şi se declară mulţumită de evoluţia serii şi a posibilităţii de a-l prinde în cursă pe ofiţerul CIA american şi de a obţine numele agentului său. Asasinarea lui era o concluzie inevitabilă. Şeful echipei îl felicită politicos pe stimatul musafir de la Moscova, frumoasa ofiţer rus din SVR cu ochi albaştri, care stătea aşezată

în fotoliu în fața monitoarelor, legănând din picior. Îndrumările ei despre modul cel mai bun de concepere a trecutului personal fictiv al lui Grace Gao pentru a-l ademeni pe american fuseseră incredibile – aproape ca și cum ar fi știut ce era în mintea bărbatului.

VINETE *MA PO* ÎN SOS DE USTUROI

Amestecați carne de porc tocată, oțet de orez, sos chili, amidon de porumb și sos de soia. Dați la frigider. Tăiați vinete asiatice în jumătate pe lungime, ungeți cu ulei de arahide, asezonați cu sare și frigeți pe hârtie de copt, cu fața tăiată în jos, până se rumenesc și devin fragede. Amestecați supă concentrată de pui cu sake, zahăr, ulei de susan, pastă de fasole și sos de soia. Amestecând permanent, prăjiți la foc iute ceapă verde, usturoi și ghimbir până când se degajă aromele, adăugați carnea de porc și rumeniți-o, apoi adăugați amestecul cu supă de pui și aduceți la fierbere. Gătiți înăbușit la foc mic, până se îngroașă sosul. Puneți jumătățile de vinete cu partea tăiată în sus pe o farfurie întinsă și acoperiți cu carne. Garnisiți cu ceapă verde feliată. Serviți cu orez fierbinte.

29.

Dezvăluirea chakrelor

Dominika sosise în Hong Kong de câteva zile, după o primă zi de vizite oficiale la Sediul Central MSS, din Ministerul Securităţii Statului. Generalul Sun rămăsese în Beijing pentru consultări şi Dominika fusese dată în grija unui căpitan vorbitor de engleză din biroul MSS Guangzhou, pe nume Yuán Chonghuan. El îşi alesese inexplicabilul nume occidentalizat „Rainy”[12], *yu tien* în mandarină, care se apropia fonetic de Yuán şi era liric, sau cel puţin aşa credea el. Rainy Chonghuan era foarte scund şi slăbuţ şi manifesta toate răutăţile înnăscute ale piperniciţilor. Avea temperamentul toxic al unui ofiţer inferior care era încântat să-şi bruftuluiască subordonaţii, pentru ca în clipa următoare să-i linguşească fără ruşine pe superiori. Avea dinţii de culoarea caramelului şi degete butucănoase, cu unghiile roase până în carne. Haloul din jurul capului şi umerilor să-i avea aceeaşi culoare a caramelului, obţinută prin amestecarea galbenului, care anunţa predispoziţia spre trădare, şi a cafeniului, caracteristic lenei şi invidiei. Dominika ştiu că trebuia să fie precaută în preajma lui.

Pentru Rainy, colonelul Dominika Egorova din SVR era o fiinţă complet străină; femeia slavă cu picioare lungi, bust proeminent şi pometi înalţi putea foarte bine să fie de pe altă planetă. Engleza bărbatului, pe care o învăţase în şcoala de ofiţeri MSS, era suficient de fluentă pentru a discuta cu ea strategia din operaţiunea de prindere în mreje a americanului. Rainy Chonghuan înţelesese însă imediat că rusoaica aceasta era foarte stimată de generalul Sun şi conducerea MSS, ceea ce însemna că el trebuia s-o perie întruna. De asemenea, observă că Dominika avea multă experienţă în ce priveşte ţintele americane. Amendamentele pe care le sugerase planului fazei de atragere, printre care modificările aduse istoriei personale a lui *Zhènniăo* pentru a captiva instinctele operative ale yankeului, fuseseră impresionante. Orice i-ar fi putut aduce succes, reputaţie şi promovare era bine-venit. Rainy îi făcu rost colonelului Egorova de un exemplar tradus al manualului de serviciu pentru *Zhènniăo* şi sugeră ca ele două să se întâlnească pentru a discuta nuanţe ale momelii cu nectar. Spre surprinderea lui, rusoaica refuză, explicând că Vrăbiile din Serviciul rusesc

[12] „Ploios”, în engleză (*n.tr.*).

operau mai eficient dacă atenţia nu le era distrasă prea mult. Rainy se grăbi să încuviinţeze, felicitând-o pe doamna colonel pentru înţelepciunea şi precauţia ei.

Dosarul personal al lui Zhen Gao o fascină pe Dominika. Autobiografia pe care chinezoaica i-o recitase lui Nate era în mare parte fictivă, cu o fărâmă, două de adevăr. Ea nu-şi pierduse părinţii, nu fusese încredinţată spre adopţie şi nu urmase niciodată şcoala hotelieră. Nu învăţase niciodată yoga de la o bătrână yoghină pe când avea 12 ani, ci mult mai târziu, ca modalitate de a-şi menţine forma fizică şi de a o ajuta să-şi seducă ţintele.

Zhen Gao era fiica unui învăţător neînsemnat din Anxin, provincia Hebei, de pe malurile năpădite de stufăriş ale lacului Baiyangdian. O frumuseţe remarcabilă încă de la 16 ani, Zhen atrăsese atenţia unui administrator provincial care apreciase corpul femeii de sub uniforma de elevă. Bărbatul îşi folosise influenţa pentru a o instala pe fată ca menajeră într-o vilă controlată de stat, îi răpise virginitatea şi o împărţise ocazional cu alţi oficiali municipali, pentru a câştiga favoruri. Când Zhen avea 18 ani, administratorul fusese prins luând mită şi fusese judecat, condamnat şi executat pentru corupţie. Lipsită de protector şi având o reputaţie nemeritată de „fată a plăcerilor", fusese trimisă la Tianjin, un oraş animat, cu 15 milioane de locuitori, pe coasta nord-estică, aflat la două ore distanţă de sudul Beijingului, şi fusese înrolată în Şcoala de Stat 2112, o academie condusă de MSS, care, după cum explica indirect dosarul, instruia tinere în „tehnici de culegere a informaţiilor", ce includeau seducerea, extragerea de informaţii, racolarea şi şantajul. Absolventele erau cunoscute ca *Yèyīng*, Privighetori.

În funcţie de rezultatele din şcoală, de abilităţi, ca şi de evaluarea ideologică, unele Privighetori erau selectate pentru continuarea studiilor în Institutul 48 din Beijing, o unitate strict secretă din districtul nord-estic Shangjialou, unde studentele erau instruite în utilizarea armelor de foc, a armelor exotice şi otrăvurilor. La vârsta de 20 de ani, Zhen fusese finanţată de o societate-paravan de prietenie sino-engleză, controlată de MSS, pentru a studia în Marea Britanie, atât pentru deprinderea limbii engleze, cât şi pentru cunoaşterea vieţii occidentale. După patru ani, absolvise ca asasină-seducătoare în slujba statului, cunoscută ca o *Zhènniǎo,* pasărea cu penele otrăvite. Graţie englezei excelente şi manierelor britanice, Zhen fusese plasată discret într-un post de acoperire ca asistentă a directorului general al hotelului Peninsula din Hong Kong, disponibilă pentru misiuni în funcţie de cerinţe.

„*Boje*", se gândi Dominika văzând dosarul, „o fetiţă spurcată de un porc, trecută de la unul la altul în cocină, apoi forţată în versiunea chineză a Şcolii

de Vrăbii". Pulsul i se înteți când citi povestea vieții lui Zhen Gao – semăna cu a ei. „Totuși Vrăbiile ruseşti nu ucid oameni", îşi zise ea, „deşi tu ai făcut-o, nu?"

În al doilea volum al dosarului, Zhen era numită acum doar *Zhènniăo.* Dominika îl întrebă pe Rainy ce era o pasăre cu penele otrăvite, iar căpitanul îi descrise cu şovăieli pasărea mitologică, neagră ca tăciunele, care se hrănea exclusiv cu şerpi şi ale cărei pene erau de aceea foarte otrăvitoare. Mai spuse că era suficient să amesteci vinul dintr-un pahar cu o asemenea pană pentru a-l face letal de toxic. „Doar în China", se gândi Dominika.

Dosarul documenta 14 asasinate cu care era creditată *Zhènniăo*, cel mai recent fiind al unui şef al poliției birmaneze care făcea trafic cu droguri şi care fusese otrăvit cu un distilat din floare de omag albastru. Nu existaseră martori şi absolut nicio legătură cu Beijingul. Dominika deschise anexa farmacologică a dosarului care descria omagul albastru ca fiind o plantă otrăvitoare ce produce aconitina, un alcaloid letal care se absoarbe cu uşurință prin piele. Până şi contactul superficial cu floarea delicată şi purpurie în formă de clopoțel va induce, după două până la opt ore, aritmie cardiacă, tahicardie ventriculară, fibrilație ventriculară, care duc la paralizie respiratorie sau stop cardiac. *Zhènniăo* aplicase otrava pe pielea şefului de poliție, amestecată cu *ylang-ylang,* un ulei esențial foarte parfumat, utilizat în aromaterapie.

•

Privind demonstrația de Kundalini a lui Zhen pe monitorul de supraveghere – întregul apartament era ticsit cu videocamere şi microfoane instalate în lambriuri şi plafoane –, inima Dominikăi se opri când o auzi pe Zhen spunându-i lui Nate că parfumul ei se numea *ylang-ylang.* Aşa aveau să-l omoare. Zhen avea să-l atingă cu ulei aromat care conținea toxină din omag albastru în cursul unei întâlniri pentru yoga, iar până a doua zi dimineața avea să fie mort.

Oare Nate avea să perceapă pericolul? De ce l-ar fi perceput? El era un ofițer operativ pornit la vânătoare, interesat să racoleze o chinezoaică frumoasă. Benford şi CIA habar nu aveau de primejdie şi nu-l puteau avertiza. Dominika însăşi se găsea într-o poziție incredibil de periculoasă. Nu putea să telefoneze la CIA, deoarece se afla în China. Nu putea să arunce un pachețel peste gardul consulatului american, care era înconjurat de observatori din MSS. Era în permanență însoțită de escorte din MSS, iar micuțul Rainy Chonghuan stătea mereu lângă ea.

Fusese cazată într-un apartament luxos pentru oaspeți, cu un etaj mai sus, exact deasupra acestuia; Dominika nu avea nicio îndoială că apartamentul ei era la fel de înțesat de microfoane digitale şi videocamere,

astfel încât era foarte riscant să încerce să iasă din clădire şi să iniţieze, cumva, un contact trecător pe stradă cu Nate, care oricum era filat de MSS.

Dacă acţiona pentru a-l salva pe Nate şi comitea o eroare, chinezii aveau să raporteze Kremlinului, iar ea era pierdută. Dominika încercase să-i trimită lui Nate avertizări subtile. Sfătuise MSS-ul că Zhen nu trebuia să pară excesiv de curioasă şi să nu pună întrebări personale, care ar fi trădat un ofiţer de informaţii. Recomandase de asemenea ca Zhen să nu insiste asupra anilor universitari petrecuţi în Marea Britanie, spunând simplu că fuseseră plătiţi de o „bursă". Dominika le spuse gazdelor ei că „era mai prudent să fie vagă", dar în realitate toate acestea constituiau elemente discordante care, spera ea, vor trage un semnal de alarmă în mintea lui Nate şi-l vor determina să adulmece capcana. În acelaşi timp, recomandă insistent ca Zhen să menţioneze Fernando's Restaurant din Macao pentru a-l împinge pe american să scape o informaţie pe baza căreia să se poată acţiona, deşi ştia că în realitate ar fi fost o notă prematură şi agresivă, ce trebuia să-l alarmeze pe Nate. Se temea că vor fi totuşi avertismente prea subtile, prea vagi. Oare Nate avea să le perceapă? Ea nu putea să încerce metode de sabotare mai ingenioase, deoarece chinezii erau prea inteligenţi. Dominika nu ştia cum altfel să procedeze pentru a dejuca planurile MSS-ului de a-l asasina pe Nate.

•

Grace îl invitase pe Nate să revină în apartamentul ei pentru o cină gătită acasă, ca răsplată pentru cina din China Club. Femeia deschise uşa, surâse şi, prinzându-l de mână, îl trase în apartament. Purta o rochie bej tip cămaşă, care-i ajungea până la jumătatea coapselor, cu mâneci largi, pe care le suflecase mai sus de coate. Se lipi scurt de el – bărbatul îi simţi sânii moi sub cămaşă – şi-l sărută uşor. Merse desculţă prin living – în aer se simţea intens mirosul de *ylang-ylang* – dădu un colţ şi intră în bucătăria mică, dar modernă, în care predominau faianţa albă şi oţelul inoxidabil. Pe masă erau mai multe ingrediente şi un satâr chinezesc mic, cu mâner negru.

— Fac o salată birmaneză de roşii, zise ea. Cuvântul birmanez pentru „salată" este *lethoke*, care înseamnă amestecat cu mâinile.

— Ai fost în Birmania? întrebă Nate. Cum se numeşte ţara acum?

— Myanmar. Am fost doar ca turistă, dar o birmaneză de acolo m-a învăţat să fac salata. Se numea Kyi Saw.

Grace tocă ingredientele cu iscusinţă, adăugă oţet de lemongrass, ulei de canola şi sos de peşte, apoi prăji cepe şi usturoi feliat într-o cratiţă mică cu ulei. Nate o privi deplasându-se fără efort prin bucătărie, cu mâini iuţi şi pricepute. Asamblă salata într-un vas mare din lemn, o amestecă uşor cu degetele până încorporă totul şi-i întinse lui Nate o furculiţă. Bărbatul luă o felie subţire de roşie. Gustul era sărat, dulce şi iute, cu un iz uşor de arahide

tocate.

— E-ntr-adevăr delicios, zise el. Până acum n-am mai mâncat aşa ceva.

Grace se rezemă de masă şi-l privi pieziş.

— O versiune a salatei ăsteia mi se pare că se serveşte şi la un restaurant din Macao, rosti ea. Un restaurant mic de pe plajă, Fernando's. Ar trebui să mergem acolo cândva şi-o să-ţi arăt.

Nate îşi păstră chipul inexpresiv. „Nu mi-a plăcut deloc cum a sunat asta", gândi el. „Să fi fost o coincidenţă? Poate că da, poate că nu".

— Pare interesant, zise el cu glas tare.

Îşi luaseră farfuriile cu salată pe balcon şi mâncară în timp ce priveau portul şi norii ce alergau pe cerul nopţii, vopsiţi în trandafiriu de luminile oraşului.

— Mi se pare incredibil, spuse Nate, că oraşul ăsta plin de viaţă a fost restituit Chinei şi acum se află sub stăpânirea Beijingului. Crezi că spiritul Hong Kong-ului poate supravieţui?

— Oamenii de aici încearcă, rezistă şi-şi cer drepturile, răspunse Grace, însă nu ştiu dacă vor izbuti.

— Ştiu că restul lumii speră că ei vor reuşi.

— Şi eu sper la fel.

— Ar fi un efort cu adevărat lăudabil să ajuţi Hong Kong-ul să rămână liber, spuse Nate. Să faci ceva care să conteze.

Se opri şi nu mai insistă, ca să nu exagereze cu tema respectivă. Puteau să revină la ea; la momentul potrivit, Nate îi va explica în detaliu cum ar fi putut ea ajuta. Lucrând pentru CIA.

— Probabil, zise femeia, dar în prezent mă dedic exclusiv hotelului. Iar yoga este unica mea evadare.

— Să-ţi spun sincer, rosti Nate, când mi-ai arătat Trezirea lui Kundalini, am fost uşor surprins, ba chiar speriat. N-am ştiut ce ţi s-a-ntâmplat.

Grace râse.

— Vrei să înveţi mai multe? Îţi pot povesti despre chakre, centrii energetici din corpul tău. Ele sunt foarte importante, practic controlează totul.

„Perfect, armăsarule, ţine situaţia sub control".

Până atunci, americanul păstrase relaţia la nivelul platonic, în ciuda sutienului negru, a spinării arcuite şi a sărutărilor fugare. Îşi putea imagina reacţia lui Benford dacă se afla că o racolase pe Grace Gao fiindcă se culcase cu ea; ar fi fost o confirmare a permanentei sale bănuieli că Nate n-ar mai fi trebuit să lucreze în CIA. Nu se mai gândise la asta de ceva vreme, dar acum contemplă coşmarul care l-ar fi aşteptat dacă ar fi fost concediat din Agenţie şi s-ar fi întors acasă în Richmond, Virginia, unde familia lui ţipase de la bun

început că Nate nu va avea succes ca spion, chiar dacă prăbuşirea lui durase zece ani, nu doi, aşa cum preziseseră ei. „Şi atunci cum procedezi cu chinezoaica asta frumoasă care vrea să-ţi arate chakrele ei?"

Se aşezară pe podea, faţă în faţă, cu picioarele încrucişate şi genunchii aproape atingându-se. Grace luă vasul larg de aramă de pe o măsuţă-altar, îl puse pe podea lângă ei şi-i atinse uşor marginea cu un ciocănel din lemn. Vasul emise o notă curată şi perfect definită, ca pendula bunicului.

— Vasul cântător, zise ea, care-ţi limpezeşte mintea.

Trecu ciocănelul în jurul buzei vasului, care începu un zumzet pulsatoriu, care crescu în tonalitate, devenind mai gros, suprapus primului. Grace se opri şi tonurile se stinseră lent. Ea se mişcă puţin în faţă, astfel că genunchii li se atinseră.

— În corpul tău, spuse chinezoaica, există şapte chakre care reprezintă emoţii diferite.

Scoase din buzunarul rochiei o sticluţă, îi deşurubă capacul şi o aplecă pentru a-şi umezi vârful degetului. Parfumul ameţitor de *ylang-ylang* îi învălui şi Grace atinse cu vârful degetului părţile laterale ale gâtului lui Nate, interiorul încheieturilor mâinilor sale şi gleznele.

— Uleiul te va ajuta să te relaxezi, îi zise.

După aceea îl atinse pe creştetul capului.

— Asta este chakra a şaptea, chakra violetă, Coroana, care aduce extaz.

Se aplecă înainte şi-l sărută pe frunte.

— Asta este chakra a şasea, chakra indigo, Al Treilea Ochi, care controlează intuiţia.

Îi sărută pleoapele.

— A cincea, albastră, Gâtul, pentru vindecare.

Coborî şi-i morfoli gâtul cu buzele. „Iisuse, coboară hotărât. Există oare şi o chakră a căpitanului Picard?"

— A patra, verde, Inima, pentru iubire.

Grace îi descheie cămaşa şi-l sărută pe piept.

— A treia, galbenă, Plexul Solar, pentru ţel.

Buzele ei îi atinseră abdomenul.

— A doua, portocalie, Sacrală, pentru dorinţă.

Îşi trecu degetele în jurul ombilicului său.

Grace îşi mişcă după aceea mâna între picioarele lui Nate şi sub corpul său, apăsând în sus, prin pantalonii lui kaki, pe partea cărnoasă a muşchiului perineal.

— Prima, chakra Rădăcină, roşie, care controlează pasiunea, rosti ea.

Îşi menţinu degetele acolo şi-l privi în ochi.

În clipa aceea, cu degetele infuzate de *ylang-ylang* ale lui Grace

detectându-i prima chakră, Nate, în mod neașteptat și psihopatic, își aminti de Kramer, colegul lui ofițer de caz din Viena, care-i spusese cândva că perineul era numit „nui", fiindcă „Nu-i nici testicule, nu-i nici anus". Se întrebă ce făcea acum tipul acela amuzant. Își alungă gândurile când Grace își retrase mâna.

— Și când trezești Kundalini, rosti el străduindu-se să nu se foiască, ce fac chakrele astea de fapt?

— Energia se ridică din chakra Rădăcină, ca un șarpe descolăcit, și urcă spre cap prin șira spinării, precum curentul electric. Ea aduce o conștientizare profundă.

— O pot simți pe a mea chiar în timp ce vorbim, rosti Nate.

Grace lunecă înainte, se așeză pe picioarele lui îndoite și-și încrucișă propriile picioare în spatele său. Îl cuprinse apoi cu mâinile pe după gât și-l privi în ochi. Numai câțiva centimetri le despărțeau nasurile și bazinele, iar Nate îi putea simți căldura trupului, de parcă s-ar fi aflat prea aproape de o sobă cu lemne.

— Poziția aceasta, zise ea, se numește *Yab Yum,* adică unirea dintre înțelepciune și înțelegere. Îi luă palma, o apăsă pe inima ei și o ținu acolo. Poți să-mi simți inima? Dă-mi voie s-o simt și eu pe a ta.

Rămaseră nemișcați, cu ochii închiși, ținându-și palmele unul pe inima celuilalt, cu frunțile atingându-se foarte ușor.

— Acum nu ne putem mișca o mie de ani, până atingem Samadhi, continuă femeia.

— Samadhi – indiferent ce-nseamnă asta – se va-ntâmpla mult mai devreme, zise Nate. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Nu mai vorbi, spuse Grace. Samadhi este o stare a minții, concentrează-te.

Bărbatul simți cum răsuflarea ei devine mai profundă și cum bătăile inimii i se încetinesc; le putea auzi în mintea sa și în același timp propria lui inimă avea exact același ritm. Picioarele ei erau încrucișate strâns în jurul lui, cu călcâiele apăsându-l ușor în șale. Pe neașteptate, Nate avu o senzație de imponderabilitate în pelvis, în picioare, șira spinării și brațe. Un soi de vuiet puternic îi umplu mintea ca și cum s-ar fi găsit într-o grotă subterană deasupra unei cascade asurzitoare. Simți apoi aceeași imponderabilitate în cap, în spatele ochilor și sub limbă.

— Simți? murmură Grace, și el încuviință din cap. Samadhi este minunată. Te poate purta dincolo de munți și dincolo de oceane. Ce există dincolo de ocean pentru tine, Nate? Ce există în inima ta?

— O femeie se află foarte departe, zise americanul cu ochii tot închiși, minunându-se de senzația din creier și de răspunsul lui, care-i ieșise printre

buze înainte să fi putut gândi.

Grace se apropie şi mai mult de el, cu braţele în jurul gâtului său.

— Respiră odată cu mine, spuse ea, şi inspiră adânc.

Îşi puse gura pe a lui şi începu să inspire şi să expire, învăluindu-l într-o catifea fierbinte şi electricitate. Respiraţia ei o controla pe a bărbatului. Ea se legănă uşor şi se aplecă înainte, astfel că abdomenele lor se atinseră. Grace îi şopti între buze:

— Cine mai este în inima ta?

Nate se gândi la Agnes din Palos Verdes şi la Hannah care fusese ucisă şi la generalul Korcinoi cu păr alb care fusese omorât, şi la Gable care nu mai era, şi la Benford, Forsyth şi Burns, care erau colegii lui şi familia lui, şi la idiotul de general Tan din APE, gândacul ăla risipitor pe care Nate tocmai îl racolase, şi aproape că-i rosti numele cu voce tare. „La naiba, ce-i asta?"

Luptându-se din răsputeri, Nate clipi de trei ori, foarte rapid, şi femeia ştiu că-l pierduse, cel puţin deocamdată. Se retrase lent, lunecând de pe el.

•

Dominika stătea în fotoliu, cu picioarele încrucişate, strângându-şi puternic coapsele laolaltă, transpirând. Se forţase să rămână nemişcată în timp ce privea monitorul şi-şi imagina senzaţia corpului lui Nate lipit de Grace în *Yab Yum,* iar buzele o furnicau închipuindu-şi acele sărutări. Slavă Domnului că nu trebuia să-şi ascundă un *orgasm*, stând la un metru de oribilul Rainy Chonghuan care privea ecranul cu gura deschisă. Femeia intrase în panică atunci când Grace îl unsese pe Nate cu ulei parfumat, dar apoi înţelesese că nu aceasta era seara asasinatului.

Acel ultim sărut… Fusese uluită de abilitatea cu care Grace îl purtase pe Nate într-o stare de meditaţie, ceva ce ea n-ar fi putut reuşi niciodată. În mod ciudat, nu era furioasă pe bărbat – a-l vedea după atâtea luni pe un ecran de înaltă rezoluţie fusese ca un şoc şi Dominika se simţise la un milion de kilometri depărtare. Ştia că nu acesta era planul lui, că încerca s-o racoleze pe chinezoaică şi că ea iniţiase contactul. Sigur că da, Dominika avea să-i spargă o vază de flori în cap când (dacă) avea să-l mai întâlnească, dar îşi dădu seama că îl iubea în continuare; Nate spusese că iubea „o femeie care se afla foarte departe" şi ştia că se referise la ea. Dominika fusese prima persoană la care se gândise Nate din subconştientul lui răscolit de *Yab Yum.* Oh, vieţile lor se vor lovi mereu de această lume a spionajului!

Dar în clipa aceasta, gelozia, resentimentele şi dorul erau de prisos. Dominika nu ştia dacă Nate putea rezista ameţitoarelor dezmierdări ale acestei chinezoaice superbe, însă ştia că, indiferent dacă MSS-ul îi va smulge sau nu lui Nate numele agentului său, avea în curând să ajungă în punctul în care să-i ordone lui Zhen să-l elimine. Bărbatul era un gândac într-o cutie de

chibrituri şi aveau să calce peste el.

Rainy Chonghuan privea ecranul când Grace îi spuse noapte bună lui Nate în uşa apartamentului. Îi ordonă tehnicianului să închidă monitoarele şi microfoanele de supraveghere şi se întoarse spre colonelul Egorova.

— Puteţi vedea, rosti el, că *Zhènniăo* este perfect antrenată şi meticulos pregătită. Ea utilizează aspectele mistice ale acestei yoga pentru a-şi manipula ţintele, pentru a folosi *tao qu de zuo fa,* metode de obţinere a informaţiilor. Data viitoare ar trebui să reuşească. Dacă la sfârşitul următoarei întâlniri americanul nu va dezvălui numele cârtiţei, vom ordona eliminarea lui.

— Voi vă ştiţi cel mai bine procedurile operaţionale, încuviinţă Dominika nepăsător, întrebându-se dacă avea o pată umedă pe partea din spate a fustei. Deocamdată însă eliminarea americanului mi se pare prematură. Fata voastră înregistrează progrese reale. Există potenţialul de a afla de la acest ofiţer secrete suplimentare despre operaţiuni ale CIA în China.

Rainy strânse din umeri.

— Beijingul insistă, zise el. Peste două zile, ea îl va invita la altă cină şi vom vedea ce se întâmplă. Începând din seara aceasta, *Zhènniăo* va rămâne în acest apartament, în eventualitatea în care americanul se simte singur şi excitat şi decide să vină neanunţat.

— Şi cum veţi elimina ţinta? întrebă Dominika.

Zâmbetul lui Rainy Chonghuan părea imaginea unui mal nămolos de râu.

— *Zhènniăo* este specialistă în arme de foc, arme albe, ştreang şi o sumedenie de arme clasice. De asemenea, excelează în lupta corp la corp. Este şi o adevărată enciclopedie a otrăvurilor şi toxinelor. În multe cazuri similare cu acesta, cerinţa este de a ascunde mâna Serviciului. Ea va alege metoda cea mai potrivită.

— Nu pare că va avea necazuri, comentă Dominika, simţindu-se brusc copleşită.

Pe neaşteptate, îşi reaminti teroarea permanentă care o aştepta în Moscova dacă ar fi demascat-o cârtiţa din Washington. Atât ea, cât şi Nate se clătinau pe marginea prăpastiei.

SALATA DE ROŞII BIRMANEZĂ A LUI KYI SAW

Feliaţi roşii mijlocii în formă de semilună, tăiaţi roşii cherry în jumătate, apoi feliaţi ceapă dulce în formă de semilună; puneţi-le pe toate într-un castron. Adăugaţi seminţe de susan, alune zdrobite, pulbere uscată de creveţi, ardei iuţi tocaţi şi coriandru

tocat. La foc iute, prăjiți usturoi și ceapă, până devin crocante, și adăugați-le în castron. Amestecați laolaltă oțet de lemongrass (*sau oțet din vin de orez*), *ulei de canola, sos de pește, zeamă de lămâie și zahăr de palmier, apoi turnați peste salată. Amestecați ușor folosind mâinile și garnisiți cu ceapă și usturoi prăjite și cu coriandru tocat fin. Poate fi o foarte bună garnitură la friptura în sânge*.

30.

Pustietate

Lui Zhen nu îi plăcea să locuiască în apartamentul destinat „capcanelor cu miere". Apartamentul ei personal se afla într-o clădire mai mică din Mid-Levels, unde era înconjurată de cărţile ei, de materiale pentru yoga şi mobile confortabile. Zilele petrecute în apartamentul acesta aproape gol reprezentau un inconvenient. În plus, însemna că se apropia etapa de asasinare şi, cu toate că nu avea scrupule faţă de eliminarea unei ţinte, era întotdeauna deprimată când termina o operaţiune. Îi plăcea vânătoarea: punerea la cale a primului contact, dezvoltarea iscusită a relaţiei, fiorul ameţitor al seducerii şi anticiparea îmbătătoare a actului final, până la momentul în care înfigea un ac de oţel între vertebrele cervicale, sau trecea un şnur de mătase în jurul unui gâtlej, sau privea ochii victimei dilatându-se alarmaţi când simţea prima dată efectele constrictive ale otrăvii asupra pieptului. După aceea însă simţea întotdeauna pustietate, deprimare, melancolie. O pustietate de care se descărca prin intermediul exerciţiilor de yoga.

Zhen îşi spusese mereu că lucra ca pasăre cu penele otrăvite pentru a-şi hrăni trupul, dar practica yoga pentru a-şi hrăni sufletul. Meditaţia şi exerciţiile îi furnizau energie, perspectivă şi tăria necesară pentru a accepta ceea ce nu putea să schimbe. Pe de altă parte, existau unele lucruri pe care le putea schimba. Copilăria nefericită şi exploatarea la care fusese supusă ca adolescentă concubină, ca şi anii mizerabili de umilinţă din Şcoala de Privighetori şi Institutul din Beijing, când învăţase să ucidă, îi întăriseră hotărârea de a nu mai lăsa pe nimeni s-o trateze vreodată cu cruzime. Prima dată se întâmplase în Londra, la universitate, când fusese etichetată ca o fată exotică şi sfioasă de către un grup de studenţi macho, în majoritate nişte huligani şi bătăuşi, dar unul dintre ei dorise mai mult. Zhen nu-şi adusese cu ea în Marea Britanie nicio armă de la Institut, ci doar două *gongfu shàny* evantaie de luptă kung-fu, unul negru şi unul roşu, delicate, care se deschideau larg, cu aripi de metal tăios fixate pe pliuri. Erau arme marţiale medievale şi Zhen le putea face să fluture ca aripile unor păsări, deschizându-le şi închizându-le cu pocnete asemenea împuşcăturilor.

Utilizarea evantaielor implica un complicat protocol social, iar convenţiile chinezeşti străvechi erau practic necunoscute de majoritatea britanicilor,

totuşi Zhen le studiase pentru că aveau să fie foarte relevante când se întorcea în Orient ca seducătoare. Atingerea obrazului cu evantaiul închis însemna „te doresc". Atingerea uşoară cu degetele a marginii evantaiului deschis însemna „vreau să vorbesc cu tine". Lovirea scurtă cu evantaiul închis peste buze însemna „sărută-mă". Niciuna dintre aceste subtilităţi nu se aplică însă zveltului Romeo britanic Rowdy White, care intră neinvitat în camera lui Zhen într-o seară şi rămase locului amuzat, privind-o cum ţinea două amărâte de evantaie închise în faţa ei, pregătită să se apere. Experienţa cumulată a lui Rowdy cu evantaiele se limita la variantele din pene mari de struţ, utilizate de dansatoarele din cluburile de striptease de lângă High Street. Când Rowdy se întinse s-o prindă pe Zhen de braţ, evantaiul negru se deschise cu un pocnet, deviindu-i mâna. Chicotind în barbă, Rowdy se întinse din nou după fată, iar evantaiul roşu se deschise brusc, blocându-i celălalt braţ, apoi se plie fulgerător şi-l pocni peste încheietură. Lovitura fusese chiar dureroasă. Tânărul mârâi, făcu un pas înainte şi deschise braţele, iar ambele evantaie se desfăcură, ca fâlfâitul unui stol de porumbei care se ridică în văzduh într-un parc, şi muchia din faţă a unuia îi atinse faţa la doi centimetri deasupra sprâncenelor, crestându-i fruntea şi orbindu-l cu sângele care-i curse în ochi şi îi şiroia pe obraji. Era primul sânge vărsat de *Zhènniăo* şi fata rămase uşor surprinsă să vadă cât de simplu fusese.

•

Nu-i era foame, totuşi îşi găti într-un vas mic puţină supă *shēngcài,* o supă simplă de lăptuci, pe care o lăsă tot pe plită să se răcească. Deschise uşa balconului ca să simtă briza nopţii şi se aşeză complet goală pe perna mare din livingul pustiu şi întunecat, inspirând profund, dilatându-şi întâi abdomenul, apoi diafragma, apoi plămânii şi expirând în ordine inversă, retrăgându-şi ombilicul spre interior şi în sus, şi blocându-şi chakra Rădăcină. Repetă încet mantra Adi: *ong namo guru dev namo,* plecându-se spre învăţătorul dinăuntru, şi continuă respiraţia. Se sculă în picioare şi se aplecă înainte într-o fandare prelungă, cu corpul strălucind, sânii încordaţi, braţele musculoase ridicate deasupra capului, după care execută fluid o serie de poziţii, răsuflând egal şi expirând cu un şuierat. Totuşi ceva nu era în regulă. În seara asta concentrarea ei nu era perfectă.

Lui Zhen îi plăcea tânărul american şi trebuia să recunoască în sinea ei că era decent şi fermecător. Comentariile lui despre libertate şi Hong Kong fuseseră în mod evident intenţionate ca puncte de discuţie în vederea începerii racolării, dar ea îi dăduse prompt dreptate. Se întrebă cum era tipul în pat – după Şcoala de Privighetori, nu se mai culcase cu bărbaţi – totuşi nu-i păsa prea mult dacă avea să trăiască ori să moară. Zhen era singură pe lume; nu era de partea nimănui, nici a Beijingului, nici a MSS-ului,

nici a hotelului căruia îşi dedica toate energiile. Ştia că Nate era din CIA şi că voia s-o racoleze. Îşi utilizase stratagemele profesionale pentru a-l încuraja, flirtase cu el şi-l sărutase, totul pentru a-l aduce în zona finală, de lichidare. Racolarea ei era o imposibilitate, desigur – femeia n-avea să se alieze niciodată cu americanii – şi, în plus, MSS-ul supraveghea totul. Lui Zhen i se spusese că trebuia să afle de la Nate numele unei cârtiţe utilizând întrebări, vicleşuguri sau sex, dar dacă după două seri nu înregistra succes, trebuia să-l asasineze. Asta avea să se întâmple mâine seară.

Urma să ia o sticluţă de distilat din floare de omag albastru amestecat cu ulei *ylang-ylang* puternic aromat şi, cu foarte multă grijă – o simplă picătură căzută pe pielea ei putea fi fatală – avea să aplice otrava pe pielea lui Nate (în ultimele două seri stabilise deja practica ungerii lui cu ulei), dar acum avea să folosească un beţişor din bambus. Aconitina avea să-i intre lent în sânge şi să-l ucidă în câteva ore, la mult timp după ce se întorcea acasă. Zhen se îndreptă, apoi se aplecă, aşeză palmele pe parchet şi expiră. Reveni la poziţia verticală şi se duse spre dormitor, ca să facă duş înainte de culcare, stingând lămpile pe măsură ce trecea prin apartament. Aprinse o lumânare cu aromă de santal şi făcu duş la lumina ei.

Parfumul cu iz de lemn al santalului era o schimbare salutară de la aroma uleiului *ylang-ylang*, care atârna greu peste tot fără să se disipeze, aidoma duhorii ca de cupru a sângelui închegat într-un abator.

•

Se apropia miezul nopţii. Era mai bine că Benford şi Nate n-aveau să ştie ce plănuise Dominika. Nu existau alte opţiuni. MSS-ul avea să-l ucidă pe Nate mâine seară şi ea n-avea la dispoziţie prea mult timp de gândire. Urma s-o omoare pe *Zhènniǎo,* pasărea cu penele otrăvite, sau, oricum, să încerce s-o omoare. Dominika stătea în livingul întunecat al apartamentului pentru oaspeţi care-i fusese pus la dispoziţie de MSS şi se întreba dacă va supravieţui în următoarea jumătate de oră. Purta pantaloni negri şi tricou negru peste un sutien pentru sportive care-i turtea pieptul şi-i strângea coastele. Nu dorea ca sânii să-i pună probleme dacă va fi nevoită să se lupte cu Zhen corp la corp. Se întrebă dacă tehnica de luptă rusească *Sistema*, concepută de Speţnaz şi pe care o învăţase de-a lungul anilor, se va apropia măcar pe departe de ceea ce-şi imagina despre abilităţile unei asasine chinezoaice experte în arte marţiale. Trebuia totuşi să încerce. Altfel, Nate era mort.

Dominika nu avea absolut nicio intenţie să se înfrunte îndeaproape cu Zhen, care dispunea probabil de arme ascunse prin tot apartamentul, ca să nu mai amintească de gloanţele, săgeţile şi pumnalele tratate cu diverse substanţe letale. Întrucât îi văzuse mişcările pe monitoarele de

supraveghere, Dominika știa că Zhen era puternică, mlădioasă și flexibilă și, fără îndoială, capabilă să încaseze multe lovituri într-o confruntare fizică directă. De aceea, trebuia s-o ia prin surprindere și s-o scoată imediat din luptă. Ar fi fost singurul mod prin care putea s-o învingă.

Și totul ar fi trebuit să aibă loc într-o clădire controlată de MSS, plină de camere de supraveghere și zeci de agenți de pază și securitate, care aveau să răspundă instantaneu la zgomotele produse de o luptă corp la corp. Dacă Dominika n-o putea răpune rapid și silențios pe chinezoaică, agenții aceia de pază puteau reactiva echipamentele de supraveghere din apartament, înregistrând pentru Gorelikov și Putin eforturile de salvare a lui Nate. Ambii aveau să tragă instantaneu aceeași concluzie: Dominika lucra pentru americani. Ea avea să fie arestată în Hong Kong, trimisă la Beijing pentru interogatorii, suită în avion și expediată la Moscova, iar o dubă închisă avea s-o preia direct de pe pista aeroportului ca s-o ducă la poarta închisorii Butîrka, unde o aștepta nu doar un simplu interogatoriu. Asta, bineînțeles, dacă *Zhènniǎo* n-o omora înainte.

Dominika știa că nu putea să iasă pur și simplu pe ușa apartamentului – în mod cert, era conectată la o alarmă –, să coboare un etaj, să ciocănească vesel la ușa lui Zhen – care ar fi fost avertizată între timp – și să se autoinvite la un păhărel înainte de culcare. Își examinase propriul balcon, ca și pe cel al apartamentului lui Zhen, aflat imediat sub al ei, și se gândea că ar putea să treacă peste balustrada balconului ei, să se lase în jos cât de mult putea, ținându-se în mâini, după care să penduleze ca să aterizeze pe balconul lui Zhen. Dacă rata balconul sau dacă îi alunecau mâinile, n-ar mai fi contat nimic. Se afla la etajul nouă. Dominika scotocise prin apartament după posibile arme. Bucătăria nu era dotată; nu existau cuțite de *masterchef*. În debara, găsise o cutie cu scule, din care luă un cutter cu lamă retractabilă și un ciocan cu vârful despicat, de greutate medie. Ambele arme potențiale puteau fi însă utilizate doar din imediata apropiere și nu erau grozav de eficiente, dar nu dispunea de altceva. Retrase lama cutterului și-l strecură în sutien, iar mânerul ciocanului îl băgă la brâu. Era timpul să plece la vânătoarea păsării cu penele otrăvite. Își aminti să lase deblocată încuietoarea automată a ușii apartamentului, ca să se poată întoarce după ce termina cu Zhen.

Clădirea Grenville House era complet scufundată în întuneric. Dominika răsuflă ușurată să descopere că, ținându-se atârnată în brațe, putea chiar să atingă balustrada balconului de dedesubt cu vârfurile picioarelor, așa că aterizâ silențios pe balconul întunecat al apartamentului lui Zhen. Ușa balconului era deschisă, așa că Dominika intră tiptil, pătrunzând direct într-un nor de parfum *ylang-ylang.* Dinspre dormitor se auzea apa de la duș și

Dominika duse mâna spre ciocan când înaintă în beznă. Ciocanul nu mai era. Nu-l auzise când îi lunecase din pantaloni sau când căzuse pe pavajul aflat cu nouă etaje mai jos.

Privi cu grijă în baie. Lumina pâlpâitoare de lumânare abia dacă era suficientă pentru a vedea prin peretele din sticlă, aburită acum, care separa dușul mare de restul camerei de baie. Zhen era cu spatele la Dominika, sub dușul dreptunghiular, desfătându-se în cascada lină, cu brațele deasupra capului, mușchii feselor încordându-se la fiecare mișcare, cu părul ud și lipit în șuvițe. Dominika încercă să-și reamintească pozițiile venelor și arterelor importante ale corpului uman, știind că lama cutterului era lungă de cel mult doi centimetri și jumătate. „Dă-i drumul", își spuse, „înainte să-ncepi să gemi ca o vacă".

Un val de furie îi clocoti în măruntaie față de ceea ce urma să facă, față de ceea ce Ei o forțau să facă. Măsură distanța prin deschiderea din sticlă și duse mâna la cutter, spunându-și: „Spintecă, nu împunge, spintecă spre gât, spre ochi". Cu o clipă înainte de a păși înainte, zări cu coada ochiului un chimonou atârnat pe un cuier din perete și lăsă cutterul, întinse mâna și trase cordonul din mătase, apoi răsuci iute două bucle într-un laț cu nod alunecător, păși în duș, trecu lațul peste capul lui Zhen și strânse nodul. Mișcându-se mai rapid decât ar fi fost omenește posibil, chinezoaica se roti cu fața spre ea și încercă să aplece capul pentru a ieși din laț, însă Dominika ieși dincolo de peretele din sticlă, trecu cordonul peste marginea lui superioară și trase apoi în jos cu toată puterea, adăugându-și greutatea propriului corp, izbind obrazul lui Zhen de interiorul sticlei, pentru ca apoi, cu altă smucitură, s-o ridice de la podea. Sticla o oprea pe chinezoaică să ajungă cu mâinile sau cu picioarele la Dominika.

Degetele picioarelor lui Zhen se zbăteau pe peretele din sticlă; sânii ei, sfârcurile maronii și pubisul i se turtiră de geamul ud, degetele trăgeau de materialul din jurul beregatei, însă mătasea umezită se strânsese într-un nod imposibil, lațul o trăgea de cap, în sus, spre urechi, iar ea se zvârcoli ca un pește, dintr-o parte în alta, și încercă să împingă cu tălpile în sticlă, încordându-și cu disperare picioarele.

Icnete răgușite îi ieșeau din gura deschisă, dar zgomotul dușului acoperea sunetele. După trei minute de zvâcniri violente, pe măsură ce oxigenul din creier i se consuma, mișcările îi încetiniră, brațele îi căzură de la gât, iar corpul îi mai tremură alte trei minute, cu capul înclinat într-o parte și saliva scurgându-se prin colțul gurii. Pârâiașe de apă se prelinseră pe sticlă și Zhen privea din spatele ei cu ochi morți și gura deschisă spre asasina ei, care se așezase cu un bufnet pe podeaua băii, cu picioarele încordate, ținând cordonul, simțind că brațele îi urlă de durere, privind la rândul ei cadavrul

ud.

După cinci minute, sau zece, sau după o oră – Dominika nu-şi putea da seama – îşi descleştă mâinile cuprinse de crampe şi Zhen alunecă pe dalele băii, cu sânii turtiţi scârţâind pe sticla udă, în mod normal un sunet indecent şi erotic în timpul unui act sexual sub duş, dar acum un sunet hâd şi final. Zhen se răsturnă pe spate, cu bărbia în sus, cu picioarele crăcănate, cu apa duşului umplându-i gura şi scurgându-se apoi pe obraji. Dominika închise apa. Sunetul sifonului de evacuare de sub corp a fost singurul recviem al chinezoaicei.

După ce se şterse agitată pe picioare, Dominika traversă în grabă livingul – gata cu chakrele care palpită odată cu vibraţiile gongurilor – deschise uşa, ignorând posibilitatea declanşării unei alarme silenţioase, şi o lăsă întredeschisă, ieşi pe casa scării şi trase mânerul casetei de alarmă pentru incendiu pe care o reţinuse în ziua precedentă. Acum dorea gălăgie şi confuzie. Alarma pentru incendii din Hong Kong făcea un zgomot *uuup-uuup* specific, care-i scoase pe locatari pe coridor, în timp ce Dominika sui în goană un palier până la uşa apartamentului ei, o deschise, se îmbrăcă rapid cu un halat şi ieşi iarăşi în hol, părând nesigură şi speriată. Rainy Chonghuan apăru în fugă pe coridor, în boxeri şi un maiou fără mâneci pătat cu sos, după care o conduse iute şi protector, coborând nouă etaje pe scara ticsită de oameni care zbierau, copii care plângeau şi un cacadu care cârâia într-o colivie de bambus.

În noaptea aceea Dominika a fost cazată într-un apartament de lux dintr-un hotel din Kowloon, iar hainele, articolele de toaletă şi celelalte obiecte personale i-au fost aduse în dimineaţa următoare. Zguduit şi stânjenit, Rainy îi spuse că pompierii care răspunseseră la alarma pentru incendiu o găsiseră pe Zhen Gao moartă în apartamentul operativ, strangulată în duş. MSS-ul era convins că fusese ucisă de o echipă CIA – probabil că membrii acesteia coborâseră în rapel de pe acoperiş – şi că la acţiune asistase probabil americanul Nash. Existau şi alte ipoteze, deoarece MSS-ul căuta cu disperare explicaţii.

— Este imposibil ca o singură persoană s-o fi putut surprinde pe *Zhènniăo* şi s-o înfrângă în luptă, conchise Rainy. Nu există altă explicaţie.

— Nu este posibil să fi fost o crimă pur întâmplătoare? întrebă Dominika. În scopul violului sau jafului, de pildă?

Rainy clătină din cap.

— Imposibil. Femeia asta ar fi putut arunca un hoţ obişnuit peste balcon cu o singură mână.

— Un sfârşit nefericit şi frustrant al acestei operaţiuni, concluzionă Dominika. Ce veţi face în continuare?

Rainy dorea să recâștige măcar o parte din respect după dezastru.

— *Gweilo,* diavolul străin Nash, se află temporar în Hong Kong, fără imunitate diplomatică. Beijingul m-a instruit să direcționez poliția din Hong Kong ca să-l aresteze sub suspiciunea de crimă. Până la proces va fi închis în penitenciarul Stanley, după care va fi condamnat și trimis într-un *Laogai*, un lagăr de muncă, din vestul Chinei, unde va învăța să extragă cărbuni din mină. Asta dacă nu cumva i se întâmplă ceva și mai rău cât timp este în arest.

Asta însemna un nou pericol. Dacă Nate era arestat și închis, MSS-ul nu mai trebuia să-l asasineze. Avea să regizeze o înscenare de proces spectaculoasă și cu acoperire internațională, iar el avea să moară într-un lagăr de muncă pe stepele biciuite de vânt din vestul Chinei. Nate trebuia să plece imediat din Hong Kong. Dar oare Stația avea să afle la timp despre moartea lui Grace și mandatul de arestare? Sau Nate avea să apară zâmbitor la ușa apartamentului ei în seara asta, cu un buchet de trandafiri? *Boje,* Dumnezeule, putea să le cadă drept în brațe!

Dominika se luptă cu panica. Oare va fi nevoită să dea buzna în consulatul SUA pentru a transmite un avertisment? Visa la asta cu ochii deschiși. Sfârșitul carierei ei de spioană și începutul unei vieți alături de Nate. Era un vis duios. El avea să fie uluit s-o vadă în Hong Kong, de cealaltă parte a globului pământesc. Își imagină primul lor sărut în recepția consulatului, fără să le mai pese dacă erau văzuți de cineva. „Oprește-te!"

Însă MSS-ul hotărâse în numele ei. O escortă feminină a rămas cu ea în cameră în noaptea aceea, iar a doua zi dimineață Dominika a fost dusă la aeroport de Rainy Chonghuan, care părea dispeptic, și îmbarcată într-o cursă Air China directă până la Moscova, fără să i se propună sau să i se ofere altă vizită de curtoazie la Beijing. Nu era tocmai o dojană: chinezii erau agitați și stupefiați. Mai mult, MSS, generalul Sun și Ministerul Securității Statului erau jenați de eșecul lor operațional la care fusese martor, direct și din imediata apropiere, un ofițer rus de informații. Rușinea era prea mare pentru ca Dominika să mai fie primită ca oaspete la minister. „Oare ce ar gândi dacă ar ști că tocmai înaltul lor musafir dintr-un serviciu frate le-a strangulat călăul superinstruit?"

Acum era o cursă contratimp. Aveau americanii să afle de mandatul de arestare înainte ca Nate să fie ridicat de poliția din Hong Kong? Dominika n-avea s-o știe decât mâine. Zborul ei dura zece ore. Abia dimineață avea să citească rapoartele SVR Asia. Nate rămăsese pe cont propriu.

•

După cum s-a dovedit până la urmă, Dominika n-ar fi trebuit să-și facă griji. Un tânăr și cooperant locotenent din poliția Hong Kong, care primea lunar un plic pentru „discuții confidențiale" cu Bunty Boothby, a transmis

vestea despre crimă şi mandatul de arestare. Ofiţerul ASIS a solicitat o întâlnire urgentă cu Nate şi SSt Burns. Toţi au fost serios zguduiţi să afle că superba Grace Gao era un câine de vânătoare al MSS-ului. Nate a fost de-a dreptul şocat când agentul lui Bunty a adăugat că Grace făcuse parte dintr-o operaţiune MSS de a-l atrage pe Nate în capcană şi de a-i smulge numele noului lor agent racolat din APE. Scăpase ca prin urechile acului. Dar cine a omorât-o pe Grace? SSt Burns se plimba agitat înainte şi înapoi prin cei nici doi metri ai separeului său.

— În clipa de faţă, zise el, nu contează cine-a omorât-o. O vom afla, mai devreme sau mai târziu. Se opri şi-l arătă cu degetul pe Nate. Tu ai scăpat ca prin miracol.

Nate îşi coborî capul în palme.

— *Universitatea şi restaurantul*…, zise el mai mult pentru sine. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, dar eram prea concentrat pe racolarea ei.

— N-ai greşit absolut cu nimic, îl linişti Burns. Ai lucrat după manual. Ţi-am citit şi transmis mai departe toate telegramele şi rapoartele de contact.

— Chestiile astea se-ntâmplă, colega, spuse Bunty îndatoritor, cu un picior trecut peste braţul canapelei din biroul lui Burns. Ia zi – măcar ţi-a dat şi ţie o bucăţică?

•

Nate nu putea să plece pe calea aerului din Hong Kong sau Macao, întrucât ambele aeroporturi erau strict supravegheate. În port nu existau ambarcaţiuni de croazieră. Bunty sugeră că ar fi fost posibil ca Nate să plece cu un tren din gara Hung Horn din Hong Kong, până în Gara de Est din Guangzhou, de unde să ia avionul până la Seul sau Tokio. El era de părere că MSS-ul nu s-ar fi aşteptat la o manevră atât de îndrăzneaţă. Această opţiune l-ar fi obligat însă pe Nate să aştepte un timp nedefinit, până primea un paşaport fals de la Langley, ceea ce constituia o problemă, fiindcă nu se putea ascunde la nesfârşit în consulat, unde existau prea mulţi localnici.

În cele din urmă, riscul ca Nate *să intre* în China, pentru ca *să iasă* din China, îl convinse pe SSt Burns că opţiunea nu era viabilă. Între timp, Cartierul General CIA asedia Staţia Hong Kong cu telegrame despre racolarea lui Grace, uciderea ei, securitatea noului agent SONGBIRD şi propuneri pentru scoaterea lui Nate din Hong Kong. Benford personal vorbi cu Nate pe telefonul securizat şi păru calm şi înţelegător.

— Rezultatele tale cu SONGBIRD şi cu femeia aceea au fost exemplare, îl lăudă el. Ţine-mă la curent cu planurile tale de exfiltrare şi întoarce-te aici cât mai repede posibil.

Închise înainte ca Nate să fi avut timp să răspundă, dar, sosite din partea

lui Benford, cuvintele acelea echivalau cu o scrisoare de dragoste. Măcar asta însemna ceva…

După încă o zi, SSt veni cu un plan. Împrumutară o uniformă de la curiosul, dar cooperantul adjunct al ataşatului militar, care era comandor în marina americană. Tehnicianul din Staţie îi fixă lui Nate o mustaţă rară de aceeaşi culoare cu a părului, îi lungi puţin perciunii şi completă deghizarea cu ochelari cu ramă de baga, care să-i rotunjească faţa. În seara următoare, umedă şi înnorată, comandorul Nash se îmbarcă într-un autobuz al consulatului, alături de alţi 20 de angajaţi care lucrau, în marea lor majoritate, în Staţie. Autobuzul merse pe Connaught Road, prin tunelul de sub port, şi opri la debarcaderul municipal de pe Canton Road din Kowloon pentru o vizită publică pe USS *Blue Ridge*, o navă de comandă, amfibie, lungă de 180 de metri, care era nava-amiral a Flotei 7 a Marinei SUA sosită în vizita ei bianuală de prietenie.

Când au ajuns, Bunty Boothby şi Marigold Dougherty i-au asediat pe poliţiştii din Hong Kong care erau de gardă la baza pasarelei pentru a fi lăsaţi la bord fără invitaţie. Marigold purta rochie lungă şi pantofi cu toc-cui şi zbiera la Bunty fiindcă uitase invitaţiile acasă, numindu-l „cretinoid" şi izbucnind în lacrimi. Când a sosit autobuzul cu angajaţi ai consulatului, poliţiştii, copleşiţi, i-au numărat în grabă şi i-au lăsat pe toţi la bord. În nebunia de acolo, nici măcar nu au aruncat vreo privire spre Nate. Bunty a toastat pentru Nate în careul ofiţerilor, i-a mulţumit fiindcă se comportase ca un adevărat coleg şi a adăugat că Beijingul „îşi va ieşi din minţi ca un şarpe tăiat" când avea să realizeze că Nathaniel Nash părăsise China. La sfârşitul serii, un tânăr maistru militar i-a luat locul lui Nate şi a coborât din navă, iar el a rămas la bord, fără să iasă din cabină.

A doua zi dimineaţă, *Blue Ridge* plecă din Hong Kong şi reveni la sediul flotei din Yokosuka, Japonia, la 1 500 de mile nautice depărtare, pe care le străbătu în trei zile, timp în care Nate stătu în cabină, mâncă la popota ofiţerilor şi vizionă şase-şapte filme. Se gândi la Grace, se gândi la Dominika şi la vânătoarea cârtiţei, la informarea pentru candidaţii la postul de DCIA şi la poziţia lui în raport cu Benford şi Forsyth şi aşteptă, destul de neliniştit, să vadă ce-i pregăteau în continuare. O detaşare în străinătate? Un transfer în FBI? Un separeu minuscul în demisolul Cartierului General?

Nu ştia de ce, dar avea sentimentul – pur şi simplu, o ştia – că o va revedea pe Dominika foarte curând.

SUPA DE LĂPTUCI – SHĒNGCÀI – A LUI *ZHÈNNIÃO*

Într-o oală pentru supă, căliți în unt ceapă albă tăiată cubulețe și usturoi mărunțit, amestecând mereu până se înmoaie. Adăugați coriandru tocat, sare și piper. Adăugați cartofi curățați de coajă, tăiați cuburi, frunze întregi de lăptuci (*nu tăiați nervurile*) *și acoperiți totul cu apă. Dați în clocot, apoi acoperiți și fierbeți înăbușit, până se înmoaie cartofii. Băgați totul în blender până obțineți o textură catifelată, adăugați unt și asezonați după gust. Serviți fierbinte sau la temperatura camerei.*

31.

Liga Naţiunilor

— Eşti la fel de rău ca Angleton, îi zise directorul interimar Farrell lui Benford, care stătea în faţa biroului imaculat din cabinetul DCIA de la nivelul şapte al Cartierului General.

Nepângărit de telegrame, note informative sau planuri operative, spaţiul de lucru al directorului contrasta enorm cu cel al lui Benford, aflat cu trei etaje mai jos, în DCI, care aducea mai degrabă cu centrul din Tokio după trecerea Godzillei.

— Fanaticii tăi din contrainformaţii irosesc timpul, urmărind umbre care nu există.

Angleton fusese zelosul şi mesianicul director CI în anii 1970, care vedea dezinformări şi provocări sovietice sub fiecare piatră. Benford se foi imperceptibil de pe un picior pe altul.

Farrell era un economist cu păr unsuros din Directoratul Informaţii care, în ochii geloşi ai celor de la Langley, era o alegere complet neverosimilă pentru conducerea Agenţiei, fie şi temporar. Avea ochi apoşi, ten gălbejit, glas piţigăiat ca personajele din desenele animate şi un interes permanent şi singular faţă de propria sa avansare. Farrell fusese remarcat prima dată de preşedinte pentru viziunea sa internaţionalistă şi antipatia sănătoasă faţă de cowboy-i din CIA. Devenise şi mai îndrăgit la Casa Albă de când declarase public că el va credita evaluările analiştilor din Cartierul General privind situaţia politică din orice ţară de pe glob în loc să se bazeze pe estimările şefilor Staţiilor locale, o apostazie tot mai la modă după decesul lui Alex Larson. Pe măsură ce comentariul lui Farrell a devenit cunoscut pe scară largă, ofiţerii de operaţiuni de peste hotare şi-au continuat activităţile, toastând în sinea lor pentru directorul interimar la cine de recrutări din toată lumea.

— Cârtiţa asta nu-i nici pe departe o umbră, zise Benford, stăpânindu-şi impulsul de a-i spune birocratului aceluia stângaci că era un papagal care se umfla în pene. Existenţa ei a fost coroborată de o sursă secretă din Moscova.

Farrell pufni.

— Întotdeauna aud aceleaşi explicaţii, replică el. O sursă secretă spune ceva şi noi pornim să urmărim cai verzi pe pereţi. Este absurd. Ce sursă a raportat asta?

Directorul avea dreptul să pună întrebări despre orice sursă şi să-i cunoască, de asemenea, numele adevărat, dar Benford îşi proteja cu gelozie cazurile cu acces restricţionat, referindu-se la ele numai sub numele de cod.

— DIVA, principala noastră sursă din Rusia, cu informaţii absolut impecabile, care a furat secrete chiar de la Kremlin.

Farrell se strâmbă.

— Prefer să evit clişeul „a fura secrete". Furatul implică metode extrajudiciare şi condamnabile moral.

— Este definiţia spionajului încă de când Iuda l-a sărutat pe Iisus, zise Benford. Tu cum îi spui?

Farrell ridică ochii, zgândărit de tonul celuilalt. Cei doi bărbaţi se fulgerară din priviri.

— Noi nu furăm secrete, rosti el.

Benford nu-şi modifică expresia feţei.

— Am mai auzit predica asta, undeva, cândva. Este la fel de imbecilă acum pe cât a fost atunci.

Farrell se roti în scaun, întorcându-i spatele.

— Nu te-am chemat aici ca să-ţi ascult jargonul de modă veche şi retrograd. Te-am chemat pentru că am înţeles că nu-i informezi complet pe cei trei candidaţi la postul de director. O să-i informezi pe toţi, fără rezerve, fără eschivări, inclusiv rapoartele primite de la sursa asta vedetă a ta. Ai înţeles? Informări complete!

— Sursa se află într-o poziţie precară. Informaţiile vor fi urmărite direct până la ea, spuse Benford, ştiind deja ce intenţiona să facă.

— Termină cu pedanteria asta! se răsti Farrell. Toţi candidaţii au autorizaţiile de securitate necesare. Informează-i. Complet. Am fost clar?

•

— O să fii destituit, Simon, îl avertiză Forsyth.

Stăteau în biroul lui Benford. Lucius Westfall era înghesuit pe canapea, străduindu-se să împiedice un teanc instabil de dosare să cadă pe el şi pe podea.

— Noi suspectăm că unul dintre candidaţii pentru postul de director al Agenţiei Centrale de Informaţii este o cârtiţă condusă de Centrul Moscova. Candidatul Kremlinului. Dacă MAGNIT va fi aleasă ca DCIA, Agenţia va înceta să mai existe şi Statele Unite vor fi oarbe la ameninţările de peste hotare. Va fi mai rău decât Philby[13], mai rău decât Ames[14] sau Hanssen[15].

[13] Kim Philby, pe numele adevărat Harold Adrian Russell (1912-1988), a fost un faimos agent dublu britanic, aflat în slujba Serviciului Secret de Informaţii (MI6), dar care a spionat pentru NKVD ŞI KGB. (*n. red.*).

— Va trebui să exfiltrăm și să strămutăm sute de agenți, spuse Forsyth. Nu numai ruși, ci și surse din China, Coreea de Nord și Cuba.

— Raionul de cereale din supermarketul din Alexandria va începe să arate ca Liga Națiunilor, cu toți foștii agenți făcându-și cumpărăturile acolo, glumi Westfall, care fusese cândva baby-sitter pentru un dezertor chinez și știa cât de imposibili puteau fi aceștia în general.

— Aceia vor fi cei pe care vom fi de acord să-i strămutăm, spuse Forsyth. O mulțime de surse de nivel inferior vor fi abandonate pur și simplu și vor fi aruncate în închisoare sau vor fi retrase din circulație.

— Amândoi îi uitați pe cei care nu vor pleca și vor încerca să îndure cu perseverență, le aminti Benford. Cei care vor fi aruncați în groapa cu lei.

Toți se gândeau la Dominika.

— Așadar, ești dispus să-ți riști cariera ca să-l sfidezi pe director?

— La schimb cu DIVA? Tu ce-ai face?

Toți știau răspunsul la întrebarea asta, inclusiv novicele de pe canapea, care se simțea deja extrem de protector față de rusoaica aceea cu ochi albaștri.

— E timpul pentru o clismă cu bariu, zise Benford. Lucius, voi avea nevoie de ajutorul tău.

Ochii lui Westfall se lărgiră. Se întrebă cu disperare dacă putea fi vorba despre un rit medieval secret de inițiere în Directoratul Operațiuni sau de – la fel de plauzibil – o neplăcută practică personală a lui Benford, în care se aștepta din partea lui, ca factotum, să dea cumva o mână de ajutor. Era perfect sigur că nu figura pe fișa postului său.

Westfall a fost enorm de ușurat, deși alarmat de sfera de acțiune a sediției, când Forsyth și Benford i-au explicat ce însemna „clisma cu bariu” – un test de contrainformații – și ce voiau ei. Tocmai atunci a intrat secretara lui Benford cu prânzul: o cutie din carton cu boluri din polistiren cu supă chinezească cu ouă de la cantină, care devenise populară după racolarea lui SONGBIRD. Femeia a împărțit bolurile și în cameră nu s-a mai auzit niciun sunet, cu excepția sorbiturilor lui Benford.

•

Au avut noroc, deoarece pentru următoarea rundă de informări cei trei

---

[14] Aldrich Ames, fost ofițer de contrainformații al CIA, recrutat de KGB. În 1994 a fost condamnat pentru spionaj în favoarea Uniunii Sovietice și a Rusiei. În prezent, își ispășește sentința într-o închisoare din Indiana. Ames a reușit să compromită un număr record în istoria Agenției de agenți secreți CIA. (*n. red.*).

[15] Robert Hanssen, considerat cel mai longeviv spion, a fost agent al FBI care a spionat pentru serviciile secrete ruse împotriva SUA între 1979-2001. Activitatea sa de agent dublu a produs, conform Departamentului de Justiție american, „cel mai mare dezastru în domeniul serviciilor secrete din istoria SUA”. (*n. red.*).

candidaţi aveau agende ce nu coincideau, aşa că au fost programate sesiuni individuale, la ore diferite. Benford i-a informat, smerit, pe senatoarea Feigenbaum şi pe dispreţuitorul ei asistent Farbissen despre o operaţiune delicată de racolare a unui cifrator rus din Buenos Aires, care nu se baza pe nicio vulnerabilitate demonstrată sau pe vreo încălcare a regulamentelor, ci pur şi simplu pe observaţia că tânărul celibatar era solitar. Farbissen pufni batjocoritor, iar senatoarea murmură „expediţie de pescuit", dar niciunul dintre ei nu înţelese valoarea imensă a racolării unui cifrator din ambasadă.

În realitate, Benford născocise întreaga operaţiune. Dacă Feigenbaum/Farbissen erau cârtiţele, Centrul avea să-l recheme rapid la Moscova pe cifratorul nevinovat – ceva ce cooperantul serviciu secret din Argentina va sesiza prompt – pentru a-l scoate din vizorul perfidei CIA. Benford irosi o oră jucând teatru, încercând să convingă cele două bivalve congresionale că operaţiunea avea merite reale. Până termină de prezentat operaţiunea, timpul alocat informării se încheiase şi el evitase să-şi prezinte cazurile cele mai delicate – pentru azi. Era un tertip care avea să funcţioneze doar o singură dată.

În ziua următoare, Forsyth o informă pe viceamiralul Rowland. Benford sugerase ca Forsyth să-şi folosească şarmul grizonant pentru a vedea dacă femeia dură cu trei trese pe mânecă avea să reacţioneze la aşa ceva. Ulterior, Forsyth relată morocănos că tentativa lui discretă de a flirta cu viceamiralul avusese acelaşi efect ca încercarea de a arunca ghemotoace de vată într-o placă din oţel.

— Hristoase, zise el, am purtat costumul meu negru cu batistă în buzunarul de la piept, i-am aruncat surâsul de ofiţer de caz şi am complimentat-o pentru managementul inspirat al LCN. Am lăsat-o să mă surprindă trăgând cu privirea la picioarele ei şi i-am povestit despre logodnica mea, pe care am pierdut-o pe ocean în timpul unui taifun. Nimic. Nicio reacţie. La unele recepţii diplomatice am văzut nord-coreence care au reacţionat mai vizibil decât ea. În seara aia m-am întors acasă şi am plâns în pernă.

— Vârsta este marele nivelator, intonă Benford compătimitor. Ea ne afectează pe toţi în cele din urmă. Deşi este posibil să fi fost batista aia din buzunarul de la piept.

Forsyth o informase pe viceamiral despre un caz îngrijorător din Panama City, care implica un senator racolat, dar nedisciplinat, din Parlamentul panamez, care se împrietenise cu un diplomat rus neidentificat (şi imaginar) care făcea „comentarii nelalocul lor". Senatorul refuzase să-l identifice pe rus până când Staţia nu-i creştea salariul. Benford ştia că până şi *posibilitatea* unui diplomat rus necunoscut care să devină intim cu un agent

de acces CIA ar fi reclamat abordarea rapidă de către ruşi a coruptului senator în tentativa de a-l identifica pe diplomatul nesăbuit. (În realitate, senatorul era un agent vechi şi loial, care ar fi raportat orice tentativă de contactare sau de supraveghere a sa.)

— Doamna amiral a ascultat politicos, dar în mod clar n-a fost interesată, concluzionă Forsyth.

— Probabil că se gândea la impedanţe magnetice şi jouli, comentă ironic Benford. În opinia mea, ridică cele mai puţine suspiciuni dintre toţi trei. Se răsuci spre Westfall: Mâine, tu îl vei informa pe ambasadorul Vano. El pare mai puţin preocupat de rang şi are o natură echilibrată, aşa că probabil nu va obiecta la un briefing primit din partea unui ofiţer inferior. Fii plin de entuziasm tineresc şi dă impresia că ţi-ai depăşit cadrul informării. Fii atent la reacţiile lui. Este un businessman de succes, care are acces în multe locuri, dar este îngâmfat şi lipsit de experienţă în problemele de informaţii. Acţionează în direcţia asta.

Pentru un analist junior sosit recent în Directoratul Operaţiuni, Lucius îşi jucă cu iscusinţă rolul de analist extrem de serios, care deborda cu date şi cifre, şi căruia îi plăcea să se audă vorbind. El îi povesti ambasadorului despre un căpitan (fictiv) din Flota Nordică rusă, staţionată în Murmansk, care intenţiona să dezerteze împreună cu familia sa în Finlanda, ascunzându-se într-unul dintre sutele de trailere ce treceau prin *Vaalimaan Rajanylityspaikka*, cel mai sudic punct de frontieră finlandez, pe E18. Westfall se lăudă că respectivul căpitan comanda un submarin balistic şi că avea să aducă practic kilograme de documente navale secrete, iar tentativa de trecere a graniţei urma să aibă loc peste două luni. Aşa ceva ar fi fost o momeală irezistibilă pentru ruşi, care aveau să cotrobăiască absolut toate camioanele ce ieşeau din Federaţia Rusă, provocând la frontieră un haos lesne de remarcat. Benford era acum entuziasmat că-şi presărase firimiturile de pâine la picioarele fiecărui candidat.

— Anticipez că FSB şi SVR vor colabora şi că DIVA va fi implicată în investigaţii, spuse Benford. În felul acesta noi vom avea informaţii pozitive despre varianta care a fost raportată Moscovei.

— Asta dacă reuşim să-i furnizăm DIVEI echipament de comunicare fiabil, mormăi Forsyth. Nu putem s-o obligăm întruna la întâlniri pe stradă.

— Hearsey mi-a spus că testează un echipament nou de comunicaţii care în scurt timp va fi gata de expediere. De fapt, va sosi chiar după-amiază să ne facă o demonstraţie. Ar trebui să fiţi toţi prezenţi, ca să evaluăm cât de potrivit este pentru DIVA – mai ales Nash, când se întoarce din Orient.

•

Întors acasă, Nash a fost felicitat sarcastic de Benford pentru că rezistase

să-şi folosească falusul în operaţiunile din Hong Kong şi a fost informat despre vânătoarea cârtiţei. Hearsey intră în biroul lui Benford şi îi salută din cap pe ofiţerii dinăuntru. „În mod clar îl clonează pe Gary Cooper", se gândi Nate observând obiceiul bărbatului înalt de a se gârbovi puţin, instinctiv, când intra pe o uşă. Hearsey purta un sacou sport deschis la culoare, peste cămaşa în dungulițe, şi pantaloni kaki, şi avea cu el o servietă diplomat argintie ZERO Halliburton. În spatele lui, trăgând un troler Pelican mare, din plastic negru, era alt tehnician, prezentat ca Frank Mendelsohn, scund, slăbuţ, brunet, timid şi cu ticuri, pe care Benford îl descrise ca tipul „pe care nu ţi l-ai vrea să construiască bombe artizanale în subsol".

Hearsey îl salută din cap pe Nate. Ofiţerii operativi mai lucraseră anterior cu Hearsey; împreună cu Gable, el pătrunsese într-o fabrică germană pentru a sabota componente de centrifuge destinate Iranului şi o instruise pe prietena lui Nate, Hannah Archer, înainte ca ea să fi fost detaşată la Moscova. Hearsey era ceea ce ei numeau „tehnician operativ", de formaţie inginer, care ştia că nu poţi strecura un dispozitiv de ascultare într-un birou dacă era compus din 12 piese şi cântărea 300 de kilograme. El înţelegea operaţiunile, iar soluţiile lui tehnice reflectau acest lucru, ceea ce era o raritate.

Ca de obicei, Benford îl şuntase pe pomposul director al BST şi-i ceruse confidenţial lui Hearsey să se gândească la soluţii pentru problema de comunicare a DIVEI, acum când ea urma să fie numită directorul SVR. Îi ceruse tehnicianului deşirat să fie inovator şi să vină cu un răspuns. Pentru Hearsey era uşor riscant să accepte şi să lucreze la un proiect clandestin pentru Benford fără a-şi informa şeful, însă nu-l putea suporta pe acesta, un outsider atehnic, căruia îi spunea „managerul-pescăruş".

— Apare în picaj, începe să ţipe, se răhăţeşte în capul tuturor şi-apoi pleacă, îi explicase el lui Benford.

Hearsey se aşeză pe canapea şi genunchii îi ajunseră în dreptul stomacului.

— Presupun că pot da detalii faţă de toţi cei prezenţi, rosti el şi Benford aprobă din cap. Am avut un început de idee, aşa că am apelat la ANIG, asta-i Agenţia Naţională de Informaţii Geospaţiale – cei care conduc sateliţii – să-mi facă rost de imagini ale sediului SVR din Iasenevo. Au făcut un instantaneu ELINT, citirea emisiilor electronice, iar la următoarea trecere au făcut un instantaneu MASINT, care măsoară energia. Eu căutam două chestii: clădirile principale să radieze energie electrică spre exterior şi să existe doar un singur transformator principal – transformatoarele descrescătoare blochează energia – într-o centrală electrică separată.

— Şi ce-ai găsit? întrebă Forsyth.

— Două din două, răspunse Hearsey. Clădirile radiază, ceea ce înseamnă

că în pereţii lor se află kilometri de cabluri, iar transformatoarele se află într-o centrală electrică adiacentă, în cealaltă parte a complexului.

— Îmi creşte pulsul când aud toate astea, spuse Benford, dar ce vrei să ne spui, de fapt?

Hearsey surâse.

— Simon, o să-ţi placă chestia asta. Ruşii şi-au consolidat Sediul Central pe dinăuntru, împotriva oricăror ascultări din exterior, dar nu s-au gândit şi la energia care se scurge prin fire *în exterior*, spre pădurea de pini din jur. Ideea finală este că cele două clădiri principale din Sediul Central SVR din Moscova formează practic o antenă mare şi puternică. Chiar şi formele celor două – un turn cu 15 niveluri conectat la o aripă cu cinci niveluri, în forma literei Y – acţionează ca o antenă direcţională Yagi.

— N-o să-ntreb ce este o antenă Yagi, spuse Benford, ci doar în ce fel ne ajută asta pe noi?

— *Asta* este Yagi şi este exact ceea ce trebuia.

Hearsey se întoarse către Mendelsohn, care deschise trolerul şi scoase o veioză elegantă de birou, compusă dintr-o bază mare de ebonită, un braţ în formă de L din oţel inoxidabil şi un abajur negru, mare. Hearsey zâmbi şi aşeză veioza pe braţul canapelei.

— Instalaţi veioza asta pe biroul agentei voastre şi băgaţi-o în priză. Asta-i tot! Ea poate să dicteze, să înregistreze sau să tasteze mesaje pentru Simon prin intermediul veiozei, utilizând ca purtător cablurile electrice ale clădirii, chiar dacă în biroul ei sunt prezente alte persoane. Altă caracteristică: dacă aliniezi documente lângă baza veiozei, sub abajur, le poţi fotografia chiar în timp ce le semnezi, chiar sub ochii unei secretare care se uită peste umărul tău. Iar veioza o va anunţa când o aşteaptă un mesaj sosit de la Simon.

— Asta cum o mai face? întrebă Nate.

— Un vortex toroidal aerian, răspunse Hearsey.

— Ce-nseamnă asta? zise Forsyth.

— O să-i sufle în ureche, spuse tehnicianul.

— Nu poate fi o chestie rea, rosti Westfall.

•

Hearsey plecă peste două ore, după ce demonstrase funcţiile veiozei, care urma să fie echipamentul pentru comunicaţii sub acoperire al DIVEI. Tehnicianul le spusese că sistemul avea numele de cod BOLERO, pe care Simon îl considerase pueril. Cu toate acestea, era încântat. Hearsey se autodepăşise, susţinut de geniul ingineresc al lui Frank Mendelsohn, a cărui poreclă în birou era, în mod inexplicabil, Pornache. Transmiţătorul/receptor BOLERO era interactiv, multifuncţional şi protejat prin scanare retiniană împotriva manipulărilor frauduloase. Mesajele sau imaginile încărcate de

Dominika în dispozitiv aveau să fie stocate până detecta codul de autentificare de la satelitul de telemetrie BATTLEFAT aflat pe orbită geosincronă deasupra Cercului Arctic. În 3,5 secunde, mesajele stocate de Dominika aveau să se scurgă prin rețeaua electrică a clădirii spre satelit și, simultan, mesajele sosite aveau să fie citite de veioza BOLERO băgată în priză în biroul DIVEI.

— Transmisiunile astea nu vor fi detectabile în interiorul clădirii? întrebase Nate. Sunt sigure?

— Experții SVR în securitatea comunicațiilor au rezolvat problema în locul nostru, îi explicase Hearsey. Ei au ecranat clădirea împotriva oricăror interceptări din exterior și de aceea comunicațiile noastre nu emană la interior. Avem baftă.

— Am o întrebare, spusese Westfall, mereu analist. Înțeleg că transmisiunile spre sateliți sunt vulnerabile la interceptări radio sau găsirea direcției din care s-a emis.

— Te referi la „triangulare", aprobă Hearsey din cap. Nu și în cazul acestui sistem. Energia este mică, la fel ca echipamentul CARS, dar ce este mai important, transmisiunile sunt difuzate. Este deosebirea dintre a o lua pe urma unei raze de lumină pe cerul nopții pentru a găsi proiectorul-sursă și a îndesa ceață într-un sac de pânză.

Benford aprobase mormăind metafora aceea pe care o putea înțelege.

După aceea Frank Mendelsohn explicase principiile comunicării haptice (tactile), ale interfeței organice cu utilizatorul și display-ului flexibil cu interacționare prin deformare, până când Benford începuse să se înroșească la față. Problema deloc neglijabilă a introducerii veiozei în Sediul Central SVR fără a naște suspiciuni părea dificilă, dar Nate sugeră ca Dominika s-o aducă ea însăși când se muta în cabinetul directorial și alegea noul mobilier. Stația Moscova avea să-i lase veioza într-o ascunzătoare. Riscant, dar realizabil. Iar după ce veioza îi era instalată pe birou, nu mai trebuia să iasă pe stradă pentru a se întâlni cu un ofițer de caz; întâlnirile personale aveau să fie rezervate pentru călătoriile DIVEI în afara Rusiei. Benford insistă ca BOLERO să fie amplasat cât mai curând posibil.

DIVA avea să reînceapă transmisiile și Benford putea să citească din nou corespondența altor gentlemani, cu excepția mesajelor spre și de la MAGNIT. Iar asta era problema.

SUPA CHINEZEASCĂ CU OUĂ DE LA CIA

Încălziți supă concentrată de pui. Turnați o parte din ea peste

amidon de porumb și amestecați până obțineți o pastă. În restul de supă adăugați ghimbir, sos de soia, ceapă verde tăiată cubulețe, ciuperci feliate subțire, piper alb și dați în clocot. Adăugați apoi pasta, amestecați bine și gătiți la foc mic, înăbușit, într-un vas separat, bateți energic ouă și turnați-le apoi lent în supă, amestecând întruna, astfel ca ouăle să se gătească și să se desfacă în „zdrențe". Un ingredient opțional sunt boabele de porumb dulce (*întregi sau făcute piure*). *Garnisiți cu ceapă verde tocată și serviți imediat.*

32.

Incisivul proeminent

Întoarcerea Dominikăi din China – zvonurile despre misiunea ei secretă la Beijing îi umpluseră de invidie şi agitaţie pe *siloviki* (cu excepţia lui Gorelikov şi a lui Bortnikov, şeful FSB-ului) – coincise cu anunţarea promovării ei la rangul de general cu o stea şi în funcţia de director al SVR-ului. Chipuri dolofane şi cu guşi se strânseră în jurul ei după şedinţa Consiliului de Securitate ca s-o felicite, învăluind-o într-o miasmă imposibil de dezgustătoare de ape de colonie diferite, combinate cu sudoarea de frică a oficialilor care aveau milioane pitite în conturi peste hotare. De aceea era important pentru ei să stabilească relaţii bune cu această *şliuha,* această fostă femeie de moravuri uşoare, care dispunea acum de mijloacele organizatorice şi de autoritatea necesară pentru a investiga conturi din bănci străine oricând ar fi ordonat-o Vladimir Vladimirovici. Mâini masive cu unghiile făcute de manichiuriste şi inele purtate pe degetul mic îi strânseră mâna şi halouri galbene tremurară deasupra surâsurilor lor galbene, presărate de rarele coroane albastre ale celor câţiva gânditori pragmatici din Consiliu, gazelele ocazionale rătăcite printre bivolii cu coastele murdare de nămol. Gânditorii aveau o rată mică de supravieţuire în junglele din Kremlin.

Ceremonia oficială a promovării avu loc săptămâna următoare în poleita Sală Andreevski din Marele Palat al Kremlinului, în faţa uşilor înalte de 12 metri, curbate şi cu filigrane aurite, deasupra cărora străjuia vulturul bicefal negru al Federaţiei Ruse, cu aripile întinse şi ţinând în gheare globul cruciat şi sceptrul. Simbolurile reprezentau stăpânirea lui Dumnezeu asupra Pământului şi conducerea binevoitoare şi dreaptă a monarhului asupra poporului său. Dominika se gândi la ironia copleşitoare a bunăvoinţei şi justiţiei în Rusia modernă, în timp ce preşedintele se apropie de ea pentru a-i prinde Ordinul de Merit pentru Patrie, gradul I, pe reverul vestonului ei verde-pădure, uniforma militară pe care şefii serviciilor o purtau la evenimente ceremoniale pentru a le reflecta rangul. Dominika detesta tăietura largă a jachetei la două rânduri, epoleţii rigizi şi fusta verde, cu linii drepte, potrivită mai degrabă unei bibliotecare sau unei funcţionare de la oficiul pentru căsătorii. Nici măcar nu se putea uita la pantofii negri şi butucănoşi ce făceau parte din uniformă.

— *Pozdravleaiu,* generale, rosti Puțin, privind-o în ochi.

„Felicitări". Degetele lui zăboviră în timp ce-i prinse medalia, netezind grijuliu panglica roșie ca sângele, atingând cu degete cunoscătoare începutul curbei sânului stâng al femeii. Dominika se întrebă într-o doară dacă exista și o cataramă ornată pentru centura de general care să fie acordată în continuare și care i-ar fi oferit președintelui oportunitatea suplimentară de a-i netezi pliurile fustei de uniformă.

— Vă mulțumesc, domnule președinte. Voi continua să slujesc *Rodina* cu toate puterile mele, declară Dominika, stând într-o poziție care, spera ea, aducea cât mai mult cu poziția de drepți a militarilor.

Haloul azuriu al lui Putin pulsă o dată și el îi acordă un surâs verde-măslină care transmitea fără urmă de ambiguitate, nu, slujește-mă *pe mine* cu toate puterile tale, dă-o naibii pe *Rodina,* când îi strânse mâna și trecu mai departe, la cealaltă medaliată, o campioană de gimnastică ritmică în vârstă de 27 de ani, care se retrăgea din viața sportivă și fusese numită organizator districtual pentru *Edinaia Rossia*, Rusia Unită, partidul de guvernământ care controla 75% din locurile din Parlament. Dominika se întrebă cum se calificase gimnasta pentru poziția aceea. Președintele reveni la Dominika după ce prinsese cu multă grijă o medalie sportivă pe pieptul gimnastei îmbujorate.

— Aștept să te primesc la recepția de la Capul Idokopas, peste câteva zile, rosti el zâmbind lasciv.

Dominika se întrebă dacă *dacea* ei înregistra audio și video tot ce se întâmpla înăuntru și dacă Putin avea cheia de la intrare. „Întrebări prosteşti".

— Voi fi acolo, domnule președinte. Vă mulțumesc pentru invitație. Și trebuie să vă mulțumesc, din nou, pentru posibilitatea de a folosi *dacea.* Este superbă.

Președintele încuviință din cap.

— Panorama mării din *dacea* aceea nu este întrecută decât de panorama din apartamentul principal din clădirea centrală, zise el ca și cum ar fi vândut acțiuni la o schemă piramidală.

Dominika zâmbi.

— Nu am nicio îndoială, aprobă ea pe un ton neutru.

Nu intenționa să-și bombeze pieptul, să-și umezească buzele și să-i spună că abia aștepta să compare cele două privelişti. Cum avea oare să evite mâinile unui despot suspicios, lacom și excitat timp de două sau trei zile, fără să abată asupra ei furia lui sau, mai rău, fără să-l facă de râs în privința performanțelor sexuale? Pe străzile Moscovei umbla zvonul deșucheat că Dimitri Medvedev, micuțul prim-ministru al lui Putin, un protejat care

făcuse schimb de poziţii la conducerea ţării cu Putin pentru a respecta legea ce limita mandatele prezidenţiale, era mai bine dotat şi, ei bine, mai *sălbatic* decât şeful său, presupus superviril. Porecla lui Medvedev din anii aceia era „nanopreşedinte", dar nu te puteai gândi nici pe departe că Putin n-ar fi fost lupul alfa agresiv din haită.

— Pe curând, atunci, spuse preşedintele înainte de a se îndepărta.

Femeia simţi paşi apropiindu-se din spatele ei.

— Felicitări, doamnă director, rosti Gorelikov zâmbitor, jubilând şi schiţând un gest de reverenţă din braţ. Ai câştigat această onoare şi împreună vom reuşi lucruri măreţe în lunile următoare.

„Lucruri măreţe, cum să nu", se gândi Dominika. „Subminarea democraţiilor, coruperea inocenţilor, autorizarea unor surogate diabolice, poate chiar declanşarea următorului război mondial". Însă Anton se desfăta în posibilităţile existente acum, când ingenua lui, creaţia lui, obţinuse postul cel important.

— Odată cu anunţarea noii tale poziţii, continuă el, mi-am luat libertatea de a-ţi transfera obiectele în noul tău apartament de pe Kutuzovski Prospekt. Îl vei găsi elegant şi destul de confortabil.

„Ce amabil şi grijuliu!" Favorul acela curtenitor însemnase pentru Gorelikov o oportunitate de a-i scotoci prin lucruri. „*Boje*, slavă Domnului, că am îngropat echipamentul CARS stricat înainte de a pleca!"

— Apartamentul i-a aparţinut lui Andropov înainte de a deveni prim-secretar, radie Anton.

„Fermecător! Sper că între timp au scos de acolo patul de spital şi buteliile cu oxigen".

— Desigur, agenda ta zilnică va fi ocupată într-o măsură mai mare cu sarcini de reprezentare, începând chiar de mâine seară cu o recepţie diplomatică oficială în Sala Gheorghievski de aici, din Marele Palat al Kremlinului. Pe lângă ambasadori, vor fi prezenţi diverşi delegaţi.

Primul gând, iraţional, al Dominikăi a fost acela că nu avea o rochie pentru o recepţie protocolară, însă Gorelikov era un adevărat vrăjitor, care-i citea gândurile.

— Mi-am luat de asemenea libertatea destul de scandaloasă de a-ţi pune în dressing o serie de rochii de seară, rosti Anton aidoma unui valet, dar trebuie să-mi cer scuze anticipat pentru lipsa mea aproape completă de stil. Sper că măcar una dintre ele se va potrivi.

Elegantul Gorelikov, îmbrăcat azi în costum scump din flanel gri, cu tăietură engleză, cămaşă albă descheiată la gât şi cravată neagră, croşetată, ar fi ales, Dominika nu avea nici cea mai mică îndoială, rochii elegante şi scumpe, exact pe măsura ei. „Bun sosit în club", îşi zise ea. „Acum o să te-

mbrace ca pe o păpușă".

— Sunt convinsă că vor fi superbe, mulțumesc, spuse femeia, dar gândurile îi zburară în altă parte.

Știa că, în mai puțin de o zi, Benford avea să audă despre promovarea ei mult anticipată; TASS și *Pravda* aveau să publice anunțul, subliniind, desigur, că generalul Dominika Egorova era una dintre femeile cu rangul cel mai înalt din guvern. „Rusia modernă face pași uriași", se gândi ea, „în ciuda faptului inevitabil că întreaga țară nu era decât o uriașă benzinărie cu arme nucleare și mormane de disidenți uciși".

Mulțimea nu dădea semn că ar dori să se disperseze – nimeni nu sosea la o ceremonie de stat după președinte și nici nu pleca înaintea lui – așa că Dominika stătu în continuare de vorbă cu Gorelikov și în scurtă vreme li se alătură laudativul Alexander Bortnikov, directorul FSB-ului, în uniformă albastră superbă, cu fireturi aurii la revere și manșete. La urma urmelor, Bortnikov era general-locotenent cu trei stele. Bortnikov dădu mâna cu Dominika și o felicită; strânsoarea politicoasă îi era fermă și caldă, iar haloul albastru constant – similar cu aura la fel de egală de deasupra capului și umerilor lui Gorelikov – sugera rezervă și bun-simț. Poate că, până la urmă, putea să se bazeze pe acești doi bărbați ca fiindu-i aliați adevărați în labirintul din Kremlin.

Apoi își aminti că bunicuțul cel binevoitor și rezonabil plănuise și autorizase asasinarea lui Litvinenko în Londra. *Nimeni*, *dar nimeni*, *nu era un aliat.*

Privirile piezișe aruncate de *siloviki* erau prost camuflate; nări nervoase adulmecaseră deja aerul și identificaseră un triumvirat nou-format: Gorelikov și directorii SVR-ului și FSB-ului, o cabală puternică, privită cu ochi buni de însuși președintele. În același timp însă Dominika își reamintea avertismentul lui Benford când fusese menționată pentru prima dată posibilitatea de a ajunge directorul SVR-ului:

— Vei fi foarte aproape de vârf, dar chiar când vei deveni indispensabilă lui Vladimir, vei fi considerată o amenințare pentru suzeranitatea lui.

Nate fusese nevoit să traducă acel cuvânt, dar ea știa că avusese dreptate. De acum înainte, viața ei oficială avea să fie marcată de teste ascunse, capcane viclene și evaluări constante ale loialității. Își spuse încruntată că demolarea Kremlinului pentru Benford, Nate și Forsyth avea să fie de trei ori mai satisfăcătoare, atâta timp cât supraviețuia.

O cuprinse același dor familiar. Unde era Nate acum? Oare aveau să le permită să se mai vadă? Dominika va trebui să aleagă o călătorie plauzibilă peste hotare, prima ei asemenea călătorie ca director al SVR-ului, pentru a se putea întâlni cu prietenii din CIA, iar de acum înainte trebuia să se

mulţumească cu aghiotanţi omniprezenţi şi nelipsitul personal de securitate.

Avea să fie ocupată în săptămânile următoare şi trebuia să-şi modifice modul de operare. Trebuia să născocească un motiv pentru a ieşi singură, fără escortă, ca să lase un semnal pentru o întâlnire personală cu Ricky Walters, şi să facă aranjamente pentru o călătorie în străinătate în viitorul apropiat. Aşa ceva ar fi durat câteva săptămâni. Avea multe de transmis celor din CIA şi-i trebuia urgent un mijloc de comunicare fiabil şi securizat. Încă nu decisese dacă să le spună lui Benford şi Nate că-i salvase viaţa lui Nate în Hong Kong. Pe moment, trebuia să se pregătească pentru un party.

•

Sala Gheorghievski din Marele Palat al Kremlinului era o succesiune interminabilă de plafoane casetate şi bogat împodobite, susţinute de coloane canelate din marmură la fiecare picior de arcadă, cu capiteluri şi plinte ornate, o sală de fildeş şi aur de o opulenţă orbitoare, iluminată de candelabre colosale ce atârnau în linie din fiecare dom, trei, patru, cinci, şase, cu galaxii de lumini ce se reflectau din podeaua de parchet lustruit şi încrustat cu bucăţi colorate de lemn preţios, formând modele la fel de complicate precum cele ale covoarelor persane Tabriz. Sala era ticsită cu zgomotosul corp diplomatic din Moscova, ai cărui membri se înghionteau şi purtau cupe cu şampanie deasupra capetelor în timp ce se împingeau prin mulţime. Oligarhii se adunaseră discret într-un colţ, întrebându-se dacă, sub ce pretext şi când aveau să le fie confiscate averile pre-Putin. *Silovikii* erau dispuşi în mod aproximativ în jurul preşedintelui, care străbătea fără entuziasm gloata, etalând din când în când un rânjet crispat sau, foarte rar, un surâs strâmb, pe care îl afişa în mod clar cu costuri importante.

Ofiţeri militari de rang înalt din forţele terestre, navale şi aeriene ruseşti stăteau separat în turmele lor, verzi, bleumarin sau bleu-deschis, aidoma unor turme de antilope africane ce păşteau – deoparte antilopele kudu, deoparte antilopele-samur, de cealaltă parte antilopele impala. Dominika ştiuse că Gorelikov îi va umple dulapul cu rochii fabuloase. Două de la Paris (Vuitton şi Dior) şi una de la Milano (Rinaldi), totuşi ea preferase modelul Dior, mai modest, o rochie din mătase roz-şampanie cu imprimeuri florale, în formă de clepsidră, cu talie cambrată şi decolteu adânc. Gorelikov o însoţi prin mulţime şi făcu prezentările. Îi cunoştea deja pe bivolii din Consiliul de Securitate şi pe secretarul acestuia, durul Nikolai Patruşev, care rămase cu ea câteva minute, flecărind şi examinându-i atent decolteul. Nikolai se îndepărtă după apariţia lui Bortnikov, care o amuză vreo 15 minute, şoptindu-i la ureche şi indicându-i ofiţerii de informaţii cunoscuţi şi suspectaţi ca atare din diverse ambasade.

— Ăla este cel din BND-ul german? întrebă Dominika. Pare un *godovalîi*

biciok, un vier. Nu poate fi activ pe stradă.

Bortnikov îi arătă un bărbat subțire, cu părul alb, care stătea de vorbă cu un grup de diplomați.

— Reynolds, șeful Stației americane, capabil, șiret și viclean. Ofițerii lui sunt activi pe stradă, dar noi nu le-am detectat activitățile… încă.

„Țineți-o tot așa", îi telegrafie mental Dominika americanului.

Gorelikov își ceru scuze și porni prin mulțime, strecurându-se printre grupuri până la jumătatea sălii de o sută de metri. Uniforme navale rusești se adunaseră la o ușă pentru a întâmpina alt grup ce abia sosise, format din o duzină de ofițeri de marină străini; Bortnikov șopti că erau americani, o delegație din Marina SUA, pe piepturile cărora atârnau la fel de multe fireturi aurii și medalii ca și pe cele ale rușilor.

— Ce caută aici? întrebă Dominika.

Bortnikov ridică din umeri.

— Niște convorbiri idioate de propunere a unei cooperări navale împotriva piraților somalezi și malaezi, zise el. Patrușev a decis că noi nu avem nici timpul, nici resursele pentru asemenea aventuri, dar i-am invitat oricum, pentru aparențe și pentru colectarea de date de evaluare despre amiralii ăștia. Este posibil ca într-o bună zi să ne confruntăm cu ei în bătălie, chicoti el.

Dominika se uită cum Gorelikov, Patrușev și amiralii ruși salutară cu rigiditate contingentul american, care era acompaniat de ambasadorul SUA și de o mulțime de aghiotanți, printre care, spre alarma femeii, tânărul Ricky Walters, ofițerul ei de caz din Moscova pentru întâlniri personale. „*Bogu moi*, Dumnezeule, dacă mă va vedea, va fi atât de inteligent încât să nu se trădeze?" Se hotărî să nu se apropie toată seara de americani, un comportament ușor straniu pentru noul director al SVR-ului, care, așa cum era de așteptat, ar fi trebuit să iasă direct în calea vizitatorilor din Marina SUA. Această decizie îi zgândări o amintire pe care pe moment n-o putea dezgropa.

Dominika a continuat să umble prin sală, înaintând încet, din mijloc spre margine, așa cum o învățaseră la Academie, parcă acum o sută de ani, descriind un cerc opus celui parcurs de americani, pentru a sta departe de ei, fără a-i scăpa totuși din vedere. Oare să îndrăznească să mâzgălească un bilețel și să încerce să-l strecoare în buzunarul lui Walters? Și ce ar fi scris în el? Și dacă o vedea Gorelikov? „Nu. De o mie de ori, nu!"

În tot cazul, Gorelikov petrecea mult timp fără motiv cu contingentul din Marina SUA, împărțind cupe de șampanie și ridicându-și paharul pentru a toasta în cinstea ofițerului cel mai important din grup, șeful Operațiunilor Navale, dar apoi se întoarse și toastă spre alt amiral care, remarcă Dominika,

era o femeie cu aspect bărbătesc. Înaintă prin mulţime ca s-o vadă mai bine şi în adâncul minţii îi străfulgeră un gând – femeia amiral îi era cumva cunoscută. Zâmbise la o replică spirituală a lui Gorelikov şi îşi dezvelise dinţii neregulaţi. Ce era oare? Gorelikov recomanda sandviciuri de pe tava unui chelner, printre care figurau mai multe *salaka,* chifle prăjite cu heringi şi brânză topită. Un incisiv proeminent… Cu doisprezece ani în urmă… Hotelul Metropol… „Capcana cu miere" GRU… Studenta slăbănoagă de la marină… Muşcătura cu incisivul… Umărul ei… Dominika nu se interesase niciodată – şi de altfel nici nu-i păsase – de rezultatul acelei capcane sexuale. Era posibil, probabil, ca şantajul să nu fi avut succes, deoarece procentul reuşitelor istorice ale „capcanelor cu miere" era de numai 25 la sută. Dar dacă avusese succes, atunci Kremlinul coordonase un amiral american de mai bine de un deceniu.

Apoi Dominika se opri, încremenită ca un manechin debil în mijlocul sălii, îmbrâncită de participanţii la petrecere sub candelabrele orbitoare, şi simţi cum îi îngheaţă şira spinării. Selecţia pentru postul de DCIA – Benford îi trimisese numele candidaţilor. Cea de aici, din seara asta, trebuia să fie amiralul de marină, Rowland. Vizita ei la Moscova, ca membră a acestei delegaţii, putea să nu însemne absolut nimic, dar în acelaşi timp putea să însemne foarte mult. Piesele i se rostogoliră prin minte ca mozaicul unui tavan năruit. Şlikov… Tunul electromagnetic naval… Ştia cine era Rowland şi ştia de ce Gorelikov se dădea bine pe lângă ea. Acum Dominika nu trebuia decât să-l anunţe pe Benford, să-l întrebe dacă lui MAGNIT îi plăceau heringii pe pâine prăjită. Dar fără comunicaţii, ea era mută, iar Benford era orb.

•

Gorelikov stătea pe o canapea de catifea roşie în capătul sălii pustii, cu picioarele ridicate pe un scaun tapiţat în brocart, cu nodul cravatei slăbit şi o cupă de şampanie răsuflată pe podea. Dominika stătea în capătul opus al canapelei. Câţiva chelneri alergau de colo-colo, strângând ultimele farfurii de pe cele 12 mese, care fuseseră distribuite egal pe lungimea sălii şi gemuseră de abundenţa preparatelor de pe ele. Urma apoi o armată de femei de serviciu, care să lustruiască parchetul magnific şi să şteargă de praf candelabrele.

— Ofiţerii navali americani sunt experţi în situaţii sociale nefamiliare, cum a fost recepţia din seara asta, rosti Gorelikov frecându-şi ochii. Sunt instruiţi în comportament şi conversaţii diplomatice şi sunt foarte siguri pe sine. Prin comparaţie, ofiţerii noştri superiori sunt *krestiane,* ţărani şi plugari, care ezită să spună orice de teamă să nu dezvăluie culoarea carenelor vapoarelor noastre. Modul lor de a se purta nu poate fi numit

decât „sovietic”.

Dominika ar fi vrut să-l tragă niţel de limbă.

— Pe atunci, zise ea, toţi erau îngroziţi de Stalin. În anii treizeci a epurat tot corpul ofiţeresc.

— Bun, de acord, dar acum? Preşedintele susţine forţele armate.

— Obiceiurile vechi dispar greu, zise Dominika pe un ton nepăsător. Dar cine era femeia amiral cu care ai stat de vorbă? Era singura femeie din grup.

Haloul lui Gorelikov tremură şi Dominika se pregăti să asculte minciuna.

— Nu-mi amintesc cum se numea, răspunse el indiferent. Un geniu ştiinţific american, se pare. Se retrage în curând şi fără îndoială i se vor oferi posturi de consultant în consiliile de administraţie ale unor contractori ai armatei. După retragerea în rezervă, pe amiralii ăştia nu-i aşteaptă mare lucru.

„Interesant. Nu ştii cum o cheamă sau unde lucrează, dar n-ai uitat că va trece în curând în rezervă”. Dominika se sili să caşte, în timp ce mintea îi lucra de zor.

DACĂ amiralul acela era fata pe care o sedusese cu 12 ani în urmă în Metropol, şi DACĂ Gorelikov o racolase ca MAGNIT, şi DACĂ agenta ilegală SUSAN din New York se întâlnea acum cu ea fără să fie detectate, şi DACĂ ea fusese selectată şi avea să fie confirmată ca director CIA, primul lucru pe care Gorelikov şi Bortnikov i l-ar fi cerut ar fi fost lista cu surse active racolate de CIA din Rusia. DIVA/Egorova avea să figureze în vârful listei. Desigur, o mulţime de „dacă”, însă Dominika ştia că exista un pericol uriaş.

Oare de ce Gorelikov nu-i spunea că amiralul era MAGNIT? Din invidie profesională? Primise ordin de la preşedinte? Oare ea însăşi era suspectată? Nu! O aleseseră în mod special pe Dominika pentru a se întâlni cu SUSAN pe Staten Island. Aşteptau promovarea ei şi o demonstraţie suplimentară de loialitate? Poate că asta era explicaţia.

Dominika se ţinea în continuare departe de delegaţia americană. Dumnezeu ştie ce necazuri se puteau ivi dacă amiralul o recunoştea. După o zi de întâlniri şi convorbiri cu necooperantul Comandament Naval rus, americanii aveau să se oprească în Londra pentru două zile, după care amiralul urma să se întoarcă la Washington pentru alte informări preliminare şi pentru a aştepta alegerea candidatului final. Urmau apoi audierile în Congres. În maximum zece zile, Gorelikov avea să ştie cine va conduce CIA. Dominika începu să calculeze cu disperare dacă va avea timp suficient pentru a cere o întâlnire de urgenţă absolută cu ofiţerul de caz Walters, pentru a transmite un avertisment către Nate şi Benford. Gorelikov, vrăjitorul clarvăzător, păru să-i ghicească din nou intenţiile.

— Mâine vii cu mine la recepţia de la Capul Idokopas? Am rezervat Falcon

7 înainte să poată fi revendicat de Bortnikov sau Patruşev. Potrivit regulamentului, toţi ar trebui să mergem în avioane separate.

„Ăsta-i un test simplu", îşi spuse femeia. „Merg cu el sau dovedesc puţină independenţă şi vin după câteva zile, pentru a încerca o întâlnire cu Staţia? Nu. Nu vei scăpa niciodată de noii tăi bodyguarzi şi nu vei lua niciodată legătura cu Staţia. Comportă-te firesc. Deocamdată ţine-te aproape de Anton".

— Aş fi fost dezamăgită dacă nu m-ai fi invitat, zise ea. Câţi oaspeţi vor fi?

— În cele patru zile nu vor fi mai mult de 200, răspunse Gorelikov, însă tu ai *dacea* şi intimitatea ta. Noi ceilalţi rămânem în clădirea principală, în aripa prezidenţială, care este, desigur, elegantă, dar nu aduce nici pe departe cu panorama mării de care te bucuri tu. N-o să-ţi fie urât de una singură?

Dominika ştia că Anton nu flirta.

— Nu, zise ea, n-o să-mi fie.

Gorelikov zâmbi.

— Sunt sigur că n-o să-ţi fie, spuse el.

„Te referi la apariţia lascivului Vlad", se gândi ea.

•

Când şeful Operaţiunilor Navale o invitase să însoţească delegaţia la Moscova, amiralul Rowland aproape că intrase în panică şi refuzase. Pentru cârtiţa MAGNIT, ar fi fost curată nebunie să viziteze capitala Rusiei şi să-şi frece coatele de ofiţerii de informaţii care o conduceau. După ce se mai gândi însă, Audrey era convinsă că acea călătorie i-ar putea îmbunătăţi dosarul pentru selecţie ca DCIA şi că iscusitul Anton Gorelikov ar fi avut grijă să nu încerce niciun contact compromiţător. Ar fi fost suficient ca ruşii s-o vadă în sala de bal şi să se minuneze de sângele ei rece şi de îndrăzneala ei. Acceptă invitaţia de a pleca în Rusia, îi trimise lui SUSAN un mesaj scurt ca să informeze Centrul că va sosi şi-şi împachetă uniformele cele mai bune.

După ce ajunse în Moscova, Audrey rămase mereu în preajma colegilor, deoarece continua să fie agitată în privinţa propriei ei securităţi. După schimbul de amabilităţi diplomatice cu Gorelikov şi alţi oficiali la recepţia de la Kremlin, Audrey bănui că acela avea să fie singurul contact cu ofiţerul ei de caz şi că pericolul trecuse. Putea să-şi încheie vizita în Rusia, să plece la Londra, iar de acolo la Washington pentru a afla dacă preşedintele o alesese ca DCIA. Ar fi fost penetrarea cea mai îndrăzneaţă a unui serviciu de informaţii din istoria spionajului.

Ar fi trebuit să fie mai prudentă. Ruşii n-au putut rezista ispitei de a-i intra în apartamentul de hotel din Moscova prin uşa unei camere adiacente în ultima noapte a şederii ei în capitală. Încăperea era întunecată şi Audrey se ridică în capul oaselor în pat, moment în care văzu silueta lui Anton

lunecând prin odaie, profilându-se pe fundalul luminilor oraşului ce se întrevedeau pe fereastră. Fără un cuvânt, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă patul ei, se aplecă şi o bătu uşor pe mână.

— Suntem foarte bucuroşi să te vedem, rosti Anton. A trecut prea mult timp. Tu eşti bine? Contactul cu femeia din New York este satisfăcător?

Audrey era uluită că Anton îşi asumase riscul de a veni în camera ei.

— Da, da. Totul e satisfăcător, zise ea. Dar este o nebunie să vii aici, în felul ăsta.

Bărbatul o bătu din nou pe mână.

— Nu se putea să nu petrec măcar câteva secunde cu prietena noastră cea mai productivă. Suntem foarte incitaţi şi ne aşteptăm la ştirile cele mai bune privind procesul de alegere. De altfel, chiar acum lucrăm la un plan îmbunătăţit de comunicaţii pentru tine dacă vei fi numită director.

— Îmbunătăţirea comunicaţiilor ar fi într-adevăr utilă, şopti Audrey. Nu trebuie să vă zgârciţi. Voi staţi aici în Moscova şi citiţi informaţiile pe care vi le trimit, în timp ce eu îmi asum toate riscurile. Şi nu mai vreau întâlniri în Washington cu idioţii din GRU – de acum înainte, vreau să mă-ntâlnesc doar cu SUSAN.

„Prea multe riscuri", îşi spuse ea. „Ce s-ar întâmpla dacă cineva din delegaţia mea ar bate acum la uşă?"

Gorelikov surâse.

— Îţi acordăm putere operaţională completă să accepţi sau să respingi orice plan sau echipament. Dacă vei deveni director, până şi întâlnirile cu SUSAN vor fi problematice. De aceea concepem un sistem de mesaje bazat online care să utilizeze o reţea vastă de servere internaţionale, pe care cred că o cunoşti sub numele *cloud.* Este imposibil de detectat şi de piratat de hackeri. Sunt sigur că vei fi de acord cu mine.

Tăcu câteva clipe, după care urmă:

— Ne întrebam şi despre un alt aspect dacă vei fi numită în poziţia respectivă. Nu vreau să fiu indiscret, dar ţinând seama că vei fi însoţită non-stop de bodyguarzi, trebuie să ne gândim cum să gestionăm activităţile tale sociale într-un mod care să nu bată la ochi.

Anton ştia că sosise ziua socotelilor şi era îngrijorat de ramificaţiile legate de securitate ale înclinaţiilor sexuale aparte ale lui MAGNIT.

Chipul lui Audrey se înăspri. Netezi cearşaful care-i acoperea picioarele şi privi fix silueta lui Gorelikov din camera întunecată.

— Bănuiesc că te referi la viaţa mea amoroasă. Vrei să-mi spui că vor lua sfârşit zilele vacanţelor noastre secrete în străinătate?

— Da, spuse bărbatul. Asta vreau să spun. Nu-mi pot imagina cum am putea continua în felul ăsta.

— Aşa ceva ar fi – într-un singur cuvânt – inacceptabil, şuieră Audrey în beznă. Mă aştept din partea ta să aranjezi o alternativă convenabilă.

„Amiralul cu trei stele dă ordine", se gândi Gorelikov. „A parcurs un drum lung de la fiziciana supusă, cu un complex de inferioritate asociat tatălui".

Se aplecă spre ea, preocupat.

— Audrey, măsurile de securitate cerute din partea noastră dacă tu vei deveni director se vor înzeci, iar odată cu ele se vor impune şi sacrificii personale importante. Când mandatul tău la Langley se va sfârşi, va începe vacanţa ta personală şi permanentă. Vei dispune de banii necesari ca să faci orice ai dori.

— Superb. Şi până atunci? Veţi dori să stau în funcţia aceea cât mai mult posibil, nu? Unii DCIA au rămas cinci ani. Ce propui să fac în tot timpul ăla?

— Te-ai putea ocupa de colecţia ta de păpuşi, spuse Anton folosindu-şi vocea de tip secera-şi-ciocanul. Feţişoarele acelea încântătoare de porţelan. Te vor privi de pe rafturile din livingul tău şi-ţi vor aproba profesionalismul şi disciplina.

Audrey ridică brusc capul.

— Ai intrat în casa mea? Vrei să zici că aţi montat microfoane în propria mea casă?

Prozrenie. Revelaţie. Acest moment apărea în cariera tuturor agenţilor, înţelegerea exactă a ceea ce însemna relaţia lor – cine era stăpânul şi cine era vasalul. În seara asta sosise rândul lui Audrey, într-o cameră de hotel întunecoasă ca un beci.

— Este lipsit de relevanţă dacă apartamentul tău are sau nu microfoane, replică Gorelikov fără urmă de emoţie. Tu eşti una dintre cele mai prolifice surse clandestine de informaţii aflate în serviciul Federaţiei Ruse. Te găseşti pe punctul de a deveni cel mai bun spion american al Rusiei din toate timpurile. Este lipsit de relevanţă ce doreşti şi ce nu doreşti tu. Eu *îţi cer* să te dedici fără rezerve şi să nu uiţi care-i misiunea ta. Dacă asta înseamnă că va trebui să trăieşti trei ani fără să-ţi bagi degetele într-o prostituată din Buenos Aires, atunci asta vei face.

— Nu poţi să vorbeşti aşa cu mine, se revoltă Audrey, dar glasul îi tremura.

— Bineînţeles că pot, draga mea, spuse Gorelikov şi-şi împinse silenţios scaunul în spate. Tu îmi aparţii.

Ieşi prin uşa de legătură, cu paşii înăbuşiţi de mocheta uzată.

•

Noul apartament al Dominikăi din Moscova se găsea în clădirea masivă şi lungă cât un cvartal de pe Kutuzovski Prospekt, cu două turnuri neoclasice bizare. La adresa aceea – numărul 26 – fusese reşedinţa lui Brejnev şi

Andropov, ca și a ideologului-șef al Partidului Comunist, Suslov. Securitatea clădirii era de top, cu videocamere, ascensoare supravegheate, puncte de control al identității și room-service non-stop. Mercedesul ei negru o aștepta permanent pregătit în garajul subteran. „I-aș putea oare spune șoferului să execute o rută de detectare a filajului?" Apartamentul fusese redecorat minunat în tonuri bej și maro și avea băi luxoase și o bucătărie strălucitoare, în care lui Nate i-ar fi plăcut să gătească. Dominika privi linia telefonică privată cu exteriorul de pe o servantă. Un apel sinucigaș peste hotare, la numărul SENTINEL al CIA, pentru a-și raporta revelația despre MAGNIT ar fi fost înregistrat (de ambele părți), iar ea ar fi fost terminată, dar cel puțin Benford ar fi aflat adevărul. În același timp, dacă ar fi pătruns în forță în ambasada SUA pentru a-i povesti totul lui SSt Reynolds, și-ar fi ars pentru totdeauna orice punți de retragere. Ar fi devenit o exilată permanentă în ambasadă, locuind în unul dintre apartamentele temporare, o ciudățenie istorică precum cardinalul ungur Mindszenty, care a rămas în azil în ambasada SUA din Budapesta comunistă timp de 15 ani. Dominika avea să îmbătrânească, femeia cândva frumoasă avea să dea lecții de limba rusă tinerelor soții americane, în timp ce ea n-ar fi putut să iasă nici măcar pentru a se plimba în curtea complexului de frica lunetiștilor. Un sfârșit superb. Nu, n-avea să facă așa ceva. Deoarece nu avea timp pentru o întâlnire personală și pentru că nu mai avea CARS, nu dispunea de nicio modalitate prin care să comunice informația care i-ar fi salvat viața.

În timp ce își strângea bagajele pentru recepția de la Capul Idokopas, își atinse gânditoare ceasul sport primit de la Nate, legătura cu satelitul care ar fi transmis un semnal de urgență prin care cerea exfiltrarea. În minte i se înfiripă începutul unui plan. „Nate a încercat mereu să mă convingă să dezertez. În regulă, iubitule, vino să mă salvezi".

SALAKA DE LA KREMLIN

Prăjiți triunghiuri de pâine și ungeți-le cu un strat gros de unt. Așezați deasupra un fileu de hering dezosat și acoperiți-l cu o brânză moale de oaie, care să se topească. Puneți puțin la cuptor, până se topește brânza. Serviți cu ogruțki*, murături cu mărar*.

33.

Exfiltrare

Când semnalul de exfiltrare al DIVEI a fost expediat de receptoarele de salvare marină SARSAT către biroul lui Simon Benford din Langley, bărbatul răcni spre Dotty prin ușă să-i convoace imediat pe Forsyth, Nash, Westfall și Gable. Dotty înțelese că acesta îl inclusese pe Gable din reflex și nu o lăsase inima să-l corecteze; văzuse cât de mult îl afectase moartea acestuia în Khartoum. Benford răcni de asemenea că-l dorea pe Phineas „Finn" Nikula, extravagantul și lăudărosul șef al ramurii maritime – o secțiune din mai vastul Personal Paramilitar (PPM) care controla toate activele maritime ale CIA. Pe lângă alte nave, Finn Nikula comanda flota experimentală de ambarcațiuni de suprafață fără echipaj a Agenției, iar Benford știa că va avea nevoie de cooperarea lui ca să obțină una dintre prețioasele ASFE pentru a o trimite în Marea Neagră și a o programa în vederea recuperării DIVEI la Capul Idokopas, deși Benford nu credea nici măcar o clipă că DIVA dorea exfiltrarea. Transmisiunea ei avusese menirea de a semnala altceva, era sigur de asta. Atâta doar că nu știa despre ce putea fi vorba.

Westfall sosi primul, după aceea Forsyth, apoi Nash intră pe ușă gâfâind, știind instinctiv că această „ieșire rapidă la suprafață" nu putea să însemne decât că Dominika era în pericol. Nikula apăru după alte 15 minute, întrucât venise din cealaltă parte a clădirii Cartierului General, unde se afla biroul PPM, cât mai departe posibil de directorul dispeptic și de analiștii ușor de scandalizat, care erau *realmente alergici* la însăși noțiunea de operațiuni paramilitare. Nikula era lat în umeri și musculos, iar sacoul său sport din tweed i se întindea în jurul bicepșilor și pe spinare. Era renumit pentru ședințele în care îi confrunta pe cei prezenți nechezând ca un măgar, dorind astfel să sugereze că cei cărora li se adresase erau niște dobitoace. Avea o față pătrată și aspră, ochi albaștri ca gheața, era complet ras în cap și nu avea sprâncene, ceea ce, după cum spunea Benford, l-ar fi făcut pe un frenolog să părăsească grăbit și alarmat încăperea. Cândva, Gable îi spusese lui Finn în față că era sărit de pe fix, după care au devenit prieteni. Finn se oferise voluntar să aducă sicriul lui Gable din Khartoum, însă Benford preferase să-l trimită pe Nash, convins că Finn l-ar fi lovit pe Gondorf cu un cartuș de toner al unei imprimante din birou și apoi l-ar fi aruncat în Nil. Benford dorea ca Gondorf să se întoarcă viu în SUA, ca să-l poată destitui.

— Transmisiunea a fost recepţionată la ora 11:00 GMT, ceea ce înseamnă ora 14:00 pe coasta Mării Negre, rosti el acum.

— DIVA se află în complexul lui Putin pentru recepţia de patru zile, precizează Nate. Avem hărţi şi imagistică ale porţiunii aceleia de coastă. Vă pot arăta unde este *dacea* ei, ca şi plaja de sub casă.

— Are o *dacea*? întrebă Finn şi se scărpină în cap. Al cui porumb mexican l-a lins?

Nate se coloră la faţă.

— Scuteşte-ne de glumele astea antropoide, mârâi el. Sunt nişte mizerii.

— Aşa crezi? întrebă Finn.

— Propun să terminăm mai întâi discuţiile operaţionale, zise Benford, după care voi doi puteţi să vă duceţi în spate şi să vă luaţi la bătaie.

— Pe care o voi câştiga, rânji Finn.

— Gura, amândoi, interveni Forsyth. Ce credem noi? Că DIVA vrea să iasă? După ce a refuzat în mod repetat să dezerteze?

— A decis să plece, spuse Nate. S-a răzgândit.

— Nu pare consecvent cu comportamentul ei anterior, observă Forsyth.

— Sunt de acord, zise Benford. Transmisiunea este un semnal pentru altceva.

— Să trimitem măcar una dintre ASFE-urile lui Finn pe plajă? întrebă Forsyth.

Nate se foi în scaun.

— Trebuie s-o facem, concluzionă el. DIVA a expediat semnalul de exfiltrare. Peste trei zile va fi pe plaja aia.

— Ar fi bine să vă hotărâţi, rosti Finn. Nu vreau să trimit o ambarcaţiune de patru milioane de dolari în apele teritoriale ruseşti dacă pe plajă nu va fi nimeni.

Nate se răsuci spre el.

— Ea va fi acolo, îi zise.

Westfall îşi drese glasul în stilul lui caracteristic.

— Aş putea face o observaţie? întrebă el.

— Ăsta de unde-a venit? murmură Finn spre Nate, uitându-se la ochelarii aburiţi ai lui Westfall.

Lucius îl ignoră.

— Ştim că DIVA a fost recent înaintată în grad, iar preşedintele Putin a numit-o director al SVR-ului, continuă el. Ea ştie de interesul nostru intens faţă de identitatea cârtiţei pe care ruşii o numesc MAGNIT. Noi ştim doar că MAGNIT este o înaltă oficialitate, care a promovat poate ierarhic într-un post important. Printr-un proces de eliminare, Simon a redus numărul suspecţilor la cei trei candidaţi care au fost nominalizaţi pentru DCIA,

bazându-se pe legăturile lor cu proiectul tunului electromagnetic al marinei şi pe accesul lor auxiliar la informaţii de interes pentru Centrul Moscova.

— „Auxiliar”? Simon, crezusem că numai tu vorbeşti în felul ăsta, pufni Finn. Ce ai făcut? Ai urmărit candidaţii? Le-ai citit e-mailurile?

— Ne-am documentat despre trecutul lor, adică tot ce putem face, fără să alertăm potenţial cârtiţa. Continuă, spuse Benford întorcându-se către Westfall.

— Este logic să presupunem că accesul DIVEI s-a îmbunătăţit spectaculos peste noapte, incluzând aflarea unor intenţii şi planuri nescrise ale preşedintelui Putin. În mod cert, ea a participat la discuţii neoficiale în timpul şedinţelor Consiliului de Securitate şi a împărtăşit opinii confidenţiale cu protectorul ei, Gorelikov.

— Continuăm să aşteptăm concluzia, comentă Benford, dar Westfall nu se grăbi.

— De trei luni, zise el, DIVA este lipsită de CARS. Noi n-am mai văzut-o de la Viena. Se află acum în complexul lui Putin de la Capul Idokopas, unde nu se poate întâlni cu un ofiţer de caz moscovit. Ca atare, cred că este logic să presupunem că a descoperit identitatea lui MAGNIT şi că a activat semnalul de exfiltrare – o acţiune lipsită de rost, ţinând seama de refuzul ei constant de a dezerta – pentru a ne atrage atenţia. Era singura opţiune care-i mai rămăsese.

În birou se lăsă tăcerea.

— Şi atunci cum procedăm în privinţa asta? întrebă Forsyth.

— Tu crezi că ea doreşte o ASFE ca pe o cutie poştală oarbă plutitoare, ca să ne trimită un mesaj? Adică să pună un mesaj în cabină şi s-o trimită înapoi goală? zise Finn.

El construia ASFE-uri mai mici, cât o torpilă de doi metri, exact în acest scop.

— Nu putem totuşi ignora posibilitatea ca, alături de ceilalţi factori enumeraţi de Lucius, DIVA să fie în pericol şi să vrea să fugă, interveni Nate. Ăsta-i planul de exfiltrare pentru care am informat-o. Trebuie să respectăm scenariul.

Forsyth clătină din cap.

— Toate astea sunt speculaţii, zise el. Gala de la Capul Idokopas durează patru zile. Când DIVA va reveni la Moscova, îl putem pregăti pe ofiţerul de caz s-o întâlnească în prima seară după întoarcere.

— Până atunci poate fi prea târziu, se împotrivi Nate.

Westfall îşi drese iarăşi glasul. Finn Nikula îi trezea nervozitatea, aşa cum o făcuse Gable cândva.

— Bazându-mă pe cercetările mele, DIVA are acum, în calitate de

director, doi sau patru bodyguarzi, un șofer și minimum două persoane pentru întreținere. Cum va putea să iasă singură seara? Trebuie să-i trimitem cât mai repede cu putință veioza lui Hearsey.

— Ce-ar fi s-o instruim să-nceapă o relație cu un rusnac, vedetă de film, sugeră Finn. Bodyguarzii ei o să stea-n recepție, în timp ce fata voastră se dă-n bărci, iar ea își lasă rapoartele ascunse în apartamentul lui, de unde le recuperăm când individul nu-i acasă. Simplu!

Forsyth se aștepta ca Nate să explodeze.

— Periclitarea sursei prin implicarea ei cu un străin care nu știe despre ce este vorba, urmând ca ea să lase informații incriminatoare într-un apartament moscovit? zise Nate. Este imbecil.

Finn strânse din umeri.

— Oricum e o idee mai bună decât ce aveți acum, zise el întorcându-se către Benford. Nu sunt foarte sigur că pot trimite o ASFE, dacă voi, fetițelor, nu sunteți convinse că pe plajă va fi cineva.

Nate se aplecă înainte.

— Și dacă eu îți pot garanta că va fi cineva pentru îmbarcare?

— Nash, rosti Benford, vreau să-mi spui la ce te gândești, ca să putem informa medicii asupra tulburărilor tale mintale când îi vom chema să te escorteze la infirmerie.

— Ascultă-mă, Simon, Lucius are dreptate. Domi știe cine este MAGNIT. Nu știu dacă vrea sau nu să dezerteze, dar trebuie să luăm legătura cu ea. Eu mă pot strecura în complexul ăla, s-o prind singură și să aflu despre ce-i vorba.

— Și cum propui să te infiltrezi în rezervația privată a președintelui Federației Ruse în cursul unui eveniment exclusivist?

— Domi mi-a spus că acolo lucrează un grup de tineri restauratori de artă polonezi, care vin și pleacă întruna. Putem plastografia documente care să mă acrediteze ca student polonez la Arte Plastice. Știu rusa suficient de bine ca să mă strecor. Pot să intru și să ies după două zile.

Benford clătină din cap.

— Neplauzibil, nesăbuit, neconvingător – nici nu poate fi vorba. Te vor reține direct de la poartă.

— N-o vor face dacă voi sosi alături de alți specialiști artistici veritabili și polonezi nativi.

— Zi mai departe, încuviință Benford din cap.

Nate se întoarse către Forsyth.

— Tom, Agnes Krawcyk locuiește în Los Angeles. Unul dintre vechii tăi JDERI. Este restauratoare de obiecte de artă, e poloneză autentică și se plictisește de moarte. Noi doi vom arăta foarte plauzibil. Ea continuă să aibă

statutul de rezervistă şi ştie să se descurce pe cont propriu. Ne ducem acolo ca experţi în arte plastice, poate într-un grup mai mare de studenţi din Varşovia, ne întâlnim cu Domi, stăm de vorbă zece minute şi apoi ne ascundem pe plajă până ne ia barca ta.

Nate îl privi pe Finn.

— În ASFE pot încăpea doi oameni?

Şeful PPM aprobă din cap.

— Şi dacă vrea să plece şi DIVA? întrebă Forsyth.

Toţi se uitară la Finn.

— Trei persoane o vor încetini, zise el, şi locul va fi destul de înghesuit. Doi vor trebui să stea practic unul peste altul într-o hulă moderată timp de 45 de minute. Asta va-nsemna ceva frecuş între voi.

Benford îşi înăbuşi un surâs slab.

— Nu cred va fi o problemă pentru Casanova de aici, comentă el.

— Atunci haideţi să-ncercăm, Simon, ce naiba, spuse Nate. Uite care-i treaba, dacă în mai puţin de o săptămână este nominalizat şi confirmat candidatul care nu trebuie – adică MAGNIT – Dominika Egorova va fi primul nume trimis la Moscova. Putin şi compania vor fi atât de scandalizaţi şi de umiliţi, încât ea va dispărea pur şi simplu, nu va exista nicio înscenare de proces şi niciun schimb de spioni. Va intra cu capu-n jos într-o groapă fără niciun semn distinctiv. Eu voi aduce numele lui MAGNIT şi o vom ţine pe ea în viaţă.

Benford îl privi pe Forsyth, care încuviinţă imperceptibil. Benford se întoarse către Finn.

— Poţi aduce una dintre maşinăriile tale infernale pe plaja de sub Capul Idokopas în trei zile?

Finn aprobă tăcut.

— Atunci, Nash, îţi sugerez să te pregăteşti să strici petrecerea preşedintelui Putin.

Benford părea amuzat de pericolul care îi aştepta.

PORUMB MEXICAN

Într-un vas mare, amestecaţi bine maioneză, smântână, brânză cotija*, praf de chili, usturoi şi coriandru, până se omogenizează. Frigeţi ştiuleţi de porumb, până se pătrund bine şi se rumenesc pe toate părţile. Presăraţi amestecul de brânză peste porumb. Pe deasupra mai presăraţi brânză şi praf de chili. Serviţi fierbinte cu feliuţe de lămâie*.

34.

Castelul din cărţi de joc

În timp ce Nash făcea pregătiri de urgenţă pentru misiunea de infiltrare în complexul lui Putin de la Capul Idokopas, Benford discută între patru ochi cu Forsyth. Simon era într-o dispoziţie proastă, introspectiv, neliniştit şi cu inima grea.

Pierderile lui Gable şi Alex Larson îl afectaseră mai mult decât şi-ar fi putut închipui, iar perspectiva trimiterii lui Nash în Rusia sub o acoperire atât de superficială îl tulbura. Cu DIVA în faţa unui pericol iminent, viitorul părea şi mai sumbru. Îi mărturisi lui Forsyth că, în opinia lui, Nash nici măcar nu se va putea apropia de DIVA; ea avea să fie în compania unor miniştri, şefi de servicii, oaspeţi VIP şi preşedintele însuşi, plus forţe ample de securitate. Cum ar fi putut Nash sau poloneza să se apropie?

— Poate că Agnes ar putea intra după ea în toaleta femeilor, zise Forsyth pe jumătate în glumă.

— Poate, dar eu anticipez un dezastru operativ, la care se va adăuga posibila pierdere a unei agente de vârf şi a doi ofiţeri, spuse Benford.

— Nash este unul dintre cei mai buni, îl încurajă Forsyth. O să treacă cu bine prin asta. Afurisitul are un atu: o iubeşte.

Benford pufni.

— Bănuiesc că nu ţi-a scăpat faptul că a păstrat, se pare, legătura cu fosta ta JDER… cum o cheamă? Agnes, da – ei bine, bănuiesc că nu există niciun motiv pentru care acest caz infernal să nu poată continua ca un *ménage à trois.*

Starea de spirit a lui Benford s-a agravat şi mai mult când a fost anunţat că în după-amiaza aceea trebuia să ţină un ultim briefing pentru cei trei candidaţi înainte ca unul dintre ei să fie selectat ca nominalizat oficial de către preşedinte şi să apară în faţa Congresului pentru confirmare. Procesul avea să fie mai rapid ca de obicei, deoarece preşedintele dorea să-şi instaleze alesul personal la Langley pentru a începe să anuleze ceea ce el considera tendinţa exagerată a CIA de a se axa pe operaţiuni sub conducerea răposatului Alexander Larson. Directorul interimar Farrell avea dreptate: CIA trebuia să fie o organizaţie care să se ocupe cu strângerea de informaţii, evitând trucurile murdare, asasinatele şi orice alte activităţi necinstite şi fără scrupule. De fapt, lui Farrell chiar îi fusese promis postul de director

adjunct – toţi din Washington ştiau că era o canalie slugarnică, dar avea să fie un ideolog eficient, care să susţină ceea ce el însuşi descria ca fiind faţa mai umană a spionajului.

— Ca Mihail Suslov în pantaloni scurţi, l-a descris Forsyth, referindu-se la inflexibilul şef al Biroului Politic al lui Brejnev în anii 1970.

Ca de obicei, dificultăţile de sincronizare a programelor au necesitat trei briefinguri separate, adică un inconvenient infernal. Forsyth şi Westfall aveau să asiste la şedinţe pentru a asigura susţinere morală. Briefingul pentru senatoarea Feigenbaum şi majordomul ei, larva Farbissen, însemna scrâşnit din dinţi şi efortul de a suporta dispreţul senatoarei şi acuzaţiile asistentului ei păstos că erau minţiţi. Briefingul pentru amiralul Rowland însemna confruntarea cu o indiferenţă impenetrabilă, deşi politicoasă, faţă de chestiunile legate de culegerea informaţiilor, femeia nu manifesta nici cel mai mic interes faţă de ceva care nu avea tangenţă cu ştiinţa navală. Ambasadorul Vano părea să fi apreciat briefingurile anterioare, deşi era clar că nu înţelesese nici jumătate din tot ce i se spusese.

Benford îşi petrecu dimineaţa închis în biroul său. Nici chiar Forsyth nu primi aprobarea să-l vadă. La prima dintre informările după-amiezii, Forsyth privi alarmat când Benford intră în sală. Era alb la faţă ca varul şi mergea uşor îndoit de spate, ca şi cum ar fi suferit dureri fizice. Oare suferise un infarct? Forsyth dădu să se ridice, însă Benford îi făcu semn să rămână la locul său. Îşi răsfoi încet hârtiile din dosar. Înainte de a începe informarea senatorului, se întoarse către Forsyth şi Westfall, se aplecă spre ei şi le vorbi în şoaptă. Buzele îi tremurau.

— Vă cer amândurora să nu faceţi comentarii şi nici să nu trădaţi nici cel mai mic semn de surprindere sau aprobare când îi voi informa pe candidaţi. Niciunul, repet. Sunteţi capabili de aşa ceva?

— Ce vrei să faci? şuieră Forsyth. Ce-i cu tine?

— Intenţionez să-mi vând sufletul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Westfall. Nu-i poţi minţi pe candidaţi.

— Nu la asta se referă, murmură Forsyth întrezărind fulgerător adevărul. O va salva pe Dominika.

•

— Doamnă senator, am o noutate absolută despre care trebuie să vă informez, rosti Benford. Una pe care sunt sigur că dumneavoastră şi domnul Farbissen o veţi găsi fascinantă.

Amândoi îl priviră plictisiţi.

— Un alt eşec de spionaj? întrebă Farbissen. Cam care-i rata medie – un fiasco major pe an?

— O dată pe an ar fi un an *bun*, spuse senatoarea Feigenbaum.

Benford zâmbi.

— Nu, nimic de genul ăsta. Este ceea ce noi numim „ieşire rapidă la suprafaţă”. Ceva extrem de urgent.

— Da, cum să nu, zise Farbissen, tot ce faceţi voi este extrem de urgent.

— Sunt sigur vă veţi fi interesaţi să ştiţi că un agent important din Moscova a descoperit identitatea unei cârtiţe de rang înalt din aparatul de stat american, dar din cauza unor dificultăţi tehnice, nu-i poate transmite numele. Am trimis un ofiţer de caz în Rusia ca să exfiltreze agentul – care are numele de cod BAROS – pentru a ne divulga numele, astfel încât să-l putem aresta pe trădător.

Benford auzi scârţâind scaunul lui Forsyth, dar nu cuteză să privească spre el.

— Şi cum intenţionaţi să vă duceţi omul în Rusia pentru a se întâlni cu acest BAROS? întrebă senatoarea calmă, fără urmă de alarmă pe chip. Şi cum propuneţi să-l scoateţi din ţară?

Deceniile pe care le petrecuse în diversele comisii ale Congresului pentru informaţii o familiarizaseră cu Jocul, deşi disprețuia și privea cu superioritate Agenția.

— BAROS se va număra printre oaspeţii la o recepţie importantă ce va avea loc pe domeniul preşedintelui Putin de la Marea Neagră, răspunse Benford. Accesul în sine va fi relativ uşor pentru ofiţerul nostru de caz, în tot cazul mai uşor decât i-ar fi s-o facă în Moscova. Exfiltrarea va fi efectuată cu un planor motorizat stealth tip JAVELIN. Numeroasele văi şi câmpii din zonă sunt perfect adecvate pentru genul acesta de avioane cu aterizare şi decolare scurtă.

Evident, povestea cu planorul motorizat era pură născocire, totuşi suna binişor.

— Şi unde-i această cârtiţă rusă? se interesă Farbissen, cumva agitat; nu era clar dacă de frică sau de neîncredere congenitală.

— Nu ştim, răspunse Benford. Ştim doar că este activă de ceva vreme.

— Am crezut că dumneata eşti un vânător de cârtiţe legendar, zise senatoarea.

— Poate că şi-a pierdut abilitatea, comentă Farbissen privindu-l pe Benford. Poate că-i timpul să-ţi predai ecusonul.

Din spate, Forsyth văzu că mâinile lui Benford tremurau. Dumnezeule, ce cacealma încerca să tragă! Ce alegere făcuse! În mod deliberat, îl expunea pe Nate ca momeală supremă. Nici chiar ruşii experţi în conspiraţii nu s-ar fi gândit la o acţiune atât de extremă ca o capcană de contrainformaţii. Sacrificarea unui ofiţer de caz – de exemplu, prin abandonarea lui în spatele Cortinei de Fier – pentru salvarea unui agent deconspirat se mai petrecuse

în timpul Războiului Rece, dar un ofiţer *nu fusese niciodată sacrificat în mod deliberat* pentru protejarea unei surse. Amândoi înţeleseră; chipul lui Benford arăta că-şi vindea sufletul trădându-l pe Nate. Forsyth ştia că era o decizie fatală pentru Simon, pe care o luase fără posibilitatea răscumpărării sau dezvinovăţirii. Nimeni nu-i de neînlocuit, îi spusese cândva Benford lui Nash. Astăzi, asta includea datoria şi conştiinţa lui Benford.

Aceeaşi informare a fost susţinută de încă două ori cu ceilalţi candidaţi, în fiecare caz utilizându-se alt nume de cod, potrivit clasicei capcane de tip clismă cu bariu. Viceamiralului Rowland i se spuse că agentul CIA pe care Nate avea să-l contacteze şi să-l salveze avea numele de cod POTIR. Femeia se arătă calmă şi primi ştirea cu obişnuitul ei aer de plictiseală. Ambasadorului Vano i se spuse că agentul purta numele de cod TUBEROZĂ, dar privirea lui inexpresivă trezi mila lui Benford care adaugă că agentul mai era cunoscut şi ca FLOARE. „Dacă el este cârtiţa", se gândi Benford privind profilul acela chipeş care ascundea un IQ egal cu temperatura camerei, „înseamnă că ruşii trebuie să fie mai buni decât am crezut".

Pentru cei trei ofiţeri CIA, după-amiaza a fost un coşmar interminabil, o împleticire orbească printr-o mlaştină ceţoasă, fiecare dintre minciunile fabricate de Benford fiind cu atât mai amară cu cât însemna trădarea lui Nate. Amiralul Rowland tresări o singură dată la menţionarea planorului motorizat stealth JAVELIN şi puse întrebări tehnice despre structura mecanică, la care Benford făgădui că va oferi în curând răspunsuri. În gând se întrebă dacă Westfall putea să facă o cercetare în aeronautică şi să inventeze o variantă de avion pe care o puteau numi JAVELIN. Spera totuşi că până atunci nu va mai conta.

În timp ce Benford ţinea briefingul într-un capăt al încăperii, în celălalt capăt Westfall se aplecă spre Forsyth, pământiu la faţă şi cu ochii holbaţi.

— De ce nu-i spunem lui Nash din timp? întrebă el. Să fie măcar avertizat.

Forsyth clătină din cap. El ştia cum gândea Benford.

— Surprinderea trebuie să fie autentică, îi răspunse. Ruşii vor fi atenţi la orice note false. În plus, Simon ştie că Nash ar fi intrat oricum în Rusia, conştient sau nu de primejdie. El va înţelege în primele zece secunde şi va întreţine minciuna.

— Şi ce se va întâmpla cu el? şopti Westfall.

Detesta rahaturile astea de sacrificii de tip macho ale demenţilor din operaţiuni. Lucius nu reuşea pur şi simplu să înţeleagă cum îi puteau face aşa ceva lui Nate în mod deliberat.

— Îl vor aresta, îl vor interoga şi-l vor arunca la închisoare. Îl vor bruftului niţel, nimic rău. Ştiu că Simon va convinge Departamentul de Justiţie să-i ofere pe MAGNIT şi pe SUSAN în schimbul său. Ruşilor le place

să-şi recapete oamenii. Salvează aparenţele. Nash va fi acasă de Crăciun.

— N-ar trebui să recurgem la misiuni kamikaze, spuse Westfall cu ochii în podea.

Forsyth îl prinse de braţ.

— Indiferent care dintre aceşti stimabili candidaţi este MAGNIT – eu aş paria pe jegul de Farbissen – un lucru este absolut sigur: el va raporta imediat operaţiunea aceasta la Iasenevo, ca să-şi salveze propria piele.

— Şi ce se va întâmpla cu poloneza aceea, Agnes? întrebă Westfall. Ruşii o vor abuza în mod clar.

Forsyth clătină din cap.

— Ai observat că Benford n-a menţionat-o în cursul informării? Ruşii nu se vor aştepta la alt impostor. Nash şi Agnes vor sosi cu o gaşcă de studenţi la Arte din Varşovia, ca parte din echipa de restaurare care se schimbă prin rotaţie. Ruşii îi vor examina, bineînţeles, pe studenţi şi pe Agnes, dar cu Nate în mâinile lor, vor avea o singură grijă: cine dintre cei 200 de oaspeţi este cârtiţa condusă de americani? Numele de cod pe care-l vor folosi anchetatorii ne va spune cine este MAGNIT – BAROS, POTIR sau FLOARE.

— Şi cum vom afla noi asta? întrebă Westfall. Cum vom şti că vă funcţiona? Momelile lansate de Benford înainte nu i-au păcălit niciodată pe ruşi.

Forsyth ridică din umeri.

— Nu toate capcanele prind urşi, zise el. Poate cârtiţa nu raportează, poate nimeni din Moscova n-o crede, poate că ei decid să aştepte înainte de a acţiona. Poate fi orice.

— Şi cum va ajunge numele de cod înapoi la noi?

— DIVA o să pună un bilet în ASFE, răspunse Forsyth.

„Un castel de cărţi de joc de tot rahatul", se gândi Westfall. „Să-l vindem pe Nate pentru un nume".

— Crezi că Nate se va-ntoarce până la Crăciun? întrebă el pe un ton de nesiguranţă.

— Întreg şi sănătos. Iar DIVA va-ncepe să raporteze noutăţile despre SVR şi Kremlin direct de pe biroul ei directorial.

— Până când va sări o roată de la căruţă, zise Westfall.

Forsyth observă că tânărul analist vorbea tot mai mult în jargon operaţional. Şi că o făcea de asemenea în mod corect: *până când va sări o roată de la căruţă*.

•

În Moscova, Gorelikov era ocupat până peste cap încercând să îmbunătăţească şansele lui MAGNIT. El pusese în mişcare două *aktivnîe meropriatia,* măsuri active, foarte subtile, utilizând doi agenţi dintre cei

nenumăraţi folosiţi de Kremlin pentru campaniile de influenţare politică ale lui Putin la nivel extern. Erau tactici care fuseseră folosite în timpul Războiului Rece pentru răspândirea comunismului, iar acum erau concepute pentru a semăna discordie printre cei care căutau să slăbească cleptocraţia lui Putin. Măsurile active îşi dovedeau cel mai mult eficienţa atunci când dezinformarea era ţesută într-un macrameu de adevăr, care camufla efectiv minciuna. Trusa de instrumente era diversă: influenţarea alegerilor, discreditarea liderilor opoziţiei, subminarea loialităţilor defavorabile, susţinerea despoţilor aliaţi, răspândirea de dezinformări, scurgerea de falsuri şi, în cazuri extreme, folosirea unora ca Iosip Blohin pentru eliminarea celor mai înverşunaţi inamici ai statului. Un exemplu extrem de măsură activă a fost tentativa de asasinare a unui papă de origine poloneză în 1981, deoarece încuraja mişcarea Solidaritatea din şantierele navale Gdansk.

Günter Kallenberger, un jurnalist domesticit de la revista germană de investigaţii *Der Spiegel* – aflat de decenii pe statul de plată al lui Gorelikov – solicită un interviu cu Rob Farbissen, şeful de cabinet al senatoarei Feigenbaum. Ştiind evaluarea pe care Kremlinul o făcuse infatuatului Farbissen, Kallenberger îl întrebă pe acesta dacă, în eventualitatea în care senatoarea ar fi fost numită DCIA, el însuşi n-ar fi devenit director executiv sau poate director adjunct. Iar dacă aşa ar fi stat lucrurile, la ce schimbări sau reforme în cadrul CIA s-ar fi putut aştepta agenţiile de informaţii aliate în anii următori? Era o clasică întrebare deschisă a jurnaliştilor, numită *lovuşka* în Rusia, respectiv cursă, concepută pentru a-i lăsa lui Farbissen destulă funie ca să se spânzure singur (şi pe şefa lui). Volubilul Farbissen nu-şi dezamăgi interlocutorul. I se plânse lui Kallenberger că CIA evoluase de la o adunătură postbelică de foşti vânători de nazişti la o agenţie anacronică, inutilă şi indisciplinată, predispusă la eşecuri şi incapabilă să rezolve găurile relevante din colectarea informaţiilor. În schimb, CIA îşi irosea timpul şi resursele încercând să racoleze cifratori ruşi din America de Sud în „capcane sexuale", cum le numi el. Furtuna care a izbucnit în Congres şi în Europa, ca şi în editoriale indignate din agenţiile de ştiri RIA Novosti şi TASS, a durat o săptămână, la sfârşitul căreia senatoarea Feigenbaum s-a retras din cursa pentru postul de DCIA. Farbissen a părăsit personalul ei şi a deveni lobbyist la Capitoliu pentru ACA, Asociaţia Cărbunelui American.

În acelaşi timp cu interviul scandalos al lui Farbissen, un articol apărut în ziarul financiar *Business Standard* din New Delhi anunţa un nou acord privind furnizarea de minerale, semnat între Alexander Lukaşenko, preşedintele Republicii Belarus, şi compania IPL, Indian Potash Limited. Articolul descria practicile haotice ale consorţiului de îngrăşăminte de stat

Belaruskali, care, în 2013, provocase prăbuşirea preţurilor pe plan mondial, la fel ca în 2008 şi 2009. Un articol explicativ adiacent – conceput de Gorelikov şi publicat prompt de un redactor al ziarului *Business Standard* plătit de Kremlin – menţiona că onorabilul Thomas Vano, om de afaceri american şi fost ambasador SUA în Spania, fusese membru al unui consorţiu internaţional de materii prime care beneficiase de ponturi exclusiviste din partea statului belarus pentru a investi în contracte futures pentru minerale, pe care le vânduse când preţurile se prăbuşiseră. Articolul explicativ încheia prin estimarea că afacerea încheiată pe baza informaţiilor primite din interior îi adusese grupului ambasadorului Vano 1,5 miliarde de dolari doar în 2013, profituri realizate pe când el era angajat al statului american, adică o violare serioasă a eticii. Datele erau manipulate: nu existaseră ponturi exclusiviste din interior (cine din Minsk avea să confirme aşa ceva?), iar cifra de 1,5 miliarde de dolari era o invenţie, dar care nu putea fi verificată, ceea ce oferea impresia suplimentară de evaziune fiscală şi nedeclarare de valută forte. Deşi Vano a rămas indiferent şi nu s-a retras de pe lista candidaţilor pentru postul de DCIA, nominalizarea sa a fost rapid caracterizată ca „neplauzibilă" de *Wall Street Journal* şi *vozmutitelnîi,* scandaloasă, de Pervîi Kanal („Canal 1") din Moscova.

Prin două mişcări iscusite, Gorelikov îi eliminase pe ceilalţi candidaţi. El ştia că teoretic îi ajuta astfel pe vânătorii de cârtiţe din CIA – care acum se puteau concentra doar asupra verificării amiralului Rowland – dar nu era îngrijorat. Acoperirea amiralului nu avea hibe detectabile şi decizia finală privind confirmarea era iminentă. Din câte ştia CIA, cârtiţa putea fi unul dintre candidaţii ieşiţi din cursă; Kremlinul avea să-şi înghită dezamăgirea şi să-şi dirijeze agentul spre o poziţie la fel de importantă, altundeva în Washington.

În Cartierul General, Benford sesizase şi el că evidentele „execuţii" ale lui Feigenbaum şi Vano îndreptau lumina reflectoarelor asupra amiralului Rowland, *dar exact aceasta era problema*. În lumea contrainformaţiilor, mai ales în cazul ruşilor, nimic nu era aşa cum părea. Aparentele descalificări ale lui Feigenbaum şi Vano puteau fi de fapt o pistă falsă insidioasă pentru a distrage atenţia – aşa cum falsul dezertor Iurcenko fusese trimis pentru a-l proteja pe Ames. Obiectivul ar fi fost ca, în timp ce Benford irosea timpul scotocind sub patul lui Rowland, adevărata cârtiţă să fie liberă să se îngroape altundeva: în NSC, în Pentagon, în Aripa de Vest a Casei Albe. Mai rămânea o speranţă. Centrul nu ştia de capcana finală a lui Benford.

•

Amiralul Rowland nu avea programată o vacanţă aventuroasă pentru cel puţin şase luni. În primăvara următoare avea să meargă în Argentina:

planificase drumeţii în Patagonia, deoarece efectuase discret o serie de căutări de pe un computer public din biblioteca Departamentului pentru Securitate Internă – care era deja ticsit cu pornografie descărcată – şi citise despre Crocodilo Club din Barrio Norte din Buenos Aires, care se adresa fetelor. Nu era sigură ce însemna asta, dar suna interesant. Avea să se întâlnească în Buenos Aires cu Anton şi să se distreze.

Apoi citi despre vinurile argentiniene. Şi despre mâncăruri. În centrul Washingtonului exista o rulotă care servea mâncăruri specific argentiniene: *choripane* delicioase, mini-sandviciuri la grill cu chorizo, ceapă şi sos *chimichurri.* Dacă fetiţele din Buenos Aires erau la fel de gustoase ca street-food, atunci avea să se simtă minunat. Însă peste anticiparea ameţitoare a întâlnirii unei amante latino-americane exotice căzu şocul informării CIA din după-amiaza aceea.

Problema era foarte gravă şi ea trebuia să stea de vorbă cu Unchiul Anton. Nu cu Centrul. Nu cu Kremlinul. Nu cu Moscova. Avea nevoie de Anton. Dacă trolul ăla şleampăt de Benford spunea adevărul, peste două zile un ofiţer de caz CIA avea să stea de vorbă cu cineva numit POTIRUL care ştia cumva că Audrey Rowland, viceamiral al Marinei SUA, spiona pentru ruşi şi spionase de mai bine de un deceniu. Trebuia să-l anunţe pe Anton, ceea ce însemna că trebuia s-o sune pe SUSAN pentru a-i transmite mesajul. În seara aceea, Audrey îşi scoase telefonul greoi şi codificat al Direcţiei T din compartimentul secret montat în braţul fotoliului din dormitor – o piesă mizerabilă de mobilier livrată de GRU cu ani în urmă. Mare cât o cărămidă, era un telefon securizat FIPS140-2, nedetectabil, al cărui software îi camufla poziţia prin interzicerea conectării la releul cel mai apropiat şi permiterea preluării apelului doar de relee îndepărtate. Ca atare, un apel făcut de Audrey din Washington către SUSAN din New York ar fi trecut mai întâi prin Las Vegas, după care ar fi sărit în Traverse City din statul Michigan, până să ajungă la telefonul lui SUSAN, care ar fi utilizat o direcţionare la fel de întortocheată prin Cheyenne, statul Wyoming, spre Tarpon Springs, statul Florida, înainte de a ajunge la Audrey.

SUSAN nu a răspuns la trei apeluri separate – nu exista nicio posibilitate de a lăsa mesaje, întrucât riscul era prea mare – aşa că Audrey s-a frământat toată noaptea înainte de a se conecta a doua zi dimineaţă cu SUSAN, care era clar irascibilă. Ce naiba făcea? Era o urgenţă! Folosindu-şi glasul de amiral, Audrey îi ordonă să trimită un mesaj fulger lui Anton despre iminenta infiltrare a unui ofiţer CIA la recepţia lui Putin în vederea contactării unui spion care purta numele de cod POTIRUL, ai reţinut? POTIRUL, după care avea să extragă cârtiţa cu un planor motorizat stealth, nu, n-a zis de unde, dar ticălosul ăsta POTIRUL îmi cunoaşte numele şi, după ce Langley îl va

afla, voi fi terminată. Înțelegi? Și vreau să mă-ntâlnesc urgent cu tine în Washington: am informații noi despre testele de propulsie prin cavitație, nu contează ce-i asta, și alte chestii despre care m-a informat CIA, despre racolări de ruși, exact, racolări, și încă ceva, vreau să fiu pregătită s-o șterg dacă tipul din CIA îl scoate pe acest POTIRUL din Rusia, da, îmi bag picioarele în ea de autorizare, pentru că, dacă o să m-aresteze, o să le spun despre redactorul unei reviste din New York care lucrează pentru Vladimir Vladimirovici și-atunci o să-noți tu însăți prin Rio Grande ca s-ajungi în Mexic! Ai reținut totul? Fă-o imediat. Nu-mi pasă cât e ora acolo, poate că tipul din CIA înfulecă deja *hors d'oeuvres* la bufetul suedez împreună cu POTIRUL. Și sună-mă înapoi despre întâlnirea noastră de aici. *La revedere*!

Mintea ordonată a lui Audrey Rowland nu era panicată, nu încă, dar ca orice savant inteligent, urmărea cu atenție reperele pentru a determina gradul de pericol și pentru a identifica momentul optim în care s-o șteargă dacă era necesar. În cei 12 ani pe care-i petrecuse ca spioană, nu se confrunta cu prima alertă de securitate. Purtase discuții prelungite cu Anton despre particularitățile meseriei și despre disciplina mentală pe care trebuia s-o aibă o cârtiță care culegea, stoca și transmitea secrete delicate din cadrul unei organizații mai mari. Disciplina aceasta complexă și-a găsit un aliat în creierul ei înclinat spre precizie analitică. Marina SUA avea multe niveluri de securitate concepute pentru a proteja secrete, totuși niciun sistem de contrainformații naval nu putea ține seama și lua măsuri preventive împotriva unui amiral cu trei stele și director al LCN care opera ca sursă clandestină pentru Kremlin. NCIS, Serviciul Naval de Investigații Criminale, nu era echipat corespunzător pentru a detecta nuanțele spionajului unei cârtițe conduse de ruși. Adevăratul pericol îl reprezentau însă omuleții cenușii și mototoliți ca enervantul acela de Simon Benford din CIA. Audrey își spuse că era o ironie a sorții ca tocmai faimosul vânător de cârtițe să fi transmis avertismentul care avea s-o ferească de necazuri. Dacă ea urma să fie aleasă ca DCIA, ironia avea să continue.

Își reaminti de racolarea ei din hotelul moscovit Metropol și se întrebă ce se alesese de rusoaica superbă care-și udase bărbia între coapsele ei cu atâta vreme în urmă. Cu certitudine, nu era acum un amiral cu trei stele. În seara aceea sexy începuse totul: Audrey începuse să spioneze ca modalitate de a promova în carieră, mai precis pentru a-i arăta nemernicului căruia îi spunea „tată" că îi putea egala, ba chiar depăși, cariera în marină. Pe măsură ce tresele de pe mânecă i se înmulțiseră, Audrey își întări convingerea că luase decizia corectă în privința rușilor, în ciuda circumstanțelor inițiale. Acum se afla în pericol. Mintea ordonată a femeii contemplă probabilitățile și nu simți nicio temere; era încrezătoare în propriul ei intelect și în

abilităţile lui Anton.

Audrey era pregătită să părăsească marina, iar dacă avea să devină DCIA, ar fi însemnat alţi doi, trei sau patru ani de letargie birocratică, beneficii spectaculoase pentru Moscova, dezintegrarea CIA şi continuarea plăţilor de la Kremlin, după care Audrey Rowland avea să dispară şi să se retragă pe o plajă undeva, cu *chocito* fierbinţi şi reci, în saronguri şi cu părul împletit în codiţe. *După aceea nu mai trebuia să fie niciodată singură*.

Dar mai întâi trebuia să supravieţuiască acestei ameninţări iminente la adresa libertăţii ei şi să aibă încredere că SUSAN vorbea chiar acum cu Anton, care, la rândul lui, alerta securitatea din complexul lui Putin, şi că atât ofiţerul CIA, cât şi blestemata lui de cărţiţă vor fi arestaţi şi eliminaţi, astfel încât secretul ei să rămână pentru totdeauna în siguranţă.

CHORIPANE ARGENTINIENE

Tăiaţi în jumătate chifle mici şi prăjiţi-le în prăjitor sau pe tablă, până se rumenesc. Tăiaţi salam chorizo în jumătate, apoi din nou în jumătate pe lungime şi prăjiţi-i până se rumenesc bine pe ambele părţi. Căliţi ceapă albă feliată până se caramelizează şi adăugaţi un strop de oţet balsamic. Puneţi chorizo şi ceapa pe chiflele prăjite şi întindeţi deasupra sos chimichurri. (*Amestecaţi morcovi raşi, pătrunjel, oţet, praf de ardei iute uscat, usturoi, ulei de măsline, sare şi piper. Puneţi în blender până obţineţi un sos gros*.)

35.

Impertinenţă, nu tupeu

Transmisia întârziată de către SUSAN a avertismentului urgent al lui MAGNIT despre ofiţerul CIA care avea să încerce să se infiltreze la recepţia de lux a preşedintelui pentru a contacta cârtiţa cunoscută ca POTIRUL a fost primită la Centru, dar a întârziat şi mai mult din cauza manipulării speciale şi laborioase de care aveau parte toate mesajele sosite de la agenţii ilegali. În cele din urmă a fost transmis de la Iasenevo spre unitatea de comunicaţii de la Capul Idokopas, unde a fost citit de Gorelikov cu o combinaţie de îngrijorare şi triumf. A consultat rapid biroul de securitate: mai aveau încă timp – noua tură de restauratori de obiecte de artă din Polonia sosea în dimineaţa următoare. A convocat imediat o şedinţă executivă de urgenţă în incinta securizată a sediului de comunicaţii cu generalul Egorova de la SVR, Bortnikov de la FSB şi Patruşev din Consiliul de Securitate.

— Câtă *szloba*, impertinenţă, au americanii ăştia să încerce aşa ceva în complexul prezidenţial, comentă Bortnikov din spatele haloului său albastru. Aş putea să-nţeleg asta în Moscova, sunt operaţiuni uzuale, dar asta chiar că întrece orice măsură.

Patruşev nu avea timp de jocuri. Propriul lui halo galben de minciună şi cruzime pâlpâia în odăiţa cenuşie. El indică spre Gorelikov cu nasul lui de cazac.

— *Impertinenţă*, nu tupeu! Totuşi, de ce-i atât de complicat? întrebă el. Când americanul va sosi cu contingentul polonez, va fi foarte simplu să-l arestăm imediat. Colegii noştri – arătă spre Dominika şi Bortnikov – vor aranja un interogatoriu în forţă, vor afla identitatea POTIRULUI şi vom încheia afacerea. Americanul şi cârtiţa lui pot după aceea să împartă aceeaşi celulă în Delfinul Negru din Orenburg.

Gorelikov afişă o expresie politicoasă, ca să nu ofenseze.

— Sunt întru totul de acord cu dumneata, totuşi îngăduie-mi o clipă. Îşi întinse cu un aer absent braţele, dezvăluind manşetele cămăşii franţuzeşti şi butonii superbi din argint mătuit şi coral roşu. Propun să ne gândim şi la posibilitatea unei alternative discrete la această arestare şi interogatoriu imediat, chiar dacă pare un curs de acţiune logic şi potrivit. Eu sugerez că, dacă îl vom lăsa pe american să umble liber în cele trei zile ale recepţiei prezidenţiale, sub supraveghere constantă şi strictă, el va încerca probabil

să stabilească acel contact și, fără s-o știe, ne va conduce direct la individul pe care-l căutăm: cârtița POTIRUL.

Lui Bortnikov, ale cărui echipe FSB de filaj erau legendare, îi plăcu ideea. Meritul lui și al agenției sale ar fi fost mai mare dacă împușca doi iepuri dintr-odată: și ofițerul de caz, și cârtița. Dominika rămase impasibilă, deși știa că tactica aceasta diabolică de ambuscadă o putea demasca în 48 de ore. În plus, mai știa ceva. Ofițerul de caz de la Washington avea să fie Nate Nash; îl cunoștea bine și era perfect sigură că așa va fi. Oricât de bun ar fi fost pe stradă, Nate putea fi ținut sub control strict de filajul static, care i-ar fi urmărit orice mișcare prin complexul prezidențial, utilizând transfocatoare imposibil de detectat. Dacă se îndrepta glonț spre ea, convins că era „curat", jocul s-ar fi terminat.

Ceva era lipsit de logică. Cum aflase MAGNIT de misiunea lui Nate? Și de unde apăruse numele de cod POTIRUL? Dominika bănuia răspunsul, însă nu-i venea să-l creadă. Lucra de prea mult timp în domeniu și-l cunoștea pe Benford destul de bine ca să ajungă la concluzia incredibilă că era vorba despre ceea ce americanii numeau „clismă cu bariu", testul conceput pentru a-l identifica pe MAGNIT prin folosirea lui Nate ca *primanka,* o momeală dispensabilă, pe care s-o fluture ademenitor. Un gambit disperat – sacrificarea unuia de-al lor.

Ce mai ironie a sorții ar fi fost dacă, fără să-și dea seama, Nate ar fi fost motorul compromiterii ei! O ironie similară cu ceea ce Dominika știa că va trebui să facă acum. „Ușurel", își zise ea, „rămâi obiectivă și respinge ideea fără să-l ofensezi pe Gorelikov ori să-i alertezi pe ceilalți doi lupi cu boturi umede de la masă".

Își îndreptă spatele, își încrucișă mâinile elegante pe masă și-i privi pe bărbați în ochi.

— Mi se pare un plan inspirat, încuviință ea. Dar în același timp, așa cum știți prea bine, complicațiile inutile reprezintă inamicul meseriei noastre. Dacă ceva poate să meargă prost pe stradă, atunci invariabil va merge prost. O știți și voi. Nu vreau să las impresia de negativism, totuși lista riscurilor potențiale este importantă.

Dominika inspiră profund și continuă:

— Ofițerii de caz CIA antrenați pentru operațiuni în zone interzise sunt plini de resurse. Bărbatul acesta care vine mâine ne-ar putea eluda filajul și dejuca planurile. Ar putea utiliza deghizări. Ne-ar putea distrage unitățile de supraveghere în timp ce un al doilea complice necunoscut nouă îndeplinește misiunea reală. Ar putea avea asupra lui cine știe ce dispozitiv tehnic infernal – știm cu toți că americanii se bazează pe cutiuțele lor negre – care i-ar putea permite să contacteze POTIRUL sub nasul nostru, fără ca măcar să

se apropie de cârtiță. Și, cel mai rău dintre toate, ar putea să detecteze filajul, să-și abandoneze misiunea și să scape cu planorul motorizat stealth despre care MAGNIT a raportat că face parte din plan, lăsându-ne să arătăm ca niște proști, ba chiar într-o situație mai rea decât înainte. Sigur că da, toate acestea sunt posibilități îndepărtate, dar perfect reale. Ne putem permite riscul să rămânem cu mâinile goale, deși am fost preveniți din timp?

„De aceea încerc să vă conving pe voi, *tarakanî,* gândacilor, să-l arestați pe bărbatul pe care-l iubesc din toată inima, să-mi îngăduiți să fiu prezentă când o să-l bateți și să văd cum îl aruncați la închisoare, ca să putrezească până moare sau este sfărâmat și distrus, pentru că nu pot să fac nimic altceva".

Spre iritarea lui Gorelikov și Bortnikov, Patrușev încuviință din cap.

— Sunt de acord cu Egorova, zise el. Arestare imediată și interogatoriu. Acesta este unicul mod prin care să diminuăm riscul. Suntem toți de acord? Sau ar trebui să-l consultăm pe președinte?

Nimeni nu dorea asta – nu în actuala stare de spirit a lui Putin – așa că stabiliră: ofițerul CIA avea să fie arestat imediat. Dominika răsuflă ușurată, iar inima îi îngheță și muri.

•

Nate și Agnes zburară cu compania aeriană poloneză LOT de la Varșovia la București și apoi la Odessa. La bordul aceluiași avion se aflau trei studenți mahmuri de la Facultatea de Restaurare a Lucrărilor de Artă din Varșovia. Funcționari plictisiți de la birourile Vamă și Imigrare ștampilară pașaportul polonez fals al lui Nate fără măcar să-l privească. Încă o oră de zbor cu un Embraer 170 al companiei Ukraine International îi aduse pe aeroportul Ghelendjik, unde așteptară microbuzul care ducea personalul la Capul Idokopas. Briza subtropicală ușoară înfoia fusta lui Agnes și amândoi simțeau izul sărat al mării. Nate purta ochelari cu rame din sârmă, blugi și un tricou pe pieptul căruia scria „Warszawa", și amândoi aveau genți mici de voiaj. Un șofer rus posac apăru într-un microbuz UAZ care huruia și-i îmbarcă pe toți, după care porni pe M4 spre Svetlîi, unde ieșiră de pe autostradă și trecură pe o șosea șerpuită cu două benzi, care cobora prin văi împădurite cu pini, presărate de stânci de calcar, tot mai jos către apă, pe lângă sătucuri amărâte situate la intersecții de drumuri pustii – Divnomorskoie, Janhot, Praskoveeka – și intrară până la urmă prin poarta complexului, cu o mașină de miliție parcată pe marginea șoselei, și, cu viteză mai mică acum, pe lângă corpuri de gardă și jeepuri militare ascunse în spatele copacilor, oprind în fața treptelor de la intrarea unei clădiri mari, de tipul blocurilor cu garsoniere, ascunsă printre pini. În depărtare, acoperișul masivului palat principal se înălța deasupra vârfurilor copacilor. Agnes era

calmă şi relaxată; Nate se minună, deoarece femeia avea mai mult sânge rece ca el.

Se înşiruiră în faţa unei mese ca să se înregistreze, să-şi predea paşapoartele şi să primească ecusoane de securitate cu şnururi, care le ofereau acces în complex şi la locurile de muncă din palat. Un miliţian îi ceru unui student polonez să-şi stingă ţigara, dar tânărul se prefăcu că nu înţelege şi suflă fumul în direcţia lui. Miliţianul făcu un pas spre student pentru a-i zbura ţigara şi câţiva dinţi din gură, dar sublocotenentul lătră la el în rusă să se retragă şi „să menţină poziţia". Nate simţi furnicături în ceafă când văzu alţi miliţieni dispuşi în jur, destul de aproape, care păreau că-l privesc pe el. Se gândi fulgerător să doboare pe unul dintre ei şi să se repeadă spre o fereastră sau o uşă. Dar unde s-ar fi dus? Pe domeniul de 74 de hectare existau sute de miliţieni şi de trupe din Forţele Speciale, plus 200 de agenţi din SBP (Serviciul de Securitate Prezidenţială). Şi doar Dumnezeu ştia unde se afla Dominika! Nu putea alerga spre *dacea* ei şi să se ascundă sub pat.

Eficienţa ruşilor îi dădea fiori. Cum îl descoperiseră atât de rapid? Oare asta însemna că la Langley exista o altă cârtiţă care ştia despre misiunea lui? Ea nu putea fi decât Forsyth, Westfall sau nebunul acela cu ţeasta ca o bilă de biliard din ramura maritimă. Imposibil! Ruşii n-ar fi putut deduce nimic din documentele lui false, nimic despre acoperirea lui ca student în Academia de Arte Frumoase poloneză. Era posibil oare să fi fost recunoscut din prima lui detaşare la Moscova? Să fi făcut vreun pas greşit la vama din Odessa? Nu, nici chiar FSB-ul nu era atât de bun. Indiferent care ar fi fost motivul, el înţelese ce urma să se întâmple.

Se aplecă puţin spre Agnes şi şopti:

— Ceva nu-i în regulă. Cred că m-au descoperit. Stai departe de mine şi amestecă-te printre studenţi.

Agnes nu se clinti şi nu clipi; era o profesionistă până în vârful unghiilor.

— O să scap de-aici şi-o să te scot dacă vom avea probleme, îi zise.

Îl privi cu ochi strălucitori. Înainte de a se îndepărta de ea, Nate mârâi în colţul gurii:

— Nici vorbă! Am repetat asta. Capul la cutie, lucrezi două săptămâni cu echipa, apoi pleci acasă. Stai departe de DIVA, de *dacea* ei şi de plajă. Ea ştie destule ca să trimită numele lui MAGNIT cu barca. Înţeles?

Agnes încuviinţă imperceptibil.

— O să-ţi urmez ordinele, dar mai e ceva, zise ea. Te iubesc.

Nate o privi fix preţ de o bătaie de inimă, încercând să spună totul prin ochi. Şuviţa aceea albă, Iisuse! Îi întoarse spatele.

Sublocotenentul se ridică – semnalul. Sosise clipa. Sub privirile surprinse

ale studenţilor posomorâţi, doi miliţieni veniră în spatele lui Nate şi-l prinseră strâns deasupra coatelor, îl întoarseră şi-l conduseră printr-o uşă din capătul clădirii. El nu se împotrivi, cruţându-şi puterile. Agnes nu-l privi şi, când era împins prin uşă, bărbatul văzu că nimeni nu se apropiase de ea. „Slavă Domnului!" Nate a fost dus pe o alee cu pietriş, perfect întreţinută, printr-un pâlc des de pini, a căror aromă proaspătă se întrecea cu izul sărat al mării. I se păru că poate distinge sclipiri ale apei printre trunchiuri, însă miliţienii îl smuceau cu brutalitate ori de câte ori încerca să se uite în jur. La capătul potecii, izolată în adâncul pădurii, se găsea o cabană din bârne în stil rusesc, împodobită, cu luminiţe decorative ce urmăreau frontonul ascuţit, două ferestre batante cu traverse diagonale rustice şi uşă din lemn lustruit, cu balamale masive din fier forjat şi vizetă zăbrelită. „Hansel şi Gretel, să fiu al naibii!" Miliţienii deschiseră uşa şi-l împinseră într-un fotoliu adânc, tapiţat în stofa verde-închis. Nate privi în jurul livingului spartan, care avea doar o sofa şi două măsuţe în capete. Pe peretele din faţa lui atârna un tablou înrămat al lui Lenin, portretul încruntat din exil, când avea în jur de 50 de ani, cu privire sfredelitoare, barbişon şi linia dreaptă a gurii lipsită de orice veselie sau milă.

Bârnele simple ale pereţilor şi ale plafonului în pantă erau deschise la culoare şi lăcuite, iar strălucirea lor înviora încăperea în lumina după-amiezii. Aceasta era o casă de oaspeţi izolată sau poate locuinţa vreunui îngrijitor al domeniului. Cei doi miliţieni rămaseră de o parte şi de cealaltă a fotoliului şi-l împinseră înapoi când încercă să se ridice spunând în acelaşi timp pe un ton de scuză *toileta*. Dorea să se uite prin cabană în căutarea unor puncte de evadare şi să testeze gradul de libertate care-i era acordat, însă deocamdată nu avea succes. Nate ştia că ceea ce urma avea să fie dureros sau uşor – ori un interogatoriu sofisticat, ori unul elementar, la nivel de poliţie. El se aştepta la cel din urmă… pentru început. Foarte multe urmau să depindă de atitudinea lui, de dispoziţia şi de abilitatea anchetatorilor, de ceea ce doreau ei să afle cu exactitate şi de urgenţa din spatele întrebărilor. Plănui să-i enerveze, să-i scoată din sărite şi să reziste cât mai mult posibil.

La începutul instruirii sale, Nate participase la cursuri despre interogatorii: cum să reziste la ele, nu cum să le conducă. Instructorul, un operator argentinian – care avea o pleoapă ce i se zbătea întruna, purta numele ciudat de Ramón Lustbader (botezat de mama sa după starul filmului mut Ramón Novarro) şi se comporta mai dur ca Gable – le spusese elevilor săi că, în esenţă, toţi vor ceda până la urmă; era doar o chestiune de rezistenţă la dureri sau droguri. În mod obişnuit, ţelul era să rezişti 48 de ore, o perioadă aparent suficientă pentru ca un agent demascat sau o reţea compromisă de agenţi să exfiltreze, dar aşa ceva era, în mare măsură,

material învechit de filme *noir*, recuzită de Războiul Rece.

În realitate, spusese Ramón, prizonierii cedau în faţa durerii torturilor fizice şi a metodelor auxiliare de privare de somn, înfometare şi alternarea între extreme de cald şi frig. Misterioasele şi temutele droguri psihotrope, ca etanol, tiopental de sodiu, amobarbital şi scopolamină, despre care se spunea că-i puteau determina pe prizonieri să vorbească şi care puteau, după o utilizare îndelungată, să distrugă creierul uman la nivelul cognitiv al unei primate inferioare, nu-i sileau de fapt pe subiecţi să înceapă să divulge adevărul. În realitate, drogurile acelea deblocau memoria, reduceau inhibiţiile şi amplificau răspunsuri sugestive care puteau, în mâinile unui anchetator iscusit, să ducă la scăparea informaţiilor dorite. Banalul oxid de azot, utilizat cândva ca anestezic în cabinetele stomatologice, avea acelaşi efect.

Pleoapa lui Lustbader pulsase când îşi dăscălise cursanţii:

— Dacă vă concentraţi asupra unui gând, asupra unei persoane sau asupra unui obiect extern, şi mă refer la o concentrare obsesivă, mintea poate să contracareze eficient efectele drogurilor de interogare a căror eficacitate creşte rapid, după care se disipează spectaculos. Revenirea din această stare seamănă cu ieşirea la suprafaţă după o scufundare în adânc. Euforia din etapa aceea, revenirea la lumină, este perioada periculoasă în care subiectul exuberant este cel mai sensibil în faţa tehnicilor de interogare.

Îşi privise pe rând elevii, care visau la glorii viitoare pe teren sau care se gândeau la prânz:

— Cu excepţia cazului în care ei vor să vă transforme într-o maimuţă – deşi suspectez că unii dintre cei prezenţi nu mai au mult până la această fază – nu vă pot îndopa cu alte droguri în următoarele 12 ore fără riscul de a vă afecta major.

Niciunul dintre elevi nu visase vreodată că în decursul carierei va trebui să-şi aducă aminte de cuvintele lui Ramón.

•

Când SUSAN a expediat mesajul codificat ce detalia raportul verbal al lui MAGNIT despre un ofiţer de caz CIA care se infiltra în complex pentru a contacta o cârtiţă condusă de americani şi care purta numele de cod POTIR – o cârtiţă care, cumva, cunoştea identitatea ascunsă cu grijă a amiralului Audrey Rowland – Gorelikov a fost uimit. Tenacitatea americanilor de a racola surse infiltrate adânc în interiorul coridoarelor Federaţiei nu părea să se tocească niciodată. Demascarea acestui POTIR n-avea să fie uşoară. Deşi Gorelikov o condusese meticulos pe MAGNIT, care era acum agenta lui, cazul ei prezenta o infinitate de potenţiale scurgeri şi puncte de acces la dosarul

ei: o duzină de şefi GRU din primii ani, de două ori mai mulţi supervizori, funcţionari, membrii Consiliului de Securitate şi experţii tehnici care evaluau rapoartele masive ale lui MAGNIT. Totuşi niciuna dintre aceste persoane nu se regăsea pe lista oaspeţilor VIP pentru gala de weekend de la Capul Idokopas. Cei 200 de invitaţi erau şefi de servicii, miniştri şi *siloviki* băloşi din jurul preşedintelui. Dar cine ştia de MAGNIT? Bortnikov de la FSB, idiotul acela din GRU, preşedintele… Nu aşa răsuflau însă secretele: amantele aud lucruri, oamenii se îmbată şi se laudă la party-uri, poate chiar preşedintele însuşi aminteşte de MAGNIT unui vechi prieten din anii petrecuţi la St. Petersburg… şi pasărea zboară din colivie, imposibil de urmărit înapoi la sursă.

Un lucru era sigur măcar: Egorova nu cunoştea numele lui MAGNIT, ceea ce o exonera temporar şi însemna că Gorelikov putea să depindă de ea pentru a-l ajuta în investigaţia de contrainformaţii, dar n-avea timp de pierdut cu suspecţi şi interogatorii. POTIRUL trebuia identificat şi arestat în următoarele cinci zile. *Rezidentura* din Washington anunţase că dezvăluirile defavorabile fuseseră trâmbiţate de un corp de presă american fascinat de dezastrele politice: senatoarea Feigenbaum şi ambasadorul Vano ieşiseră din cursa pentru funcţia de DCIA, iar viceamiralul Rowland avea să înceapă imediat audierile congresionale în vederea confirmării în post.

Gorelikov se gândi la îndrăzneala americanilor de a trimite un ofiţer operaţional în Rusia, *în complexul prezidenţial,* ca să se întâlnească plin de cutezanţă cu un agent pentru a afla numele adevărat al lui MAGNIT. Ticălosul ăla de ofiţer de caz ţinut în cabana Gorki din pădure era cheia; trebuia să i se smulgă cu forţa identitatea POTIRULUI. Gorelikov convocase rapid trei experţi în metode de interogare: un medic de la Universitatea de Stat din Moscova care se specializase în droguri psihotrope, un psiholog de la Centrul Ştiinţific de Stat Serbski pentru Psihiatrie Socială şi Criminalistică şi un specialist în ştiinţe comportamentale din Secţiunea 12 a Direcţiei S din SVR, directoratul pentru agenţi ilegali. Între timp, invitaţii la recepţie soseau cu limuzine, microbuze de navetă sau elicoptere personale, în funcţie de poziţia fiecăruia în ierarhia socială. Iar unul dintre ei era POTIRUL. Gorelikov o convocă de urgenţă pe Egorova şi o informă asupra situaţiei, apoi, laolaltă, porniră în grabă spre cabană. Egorova era inteligentă şi capabilă. Gorelikov văzu cum se albi la faţă când îşi dădu seama instantaneu de pericolul iminent pentru MAGNIT.

•

Dominika îşi simţi inima cât un purice când merse cu Gorelikov pe poteca spre cabană. Ştia că americanul care fusese capturat *era* Nate. „Ai trimis semnalul de exfiltrare ca să obţii o reacţie… şi ai obţinut-o", îşi spuse ea.

Totuși, să încerce să intre în complex? Știa că Nate era îndrăzneț, dar ce avusese în gând Benford? Acum trebuia să supravegheze interogatoriile și propria ei demascare și distrugere se găseau la doar un cuvânt distanță. Anton era disperat s-o protejeze pe MAGNIT, pe care Dominika o identificase, convinsă sută la sută, în persoana amiralului Rowland. Nu mai era vorba de bănuieli, citise sintezele zilnice care soseau de la Departamentul pentru America: Rowland urma să fie confirmată *săptămâna asta* ca viitorul director al CIA și avea cu certitudine să citească numele Dominikăi ca agent CIA după *încă o săptămână.* Deoarece Nate fusese arestat, Dominika mai avea o singură opțiune: să-i expedieze lui Benford numele lui Rowland în drona aceea nebună – dacă ei aveau s-o trimită – care urma să ajungă mâine seară pe plajă. Habar n-avea dacă informația va ajunge la timp în Langley.

Inima i se strânse când îl văzu pe Nate, dar dacă el o observase în cabana acum aglomerată și supra-încălzită, nu se trădă în niciun fel. Trei experți, cinci gărzi (trei milițieni și doi din SBP), Dominika, Gorelikov și o stenografă se înghesuiau înăuntru. Bortnikov era așteptat dintr-o clipă în alta; teoretic vorbind, aceasta era o chestiune de securitate internă de care răspundea FSB-ul.

Nate stătea într-un fotoliu, purtând ochelari cu rame din sârmă și un tricou ridicol, iar unul dintre specialiștii moscoviți îi vorbea. Medicul din Institutul Serbski – haloul lui galben sugera duplicitate – se aplecase mult spre Nate, ținea o palmă patern pe genunchiul lui și-i vorbea în engleză cu glas blând, pe care Dominika abia îl putea auzi. Desluși cuvinte disparate: „efort inutil", „eliberat mai devreme" și „întorci acasă". Se așeză pe un scaun cu spătar drept, puțin în spatele fotoliului, ca să nu fie în raza vizuală a lui Nate. Anton se plimba înainte și înapoi prin încăperea mică, aruncând priviri impacientate spre american și medic, până când Dominika îl prinse ușor de braț și-i făcu semn să se așeze. Elegantul și flegmaticul Gorelikov era cu nervii la pământ. Auzul vocii lui Nate a fost ca un cuțit în inima Dominikăi.

— Doctore, fie îmi oferi un final fericit, fie îți iei mâna de pe genunchiul meu.

Medicul se lăsă pe spate și zâmbi. Era psihologul-șef al Institutului Serbski, clinica în care disidenții sunt evaluați și internați în saloane psihiatrice în loc de gulagurile siberiene.

— Îți apreciez simțul umorului, zise el; avea păr alb ca zăpada și un ochi mai sus decât celălalt, ceea ce-l făcea să semene cu un calcan de Dover. Să știi însă că ai intrat în mare bucluc, domnule… scuză-mă, nu-ți cunosc numele.

Nate surâse.

— Nici nu ţi l-am spus. Mă numesc Nathan. Nathan Hale.

Stenografa scria de zor, dar niciunul dintre ruşi nu ştia cine fusese Nathan Hale. După ce urmau să investigheze, aveau să se aleagă cu o lecţie de istorie a Revoluţiei Americane. Gorelikov se ridică şi-şi semnală nerăbdarea. Medicul cu ochi de peşte se aplecă din nou spre Nate.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Hale, dar acum va trebui să-ţi cer să răspunzi la întrebările mele. Planul ţi-a fost dejucat. De pe urma lui nu mai poţi câştiga absolut nimic. Cooperarea dumitale va fi privită favorabil de autorităţile relevante, inclusiv la nivelurile cele mai înalte. Putem să evităm orice neplăceri şi vei fi trimis acasă fără întârziere.

— Care sunt nivelurile cele mai înalte? întrebă Nate. Şi despre ce fel de neplăceri ar fi vorba? Asta doar ca să pot informa *propriile mele* autorităţi, la nivelurile cele mai înalte, bineînţeles. Dominika închise ochii. Insolenţa lui Nate avea să însemne pierzania lui… şi a ei.

— Cu cine trebuia să te întâlneşti aici? întrebă brusc doctorul. Noi ştim multe. În câteva ore îţi vom cunoaşte numele adevărat şi un rezumat al carierei. Sper din toată inima că a fost mai strălucită decât acest dezastru.

Dominika ştia metoda: zăpăceşte subiectul, impresionează-l cu omniscienţa rusească, spulberă-i speranţele, apoi cedează un pic. Dur-moale, trage-mpinge.

— Dacă ştiţi atât de multe, spuse Nate, atunci aţi aflat că mă aflu aici ca să lucrez la proiectul de restaurare a lucrărilor de artă şi să arunc o privire prin complex.

— Ce intenţionai să faci în complex? întrebă medicul.

Nate strânse din umeri.

— Chestiile obişnuite. Să iau latitudinea, longitudinea şi coordonatele GPS, ca să-l putem bombarda ulterior.

Medicul îl pălmui, pierzându-şi detaşarea.

— Cine-i POTIRUL? răcni el. Ştim totul despre planul care-a eşuat.

— N-am auzit în viaţa mea numele de cod POTIRUL, replică Nate cu obrazul roşu de la palma încasată.

Înţelese imediat că se găsea la capătul unei „clisme cu bariu" concepute de Benford şi că răspunsul era deja prezent: POTIRUL. Acum însă răspunsul acesta trebuia să ajungă înapoi la Langley. Poate că izbutea să evadeze din camera asta la noapte şi să ajungă pe plajă. Medicul făcu semn spre un soldat care-l pălmui pe Nate cu dosul palmei. Dominika era pe punctul să se scoale din scaun, când interveni doctorul de la Universitatea de Stat. Haloul lui era albastru. Periculos.

— Lovirea subiectului ar fi contraproductivă, dacă urmează să folosesc anumite substanţe. Aşa cum sunt convins că ştie stimatul meu coleg,

loviturile şi pălmuirile îi vor creşte nivelurile de adrenalină şi endorfine, explică el cu blândeţe, ca şi cum şi-ar fi mustrat omologul de la azilul de nebuni care se pricepea doar la cămăşi de forţă şi terapie prin şoc.

— Pierdem timpul, spuse Anton. Care sunt substanţele tale? Au succes?

— Păi să vedem, nu? se adresă doctorul lui Nate.

Dominika îşi ţinu răsuflarea.

Doctorul luă trei seringi separate şi le puse pe măsuţa alăturată. Probabil că fiecare dintre ele conţinea alt tip de cocteil chimic.

— Atâta doar să n-ai poloniu-210 în gentuţa ta neagră, glumi Nate.

Un soldat îl prinse cu mâinile de braţul său drept, dar Nate îl scutură, îl înhăţă de revere, le răsuci şi-l îmbrânci în faţă, trimiţându-l pe podea cu un zăngănit. Alţi doi soldaţi îl imobilizară. Doctorul îi înfipse acul uneia dintre seringi în vena braţului, apoi se retrase un pas şi-l privi. Îi ridică o pleoapă şi-i examină pupila.

— Acum vreau să te relaxezi, rosti el. Vei încerca o senzaţie foarte plăcută.

Nate simţi un val de căldură ce-i sui prin braţ, după aceea prin obraji şi până la ceafă. Avu apoi impresia unei ameţeli intense. Pereţii cabanei se roteau în faţa ochilor săi şi i se părea că se prăbuşeşte din înaltul cerului. Se ţinu de braţele fotoliului şi rezistă, iar în acelaşi timp respiră profund ca să-şi oxigeneze plămânii. Glasul doctorului se auzea de la mare distanţă, ca şi cum ar fi vorbit printr-o portavoce.

— Drogurile psihotrope sunt substanţe chimice care modifică funcţiile creierului şi duc la alterarea percepţiei, stării de spirit sau conştiinţei, spunea el. Există un spectru mare de asemenea substanţe, a căror eficacitate depinde de personalitatea subiectului. Pentru a determina ce drog specific va fi cel mai eficient pentru un subiect individual, este necesară o perioadă de testare. Eu am ales un drog care este de obicei destul de eficient.

Anton părea gata să împlânte acul în gâtul doctorului.

— Poate n-ai înţeles, zise Gorelikov, că acest interogatoriu trebuie desfăşurat foarte urgent. Nu avem timp pentru blestematele tale de analize chimice şi nici pentru tentativele imbecile ale celuilalt idiot de a câştiga încrederea subiectului, tot aşa cum nu avem timp pentru luxul căutărilor pe îndelete prin arhivele Direcţiei S. Am nevoie de un nume, de un nume dintre cei două sute de oaspeţi care sosesc acum pentru recepţia preşedintelui. De un nume! Am nevoie de el înainte de apusul soarelui. Poate vreunul dintre voi, *duraki*, capete seci, să facă asta?

Medicul care-l injectase pe Nate se încordă din tot corpul de indignare.

— Poţi să fii sigur, tovarăşe, că înţeleg urgenţa situaţiei. De aceea, am selectat un compus puternic de benzilat de 3-chinuclidinil şi amobarbital,

combinat cu un derivat stabilizator de Valium. Vei observa efectele în curând.

Îşi trase un scaun şi se apropie de Nate, al cărui cap începuse deja să se legene, coborând bărbia în piept. Aruncă apoi o privire nervoasă către Gorelikov care fumega, se aplecă spre american şi vorbi încet:

— Acum, domnule Hale, dumneata şi cu mine vom porni într-o călătorie plăcută. Va fi într-adevăr agreabilă. Eşti gata? Apropo, cine este POTIRUL?

•

Respiraţiile adânci, pe furiş, ale lui Nate abia opreau efectele drogului, să nu-i întunece complet mintea, CINE ESTE POTIRUL? şi camera continua să se rotească, dar strânsoarea degetelor sale pe braţele fotoliului şi înfigerea unghiilor în palmă îl ajutau să se concentreze asupra durerii, iar durerea îl ajuta să se menţină firav de buza stâncii, de lumea reală, „continuă să respiri", se afla pe marginea abisului, CARE ESTE NUMELE POTIRULUI? între conştiinţă şi starea aceea ca de vis în care putea începe să vorbească rapid, „continuă să respiri, la naiba", se gândi la Benford, *fii cu capul pe umeri*, *Nash,* şi se gândi la Forsyth, *tu eşti mai puternic decât ei,* şi se gândi la Gable, *bobocule, nu le spune nimic nemernicilor ăstora*, *sunt mândru de tine,* şi se gândi la ei toţi, Korcinoi şi Hannah, şi Udranka, şi Ioana, toţi, mai puţin Dominika, ea nu există, CINE ESTE POTIRUL? şi se gândi la Agnes, acum două zile în camera de hotel din Varşovia, „continuă să respiri", cum se simţeau palmele ei pe obrajii lui, să simtă senzaţia, să-şi amintească senzaţia, să nu-i dea drumul, şi camera se rotea, şi vocea doctorului intervenea peste gândurile lui, prietenoasă, liniştitoare, insistentă, CINE ESTE POTIRUL? „nu-i da drumul, rămâi în camera asta", faţa îi ardea şi simţea transpiraţia şiroindu-i pe obraji. Ridică fruntea, senzaţia de rotire se înrăutăţea dacă ţinea ochii deschişi, dar vedea fotografia lui Lenin, care-l privea de sus cu ochii negri ca de păpuşă şi barbişonul tăiat neregulat, şi gura cu buzele strâns lipite, aşteptându-l pe Nate să înceapă să vorbească, dar n-o să vorbesc până n-o s-o faci tu, tu, ticălosule, şi Nate se concentră asupra acelor ochi, nimic altceva, nimic altceva, şi-i aşteptă să clipească, ori să se mişte, şi cu cât fixa mai mult chipul lui Lenin, cu atât el însuşi devenea mai puternic şi continuă să-şi ţintească privirea asupra şeii nasului lui Lenin, aşa încât să vadă periferic toată fotografia, coboară de pe peretele ăla, nemernicule, coboară şi preia interogatoriul, fiindcă drogurile n-aveau să funcţioneze, Nate o ştia acum, când mintea îi era mai limpede, şi continuă să respire, şi încăperea se rotea mai încet, iar el se uită la fotografie şi ochii lui Lenin fulgerau de ură, şi glasul lui Gable îi spunea lui Lenin *poţi să-i dai drumul şi să clipeşti tu primul, mişel cu ţăcălie*, *fiindcă n-o să v-alegeţi cu nimic de la noi şi-ţi poţi băga-n fund revoluţia proletară,* şi Nate continuă să

privească faţa lui Lenin, aşteptându-se ca fotografia să izbucnească în flăcările Hadesului şi să audă mugetul de furie când voinţa îi era negată şi, brusc, Nate trecu prin tunel şi mintea i se limpezi ca spălată de un potop enorm, vederea îi era limpede precum cristalul, distingând fibrele din bârnele pereţilor, o muscă pe geamul unei ferestre, gulerul scămoşat al doctorului, totul zumzăia, apoi cuvintele lui Gable ajunseră la el. „*Ascultă aici, bobocule, tocmai atunci când situaţia pare c-a devenit disperată… se-nrăutăţeşte şi mai mult*." Nate trase aer adânc în piept şi-l privi pe doctor. Trecuseră 20 de minute, sau trei ore, nu avea absolut niciun indiciu.

Doctorul se uită la Nate şi îşi dădu seama că-l pierduse, drogurile i se disipau deja în metabolism – de obicei, efectul maxim se atingea în prima jumătate de oră, apoi se estompa rapid. Urmări privirea americanului, văzu tabloul lui Lenin şi înţelese fulgerător că Nate utilizase fotografia pentru a-şi focaliza atenţia şi a rezista la efectele soporifice ale drogurilor. Un tânăr inteligent, care fusese în mod evident antrenat pentru asemenea situaţii. Acum ar fi trebuit să aştepte minimum 12 ore înainte ca o altă injecţie să poată fi eficace, altfel, supradoza l-ar fi putut ameţi pe subiect atât de mult, încât n-ar mai fi putut răspunde deloc din starea aceea de semiconştienţă în care plutea. Americanul ăsta părea mai puţin susceptibil; poate că motivul era aparenta lui lipsă de teamă. Doctorul se uită la Gorelikov şi clătină din cap, apoi începu să-şi strângă, cu gesturi nervoase, gentuţa neagră. Anton îi întoarse spatele dezgustat, iar Dominika răsuflă adânc, în tăcere.

Alexander Bortnikov de la FSB intră pe uşa cabanei şi privi în jur. Gorelikov ridică din umeri, vădind o furie neputincioasă. Bortnikov veni drept în faţa fotoliului lui Nate şi-l privi câteva clipe în tăcere.

— Aşadar, nimic nu pare să-l fi impresionat pe tânărul nostru prieten american, da? Puteţi pleca, se adresă el medicilor. Înăuntru rămâne un singur soldat. Dacă americanul face vreo mişcare, aplică-i o corecţie zdravănă, ai înţeles? O arătă după aceea pe stenografă: Tu – afară!

Se duse la o măsuţă şi ridică receptorul telefonului gri.

Candidatul KREMLINULUI 487

— Sergentul Riazanov la cabana Gorki, imediat, rosti Bortnikov, apoi închise. Să vedem dacă te putem determina să ne acorzi ceva mai multă atenţie, îi zise el lui Nate.

Haloul albastru îi pulsa ritmic.

•

Aşteptară 30 de minute. Dominika stătea tot în spatele lui Nate, astfel încât ochii lor să nu se poată întâlni. Când intră pe uşă, sergentul Riazanov a fost nevoit să-şi plece capul. Avea probabil peste doi metri înălţime, era un gigant. Dominikăi îi săriră în ochi mâinile lui, care erau uriaşe, cu articulaţii

noduroase şi degete lungi şi groase. Avea chip de căpcăun – *acromegalie* era termenul medical pentru afecţiunea cunoscută popular ca „gigantism" – cu frunte proeminentă, maxilar inferior ieşit în afară, pomeţi pronunţaţi, dinţi rari ca de cămilă şi un nas mare şi butucănos. Dominika nu avea nicio îndoială că în grotele pleistocene din Spania şi Franţa fuseseră găsite cranii ale strămoşilor sergentului Riazanov. Nu purta uniformă de armată, ci salopetă de mecanic, cu fermoar în faţă, cu mânecile şi cracii pantalonilor prea scurte şi bocanci militari enormi. Nu purta nici petliţe, nici însemne de armă, nici grade. Faptul că fusese chemat de Bortnikov îi dădu de înţeles Dominikăi că Riazanov era membru al unei unităţi FSB ţinute în rezervă pentru misiuni extraordinare, aşa cum avea să fie cea de acum, în căbănuţa aceasta de modă veche.

Generalul Bortnikov arătă din bărbie spre Nate şi căpcăunul se apropie de fotoliu, îl ridică pe american de subsuori, îl scutură ca pe o păpuşă din cârpe şi-l trânti înapoi în fotoliu. Nate îl privi uluit.

— Cred c-ai fost băiatul cel mai înalt din clasa ta, rosti el după aceea. Ţi-ai făcut vreodată un control să vezi dacă n-ai vreo tumoare la glanda pituitară?

Neimpresionat, Bortnikov încuviinţă iarăşi din cap spre sergentul Riazanov. Acesta luă mâna stângă a lui Nate în una dintre labele lui de urs grizzly şi începu să-i îndoaie degetul mic înapoi, spre încheietură. Nate se zbătu sălbatic, dar nu putea scăpa din strânsoarea de menghină pe măsură ce degetul mic se îndoia tot mai mult, după care se auzi un trosnet sec şi Nate icni şi căzu în fotoliu, ţinându-se de degetul rupt. Sergentul rămase ca un uriaş lângă corpul lui Nate îndoit din mijloc, iar generalul Bortnikov se apropie cu un pas. Dominika se simţi cuprinsă de ameţeală. „Mâinile lui blânde", îşi spuse ea.

— Acum îţi aminteşti numele POTIRULUI? întrebă directorul FSB-ului. Am dori să-i ştim identitatea, şi cât mai iute.

Nate se ţinea de mâna rănită; degetul mic era vânăt. Din spatele lui, Dominika îi văzu haloul roşu-stacojiu constant şi luminos, alimentat de curaj şi, o ştia, dragostea bărbatului pentru ea. Dar cât ar fi putut rezista?

— Vă repet, dobitocilor, zise Nate, nu ştiu pe nimeni cu numele de cod POTIRUL.

Bortnikov se înroşi la faţă de mânie.

— Rupe-i braţul stâng, i se adresă lui Riazanov.

Gigantul prinse braţul stâng al lui Nate, îi răsuci încheietura, ţinu braţul depărtat de corpul bărbatului şi-l izbi cu pumnul lui masiv în antebraţ, cu mai multă forţă decât o ţeavă din fier. Pocnetul cubitusului o făcu pe Dominika să tresară. Nate urlă şi-şi prinse braţul rupt cu cealaltă mână, îndoindu-se în fotoliu.

— Vreau numele POTIRULUI, spuse Bortnikov. Haide să fim rezonabili. Noi nu vrem altceva decât un nume. Uneori este mai uşor să-l scrii decât să-l rosteşti cu glas tare. Luă un pix şi un blocnotes şi le aşeză pe braţul fotoliului lui Nate cu un zâmbet încurajator. Vezi, ţi-am lăsat deocamdată întregi braţul şi mâna dreaptă, ca să poţi scrie numele.

— Ospitalitatea şi onoarea pentru care Rusia este recunoscută pe plan mondial, replică Nate gâfâind greoi şi continuând să stea frânt din mijloc.

Nu schiţă niciun gest spre pix.

— Să te ajute sergentul, zise Bortnikov.

Gigantul luă pixul şi-l puse între degetele arătător şi mijlociu ale lui Nate, apoi strânse brutal, afectând nervul ulnar al mâinii, când pixul se frecă de oase. Nate dădu capul pe spate în agonie.

— POTIRUL? întrebă Bortnikov.

Brusc, Dominika realiză că trebuia să facă ceva, orice. Ea era directorul SVR-ului. Se ridică de pe scaun, puse o mână liniştitoare pe umărul lui Gorelikov şi înaintă.

— Haideţi să punem pauză acestui spectacol, zise ea apăsat. Mă-ntreb dacă noi trei am putea discuta afară, arătând din cap spre Bortnikov şi Gorelikov.

Cei doi ofiţeri au fost surprinşi, mai ales de tonul femeii, şi au ieşit pe micuţa verandă decorativă a cabanei, lăsându-l pe Nate cu sergentul Neanderthal. Dominika îşi urmă colegii afară, trânti uşa în urma ei şi-i fulgeră din priviri pe cei doi.

— Ce naiba faceţi? şuieră ea, arătându-se tot mai indignată. Nu mai suntem în 1937, cu Stalin apucat de streche!

Începu să se plimbe înainte şi înapoi pe verandă, urmărită din ochi de Gorelikov şi Bortnikov. Dominika ştia perfect că oricare dintre ei o putea reduce la tăcere graţie rangului superior, şi probabil aveau s-o şi facă, dar trebuia să-i oprească să-i mai rupă oasele lui Nate.

— Nu dispunem de luxul timpului, rosti Gorelikov. Dacă acest POTIR raportează numele lui MAGNIT, vom pierde cel mai bun agent din istoria spionajului rus.

„Şi probabil şi capetele", adăugă femeia în gând.

— Ştiu asta, Anton, zise ea cu glas tare. Dar ce intenţionaţi să faceţi cu americanul ăsta? Să-i rupeţi toate oasele? După aşa ceva, niciun ofiţer din SVR n-ar mai fi în siguranţă în Statele Unite sau oriunde în străinătate. Şi care dintre voi o să-i explice preşedintelui că un ofiţer american de informaţii a fost omorât în mod deliberat în timpul interogatoriului?

— Şi ce propui tu să facem pentru a afla identitatea POTIRULUI? întrebă Bortnikov.

— Gândi-vă puţin, domnilor, râse Dominika şi continuă pe un ton care simula sinceritatea şi încrederea în sine: Noi am mai descoperit cârtiţe până acum. Lista invitaţilor este gestionabilă. Două sute de suspecţi nu înseamnă mai nimic. Vom putea tăia imediat 150 de nume, o ştiţi şi voi la fel de bine ca mine. Idioţii care conduc societăţile pe acţiuni, Căile Ferate Ruse sau compania de stat RUSAL pentru exploatarea aluminiului n-ar putea şti niciodată asemenea secrete. Restul de 50 pot fi anchetaţi sau filaţi sau monitorizaţi electronic. FSB-ul poate face asta cu mare uşurinţă. Mai mult, putem dispune ca toţi suspecţii principali să participe la o conferinţă cu circuit închis cu durata de o săptămână – ceva politic de genul „Guvernarea în *Novorossia* – în Nijni Novgorod, pentru a nu exista nicio posibilitate ca POTIRUL să comunice cu altcineva. Până atunci va fi prea târziu şi poate că MAGNIT însuşi va fi în stare să ne comunice identitatea POTIRULUI. Cârtiţa este înlăturată, MAGNIT este instalat şi iniţiem destabilizarea sistematică a CIA şi a guvernului american.

Dominika făcu un efort deliberat să utilizeze pronumele masculin când se referea la MAGNIT.

— Şi americanul? întrebă Gorelikov.

Ea strânse din umeri.

— Oricum este o piesă de şah scoasă de pe tablă. Deocamdată aş zice să-l trimitem la Moscova şi să-l ţinem ascuns. Nu în închisoare, dar într-un district îndepărtat, sau chiar într-o capitală temporară, sub supraveghere, în arest la domiciliu. Să-l păstrăm pentru a-l utiliza în viitor: un proces regizat, dacă va fi nevoie, o concesie diplomatică, un schimb de spioni… El nu are cum să se mai apropie de POTIR şi problema va fi rezolvată într-o săptămână.

Bortnikov o privi pe sub sprâncenele lui stufoase.

— Doamnă general, tot ceea ce ai spus este perfect logic şi este clar că ai experienţa operaţiunilor de teren. Există totuşi riscul ca noi să nu găsim cârtiţa la timp. Eşti dispusă să-ţi asumi responsabilitatea în cazul în care îl vom pierde pe MAGNIT?

— Eu nici măcar nu cunosc numele adevărat al lui MAGNIT, răspunse Dominika. Acţiunea asta va funcţiona şi vom avea succes fără să acoperim cu sânge pereţii ăştia. În seara asta, sergentul Riazanov va trebui să se mulţumească doar cu răpunerea şi înfulecarea unui urs.

Gorelikov era impresionat de protejata sa. Tot ceea ce spusese era inteligent; soluţia era excelentă, mai ales fiindcă el însuşi nu aprobase aspectele fizice ale interogatoriului, pe care le considera barbare. Se uită la femeie.

— Eşti sigură că nu te atrage americanul ăsta arătos? zise el.

„Glumă, sau aluzie?” Anton dăduse mereu târcoale loialităţii Dominikăi, testând şi probând. Era ameninţător şi trezea mereu fiori – mentorul care-şi punea permanent la încercare protejata.

— Aici ai dreptate, Anton, replică ea prompt. Cu excepţia sergentului Riazanov, el este bărbatul cel mai chipeş dinăuntru.

Ceilalţi doi râseră şi halourile lor albastre străluciră pozitiv.

CALCAN DE DOVER

Într-o farfurie întinsă puneți făină presărată cu sare, piper și mărar. Uscați, prin tamponare, fileuri dezosate de calcan, asezonați-le pe ambele părți cu sare și piper, apoi tăvăliți peștele prin făină. Încingeți ulei într-o tigaie mare, adăugați unt și rotiți încet pentru a se distribui uniform. După ce se încinge, puneți înăuntru fileurile și prăjiți-le până se rumenesc pe ambele părți. Pentru sos: încălziți grăsimea din tigaie, adăugați unt și încingeți până se rumenește ușor, apoi stingeți focul și adăugați vin alb sec, pătrunjel tocat, zeamă de lămâie și capere. Turnați sosul peste fileuri și serviți imediat.

36.

Prezervativele Hussar

Era ora 22:30 şi Dominika aprinse luminile în toată *dacea* ei. Îşi scosese rochia de petrecere şi purta o cămaşă de noapte din satin cu şireturi în faţă. Uşile de la balconul dormitorului de la etaj erau deschise şi perdelele vaporoase fluturau în bătaia brizei. Dominika ştia că nu va fi în stare să doarmă, în niciun caz cu imaginea lui Nate legat cu cătuşe de fotoliul unui avion care se întorcea la Moscova, cu braţul şi degetul rupt prinse rudimentar în atele şi ghips. Cel puţin pusese capăt interogatoriilor – pentru moment. Fusese o uşurare că atât Gorelikov, cât şi Bortnikov îi aprobaseră până la urmă planul de a-l ţine pe Nate în Moscova ca ostatic. După ce comunicaţiile cu Benford aveau să fie restabilite, va informa Langley despre situaţia lui Nate şi puteau începe negocieri diplomatice pentru a-l recupera şi a-l readuce acasă.

Potrivit planului de exfiltrare, ambarcaţiunea fără pilot urma să ajungă pe plaja de sub *dacea* ei la miezul acestei nopţi. Dominika avea să deschidă trapa vehiculului silenţios şi să pună înăuntru un stick de memorie cu raportul detaliat al evenimentelor din ultimele trei săptămâni, dar în primul rând cu presupusa identitate a lui MAGNIT. Cârtiţa era amiralul Rowland din Marina SUA; Dominika mai dispunea de aproximativ cinci zile înainte ca doamna amiral să fie confirmată ca director al CIA. Oare informaţia trimisă avea să ajungă de la fregata Flotei 6 aflată în patrulare pe Marea Neagră, prin US NAVEUR în Napoli, prin labirintul Pentagonului, până pe biroul lui Benford în perioada aceea scurtă de timp? Bineînţeles, ea avea să menţioneze că stickul trebuia să ajungă imediat la Simon Benford din CIA, dar birocraţia greoaie din marina americană rămânea o necunoscută. Oare avea să reacţioneze corespunzător?

Mintea îi clocotea, încercând să calculeze toate dificultăţile situaţiei, îngrijorarea ei pentru Nate, lipsa de mijloace de comunicaţii. Prima zi a recepţiei lui Putin fusese opulentă şi aveau să urmeze alte două zile, cu suficientă mâncare şi băutură pentru a hrăni jumătate de Moscova timp de un an. Nevestele bovine ale *silovikilor*, îmbrăcate în rochii scandaloase din satin şi catifea, colorate în turcoaz, piersică sau tangerine, apogeul *haute couture* sovietice, concurau zadarnic cu nevestele-trofee mlădioase ale oligarhilor în minirochii mulate pe corp, ce etalau decolteuri adânci şi

bronzate. Cele de categoria grea nu se puteau compara la categoria sex-appeal, dar făceau față cu brio la mesele-bufet. Gorelikov, Bortnikov și Dominika îi priviseră din plan secund pe oaspeții exuberanți, care se înghesuiau, și șușotiseră între ei, estimând probabilitățile ca unul sau altul să fie cârtița. Un punct însemna „improbabil", două puncte însemna „posibil", iar trei puncte însemna trecerea pe lista scurtă finală. Dominika simulă entuziasm și îndârjire în acest joc de-a judecătorul. În săptămâna de după întoarcerea la Moscova, viețile unora dintre cei care primiseră trei puncte aveau să fie brutal perturbate.

Coborând în bucătăria din oțel inoxidabil a casei de vacanță, Dominika luă o sticlă de șampanie din frigider și începu să-i desfacă staniolul și sârma, pentru a-i scoate dopul. O rază argintie de lună era unica sursă de lumină din încăpere și brăzda în diagonală tăblia din marmură a mesei. Briza mării se înteți puțin și ceva se mișcă în casă.

— Ai nevoie de ajutor la dopul ăla? rosti un glas de femeie.

Dominika tresări violent. Din umbrele încăperii apăru o femeie robustă, care înaintă spre insula de bucătărie. Purta un tricou alb și colanți negri, care nu făceau nimic pentru a-i ascunde bustul prodigios și picioarele atletice. Era slavă și atrăgătoare în stil clasic; Dominika aprecie că avea în jur de 50 de ani, cu o șuviță albă spectaculoasă, care începea de la frunte și era pieptănată peste cap, spre spate, ca tot restul coamei de păr des de leoaică. Avea un halo stacojiu de pasiune – ca al lui Nate –, strălucitor și puternic.

— Cine ești? întrebă Dominika. Cum ai intrat aici?

Femeia surâse și se mai apropie puțin, dar nu amenințător.

— Oricât de elegantă ar fi vila asta, zise ea, încuietorile sunt de calitate inferioară, mai ales cele de la ușile glisante. Cred însă că în complexul ăsta nu trebuie să-ți faci griji în privința securității.

— Aici ai dreptate, spuse Dominika. De fapt, pot chema o patrulă de securitate care să ajungă aici în mai puțin de 90 de secunde.

— N-am nicio îndoială, încuviință necunoscuta. Scuză-mi lipsa de politețe, dar tu ești generalul Egorova?

— Mi-a făcut plăcere vizita ta neanunțată, replică Dominika, totuși cred că a sosit momentul să chem securitatea. Cine ești?

Femeia nu părea intimidată de amenințare. Se apropie și mai mult și începu să vorbească în șoaptă. În mod clar, știa despre limitările microfoanelor instalate în încăperi mari, cu tavane înalte și pereți cu placaje ceramice. Totuși conversația aceasta era prea periculoasă într-un spațiu pe care Dominika îl bănuia ticsit de echipamente de înregistrare.

— Știu că ești Egorova și ești exact așa cum te-a descris Nathaniel.

Situația era prea bizară, nebunească, neveridică. Era oare o capcană sau

un şiretlic născocit de Bortnikov? Oare directorul FSB-ului credea că *ea însăşi* trebuia să figureze pe lista scurtă a suspecţilor?

— Mă tem că nu cunosc niciun Nathaniel, zise Dominika, şi cred că te-am întrebat pentru ultima dată care-ţi este numele.

Deschise sertarul unui dulăpior şi scoase un pistolet PSM, preferat de ofiţerii superiori ai serviciului de securitate şi de membrii Biroului Politic. Trase piedica.

— Ai toate motivele să fii precaută, dar înainte de a mă împuşca aş aprecia un pahar de şampanie, rosti femeia.

Intuitiv, Dominika înţelese despre ce era vorba: frumuseţea aceasta poloneză venea de la Langley. Îi umplu un pahar cu şampanie, fără să dea drumul pistoletului. Mişcă apoi ţeava armei, făcându-i semn să urce la etaj. După ce intrară în dormitorul discret luminat, Dominika o conduse pe femeie pe balcon. Ţinu PSM-ul pe lângă corp şi sorbi din pahar. Briza mării murmura printre pini şi luna atârna deasupra orizontului Mării Negre.

— Cine eşti? o întrebă.

— Am sosit cu Nathaniel, dându-mă drept supervizor al restaurărilor de artă, şopti Agnes. Mă numesc Agnes Krawcyk. Nathaniel a fost arestat la cinci minute după sosirea noastră. Pot spune că a fost surprins. Probabil că l-a turnat cineva.

Dominika sorbi iarăşi din şampanie.

— De cât timp îl cunoşti pe acest Nathaniel? întrebă ea prudentă.

— Numai de câţiva ani, zise Agnes, dar în timpul Războiului Rece am lucrat în Polonia pentru Tom Forsyth.

— Descrie-l pe acest Forsyth.

— Păr grizonant, înalt de peste un metru şi optzeci, zvelt; obişnuieşte să-şi ridice ochelarii de citit în creştetul capului. Cu foarte multă experienţă, o minte operativă uimitoare. El l-a adus pe Nathaniel din Moscova la Helsinki şi i-a salvat cariera. Eşti mulţumită?

Haloul îi era constant, sigur pe sine. Dominika lăsă pistolul pe parapetul balconului. Asta era camarada de acţiune a lui Nate şi planul iscusit al lui Benford: îl sacrifica pe Nate, golea câmpul şi spera să aibă succes. O nebunie, dar funcţionase; femeia asta era aici, nu?

— Sunt sigură că n-ai fost instruită să vii la *dacea* asta, spuse ea.

— Nu-mi mai pasă de reguli, zise Agnes. Vreau să-l salvez pe Nathaniel. Unde este? Ştii? Este bine?

„Aici nu-i doar îndatorire profesională", se gândi Dominika, „ci şi o dimensiune personală".

— Au fost cât pe-aci să-l omoare în după-amiaza asta. I-au rupt un deget şi braţul stâng. A rezistat la o doză preliminară de droguri psihotrope. Ca

director al SVR, am propus să fie ținut incognito la Moscova, în stare bună, ca să-l folosim ca viitoare monedă de schimb, după cum va fi necesar. Este deja la bordul unui avion spre capitală.

Agnes își puse paharul jos.

— L-ai trimis chiar tu la Moscova? Acolo nu mai pot ajunge la el. Nu mai poate să evadeze.

— I-am salvat viața trimițându-l la Moscova. Ce voiai să faci, să intri cu o armă în postul de gardă, să-l scoți de acolo și să fugiți spre plajă? În pădurile astea sunt 500 de soldați și agenți de pază.

— Poate să zacă și cinci ani în închisorile voastre, murmură Agnes.

— O să-mi fac griji pentru Nate mai târziu, spuse Dominika. În clipa de față noi două trebuie să reușim o acțiune. Cred că superiorii lui Nate din Langley au aranjat răspândirea unei povești în mai multe variante, ca să afle identitatea unei cârtițe pe nume MAGNIT, aflată într-o poziție importantă în SUA. Nate ți-a spus ceva despre toate astea? Nu, probabil că n-o știa nici el. În timpul interogatoriului pe care i l-au luat, l-au întrebat în mod repetat despre un informator pe nume POTIRUL. Cred că asta face parte dintr-un test cu vopsea albastră, o variantă care-l incriminează pe vinovat, pentru că eu n-am mai auzit-o niciodată până acum. Înțelegi despre ce-i vorba? Știi cuvântul POTIR? Forsyth și Benford trebuie să afle imediat varianta asta. Cuvântul POTIR va indica identitatea lui MAGNIT. Înțelegi?

Agnes aprobă din cap.

— În seara asta o să te urci în ambarcațiunea aceea dronă – nu știu cum îi spun ei – și-o să le duci numele ăsta de cod, plus un stick de memorie cu detalii. Imediat cum ajungi la bordul navei care te va recupera, cere să vorbești personal cu Simon Benford. Direct cu Simon Benford, la CIA. Cu nimeni altcineva. Înțelegi?

Agnes încuviință iarăși.

— Cum o să-l poți tu proteja pe Nate într-o închisoare din Moscova? întrebă poloneza.

— Un singur lucru este important acum, zise Dominika, ignorându-i încăpățânarea. POTIRUL! Du-i numele ăsta lui Benford. Eu voi avea grijă de Nate la Moscova.

•

Soneria de la ușa casei de vacanță semăna cu o cacofonie stranie de clopote tubulare, care aducea mai degrabă cu niște zurgălăi de vânt. Dominika duse un deget la buze și-i făcu semn lui Agnes să se ascundă în dressingul spațios de lângă patul din dormitor. Poloneza intră acolo și închise fără zgomot ușile glisante pe dinăuntru. Dominika coborî în fugă scara, puse paharul lui Agnes în masca de chiuvetă și-l lăsă pe al ei pe masă,

alături de o jumătate de sticlă de şampanie. Trase în jos tivul cămăşii de noapte, îşi tapă uşor părul şi traversă livingul spre uşa din sticlă de la intrare.

Preşedintele Putin stătea sub felinarul de deasupra uşii; razele acestuia îi proiectau umbre sub ochi, nas şi bărbie, transformându-l într-un gargui cu halo albastru, o creatură de pe alt tărâm, sosită pe neaşteptate în toiul nopţii în vizită la noua sa directoare a Serviciului de Informaţii Externe, care era desculţă şi purta o cămaşă de noapte din satin, ce abia îi acoperea sexul, şi al cărei păr sălbatic îi era legat cu o panglică albastră. Cămaşa de noapte nu-i ascundea bustul generos, sfârcurile reliefate sau bătăile agitate ale inimii. Alaiul de bodyguarzi al preşedintelui era adunat pe poteca pavată din spate, în trei-patru maşinuţe electrice pentru golf, şi privea. Într-o străfulgerare tăioasă, Dominika ştiu că preşedintele Federaţiei Ruse va fi în zece minute între picioarele ei, că acesta era momentul inevitabil – gata cu uşoarele şi sinistrele atingeri erotice în cursul unor vizite furişate în toiul nopţii – momentul în care DIVEI, agenta CIA, avea să i se ceară să se sacrifice pe altarul misiunii pe care şi-o alesese ea însăşi, de spioană, seducătoare şi duşman de moarte al monstrului de la Kremlin. Se gândi la Gable şi simţi cum se zăvora pe dinăuntru, închizându-şi uşile interioare ale sentimentelor, adunându-şi toate forţele pentru a-şi depăşi repulsia. Intră complet în rolul de Vrabie. Se întrebă dacă Gable privea cumva în jos din salonul de cocteiluri al Raiului.

— *Dobrîi vecer*, domnule preşedinte, bună seara, rosti Dominika. Ce surpriză plăcută! Aveţi vreme pentru un pahar de şampanie? Eu tocmai beam unul.

Putin le făcu semn oamenilor săi să dispară în întuneric, după ce unul dintre ei întrebă dacă nu trebuia să verifice mai întâi *dacea.* În timp ce umplea o cupă cu şampanie, femeia observă cel de-al doilea cerculeţ de umezeală de pe masă, lăsat de paharul lui Agnes, dar îl şterse cu palma, apoi ciocniră şi sorbiră din şampanie.

— Pentru descoperirea rapidă a trădătorului din mijlocul nostru, toastă Putin.

Dominika degustă şampania, savurând secretul.

— Americanul ştie cine este, adaugă preşedintele. Îi vom smulge numele, pisându-l ca pe o boabă de piper. Bortnikov şi Gorelikov m-au informat în după-amiaza asta despre ofiţerul CIA. Mi-au descris interogatoriul preliminar *incompetent* de azi dimineaţă, motivele sosirii lui aici şi ceea ce ştie. Mi-au spus de asemenea despre soluţia pe care ai propus-o şi care mi se pare inteligentă şi oportună. Ţi-a plăcut recepţia?

O schimbare bruscă a subiectului conversaţiei, tipică pentru Putin, care,

Dominika era sigură în privinţa asta, avea scopul de a demonstra rapiditatea minţii preşedintelui.

— Le-am spus amândurora, continuă el, că nu ne putem elimina oponenţii ca şi cum am fi barbari.

„*Króme şútok*? Glumeşti?" se minună Dominika. Se gândi în tăcere la cei peste 200 de jurnalişti, disidenţi şi activişti politici care fuseseră eliminaţi începând cu anul 2000 sub această domnie binevoitoare a preşedintelui, ca să nu mai amintească de jumătate din populaţia civilă din Groznîi, în Cecenia.

— Vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o acordaţi, domnule preşedinte, zise ea. Sunt convinsă că putem descoperi cârtiţa americană dintr-o listă redusă la 50 de nume. De fapt, chiar doream să vă sugerez să examinaţi lista finală – părerile dumneavoastră despre indivizi vor fi de nepreţuit.

Putin zâmbi şi încuviinţă din cap; cu ocazia respectivă putea să epureze şi alţi inamici.

— În cinci zile vom şti numele acela şi pe toate celelalte, îl asigură Dominika pe un ton mătăsos.

Preşedintele îi aprobase planul de a nu-i face rău lui Nate şi de a-l păstra în rezervă, ca atu pentru negocieri. Acum vorbea despre pisarea boabelor de piper. De la etaj se auzi un sunet slab şi Dominika se gândi îngrozită că Agnes, crezând că pericolul trecuse, cobora acum la parter. Vladimir auzise şi el şi se uita spre trepte. „Oare ţarului i-ar plăcea o partidă în trei?"

— Briza de pe balcon flutură draperiile din dormitor. Veniţi să vă arăt.

Dominika îşi lăsă paharul pe masă, apucă mâna preşedintelui – era plină de bătături, deoarece practica artele marţiale – şi-l conduse pe scară, făcând cât mai mult zgomot posibil.

— Panorama de pe balcon este excepţională, zise ea. Trebuie să vă mulţumesc din nou pentru *dacea.*

Bărbatul scoase capul pe uşile glisante, privi marea şi razele lunii ce străluceau pe suprafaţa vălurită de briza dinspre uscat, care pornea după apusul soarelui. Reveni după aceea în dormitor. Nu-i păsa de lumina lunii. Haloul albastru îi pulsa în ritmul bătăilor inimii.

— O panoramă frumoasă, dar nici pe departe la fel de frumoasă ca tine.

Dominika şi-o imagină pe Agnes căzând afară din dressing, cu palmele la gură. „Taci, *sestra,* surioară, ţarul nostru este un poet al iubirii, nu distruge clipa!"

— Întotdeauna sunteţi aşa de poetic, domnule preşedinte?

Dominika se apropie de bărbat, îşi puse mâinile pe umerii lui şi se lipi de el, strivindu-şi sânii de pieptul său. Gurile lor se aflau la numai câţiva

centimetri depărtare. „Unghia degetului mare în ochiul tău. O priză pe încheietură, o răsucire cu care te forţez să ieşi pe balcon, un efort ca să te arunc peste balustradă şi Rusia va scăpa de tine". Îşi înăbuşi gândul, îşi atinse buzele de ale lui şi-i trase tricoul peste cap. O asaltă mirosul de mosc – pe de o parte colonie cu parfum greţos de chimion şi scorţişoară, pe de altă parte subsuori şi vintre nespălate de o zi. Dacă în faţa ei ar fi fost Nate, Dominika şi-ar fi trecut bărbia şi buzele peste fiecare centimetru pătrat al său, pentru a-i inhala dulceaţa, dar nu şi acum. Femeia se retrase un pas şi-şi desfăcu cele trei şireturi de sus ale cămăşii, care rămase deschisă, dezvăluind o urmă de decolteu. (*Numărul 95,* „*Ţineţi uşa de la* baia *uşor deschisă, ca să creaţi mai mult abur*".)

Putin îşi strecură mâna sub cămaşa ei de noapte şi-şi trecu degetele în jurul sfârcurilor.

— Cred că în aceste circumstanţe, putem renunţa la „domnule preşedinte", spuse el.

Poate pentru a-şi ilustra spusele, coborî lent vârfurile degetelor peste abdomenul plat al Dominikăi, tot mai jos, le trecu de pubis, după care împinse în sus şi înăuntru. Vrabia antrenată îşi stăpâni tresărirea – bărbaţii îşi vârau mereu degetele peste tot prematur, ca şi cum ar fi fost în căutarea unui comutator pentru lumină – închise ochii şi şopti:

— Ah, Volodea – diminutivul afectiv al lui Vladimir. Nu ştiu cum să-ţi spun, murmură ea, ca să nu ne audă cineva intimitatea.

„Altfel zis, *svinia,* ai pus microfoane în *dacea* târfei ăsteia?"

Putin chicoti încet.

— Nu în seara asta. Nu-ţi face griji, nu ascultă nimeni.

„Nu în seara asta, ce fermecător! În seara asta microfoanele rămân închise".

De fiecare dată când se apropia de Dominika, bărbatul era uluit de frumuseţea ei. Ochii albaştri îi erau hipnotizanţi şi parcă femeia îi putea citi gândurile, o abilitate psihică pe care Putin credea că o deţinea şi el. Corpul ei voluptuos îi declanşa pofte organice şi dorea s-o posede, s-o domine, să-şi vâre degetele în părul ei castaniu şi s-o târască de-a latul dormitorului, pur şi simplu pentru a-şi valida puterea pe care o avea asupra femeii. Ştia foarte bine că ea era independentă şi inteligentă şi că realizările ei operaţionale depăşeau cu mult propria lui carieră insipidă de ofiţer de contrainformaţii al KGB-ului repartizat în anii 1980 în Republica Democrată Germană comunistă. Dar toate astea nu contau. Controlul lui asupra celorlalţi – inclusiv asupra prietenilor de încredere din rândul *siloviki*-lor – se baza pe teamă, bani, familie sau, mai simplu, pe acordarea accesului. Cu Egorova însă avea să fie diferit. În seara aceasta, Putin intenţiona s-o domine prin

carnalitate. Ca fostă Vrabie, ea avea să înţeleagă mesajul.

Putin îşi trase pantalonii de trening, în timp ce Dominika îşi scoase cămaşa din mătase şi stinse candelabrul din plafon, lăsând doar strălucirea slabă a unei veioze micuţe de pe noptieră să-i scalde curbele moi în lumina trandafirie. Dacă preşedintele îi zări cicatricele argintii de pe cutia toracică, el nu le menţionă; la urma urmelor, ele reprezentau sacrificiile pe care vasalii lui le făcuseră în mod necesar pentru a apăra *Rodina*, sau, mai exact, *Rodina* lui. Putin smulse cuvertura de pe pat şi o azvârli pe jos, aidoma unui matador care execută extravaganta *rebolera* rotită a capei.

După aceea bărbatul aşeză fără un cuvânt pe noptieră un pachet de staniol roşu cu prezervative Hussar, din motive nu tocmai clare, deoarece nu schiţă vreun gest să-şi pună unul. Prezervativele acestea erau produse exclusiv în Rusia, după ce un decret guvernamental le interzisese pe cele americane Durex, afirmând că duceau la răspândirea HIV, o *dezinformaţia* destul de transparentă ca represalii pentru sancţiunile SUA. Din cauza lipsei lor de fiabilitate, prezervativele Hussar erau cunoscute la Moscova ca echivalentul ruletei ruseşti, pe lângă izul lor pătrunzător de petrol. Penuria de mijloace profilactice fiabile dusese la apariţia pe piaţa neagră a numeroase produse, printre care şi infamele pachete argintii de prezervative pe care se afla o caricatură a preşedintelui deasupra textului englezesc: „I've Got Something to Putin You". „Samizdatul, materialele protestatare s-au schimbat mult de pe vremea lui Soljeniţîn şi Saharov", se gândi Dominika. „Oare ce se aşteaptă să fac cu ele?" Puse prezervativele preşedintelui în sertarul noptierei.

El o împinse cu blândeţe pe spate în pat şi, mergând în patru labe pe saltea, se apropie de ea. O apucă de glezne şi-i depărtă picioarele, aşa cum ar fi făcut cu copanele unei gâşte la rotisor. Văzu că faţa femeii era învăpăiată de dorinţă, sânii îi erau grei, cu sfârcurile excitate. Nimeni nu putea simula reacţiile acelea, nici chiar o Vrabie. Îi frământă sânii, apoi coborî mâinile de o parte şi de cealaltă a capului ei şi rămase aşa, deasupra, privind-o. După divorţul lui de Ludmila Putina, la capătul a 30 de ani de căsnicie, Putin se culcase cu destule femei: gimnasta Kabaeva, patinatoarea Butîrskaia, pugilista Ragosina. Toate fuseseră blonde, toate supercampioane sportive, însă Egorova era altceva, era mai continentală, mai puţin o iapă slavă de procreare. De asemenea, era noul lui director al SVR-ului, o femeie cu mult sânge rece, care începuse ca Vrabie, îl demascase pe trădătorul Korcinoi şi ucisese oponenţi pe teren. Ea oferea sfaturi, se pricepea la operaţiuni, părea discretă şi loială, iar Gorelikov o accepta. Alţi amanţi ar fi apreciat ochii albaştri, zâmbetul, spiritul caritabil sau chiar lascivitatea exuberantă, însă Vladimir preţuia alte atribute. Îşi împinse genunchiul între picioarele ei.

Lui Putin îi plăcea să se înfigă direct, imediat, să simtă fricţiunea zonelor uscate, să vadă respiraţia accelerată, grimasa înaintea penetrării iniţiale. Îi plăcea când femeia gâfâia aşa. Apoi, când se umezea deschizându-se ca o floare, prefera un ritm măsurat de metronom – nu era adeptul sprinturilor iepureşti, cu atât mai mult cu cât avea vertebrele afectate de judo – izbindu-şi osul pubian cu putere de sexul feminin, pentru a obţine icnete gâfâite de plăcere la fiecare penetrare. Îi plăcea şi asta – pufăielile lor animalice de desfătare. El era cel care deţinea controlul. Sânii Egorovei se legănau la fiecare şoc, femeia avea capul dat pe spate, cu gura uşor întredeschisă, respirând pe nas. Vladimir simţea că o lucra cu adevărat complet – ochii ei erau închişi ermetic.

„Tine ochii închişi ca să nu fii nevoită să-i vezi faţa rotundă ca o lună plină bălaie sau pieptul puhav de eunuc", se gândi Dominika. „În familia lui *trebuie* să fi existat măcar un albinos – un văr sau nepot – fiindcă genele există acolo". Cel puţin nu saliva, la propriu. În pat cu Nate, gemând unul în gura celuilalt în timp ce avea orgasm, trăia adevăratul extaz, dar slavă cerului că nu trebuia să „Sugi limba lui Putin", care ar fi fost un titlu potrivit pentru unul dintre cântecele formaţiei ruse disidente de fete Pussy Riot. Iar ea ştia că bărbaţii ruşi din generaţia lui nu făceau şi treaba cealaltă, nu-şi coborau gurile acolo jos, iar el fusese prea nerăbdător ca să-i ceară Dominikăi să i-o ia în gură. Slavă Domnului pentru aşa-zisa pudoare rusă!

Cu gura întredeschisă, Putin îşi pusese picioarele peste coapsele ei desfăcute, ţintuind-o ca un animal în stepă. „Iar Nate este într-un avion spre Moscova, îmbarcat chiar de mine, şi Agnes se ascunde în dressing şi mă priveşte prin fantele de aerisire cum mă regulez cu bărbatul ăsta, cum *huia* lui mă despică, iar eu ştiu că şi ea îl iubeşte pe Nate. Oare va înţelege Agnes ce se-ntâmplă aici?"

Loviturile de berbec ale ţarului tuturor ruşilor nu-şi modificau cadenţa, era pur şi simplu un ritm constant, lipsit de orice variaţie ameţitoare de poziţii sau de conversaţii intime, fără extazele provocate de controlul orgasmului sau de mărgele, sau de ceea ce văzuse ea în Hong Kong cu chakrele acelea nebune. Ochii albaştri ai preşedintelui nu-i părăseau nicio clipă faţa, căutând cel mai mic semn de reacţie simulată care, femeia era perfect sigură, aveau să însemne în mintea lui *minciună* şi echivalentul lipsei de loialitate. „Simulează un orgasm cu Vlad, fetiţo, şi ai zburat de pe lista favoriţilor lui!" Nici chiar Benford n-ar fi luat în calcul acest aspect al meseriei.

În Şcoala de Vrăbii se studia intens orgasmul sexual (şi erau filmate sute de femei ce aveau orgasm), incluzând contracţiile fizice ritmice, euforia psihosomatică şi eliberarea chimică de endorfine în perioada postcoitală. De

aceea Vrăbiile erau învăţate şi antrenate să evite reacţiile novicelor de ţipete histrionice, smuciri agitate din cap, fluturarea pletelor şi zgârierea spinării partenerului. Dimpotrivă, o Vrabie profesionistă cunoştea subtilităţile orgasmice ale unei modificări a respiraţiei, încordarea membrelor, tremurăturile scurte, dar totale, ale corpului, urmate de levitaţia frenetică de pe pat, dacă bărbatul atingea puncte extrem de sensibile mai devreme de cinci minute după aceea. Dominika îşi puse masca de Vrabie de plăcere-durere, ca şi cum ar fi aşteptat mântuirea, extazul, din partea ţarului ei cu ochi albaştri. Iar apoi se petrecu imposibilul.

Începu ca o furnicătură în abdomenul ei – indiciile şoptite ale unui orgasm real, nu simulat – care îi radie spre vintre, apoi spori şi se legănă ca un vas antic pe marginea unei polițe de şemineu după un cutremur, aşteptând următoarea vibraţie care să-l trimită, clătinându-se, peste muchie, spre podea. „Aşa ceva nu se poate", îşi zise Dominika. Nu cu reptila *asta*, care se dădea în bărci cu ea. Senzaţia creştea; orgasmul era inevitabil, dacă nu-l împiedica, şi avea să fie unul de proporţii, trecuse prea mult timp fără Nate, o perioadă de stres prelungit, iar ea acumulase o mulţime de ei bine, kilowaţi, care acum erau gata să declanşeze un arc electric şi să ardă sprâncenele cuiva. Dominika nu mai folosea de mult peria de păr cu mâner lung a bunicii, deoarece presupunea că reşedinţele ei oficiale – aici şi în Moscova – erau ticsite cu echipamente audio şi video. *Bogu moi*, Dumnezeule, vasul de pe poliţă începuse să vibreze şi se apropia tot mai mult de margine.

„Aşa ceva nu se poate întâmpla. Aşa ceva nu se va întâmpla", se gândi ea. Încă de când începuse rutina Şcolii de Vrăbii în beneficiul lui Putin (*Numărul 44, „Un singur fulg de zăpadă va stârni avalanşa*"), Dominika pusese frână climaxului adevărat, îl alungase gândindu-se la *bratok,* îl izgonise în splină, sau în ficat, sau oricare ar fi fost locul unde sălăşluia el. Era destul de uşor s-o facă, ţinând seama de *dibbuk,* căpcăunul, care era gârbovit deasupra ei, şuierând pe nas, în timp ce muncea ca la plug, băgând şi scoţând.

Putin însuşi se zbătea pe culmile extazului erotic: imaginea acestei Venus inaccesibile, cu capul dat pe spate, oferindu-i lui gâtul, cu ochii din care mai zărea doar albul, avea efect, ca să nu mai amintească de senzaţia cu adevărat remarcabilă a muşchiului ei pubococcigeu, care-i *mulgea realmente* organul, astfel că bărbatul simţea semnele ce i se acumulau în vintre, dilatarea insidioasă a membrului său şi, în cele din urmă, paralizia de plumb ce cuprinde braţele şi picioarele la *spuskat*, ejaculare. Bărbatul nu spuse nimic, clipi o dată – expresia chipului nu i se schimbă – şi se retrase după ce termină, îşi şterse faţa, coborî din pat şi-şi luă pantalonii de trening de pe podea. Ţarul nu era amator de sărutări sau mângâieri pe păr sau îmbrăţişări

tandre în dulcele amurg postsex. Era îndeajuns că şi-o trecuse prin pat pe directoarea Serviciului de Informaţii Externe, doamna general SVR, că o împroşcase cu sămânţa imperială ce marca una dintre graniţele teritoriului său de prădător.

La exterior, femeia era apatică, dar răsufla întretăiat şi era asudată între sâni. Gândurile Dominikăi goneau nebuneşte în refugiul postcoital care era creierul ei. Trebuia să scape cât mai repede de preşedinte. Probabil că Agnes, închisă în dressing, avea nevoie să urineze. Oare intensificarea brizei putea împiedica ASFE-ul lui Benford – care urma să apară peste 50 de minute – să debarce pe plaja de dedesubt? La naiba, coapsele îi erau lipicioase. Ca Vrabie bine instruită, Dominika ştia că un bărbat sănătos ejaculează aproximativ 5 mililitri (o linguriţă) de spermă, care conţin aproximativ o sută de milioane de spermatozoizi. Asta însemna că o sută de milioane de spermatozoizi cu cap de pepene Putin şi codiţe şfichiuitoare goneau acum prin ea, concentraţi să-i anexeze cervixul tot aşa cum a fost anexată şi peninsula Crimeea. (Slavă Domnului pentru dispozitivul intrauterin primit de la Agenţie, un sterilet din cupru PARAGARD realizat de Lockheed [pur şi simplu printr-o coincidenţă] în 1962 în timpul fazei de proiectare a avionului supersonic de spionaj SR-71 Blackbird!) Preşedintele spunea ceva şi Dominika îşi domoli cascada de gânduri incoerente.

— Aş dori să primeşti asta, zise el şi puse pe marginea mesei o casetă lunguiaţă, învelită în catifea. Să-l porţi mâine la concert.

Spectacolul de a doua zi urma să fie un concert susţinut de un celebru cântăreţ american, cunoscut de asemenea ca activist progresist foarte virulent şi dedicat, care, în ciuda absenţei drepturilor omului în Rusia, descoperise că putea să accepte 5 milioane de dolari de la Ministerul Culturii Federaţiei Ruse ca să cânte la Capul Idokopas pentru a-i întreţine pe *siloviki.* Dominika deschise caseta. Înăuntru se afla un şirag nepreţuit de perle multicolore din Marea Sudului şi Tahiti, fiecare de 114 milimetri, mari ca nişte bile de marmură, verde-marin, auriu, ivoriu şi cafea cu lapte, un colier sublim.

— Domnule preşedinte, sunt nişte perle magnifice. Nu aş putea…

Putin ridică mâna, făcându-i semn să tacă, luă colierul din casetă şi i-l prinse în jurul gâtului, astfel ca o perlă separată să se cuibărească, grea, în scobitura gâtului femeii. Cadourile personale schimbate între colegi de guvernare – sexul Dominikăi în schimbul perlelor – nu reprezentau nici cel mai mic conflict de interese în Rusia acestui ţar.

— Mi-ar face plăcere să le accepţi, spuse el.

Dominika mângâie perlele.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, rosti ea. Şi vă mulţumesc pentru o

seară minunată.

Haloul lui albastru strălucea.

DIVA, agenta vedetă a CIA, îl conduse pe Vladimir Vladimirovici la uşă. Nu-l sărută de noapte bună, deoarece toţi ochii sclipitori de ratoni ai agenţilor de securitate erau fixaţi din beznă asupra ei şi a chimonoului ei de mătase. De aceea dădură doar mâna şi ea simţi bătăturile preşedintelui zgâriindu-i palma.

•

Zumzetul electric al maşinuţelor de golf care goneau în sus pe pantă pieri. Înăuntru era linişte perfectă, doar pinii de afară foşneau zgomotos în bătaia brizei. Niciun microfon nu funcţiona în seara asta în *dacea,* da? Dominika o eliberă pe Agnes din dressing şi coborâră împreună scara, în tăcere. Dominika deschise o altă sticlă de şampanie şi umplu două pahare, rezemându-se cu coatele de insula din marmură, lăsându-şi capul în mâini, epuizată. Până la sosirea ASFE-ului mai erau 40 de minute.

Agnes îşi trecu degetele prin şuviţa albă.

— O jumătate de ceşcuţă de oţet alb cu o linguriţă de praf de copt, rosti ea, sprijinindu-se de asemenea de tăblia din marmură.

Erau ca doi cowboy într-un bar.

— Poftim? zise Dominika şi-şi privi paharul.

Agnes clătină din cap.

— Nu mă refer la băutură, ci este o soluţie artizanală pentru spălături vaginale. Presupun că ai prefera să nu-l porţi pe preşedinte cu tine toată noaptea.

Dominika izbucni în râs. Îi plăcea luptătoarea asta poloneză din Războiul Rece. Slavă Domnului că ea putea duce personal mesajul Dominikăi la Benford! Şi slavă Domnului că Dominika avea s-o poată scoate întreagă din Rusia! Dar nu avea nici oţet şi nici timp la dispoziţie.

— Cât de frecvent se-ntâmplă asta? întrebă Agnes.

— Asta-i prima dată, răspunse Dominika, străduindu-se să nu pară că bate în retragere. Văzu totuşi că Agnes nu părea s-o judece şi continuă: Mă aştept însă ca atenţia lui să devină mai acută acum, când fac parte din cercul lui intim.

— Este important să nu te învinovăţeşti. Să nu existe autoincriminări, niciodată.

— Nu obişnuiesc să mă gândesc la lucruri negative, zise Dominika, ci doar să fac ceea ce trebuie să fac.

Agnes aprobă din cap.

— Şi pentru mine a fost la fel în Polonia. M-am culcat cu jumătate din Biroul Politic, ca să le aflu secretele, şi cu trei colonei sovietici din rândul

consilierilor militari din Varşovia.

— Deci dormi bine nopţile? N-ai coşmaruri? întrebă Dominika impresionată.

Agnes îşi feri ochii.

— Şi ce părere are Nathaniel despre asta?

Dominika se încordă. Asta era!

— Ceea ce Nate şi cu mine avem împreună este separat de toate astea. Ceea ce avem noi împreună este *în pofida* tuturor, preciză ea tăios.

Agnes îşi plecă privirea în podea.

— Spune-mi ceva, zise Dominika îndreptându-se şi uitându-se direct la poloneză. Ce anume aveţi *tu* şi Nate împreună, dacă pot întreba?

— Stai liniştită, doamnă general Egorova, rosti Agnes încet. Noi doi am lucrat împreună, iar eu îl iubesc pe băiat, dar inima lui îţi aparţine. N-ai motive să te temi de mine.

Cele două femei ştiau ceea ce nu se spunea în cuvinte, ceea ce nu mai trebuia discutat.

Agnes îşi privi ceasul.

— Când soseşte blestemata aia de barcă?

— Exact la miezul nopţii, răspunse Dominika, adică peste 30 de minute. Trebuie să iei cu tine stickul de memorie care explică totul: identitatea lui MAGNIT şi statutul lui Nate. Este absolut esenţial să vorbeşti cu Benford sau cu Forsyth. Chiar dacă va trebui să le telefonezi de la o cabină publică din Varna, trebuie să le spui numele POTIRUL.

— Ai ceva impermeabil, ca să bag stickul în el? Nu vreau să risc să se ude.

Dominika alergă la etaj, luă stickul şi-l îndesă în prezervativul Hussar din sertarul noptierei, pe care îl înnodă după aceea strâns. Coborî în bucătărie şi-l aruncă lui Agnes.

— Vorbeşti serios? zise poloneza, ţinând prezervativul între degetul mare şi arătător.

— Nu-ţi face griji! Un singur proprietar, nefolosit vreodată, kilometraj mic.

— Bun, măcar acum e impermeabil. Dar dacă eu nu ajung la timp cu mesajul la Benford, tu vei fi în mare pericol, nu-i aşa? întrebă Agnes.

Dominika încuviinţă din cap.

— Dacă te gândeşti la închisoarea Butîrka şi la camera de execuţii ca fiind un mare pericol, atunci ai dreptate.

— Aşadar, dacă ţi se întâmplă ceva, ceva catastrofal, iar Nate este eliberat până la urmă… asta lasă câmpul deschis pentru mine, de-acord?

— Absolut, zise Dominika privind-o fix. Va fi doar al tău.

Erau ca două pisici care şuierau una la cealaltă, stabilind relaţia dintre

ele. Haloul stacojiu al lui Agnes era constant şi luminos. Poloneza n-avea să trădeze cauza, tot aşa cum nici Dominika n-avea s-o trădeze, şi ambele o ştiau. Agnes îşi privi iarăşi ceasul.

— Bine, spuse ea. Haide să coborâm pe plajă.

•

Dominika o lăsă pe Agnes la parter, în timp ce se îmbrăcă în colanţi, top negru mulat pe corp şi pantofi cu talpă de cauciuc, ca să meargă pe pietrele de pe plajă. Încremeni brusc când auzi glasuri jos. Vocea bărbatului îi aparţinea în mod clar lui Gorelikov. Cuvintele nu puteau fi înţelese, însă tonul era negreşit al lui Anton: amabil, politicos şi modulat. Şi glasul polonezei era calm, dar Dominika nu-i putea desluşi cuvintele. *Bogu moi*, Dumnezeule, oare ce poveste de acoperire ar putea explica prezenţa lui Agnes în *dacea* personală a directoarei SVR-ului? Că erau vechi colege de şcoală? Că aveau un interes comun faţă de artele decorative? Că economiseau apa făcând duş împreună? Dominika îşi încleştă maxilarele şi coborî scara, ca să înfrunte dezastrul.

— Anton, rosti ea, ce cauţi aici la ora asta? Tocmai a fost preşedintele aici. A plecat acum câteva minute, după o cupă de şampanie.

Făcu un semn din cap spre Agnes, ca şi cum ar fi spus că prezenţa ei acolo era absolut firească. Gorelikov se uită de la ea la Agnes, apoi înapoi la Dominika. „Haide, presupune că suntem *pizdolizi*, amante".

— Tocmai am avut plăcerea s-o cunosc pe această tânără doamnă, zise Gorelikov. Mi-a spus că este una dintre experţii în restaurările de artă care au sosit de la Varşovia. În acelaşi grup cu americanul.

Asta era pericol, pericol clar, indiscutabil. Dominika simţi cum tăciunii mâniei i se reaprind în măruntaie.

— Mai ţii minte propunerea mea de a-l lăsa pe american să hoinărească liber prin complex, ca să ne poată conduce la cârtiţă? întrebă Anton. Ideea respectivă a fost respinsă, mai ales în urma recomandărilor tale insistente, din motive foarte logice, perfect valide. Gorelikov se apropie de insula din mijlocul bucătăriei şi-şi turnă un pahar cu şampanie. Am decis să-mi desfăşor propriul experiment, modest, şi s-o urmăresc pe această tânără, care părea să-l cunoască pe american. Să fie oare o coincidenţă? Ceilalţi polonezi au rămas în camere, bând votca oferită gratuit. Mai puţin domnişoara Krawcyk, care s-a plimbat o vreme prin complex, pe un traseu foarte întortocheat. Apoi a poposit aici, la miezul nopţii, după vizita preşedintelui, iar acum bem toţi şampanie dintr-un *potir* de cristal.

Cuvântul acela. Rămaseră tăcuţi, privindu-se în ochi. Pistolul se afla în sertarul din bucătărie, la un pas depărtare. Puţin probabil ca Anton să fie înarmat. Nu era stilul lui. Dominika ştiu că acela era sfârşitul, doar dacă nu

era pregătită să reacţioneze violent pentru a elimina ameninţarea. Indiferent ce lighioană cu solzi ar fi sălăşluit în interiorul ei, acum era ghemuită la intrarea peşterii, cu ghearele înfipte în ţărână, gata să se repeadă.

Gorelikov a fost cel care a rupt tăcerea, uitându-se la Dominika. Vocea îi era calmă, chipul senin.

— Bănuiesc că face parte din natura spionajului, rosti el, ca operaţiunea să fie cu atât mai eficace, cu cât trădarea este mai monstruoasă. Te-ai bucurat de încrederea egalilor tăi, a Kremlinului şi a preşedintelui. Mai mult, eu am avut încredere în tine. Ce ironie a sorţii! Eşti directoarea SVR-ului şi le raportezi americanilor, exact în timp ce noi influenţăm evenimente pentru a o duce pe MAGNIT în funcţia de DCIA. Îşi puse paharul pe masă şi-şi netezi părul. Şi ce se va întâmpla acum? Ce ar trebui să facem pentru a rezolva…

Ambele femei se mişcară simultan, instinctiv. Agnes fandă înainte şi-l lovi pe Gorelikov extrem de brutal, cu un pumn ca un ciocan în partea laterală a gâtului, sub ureche, supra-încărcând nervul vag, perturbând semnalele ritmului cardiac şi presiunii sangvine care mergeau la creier, astfel încât bărbatul se clătină şi se lăsă într-un genunchi. În mod reflex, Dominika trecu în spatele lui şi, neavând nimic altceva la îndemână, îşi desfăcu perlele din Marea Sudului primite de la preşedinte şi trecu şiragul în jurul gâtului lui Anton în laţul strangulatorilor sicilieni, în sens invers acelor de ceasornic, astfel încât mâinile îi acţionau încrucişate în spatele ţintei – exercitând o strânsoare mai puternică decât dacă ar fi tras cu ele în lateral – o tehnică învăţată la antrenamentele de *Sistema* ale Speţnaz. Gorelikov începu să se zbată, căzu pe podea şi duse mâinile în spate, străduindu-se să ajungă la ochii Dominikăi, până ce Agnes sări, îi prinse încheieturile şi apoi se aşeză peste picioarele lui, ca să nu poată lovi cu ele. Gorelikov era slab şi uşor şi Agnes îl controlă cu uşurinţă. Prin gâtlejul ce-i era strâns tot mai tare, el şuieră întruna, răguşit:

— Nu!

Dominika se aşteptase ca şiragul să se rupă, risipind perlele nepreţuite peste marmura *terrazzo,* dar firul lor era extrem de rezistent, probabil sârmă sau monofilament, nu tradiţionalul şnur de mătase, iar vederea ei se îngustă, devenind de tunel, când îşi ieşi din minţi, se lăsă mult pe spate, îşi propti genunchiul în spinarea lui Anton şi continuă să răsucească firul. Cel puţin perlele mari erau uşor de apucat şi fragilul Gorelikov nu era excepţional de puternic. În timp ce-l sugruma, se auzi şoptindu-i că Rusia nu era rezervaţia privată a Kremlinului, că *Rodina* aparţinea ruşilor, nu şacalilor care se hrăneau din stârv, ceea ce i se păru că suna ca un manifest timpuriu al lui Lenin, dar de acum era înnebunită de panică şi de setea de

sânge. Nu știa dacă el o auzea peste horcăiturile lui secătuite de aer. Agnes privea cu gura căscată cum îi șoptea bărbatului.

Poloneza îl ținu de mâini pe Anton și încercă să stăpânească ultimele spasme ale picioarelor care se convulsionau, apoi bărbatul rămase nemișcat. Încordate, femeile nu se clintiră pentru următoarele cinci minute. Au știut că murise când pe pantaloni i-a apărut o pată întunecată și o băltoacă de urină s-a lățit sub el. Și Agnes se udase, dar nu rosti niciun cuvânt când se ridică în picioare, cu părul vâlvoi. Amândouă îl priviră pe Gorelikov, gâfâind ca niște regine antice ucigașe, Clitemnestra și Electra contemplând apa înroșită din baie. Dominika văzu că haloul lui Agnes era decolorat și se destrăma. Cadavrul lui Anton era ud de la mijloc până la genunchi, ochii holbați, gâtul învinețit și haloul îi dispăruse. Interesant… Dominika se întrebă dacă va simți până la urmă remușcări – la urma urmelor, Gorelikov se purtase ca un prieten cu ea și o susținuse în Kremlin –, pentru că acum nu simțea absolut nimic. Bulevardierul cel elegant ar fi trimis-o fără ezitare la eșafod.

Își prinse din nou la gât perlele calde încă; erau grele și umede. N-avea să le simtă niciodată la fel și de fiecare dată când urma să le poarte avea să aibă de-a face cu fantoma lui Anton.

— Ești pregătită pentru o croazieră cu *monsieur* POTIRUL? o întrebă pe Agnes. Pentru că a decis să dezerteze.

•

— Ai de gând să mă pui în canoea aia cu consilierul cel mai apropiat al lui Putin și-o să mă legi de el, ca să ne frecăm laolaltă 30 de minute? o întrebă Agnes.

— Cu cel mai apropiat consilier *mort* al președintelui, preciză Dominika. Dispariția lui va dovedi că el a fost cârtița, un scandal devastator pentru Kremlin și pentru președinte personal.

— Gorelikov devine POTIRUL. Omul cel mai de încredere din Rusia lui Putin se dovedește a fi cârtița dezertoare? Nimeni nu va crede asta vreodată.

— *Posle dojdika v cetverg*, vom vedea după potopul de joi; habar n-avem ce se va-ntâmpla, zise Dominika. Este singura dovadă pe care o au ei, iar tu vei dispărea de asemenea, al doilea agent CIA pe care toți l-am scăpat din vedere, fiind obsedați de Nate. Confirmarea finală a faptului că Gorelikov a fost cârtița va fi arestarea lui MAGNIT de către Benford.

Alergă la etaj și luă cearșaful mototolit de pe pat, apoi se întoarse și-l înfășură pe Gorelikov în el, un lințoliu de înmormântare ce purta izul coloniei lui Putin.

— Și cum o să-l coborâm pe panta aia abruptă până la plajă? întrebă poloneza.

— Apucăm fiecare de un capăt și-l târâm, răspunse Dominika, apoi luă un

capăt al cearşafului şi-l ridică.

— E o nebunie.

— Nebunie? Acum este momentul pentru *vera,* pentru credinţă şi hotărâre de neclintit, ceea ce bănuiesc că tu ştii foarte bine.

Agnes aprobă din cap.

— *Wiernosc*, în poloneză.

Dominika încuviinţă la rândul ei.

— Scoate-i ceasul de la mână. E unul dintre modelele alea elveţiene şmechere, care costă mii de euro. Păstrează-l, e al tău – cadou din partea Kremlinului. Consideră-l un onorariu pentru misiunea asta nebună. CIA-ul n-ar fi trebuit să te trimită. A fost un risc nesăbuit.

— Nate a venit ca să te salveze şi eu am venit să-l ajut pe Nate, spuse Agnes. De aceea bănuiesc că am pierdut toţi.

— Nu, zise Dominika, n-am pierdut, dar acum este momentul să-i punem capăt. Asta înseamnă o înfrângere pentru Ei. Ei dorm în paturile lor, sus pe deal, în clădirea principală, în timp ce noi o să-nghiţim apă sărată pentru Gable, pentru un general cu părul alb şi pentru două Vrăbii tinere care şi-au dat vieţile. Îşi consultă ceasul. Mai avem 20 de minute până să apară ambarcaţiunea şi Anton va face ultima lui croazieră de plăcere pe Marea Neagră. Apucă de cearşaf şi ajută-mă să-l ridic.

SOS *MOUSSELINE*

Preparaţi un zabaglione, amestecând cu grijă apă rece în gălbenuşuri, până îşi triplează volumul. Bateţi zabaglione cu telul, adăugând încet unt clarificat cald, până când sosul devine mătăsos şi strălucitor. Încorporaţi zeamă de lămâie, sare şi piper Cayenne şi continuaţi să amestecaţi. Ridicaţi cu grijă crema bătută, astfel încât să formeze grămăjoare ferme. Serviţi imediat.

37.

Croazieră pe Marea Neagră

Scăpară de două ori corpul lui Gorelikov învelit în linţoliu împleticindu-se pe poteca pietroasă şi îngustă spre plajă, iar o dată îl prinseră în ultima clipă înainte de a se rostogoli de pe cărare pe stâncile aflate cu 30 de metri mai jos. Briza nopţii, care sufla dinspre uscat, trecea peste faleză şi agita uşor apa, ale cărei valuri se spărgeau printre numeroasele pietroaie ce se ridicau de pe fundul nisipos. Oare o ambarcaţiune fără echipaj putea să fie preprogramată pentru a se strecura printre aflorimentele acestea, să iasă lin pe peticul mic de nisip umed şi bătătorit şi apoi să-şi croiască drum înapoi spre ieşire? Dominika şi Agnes purtară cu rândul ochelarii cu infraroşu care aveau să detecteze raza invizibilă a stroboscopului de la prova ASFE-ului, iar Dominika purta ceasul-baliză. Li se păru că auzeau zgomote de la petrecerea ce se prelungea mult în noapte deasupra lor, dincolo de stânca falezei. În timp ce aşteptau în tăcere, ciulind urechile după bocancii santinelelor, briza spori în intensitate şi vălurelele se schimbară în talazuri gălăgioase, înalte de un metru, care izbeau unii dintre bolovanii înalţi şi bolboroseau peste ei, ridicând din când în când jerbe mici de spumă. Marea era agitată, dar nu imposibilă. Dominika privea periodic în spate, la forma învelită a lui Gorelikov care zăcea pe nisip dincolo de raza valurilor – era convinsă că, dintr-o clipă în alta, bărbatul se va ridica în capul oaselor şi va începe să vorbească – şi se întrebă mai întâi cum se putea apropia ambarcaţiunea suficient prin talazuri, iar apoi cum vor putea ele încărca trupul inert în ASFE-ul care avea un bord liber semnificativ.

Exact la miezul nopţii, potrivit ceasului ei, Dominika zări o lumină albastră ce clipea intermitent la orizont. Odată cu trecerea minutelor, lumina deveni mai puternică, apoi se putea zări forma neclară a unei ambarcaţiuni joase, cu flancurile acoperite de dungi ca ale unei zebre, şi valul mic şi alb pe care-l despica în faţă. Forma ambarcaţiunii se materializa, dispărea şi reapărea pe măsură ce se apropia, coborând în scobitura dintre două valuri, şi apoi înălţându-se. Când pătrunse în zona stâncilor, încetini şi, ca şi cum ar fi fost condusă de un pilot, ocoli sau se strecură printre bolovani, până ce prova rotunjită se opri, lunecând, pe nisip, exact la picioarele lor. Treptele pentru îmbarcare se aflau la pupa ASFE-ului, dar acolo loveau întruna valurile. Dominika auzea perfect jeturile de propulsie

care se străduiau să țină coca dreaptă, contracarând efectele surfului. Când merse la pupă, pentru a se urca, Agnes se trezi udată până la gât de un val, pentru ca un altul s-o zboare practic de pe a doua treaptă, udând-o complet, nu pentru prima oară în noaptea aceea. Reuși totuși să se urce și să-și păstreze echilibrul pe puntea ASFE-ului. Dominika întinse brațul și-i înmână punga ce conținea stickul învelit în prezervativ, ochelarii cu infraroșu, ceasul-baliză și ceasul elvețian scump al lui Gorelikov.

Trapa dublă ca un capac de sicriu se deschise automat și Agnes privi înăuntru, apoi la Dominika, acoperită de apă până la jumătatea coapselor, și ridică degetul mare în semn de aprobare. Dominika se ținea departe de pupa care era izbită cu regularitate de surf și scotea bubuituri sonore care, mai devreme sau mai târziu, aveau să atragă santinelele. Acum urma partea cea mai grea. Dominika se întoarse la corpul lui Gorelikov, îl sculă în șezut, își strecură umărul sub abdomenul lui și, cu un icnet, îl ridică aidoma unui sac cu făină. Reveni în apă și încercă să-l împingă suficient de sus pentru ca Agnes să se poată apleca, să prindă un colț al cearșafului și să-l suie la bord. Părea o muncă titanică, din cauza valurilor ce loveau întruna și a carenei ce se legăna, totuși Dominika îl împinse pe bărbat de picioare și, în mod miraculos, poloneza izbuti să apuce partea de sus a cearșafului și trase cu toată puterea. Cadavrul lunecă peste marginea bordului, pe puntea ambarcațiunii. Dominika se întoarse pe plajă și aşteptă, uitându-se cum Agnes împinse, rostogoli și în cele din urmă băgă trupul lui Gorelikov prin trapă. Odată ajunsă înăuntru, ea trebuia să-l ridice și să-l aşeze pe unul dintre scaunele lăsate pe spate, să-i prindă centurile de siguranță, să-și prindă ei înseși centurile, să acționeze comutatoarele ce aveau să închidă trapa și să inițieze cursul programat înapoi, la fregata din Marina SUA, care aştepta la 20 de mile marine în larg. Înainte să dispară sub trapă, poloneza se uită spre Dominika sub lumina lunii și flutură din braț. Dominika se gândi o clipă că Nathaniel Nash era foarte norocos că o asemenea femeie îl iubea, că ele amândouă îl iubeau.

Zumzetul duzelor jeturilor crescu în intensitate când ASFE-ul se retrase cu spatele de pe plajă, sub loviturile permanente ale talazurilor. Se auzi apoi un bubuit scrâșnit, iar pupa se izbi de un pietroi neted abia întrezărit deasupra apei și ambarcațiunea rămase pe loc. După spuma pe care o vedea în jurul pupei, Dominika înțelese că ASFE-ul încerca să se miște înainte și înapoi, pentru a scăpa de obstacolul invizibil, dar nu izbutea. Blestemând, intră în apă până la piept, înghițită de un talaz, dar apoi reuși să înoate până la coca înțepenită și împinse cu toată puterea pupa care vibra. În cele din urmă, ajutată de un val care o ridică, auzi metalul hârșâind pe piatră, după care ambarcațiunea se eliberă. Un val o băgă la fund, însă jetul pulsă în

marşarier şi ASFE-ul dungat ca o zebră ieşi silenţios din zona stâncilor în marea deschisă. Dominika, izbită de un alt talaz, înghiţi apă sărată şi vomită, dar îşi reveni îndeajuns ca să vadă ambarcaţiunea rotindu-se, reorientându-se cu prova înainte şi mărind viteza spre orizont. Dominika mai rămase câteva clipe ca să stea pe vine în valuri. Apa sărată urma să aibă acelaşi efect ca oţetul şi praful de copt. Încerca o oarecare satisfacţie că azvârlea ADN-ul preşedintelui în Marea Neagră. Ieşi apoi cu greu pe mal, cu hainele şiroind de apă (ar fi câştigat concursul de tricouri ude de la party-ul din noaptea asta), şi privi în urmă. Ambarcaţiunea stealth dispăruse deja din raza vizuală. „Multă baftă, Agnes Krawcyk. Să nu mă dezamăgeşti".

Tremurând violent, Dominika urcă poticnit pe potecă spre *dacea,* îşi azvârli hainele, strânse paharele de şampanie şi şterse urina lui Gorelikov de pe podea. După aceea intră sub duşul fierbinte şi rămase acolo 20 de minute, prea obosită ca să mai fie deranjată de inevitabila imagine de coşmar a lui Grace Gao atârnată de gât peste uşa din sticlă a cabinei de duş.

•

Absenţa lui Gorelikov a fost remarcată abia la amiază. Bortnikov a ordonat o căutare amănunţită prin complex şi a trimis de asemenea avioane şi şalupe de patrulare din Sevastopol ca să cerceteze coasta în cazul în care Gorelikov ar fi căzut cumva de pe faleză în mare. După un apel nominal oficial, a fost descoperită şi absenţa lui Agnes Krawcyk, una dintre restauratoarele de artă. Bortnikov şi Dominika s-au întâlnit în sala de şedinţe securizată a clădirii principale a complexului, ca să discute cum să-l informeze pe preşedinte despre aceste evenimente îngrijorătoare. Niciunul dintre cei doi nu se îmbarcase în vreun avion de pe aeroportul Ghelendjik şi nu lipsea niciun vehicul din complex – dispăruseră pur şi simplu ca prin farmec. Bortnikov îşi aminti că MAGNIT raportase o parte dintr-un plan de exfiltrare ce implica un planor motorizat stealth care putea ateriza nedetectat în valea Balaklava, totuşi era imposibil ca Gorelikov sau femeia să fi putut părăsi neobservaţi complexul şi să fi mers noaptea pe jos cale de zece kilometri, pe drumuri de ţară, ca să ajungă la un punct de rendez-vous pentru exfiltrare. Frustrat şi furios, Bortnikov a ordonat a doua căutare amănunţită în toate clădirile şi structurile din complex, inclusiv în aripa prezidenţială şi în apartamentele private ale preşedintelui. Nikolai Patruşev a catadicsit să participe la ultima şedinţă cu Bortnikov şi Dominika de la sfârşitul zilei. În ciuda ipotezelor catastrofale, haloul galben conspirativ al lui Patruşev era constant şi neperturbat. „A ales deja un ţap ispăşitor", se gândi Dominika. „El nu-şi va asuma nicio vinovăţie".

— Poloneza nu-i importantă, comentă Patruşev. Poate c-a fost dusă în pădure de un soldat, care a violat-o şi-a ucis-o, apoi a aruncat-o într-o râpă.

Găsirea trupului ei ar putea dura câteva luni.

Bortnikov se holbă la el.

— Ai înnebunit? De ce presupui așa ceva?

Patrușev îl ignoră și continuă:

— Situația este cu totul alta în cazul lui Anton Gorelikov. Dacă el a dezertat, atunci este un potențial dezastru. Serviciile voastre ar fi trebuit să fi fost mai vigilente.

Bortnikov îl țintui cu privirea din cealaltă parte a mesei.

— Adică arunci vina pe mine și pe Egorova? Vorbești serios? Tu ești președintele Consiliului de Securitate și răspunzi de tot ceea ce ține de securitatea statului. Împărtășești responsabilitatea.

Bortnikov aproape că răcnea, dar Patrușev rămase imperturbabil.

— FSB-ul există ca să prindă spionii în *Rodina*, zise el după aceea. SVR-ul se ocupă de agenții străini care ne pot avertiza din timp de astfel de breșe. Din câte observ, amândoi ați dat greș în această privință și, drept urmare, n-ați reușit să-l apărați pe președinte.

Asta era, a arunca vina asupra altora, tipic pentru *silovikii* de la Kremlin – nimeni nu-și asuma responsabilitatea și toți erau nemulțumiți sau înfierau în bloc dacă președintele nu era slujit corespunzător de alții. Dominika se gândi că poate criticile acestea aveau să-i apropie pe ea și pe Bortnikov – cel puțin până la următoarea criză de palat. Directorul FSB-ului continua să se holbeze la Patrușev, iar haloul lui albastru pâlpâia de agitație.

Dominika înțelegea ce făcea Nikolai – se distanța de orice responsabilitate. Ea însă era acum directorul SVR-ului. Sosise momentul să se impună, să-și facă recunoscută vocea printre acești bărbați, care, alături de președinte, aveau să fie competitorii, aliații și rivalii ei în anii următori.

— Cu tot respectul, rosti apăsat, cred că nimeni nu merită să fie învinovățit și este neplăcut că Nikolai pretinde altceva. Un lucru este sigur. Foarte curând vom ști clar dacă Anton Gorelikov este o cârtiță implantată de CIA și vom afla adevărul.

Patrușev și Bortnikov o priviră în tăcere.

— În patru-cinci zile, continuă ea, adevărul va ieși la lumină. Dacă în următoarea săptămână vor fi demascați agenți SVR importanți din Statele Unite, atunci concluzia inevitabilă va fi că Gorelikov este POTIRUL. Aceasta este, desigur, o ipoteză, dar dacă se va confirma, constituie o dovadă incontestabilă.

„Asta ar trebui să le strecoare în minte ideea vinovăției lui Anton".

— Și cum o să-l informăm pe președinte despre asta? întrebă Bortnikov.

Patrușev rămase tăcut.

Dominika se aplecă peste masă.

— Ținând seama de faptul că Anton a fost unul dintre consilierii cei mai apropiați ai președintelui, cred că trebuie să ne purtăm cu grijă, cu foarte multă grijă, ca nu cumva să sugerăm că președintele însuși a fost imprudent, credul sau orb în fața indiciilor evidente, dacă acestea au existat, că Anton pornise pe drumul greșit.

Cele două coțofene așezate în fața ei la masă aprobară din priviri.

— Dacă sunteți de acord, domnilor, continuă Dominika jucându-se cu șiragul de perle de la gât, îl pot eu informa pe președinte despre această situație dificilă. Avem norocul că în Moscova există ofițerul de caz american pe care-l putem utiliza ca monedă de schimb. El poate fi folosit pentru a ne recupera agenții din SUA și pentru a cere extrădarea lui Gorelikov în Rusia.

— Deoarece a fost ideea dumitale, vorbi Patrușev ușurat, ar fi într-adevăr indicat să-l informezi pe președinte. De acord? se întoarse el spre Bortnikov.

— Absolut, încuviință celălalt. Președintele te place și are încredere în dumneata.

Dominika aprobă ușor.

— Perfect atunci, conchise ea. În cazul acesta, nu ne mai rămâne decât să așteptăm. Intenționez să mă întorc diseară la Moscova, ca să monitorizez situația din Iasenevo.

„Și vreau să-l văd pe Nate".

•

Audrey Rowland mergea în lumina amurgului pe podețul de peste smârcurile din extremitatea nordică a insulei Theodore Roosevelt de pe râul Potomac, aflată între Rosslyn și John F. Kennedy Center, în centrul Washingtonului. Insula făcea parte din Sistemul Național al Parcurilor și avea să se închidă peste 90 de minute. Traficul pietonal era ca și inexistent. Un bătrân pescuise lângă podul care lega insula de parcarea de pe George Washington Memorial Parkway și două femei în vârstă cu părul vopsit în albastru, cu aparate de fotografiat, trecuseră pe lângă Audrey cu 15 minute în urmă, flecărind întruna și căutând prostește păsări pe care să le tragă în poză. După aceea, a rămas singură. Pe când pășea fără zgomot pe scândurile podețului în lumina tot mai slabă, creaturi turtite – broaște obișnuite și broaște țestoase – plescăiau din când în când în apa sălcie și plină de păpuriș, dar altfel o liniște supranaturală domnea în insula împădurită.

Podețul se curba spre est și luminile din Georgetown și din centrul Washingtonului începuseră să se aprindă, vizibile prin frunzișul des. Audrey se opri și se așeză pe banca izolată care fusese desemnată ca sit pentru întâlnire, își privi ceasul, apoi se rezemă de spătar și ascultă. Trosnetele și foșnetele pădurii de foioase erau acoperite de zumzetul traficului de seară de pe apropiatele poduri Key și Roosevelt. În rest, nimic. Audrey participa

de mult timp la întâlniri clandestine şi era obişnuită cu freamătul din măruntaie şi cu asudarea palmelor înaintea contactului cu ofiţerul ei de caz din GRU sau, mai recent, cu SUSAN, ofiţerul pentru agenţi ilegali din New York. Întâlnirea cu afurisita aia care-i dădea fiori era mult mai lipsită de pericole decât întâlnirea cu cineva din ambasada rusă, totuşi Audrey n-o plăcea. Atitudinea femeii era cumva superioară, nu recunoştea rangul sau importanţa lui MAGNIT. Audrey decisese deja să-i spună unchiului Anton că dorea un alt sistem de comunicare şi era convinsă că ruşii se vor conforma, mai ales pentru că mai erau doar două zile până când Senatul avea s-o confirme ca noul director al CIA.

Audierile pentru confirmare de la Capitoliu fuseseră o glumă; legislatorii citeau declaraţii dezlânate pregătite din timp şi puneau întrebări irelevante de pe liste ce le erau înmânate de asistenţi cu acnee, abia ieşiţi de pe băncile colegiului. Audrey jucă rolul viceamiralului profesionist din marină, care era şi un strălucit savant în domeniul tehnologiei, armamentului şi comunicaţiilor, ceea ce ar fi însemnat mai puţine cheltuieli în aceste direcţii şi bugete considerabile pentru marină, simultan cu continuarea asigurării securităţii naţionale. Senatorilor confuzi, democraţi şi republicani deopotrivă, li se părea de bun augur că amiralul Rowland era un outsider, o femeie asexuată şi evident fără înclinaţii politice, care avea să cârmească CIA în direcţia cea bună, îndepărtând-o de la cheltuieli necugetate, ca şi de la acţiuni sub acoperire nefaste şi comportamente extralegale similare.

Scalpul o furnică pe Audrey când auzi un pocnet sec şi repetat care venea spre ea din umbrele ce înconjurau acum podeţul. În lumina tot mai slabă, se contură treptat forma vagă a unei siluete gârbovite şi Audrey se gândi ce ironie a sorţii ar fi fost să fie acostată de o creatură a smârcurilor din estuar în timp ce se întâlnea cu conducătoarea ei rusă în centrul Washingtonului. Mai probabil însă era vreun PFA burtos, ieşit în amurg să agaţe o tinerică. Se relaxă când văzu apropiindu-se un tip amărât în cămaşă de flanel şi pălărioară de pescar. Bătrânul avea un baston cu trei picioare şi bufnetul acestora reverbera surd din scânduri. Audrey îl salută amabil din cap când trecu pe lângă ea, dar nu primi ca răspuns decât o dregere dogită de glas din partea amărâtului care se grăbea în mod vizibil să părăsească insula înainte de închidere. Dispăru după colţ şi în jur nu mai era nimeni, nu se mai auzea niciun sunet. Tot ce trebuia să facă acum era s-o aştepte pe SUSAN să se materializeze din crepuscul. Audrey îşi pipăi buzunarul jachetei, ca să se asigure de existenţa stickului de memorie şi a celor două discuri cu cele mai recente secrete ale Laboratorului de Cercetări Navale. Avea să i le predea, s-o informeze verbal pe SUSAN despre confirmarea ei şi să asculte ideile Centrului despre opţiunile de comunicare după ce avea să devină DCLA şi

avea să fie însoţită permanent de agenţi de pază.

Audrey Rowland nu ştia însă că atât pescarul de lângă pod, cât şi femeile ce voiau să fotografieze păsări şi bătrânul irascibil care şchiopăta îndărătul bastonului cu trei picioare făceau parte din echipa ORION de filaj a lui Simon Benford, ofiţeri CIA ieşiţi la pensie, care erau atât de abili, răbdători şi eficienţi, încât depăşeau echipa de elită a FBI-ului, cunoscută sub porecla „G-ii", cea care fila ofiţerii străini de informaţii, instruiţi şi capabili. Talentul ORIONILOR era să anticipeze unde va merge ţinta, să ajungă acolo *înaintea* iepuraşului şi să asiste nedetectaţi la un act clandestin, fără ca ofiţerul de informaţii (şi agentul lui american) să aibă măcar habar de supraveghere. Odată, Benford declarase în mod faimos că deosebirea între filajul ORIONILOR şi cel al FEBEILOR era ca deosebirea dintre o pisică ce priveşte o pasăre şi un câine ce aleargă după un automobil. Toată ziua, ORIONII o luaseră înaintea amiralului Rowland, complet nevăzuţi, anticipându-i ruta – vectorul de ansamblu al hălăduirilor ei – şi însemnându-i direcţia generală, pentru ca, spre sfârşitul zilei, când insula Theodore Roosevelt devenise o posibilitate, patru dintre cei doisprezece ORIONI ce o filau pe Audrey să se ducă acolo, astfel încât să fie pe poziţii chiar înainte ca ea să fi oprit în parcare. Echipa geriatrică – cele două pasionate de păsări erau bunici – raportă că ţinta avea un comportament ce indica o întâlnire iminentă. A fost suficient pentru Simon. Benford alertase echipa de arestări a FBI-ului să se desfăşoare în mod corespunzător, deoarece ORIONII nu aveau autoritatea de a face arestări şi nu puteau reţine un suspect arătându-şi talonul de pensie.

•

Cu câteva zile în urmă, rendez-vous-ul avusese loc la 21 de mile nautice de coasta Rusiei, în largul Mării Negre. ASFE-ul se comportase impecabil, făcând joncţiunea cu DDG-78, USS *Porter*, un distrugător din clasa *Arleigh Burke* din Flota 6, puţin după ora unu noaptea, pe o mare liniştită. ASFE-ul fusese ridicat pe puntea pentru elicoptere de un palanc special de la pupa şi fixat pe un cărucior rulant, care dispăruse după aceea în hangarul pupa pentru elicoptere. Marinarii care deschiseseră trapa ambarcaţiunii fuseseră surprinşi să vadă ieşind o femeie pieptoasă de vârstă mijlocie, în tricou ud, care ţinea o pungă impermeabilă. Fuseseră şi mai surprinşi să vadă silueta învelită în cearşaf a unui gentleman în costum elegant, care dormea în al doilea scaun lăsat pe spate şi care, la o examinare mai atentă, se dovedise a fi mort. Ofiţerul executiv de pe *Porter* îi evacuase pe membrii echipajului din hangar la solicitarea unui bărbat scund şi cu aspect dezordonat, îmbrăcat în palton de marinar, care era însoţit de un civil mai înalt cu păr grizonant şi de un tânăr cu aspect neliniştit, ai cărui ochelari aveau lentilele aburite.

Agnes dăduse mâna cu Benford şi cu Westfall, îl îmbrăţişase pe Forsyth, repetase „potirul, potirul, potirul", până când ei îi spuseseră să se oprească, fiindcă înţeleseseră, şi le dăduse punguliţa cu stickul de memorie. După aceea stătuseră în popota goală, băuseră cafea şi citiseră raportul de pe stick, care fusese conectat la un laptop. Un steward cu zâmbetul până la urechi pusese în faţa polonezei o farfurie cu tartine prăjite unse cu sos alb peste care se aflau feliuţe de păstramă de vită, gustarea tradiţională a marinei, cunoscută ca „S.O.S.". Agnes o mirosise precaută, luase puţin în vârful furculiţei, apoi golise farfuria. Nu mâncase nimic de 12 ore. În timp ce înfuleca, le povestise despre Dominika şi Gorelikov. Forsyth se întinsese şi o strânsese de mână. Westfall ieşise grăbit pentru a expedia telegrame urgente la Langley.

— Într-o mică măsură Alex Larson este răzbunat, rostise Benford încruntat. MAGNIT va fi arestată şi Gorelikov devine POTIRUL. Direcţia KR din SVR, *kontrrazvedka*, contrainformaţii, va face inventarul pagubelor ani de zile de acum înainte. O bătuse uşor pe mână pe Agnes şi o felicitase. DIVA o să poată bloca serviciile de informaţii ruseşti – interne şi externe – timp de un deceniu de acum încolo, mai ales fiindcă şi-a consumat relaţia cu Putin şi nu mai există alt competitor pentru confidenţele preşedintelui. Păcat că Alex n-a apucat să vadă toate astea.

Agnes îşi dăduse peste cap şuviţa albă şi-i aruncă acea privire ucigaşă pe care Forsyth şi-o reamintea din zilele de demult.

— Ce grozav pentru DIVA! scuipase ea. Eşti încântat că agenta ta o să stea cu picioarele în sus ori de câte ori vrea porcul? Şi ce se-ntâmplă cu ofiţerul tău care zace într-o închisoare rusească? Ce poate zice el despre norocul ăsta? Capcana ta sclipitoare a funcţionat, dar ce vei face ca să-l recompensezi pe Nash pentru trădarea ta?

Benford se înroşise la faţă şi se încruntase la ea.

Forsyth o scosese din popotă şi apoi afară, pe puntea pupa, unde se rezemaseră de parapet şi priviseră în revărsatul zorilor siajul înspumat al navei, perfect drept, ca tras cu linia. Amândoi purtau paltoane marinăreşti cu câteva măsuri mai mari, ca să-i apere de frigul dimineţii.

— Să ştii că te-nşeli crezând că lui nu-i este al naibii de greu din cauza asta, îi mărturisise Forsyth. Dar prinderea cârtiţei este principala prioritate a lui Simon, mai exact unica lui prioritate. S-ar fi putut folosi de oricare dintre noi pentru a o identifica pe MAGNIT, inclusiv de el însuşi.

Îşi trecuse un braţ pe după umărul ei. El bănuise triunghiul amoros încă de la Sevastopol.

— Simon speră că Dominika îl va ţine în viaţă pe Nate şi-l va scoate până la urmă din Rusia, poate aranjând un schimb. Va dura ceva timp, pentru că

marina şi tribunalele nu vor lăsa o trădătoare de magnitudinea lui Rowland să scape de închisoare.

Încă furioasă pe pragmatismul lipsit de suflet al CIA, Agnes îi scuturase braţul de pe umăr.

— Deci Nathaniel putrezeşte în Rusia?

Nu-i păsa dacă îşi trăda afecţiunea faţă de Nate. Forsyth ridicase din umeri.

— Dacă FEBEII o pot identifica şi pe conducătoarea lui MAGNIT – o rusoaică adevărată, ilegală – atunci un schimb de spioni va putea fi aranjat rapid.

Forsyth ştia că era o mişcare cu bătaie lungă. Benford îl muştruluise pe Hearsey că nu se alesese nimic din planul de impregnare a telefonului operativ al DIVEI cu *metka,* praful spionilor, ca mod de a o depista pe SUSAN. Mai multe drumuri făcute în New York cu tehnicieni de la FBI care utilizaseră lămpi fluorescente în redacţiile unor reviste literare mici, progresiste şi cu orientări de stânga – *New Politics, American Prospect, Salon, New School Quarterly* şi *Harper's* – nu duseseră la niciun rezultat: nu se găsise nici măcar un grăunte de praf. Existase un moment de agitaţie când biroul unui editor strălucise slab sub lumina neagră, iar un agent special FBI recunoscuse că ştia că locul era plin de simpatizanţi comunişti, dar nicăieri în toată redacţia nu se mai găsise altă urmă de *metka*. Ulterior, Hearsey stabilise că răspunsul fals pozitiv fusese cauzat de urme infime de droguri recreaţionale, printre care cocaină, metamfetamină şi psilocibină din ciuperci. De aceea Benford concluzionase că SUSAN fie folosise un intermediar pentru a recupera telefonul din cimitirul din Village, fie nu-l atinsese fizic înainte să-l arunce în East River. Isteaţă tipa asta, SUSAN!

•

Audrey mai degrabă o simţi decât o văzu pe SUSAN aşezându-se lângă ea, pe bancă, în amurg. Cum se mai furişau blestemaţii ăştia de agenţi ilegali!

— Ai avut probleme să ajungi? o întrebă, ca de fiecare dată.

Audrey clătină din cap şi-i întinse o punguţă cu fermoar Ziplock în care se aflau stickul de memorie şi cele două discuri.

— Conţinutul este autoexplicativ, rosti ea. Mă aştept să fiu confirmată ca DCIA în maximum două zile. Va trebui să discutăm în mod prioritar chestiunea comunicării.

— Centrul îţi ştie solicitarea, răspunse SUSAN tăios.

— Ei bine, atunci ar fi cazul să acţioneze. În mai puţin de o săptămână voi fi însoţită non-stop de agenţi de securitate şi…

Pădurile întunecoase din ambele părţi ale podeţului erupseră, transformându-se într-un zid de lumină orbitoare. O voce bubui prin

megafon, ordonându-le femeilor să nu se mişte, era FBI-ul. Orbită de lumini, Audrey o auzi pe SUSAN lansându-se de pe bancă şi sărind de pe podeţ în smârcul puturos, împroşcând disperată în stânga şi-n dreapta. Glasuri răcneau, se auziră şi mai multe plescăituri, ba chiar destul de multe, iar Audrey, care nu reacţionase deloc din cauza luminii orbitoare (şi a incapacităţii înnăscute a unui tocilar de a recurge la mişcări fizice rapide), simţi mâini ce o prinseră de braţe şi auzi ţăcănitul cătuşelor pe încheieturi. Văzu că SUSAN lăsase stickul şi discurile pe bancă, iar agenţii FBI le strângeau acum şi le puneau într-o pungă de plastic pentru probe. Avea impresia că în jur se strânseseră sute de oameni în jachete albastre pe spatele cărora scria „FBI". Nu exista nici măcar o singură clipă în care o mână să n-o strângă de braţ.

Ar fi fost imposibil de descris şocul paralizant pe care-l simţi Audrey în timp ce era escortată înapoi peste podeţ, spre parcarea ce semăna deja cu un iarmaroc, cu lumini roşii şi albastre care pâlpâiau. Desigur, o parte din şoc o constituia surpriza ambuscadei în sine şi gândul terifiant că aproximativ 50 de agenţi speciali FBI stătuseră ascunşi, cu apa până la genunchi, în smârcuri, timp de ore bune înainte de întâlnire. De unde ştiuseră? Mintea precisă şi analitică a femeii era de asemenea zguduită de realitatea că cei 12 ani ai ei de spionaj inteligent şi calculat fuseseră detectaţi şi o irita profund faptul că nu ştia cum se procedase. Omuleţii aceia îndesaţi care vânau cârtiţe erau mai periculoşi decât păruseră. Valul final de disperare înveninată o izbi când se aşeză pe bancheta din spate a unui sedan FBI care duhnea a Aqua Velva, cu mâinile tot încătuşate la spate, iar portiera maşinii se trânti, închizându-se. Ştia că acesta era începutul unei perioade interminabile de interogatorii, procese şi publicitate, care avea să se termine în închisoare, plus sfârşitul catastrofal al vieţii ei de privilegii şi al statutului ei în marină. Nu simţea absolut nicio remuşcare, dincolo de faptul că avea să fie adusă în faţa Curţii Marţiale şi degradată. Lângă ea stătea o femeie agent special şi Audrey aruncă o privire apreciativă către profilul tineresc şi picioarele cu ciorapi de nailon. Agenta o zări şi o fulgeră din ochi. Acesta avea să fie de asemenea şi sfârşitul acelei părţi a vieţii ei, înţelese Audrey cu tristeţe, întrucât nu văzuse niciodată filme despre viaţa deţinutelor precum *Caged Heat* şi *Kittens Behind Bars.*

Viaţa ei se terminase, lumea ei era răsturnată cu fundul în sus şi avea cu siguranţă să îmbătrânească şi să moară în închisoare, dar când automobilul ieşi din parcare, Audrey se gândi în mod straniu la ce ar fi zis detestatul ei tată în acest moment. „Mai dă-l naibii!" Ea era amiral cu trei stele, iar el nu avusese niciodată un asemenea statut.

PĂSTRAMĂ CU SOS US NAVY

Topiți unt într-o tigaie, adăugați făină, sare și piper. Adăugați după aceea lapte și gătiți la foc mediu până când fierbe și sosul se îngroașă. Rupeți în bucăți fâșiuțe din felii subțiri de păstramă de vită și adăugați-le în sos. Serviți pe pâine prăjită.

38.

Fierăstrăul prezidenţial

— Adică îmi spui că n-a existat nicio eventualitate imaginabilă care să sugereze poziţionarea unei ambarcaţiuni de patrulare sau a unei bărci pneumatice pe râu, ţinând seama de faptul că ambuscada avea loc pe *o insulă-n mama mă-sii*? urlă Benford spre Charles Montgomery, şeful contrainformaţiilor FBI.

Benford tocmai fusese anunţat că femeia cu care se întâlnise amiralul Rowland sărise în smârc, depăşise prin apa adâncă până la coapse o duzină de agenţi speciali care încă nu împliniseră 30 de ani, ajunsese la mal şi scăpase peste Potomacul negru, în ceea ce agenţii speciali gâfâind credeau că fusese un caiac. Informaţia respectivă fusese confirmată când un caiac închiriat fusese găsit a doua zi dimineaţă, după reflux, abandonat pe un mal noroios, în apropiere de complexul de clădiri Washington Harbour în Georgetown. SUSAN dispăruse şi probabil că se întorsese deja în New York, unde edita articole preţioase şi pline de sine într-o revistă literară şi era posibil să fie în continuare activă operaţional pentru Direcţia S din SVR, sprijinind alte surse, examinând potenţiali agenţi în vederea racolării şi operând cutii poştale oarbe şi ascunzători de la Seattle şi până la Key West. Benford slobozi o înjurătură teribilă, gândindu-se cât de multe alte MAGNIT puteau opera cu impunitate pe teritoriul Statelor Unite.

Benford îi spusese lui Forsyth că aveau să aştepte şase luni, pentru a vedea dacă DIVA putea obţine dosarul lui SUSAN (numele reale ale agenţilor ilegalilor erau strict compartimentate în Direcţia S – nici chiar directorul SVR-ului nu avea acces imediat la liste – şi se consemna cu stricteţe numele ofiţerilor superiori care le solicitau identitatea). Acum, când Dominika era directorul SVR-ului, măsurile pentru protecţia ei trebuiau dublate şi triplate. Între timp, cei doi bărbaţi din CIA începură să se gândească la folosirea unui agent dublu ca momeală care să-i ofere DIVEI motive de a-i atribui lui SUSAN un caz nou. Întinderea unei curse pentru arestarea unui agent rus – a oricărui agent – figura în minţile tuturor, pentru ca Agenţia să poată aranja schimbul şi să-l elibereze cât mai rapid pe Nate. Gradul de urgenţă era real; de obicei, prizonierii nu prosperau în închisorile ruseşti.

Arestarea lui Audrey Rowland reprezenta, bineînţeles, un triumf al operaţiunilor de contrainformaţii pentru Benford, dar nu fusese trâmbiţată

în presă pentru a nu periclita situaţia lui Nash, aşa că se anunţă doar că se renunţase la amiral, făcându-se menţionarea vagă a unui abuz în serviciu. Nu numai că fusese eliminată o cârtiţă rusă activă din interiorul marinei americane, dar DIVA şi lista celorlalţi agenţi ruşi ai CIA se găseau iarăşi în siguranţă. Cu toate acestea, Agenţia rămânea în continuare fără director: nu existau candidaţi care să-l înlocuiască pe răposatul Alex Larson ca DCIA. Până la identificarea noilor candidaţi, fusese numit un director interimar. Iar acesta se întâmplă să fie împăunatul Frederick Farrell.

•

Două veşti bune îi întâmpinară în dimineaţa următoare: un ofiţer de caz din Staţia Moscova livrase fără probleme veioza pentru comunicaţii a DIVEI (un agent de susţinere rus îi transmisese pachetul DIVEI când aceasta îşi luase haina de la garderoba unui restaurant de lux, dându-l practic unuia dintre bodyguarzii ei să-l ducă în birou), iar Divizia de Contrainformaţii primise de la DIVA un prim mesaj test, ceea ce indica instalarea şi funcţionarea perfectă a echipamentului. Un al doilea mesaj (sosit de la Pentagon) informa că trupul unui cetăţean rus neidentificat fusese înmormântat în mare; sacul din prelată cu lest în care se afla corpul fusese aruncat în Marea Neagră sub drapelul SUA şi fusese salutat de o gardă de onoare formată din marinari americani. Benford transmise informaţia DIVEI, la Moscova, cu o sumbră satisfacţie.

Tranşa iniţială de rapoarte de la veioza de comunicaţii secrete a DIVEI a fost uluitoare prin perspectiva unică şi caracterul strict confidenţial. Procese-verbale ale Consiliului de Securitate, şedinţe săptămânale cu Bortnikov de la FSB despre misiuni de contrainformaţii împotriva unor ambasade străine, şedinţe ale comitetului executiv al preşedintelui, ale căror agende indicau că Putin era deja îngrijorat de o clasă muncitoare tot mai nemulţumită şi de apropiatele alegeri din Rusia, procese-verbale ale Consiliului de Apărare despre tehnologia rachetelor cu combustibil solid împărtăşită Iranului şi Coreei de Nord; cele mai recente statistici ale Băncii Centrale a Federaţiei Ruse, care notau disfuncţia economică endemică şi avertizau asupra stagnării financiare iminente; şi reacţia Kremlinului faţă de creşterea cooperării aliaţilor nord-asiatici cu Washingtonul împotriva expansionismului chinez în Pacific şi împotriva abaterilor cronice de la normele internaţionale ale nord-coreenilor. Plus, desigur, activităţile uzuale ale DIVEI – o sinteză executivă săptămânală a activităţii operaţionale a SVR-ului în toată lumea.

— O sută de ofiţeri de caz care ar lucra timp de zece ani n-ar putea culege genul ăsta de informaţii, se lăudă Benford.

El ordonă înfiinţarea a patru compartimente separate pentru rapoarte,

astfel ca majoritatea informaţiilor DIVEI să pară că ar fi provenit din mai multe surse.

•

În Moscova, situaţia era mai puţin veselă. Putin convocă o şedinţă restrânsă. În sala lui privată de şedinţe, cu Bortnikov, Patruşev şi Dominika, după ce în presa americană începură să apară articole care devoalau arestarea pentru spionaj a unui amiral din Marina USA. Dominika se aştepta ca ea să fie ţinta principală a mâniei preşedintelui, întrucât sugerase o reţea de contrainformaţii mai destinsă pentru a identifica POTIRUL, care avusese ca rezultat, unul nefericit, fuga şi dezertarea presupusei adevărate cârtiţe (Gorelikov). Acum, după arestarea lui MAGNIT, oportunitatea distrugerii Agenţiei Centrale de informaţii fusese ratată, însă Putin îi muştrului pe toţi trei în mod egal, iar haloul lui albastru era luminos de emoţie. În cadrul celor mai multe şedinţe, liderul rus ridica rareori glasul când îi admonesta pe incompetenţii care conduceau industriile de stat, care gestionau prost sectoare din economie sau care sifonau miliarde din companii cu preţul eficienţei şi productivităţii, dar în seara asta preşedintele răcnea de-a dreptul.

În seara asta, Putin zbierase la Patruşev: „*Negó kak ot kozlá moloká*", că era la fel de util ca ugerul pentru un taur. Îi spuse scandalizatului Bortnikov: „*Mne nasrát*, *cito tî dúmaeş*", că nu dădea doi bani pe ideile lui, şi, întorcându-se către Dominika, o apostrofă că munca ei era „*porót ciuş*", literalmente rahat de câine. Îi fulgeră din priviri pe cei trei, care stăteau tăcuţi în jurul mesei din mahon încrustată cu steaua sovietică, şi le spuse că toate injuriile acelea nu se puteau compara nici pe departe cu acţiunile disciplinare ce ar fi fost aplicate în anii 1930 de *Vojd* cel negru, de Conducător, Iosif Vissarionovici Djugaşvili, tovarăşul Stalin.

Stând la masă cu mâinile încrucişate în faţă, Dominika aprecie ca pe o notă pozitivă faptul că primea remarcile disprețuitoare ale preşedintelui în egală măsură cu ceilalţi doi. Asta sugera că Putin o considera un membru plin şi egal al celor Trei Mari din Consiliu, un indicator important pe care să-l transmită lui Benford cu privire la statutul ei superior. Poate că Putin calculase că, întrucât Gorelikov dezertase în Occident şi probabil consilia CIA în toate privinţele, el avea nevoie de perspectiva cosmopolită a Egorovei pentru a contracara permanentele atacuri ale americanilor. Nimeni din partea aceasta sau cealaltă a vechii Cortine de Fier nu uita vreodată că agentul dublu britanic Kim Philby, pe lângă epopeica sa trădare a serviciului secret MI6, consiliase frecvent membrii KGB-ului în cei 25 de ani ce urmaseră dezertării lui la Moscova în 1963, încercând să explice idiosincraziile naţionale şi vulnerabilităţile culturale ale britanicilor şi ale

serviciului lor de spionaj extern. Dezertorii cu adevărat buni continuă să vorbească multe decenii şi toţi presupuneau că Gorelikov va proceda la fel.

Putin observă că Dominika purta colierul de perle pe care i-l dăruise – femeia se întreba dacă ADN-ul lui Gorelikov continua să mai dăinuie între perle – şi expresia lui anterior ameninţătoare se destinse puţin, aruncându-i un surâs abia schiţat, care nu le scăpă lui Bortnikov şi Patruşev. Nu era deloc bine, mai ales dacă se răspândea zvonul că directoarea SVR-ului purta *chemise cagoule* pentru preşedinte. În Şcoala de Vrăbii, asta însemna că erau intimi, cu trimitere la cămaşa de noapte lungă a femeilor din Evul Mediu, care avea o singură gaură modestă, cu broderie, pentru copulaţie, precursoarea medievală a lenjeriei decupate inghinal. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple.

•

Cu o seară înainte, după întoarcerea lor de la Capul Idokopas, preşedintele o vizitase pe Dominika în noul ei apartament de pe Kutuzovski Prospekt, urcând cu ascensorul din garajul subteran. În aparenţă sosise pentru a discuta despre activitatea de contrainformaţii, dar în mod evident preşedintele dorea o nouă partidă cu ea. Putin clocotea în seara aceea – era ziua arestării lui MAGNIT şi trecuseră patru zile de la dispariţia lui Gorelikov –, cu toate acestea, grijile nu-i afectară deloc performanţa de dulgher între cearşafuri: fierăstrăul prezidenţial a fost mânuit din nou cu fermitate, însă fără inspiraţie, lăsând-o pe Dominika să viseze cu ochii deschişi la Nate şi să se întrebe dacă ar fi putut risca să-l viziteze în închisoare. Nate se afla în Butîrka, dar în aripa pentru deţinuţi politici, care erau trataţi ceva mai blând. Asta nu însemna câtuşi de puţin că ar fi fost în afara oricărui pericol; avocatul disident Serghei Magniţki murise în acelaşi bloc de celule din Butîrka după ce fusese bătut, iar apoi i se refuzase tratamentul medical. Dominika îşi stăpâni impulsul de a ridica subiectul unui schimb de spioni care să-l implice pe Nash cât timp era în pat cu Putin, în primul rând fiindcă preşedintele nu era sensibil la euforii postcoitale.

După partida de sex, seara nu luă sfârşit, deoarece, în mod neobişnuit, preşedintele zăbovi ca să flecărească, aşa că Dominika intră în noua ei bucătărie spaţioasă purtând un furou negru din bumbac cu decolteu în V, lung până la genunchi, cu o bretea subţire atârnându-i neglijent pe un umăr şi cu părul legat cu panglică. Nu purta pe dedesubt tanga neagră din mătase, pentru eventualitatea în care lui Volodea i-ar fi plăcut o partidă pe masa din bucătărie (*Numărul 81, „Sosul Bèchamel se îngroaşă doar prin amestecare"*) înainte de plecare.

Aşezat pe un scaun modern de bar în bucătăria de lux din piatră şi lemn, Vladimir Putin era mulţumit. Titlurile din mass-media despre arestarea lui

Audrey Rowland nu-l preocupau în mod deosebit, oricât de grea ar fi fost această pierdere. Asemenea ştiri senzaţionale erau bune pentru imaginea Rusiei, erau bune pentru imaginea *lui* de *mujestvennîi*, liderul viril care conducea spioni în toată lumea. Întreg mapamondul avea să ştie că serviciile secrete ale Rusiei erau prădători omniscienţi la vârf, ce se puteau infiltra în guvernele inamicilor săi şi le puteau descoperi secretele, pentru ca el să-şi poată exercita voinţa asupra lor. Desigur, soarta spionilor se putea răsturna, dar lui Putin îi făcea plăcere să vadă cum străinii – guverne, sau companii, sau indivizi – îşi moderau comportamentul de teama mâniei sale. Măsurile lui active creau discordii de durată în Occident, cu cost minim, iar dacă el ar fi dorit să detroneze un politician american, ar fi fost suficient să lanseze un e-mail necodificat stânjenitor prin WikiLeaks, condusă de naivul acela apatic care se ascundea în mărunta ambasadă din Londra a unei ţări latino-americane. Isteria politică partizană care pusese stăpânire pe societatea americană avea să facă restul.

Iar el îşi urma purtarea agresivă cu Egorova, care era un bonus delicios. Privi picioarele Dominikăi când ea se ridică pentru a ajunge la un dulăpior suspendat şi văzu cum se flexară muşchii gambelor de balerină când stătea în vârful degetelor. Preşedintele nu lua în seamă bârfele şoptite pe coridoarele Kremlinului potrivit cărora cei doi împărţeau acelaşi pat. Nimeni n-ar fi cutezat să rostească cu glas tare astfel de bârfe care validau pur şi simplu că SVR-ul era al lui, tot aşa cum FSB-ul era al lui, tot aşa cum *siloviki* erau ai lui.

Lângă şampania georgiană pe care o deschisese, Dominika încropi rapid câteva apetitive mediteraneene, cu ingrediente disponibile doar în magazinul special pentru guvern de la parterul clădirii ei: inimi de anghinare marinate cu capere şi măsline pe bruschetta făcute la cuptor, un *contorno* pe care ea îl gustase prima dată în Roma când se întâlnea cu Nate. Pe atunci erau proaspăt îndrăgostiţi unul de celălalt şi se hrăneau reciproc cu degetele, chicotind şi bând vin Asti. Îşi dădu seama că gândurile îi reveneau întruna la *Neit* al ei. „Ai grijă ca ţarul să nu ţi-o citească pe chip".

Se aplecă să scoată tava din cuptor şi simţi ochii bărbatului pe pulpele ei. Era timpul să-şi susţină partitura. Era mai bună decât el în privinţa asta, totuşi trebuia să fie precaută. Adoptă adresarea mai oficială:

— Domnule preşedinte, ţinând seama de evenimentele petrecute în ultimele patru zile, am o sugestie pe care aş dori s-o examinaţi.

Puţin sorbi din paharul de şampanie pe care i-l umpluse.

— Recomand ca americanul să fie mutat din Butîrka într-o casă conspirativă, unde să poată fi ţinut sub supraveghere strictă şi unde să poată continua fără întreruperi interogatoriile de nivel redus al unei echipe

speciale.

Preşedintele o privi pieziş.

— De ce l-am lipsi pe american de disconfortul închisorii? întrebă el.

— CIA nu s-a dat în lături să plănuiască o operaţiune de salvare din complexul de la Marea Neagră. Nu mi-ar plăcea să încerce acelaşi lucru în Moscova. Nu ar fi imposibil. Gardienii din penitenciare sunt prost plătiţi şi mulţi sunt corupţi.

Putin se uită la silueta ei care se întrevedea sub furoul negru, la vinişoarele albăstrui fine ce-i traversau decolteul. Delicioasele inimi de anghinare ce sfârâiau în cuptor miroseau apetisant.

— Putem discuta subiectul la şedinţa de mâine dimineaţă. Vreau să stau de vorbă cu voi trei. La ora opt. Să discutăm toate soluţiile variabile de securitate.

Exista un motiv pentru care Putin zăbovise în apartamentul femeii, sorbind şampanie şi urmărindu-i curbele feselor când Dominika se mişca prin bucătărie. Putin ştia detalii pe care ceilalţi nu le cunoşteau şi intenţiona să facă şedinţa de a doua zi cât mai neplăcută, deoarece lucrurile trebuiau zgâlţâite serios, poate chiar să recurgă la epurări şi destituiri. Mai făcuse asta cu Consiliul său şi venise timpul s-o facă din nou. Zgâlţâirea – cel puţin în cazul doamnei general Egorova – putea să-nceapă în seara asta. Se întinse şi o înşfacă de păr, o trase mai aproape de el şi o privi în ochi. Dominika îi susţinu uitătura fără să clipească şi-l lăsă să-şi împletească degetele în părul ei, dar în acelaşi timp se închipui aplicându-i o singură lovitură brutală – un procedeu din *Sistema* – în falcă. Oare avea să-i împingă capul în poala lui? Bărbatul îi ţinu încheieturile la spate cu o mână şi o trase mai aproape, astfel că buzele li se atinseră. El îşi strecură un apetitiv în gură şi zâmbi.

Dominika simţi cum furia îi clocoteşte în corp, pornind din măruntaie, totuşi rezistă impulsului elementar de a se desprinde de acest *neznatnîi*, acest om de rând insolent, cu aere imperiale. Dacă el voia ca Dominika să-şi coboare gura în poala lui, avea să-şi folosească dinţii şi să-i scuipe-n faţă propria lui bărbăţie retezată în timp ce mesteca *hors d'oeuvres.* „Aşteaptă! Asta-nseamnă doar cinci minute de umilire. În cele din urmă, tu-l vei doborî".

•

Dar în dimineaţa următoare, văzându-l pe Putin furios în sala de şedinţe, situaţia se schimbă. Cuvintele drăgăstoase ale Dominikăi – femeia îi gângurise *kroşka,* dragule, dulceaţă, scumpule, în noaptea trecută – erau o amintire îndepărtată, iar ea uitase de acum de durerile inghinale. Volodea redevenise califul cu ochi albaştri, dur şi serios.

— MAGNIT a fost demascată, a fost compromisă o agentă valoroasă care a

fost pregătită timp de 12 ani! strigă Putin. Şi niciunul dintre voi n-a avut inteligenţa de a gestiona cazul astfel încât să împiedicaţi arestarea ei!

Pocni violent şi teatral cu palma în tăblia mesei.

Cu haloul său galben uleios, Patruşev se lăsase pe spate în scaun. Dominika aşteptă inevitabila minciună. Nikolai se uita când la preşedinte, când la colegii săi.

— Domnule preşedinte, rosti el, trădarea şi dezertarea lui Anton Gorelikov nu puteau fi prevăzute. MAGNIT era cazul lui şi el nu împărtăşea cu noi detalii operative. Nici măcar n-o informase pe Egorova despre agentă. După ce Anton a dezvăluit totul şefilor lui din CIA, niciuna dintre operaţiile noastre nu mai poate fi sigură. Trebuie să întocmim o evaluare completă a daunelor pornind de la cantitatea de informaţii pe care le deţinea. Cert este că avea numeroase informaţii.

Dominika simţi că o furnică scalpul; indirect, Patruşev îl critica pe Putin însuşi pentru că avusese atât de multă încredere în Gorelikov.

Putin îi cercetă pe rând cu privirea.

— Strălucitorii mei *ţaredvorţî,* curtenii mei loiali, rosti el cu ironie evidentă. Gorelikov n-a dezertat, ci a fost răpit.

Sala de şedinţe se cufundă în tăcere; cei trei rămaseră nemişcaţi, întrebându-se dacă pasiunea preşedintelui de a citi gândurile şi a prezice viitorul se manifesta acum de-a dreptul psihopatic. Dominika îşi ţinu răsuflarea şi se întrebă de unde ştia Putin acest lucru*. Însemna oare că o suspecta şi pe ea*? În cele din urmă, Bortnikov întrebă:

— Răpit… de către cine? Cu tot respectul, domnule preşedinte, este o ipoteză insolită.

— Răpit, luat ostatic, asasinat – nu contează, replică Putin furios. Noi am fost ţinta unei operaţiuni CIA extrem de diabolice, o înşelătorie fără paralel după apogeul Războiului Rece.

Ţarul îşi educa profesioniştii.

FSB-ul lui Bortnikov era responsabil pentru securitatea internă. De unde avea preşedintele informaţia asta? Acesta era terenul de joc al FSB-ului, teritoriul său. Haloul lui Bortnikov pulsa agitat.

— Ce înşelătorie? întrebă el.

Puţin pufni dispreţuitor.

— CIA l-a înlăturat pe Gorelikov – l-a împuşcat, l-a otrăvit, l-a aruncat la rechini, nu contează cum s-a procedat – pentru ca noi să conchidem inevitabilul.

— Imposibil, rosti Bortnikov. Ştiţi cum sunt plănuite şi implementate asemenea operaţiuni. Îl cunoaşteţi pe Principalul Inamic. Cum aţi putea crede…

Putin ridică o mână.

— CIA l-a înlăturat pe Gorelikov pentru a ne face să credem că el este POTIRUL şi că a dezertat. Arestarea lui MAGNIT a sosit imediat după aceea – o coincidenţă bine sincronizată, nu? Eu v-o spun însă categoric: Gorelikov nu poate fi cârtiţa. POTIRUL continuă să fie printre noi.

Fără să ştie de ce, Patruşev încuviinţă aprobator ca una dintre păsările de jucărie cu capul din pâslă ce se vindeau în chioşcurile din parcul Gorki.

— Pe ce vă bazaţi această teorie? întrebă Bortnikov, străduindu-se să păstreze un minimum de respect.

Dominika vedea că era furios pe Patruşev, un adevărat *podhalim,* un lingău ordinar.

— Pe un singur lucru, zise Putin. Gorelikov a conceput, a plănuit şi a gestionat operaţiunea *Kataklizm* de eliminare a lui Alex Larson.

Tăcere. Toţi îl priviră şocaţi pe preşedinte. Ei ştiau tot ce se întâmpla în Federaţia Rusă, dar niciunul nu mai auzise asta până acum. „L-a eliminat pe Larson? Dumnezeule!" Dominika ştia că tocmai auzise cel mai exploziv secret al serviciilor de informaţii din deceniul acela: complicitatea Kremlinului în presupusa moarte accidentală a DCIA american.

— Gorelikov a plănuit moartea lui Larson? şopti ea. Americanii o ştiu? Va fi *bedstvie*, calamitate, când se va afla.

„Când le voi spune eu".

Lui Putin nu-i păsa; surâdea încântat văzându-le neliniştea pe chip şi haloul îi strălucea. Nu era el ţarul? Nu conducea el *Novorossia*?

— Niciun agent aflat sub controlul CIA nu va plănui şi nu va participa la asasinarea propriului său director fără să avertizeze Langley şi să dejoace complotul, rosti el. Poate că alte servicii sunt dispuse să-şi martirizeze oamenii, dar americanii n-o fac niciodată. Chinezii poate, nord-coreenii cu certitudine, iar Stalin fără să clipească. Nu însă şi yankeii.

— Prin urmare, adevăratul POTIR continuă să fie activ? întrebă Patruşev.

Nu părea deloc interesat de enormitatea operaţiunii *Kataklizm*, a unei crime la nivelul conducerii statului. Dorea numai să-i facă plăcere preşedintelui, dorea să fie de acord. Putin încuviinţă încet din cap.

— A fost o mişcare inteligentă. Noi toţi am presupus că Gorelikov este POTIRUL şi de aceea adevăratul POTIR se află în siguranţă. Cunoaşteţi toţi Jocul. Noi înşine am întreprins asemenea înşelătorii. Moartea lui Alex Larson dovedeşte că Gorelikov nu putea fi agent american. Succesul lui în operaţiunea *Kataklizm* îl exonerează.

— Şi POTIRUL? murmură Patruşev.

Chipul lui Putin se schimbă din povestitor surâzător în acuzator flegmatic.

— Voi trei, rosti el privindu-i, trebuie să vă puneţi între voi această întrebare.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule preşedinte? se încruntă Bortnikov, rămas ca înlemnit.

„Că-l suspectează pe unul dintre noi", se gândi Dominika. „E de mirare că n-a împărţit pistoale încărcate cu gloanţe oarbe ca să vadă cine pe cine ar împuşca. Bun, ce ar face *bratok*? Ce ţi-ar spune el? Dacă nu-ţi păstrezi calmul, dacă nu le împărtăşeşti scandalizarea, te vor suspecta". Aidoma unui somnambul care se îndreaptă spre marginea unei stânci, Dominika se auzi rostind:

— Ofiţerul american, Nash, el este cheia. El ştie cu siguranţă detalii importante, fără îndoială, chiar şi adevărata identitate a POTIRULUI. Este timpul să înceapă interogatoriul în forţă.

„*Idiotka*, roagă-te să nu-i fi semnat sentinţa la moarte".

Putin aprobă mulţumit.

— Aşa să fie şi să nu mai aud nimic despre case conspirative confortabile sau schimburi între spioni, zise el, aţintindu-şi degetul spre Dominika. Dumneata vei conduce, dar vreau să fiţi toţi trei acolo. În cameră cu el. Vreau numele pe care americanul îl ascunde în spatele dinţilor. Nu-mi pasă cum îl obţineţi, dar să-l obţineţi. Echipa medicală este deja la Butîrka şi aşteaptă. Acum plecaţi.

Toţi ştiau că trebuiau să-l depăşească în nemernicie pe nemernic pentru a-şi dovedi nevinovăţia. În cazul lui Putin, nevinovăţia demonstrabilă nu conta; el dorea pur şi simplu să învinuiască pe cineva.

•

În luna aceea, Lucius Westfall se alătură oficial Directoratului Operaţiuni şi în curând avea să înceapă instruirea şi antrenamentele operaţionale la Fermă, aşa cum Nate, Gable, Forsyth şi toţi făcuseră înaintea sa. După Fermă, Westfall urma să înceapă cursuri de limba rusă, ca pregătire pentru prima lui detaşare la Moscova. Ironia respectivă nu-i scăpă lui Benford, şi nici lui Forsyth, care-l urmăreau cu simpatie.

În timp ce o nouă şi destul de disperată căutare de candidaţi pentru funcţia de director CIA agita apele politice din Washington, directorul interimar îl chemă pe Benford în biroul său.

— Rob Farbissen, fostul şef de cabinet al senatoarei Feigenbaum, mi-a spus că, în cursul briefingurilor pregătitoare ale candidaţilor DCIA, i-ai indus în eroare şi le-ai ascuns în mod evident şi deliberat informaţii legate de agenţi. Duchin, de la Biroul de legătură cu Congresul, coroborează aceste acuzaţii. Ţi s-a ordonat în mod expres să-i informezi complet pe candidaţi, fără niciun fel de rezerve.

Farrell aranjă mapa de pe biroul lui altfel imaculat.

— Noi conduceam o investigaţie de contrainformaţii, răspunse Benford cu o oboseală infinită. După investigaţii exhaustive, am fost convins că unul dintre cei trei candidaţi spiona pentru Moscova. S-a dovedit că am avut dreptate. În nici 48 de ore era să avem o cârtiţă rusă ca director al Agenţiei. Ea a fost motivul asasinării lui Alex Larson.

Farrell se strâmbă.

— Chiar nu poţi renunţa la obsesia asta cu Larson! Eşti de-a dreptul ridicol. Toate astea sunt speculaţii şi ele nu te scuză absolut deloc pentru neglijenţă. Sau pentru nesubordonare. Ai fost toată cariera un excentric irascibil şi necontrolat. De ce crezi oare?

Benford strânse din umeri.

— Nu ştiu, zise el. Bănuiesc că, spre deosebire de tine, nu m-am obişnuit niciodată să trag limbi.

Farrell se ridică brusc, roşu la faţă, şi izbi cu pumnul în birou.

— Asta a fost! răcni el. Eşti concediat, începând chiar din clipa asta, dat afară din Serviciu! Du-te-n vizuina aia de şobolan căreia-i spui „birou" şi strânge-ţi obiectele personale, iar doi ofiţeri de la Securitate te vor escorta afară din clădire. Poţi să le predai lor ecusonul – şi adio!

Benford părăsi cabinetul directorului fără niciun cuvânt, dar până când cele două blazere albastre îl escortară prin turnichetul de la intrarea nordică, 200 de angajaţi erau înşiruiţi pe toată lungimea atriului şi-l aplaudau. Benford se strâmbă spre mulţime şi flutură o dată din braţ, apoi se întoarse, îşi desfăcu ecusonul de pe buzunarul rupt al hainei, îl întinse unui bărbat din Securitate şi ieşi pe uşile automate ce şuierară, închizându-se după el. Din clipa aceea, lui Simon Benford nu i-ar fi fost mai uşor să intre în Cartierul General CIA decât i-ar fi fost lui Vladimir Putin.

APETITIVUL DIN ANGHINARE AL DOMINIKĂI

Într-un vas mare, amestecaţi inimi de anghinare marinate, măsline Kalamata fără sâmburi, capere, roşii tăiate în sferturi şi usturoi zdrobit, vin alb, ulei de măsline, sare şi piper. Întindeţi amestecul pe o foaie de copt şi daţi-l la cuptor până când roşiile se înmoaie. Stropiţi cu ulei de măsline, săraţi şi puneţi deasupra frunze de busuioc rupte. Serviţi pe bruschetta.

39.

Camera de interogatorii nr. 3

Închisoarea Butîrka. Nate a fost escortat în jos pe scări din celula sa de doi gardieni, care aveau grijă să nu-l tragă de braţul stâng, aflat într-un bandaj ghipsat scurt, şi nici de degetul mic pansat şi cu atelă, ceea ce era bine, deoarece îl durea toată partea stângă a corpului. L-a surprins faptul că nu au intrat într-o cameră standard de interogatorii de la parter, cu obişnuita masă, scaune din oţel, portretele lui Marx şi Lenin şi omniprezenta vază cu trandafiri, care ascundea, bineînţeles, un microfon. De data asta au coborât în subsolul umed şi rece de la nivelul trei subteran, cu pereţi verde-pal ce se cojeau şi uşi din oţel ciobit, care nu ofereau niciun indiciu despre ce sau cine zăcea în spatele lor. Nate se gândi că era probabil primul ofiţer CIA care ajunsese pe coridorul acesta fără ferestre. Domnea o tăcere absolută când gardienii s-au oprit în faţa unei uşi pe care scria OPROS 3, „camera de interogatorii nr. 3".

Şi ce mai cameră de interogatorii! Încăperea era mare şi semăna cu o sală de operaţii chirurgicale, cu gresie albă pe jos şi faianţă de aceeaşi culoare pe pereţi, până mai sus de înălţimea pieptului. Mirosea a dezinfectant şi lumina era orbitor de albă. Câteva măsuţe cu rotile erau înşiruite lângă peretele îndepărtat, iar într-un colţ stăteau grupate suporturi pentru iluminat, circulare şi masive, din oţel inoxidabil, tot pe rotile. Lângă peretele opus se găsea un scaun straniu de solitar, ce părea făcut din aluminiu vopsit, cu spătar înalt şi tetieră, braţe netede, lungi, şi rotile. Vopseaua albă a scaunului era cojită pe alocuri şi decolorată, mai ales pe picioarele din faţă, braţe şi spătar. Aflat singur în colţul său, părea un scăunel înalt pentru copilaşi din secolul al XVIII-lea, care fusese abandonat. După ce intră, Nate zări în spatele lui o galerie improvizată din cinci scaune de lemn. În mod uzual, interogatoriile nu aveau spectatori, dar poate că acestea se aflau aici pentru cei care se instruiau ca anchetatori, pentru a învăţa subtilităţile meseriei lor. Plasarea observatorilor chiar în încăpere, ca să audă, să vadă şi să miroasă în direct procedurile, în loc să se ascundă în spatele unor oglinzi unidirecţionale, era o bestialitate tipic rusească.

Gardienii îl împinseră pe Nate într-un scaun din lemn cu spătar drept şi rămaseră în spatele lui, ţinându-şi mâinile pe umerii săi. Nash văzu că în tocurile de la centură purtau pistoale automate OTs-27 Berdiş, de calibrul 9

mm. Se aplecă puţin în faţă, ca să se uite pe lângă ei, spre restul sălii, dar îl traseră imediat înapoi, lipindu-i spinarea de spătar. Văzu dulapuri cu uşi din sticlă, pline cu eprubete şi instrumente chirurgicale aşezate ordonat pe ţesături sterile. În centrul încăperii era o masă de oţel inoxidabil, cu ţevi pentru drenaj în colţuri, care duceau la rigole din podea, în mod clar pentru legişti, care să efectueze autopsii. Lui Nate nu-i plăcu pardoseala din gresie cu striaţii, care era uşor denivelată, astfel încât cobora spre o jumătate de duzină de scurgeri aflate pe perimetrul sălii. Nu-i plăcu nici bateria auto de camion de pe un şasiu rulant, cu un vălmăşag de cabluri înconjurate în jurul mânerelor, abia vizibile, rezemată de un dulăpior. Locul echipamentului aceluia ar fi fost într-un atelier auto murdar, menit pentru pornirea forţată a unor camioane, nu într-o sală de operaţii imaculată. Inima lui Nate începu să bată mai repede când îşi imagină scopul bateriei. „Mai bine ignoră blestemăţia!”

În ciuda braţului şi a degetului, se găsea într-o formă relativ bună. Ajunsese la concluzia că Benford lansase o poveste capcană în mai multe variante, pe care le-o spusese candidaţilor la funcţia DCIA. Cu puţin noroc, Dominika anunţase Langley, iar el spera că o făcuse la timp pentru a preveni o catastrofă. Nate accepta că aceasta era tactica radicală a lui Benford, de folosire a tuturor resurselor în vederea găsirii cârtiţei, şi înţelegea că el fusese utilizat ca o „coadă de şopârlă”, adică un agent dispensabil, sacrificat pentru protejarea unor active mai importante. După interogatoriul din căbănuţa aflată în complexul lui Putin, n-o mai văzuse pe Dominika şi era îngrijorat ca nu cumva să fi fost compromisă de cârtiţă. Îl îngrijora de asemenea situaţia lui Agnes şi spera că poloneza ieşise în siguranţă din Rusia. Nu! Dacă totul fusese demascat, era puţin probabil să-l mai supună torturii. Aşadar, mai avea încă agenţi de protejat. Dacă asculta cu multă atenţie, se aştepta să poată întrezări pasiv din întrebările anchetatorilor stadiul vânătorii cârtiţei şi situaţia securităţii Dominikăi.

Evitând să se uite spre bateria auto, Nate se strădui să se pregătească mintal şi fizic pentru apropiatul ciclu de interogatorii. Probabil că aveau să încerce din nou să utilizeze droguri, dar se gândea că va putea rezista, cu puţin noroc şi disciplină. El ştia că, dacă Dominika va avea vreo influenţă în gestionarea interogatoriului, va reuşi să menţină la minimum suferinţele fizice şi să limiteze numărul şedinţelor de interogatoriu cât mai mult, până ce Langley aranja un schimb de spioni. Nu trebuia totuşi să-i ţină prea mult partea, pentru a nu trezi suspiciuni. Asta era esenţial.

Nate era convins că va supravieţui, indiferent ce ar fi avut ruşii în minte. Era prizonier în Moscova lui Putin, dar trăiau într-o epocă modernă şi, potrivit unui protocol strict, ofiţerii de informaţii din serviciile oponente nu

erau lichidaţi. Era adevărat că Putin eliminase sute de disidenţi ruşi, dar niciun ofiţer operativ din servicii rivale.

Nate mai ştia că urma să treacă destul timp până când Departamentul de Stat avea să-şi mute fundurile îmbrăcate în pantaloni eleganţi pentru a începe discuţii despre eliberarea lui. Putea să rămână închis un an, cinci ani, zece ani, dar CIA n-avea să renunţe niciodată să încerce să-l readucă acasă. Când se va întoarce la Langley, îl vor aştepta medalii, o promovare, posibilitatea de a opta între misiuni, dar cariera lui luase sfârşit. Acoperirea îi fusese distrusă şi avea să fie considerat prea afectat psihologic. Până atunci, visă el cu ochii deschişi, era posibil ca Dominika să fi terminat cu SVR-ul şi să fie gata să se retragă şi să dispară împreună într-o locaţie idilică. Ar fi fost un drum al naibii de lung pentru a începe o viaţă nouă împreună, însă aşteptarea ar fi meritat. Deocamdată, Nate intenţiona să le ofere anchetatorilor săi cât mai multe aiureli. Ştia că de acum ruşii îl identificaseră probabil ca fiind Nathaniel Nash, ultimul ofiţer de caz al generalului Korcinoi, unul dintre cei mai buni agenţi ai CIA-ului în Moscova timp de 14 ani. Şi ştiau probabil că Nash vorbea fluent rusa, ceea ce îi irita şi mai mult.

Toate speranţele într-un final civilizat în beciul închisorii Butîrka se evaporară când în camera de interogatorii nr. 3 intră sergentul Iosip Blohin. Purta o uniformă de camuflaj şi bocanci de luptă lustruiţi. O centură din plasă de nailon verde îi încingea mijlocul, strânsă cu o cataramă metalică pe care se vedea emblema Speţnaz cu paraşuta şi pumnalul. Uniforma era scrobită şi călcată, dar nu purta însemne de armă sau rang. Părul rar îi era pieptănat spre spate peste capul ca un glonţ, fruntea cu cicatrici strălucea mat în luminile puternice din sală şi braţele groase ca picioarele de porc îi atârnau pe lângă corp.

Se apropie de scaunul lui Nate şi se aplecă mult spre el, astfel că feţele lor erau despărţite de numai câţiva centimetri. În mod inexplicabil, Blohin mirosea a kerosen – clar şi pătrunzător, dar nu complet neplăcut.

— *Sudba* face să ne reîntâlnim, americanule. Cum spui asta în engleză? rosti Blohin cu croncănitul lui grav.

— Soarta, răspunse Nash în engleză. Te-ai mai întors în Turcia de când am vorbit ultima dată?

— Nu-i doar soarta, yankeule, zise Blohin. *Sudba* mai înseamnă şi „pieire”.

Nate îl privi în ochi.

— A ta sau a mea? Sau a maiorului Şlikov?

Blohin le făcu semn gardienilor care stăteau în spatele lui Nate să-l mute în scaunul înalt, vechi şi ciobit, şi să-l aducă în centrul sălii, sub o lumină mare de bloc operator. Gardienii legară încheieturile lui Nate de braţele netede ale scaunului şi gleznele de picioarele din faţă ale scaunului cu

coliere din plastic transparent, pe care Blohin le strânse la maximum. Papucii din pâslă îi fură smulşi din picioare. În jurul pieptului i se trecu o curea de piele pătată de sudoare, strânsă la spate cu o cataramă. Nu se putea clinti, dar putea să respire fără greutate. Înţelese că s-ar putea să urmeze ceva mai rău decât anticipase: legăturile acelea sugerau că vor încerca tehnici extreme, care l-ar fi putut face să cadă din scaun dacă n-ar fi fost legat. Poate că avea să fie primul ofiţer CIA din istoria Războiului Rece torturat cu adevărat în beciul din Butîrka. Poate că la întoarcerea acasă va primi un Premiu Trailblazer.

Testă legăturile şi se legănă în scaun, astfel că-l făcu să înainteze uşor pe rotile peste podeaua neregulată, tocmai când uşa se deschise şi intrară trei bărbaţi şi o femeie, toţi persoane importante judecând după poziţia de drepţi luată de gardieni. Nate răsuci capul ca să vadă. Femeia era Dominika, îmbrăcată într-un taior negru şi ciorapi negri; în jurul gâtului purta un ecuson de vizitator în închisoare, care se legăna în timp ce înaintă, cu tocurile ţăcănind aritmic pe gresii din cauza şchiopătatului uşor. Era ca un vis, s-o vadă acum, aici, în felul ăsta. Părul îi era strâns în coc, ca întotdeauna, şi ochii li se întâlniră pentru o clipă. Ar fi fost absolut natural pentru ea să vină la scaunul lui Nate, să-l sărute pe buze, să ordone să-i fie tăiate legăturile şi să-l scoată din beci, pe poarta din faţă, în timp ce-l ţinea de mână. I-ar fi aruncat o *hren*, o mustrare de genul: „*Duşka,* dar nici măcar asta nu poţi să faci fără ajutorul meu?" Bărbatul simţi urma vagă a parfumului ei Calèche, peste izul de dezinfectant carbolic. Auzi hârşâit de picioare de scaune în spatele lor, după care Blohin îi trase scaunul înapoi în mijlocul sălii, astfel ca să nu-i poată vedea pe vizitatori; Nate îi recunoscuse imediat pe Bortnikov şi Patruşev, fostul şi actualul director al FSB. Troica era completată de Dominika, în calitate de director al SVR. Oficialii aceştia veniseră pentru a asista la interogatoriul său? Nu mai auzise de aşa ceva. Pesemne Kremlinul intrase în panică sau poate că Benford o prinsese pe MAGNIT, iar ei nu ştiau cum procedase şi erau disperaţi să identifice cârtiţa americanilor. Nate îşi spuse că trebuia să fie extrem de atent, deoarece cârtiţa se afla chiar în încăperea asta, era cea cu picioare frumoase. Trebuia s-o protejeze cu orice preţ.

Nu avea de unde să ştie că situaţia era mult mai gravă. După ce fuseseră admonestaţi de Putin şi informaţi că nu Gorelikov fusese cârtiţa, cei trei şefi ai Serviciilor fuseseră escortaţi la limuzinele lor oficiale şi duşi separat la Butîrka pentru a asista la interogarea ofiţerului american din CIA. În mod instinctiv, se feriseră unul de celălalt pentru a nu se contamina şi nici nu vorbiseră între ei. Mintea Dominikăi era ca în ceaţă; nu mai ţinea minte drumul până la Butîrka pe străzile Moscovei, nu-şi mai amintea ceaiul servit

în sala de protocol de către directorul penitenciarului, nu-şi amintea paşii ce ţăcăniseră răsunător pe coridoare interminabile şi scări pline de gunoaie. Creierul i se limpezise când intrase în încăperea albă şi-l văzuse pe Nate în scaun, cu haloul purpuriu strălucind puternic. Stomacul îi tresărise după aceea când dădu ochii cu Blohin şi aripile lui negre, aşteptând să înceapă. Folosirea lui Blohin era o altă amprentă a lui Putin: sergentul îl ura pe Nate pentru ceea ce i se întâmplase lui Şlikov şi, mai mult ca orice, pentru insulta uriaşă de a fi încercat să-l racoleze în închisoarea turcească. Avea să-l interogheze pe Nate cu şi mai multă forţă şi energie. Halourile colegilor ei erau decolorate de frică. Acţiunea aceasta aducea cumva cu o întoarcere la Marile Epurări din anii 1930: toţi erau suspectaţi şi acuzaţi; un consilier de încredere urma să fie distrus şi ceilalţi să fie exoneraţi.

Blohin îşi puse un şorţ din piele dintre cele utilizate în abatoare, lung până la pământ, şi-l legă strâns în jurul mijlocului. Îşi trase apoi pe mâini mănuşi din cauciuc, negre şi grele, aduse căruciorul rulant cu bateria din colţul sălii şi descolăci cablurile. Pe o latură a bateriei era ştanţată o stea roşie. Capetele cablurilor erau fixate la bornele bateriei. Capetele opuse se terminau prin cleşti-crocodil din cupru mat, învelite în pâslă roşie, pe care Blohin le afundă într-o găleată cu apă, îmbibând cu atenţie pâsla. Atinse cleştii între ei, dar nu apăru niciun arc de scântei spectaculoase ca la Hollywood, care să trosnească. Doar pâsla începu să fumege din cauza căldurii disipate de curentul electric şi Blohin băgă din nou cleştii în găleată, ca să o stingă. În încăpere se răspândi un iz acru, metalic, de pâine prăjită arsă prea mult. Nate auzi un hârşâit de scaun în spatele lui şi se rugă ca Dominika să rămână nemişcată. Cât ar fi putut el rezista? Cât ar fi putut sta Dominika la locul ei? „Haide, fetiţo, ţin-te tare".

Cu un aer nepăsător, Blohin se rezemă de braţul scaunului său.

— *Amerikanski,* rosti el cu glas încet, am nevoie de un singur lucru de la tine. Numele agentului tău din Moscova.

Nate îi zâmbi.

— Numele este secret, *malis,* puţoiule; de aceea noi folosim cuvântul „agent".

Ochii lui Blohin se îngustară şi obrajii i se înroşiră. Puse electrozii înveliţi cu pâslă de o parte şi de cealaltă a gleznei stângi a lui Nate şi se uită cum spinarea bărbatului se arcui, iar piciorul lui stâng se încordă involuntar, vrând să se întindă. Şocul electric a fost o adevărată tortură, pe jumătate lovituri de baros şi pe jumătate spasme musculare pulsatorii ce-i cuprindeau tot piciorul. „La naiba, chestia asta poate continua zile întregi". Blohin îndepărtă electrozii şi dispariţia bruscă a durerii şi a spasmelor a fost o uşurare cerească. Însă anticiparea următorului şoc era suficientă ca să te

scoată din minţi şi tocmai acesta era şi scopul utilizării electrozilor – prizonierul era terorizat de următorul şoc electric.

Blohin afundă din nou în apă electrozii căptuşiţi cu pâslă.

— Numele cârtiţei? Avem la dispoziţie toată ziua şi toată noaptea – până se descarcă bateria sau până înnebuneşti tu, indiferent ce se va întâmpla mai întâi.

Nate îşi aminti cât de bine vorbea Blohin engleza şi scutură din cap ca să-l limpezească.

— Eşti o gorilă care se scobeşte-n fund, *mandjuk,* idiotule.

Cu un mârâit, Blohin apăsă electrozii pe interiorul coapselor lui Nate, la doi centimetri de scrot. Trunchiul americanului se curbă în faţă într-un arc rigid, reţinut de cureaua ce-i traversa pieptul, iar partea inferioară a trunchiului începu să-i tremure spasmodic; curentul care-i traversa fibrele muşchilor scheletici declanşa contracţii sincrone. Durerea dintre picioare era atotpătrunzătoare, radiindu-i prin penis, care deveni imediat erect, după care urmă pierderea controlului vezicii urinare. Blohin îndepărtă electrozii şi se retrase, evitând şiroiul de urină de sub scaunul lui Nate. Acesta ridică fruntea, se îndreptă şi-l privi pe sergent prin şuviţele de păr umed ce-i căzuseră pe frunte.

— Vreau numele, yankeule, zise Blohin.

Nate scutură din cap. Nu mai putea rezista mult electrozilor. Şi era îngrozit la gândul că Dominika va reacţiona în curând pentru a-l salva. Avea o singură speranţă: să-l irite atât de mult pe Blohin, încât sergentul Speţnaz fie să-l omoare, fie să-l rănească atât de grav, încât interogatoriul să înceteze, cel puţin temporar, îndepărtând-o astfel pe Dominika de o reacţie catastrofală. Butonul pe care trebuia să apese era onoarea lui Blohin. „Încearcă, repede. Salveaz-o". Inghinalii îl ardeau şi coapsele îi zvâcneau necontrolabil. În timpul ultimului spasm, avusese impresia că i se rupsese un muşchi din spinare.

— De-aia am vrut să te racolăm în Istanbul, vorbi el răguşit în rusă, pentru ca insulta să fie cât mai tăioasă. Tu nu eşti un om de onoare, în niciun caz unul care să merite să aparţină frăţiei Speţnaz. *Ti jenşcina,* eşti o muiere.

Dacă avea să scape vreodată viu de aici, în mod sigur Dominika avea să-i frece ridichea pentru chestia asta.

Ochii lui Blohin se holbară la auzul insultei şi azvârli cât colo cablurile bateriei, sări peste căruciorul ei, vărsând găleata cu apă, se duse la un dulap şi scoase de acolo o rangă lungă de un metru. Ochii nu-i clipeau deloc, la fel cu cei ai unei reptile, iar fruntea acoperită de cicatrici devenise de un purpuriu livid.

„Şi-acum pregăteşte-te să-ncasezi răsplata", se gândi Nate privindu-i

chipul.

Blohin îl lovi cu ranga peste fluierul piciorului stâng, zdrobindu-i tibia în mai multe fragmente osoase şi rupând membrana interosoasă ce stabilizează tibia şi fibula. Piciorul stâng al lui Nate mai jos de genunchi avea acum consistenţa pastelor fierte *al dente.* Americanul urlă de durere, însă era un urlet gutural de sfidare, nu vaierul ascuţit al unui prizonier îngrozit. Îl privi pe Blohin în timp ce urlă, ca şi cum ar fi vrut să-i sfâşie beregata cu dinţii, dar sergentul masiv rămase imperturbabil; ţinea cu afecţiune ranga cu striaţii în ambele mâini, aşa cum Benny Goodman îşi ţinea clarinetul.

Blohin îi evaluă piciorul stâng, care era deja umflat, purpuriu şi îndoit nefiresc într-o parte. Nate simţi adânciturile din braţele scaunului când îşi vârî unghiile în aluminiul moale; şi alţi bărbaţi şi femei zgâriaseră aici de durere, aşa cum făcea el acum. Pentru că, în ciuda numeroaselor abilităţi ale lui Blohin pentru mutilări, interogatoriile sofisticate nu erau specialitatea sa.

— Îţi cer numele trădătorului rus care lucrează pentru americani, rosti el.

Nate înălţă capul care-i căzuse în piept şi un strop de sudoare îi picură de pe nas. Durerea îi radia în sus prin picior până în măruntaie.

— Ar trebui să-ntrebi mai întâi şi *apoi* să loveşti prizonierul, *jopa,* dobitocule, şopti el.

Mai rapid decât s-ar fi putut încorda Nate, sergentul lovi de sus cu ranga peste mâna lui stângă, rupându-i din nou degetul mic, sfărâmând trei dintre cele cinci articulaţii metacarpofalangiene, acolo unde degetele întâlnesc palma, şi pulverizând oasele mici ale articulaţiei intercarpiene a încheieturii. Mâna distrusă se umflă imediat şi articulaţiile apărură acum ca nişte gropiţe. Durerea a fost copleşitoare, ascuţită, electrică, radiindu-i în sus prin braţ până la subsuoară şi de-a curmezişul pieptului, nervii asociaţi reacţionând la loviturile distrugătoare ale barei de oţel. Urlând ca un animal, Nate se hiperventila, ceea ce ajuta la diminuarea durerii. Colierele din plastic de la încheietura stângă îl tăiau acum în carne şi mâna îi devenise purpurie.

Nate mârâi când Blohin se aplecă spre el, atingându-l uşor cu vârful răngii pe antebraţul drept nevătămat, ca o aluzie la ce va urma.

— Numele agentului tău din Moscova? întrebă Blohin.

— E cineva de la vârf, se bâlbâi Nate, da' nu-mi pot aminti numele, aşa că du-te-n mă-ta!

Prin toată durerea, Nate îi auzi pe cei trei oficiali din spatele lui foindu-se în scaune. *Asta era*; Puţin îi suspecta pe toţi, până şi pe consilierii lui cei mai apropiaţi, şi-i trata la fel cum Stalin obişnuise în mod curent să-şi denigreze *propriii* locotenenţi. De aceea erau ei prezenţi: să observe şi să transpire niţel, pentru amuzamentul preşedintelui. Dar unde era augustul Gorelikov? Oare el era mai presus de bănuieli?

— Stai, rosti Nate cu glas împleticit când Blohin încleştă mâna pe rangă. Cunosc un nume. Complotiştii se întâlnesc la casa Blohinei, la casa mă-tii, după ce pleacă clienţii marinari.

Alte foieli în spatele lui. Americanul avea să plătească pentru insolenţele sale.

Blohin trecu în spatele scaunului lui Nate şi se uită la cei trei superiori cu un rictus pe chip. Bortnikov se foia, deşi nu era clar dacă din cauza spectacolului supliciului sau de neliniște. Patruşev era pământiu la faţă; fostul inginer şi diplomat nu înghiţea aşa ceva. Faţa frumoasă a Egorovei era o mască dezinteresată; picioarele ei încrucişate nu se clinteau. Părea plictisită. Din toată sala, ea era singura despre care se ştia că ucisese şi, după călătoria pe care o făcuseră împreună la New York, Blohin dorise s-o supună, apoi s-o lege fedeleş şi să-i rupă toate oasele. Avea să vadă dacă o putea face să vomite văzând bătaia aplicată lui Nash.

Acum nu mai era recomandabil să se opună deschis femeii, mai ales dacă zvonurile despre relaţia ei cu preşedintele erau adevărate. Oh, da, Blohin primise multe informaţii. Pe lângă cei doi gardieni, lângă perete stătea un tânăr aghiotant din Kremlin cu ochi de pisică, care-i observa cu mare atenţie pe membrii Consiliului de Securitate. Fără doar şi poate, avea să raporteze totul preşedintelui. Apoi mai erau cele trei globuri de sticlă fumurie din plafon, care ascundeau videocamere. Blohin cercetă din nou chipurile celor trei şefi de Servicii, se întoarse şi, fără cel mai mic elan, îl lovi pe Nate din spate în articulaţia cotului drept, rupând colierul ce-i fixa braţul, sfărâmând olecranul, vârful cotului, ca pe o castană coaptă ce plesnise şi dislocând după aceea articulaţia sinovială dintre capul radiusului şi incizura radială a ulnei. Braţul lui Nate atârnă inert pe lângă cel al scaunului, cu articulaţia cotului ruptă în bucăţi şi grav dislocată. Ar fi fost incapabil să ridice mâna, chiar dacă i-ar fi fost arsă cu flacăra. Bărbatul urlă de durere, dar se opri, tremurând din tot corpul, şi izbuti să râdă croncănit, ceea ce-l înfurie pe Blohin, care roti ranga într-un arc de cerc pe orizontală spre umărul stâng al americanului, neacoperit de spătarul scaunului, fracturând acromionul şi sfărâmând procesul coracoid al claviculei. Şocul îl făcu pe Nate să leşine cu un geamăt spectral, iar capul şi pieptul îi căzură în faţă, atât cât le permitea cureaua de piele din jurul pieptului.

Dominika şi Patruşev se ridicară din scaune în acelaşi timp, dar Patruşev se îndreptă spre uşă, pe care o trânti în urma lui când ieşi. Slab de înger? Sau panica vinovăţiei? Dominika însă merse spre Nate, îl ocoli ca să ajungă în faţa lui şi-i ridică, cu vârful unui deget, capul care se bălăngănea în piept. Îşi păstră faţa inexpresivă – Blohin o urmărea ca un buldog – dar inima îi bătea sălbatic când simţi pielea transpirată a lui Nate şi-i văzu sprâncenele, buzele

crăpate şi pleoapele închise, pleoapele pe care obişnuia să le sărute ca să-l trezească. *Nicio emoţie, să nu trădeze nimic*, *Dumnezeule*, *nu reuşise să stea nemişcată şi să se uite cum era transformat într-o pastă de dementul ăsta din Speţnaz, nu putea*, *avea să mărturisească pentru a-l salva*, *el avea să fie trimis înapoi şi Forsyth îl putea bandaja*, *nu conta ce avea să se întâmple cu ea, dar nu*! *asta era de fapt, o capcană*, *aşa i-ar fi spus Nate, Benford i-ar fi spus la fel, Gable ar fi urlat la ea din Walhalla, păstrează-ţi cumpătul, noi suntem toţi spioni*, *iscoade*, *copoi, supravieţuirea merită orice preţ, înfrângerea monstruosului cuib de năpârci al lui Putin merită orice, chiar dacă tu va trebui să vezi cum Nash moare sub ochii tăi, iartă-mă,* duşka, ia liubliu tebia vsem serdţem, *te iubesc cu toată inima mea*.

Lăsă capul lui Nate să cadă ca un pepene refuzat în piaţă şi se răsuci spre tânărul lingău din Kremlin.

— Te duci imediat la Kremlin şi-i spui preşedintelui că interogatoriul ăsta este o monstruozitate şi că rahatul ăsta subuman de Speţnaz îl va omorî pe ofiţerul american înainte de a putea spune ceva. Bătu cu piciorul în pardoseală. Pleacă! Pleacă imediat! Arătă spre un gardian. Tu – mergi cu el ca să poată ieşi fără probleme din închisoare. N-ai auzit?

Gardianul şi lingăul din Kremlin tresăriră ca opăriţi cu apă fierbinte şi ieşiră în fugă pe uşă.

Dominika se întoarse spre Blohin.

— Animalule! Americanul acesta cunoaşte informaţii importante, identitatea unei cârtiţe care operează din interiorul guvernului nostru, care transmite secretele noastre cele mai ascunse, şi tu-i rupi mâinile şi picioarele cu ranga. Eşti un imbecil!

Nate dădu să mişte capul, gemând, şi Dominika se duse la o chiuvetă aflată în capătul opus al sălii, ca să ude o cârpă şi să-i şteargă faţa, iar când se întoarse îl văzu pe Blohin stând arogant în faţa lui Nate, iar Nate bolborosi ceva printre buzele crăpate şi limba umflată, şi Blohin se încordă, apoi se îndreptă şi ridică ranga deasupra capului, iar Dominika îl văzu pe Bortnikov sărind din scaunul lui şi strigând „Nu”, dar Blohin coborî ranga, lovind în dreapta gâtului lui Nate cu un gest de tăietor de lemne, rupându-i clavicula dreaptă într-o fractură compusă – vârful vizibil al osului rupt străpunse pielea – distrugând nervul vag în plexul brahial şi provocându-i o ischemie cerebrală globală, o întrerupere catastrofală a sângelui spre creier, care l-a făcut pe Nate să-şi piardă din nou cunoştinţa, prăbuşindu-se în scaun. Bortnikov şi gardianul îl prinseră pe Blohin de braţe când acesta ridică ranga pentru a-l lovi din nou pe american, iar Dominika păşi în spatele gardianului, îi scoase din toc pistolul automat Berdiş, trase piedica şi-l îndreptă către Blohin, care căscă larg ochii. Reflexele lui excepţionale îi

răsuciră capul, aproape scoţându-l din traiectoria glonţului, dar Dominika era prea aproape şi-l împuşcă de două ori în fruntea strălucitoare de cicatrici, împroşcându-i cu materie cerebrală cenuşie atât pe gardian, cât şi pe directorul îngrozit al FSB-ului. Blohin se prăbuşi cu faţa înainte pe podea. Capul i se izbi cu putere de gresie, sângele curse în două direcţii diferite în rigolele mai apropiate, iar picioarele îi zvâcniră involuntar, întrucât creierul broscoiului murise, dar picioarele lui nu ştiau asta, şi Dominika privi cum Bortnikov şi gardianul ieşiră pe uşă, clătinându-se nesiguri şi îndepărtându-şi fragmentele de materie organică de pe feţe, iar ea şterse faţa însângerată a lui Nate şi, atentă mereu la videocamerele din plafon, se mulţumi cu acest singur gest. Ţesătura udă şi rece îl trezi pe prizonier, care deschise un ochi, apoi pe celălalt, însă pupilele aveau mărimi diferite şi un firicel de sânge i se scurgea din nara dreaptă, iar Dominika nu putea să facă nimic altceva decât să-i şteargă faţa şi să-i spună „Eşti bine, americanule?", iar irisurile lui se mişcau în mici cercuri. „Eşti în siguranţă acum", şopti el. Ea îi auzi tonul din glas şi zbieră „Medic!" pe coridor, repetându-şi întruna să-şi controleze panica, iar sângele continua să curgă prin nară, deşi ea îl ştergea neîncetat, şi răsuflarea lui era chinuită, şi Dominika îi slăbi cureaua prinsă pe piept ca să poată respira, dar după sunetele pe care le auzea, bănui că el aspira sânge şi tot ce putea face era să-i şteargă obrazul şi să rostească „Va sosi un medic", dar ştiind cumva că era inutil şi ochii inegali ai lui Nate o fixau cu privirea, iar pe buzele lui flutură un surâs uşor şi haloul lui deveni strălucitor şi radie, iar ea simţi mângâierea aproape imperceptibilă a unui deget distrus care-i atinse mâna, o atingere uşoară, mângâind-o pentru o fracţiune de secundă, nevăzută de videocamere, mai intim decât o sărutare, şi el mai inspiră de două ori adânc, apoi rămase nemişcat, iar haloul purpuriu i se dizolvă şi Dominika se luptă să-şi stăpânească lacrimile, după care auzi paşi alergând pe coridor, în timp ce picioarele lui Blohin de pe gresiile înroşite nu se mai opreau din tremurat.

•

Dominika simţi jetul de aer aproape insesizabil din duza vortexului veiozei care stătea pe colţul biroului în cabinetul directorului din Sediul Central SVR, în pădurea de pini din Iasenevo. O anunţa că tocmai sosise un mesaj de la Benford. Ea poziţionă display-ul flexibil, iniţializă sistemul fixându-şi ochii în linie cu cititorul retinian integrat, care-i autentifică biometric tiparul irisului, şi începu să proiecteze mesajul scurt pe baza plată a veiozei într-o hologramă direcţională. Literele erau invizibile oricui n-ar fi fost poziţionat exact în linie cu veioza şi sistemul putea fi închis printr-o simplă mişcare, aparent nepăsătoare, a palmei femeii. Deşi înainte fusese sceptică în privinţa dispozitivului de comunicaţii secrete, Dominika se

minuna acum de eficienţa lui. Chiar în dimineaţa aceasta utilizase, în mod nedetectabil, lentila digitală din veioză ca să fotografieze şi să trimită la Washington un buletin strict secret din categoria „a se înapoia după citire" de la Consiliul de Securitate, în timp ce curierul Kremlinului aştepta respectuos la un metru de biroul ei, ca să-i fie restituit. Exista până şi o caracteristică de autodistrugere, care topea toate componentele în cazul unei urgenţe. Aşa cum prezisese Hearsey, clădirea sediului central al SVR se dovedea o antenă eficientă şi masivă.

Mesajul cu multe paragrafe nu provenea de la Benford, ci de la Forsyth. Ciudat…

> 1. MAGNIT condamnată la închisoare pe viaţă în închisoarea de maximă siguranţă din Colorado, Nevada.
> 2. Rog informaţii statut actual Nash. Când pot începe iniţiative diplomatice de readucere acasă? Rog militează pentru schimb spioni.
> 3. Şef Contrainformaţii Simon Benford s-a retras din activitate. Îţi transmite mulţumiri profunde şi aprecieri.

Nate şi Gable nu mai erau, Benford se retrăsese. Ea nu cunoscuse niciun alt ofiţer CIA după ce fusese racolată în Helsinki, aceştia erau familia ei şi prezenţa lor liniştitoare îi alinase solitudinea absolută a vieţii de spioană. Acum se simţea singură, deşi ajunsese la apogeu. Începu să scrie un răspuns, cât mai concis, în timp ce tasta pe display-ul flexibil, iar gâtul i se sugruma de disperare.

> 1. Contact cu preşedinte două seri pe săptămână. El împărtăşeşte opinii *siloviki.* Patruşev în dizgraţie acum. Discută alianţe clandestine ale Rusiei cu Iran, Coreea de Nord. Voi comunica.
> 2. Informez deces regretabil ofiţer Nash după răni suferite în timpul interogatoriului neautorizat.
> DIVA.
> SFÂRŞIT • SFÂRŞIT • SFÂRŞIT

Cu ochi ce o ardeau şi buze tremurânde, Dominika apăsă „trimitere" şi mesajul a fost expediat. Îşi aminti ce spusese Agnes: „Nate a venit ca să te salveze şi eu am venit să-l ajut pe Nate. Presupun că toţi am pierdut". Într-adevăr, toţi pierduseră, însă Dominika acum conducea SVR-ul şi se mutase la Kremlin şi avea intrare liberă în apartamentul prezidenţial al lui Putin, întorcându-se, ca o ironie a sorţii, la detestatele rădăcini de Vrabie într-o

lume disperat de febrilă fără *Neit* al ei. Oftă şi se cutremură din tot corpul.

Apoi DIVA reveni la muncă în cabinetul ei spaţios, cu vederea panoramică a pădurii de pini şi orizontul nesfârşit al iubitei ei *Rodina*.

virtual-project.eu